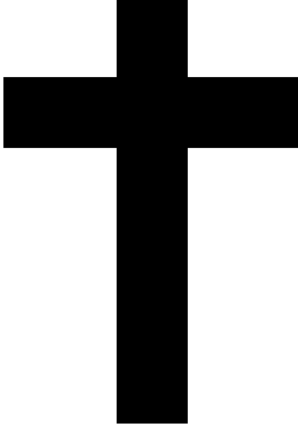


Sanskrit Bible (NT)
in Gujarati Script



New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati
Script

Sanskrit Bible (NT) in Gujarati Script

New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.

Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Gujarati script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022
e1290797-4477-53f0-873d-c9153a72fd01

Contents

Matthew	1
Mark	39
Luke	63
John	103
Acts	135
Romans	176
1 Corinthians	193
2 Corinthians	209
Galatians	220
Ephesians	226
Philippians	232
Colossians	236
1 Thessalonians	240
2 Thessalonians	244
1 Timothy	246
2 Timothy	251
Titus	255
Philemon	257
Hebrews	258
James	270
1 Peter	274
2 Peter	278
1 John	281
2 John	286
3 John	287
Jude	288
Revelation	290

મથિલિખિત: સુસંવાદ:

- I ઇબ્રાહીમ: સન્તાનો દાયુદ્ તસ્ય સન્તાનો યીશુખ્રીષ્ટસ્તસ્ય પૂર્વપુરુષવંશશ્રોણી।
- II ઇબ્રાહીમ: પુત્ર ઇસ્હાક્ તસ્ય પુત્રો યાકૂબ્ તસ્ય પુત્રો યિહૂદાસ્તસ્ય ભ્રાતરશ્ર્વા
- III તસ્માદ્ યિહૂદાતસ્તામરો ગર્ભે પેરસ્સેરહૌ જજાતે, તસ્ય પેરસ: પુત્રો હિબ્રોણ્ તસ્ય પુત્રો ડરામ્।
- IV તસ્ય પુત્રો ડમ્મીનાદબ્ તસ્ય પુત્રો નહશોન્ તસ્ય પુત્ર: સલ્મોન્।
- V તસ્માદ્ રાહબો ગર્ભે બોયમ્ જજે, તસ્માદ્ રૂતો ગર્ભે ઓબેદ્ જજે, તસ્ય પુત્રો યિશય:।
- VI તસ્ય પુત્રો દાયુદ્ રાજ: તસ્માદ્ મૃતોરિયસ્ય જાયાયાં સુલેમાન્ જજો।
- VII તસ્ય પુત્રો રિહબિયામ્, તસ્ય પુત્રોડબિય:, તસ્ય પુત્ર આસા:।
- VIII તસ્ય સુતો યિહીશાફ્ટ્ તસ્ય સુતો યિહોરામ તસ્ય સુત ઉષિય:।
- IX તસ્ય સુતો યોથમ્ તસ્ય સુત આહમ્ તસ્ય સુતો હિષ્કિય:।
- X તસ્ય સુતો મિનશિ:, તસ્ય સુત આમીન્ તસ્ય સુતો યોશિય:।
- XI બાબિલનગરે પ્રવસનાત્ પૂર્વ સ યોશિયો યિખનિયં તસ્ય ભ્રાતૃશ્ર્વ જનયામાસ।
- XII તતો બાબિલિ પ્રવસનકાલે યિખનિય: શક્તીયેલં જનયામાસ, તસ્ય સુત: સિરુબ્બાવિલ્
- XIII તસ્ય સુતો ડબોહુદ્ તસ્ય સુત ઇલીયાકીમ્ તસ્ય સુતોડસોર્
- XIV અસોર: સુત: સાદોક્ તસ્ય સુત આખીમ્ તસ્ય સુત ઇલીહૂદ્।
- XV તસ્ય સુત ઇલિયાસર્ તસ્ય સુતો મત્તન્।
- XVI તસ્ય સુતો યાકૂબ્ તસ્ય સુતો યૂષફ્ તસ્ય જાયા મરિયમ્; તસ્ય ગર્ભે યીશુરજનિ, તમેવ ખ્રીષ્ટમ્ (અર્થાદ્ અભિષિક્તં) વદન્તિ।
- XVII ઇત્યમ્ ઇબ્રાહીમો દાયુદ્ યાવત્ સાકલ્યેન યતુર્દશપુરુષા:; અ દાયુદ: કાલાદ્ બાબિલિ પ્રવસનકાલં યાવત્ યતુર્દશપુરુષા ભવન્તિ। બાબિલિ પ્રવાસનકાલાત્ ખ્રીષ્ટસ્ય કાલં યાવત્ યતુર્દશપુરુષા ભવન્તિ।
- XVIII યીશુખ્રીષ્ટસ્ય જન્મ કથ્યતો મરિયમ્ નામિકા કન્યા યૂષફે વાગદતાસીત્, તદા તયો: સફ્માત્ પ્રાક્ સા કન્યા પવિત્રેણાત્મના ગર્ભવતી બભૂવા
- XIX તત્ર તસ્યા: પતિ યૂષફ્ સીજન્યાત્ તસ્યા: કલફ્ પ્રકાશયિતુમ્ અનિચ્છન્ ગોપનેને તાં પારિત્યક્તું મનશ્ર્કો
- XX સ તથૈવ ભાવયતિ, તદાનીં પરમેશ્વરસ્ય દ્ઘ્ત: સ્વપ્ને તં દર્શનં દત્વા વ્યાજહાર, હે દાયુદ: સન્તાન યૂષફ્ ત્વં નિજાં જાયાં મરિયમમ્ આદાતું મા ભૈષી:।
- XXI યતસ્તસ્યા ગર્ભ: પવિત્રાદાત્મનોડભવત્, સા ય પુત્રં પ્રસવિષ્યતે, તદા ત્વં તસ્ય નામ યીશુમ્ (અર્થાત્ ત્રાતારં) કરીષ્યસે, યસ્માત્ સ નિજમનુજાન્ તેષાં કલુષેભ્ય ઉદ્ધરિષ્યતિ।
- XXII ઇત્યં સતિ, પશ્ય ગર્ભવતી કન્યા તનયં પ્રસવિષ્યતો ઇમ્માનૂયેલ્ તદીયશ્ર્ચ નામદેયં ભવિષ્યતિ।। ઇમ્માનૂયેલ્ અસ્માકં સફ્તીશ્વરઇત્યર્થ:।
- XXIII ઇતિ યદ્ વચનં પૂર્વ ભવિષ્યદ્ક્રા ઈશ્વર: કથાયામાસ, તત્ તદાનીં સિદ્ધમ્ભવત્।
- XXIV અનન્તરે યૂષફ્ નિદ્રાતો જાગરિત ઉત્થાય પરમેશ્વરીયદૂતસ્ય નિદેશાનુસારેણ નિજાં જાયાં જગ્રાહ,
- XXV કિન્તુ યાવત્ સા નિજં પ્રથમસુતં અ સુષુવે, તાવત્ તાં નોપાગચ્છત્, તત: સુતસ્ય નામ યીશું યકો

II

I અનન્તરે હેરોદ્ સંજકે રાજિ રાજ્યં શાસતિ યિહૂદીયદેશસ્ય બૈત્લેહમિ નગરે યીશૌ જાતવતિ ચ, કતિપયા જ્યોતિર્વુદ: પૂર્વસ્યા દિશો યિરૂશાલમનગરં સમેત્ય કથયમાસુ;

II યો યિહૂદીયાનાં રાજા જાતવાન્, સ કુત્રાસ્તે? વયં પૂર્વસ્યાં દિશિ તિષ્ઠન્તસ્તદીયાં તારકામ્ અપશ્યામ તસ્માત્ તં પ્રણન્તુમ્ અગમામ।

III તદા હેરોદ્ રાજા કથામેતાં નિશમ્ય યિરૂશાલમનગરસ્થિતૈ: સર્વમાનવૈ: સાર્દમ્ ઉદ્દિજ્ય

IV સર્વાન્ પ્રધાનયાજકાન્ અધ્યાપકાંશ્ર્ચ સમાહૂયાનીય પપચ્છ, ખ્રીષ્ટ: કુત્ર જનિષ્યતે?

V તદા તે કથયામાસુ: યિહૂદીયદેશસ્ય બૈત્લેહમિ નગરે, યતો ભવિષ્યદ્વાદિના ઇત્યં લિખિતમાસ્તે,

VI सर्वाभ्यो राजधानीभ्यो यिडुदीयस्य नीवृतः। डे यीडुदीयदेशस्ये वैत्वेलम् त्वं न यावरा।
 षसायेवीयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति तादृगेको मडाराजस्त्वन्मध्य उड्वविष्यती।।

VII तदानीं डेरोड् राजा तान् ज्योतिर्विदो गोपनम् आडूय सा तारका कडा दृष्टाभवत्, तद् विनिश्चयामासा

VIII अपरं तान् वैत्वेलम् प्रडीत्य गदितवान्, यूयं यात, यत्नात् तं शिशुम् अन्विष्य तद्देशे प्राप्ते महं
 वार्तां दास्यथ, ततो मयापि गत्वा स प्रणंस्यते।

IX तदानीं राजा अेतादृशीम् आजां प्राप्य ते प्रतस्थिरे, ततः पूर्वस्यां द्विशि स्थितैस्ते र्यां तारका दृष्टा सा
 तारका तेषामत्रे गत्वा यत्र स्थाने शिशूरास्ते, तस्य स्थानस्योपरि स्थगिता तस्यौ।

X तद् दृष्ट्वा ते मडानन्दिता बभूवुः,

XI ततो गेडमध्य प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा साद्धं तं शिशुं निरीक्ष्य दडडवद् भूत्वा प्रणेमुः, अपरं स्वेषां
 धनसम्पत्तिं मोचयित्वा सुवर्णं कुन्दुरे गन्धरमञ्च तस्मै दर्शनीयं दत्तवन्तः।

XII पश्चाद् डेरोड् राजस्य समीपं पुनरपि गन्तुं स्वप्न ईश्वरेण निषिद्धाः सन्तो ऽन्येन पथा ते निजदेशं प्रति
 प्रतस्थिरे।

XIII अनन्तरं तेषु गतवत्सु परमेश्वरस्य दूतो यूषड् स्वप्ने दर्शनं दत्वा जगाद, त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च
 गृहीत्वा मिसर्देशं पलायस्व, अपरं यावदहं तुभ्यं वार्तां न कथयिष्यामि, तावत् तत्रैव निवस, यतो राजा डेरोड्
 शिशुं नाशयितुं मृगयिष्यते।

XIV तदानीं यूषड् उत्थाय रज्यां शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं प्रति प्रतस्ये,

XV गत्वा य डेरोडो नृपते मरणापर्यन्तं तत्र देशे न्युवास, तेन मिसर्देशादहं पुत्रं स्वकीयं समुपाडूयम्
 यदेतद्दयनम् ईश्वरेण भविष्यद्वादिना कथितं तत् सङ्गमभूत्।

XVI अनन्तरं डेरोड् ज्योतिर्विद्विरात्मानं प्रवञ्चितं विज्ञाय भृशं युकोप; अपरं ज्योतिर्विद्विभ्यस्तेन
 विनिश्चितं यद् दिनं तदिनाद् गाणयित्वा द्वितीयवत्सरं प्रविष्टा यावन्तो बालका अस्मिन् वैत्वेलमनगरे
 तत्सीममध्ये यासन्, लोकान् प्रडित्य तान् सर्वान् घातयामासा।

XVII अतः अनेकस्य विलापस्य निनादः कन्दनस्य या शोकेन कृतशब्दश्च रामायां संनिशम्यतो
 स्वबालगाणालेतोर्वै राडेल् नारी तु रोदिनी। न मन्यते प्रबोधन्तु यतस्ते नैव मन्ति डि।।

XVIII यदेतद् वयनं यिरीमियनामकभविष्यद्वादिना कथितं तत् तदानीं सङ्गलम् अभूत्।

XIX तदनन्तरं डेरेडि राजनि मृते परमेश्वरस्य दूतो मिसर्देशे स्वप्ने दर्शनं दत्वा यूषड् कथितवान्

XX त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा पुनरपीसायेलो देशं याडी, ये जनाः शिशुं नाशयितुम्
 अभृगयन्त, ते मृतवन्तः।

XXI तदानीं स उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णन् षसायेल्देशम् आजगाम।

XXII किन्तु यिडुदीयदेशे अर्भिलायनाम राजकुमारो निजपितु डेरोडः पदं प्राप्य राजत्वं करोतीति निशम्य
 तत् स्थानं यातुं शङ्कितवान्, पश्चात् स्वप्न ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गालील्देशस्य प्रदेशैकं प्रस्थाप नासरन्नाम
 नगरं गत्वा तत्र न्युषितवान्,

XXIII तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति, यदेतद्वाक्यं भविष्यद्वादिभिरुक्तं तत् सङ्गलमभवत्।

III

I तदानीं योन्नामा मज्जयिता यिडुदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाय प्रचारयन् कथयामास,

II मनांसि परावर्तयत, स्वर्गायिराजत्वं समीपमागतम्।

III परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथाञ्चैव समीकुरुत सर्वथा। एत्येतत् प्रान्तरं वाक्यं
 वदतः कस्यचिद् रवः।।

IV अेतद्दयनं यिशयिभविष्यद्वादिना योडनमुद्दिश्य भाषितम्। योडनो वसनं मडाडुरोमज्जं तस्य कटौ
 यर्मकटिबन्धनं: स य शुककीटान् मधु य लुक्तवान्।

V तदानीं यिरूशालमनगरनिवासिनः सर्वे यिडुदिदेशीया यर्दन्तटिया उभयतटस्याश्च मानवा बडिरागत्य
 तस्य समीपे

VI स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यर्दनि तेन मज्जिता बभूवुः।

VII अपरं बळुन् किंश्चिनः सिद्धिंश्च मनुजान् मंक्तुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिदधी, रे रे भुजगवंशा आगाभीनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेति तवान्?

VIII मनःपरावर्तनस्य समुचितं इत्वं इत्वं

IX किन्त्वस्माकं तात एव्राहीम् अस्तीति स्वेषु मनःसु यीन्तयन्तो मा व्याहरता यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर अतेत्यः पाषाणेषु एव्राहीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति।

X अपरं पादपानां मूले कुठार एदानीमपि लगन् आस्ते, तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तमं इत्वं न भवति, स कुत्तो मध्येऽग्निं निक्षेप्यते।

XI अपरम् अहं मनःपरावर्तनसूयकेन मञ्जनेन युष्मान् मञ्जयामीति सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि मडान्, अहं तदीयोपानां वीक्ष्य मपि नहि योग्योस्मि, स युष्मान् वह्निरेपे पवित्र आत्मनि संमञ्जयिष्यति।

XII तस्य करे सूर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रस्कोट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति, किन्तु सव्वाणि वुषाण्यनिव्वाणवह्निना दाडयिष्यति।

XIII अनन्तरं यीशु योडना मञ्जितो भवितुं गावीलप्रदेशाद् यदनि तस्य समीपम् आजगाम।

XIV किन्तु योडन् तं निषिध्य बलाषे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि? वरं त्वया मञ्जितं मम प्रयोजनम् आस्ते।

XV तदानीं यीशुः प्रत्यवोचत्; एदानीम् अनुमन्यस्व, यत एत्थं सर्वधर्मसाधनम् अस्माकं कर्तव्यं, ततः सोऽन्वमन्यत।

XVI अनन्तरं यीशुरभसि मञ्जितुः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा जामूतद्वारे मुक्ते जते, स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुह्य स्वोपर्यागच्छन्तं वीक्षाञ्चक्रे।

XVII अपरम् अेष मम प्रियः पुत्र अतस्मिन्नेव मम मडासन्तोष अतदादृशी व्योमजा वाग् बभूव।

IV

I ततः परं यीशुः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः

II सन् यत्वारिशदडोरान् अनाडारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव।

III तदानीं परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान्, यदिति त्वमीश्वरत्वञ्चो भवेत्सर्वज्ञया पाषाणानेतान् पूषान् विधेहि।

IV ततः स प्रत्यब्रवीत्, एत्थं लिपितमास्ते, "मनुजः डेवलपूपेन न जिविष्यति, किन्तु ईश्वरस्य वदनाद् यानि यानि वयांसि निःसरन्ति तैरेव जिविष्यति।"

V तदा प्रतारकस्तं पुण्यनगरं नीत्वा मन्दिरस्य यूडोपरि निधाय गदितवान्,

VI त्वं यद्विश्वरस्य तनयो भवेत्सर्वज्ञोऽसि; पत, यत एत्थं लिपितमास्ते, आदृश्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परमेश्वरः। यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीययरादयो न लगेत् प्रस्तराघातस्त्वां धरिष्यन्ति ते करैः॥

VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् अतएपि लिपितमास्ते, "त्वं निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्व।"

VIII अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युन्नधराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तद्विश्वर्याणि य दृश्याश्चकार कथयाञ्चकार य,

IX यदिति त्वं एडस्त्वद् भवन् मां प्रणमेस्तर्हाडम् अेतानि तुभ्यं प्रदास्यामि।

X तदानीं यीशुस्तमवोचत्, दूरीभव प्रतारक, लिपितमिदम् आस्ते, "त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणम्यः डेवलः स सेव्यश्च।"

XI ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि, तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे।

XII तदनन्तरं योडन् कारायां बबन्धे, तद्दार्तां निशम्य यीशुना गावील प्रास्थीयत।

XIII ततः परं स नासरन्नगरं विहाय जलधेस्तटे सिबूलुन्नप्ताली अेतयोरुवभयोः प्रदेशयोः सीमोर्मध्यवर्ती यः कङ्कनं तन्नगरम् एत्वा न्यवसत्।

XIV तस्मात्, अन्यादेशीयगावीलिय यदन्पारेऽब्धिरोधसि। नप्तालिसिबूलुन्देशी यत्र स्थाने स्थितौ पुरा।

XV तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यब्राम्यन् तमिन्नको तैर्जनेर्बुड्डालोकः परिदृशिष्यते तदा। अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छायास्वप्नं तेषामुपरि लोडानामालोकः संप्रकाशितः॥

XVI यदेतद्व्यनं यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सङ्गल्म् अभूत्।

XVII अनन्तरं यीशुः सुसंवाहं प्रचारयन् अंतां कथां कथयितुम् आरंभे, मनांसि परावर्तयत, स्वर्गीयराज्यत्वं सविधमभवत्।

XVIII ततः परं यीशुर्गालीलौ जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन् अर्थतो यं पितरं वदन्ति अंतावुभौ जलधौ जालं क्षिपन्तौ दृष्ट्वा, यतस्तीं मीनधारिणावास्ताम्।

XIX तदा स तावाहूय व्याजहार, युवां मम पश्चाद् आगच्छतं, युवामहं मनुजधारिणौ करिष्यामि।

XX तेनैव तौ जालं विहाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्।

XXI अनन्तरं तस्मात् स्थानात् प्रजन् प्रजन् सिवदियस्य सुतौ याहूब् योहन्नामानौ द्वौ सज्जौ तातेन सार्द्धं नौकोपरि जालस्य जालोद्धारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाहूतवान्।

XXII तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातञ्च विहाय तस्य पश्चाद्गामिनौ अभूवतुः।

XXIII अनन्तरं भजनभवने समुपदिशन् राज्यस्य सुसंवाहं प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्च शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालीलदेशं भ्रमितुम् आरभत।

XXIV तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्नोत्, अपरं भूतग्रस्ता अपस्मार्गीणः पक्षाघातिप्रभृतयश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् यकार।

XXV अतेन गालील्-दिकापनि-यिर्शासलम्-यिडूदीयदेशेभ्यो यर्दनः पाराञ्च बहवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छन्।

V

I अनन्तरं स जननिवहं निरीक्ष्य भूधरोपरि प्रजित्वा समुपविवेश।

II तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य अेषा कथा कथ्याञ्चके।

III अभिमानहीना जना धन्याः, यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति।

IV पिद्यमाना मनुजा धन्याः, यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति।

V नम्रा मानवाश्च धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति।

VI धर्माय धुभुक्षिताः तृषार्त्ताश्च मनुजा धन्याः, यस्मात् ते परितर्ष्यन्ति।

VII कृपालवो मानवा धन्याः, यस्मात् ते कृपां प्राप्स्यन्ति।

VIII निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्याः, यस्मात् त ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति।

IX मेलयितारो मानवा धन्याः, यस्मात् त ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विष्यास्यन्ति।

X धर्मकारिणात् ताडिता मनुजा धन्या, यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषामधिकरो विद्यते।

XI यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुर्वक्त्यानि वदन्ति य, तदा युयं धन्याः।

XII तदा आनन्दत, तथा भृशं ह्लादयञ्च, यतः स्वर्गं भूयांसि इलानि लप्स्यध्वे; ते युष्माकं पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्।

XIII युयं मेदिन्यां लवणत्रपाः, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादुयुक्तं भविष्यति? तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तुं नराणां पदतलेन दलयितुञ्च योग्यं भवति।

XIV यूयं जगति दीप्तित्रपाः, भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नहि शक्यति।

XV अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाघो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपर्य्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेहस्थितान् सकलान् प्रकाशयन्ति।

XVI येन मानवा युष्माकं सत्कर्मणि विवोक्ष्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीप्तिस्तादृक् प्रकाशताम्।

XVII अहं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यञ्च लोप्तुम् आगतवान्, एतथं मानुभवत, ते द्वे लोप्तुं नागतवान्, किन्तु सङ्घे कर्तुम् आगतोऽस्मि।

XVIII अपरं युष्मान् अहं तथं वदामि यावत् व्योममेदिन्यो ध्वंसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सङ्घे न ज्ञाते व्यवस्थाया अंका मात्रा बिन्दुःकोपि वा न लोप्स्यते।

XIX तस्मात् यो ज्ञन अेतासाम् आज्ञानाम् अतिक्षुद्राम् अेकाज्ञामपी लंघते मनुजान् अ तथैव शिक्षयति, स स्वर्गीयराज्ये सर्वोभ्यः क्षुद्रत्वेन विध्यास्यते, किन्तु यो ज्ञनस्तां पालयति, तथैव शिक्षयति य, स स्वर्गीयराज्ये प्रधानत्वेन विध्यास्यते।

XX अपरं युष्मान् अहं वदामि, अध्यापकङ्किश्चिमानवानां धर्मानुष्ठानात् युष्माकं धर्मानुष्ठाने नोत्तमे ज्ञते यूयम् ईश्वरीयराज्यं प्रवेष्टुं न शक्यथा।

XXI अपरञ्च त्वं नरं मा वधीः, यस्मात् यो नरं हन्ति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति, पूर्वकालीनज्ञनेभ्य एति कथितमासीत्, युष्मान्भिरश्रावि।

XXII किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यः कश्चित् कारणां विना निजभ्रात्रे कुष्यति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति; यः कश्चित् स्वीयसङ्घं निर्बोधं वदति, स मडासभायां दण्डार्हो भविष्यति; पुनश्च त्वं मूढ एति वाक्यं यद्वि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति, तर्हि नरकाग्नौ स दण्डार्हो भविष्यति।

XXIII अतो वेदाः समीपं निजनेवेद्ये समानीतेऽपि निजभ्रातरं प्रति कस्माच्चित् कारणात् त्वं यद्वि द्योषी विद्यसे, तदानीं तव तस्य स्मृतिं ज्ञयते य,

XXIV तर्हि तस्या वेदाः समीपे निजनेवेद्यं निघाय तदैव गत्वा पूर्वं तेन सार्द्धं मिल, पश्चात् आगत्य निजनेवेद्यं निवेद्य।

XXV अन्यञ्च यावत् विवादिना सार्द्धं वल्भिनि तिष्ठसि, तावत् तेन सार्द्धं मेलनं कुरु; नो येत् विवादि विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता य रक्षिणः सन्निधौ समर्पयति तदा त्वं कारायां बध्येथाः।

XXVI तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि, शेषकपटैकेऽपि न परिशोधिते तस्मात् स्थानात् कदापि बडिरागन्तुं न शक्यसि।

XXVII अपरं त्वं मा व्यभियर, यदेतद् वयनं पूर्वकालीनलोकैभ्यः कथितमासीत्, तद् यूयं श्रुतवन्तः;

XXVIII किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यद्वि कश्चित् कामतः काञ्चन योषितं पश्यति, तर्हि स मनसा तदैव व्यभियरितवान्।

XXIX तस्मात् तव दक्षिणां नेत्रं यद्वि त्वां बाधते, तर्हि तन्नेत्रम् उत्पात्य दूरे निक्षिप, यस्मात् तव सर्व्ववपुषो नरके निक्षेपात् तवैकाङ्गस्य नाशो वरं।

XXX यद्वा तव दक्षिणः करो यद्वि त्वां बाधते, तर्हि तं करं छित्वा दूरे निक्षिप, यतः सर्व्ववपुषो नरके निक्षेपात् अेकाङ्गस्य नाशो वरं।

XXXI उक्तमास्ते, यद्वि कश्चिन् निजज्ञायां परित्यक्तुम् इच्छति, तर्हि स तस्यै त्यागपत्रं ददातु।

XXXII किन्त्वहं युष्मान् व्याडरामि, व्यभियारद्योषे न ज्ञते यद्वि कश्चिन् निजज्ञायां परित्यजति, तर्हि स तां व्यभियारयति; यश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवहति, सोपि व्यभियरति।

XXXIII पुनश्च त्वं मृषा शपथम् न कुर्वन् ईश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकैभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि यूयं श्रुतवन्तः।

XXXIV किन्त्वहं युष्मान् वदामि, कमपि शपथं मा कार्ष्, अर्थतः स्वर्गनाम्ना न, यतः स ईश्वरस्य सिंहासनं;

XXXV पुथिव्या नाम्नापि न, यतः सा तस्य पादपीठं; यिश्शालमो नाम्नापि न, यतः सा मडाराजस्य पुरी;

XXXVI निजशिरोनाम्नापि न, यस्मात् तस्यैकं क्यमपि सितम् असितं वा कर्तुं त्वया न शक्यते।

XXXVII अपरं यूयं संलापसमये केवलं भवतीति न भवतीति य वदत यत एतोऽधिकं यत् तत् पापात्मनो ज्ञयते।

XXXVIII अपरं लोयनस्य विनिमयेन लोयनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वक्तमिदं वयनञ्च युष्मान्भिरश्रुयता।

XXXIX किन्त्वहं युष्मान् वदामि यूयं डिंसकं नरं मा व्याघातयता किन्तु केनयित् तव दक्षिणकपोले यपेटाघाते कृते तं प्रति वामं कपोलञ्च व्याघोयता।

XL अपरं केनयित् त्वया सार्धं विवाहं कृत्वा तव परिधेयवसने ञ्घृतिते तस्माद्युत्तरीयवसनमपि देडि।

XLI यद्वि कश्चित् त्वां कोशमेकं नयनार्थं अन्यायतो धरति, तदा तेन सार्धं कोशद्वयं याडि।

XLII यश्च मानवस्त्वां यायते, तस्मै देडि, यद्वि कश्चित् तुल्यं धारयितुम् इच्छति, तर्हि तं प्रति परांमुष्मो मा भूः।

XLIII निजसमीपवसिनि प्रेम कुरु, किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यदेतत् पुरोक्तं वयनं अेतदपि यूयं श्रुतवन्तः।

XLIV किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यूयं रिपुव्यपि प्रेमं कुरुत, ये य युष्मान् शपन्ते, तान्, आशिषं वदत, ये य युष्मान् ऋतीयन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये य युष्मान् निन्दन्ति, ताडयन्ति य, तेषां कृते प्रार्थयध्वं।

XLV तत्र यः सतामसताओपरि प्रभाकरम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाओपरि नीरं वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथ।

XLVI ये युष्मासु प्रेमं कुर्वन्ति, यूयं यदि केवलं तेष्वेव प्रेमं कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं फलं भविष्यति? यद्वाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVII अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयभ्रातृत्वेन नमत, तर्हि किं मङ्गलं कर्म्म कुरुथ? यद्वाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVIII तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

VI

I सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरं धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किञ्चन फलं न प्राप्स्यथ।

II त्वं यदा ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजेषुः प्रशंसां प्राप्तुं भजनभवने राजमार्गे य तूरीं वाद्यन्ति, तथा मा कुरि, अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि, ते स्वकायं फलम् अलभन्त।

III किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापय।

IV तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति।

V अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनश्च मा कुरु, यस्मात् ते भजनभवने राजमार्गस्य कोणो तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयन्ते; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, ते स्वकीयफलं प्राप्नुवन्।

VI तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारं रुद्व्या गुप्तं पश्यतस्तव पितुः समीपे प्रार्थयस्व; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति।

VII अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजकाश्च मुधा पुनरुक्तिं मा कुरु, यस्मात् ते बोधन्ते, बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना श्रद्धिष्यते।

VIII यूयं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं यायनातः प्रागेव युष्माकं पिता तत् ज्ञानाति।

IX अतमेव यूयम् ईदृक् प्रार्थयध्वं, हे अस्माकं स्वर्गस्थपितः, तव नाम पूज्यं भवतु।

X तव राजत्वं भवतु; तवेच्छा स्वर्गो यथा तथैव मेदिन्यामपि सङ्गता भवतु।

XI अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य दैडि।

XII वयं यथा निजापराधिनः क्षमामहे, तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्व।

XIII अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्षः राजत्वं गौरवं पराक्रमः अते सर्वे सर्वदा तव; तथास्तु।

XIV यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते;

XV किन्तु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि युष्माकं जन्कोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते।

XVI अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि म्वानानि कुर्वन्ति, यूयं तेषु विषण्णवदना मा भवत; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि ते स्वकीयफलम् अलभन्त।

XVII यदा त्वम् उपवाससि, तदा यथा लोकेस्त्वं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तव योऽगोचरः पिता तेनैव दृश्यसे, तद्कृते निजशिरसि तैलं मर्दय वदनञ्च प्रक्षालय;

XVIII तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति।

XIX अपरं यत्र स्थाने कीटाः कलङ्काश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं शक्नुवन्ति, तादृश्यां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संयितुत।

XX किन्तु यत्र स्थाने कीटाः कलङ्काश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं न शक्नुवन्ति, तादृशे स्वर्गे धनं संयितुत।

XXI यस्मात् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव जाने युष्माकं मनांसि।

XXII लोचनं देहस्य प्रदीपकं, तस्मात् यदि तव लोचनं प्रसन्नं भवति, तर्हि तव कृत्स्नं वपु ईप्सियुक्तं भविष्यति।

XXIII किन्तु लोयनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिस्रयुक्तं भविष्यति अतश्चैव या दीप्तिस्त्वयि विद्यते, सा यद्वि तमिस्रयुक्ता भवति, तर्हि तत् तमिस्रं किंयन् मडत्।

XXIV कोपि मनुजो द्वौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यस्माद् अेकं संमन्य तदन्यं न सम्मन्यते, यद्वा अेकत्र मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते; तथा यूयमपीश्वरं लक्ष्मीञ्चेत्युभे सेवितुं न शक्नुथा।

XXV अपरम् अडं युष्मभ्यं तथ्यं कथयामि, किं भक्षिष्यामः? किं पास्यामः? इति प्राणघारणाय मा यिन्तयत; किं परिधास्यामः? इति कायरक्षणाय न यिन्तयत; भक्ष्यात् प्राणा वसनाञ्च वपुंषि किं श्रेष्ठाणि न डि?

XXVI विडायसो विडङ्गमान् विलोकयत; तैर् नोप्यते न कृत्यते भाण्डागारे न सञ्जीयतेऽपि; तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य आडारं वितरति।

XXVII यूयं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ? युष्माकं कश्चित् मनुजः यिन्तयन् निजायुषः क्षणमपि वर्द्धयितुं शक्नोति?

XXVIII अपरं वसनाय कुतश्चिन्तयत? क्षेत्रोत्पन्नानि पुष्पाणि कथं वर्द्धन्ते तदालोचयता तानि तन्तून् नोत्पाद्यन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति;

XXIX तथाप्यडं युष्मान् वडामि, सुलेमान् तादृग् अैश्वर्यवानपि तत्युष्मिन् वित्भूषितो नासीत्।

XXX तस्मात् क्षध विद्यमानं श्वः युल्ल्यां निक्षेप्यते तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तत् यदीश्वर इत्यं विभूषयति, तर्हि डे स्तोकप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति?

XXXI तस्मात् अस्माभिः किमत्स्यते? किञ्च पायिष्यते? किं वा परिधायिष्यते, इति न यिन्तयत।

XXXII यस्मात् देवार्यका अपीति येष्टन्ते; अेतेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता ज्ञानाति।

XXXIII अतश्चैव प्रथमत ईश्वरीयराज्यं धर्मञ्च येष्टध्वं, तत अेतानि वस्तूनि युष्मभ्यं प्रडायिष्यन्ते।

XXXIV श्वः कृते मा यिन्तयत, श्वश्चैव स्वयं स्वमुद्दिश्य यिन्तयिष्यति; अद्यतनी या यिन्ता साधकृते प्रयुरतरत्।

VII

I यथा यूयं दौषीकृता न भवथ, तत्कृतेऽन्यं दौषिणं मा कुरुत।

II यतो यादृशेन दौषेण यूयं परान् दौषिणः कुरुथ, तादृशेन दौषेण यूयमपि दौषीकृता भविष्यथ, अन्यञ्च येन परिमाणेन युष्माभिः परिमीयते, तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमायिष्यते।

III अपरञ्च निज्जनयने या नासा विद्यते, ताम् अनालोच्य तव सडञ्जस्य लोयने यत् तृणम् आस्ते, तदेव कृतो वीक्षसे?

IV तव निजलोयने नासायां विद्यमानायां, डे भ्रातः, तव नयनात् तृणं बडिष्यर्तुं अनुजानीडि, कथामेतां निजसडञ्जाय कथं कथयितुं शक्नोषि?

V डे कपटिन्, आदौ निज्जनयनात् नासां बडिष्युरु ततो निजदृष्टौ सुप्रसन्नायां तव भ्रातृ लोयनात् तृणं बडिष्यर्तुं शक्यसि।

VI अन्यञ्च सारमेयेभ्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत, वराडाणां समक्षञ्च मुक्ता मा निक्षिपत; निक्षेपणात् ते ताः सर्वाः पदैर् दलयिष्यन्ति, परावृत्य युष्मानपि विदारयिष्यन्ति।

VII यायध्वं ततो युष्मभ्यं दायिष्यते; मृगयध्वं तत उद्देशं लाप्यध्वे; द्वारम् आडत, ततो युष्मत्कृते मुक्तं भविष्यति।

VIII यस्माद् येन याच्यते, तेन लभ्यते; येन मृग्यते तेनोद्देशः प्राप्यते; येन य द्वारम् आडन्त्यते, तत्कृते द्वारं मोच्यते।

IX आत्मञ्जेन पूषे प्रार्थिते तस्मै पाषाणं विश्राणयति,

X मीने यायिते य तस्मै भुजगं वितरति, अेतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते?

XI तस्माद् यूयम् अभद्राः सन्तोऽपि यद्वि निज्ज्वालकेभ्य उतमं द्रव्यं दातुं ज्ञानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययायकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दस्यति?

XII यूष्मान् प्रतीतरेषां यादृशी व्यवहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्; यस्माद् व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां वयनानाम् इति सारम्।

XIII सङ्कीर्णद्वारेण प्रविशतः; यतो नरकगमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यत्र्य वर्त्म तद् बृहत् तेन बहवः प्रविशन्ति।

XIV अपरं स्वर्गगमनाय यद् द्वारं तत् कीदृक् संकीर्णं यत्र्य वर्त्म तत् कीदृग् दुर्गमम् तद्दुष्टारः कियन्तोऽल्पाः।

XV अपरञ्च ये जना भेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्त्वन्तर्द्वरन्ता वृका अेतादृशेभ्यो भविष्यद्वादिभ्यः सावधाना भवत, यूयं इलेन तान् परिचेतुं शक्नुथ।

XVI मनुजाः किं कइएतकिनो वृक्षाद् द्राक्षाङ्गलानि शृगालकोवितश्च उडुम्बरङ्गलानि शातयन्ति?

XVII तद्दृष्ट उत्तम अेव पादप उत्तमङ्गलानि जनयति, अधमपादपअेवाधमङ्गलानि जनयति।

XVIII किन्तूत्तमपादपः कदाप्यधमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति, तथाधमोपि पादप उत्तमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति।

XIX अपरं ये ये पादपा अधमङ्गलानि जनयन्ति, ते कृत्ता वह्नौ क्षिप्यन्ते।

XX अतअेव यूयं इलेन तान् परिचेष्यथ।

XXI ये जना मां प्रभुं वदन्ति, ते सर्व्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तत्र, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टे कर्म करोति स अेव प्रवेक्ष्यति।

XXII तद् दिने बहवो मां वदिष्यन्ति, डे प्रभो डे प्रभो, तव नाम्ना किमस्माभिं भविष्यद्वाक्यं न व्याहृतं?

तव नाम्ना भूताः किं न त्याजिताः? तव नाम्ना किं नानाद्भूतानि कर्माणि न कृतानि?

XXIII तदाडं वदिष्यामि, डे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेदिं, यूयं मत्समीपाद् दूरीभवत।

XXIV यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा पालयति, स पाषाणोपरि गृह्णन्मित्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते।

XXV यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वाते य तेषु तद्देडं वज्रेषु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तत्र पतति।

XXVI किन्तु यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिमित्रा डजानिना उपमीयते।

XXVII यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वाते य तै गृडे समाघाते तत् पतति तत्पतनं महद् भवति।

XXVIII यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्चर्य्य मेनिरे।

XXIX यस्मात् स उपाध्याया एव तान् नोपदिदेश किन्तु समर्थपुरुषेण समुपदिदेश।

VIII

I यदा स पर्वताद् अवारोडत् तदा बहवो मानवास्तत्पश्चाद् वप्रजुः।

II अेकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्राराम्य बभाषे, डे प्रभो, यदि भवान् संमन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति।

III ततो यीशुः कं प्रसार्य्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्येडडं त्वं निरामयो भवः; तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनामोचि।

IV ततो यीशुस्तं जगाद, अवघेडि कथामेतां कश्चिदपि मा ब्रूडि, किन्तु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दृश्य मनुजेभ्यो निजनिरामयत्वं प्रमाणयितुं भूसानिडपितं द्रव्यम् उत्सृज्य य।

V तदनन्तरं यीशुना कङ्कनाङ्गमामनि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्समीपम् आगत्य विनीय बभाषे,

VI डे प्रभो, मदीय अेको दासः पक्षाघातव्याधिना भृशं व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते।

VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि।

VIII ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत्, डे प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाडमस्मि; वाङ्गात्रम् आदिशतु, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति।

IX यतो मयि परनिधेडपि मम निदेशवश्याः कति कति सेनाः सन्ति, तत अेकस्मिन् याडीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् अेडीत्युक्ते स आयाति, तथा मम निजदासे कर्म्मैतत् कुर्व्वित्युक्ते स तत् करोति।

X तदानीं यीशुस्तस्यैतत् वयो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूत्; निजपश्चाद्गामिनो मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वयिं, एसायेलीयलोकानां मध्येडपि नैतादृशो विश्वासो मया प्राप्तः।

XI अन्यत्र्याडं युष्मान् वदामि, बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य एब्राडीमा एरुडाका याडूबा य साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति;

XII किन्तु यत्र स्थाने रोदनन्तघर्षणो भवतस्तस्मिन् बडिर्भूततमिसे राज्यस्य सन्ताना निक्षेस्यन्ते।

XIII ततः परं यीशुस्त्वं शतसेनापतिं जगाद, याहि, तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव दृष्टे तदीयदासो निरामयो बभूव

XIV अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेडमुपस्थाय ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वश्रुं वीक्षाञ्चक्रे

XV ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टतवात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिषेवे।

XVI अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बडुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः स य वाक्येन भूतान् त्याजयामास, सर्वप्रकारपीडितजनांश्च निरामयान् यकार;

XVII तस्मात्, सर्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता। अस्माकं सकलं व्याधिं सभवे संगृहीतवान्। यदेतद्भयं यिशयियभविष्यद्वादिनोक्तमासीत्, तत्तदा सङ्गमभवत्।

XVIII अनन्तरं यीशुश्चातुर्दिकु जनिवहं विलोक्य तटिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश।

XIX तदानीम् अेक उपाध्याय आगत्य कथितवान्, हे गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि।

XX ततो यीशु जगाद, क्रोष्टुः स्थातुं स्थानं विद्यते, विहायसो विडङ्गमानां नीडानि य सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते।

XXI अनन्तरम् अपर अेकः शिष्यस्तं बभाषे, हे प्रभो, प्रथमतो मम पितरं श्मशाने निधातुं गमनार्थं माम् अनुमन्यस्व।

XXII ततो यीशुरुक्तवान् मृता मृतान् श्मशाने निदधतु, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।

XXIII अनन्तरं तस्मिन् नावमाड्डे तस्य शिष्यास्तत्पश्चात् जग्मुः।

XXIV पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो ऋत्भशनिव उदतिष्ठत्, येन मडातरङ्ग उत्थाय तरङ्गिं छादितवान्, किन्तु स निद्रित आसीत्।

XXV तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः, हे प्रभो, वयं भ्रियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु।

XXVI तदा स तान् उक्तवान्, हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्च तर्जयामास, ततो निर्व्वीतमभवत्।

XXVII अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासुः, अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्राहिसौ? कीदृशोऽयं मानवः।

XXVIII अनन्तरं स पारं गत्वा गिदरीयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ श्मशानस्थानाद् बहिर्भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशौ प्रयाडावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातुं नाशक्नोत्।

XXIX तावुयैः कथयामासतुः, हे ईश्वरस्य सूनो यीशो, त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातनां दातुम् अत्रागतोसि?

XXX तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् दूरे वराडाणाम् अेको मडाप्रजोऽयरत्।

XXXI ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः, यद्वावां त्याज्यसि, तर्हि वराडाणां मध्येप्रजम् आवां प्रेरय।

XXXII तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विहाय वराडान् आश्रितवन्तौ, तदा ते सर्वे वराडा उच्यस्थानात् मडाज्वेन धावन्तः सागरीयतोये मज्जन्तो मभुः।

XXXIII ततो वराडरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्यद् अद्यत, ताः सर्व्ववार्ता अवदन्।

XXXIV ततो नागरिकाः सर्व्वे मनुजा यीशुं साक्षात् कर्तुं बहिरायाताः तत्र विलोक्य प्रार्थयाञ्चकिरे भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

IX

I अनन्तरं यीशु नौकामारुह्य पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ।

II ततः कतिपया जना अेकं पक्षाघातिनं स्वद्वेपरि शाययित्वा तत्समीपम् आनयन्; ततो यीशुस्तेषां प्रतीतिं विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद, हे पुत्र, सुस्थिरो भव, तव कलुषस्य मर्षेणं ज्ञातम्।

III तां कथां निशाम्य किञ्चिन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तितवन्त अेष मनुज ईश्वरं निन्दति।

IV ततः स तेषाम् अेतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान्, यूयं मनःसु कृत अेतादृशीं कुच्यन्तां कुरुथ?

V तव पापमर्षणं ज्ञातं, यद्वा त्वमुत्थाय गच्छ, द्वयोरनयो वाक्ययोः किं वाक्यं वक्तुं सुगमं?

VI किन्तु मेदिन्यां क्लृप्तं क्षमिंतुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा ज्ञानीथ, तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ।

VII ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेहं प्रस्थितवान्।

VIII मानवा एतं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, ईश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दत्तं इति कारणात् तं धन्यं बलाधिरे या।

IX अनन्तरे यीशुस्तत्स्थानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्राहस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् अेकं मनुजं विलोक्य तं बलाधे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वराज्जा।

X ततः परं यीशौ गेहं लोक्तुम् उपविष्टे बलवः करसंग्राहिणः क्लृप्तिश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविशुः।

XI किं शिनिस्तद् दृष्ट्वा तस्य शिष्यान् बलाधिरे, युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्राहिभिः क्लृप्तिश्च साकं भुङ्क्ते?

XII यीशुस्तत् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते।

XIII अतो यूयं यात्वा वयनस्यास्यार्थं शिक्षध्वम्, दयायां मे यथा प्रीति र्न तथा यज्ञकर्म्मणि। यतोऽहं धार्मिकान् आह्वातुं नागतोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्तयितुं पापिन आह्वातुम् आगतोऽस्मि।

XIV अनन्तरे योऽनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, किं शिनीो वयञ्च पुनः पुनरुपवसामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः?

XV तदा यीशुस्तान् अवोयत् यावत् सभीनां संज्ञे कन्याया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्नुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संज्ञाद् वरं नयन्ति, तादृशः समय आगमिष्यति, तदा ते उपवत्स्यन्ति।

XVI पुरातनवसने कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिनत्ति तच्छिद्रञ्च अ बहुकुत्सितं दृश्यते।

XVII अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कृते कुतू विदीर्यते तेन गोस्तनीरसः पतति कुतूश्च नश्यति; तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थाप्यते, तेन द्वयोरवनं भवति।

XVIII अपरं तेनैतत्कथाकथनकाले अेकोऽधिपतिस्तं प्राणम्य बलाधे, मम दुःखिता प्रायेणैतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे हस्तमर्पयतु, तेन सा जिविष्यति।

XIX तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वराज्जा।

XX एतयनन्तरे द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदेशामयेन शीर्षिका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पस्पर्शः।

XXI यस्मात् मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्स्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती।

XXII ततो यीशुर्वदनं परावर्त्य तां जगाद्, हे कन्ये, त्वं सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाभकार्षीत्। अेतद्वाक्ये गदितयेव सा योषित् स्वस्थाभूत्।

XXIII अपरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेहं गत्वा वादकप्रभृतीन् अडून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्।

XXIV पन्थानं त्यज, कन्येयं नाभ्रियत निद्रितास्ते; कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजडसुः।

XXV किन्तु सर्वेषु अडिष्ठतेषु सोऽन्यन्तरे गत्वा कन्यायाः करं धृतवान्, तेन सोऽतिष्ठत्।

XXVI ततस्तत्कर्म्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्।

XXVII ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद् यात्रां यकारः तदा हे दायुदः सन्तान, अस्मान् दयस्व, इति वदन्तौ द्वौ जनावन्धौ प्रोयैराडूयन्तौ तत्पश्चाद् वरजतुः।

XXVIII ततो यीशौ गेहमध्यं प्रविष्टं तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्तौ, तदानीं स तौ पृष्टवान् कर्म्मैतत् कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते, युवां किमिति प्रतीथः? तदा तौ प्रत्ययतुः, सत्यं प्रभो।

XXIX तदानीं स तयो लीयनानि स्पृशन् बलाधे, युवयोः प्रतीत्यनुसाराद् युवयो र्भङ्गलं भूयात्। तेन तत्क्षणात् तयो र्नेत्राणि प्रसन्नान्यभवन्।

XXX पश्चाद् यीशुस्तौ दृढमाज्ञाप्य जगाद, अवधत्तम् अस्तां कथां कोपि मनुजो म ज्ञानीयात्।

XXXI किन्तु तौ प्रस्थाया तस्मिन् कृत्स्ने देशे तस्य कीर्तिं प्रकाशयामासतुः।

XXXII अपरं तौ बडिर्थात अतस्मिन्नन्तरे मनुजा अकं भूतग्रस्तभूकं तस्य समीपम् आनीतवन्तः।

XXXIII तेन भूते त्याजिते स भूकः कथां कथयितुं प्रारभत, तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः, छत्रायेलो वंशे कदापि नेदृगदृश्यत;

XXXIV किन्तु डिर्शिनः कथयाञ्चक्रुः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति।

XXXV ततः परं यीशुस्तेषां लज्जनभवन उपदिशन् राज्यस्य सुसंवाद् प्रचारयन् लोकानां यस्य य आमयो या य पीडासीत्, तान् शमयन् शमयंश्च सर्वाणि नगराणि ग्रामांश्च अब्रामा

XXXVI अन्यञ्च मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेषानिव य त्यक्तान् निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् शिष्यान् अवदत्,

XXXVII शस्यानि प्रयुराणि सन्ति, किन्तु छेत्तारः स्तोकाः।

XXXVIII क्षेत्रं प्रत्यपरान् छेदकान् प्रहेतुं शस्यस्वामिनं प्रार्थयध्वम्।

X

I अनन्तरं यीशु द्वादशशिष्यान् आहूयामेध्यभूतान् त्याजयितुं सर्वप्रकाररोगान् पीडाश्च शमयितुं तेभ्यः सामर्थ्यमिदात्।

II तेषां द्वादशप्रेष्याणां नामान्येतानि प्रथमं शिमोन् यं पितरं वदन्ति, ततः परं तस्य सड्ज आन्द्रियः, सिवदियस्य पुत्रो याकुब्

III तस्य सड्जो योडन्; डिलिप् अर्थलभय् थोमाः करसंग्राही मथिः, आर्क्यपुत्रो याकुब्,

IV किनानीयः शिमोन्, य एष्करियोतीययिडुदाः श्रीष्टं परकरेडर्पयत्।

V अेतान् द्वादशशिष्यान् यीशुः प्रेषयन् एत्याज्ञापयत्, यूयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शेमिरोणीयानां किमपि नगरञ्च न प्रविश्ये

VI छत्रायेलोत्रस्य डारिता ये ये मेषास्तेषामेव समीपं यात।

VII गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजत्वं सविधमभवत्, अस्तां कथां प्रचारयत।

VIII आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत, कुष्णिः परिष्कुरुत, मृतलोकान् ज्ञवयत, भूतान् त्याजयत, विना मूल्यं यूयम् अलभध्वं विनैव मूल्यं विश्राणयत।

IX किन्तु स्वेषां कटिबन्धेषु स्वाङ्गीयताम्राणां किमपि न गृह्णीत।

X अन्यस्य यात्रायै येलसम्भुटं वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः, अेतान् मा गृह्णीत, यतः कार्यकृतं भर्तुं योग्यो भवति।

XI अपरं यूयं यत् पुरं यञ्च ग्रामं प्रविशथ, तत्र यो ज्ञो यो ग्यपात्रं तमवगत्य यानकालं यावत् तत्र तिष्ठत।

XII यदा यूयं तद्गुहं प्रविशथ, तदा तमाशिषं वदत।

XIII यदि स योग्यपात्रं भवति, तर्हि तत्कल्याणां तस्मै भविष्यति, नोयेत् साशीर्युभ्यमेव भविष्यति।

XIV किन्तु ये ज्ञा युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाञ्च न शृण्वन्ति तेषां गेडात् पुराद्वा प्रस्थानकाले स्वपदूलीः पातयत।

XV युष्मानडं तथ्यं वय्मि विचारदिने तत्पुरस्य दशातः सिद्योमभोरापुरयोर्दशा सद्यतरा भविष्यति।

XVI पश्यत, वृकयूथमध्ये मेषः यथाविस्तथा युष्मान् प्रडिणोमि, तस्माद् यूयम् अडिरिव सतर्काः कपोताएवाडिसका भवत।

XVII नृत्यः सावधाना भवत; यतस्ते यूयं राजसंसदि समर्पिष्यध्वे तेषां लज्जनगेडे प्रडारिष्यध्वे।

XVIII यूयं मन्नामडेतोः शास्तृणां राजाञ्च समक्षं तानन्यदेशिनश्चाधि साक्षित्वाथमानेष्यध्वे।

XIX किन्त्वित्थं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्षथ तत्र मा यिन्तयत, यतस्तदा युष्मात्मि र्थद् वक्तव्यं तत् तद्दण्डे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति।

XX यस्मात् तदा यो वक्षति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्थः पित्रात्मा।

XXI सड्जः सड्जं तातः सुतञ्च मृतौ समर्पयिष्यति, अपत्यागि स्वस्वपित्रो विपक्षीभूय तौ धातयिष्यन्ति।

XXII मन्त्रमहेतोः सर्वे जना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते, किन्तु यः शेषं यावद् धैर्यं धृत्वा स्थास्यति, स त्रायिष्यते।

XXIII ते र्यदा यूयमेकपुरे ताडिष्यध्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायध्वं युष्मानहं तथ्यं वस्मि यावन्मनुजसुतो नैति तावद् एस्त्रायेल्देशीयसर्व्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथा

XXIV गुरोः शिष्यो न मडान्, प्रभोर्दसिो न मडान्।

XXV यद्दि शिष्यो निजगुरोर् दसिश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्दि तद् यथेष्टं येतैर्गृहपतिर्भूतराज उच्यते, तर्दि परिवाराः किं तथा न वक्ष्यन्ते?

XXVI किन्तु तेभ्यो यूयं मा बिभीत, यतो यत्र प्रकाशिष्यते, ताद्दृक् छादितं किमपि नास्ति, यस्य न व्यञ्जिष्यते, ताद्दृग् गुप्तं किमपि नास्ति।

XXVII यदहं युष्मान् तमस्मि वस्मि तद् युष्मान्निर्दीप्तौ कथ्यतां; कर्णाभ्यां यत् श्रूयते तद् गेहोपरि प्रयार्थतां।

XXVIII ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मानं, तेभ्यो मा ल्पेष्ट; यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शक्नोति, ततो बिभीत।

XXIX द्वौ यत्कौ किमेकताम्रमुद्रया न विक्रीयेते? तथापि युष्मत्तातानुमतिं विना तेषामेकोपि भुवि न पतति।

XXX युष्मच्छिस्त्रसां सर्व्वकया गणितां: सन्ति।

XXXI अतो मा बिभीत, यूयं बडुयत्केभ्यो बडुमूल्याः।

XXXII यो मनुजसाक्षान्नामङ्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षाद्ङ्गीकरिष्ये।

XXXIII पृथ्व्यामहं शान्तिं दानुमागतएति मानुभवत, शान्तिं दानुं न किन्त्वसिं।

XXXIV पितृमानुश्चश्रुभिः साकं सुतसुताबधू विरोधयितुञ्जागतेः।

XXXV ततः स्वस्वपरिवारयेव नृशत्रु भविता।

XXXVI यः पितरि मातरि वा मत्तोधिकं प्रीयते, स न मदर्हः;

XXXVII यश्च सुते सुतायां वा मत्तोधिकं प्रीयते, सेऽपि न मदर्हः।

XXXVIII यः स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चान्नैति, सेऽपि न मदर्हः।

XXXIX यः स्वप्राणानवति, स तान् ङारयिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् ङारयति, स तानवति।

XL यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्त्रेऽकस्यातिथ्यं विदधाति।

XLI यो भविष्यद्दाहीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विदधते, स भविष्यद्दाहिनः कुलं लप्स्यते, यश्च धार्मिक एति विदित्वा तस्यातिथ्यं विदधते स धार्मिकमानवस्य कुलं प्राप्स्यति।

XLII यश्च कश्चित् अंतेषां क्षुद्रनराणाम् यं कञ्चनैकं शिष्य एति विदित्वा कंसैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते, युष्मानहं तथ्यं वदामि, स केनापि प्रकारेण कुलेन न वञ्जिष्यते।

XI

I एतयं यीशुः स्वद्दादशशिष्याणामाज्ञापनं समाप्य पुरे पुर उपदेष्टुं सुसंवाहं प्रयारयितुं तत्स्थानात् प्रतस्थे।
II अनन्तरं योहन् कारायां तिष्ठन् भ्रिष्टस्य कर्मणां वार्त्तं प्राप्य यस्यागमनवार्त्तसिती सअवे किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे?

III अेतत् प्रष्टुं निजौ द्वौ शिष्यौ प्राडिणोत्।

IV यीशुः प्रत्यवोयत्, अन्धा नेत्राणि लभन्ते, भञ्जा गच्छन्ति, कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति, बधिराः शृण्वन्ति, मृता जिवन्त उतिष्ठन्ति, दरिद्राणां समीपे सुसंवाहः प्रयार्थत,

V अेतानि यद्दद् युवां शृणुथः पश्यथश्च गत्वा तद्दार्त्ता योहन् गदतां।

VI यस्याहं न विदनीभवामि, सअवे धन्यः।

VII अनन्तरं तयोः प्रस्थितयो र्यीशु योहन्म उद्दिश्य जनान् जगाद, यूयं किं द्रष्टुं वडिर्मध्येप्रान्तरम् अगच्छत? किं वातेन कम्पितं नलं?

VIII वा किं वीक्षितुं वडिर्गतवन्तः? किं परिडितसूक्ष्मवसनं मनुजमेकं? पश्यत, ये सूक्ष्मवसनानि परिदधति, ते राजधान्यां तिष्ठन्ति।

IX तर्दि यूयं किं द्रष्टुं बडिर्गमत, किमेकं भविष्यद्दाहिनं? तदेव सत्यां युष्मानहं वदामि, स भविष्यद्दाहिनोपि मडान्;

X यतः, पश्य स्वकीयदूतोयं त्वदत्रे प्रेष्यते मया। स गत्वा तव पन्थानं स्मयङ्क परिष्करिष्यति। अतद्द्वयं यमधि विभितमास्ते सोऽयं योऽहन्।

XI अपरं युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि, मञ्जयितु योऽहन्ः श्रेष्ठः कोपि नारीतो नाज्जयत; तथापि स्वर्गारज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योऽहन्ः श्रेष्ठः।

XII अपरञ्च आ योऽहोऽहं यावत् स्वर्गारज्यं बलादाक्रान्तं भवति आक्रमिनश्च जना बलेन तदधिकुर्वन्ति।

XIII यतो योऽहं यावत् सर्वभविष्यद्वादिभिर्व्यवस्थया य उपदेशः प्राकाशयत।

XIV यद्वि यूयमिदं वाक्यं ग्रहीतुं शक्नुथ, तर्हि श्रेयः, यस्यागमनस्य वयनमास्ते सोऽयम् अलिखः।

XV यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु।

XVI अत्रे विद्यमानजनाः कै र्भयोपमीयन्ते? ये बालका ङट्ट उपविश्य स्वं स्वं बन्धुमाह्वय वदन्ति,

XVII वयं युष्माकं समीपे वंशीरवाद्याम्, किन्तु यूयं नानृत्यत; युष्माकं समीपे य वयमरोहिम्, किन्तु यूयं न व्यलपत, तादृशैर्बालकैस्त उपमायिष्यन्ते।

XVIII यतो योऽहं आगत्य न लुक्तवान् न पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, स भूतग्रस्त एति।

XIX मनुजसुत आगत्य लुक्तवान् पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, पश्यत अेष भोक्ता मद्यपाता यद्दालपापिनां बन्धश्च, किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवहारं निर्दोषं जानन्ति।

XX स यत्र यत्र पुरे बह्वैश्वर्यं कर्म कृतवान्, तन्निवासिनां मनःपरावृत्त्यभावात् तानि नगराणि प्रति ङन्तेत्युक्ता कथितवान्,

XXI ङा कोरासीन्, ङा बैत्सैदे, युष्मन्मध्ये यद्यदाश्चर्यं कर्म कृतं यद्वि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत, तर्हि पूर्वमेव तन्निवासिनः शाणवसने भस्मनि योपविशन्तो मनांसि परावर्त्तिष्यन्त।

XXII तस्मादहं युष्मान् वदामि, विचारदिने युष्माकं दशातः सोरसीदो नो दशा सद्यतरो भविष्यति।

XXIII अपरञ्च अत कङ्गर्णम्, त्वं स्वर्गं यावदुन्नतीसि, किन्तु नरके निक्षेप्यसे, यस्मात् त्वयि यान्याश्चर्याणि कर्माण्यकारिषत, यद्वि तानि सिदोन्नगर अकारिष्यन्त, तर्हि तद्यद्य यावदस्थास्यत्।

XXIV किन्त्वहं युष्मान् वदामि, विचारदिने तव दण्डतः सिदोमो दण्डो सद्यतरो भविष्यति।

XXV अतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरुवाच, ङे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितरुत्वं ज्ञानवतो विदुषश्च लोकां प्रत्येतानि न प्रकाश्य बालकान् प्रति प्रकाशितवान्, एति ङेतोस्त्वां धन्यं वदामि।

XXVI ङे पितः, एत्थं भवेत् यत एदं त्वदृष्टावुत्तमं।

XXVII पित्रा मयि सर्वाणि समर्पितानि, पितरं विना कोपि पुत्रं न जानाति, यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाशयते तान् विना पुत्राद् अन्यः कोपि पितरं न जानाति।

XXVIII ङे परिश्रान्ता भाराक्रान्ताश्च लोका यूयं मत्सन्निधिम् आगच्छत, अहं युष्मान् विश्रमयिष्यामि।

XXIX अहं क्षमायाशीलो नम्रमनाश्च, तस्मात् मम युगं स्वेचामुपरि धारयत मत्तः शिक्षध्वञ्च, तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यध्वे।

XXX यतो मम युगम् अनायासं मम भारश्च लघुः।

XII

I अनन्तरं यीशु विश्रामवारे शस्यमध्येन गच्छति, तदा तस्मिन्निधिम् आगच्छताः सन्तः शस्यमञ्जरीशद्यत्वा छित्वा भादितुमारभन्त।

II तद्द विवोक्त्र किंशुशिनो यीशुं जगद्दुः, पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्त्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति।

III स तान् प्रत्यावदत्, दायूद्द तत्सङ्गिनश्च लुभुक्षिताः सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नापाठि?

IV ये दर्शनीयाः पूषाः याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिमनुजानाञ्चाभोजनीयास्त एश्वरावासं प्रविष्टेन तेन लुक्ताः।

V अन्यस्य विश्रामवारे मध्येमन्दिरे विश्रामवारीयं नियमं लङ्घन्तोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितं?

VI युष्मानहं वदामि, अत्र स्थाने मन्दिरेऽपि गरीयान् अेक आस्ते।

VII किन्तु दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्म्मणि। अतद्द्वयनस्यार्थं यद्वि युयम् अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् द्रोषिणो नाकार्थी।

VIII अन्यथ्य मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते।

IX अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् अेकः शुष्ककरामयवान् उपस्थितवान्।

X ततो यीशुम् अपवर्द्धितुं मानुषाः पप्रच्छुः, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा?

XI तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अविर्गर्तं पतति, तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति, अेतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते?

XII अवे र्मानवः किं नहि श्रेयान्? अतो विश्रामवारे हितकर्म कर्तव्यं।

XIII अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, करं प्रसारय; तेन करे प्रसारिते सौन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्।

XIV तदा द्विशिरो बह्निर्भूय कथं तं हनिष्याम इति कुमन्त्राणां तत्रातिकूल्येन यक्षुः।

XV ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थानान्तरं गतवान्; अन्येषु बहुनरेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान् कृत्वा एत्याज्ञापयत्,

XVI यूयं मां न परिचाययत।

XVII तस्मात् मम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षतां। तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेशज्ञतेषु व्यवस्था संप्रकाशयते।

XVIII केनापि न विरोधं स विवादश्च करिष्यति। न य राजपथे तेन वयनं श्रावयिष्यते।

XIX व्यवस्था यद्विता यावत् नहि तेन करिष्यते। तावत् नवो विदीर्षाऽपि भक्ष्यते नहि तेन या तथा सधूमवर्तिश्च न स निर्व्यापयिष्यते।

XX प्रत्याशाश्च करिष्यन्ति तन्नाम्नि भिन्नदेशज्ञाः।

XXI यान्येतानि वयनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन्, तानि सङ्गलान्यभवन्।

XXII अनन्तरं लोके स्तत्समीपम् आनीतो भूतग्रस्तान्धमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः, ततः सोऽन्धो मूको द्रष्टुं वक्तुञ्चारब्धवान्।

XXIII अनेन सर्व्वे विस्मिताः कथयाञ्चक्रुः, अेषः किं दायूदः सन्तानो नहि?

XXIV किन्तु द्विशिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, आक्सिबूब्नाम्नो भूतराजस्य साहाय्यं विना नायं भूतान् त्याजयति।

XXV तदानीं यीशुस्तेषाम् इति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राज्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिद्यते; यथ्य किञ्चन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थानुं न शक्नोति।

XXVI तद्गतं शयतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथक् भवति, तर्हि तस्य राज्यं केन प्रकारेण स्थास्यति?

XXVII अहञ्च यदि आक्सिबूब्ना भूतान् त्याजयामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याजयन्ति? तस्माद् युष्माकम् अेतद्विचारयितारस्त अेव भविष्यन्ति।

XXVIII किन्तवद् यदीश्वरात्मना भूतान् त्याजयामि, तर्हीश्वरस्य राज्यं युष्माकं सन्निधिमागतवत्।

XXIX अन्यञ्च कोपि बलवन्त ज्ञं प्रथमतो न बद्ध्युः केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तद्द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगस्य द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति।

XXX यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नहि स विपक्षीय आस्ते, यश्च मया साकं न संगृह्णाति, स विकिरति।

XXXI अतयेव युष्मानन्दं वदामि, मनुजानां सर्व्वप्रकारपापानां निन्दायाश्च मर्षणां भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षणां भवितुं न शक्नोति।

XXXII यो मनुजसुतस्य विरुद्धां कथां कथयति, तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धां कथां कथयति नेहलोके न प्रेत्य तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति।

XXXIII पादपं यदि भद्रं वदथ, तर्हि तस्य फलमपि साधु वक्तव्यं, यदि य पादपं असाधुं वदथ, तर्हि तस्य फलमप्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयकलेन पादपः परियीयते।

XXXIV रे भुजगवंशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्यथ? यस्माद् अन्तःकरणस्य पूर्णभावनुसाराद् वदनाद् वयो निगच्छति।

XXXV तेन साधुर्मानवोऽन्तःकरणज्ञप्तात् साधुभाषाङ्गारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुर्मानुषस्त्वसाधुभाषाङ्गाराद् असाधुवस्तूनि निर्गमयति।

XXXVI किन्त्वढं युष्मान् वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवयांसि वदन्ति, विचारदिने तदुत्तरमवश्यं द्वातव्यं,

XXXVII यतस्त्वं स्वीयवयोमि निरपराधः स्वीयवयोमिश्च सापराधो गणिष्यसौ

XXXVIII तदानीं कतिपया उपाध्यायाः किंशिनश्च जगद्गुरुः, हे गुरो वयं भवतः किञ्चन लक्ष्म द्दृष्टव्यमः।

XXXIX तदा स प्रत्युक्तवान्, दुष्टो व्यभिचारी यं वंशो लक्ष्म भूयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्ष्म विद्यान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते।

XL यतो यूनम् यथा त्र्यहोरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत्, तथा मनुजपुत्रोपि त्र्यहोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति।

XLI अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिन अतद्दंशीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात् मनांसि परावर्त्तयाञ्चकिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर अेक आस्ते।

XLII पुनश्च दक्षिणदेशीया राजी विचारदिन अतद्दंशीयानां प्रतिकूलमुत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति यतः सा राजी सुलेमनो विद्यायाः कथां श्रोतुं मेदिन्याः सीमन आगच्छत्, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर अेको ज्जोडत् आस्ते।

XLIII अपरं मनुजाद् बहिर्गतो ऽपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभमानः स वक्ति, यस्माः निकेतनाद् आगमं, तदेव वेश्म पकावृत्य यामि।

XLIV पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाप्य तत् शून्यं माञ्जिर्णतं शोभितञ्च विवोक्त्य व्रजन् स्वतोपि दुष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सङ्गिनः करोति।

XLV ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति, तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्वदशातोतीवाशुभा भवति, अतेषां दुष्टवंशानामपि तथैव घटिष्यते।

XLVI मानवेभ्य अेतासां कथनां कथनकाले तस्य माता सङ्जाश्च तेन साकं काञ्चित् कथां कथयितुं वाञ्छन्तो बहिरेव स्थितवन्तः।

XLVII ततः कश्चित् तस्मै कथितवान्, पश्य तव जन्मनी सङ्जाश्च त्वया साकं काञ्चन कथां कथयितुं कामयमाना बहिस्तिष्ठन्ति।

XLVIII किन्तु स तं प्रत्यवदत्, मम का जन्मनी? के वा मम सङ्जाः?

XLIX पश्चात् शिष्यान् प्रति करे प्रसार्य कथितवान्, पश्य मम जन्मनी मम सङ्जाश्चैते;

L यः कश्चित् मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सअेव मम भ्राता भगिनी जन्मनी या

XIII

I अपरञ्च तस्मिन् दिने यीशुः सधनो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविशे।

II तत्र तत्सन्निधौ बडुजानां निवडोपस्थितेः स तरणिमारुह्य समुपाविशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः।

III तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् एत्थं बडुश उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीववो बीजानि वपन्तुं बहिर्जगाम,

IV तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वे पतितेषु विडगास्तानि भक्षितवन्तः।

V अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमृद्युक्तपाषाणेषु पतितेषु मृदव्यत्वात् तत्क्षणात् तावन्नुकुतितानि,

VI किन्तु रवावृद्धिरे दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुष्कतां गतानि या

VII अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधित्वा तानि जग्मुः।

VIII अपरञ्च कतिपयबीजानि उर्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानियित् शतगुणानि कानियित् षष्टिगुणानि कानियित् त्रिंशद्गुणानि इवानि इवितवन्ति।

IX श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्।

X अनन्तरं शिष्यैरागत्य सोऽपृच्छयत्, भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते?

XI ततः स प्रत्यवदत्, स्वर्गराजस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यमदायि, किन्तु तेभ्यो नादायि।

XII यस्माद् यस्यान्तिके वृद्धते, तस्माथेव दायिष्यते, तस्मात् तस्य बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वृद्धते, तस्य यत् किञ्चनस्ते, तदपि तस्माद् आदायिष्यते।

XIII ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृण्वन्तोपि न शृण्वन्ति, बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते य, तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथ्यते।

XIV यथा कर्णैः श्रोत्र्यथ यूयं वै किन्तु यूयं न भोत्स्यथा नेत्रैर्द्रक्ष्यथ यूयञ्च परिज्ञातुं न शक्यथा ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोचनैः। कर्णैर्यथा न शृण्वन्ति न बुध्यन्ते य मानसैः। व्यावर्तितेषु चित्तेषु काले कुत्रापि तैर्ज्ञैः। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति या तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्धयः। बधिरौभूतकण्ठाश्च ज्ञाताश्च मुद्गिता दृशः।

XV यदेतानि वयनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि क्वलन्ति।

XVI किन्तु युष्माकं नयनानि धन्यानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; धन्याश्च युष्माकं शब्दग्रहाः, यस्मात् तैराकर्ष्यते।

XVII मया यूयं तथ्यं वयामि युष्माभि र्यद्यद् वीक्ष्यते, तद् बहवो भविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा द्विदृक्षन्तोपि द्रष्टुं नालभन्त, पुनश्च यूयं यद्यत् शृणुथ, तत् ते श्रुश्रुषमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त।

XVIII कृषीवलीयदृष्टान्तर्यार्थं शृणुता।

XIX मार्गार्थं बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः, यदा कश्चित् राज्यस्य कथां निशम्य न बुध्यते, तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उपमां कथां ह्वरन् नयति।

XX अपरं पाषाणस्थले बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः, कश्चित् कथां श्रुत्वैव हर्षयित्तेन गृह्णाति,

XXI किन्तु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालमात्रं स्थिरस्तिष्ठति; पश्चात् तत्कथाकारणात् कोपि क्लेस्ताडना वा येत् जायते, तर्हि स तत्क्षणाद् विधनमेति।

XXII अपरं कण्डकानां मध्ये बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः, केनचित् कथायां श्रुतायां सांसारिकयित्नात्भि र्भ्रान्तिभिश्च सा ग्रस्यते, तेन सा मा विक्लुवा भवति।

XXIII अपरम् उर्वरायां बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः, ये तां कथां श्रुत्वा बुध्यन्ते, ते क्वलिताः सन्तः केचित् शतगुणानि केचित् षष्टिगुणानि केचिन्व त्रिंशद्गुणानि क्वलानि जनयन्ति।

XXIV अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेभ्यः कथयामास; स्वर्गीयराज्यं तादृशेन केनचिद् गृहस्थेनोपमीयते, येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्यौष्यन्त।

XXV किन्तु क्षाण्डायां सकललोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्यवमबीजान्युप्त्वा वप्राज।

XXVI ततो यदा बीजेभ्योऽङ्कुरा जायमानाः कण्डिशानि धृतवन्तः; तदा वन्यववसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्।

XXVII ततो गृहस्थस्य दासेया आगम्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, हे मडेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौष्यन्त? तथात्वे वन्यववसानि कृत आयन्?

XXVIII तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः, केनचित् रिपुणा कर्मदमकारि दासेयाः कथयामासुः, वयं गत्वा तान्युत्पार्य क्षिपामो भवतः कीदृशीच्छा जायते?

XXIX तेनावदि, नहि, शङ्केऽहं वन्यववसोत्पाटनकाले युष्माभिसतैः साकं गोधूमा अप्युत्पाटिष्यन्ते।

XXX अतः शस्यकर्तनकालं यावद् उभयान्यपि सड वद्धन्तां, पश्चात् कर्तनकाले कर्तकान् वक्ष्यामि, यूयमाद्यौ वन्यववसानि संगृह्य दाडयितुं वीटिका बद्ध्वा स्थापयत; किन्तु सर्वे गोधूमा युष्माभि र्भाण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्।

XXXI अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुत्थाप्य तेभ्यः कथितवान् कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्रे उपाप।

XXXII सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि सद्दुकरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तादृशस्तरु र्भवति, यस्य शाप्रासु नभसः भगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपैकस्य समम्।

XXXIII पुनरपि स उपमाकथामेकां तेभ्यः कथयाञ्चकार; कायन योषित् यत् किंएवमादाय द्रोणत्रयमितगोधूमयूषाणां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाच्छाद्य निधत्तवती, तत्किंएवमिव स्वर्गराज्यं।

XXXIV छत्थं यीशु र्मनुजनिवडानां सन्निधावुपमाकथाभिरेतान्याप्यानानि कथितवान् उपमां विना तेभ्यः किमपि कथां नाकथयत्।

XXXV अतेन दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं निजं अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवां यदेतद्वयनं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत्।

XXXVI सर्वान् मनुजान् विसृज्य यीशौ गृहं प्रविष्टे तखिञ्चया आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्यवसीयदृष्टान्तकथाम् भवान् अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु।

XXXVII ततः स प्रत्युवाच, येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स मनुजपुत्रः,

XXXVIII क्षेत्रं जगतु, भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः,

XXXIX वन्यवसानि पापात्मनः सन्तानाः। येन रिपुणा तान्युपानि स शयतानः, कर्त्तनसमयश्च जगतः शेषः, कर्त्तकाः स्वर्गीयदूताः।

XL यथा वन्यवसानि संगृह्य दाह्यन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति;

XLI अर्थात् मनुजस्युतः स्वांयदूतान् प्रेषयिष्यति, तेन ते य तस्य राज्यात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकांश्च संगृह्य

XLII यत्र रोहन् एन्तर्घर्षणञ्च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति।

XLIII तदानीं धार्मिकलोकाः स्वेषां पितृ राज्ये भास्करधव तेजस्विनो भविष्यन्ति। श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात्।

XLIV अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निर्धि पश्यन् यो गोपयति, ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLV अन्यञ्च यो वणिक् उत्तमां मुक्तां गवेषयन्

XLVI मडाधार्मा मुक्तां विलोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLVII पुनश्च समुद्रो निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राहानायधव स्वर्गराज्यं।

XLVIII तस्मिन् आनाये पूर्णो जना यथा रोहस्युत्तोल्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति;

XLIX तथैव जगतः शेषे भविष्यति, कुलतः स्वर्गीयदूता आगत्य पुण्यवज्जणानां मध्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वह्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति,

L तत्र रोहन् एन्तै एन्तर्घर्षणञ्च भविष्यति।

LI यीशुना ते पृष्टा युष्माभिः किमेतान्याप्यानान्यबुध्यन्त? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो।

LII तदानीं स कथितवान्, निजभाण्डागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गृहस्थः स एव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः स्वर्व उपदेष्टारः।

LIII अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थौ अपरं स्वदेशमागत्य जनान् भजन्भवन् उपदिष्टवान्;

LIV ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त अेतस्यैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्य्यं कर्म य कस्माद् अजायत?

LV किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो नडि? अेतस्य मातु नमि य किं मरियम् नडि? याकुब्-यूषक्-शिमोन्-यिड्डाश्च किमेतस्य भ्रातरो नडि?

LVI अेतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति? तर्हि कस्माद्यमेतानि लब्धवान्? एत्थं स तेषां विघ्नरूपो भवूव;

LVII ततो यीशुना निर्गदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मान्यो भवती।

LVIII तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बह्वाश्चर्य्यकर्मार्णि स कृतवान्।

XIV

I तदानीं राजा डेरोद् यीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्,

II अेष मज्जयिता योडन्, प्रमितेभयस्तस्योत्थानात् तेनेत्थमद्भुतं कर्म प्रकाश्यते।

III पुरा डेरोद् निजभ्रातुः इलियो जायाया डेरोदीयाया अनुरोधाद् योडन् धारयित्वा बद्धा कारायां स्थापितवान्।

IV यतो योडन् उकतवान्, अेतस्याः संग्रहो भवतो नोयितः।

V तस्मात् नृपतितं डन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाञ्चकार; यतः सर्वे योडन् भविष्यद्वादिनं मेनिरे।

VI किन्तु डेरोदी जन्माडीयमड उपस्थिते डेरोदीयाया द्रुडिता तेषां समक्षं नृतित्वा डेरोदमप्रीणयत्।

VII तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् एति प्रत्यज्ञासीत्, त्वया यद् यायते, तदेवाडं दास्यामि।

VIII सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बभाषे, मञ्जयितुयोऽहंन उत्तमाङ्गं भाञ्जेने समानीय महं विश्राणाय।

IX ततो राजा शुशोच, किन्तु भोजनायोपविशतां सङ्गिनां स्वङ्गतशपथस्य यानुरोधात् तत् प्रदातुम आदिदेश।

X पश्चात् कारं प्रति नरं प्रहित्य योऽहंन उत्तमाङ्गं छित्त्वा

XI तत् भाञ्जेन आनाय्य तस्यै कुमार्थ्यै व्यश्राणायत्, ततः सा स्वञ्जन्याः समीपं तन्निनाया

XII पश्चात् योऽहंनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्निधिं व्रजित्वा तद्वात्तां बभाषिरे।

XIII अनन्तरं यीशुरिति निशब्धं नावा निर्जनस्थानम् अेकाडी गतवान्, पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य पदैस्तत्पश्चाद् ष्युः।

XIV तदानीं यीशु ब्रह्मिणोऽगत्य महान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः मन् तेषां पीडितजनान् निरामयान् यकार।

XV ततः परं सन्ध्यायां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयाञ्चक्रुः, ष्टं निर्जनस्थानं वेलाप्यवसन्नाः तस्मात् मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं स्वार्थं लक्ष्याणि क्रेतुञ्च भवान् तान् विसृजतु।

XVI किन्तु यीशुस्तानवादीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूयमेव तान् भोजयत।

XVII तदा ते प्रत्यवदन्, अस्माकमत्र पूषपञ्चकं मीनद्वयञ्चास्ते।

XVIII तदानीं तेनोक्तं तानि मदनिकमानयत।

XIX अनन्तरं स मनुजान् यवसोपर्युपवेष्टुम् आज्ञापयामास; अपर तत् पूषपञ्चकं मीनद्वयञ्च गृह्णन् स्वर्गं प्रति निरीक्ष्येश्वरीयगुणान् अनूद्य भक्त्या शिष्येभ्यो दत्तवान्, शिष्याश्च लोकेभ्यो ददुः।

XX ततः सर्वे भुक्त्वा परितृप्तवन्तः, ततस्तदवशिष्टलक्ष्यैः पूर्णान् द्वादशशलकान् गृहीतवन्तः।

XXI ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकांश्च विहाय प्रायेण पञ्च सडञ्चाणि पुमांस आसन्।

XXII तदनन्तरं यीशु लोकांनां विसर्जनकाले शिष्यान् तरणिमारोडुं स्वाग्रे पारं यातुञ्च गाढमादिष्टवान्।

XXIII ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविक्ते प्रार्थयितुं गिरिमेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाडी स्थितवान्।

XXIV किन्तु तदानीं सम्भुभवत्तत्वात् सरित्पते मध्ये तस्मैस्तरणितोऽवायमानाभवत्।

XXV तदा स यामिन्याश्चतुर्थप्रहरे पदभ्यां व्रजन् तेषामन्तिकं गतवान्।

XXVI किन्तु शिष्यास्तं सागरोपरि व्रजन्तं विलोक्य समुद्रिशा जगदुः, अेष भूत ष्टि शङ्कमाना उच्यैः।

शब्दायाञ्चक्रिरे य।

XXVII तदैव यीशुस्तानवदत्, सुस्थिरा भवत, मा भैष्ट, अेषोऽहम्।

XXVIII ततः पितर ष्ट्युक्तवान्, हे प्रभो, यदि भवानेव, तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्ञापयतु।

XXIX ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरोह्य यीशोः अन्तिकं प्राप्नुं तोयोपरि वराञ्च।

XXX किन्तु प्रयाणं पवनं विलोक्य भयात् तोये मङ्कतुम् आरेभे, तस्माद् उच्यैः शब्दायमानः कथितवान्, हे प्रभो, मामवतु।

XXXI यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान्, ह स्तोऽहं प्रत्ययिन् त्वं कुतः समशेथाः?

XXXII अनन्तरं तयोस्तरणितोऽवरोह्योः पवनो निवृत्ते।

XXXIII तदानीं ये तरणयामासन्, त आगत्य तं प्रणय्य कथितवन्तः, यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः।

XXXIV अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेष्वरनामकं नगरमुपतस्थुः,

XXXV तदा तत्रत्या जना यीशु परिचीय तदेषस्य यतुर्दिशो वार्तां प्रहित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन्,

तावतयेव तदन्तिकमानयामासुः।

XXXVI अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्पृष्टुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं यक्रिरे, ते सर्वयेव निरामया अभूवुः।

XV

I अपरं यिज्ञासामनगरीयाः कतिपया अध्यापकाः किञ्चिन्निश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः,

II तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकरैर् भक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लड्वन्ते?

III ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयं परम्परागतायारेण कुत ष्वराज्ञां लड्वन्थे।

IV ष्वर ष्ट्याज्ञापयत, त्वं निष्पितरौ संमन्थेथाः, येन य निष्पितरौ निन्देते, स निश्चितं म्रियेते;

V किन्तु यूयं वदथ, यः स्वजनकं स्वजननीं वा वाक्यमिदं वदति, युवां मत्तो यल्लभेद्ये, तत् न्यविद्यत,

VI स निजपितरौ पुनर्न संमंस्यतो। एत्थं यूयं परम्परागतेन स्वेषामाचारैर्लेश्वरीयाज्ञां लुम्पथा

VII रे कपटिनः सर्वे यिशयियो युष्मानधि भविष्यद्दयान्येतानि सम्भ्यग् उक्तवान्।

VIII वदने र्भनुजा अते समायान्ति मदनिकां तथाधरै र्भदीयञ्च मानं कुर्वन्ति ते नराः।

IX किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरथेव तिष्ठति। शिक्षयन्तो विधीन् न्राज्ञा भजन्ते मां मुधैव तो

X ततो यीशु लोकांन् आडूय प्रोक्तवान्, यूयं श्रुत्वा बुध्यध्वं।

XI यन्मुपं प्रविशति, तत् मनुजम् अमेध्यं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्गच्छति, तदेव मानुषमधेयी करोती।

XII तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, अंतां कथां श्रुत्वा किं शिनिो व्यरज्यन्त, तत् किं भवता

ज्ञायते?

XXXIII स प्रत्यवदत्, मम स्वर्गस्थः पिता यं कञ्चिदङ्कुरं नारोपयत्, स उत्पाद्यते।

XIV ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका अवेव; यद्यन्धोऽन्धं पन्थानं दर्शयति, तर्ह्युभौ गर्तं पततः।

XV तदा पितरस्तं प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् बोधयतु।

XVI यीशुना प्रोक्तं, यूयमथ यावत् किमबोधाः स्थ?

XVII कथामिमां किं न बुध्यध्वे ? यदास्यं प्रविशति, तद् एदरे पतन् अङ्गिनियाति,

XVIII किन्त्वास्याद् यन्नियाति, तद् अन्तःकरणात् निर्यातत्वात् मनुजमधेयं करोति।

XIX यतोऽन्तःकरणात् कुशन्ता अधः पारदारिकता वेश्यागमनं येथ्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा यैतानि

सर्वाणि निर्यान्ति।

XX अेतानि मनुष्यमपवित्री कुर्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण भोजनं मनुजमधेयं न करोति।

XXI अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय सोरसीदोन्नगरयोः सीमामुपतस्थौ।

XXII तदा तत्सीमातः काचित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्यैरुवाच, हे प्रभो दायुदः सन्तान, ममैका दृढितास्ते सा भूतग्रस्ता सती मडाकलेशं प्राप्नोति मम दयस्वा।

XXIII किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेद्यामासुः, अेषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्यैराडूयागच्छति, अंतां विसृजतु।

XXIV तदा स प्रत्यवदत्, ईश्यायेल्लोत्रस्य डारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाहं प्रेषितोस्मि।

XXV ततः सा नारीसमागत्य तं प्रणाम्य जगाद, हे प्रभो मामुपकुतु।

XXVI स उक्तवान्, बालकानां लक्ष्यमादाय सारभेयेभ्यो दानं नीयितं।

XXVII तदा सा अबोधे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो र्भञ्जाद् यदुच्छिष्टं पतति, तत् सारभेयाः प्रादन्ति।

XXVIII ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो मडां तस्मात् तव मनोभिलषितं सिद्ध्यतु, तेन तस्याः कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्।

XXIX अनन्तरं यीशस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय गालीव्सागरस्य सन्निधिमागत्य धराधरमारुह्य तत्रोपविवेश।

XXX पश्चात् जननिवडो बडून् पञ्चान्धमूकशुष्ककरमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तच्यरणान्तिके स्थापयामासुः, ततः सा तान् निरामयान् अकरोत्।

XXXI एत्थं मूका वाक्यं वदन्ति, शुष्कराः स्वास्थ्यमायान्ति, पङ्गवो गच्छन्ति, अन्धा वीक्षन्ते, एति विलोक्य लोका विस्मयं मन्यमाना एश्यायेल ईश्वरं धन्यं अबोधिरे।

XXXII तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आडूय गदितवान्, अेतज्जननिवडेषु मम दया ज्ञायते, अेतै दिनत्रयं मया साकं सन्ति, अेषां लक्ष्यवस्तु य कञ्चिदपि नास्ति, तस्मादहमेतान्कृताडारान् न विस्रक्ष्यामि, तथात्वे वर्त्ममध्ये क्लाम्येषुः।

XXXIII तदा शिष्या उीयुः, अेतस्मिन् प्रान्तरमध्ये अेतावतो मर्त्यान् तर्पयितुं वयं कुत्र पूपान् प्राप्स्यामः ?

XXXIV यीशुरपृच्छत्, युष्माकं निकटे कति पूपा आसते? त उीयुः, सप्तपूपा अल्पाः क्षुद्रमीनाश्च सन्ति।

XXXV तदानीं स लोकनिवडं भूमावुपवेष्टुम् आदिश्य

XXXVI तान् सप्तपूपान् मीनांश्च गृह्णन् ईश्वरीयगुणान् अनूद्य लंकत्वा शिष्येभ्यो ददौ, शिष्या लोकेभ्यो ददुः।

XXXVII ततः सर्वे भुङ्क्वा तृप्तवन्तः; तदवशिष्टभक्ष्येषु सप्तऽलकान् परिपूर्य्य संजगुहुः।
 XXXVIII ते लोक्तारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण यतुःसहस्राणि पुरुषा आसन्।
 XXXIX ततः परं स जनिवहं विसृज्य तरिमारुह्य भगदलाप्रदेशं गतवान्।

XVI

- I तदानीं द्विर्शिनः सिद्धूकिन्नागत्य तं परीक्षितुं नभमीयं किञ्चन लक्ष्म दृशयितुं तस्मै निवेदयामासुः।
 II ततः स उक्तवान्, सन्ध्यायां नभसो रक्तत्वाद् यूयं वदथ, श्वो निर्मलं दिनं भविष्यति;
 III प्रातःकाले य नभसो रक्तत्वात् मलिनत्वाच्च वदथ, ऋत्भशद्य भविष्यति। हे कपटिनो यदि यूयम् अन्तरीक्षस्य लक्ष्म बोद्धुं शक्नुथ, तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोद्धुं न शक्नुथ?
 IV अेतकालस्य दृष्टो व्यभिचारी य वंशो लक्ष्म गवेषयति, किन्तु यूनसो भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनान्यत् किमपि लक्ष्म तान् न दृशयिष्यतो तदानीं स तान् विहाय प्रतस्थे।
 V अनन्तरमन्यपारगमनकाले तस्य शिष्याः पूमानेतुं विस्मृतवन्तः।
 VI यीशुस्तानवादीतु, यूयं द्विर्शिनानां सिद्धूकिनाञ्च किंएवं प्रति सावधानाः सतर्काश्च भवत।
 VII तेन ते परस्परं विविच्य कथयितुमारंभिरे, वयं पूमानानेतुं विस्मृतवन्त अेतत्कारणाद् एति कथयति।
 VIII किन्तु यीशुस्तद्विज्ञाय तानवोचत्, हे स्तोत्रविश्वासिनो यूयं पूमानानयनमधि कुतः परस्परमेतद् विविच्य?
 IX युष्माभिः किमद्यापि न ज्ञायते? पञ्चभिः पूपैः पञ्चसहस्रपुरषेषु भोजितेषु भक्ष्योच्छिष्टपूषान् कति ऽलकान् समगृह्णीतं;
 X तथा सप्तभिः पूपैश्चतुःसहस्रपुरषेषु भोजितेषु कति ऽलकान् समगृह्णीत, तत् किं युष्माभिर्न स्मर्यते?
 XI तस्मात् द्विर्शिनानां सिद्धूकिनाञ्च किंएवं प्रति सावधानास्तिष्ठत, कथामिमाम् अहं पूमानधि नाकथयं, अेतद् यूयं कुतो न बुध्यध्वे?
 XII तदानीं पूपकिंएवं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति नोक्त्वा द्विर्शिनानां सिद्धूकिनाञ्च उपदेशं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति कथितवान्, एति तैरबोधि।
 XIII अपरञ्च यीशुः कैसरिया-द्विदिपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत्, योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः? लोकेरहं किमुच्ये?
 XIV तदानीं ते कथितवन्तः, केचिद् वदन्ति त्वं मञ्जयिता योहन्, केचिद्ददन्ति, त्वम् अेलियः, केचिच्च वदन्ति, त्वं यिरिमियो वा कश्चिद् भविष्यद्वादीति।
 XV पश्चात् स तान् पप्रच्छ, यूयं मां कं वदथ? ततः शिमोन् पितर उवाच,
 XVI त्वममरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्रः।
 XVII ततो यीशुः कथितवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं धन्यः; यतः कोपि अनुजस्तव्येतज्ज्ञानं नोदपाद्यत्, किन्तु मम स्वर्गस्यः पितोदपाद्यत्।
 XVIII अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहञ्च तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमाण्डलीं निम्मास्यामि, तेन निरयो बलात् तां पराजितुं न शक्यति।
 XIX अहं तुभ्यं स्वर्गीयराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं पृथिव्यां भन्त्यसि तत्स्वर्गे भन्त्यते, यस्य किञ्चन महान् मोक्षसि तत् स्वर्गे मोक्षयते।
 XX पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कस्मैचिदपि यूयं मा कथयत।
 XXI अन्यञ्च यिज्ञात्वन्नगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रधानयाजकेभ्य उपाध्यायेभ्यश्च बहुद्गुःप्रभोगस्तै र्हतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानञ्च ममावश्यकम् अेताः कथा यीशुस्तत्कालमारभ्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान्।
 XXII तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे प्रभो, तत् त्वतो हूरं यातु, त्वां प्रति कदापि न घटिष्यते।
 XXIII किन्तु स वदनं परावर्त्य पितरं जगाद, हे विघ्नकारिन्, मत्सम्भुजाद् हूरीभव, त्वं मां बाधसे, ईश्वरीयकार्यात् मानुषीयकार्यं तुभ्यं रोयते।

XXIV अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चाद्गामी भवितुम् इच्छति, स स्वं दाम्यतु, तथा स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चादायातु।

XXV यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् हारयिष्यति, किन्तु यो मर्द्यं निजप्राणान् हारयति, स तान् प्राप्स्यति।

XXVI मानुषो यदि सर्वं जगत् लभते निजप्राणान् हारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा किं दातुं शक्नोति?

XXVII मनुजसुतः स्वदूतैः साकं पितुः प्रभावेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारात् क्वं दास्यति।

XXVIII अहं युष्मान् तथ्यं वरिमि, सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति, अतादृशाः कतिपयजना अत्रापि दण्डायमानाः सन्ति।

XXVII

I अनन्तरं षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्सङ्घं योहनञ्च गृह्णन् उर्याद्रे विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रूपमन्यत् दधार।

II तेन तदास्थं तेजस्वि, तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरमभवत्।

III अन्यथ्य तेन साकं संलपन्तौ मूसा अेलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः।

IV तदानीं पितरो यीशुं जगाद, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् अेलियार्थञ्चैकम् एति त्रीणि दृष्याणि निर्ममा।

V अेतत्कथनकाले अेक उज्ज्वलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् अेषा नभसीया वाग् बभूव, ममायं प्रियः पुत्रः, अस्मिन् मम मलासन्तोष अेतस्य वाक्यं यूयं निशामयत।

VI किन्तु वायमेतां शृण्वन्तयेव शिष्या मूशं शङ्कमाना न्युञ्जा न्यपतन्।

VII तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा भैष्ट।

VIII तदानीं नेत्राण्युन्मील्य यीशुं विना कमपि न ददृशुः।

IX ततः परम् अद्रेवरोलङ्घकाले यीशुस्तान् एत्यादिदेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते, तावत् युष्मान्भिरेतद्दर्शनं कस्मैचिदपि न कथयितव्यं।

X तदा शिष्यास्तं पप्रच्छुः, प्रथमम् अेलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते?

XI ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, अेलियः प्रागेत्य सर्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं,

XXII किन्त्वहं युष्मान् वरिमि, अेलिय अेत्य गतः, ते तमपरिचित्य तस्मिन् यथेच्छं व्यवजडुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग् द्भं भोक्तव्यं।

XXIII तदानीं स मज्जयितारं योहनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, एत्थं तच्छिष्या बुभुधिरे।

XIV पश्चात् तेषु जननिवलस्थान्तिकमागतेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमेत्य ज्ञानूनी पातयित्वा कथितवान्,

XV हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्मारामयेन भृशं व्यथितः सन् पुनः पुन र्वह्नि मुडुं ज्वलमध्ये पतति।

XVI तस्माद् भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः।

XVII तदा यीशुः कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगामिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधौ स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान् सङ्धिष्ये? तमत्र ममान्तिकमानयत।

XXVIII पश्चाद् यीशुना तर्जतयेव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तद्दण्डयेव स बालको निरामयोऽभूत्।

XIX ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बभाषिरे, कुतो वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः?

XX यीशुना ते प्रोक्ताः, युष्माकमप्रत्ययातुः।

XXI युष्मानहं तथ्यं वरिमि यदि युष्माकं सर्षपैकमात्रोपि विश्वासो जायते, तर्हि युष्मान्भिरस्मिन् शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याहीति ब्रूते स तदैव यलिष्यति, युष्माकं किमयासाध्यञ्च कर्म न स्थास्याति। किन्तु प्रार्थनोपवासौ विनैतादृशो भूतो न त्याज्येत।

XXII अपरं तेषां गालील्व्रदेशे त्रमाणकाले यीशुना ते गदिताः, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तै र्निभ्यते य,

XXIII किन्तु तृतीयेऽङ्किं न म उत्थापिष्यते, तेन ते भूशं द्युःप्रिता बभूवुः।

XXIV तदनन्तरं तेषु कर्नार्होऽङ्गनगरमागतेषु करसंग्राहिलः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिशार्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति।

XXV ततस्तस्मिन् गुहमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच, हे शिमीन्, मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति? अत्र त्वं किं बुध्यसे? ततः पितर उक्तवान्, विदेशिभ्यः।

XXVI तदा यीशुरुक्तवान्, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति।

XXVII तथापि यथास्माभिस्तेषामन्तरायो न ज्ञान्यते, तत्कृते जलधेस्तीरं गत्वा वडिशं क्षिप, तेनाद्यौ यो मीन उत्थास्यति, तं धृत्वा तन्मुषे मीयिते तोलकैकं त्र्यं प्राप्स्यसि, तद् गृहीत्वा तव मम यं कृते तेभ्यो देहि।

XVIII

I तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्ठवनेः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः?

II ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगाद,

III युष्मानलं सत्यं ब्रवीमि, यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टुं न शक्नुथा

IV यः कश्चिद् अेतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति, सअेव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः।

V यः कश्चिद् अेतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णाति, स मामेव गृह्णाति।

VI किन्तु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विधिं ज्ञान्यति, कण्ठबद्धपेषणिकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जन्तं श्रेयः।

VII विद्वान् जगतः सन्तापो भविष्यति, विद्वान् जगत्स्य ज्ञानयिष्यते, किन्तु येन मनुजेन विद्वानो जनिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति।

VIII तस्मात् तव करश्चरणौ वा यदि त्वां बाधते, तर्हि तं छित्वा निक्षिप, द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवान्पावह्नौ निक्षेपात्, पञ्जस्य वा छिन्नहस्तस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।

IX अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तद्युत्पाव्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् काणस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।

X तस्मादवधद्धं, अेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकमपि मा तुच्छीकुरुत,

XI यतो युष्मानलं तथं ब्रवीमि, स्वर्गे तेषां दृता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति। अेवं ये ये डारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छतु।

XII यूयमत्र किं विविग्धे? कस्ययिद् यदि शतं मेषाः सन्ति, तेषामेको डार्यते य, तर्हि स अेकोनशतं मेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं डारितमेकं किं न मृगयते?

XIII यदि य कदाचित् तन्मेषोद्देशं लभते, तर्हि युष्मानलं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य अेकोनशतमेषेभ्योपि तदेकहतेरधिकम् आह्लादते।

XIV तद्द्व अेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितुर्नाभिमतम्।

XV यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमध्यपराध्यति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापया तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्,

XVI किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वाभ्यां त्रिभिर्वा साक्षीभिः सर्व्व वाक्यं यथा निश्चितं जायते, तदर्थम् अेकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि।

XVII तेन स यदि तयोर्वाक्यं न मान्यते, तर्हि समाजं तज्ज्ञापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मान्यते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकण्डव यण्डालण्डव य भविष्यति।

XVIII अलं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद् बध्यते तत् स्वर्गे लंत्यते; मेदिन्यां यत् भोच्यते, स्वर्गेऽपि तत् मोक्ष्यते।

XIX पुनरलं युष्मान् वदामि, मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकवाक्यीभूय किञ्चित् प्रार्थयते, तर्हि मम स्वर्गस्थपित्रा तत् तयोः कृते सम्यन्नं भविष्यति।

XX यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नाम्नि मिलन्ति, तत्रैवालं तेषां मध्येऽस्मि।

XXI तदानीं पितरस्तस्मामीपमागत्य कथितवान् हे प्रभो, मम भ्राता मम यद्यपराध्यति, तर्हि तं कतिकृत्वः क्षमिष्ये?

XXII किं सप्तकृत्वः? यीशुस्तं जगाम, त्वां केवलं सप्तकृत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्ततया गुणितं सप्तकृत्वो यावत्।

XXIII अपरं निजदासैः सड् जिगणयिषुः कश्चिद् राजेव स्वर्गराज्यां

XXIV आरब्धे तस्मिन् गणने सार्द्धसड्समुद्रापूरितानां दशसड्समुद्रापूरितानाम् अेकोडमर्णस्तत्समक्षमानाणि।

XXV तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्वस्वञ्च विक्रीयतामिति तत्रभुरादिदेश।

XXVI तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान् , हे प्रभो भवता धैर्यं कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते।

XXVII तदानीं दासस्य प्रभुः सकरुणः सन् सकलार्णं क्षमित्वा तं तत्याज।

XXVIII किन्तु तस्मिन् दासे बद्धि र्थाते, तस्य शतं मुद्रायतुर्थाशान् यो धारयति, तं सड्दासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीड्य गदितवान्, मम यत् प्राप्यं तत् परिशोधया।

XXIX तदा तस्य सड्दासस्तत्पादयोः पतित्वा विनीय बभाषे, त्वया धैर्यं कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते।

XXX तथापि स तत् नाडगीकृत्य यावत् सर्वमूर्णं न परिशोधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास।

XXXI तदा तस्य सड्दासास्तस्यैतादृग् आयरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः।

XXXII तदा तस्य प्रभुस्तमाडूय जगाम, रे दुष्ट दास, त्वया मत्सन्निधौ प्रार्थिते मया तव सर्वमूर्णं त्यक्तं;

XXXIII यथा खाडं त्वयि करुणां कृतवान्, तथैव त्वत्सड्दासे करुणाकरणं किं तव नोयितं?

XXXIV एति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुड्घ्यन् निजप्राप्यं यावत् स न परिशोधितवान्, तावत् प्रडारकानां करेषु तं समर्पितवान्।

XXXV यदि यूयं स्वान्तःकरणैः स्वस्वसड्जानाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि मम स्वर्गस्यः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति।

XIX

I अनन्तरम् अेतासु कथासु समाप्तासु यीशु गर्गलीवप्रदेशात् प्रस्थाप्य यर्दनतीरस्थं यिड्दाप्रदेशं प्रापतः।

II तदा तत्पश्चात् जननिवडे गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्।

III तदनन्तरं किंशिनस्तत्समीपमागत्य पारीक्षितुं तं पप्रच्छः, कस्मादपि कारणात् नरेण स्वज्याया परित्याज्या न वा?

IV स प्रत्युवाच, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन च मनुजान् ससर्ज, तस्मात् कथितवान्,

V मानुषः स्वपितरौ परित्यज्य स्वपत्न्याम् आसक्ष्यते, तौ द्वौ जनावेकाङ्गी भविष्यतः, किमेतद् युष्माभिरनं पठितम्?

VI अतस्तौ पुनर्न द्वौ तयोरेकाङ्कृतं जातं, ईश्वरेण यच्च समयुज्यत, मनुजो न तद् भिन्धात्।

VII तदानीं ते तं प्रत्यवदन्, तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्त्वा स्वां स्वां ज्ञायां त्यक्तुं व्यवस्थां मूसाः कथं लिलेप?

VIII ततः स कथितवान्, युष्माकं मनसां काठिन्याद् युष्मान् स्वां स्वां ज्ञायां त्यक्तुम् अन्वमन्यत किन्तु प्रथमाद् अेषो विधिर्नासीत्।

IX अतो युष्मानडं वदामि, व्यभिचारं विना यो निजज्ञायां त्यजेत् अन्याञ्च विवडेत्, स परदारान् गच्छति; यश्च त्यक्तां नारीं विवडति सोपि परदारेषु रभते।

X तदा तस्य शिष्यास्तं बभाषिरे, यदि स्वजायया साडं पुंस अेतादृक् सम्बन्धो ज्ञायते, तर्हि विवडनमेव न भद्रं।

XI ततः स उक्तवान्, येभ्यस्तत्सामर्थ्यं आदायि, तान् विनान्यः कोपि मनुज अेतन्मतं ग्रहीतुं न शक्नोति।

XII कतिपया जननकलीबः कतिपया नरकृतकलीबः स्वर्गराज्याय कतिपयाः स्वकृतकलीबाश्च सन्ति, ये ग्रहीतुं शक्नुवन्ति ते गृह्णन्तु।

XIII अपरम् यथा स शिशूनां गात्रेषु डस्तं दत्त्वा प्रार्थयते, तदर्थं तत्समीपं शिशव आनीयन्त, तत आनयितृन् शिष्यास्तिरस्कृतवन्तः।

XIV किन्तु यीशुरुवाच, शिशवो मदनिकम् आगच्छन्तु, तान् मा वारयत, अेतादृशां शिशूनामेव स्वर्गराज्यां

IX ततः स तेषां गात्रेषु ङस्तं दत्वा तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे।

XVI अपरम् ऐक आगत्य तं पप्रश्छ, ङे परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तुं मया किं किं सत्कर्म कर्तव्यं?

XVII ततः स उवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं न कोपि परमः, किन्तु यद्यनन्तायुः प्राप्तुं वाञ्छसि, तर्हाज्ञाः पावय।

XVIII तदा स पृष्टवान्, काः का आज्ञाः? ततो यीशुः कथितवान्, नरे मा ङन्याः, परदारान् मा गच्छेः, मा योरयेः, मृषासाक्ष्यं मा दधाः,

XIX निजपितरौ संमन्यस्व, स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु।

XX स युवा कथितवान्, आ बाल्याद् अेताः पावयामि, एदानीं किं न्यूनमास्ते?

XXI ततो यीशुरवदत्, यद्वि सिद्धो भवितुं वाञ्छसि, तर्हि गत्वा निजसर्वस्वं विक्रीय द्रिद्रेभ्यो वितर, ततः स्वर्गे वित्तं लप्स्यसे; आगच्छ, मत्पश्चाद्गतीं य भव।

XXII अेतां वारं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्ते र्विषणः सन् यद्वितवान्।

XXIII तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत्, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशो मडाद्गुक्तर एति युष्मानं तथ्यं वदामि।

XXIV पुनरपि युष्मानं वदामि, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूयीछिद्रेण मडाङ्गमनं सुकरं।

XXV एति वाक्यं निशम्य शिष्या अतियमत्कृत्य कथयामासुः; तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति?

XXVI तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास, तत् मानुषाणामशक्यं भवति, किन्तु शिष्यस्य सर्व्वं शक्यम्।

XXVII तदा पितरस्तं गदितवान्, पश्य, वयं सर्व्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्गतिं नो ङभवामः; वयं किं प्राप्स्यामः?

XXVIII ततो यीशुः कथितवान्, युष्मानं तथ्यं वदामि, यूयं मम पश्चाद्गतिं नो ज्ञाता एति कारणात् नवीनसृष्टिकाले यदा मनुजस्युतः स्वीयैश्वर्य्यसिंहासन उपवेक्ष्यति, तदा यूयमपि द्वादशसिंहासनेषूपविश्य एसायेवीयद्वादशवंशानां विचारं करिष्यथा।

XXIX अन्यस्य यः कश्चित् मम नामकारणात् गृहं वा भ्रातरं वा भगिनीं वा पितरं वा मातरं वा ज्ञायं वा बालकं वा भूमिं परित्यजति, स तेषां शतगुणं लप्स्यते, अनन्तायुमोडधिकारित्वञ्च प्राप्स्यति।

XXX किन्तु अग्रीया अनेके जनाः पश्चात्, पश्चातीयाश्चानेके लोका अग्रे भविष्यन्ता।

XX

I स्वर्गराज्यम् अेतादृशा केनयिद् गृहस्थेन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोक्तुं गतवान्।

II पश्चात् तैः साकं दिनैकभृति मुद्रायतुर्थाशं निरूप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास।

III अनन्तरं प्रडैकवेलायां गत्वा ङट्टे कतिपयान् निष्कर्मकान् विलोक्य तानवदत्,

IV यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मभ्यमं योग्यभृतिं दारयामि, ततस्ते वप्रजुः।

V पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रडरयो र्बद्धिं गत्वा तथैव कृतवान्।

VI ततो द्रडद्वयावशिष्यायां वेलायां बद्धिं गत्वापरान् कतिपयजनान् निष्कर्मकान् विलोक्य पृष्टवान्, यूयं किमर्थम् अत्र सर्व्वं दिनं निष्कर्माणस्तिष्ठथ?

VII ते प्रत्यवदन्, अस्मान् न कोपि कर्मणि नियुंक्तो तदानीं स कथितवान्, यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथा।

VIII तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सअेव द्राक्षाक्षेत्रपतिरध्यक्षं गदितवान्, कृषकान् आण्ड्य शेषजनमारभ्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भृतिं दद्वि।

IX तेन ये द्रडद्वयावस्थिते समायातास्तेषाम् अेकैको जना मुद्रायतुर्थाशं प्राप्नोत्।

X तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्रप्स्यामः, किन्तु तेरपि मुद्रायतुर्थाशोऽलाभि।

XI ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्गुह्यं कुर्वन्तः कथयामासुः,

XII वयं कृत्स्नं दिनं तापकलेशौ सोढवन्तः, किन्तु पश्चाताया से जना द्रडद्वयमात्रं परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समानांशाः कृताः।

XIII ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, ङे वत्स, मया त्वां प्रति कोप्यन्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्रायतुर्थाशो नाङ्गीकृतः?

XIV तस्मात् तव यत् प्राप्यं तदादाय याद्वि, तुभ्यं यति, पश्चातीयनियुक्तलोकायापि तति दातुमिच्छामि।

- XV स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहारं किं मया न कर्तव्यं? मम दातृत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृष्टिः क्रियते?
 XVI एतन्म अग्रीयलोकः पश्चतीया भविष्यन्ति, पश्चातीयजनाश्चग्रीया भविष्यन्ति, अडूता बडवः
 किन्त्वेष्वे मनोभिलषिताः।
 XVII तदनन्तरं यीशु यिर्ज्जालमनगरं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् अेकान्ते वभाषे,
 XVIII पश्य वयं यिर्ज्जालमनगरं यामः, तत्र प्रधानयाजकाध्यापकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते;
 XIX ते यं तं डन्तुमाझाप्य तिरस्कृत्य वेत्रेण प्रडर्तुं कुशे धातयितुआन्यदेशीयानां करेषु समर्पिष्यन्ति, किन्तु
 स तृतीयदिवसे श्मशानाद् उत्थापिष्यते।
 XX तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् अेत्य प्रणाम्य कञ्चाननुग्रहं तं ययाये।
 XXI तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं यायसे? ततः सा बभाषे, भवतो राजत्व ममानयोः सुतयोरेकं
 भवदक्षिणपार्श्वे द्वितीयं वामपार्श्वे उपवेष्टुम् आज्ञापयतु।
 XXII यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् यास्यते, तन्न बुध्यते, अहं येन कंसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं
 शक्यते? अडञ्च येन मज्जनेन मज्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मज्जयितुं शक्यते? ते जगद्गुः शक्यते।
 XXIII तदा स उक्तवान्, युवां मम कंसेनावश्यं पास्यथः, मम मज्जनेन य युवामपि मज्जिष्येथे, किन्तु
 येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् एदं तान् विडायान्यं कमपि मदक्षिणपार्श्वे वामपार्श्वे य समुपवेशयितुं ममाधिकारो
 नास्ति।
 XXIV अेतां कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातरौ प्रति युक्तुपुः।
 XXV किन्तु यीशुः स्वसमीपं तानाडूय जगाद, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिक्वन्ति, ये तु
 मडान्तरस्ते तान् शासति, एति यूयं जानीथा।
 XXVI किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, युष्माकं यः कश्चित् मडान् बुभूषति, स युष्मान् सेवेत;
 XXVII यश्च युष्माकं मध्ये मुष्यो बुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत्।
 XXVIII एतन् मनुष्युतः सेव्यो भवितुं नडि, किन्तु सेवितुं बडूनां परित्राणमूल्यार्थं स्वप्राणान् दातुआगतः।
 XXIX अनन्तरं यिरीडोनगरात् तेषां बडिर्गमनसमये तस्य पश्चाद् बडवो लोका वप्रजुः।
 XXX अपरं वर्त्मपार्श्वे उपविशन्तौ द्वावन्धौ तेन मार्गेण यीशो गमनं निशाम्य प्रोच्यैः कथयामासतुः, डे प्रभो
 दायूदः सन्तान, आवयो र्ध्यां विधेडि।
 XXXI ततो लोकाः सर्वे तुष्णीम्भवतमित्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः; तथापि तौ पुनरुच्यैः कथयामासतुः डे
 प्रभो दायूदः सन्तान, आवां द्यस्व।
 XXXII तदानीं यीशुः स्थगितः सन् तावाडूय भाषितवान्, युवयोः कृते मया किं कर्तव्यं? युवां किं कामयेथे?
 XXXIII तदा तावुकृतवन्तौ, प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः।
 XXXIV तदानीं यीशुस्तां प्रति प्रमन्नः सन् तयो नेत्राणि पस्पर्श, तेनैव तौ सुवीक्षाञ्चकृते तत्पश्चात्
 जग्मुतुश्चा।

XXI

- I अनन्तरं तेषु यिर्ज्जालमनगरस्य समीपवेर्तिनी जैतुननामकधराधरस्य समीपस्थितं बैटङ्गिग्रामम्
 आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद,
 II युवां सम्मुपस्थग्रामं गत्वा बड्ढां यां सवत्सां गर्दभीं डडात् प्राप्स्यथः, तां मोचयित्वा मदन्तिकम् आनयतां।
 III तत्र यदि कश्चित् किञ्चिद् वक्ष्यति, तर्हि वद्विष्यथः, अेतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात्
 प्रडेष्यति।
 IV सीयोनः कन्याकां यूयं भाषध्वमिति भारतीं पश्य ते नम्रशीलः सन् नृप आरुह्य गर्दभीं अर्थादारुह्य
 तद्दत्समायास्यति त्वदन्तिकं।
 V भविष्यद्वादिनोक्तं वयनमिदं तदा सङ्गलमभूत्।
 VI अनन्तरं तौ शिष्यौ यीशो र्यथानिदेशं तं ग्रामं गत्वा।
 VII गर्दभीं तद्दत्सञ्च समानीतवन्तौ, पश्चात् तद्गुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोडयामासतुः।
 VIII ततो बडवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितुमाररेभिरे, कतिपया जनाश्च पादपपर्णादिकं छित्वा
 पथि विस्तारयामासुः।

IX अग्रगामिनः पश्चाद्गामिनश्च मनुजो उच्यैर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगद्दुः परमेश्वरस्य नाम्ना य आयाति स धन्यः, सर्वोपरिस्थस्वर्गोपि जयति।

X ए-त्थं तस्मिन् चिद्रशालामं प्रविष्टे कोऽयमिति कथनात् कृत्स्नं नगरं यञ्जलमभवत्।

XI तत्र लोकोः कथयामासुः, अेष गालील्रदेशीय-नासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः।

XII अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरे प्रविश्य तन्मध्यात् कयविक्रयिणो वडिश्चकार; वलिज्जां मुद्रासनानी कपोतविक्रयिणाञ्चसनानी य न्युञ्जयामास।

XIII अपरं तानुवाय, अेषा लिपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनागृहमिति विष्यास्यति", किन्तु यूयं तद् दस्यूनां गह्वरं कृतवन्तः।

XIV तदनन्तरम् अन्धपञ्चलोकास्तस्य समीपमागताः, स तान् निरामयान् कृतवान्।

XV यदा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि चित्रकर्माणि दृष्टुः, जय जय दायूदः सन्तान, मन्दिरे बालकानाम् अेतादृशम् उच्यध्वनिं शृणुतुश्च, तदा मडाकुद्धा बभूवः,

XVI तं पप्रच्छश्च, एमे यद् वदन्ति, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्; स्तन्यपायिशिशूनाञ्च बालकानाञ्च वक्रतः। स्वकीयं मडिमानं त्वं संप्रकाशयसि स्वयां अेतद्वाक्यं यूयं किं नापठत?

XVII ततस्तान् विहाय स नगराद् वैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रज्जनीं यापयामास।

XVIII अनन्तरं प्रभाते सति यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधार्तो बभूव।

XIX ततो मार्गपार्श्वे उडुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादघं प्रोवाय, अद्धारभ्य कदापि त्वयि इलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरमाडीरुडः शुष्कतां गतः।

XX तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं विज्ञाय कथयामासुः, आः, उडुम्बरपादपोऽतितूर्णं शुष्कोऽभवत्।

XXI ततो यीशुस्तानुवाय, युष्मानहं सत्यं वदामि, यदि यूयमसन्दिग्धाः प्रतीय, तर्हि यूयमपि केवलोडुम्बरपादघं प्रतीत्यं कर्तुं शक्यथ, तत्र, त्वं यचित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्मान्भिरस्मिन् शैले प्रोक्ततेपि तदैव तद् घटिष्यते।

XXII तथा विश्वस्य प्रार्थ्य युष्मानि र्यद् याचिष्यते, तदैव प्राप्स्यते।

XXIII अनन्तरं मन्दिरे प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्चागत्य पप्रच्छुः, त्वया केन सामर्थ्यनैतानि कर्माणि क्रियन्ते? केन वा तुभ्यमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि?

XXIV ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहमपि युष्मान् वायमेकां पृच्छामि, यदि यूयं तदुत्तरं दातुं शक्यथ, तदा केन सामर्थ्येन कर्माण्येतानि करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि।

XXV योऽनो मञ्जुनं कस्याज्ञायामवत्? किमीश्वरस्य मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामासुः, यदीश्वरस्येति वदामस्तर्हि यूयं तं कुतो न प्रत्यैत? वायमेतां वक्ष्यति।

XXVI मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो बिभीमः, यतः सर्वैरपि योऽहं भविष्यद्वादीति ज्ञायते।

XXVII तस्मात् ते यीशुं प्रत्यवदन्, तद् वयं न विद्मः। तदा स तानुक्तवान्, तर्हि केन सामर्थ्येन कर्माण्येतान्यहं करोमि, तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि।

XXVIII कस्यचिज्जन्स्य द्वौ सुतावास्तां स अेकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जग्राह, हं सुत, त्वमद्य मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म कर्तुं व्रज।

XXIX ततः स उक्तवान्, न यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुतप्य जगाम।

XXX अनन्तरं सोन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्युवाय, महेच्छय यामि, किन्तु न गतः।

XXXI अेतयोः पुत्रयो र्मध्यं पितुरभिमतं केन पालितं? युष्मानिः किं बुध्यते? ततस्ते प्रत्युयुः, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाय, अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यद्दाला गणिकाश्च युष्माकमग्रत एश्वरस्य राज्यं प्रविशन्ति।

XXXII यतो युष्माकं समीपं योऽहं धर्मपथेनागते यूयं तं न प्रतीय, किन्तु यद्दाला गणिकाश्च तं प्रत्यायन्, तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नाभिद्यध्वं।

XXXIII अपरमेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षालता रोपयित्वा तस्यतुर्दिक्षु वारणां विधाय तन्मध्ये द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान्, माञ्चन्त्रं निर्मितवान्, ततः कृषकेषु तत् क्षेत्रं समर्थं स्वयं दूरदेशं जगाम।

XXXIV तदनन्तरं इलसमय उपस्थिते स कुलानि प्राप्तुं कृषीवलानां समीपं निज्दारासां प्रेषयामास।

XXXV किन्तु कृषीवलास्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कञ्चन प्रहृतवन्तः, कञ्चन पाषाणैराडतवन्तः, कञ्चन य उतवन्तः।

XXXVI पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव यक्षुः।

XXXVII अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, एतद्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास।

XXXVIII किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् एति मन्त्रयितुम् आरेभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेवं निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः।

XXXIX पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वाबधिषुः।

XL यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति?

XLI ततस्ते प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुणयातनाभिराडनिष्यति, ये य समयानुकृमात् इलानि दास्यन्ति, तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति।

XLII तदा यीशुना ते गदिताः, गडणं न कृतं यस्य पाषाणस्य नियायकैः प्रधानप्रस्तरः कोणे सञ्चये संभविष्यति अेतत् परेशितुः कर्मास्मदृष्टावद्भूतं भवेत्। धर्मग्रन्थे लिपितमेतद्ग्रन्थं युष्माभिः किं नापाठि?

XLIII तस्मादहं युष्मान् वदामि, युष्मत्तं ईश्वरीयराज्यमपनीय इलोत्पादयित्रन्यज्जातये दायिष्यते।

XLIV यो ज्ञान अेतत्पाषाणोपरि पतिष्यति, तं स भक्ष्यते, किन्त्ययं पाषाणो यस्थोपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् यूर्णोकरिष्यति।

XLV तदानीं प्राधनयाजकाः किंरुशिनश्च तस्येमां दृष्टान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानुद्दिश्य कथितवान्, एति विज्ञाय तं धर्नुं येष्टितवन्तः;

XLVI किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः, यतो लोकैः स भविष्यद्वादीत्यजायि।

XXII

I अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान् अवादीत्,

II स्वर्गीयराज्यम् अेतदादृशस्य नृपतेः समं, यो निज पुत्रं विवाडयन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं दासेयान् प्रडितवान्,

III किन्तु ते समागन्तुं नेष्टवन्तः।

IV ततो राजा पुनरपि दासान्यान् एत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भेषजमासादितमास्ते, निजदृष्टादिपुष्टजन्तून् मारयित्वा सर्वं जाधद्रव्यमासादितवान्, यूयं विवाडमागच्छत।

V तथपि ते तुच्छीकृत्य केयित् निजक्षेत्रं केयिद् वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गेषु यलितवन्तः।

VI अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्भ्यं व्यवहृत्य तानवधिषुः।

VII अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्तां श्रुत्वा क्रुध्यन् सैन्यानि प्रडित्य तान् घातकान् उक्त्वा तेषां नगरं दाडयामास।

VIII ततः स निजदासेयान् अभाषे, विवाडीयं भोज्यमासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रिता जना अयोग्याः।

IX तस्माद् यूयं राजमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतयेव विवाडीयभोज्याय निमन्त्रयत।

X तदा ते दासेया राजमार्गं गत्वा अद्रान् अद्रान् वा यावतो जनान् दृष्टुः, तावतयेव संगृह्यायन्; ततोऽभ्यागतमनुजै विवाडगुडम् अपूर्यत।

XI तदानीं स राजा सर्वान्भ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाडीयवसनहीनमेकं ज्ञं वीक्ष्य तं जगाद्,

XII हे मित्र, त्वं विवाडीयवसनं विना कथमत्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरो अबभूव।

XIII तदा राजा निजानुयान् अवदत्, अेतस्य करयरणान् अद्वा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च भवति, तत्र वडिभूतमित्से तं निक्षिपत।

XIV एत्थं अडव आडूता अव्ये मनोभिमताः।

XV अनन्तरं किंरुशिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा

XVI डेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्यगणेन तं प्रति कथयामासुः, डे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्गमुपदिशति, कमपि मानुषं नानुरुध्यते, कमपि नापेक्षते य, तद् वयं ज्ञानीमः।

XVII अतः कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा? अत्र भवता किं बुध्यते? तद् अस्मान् वदतु।

XVIII ततो यीशुस्तेषां जलतां विज्ञाय कथितवान्, रे कपटिनः युयं कुतो मां परिक्षध्वे?

XIX तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शयता तदानीं तैस्तस्य समीपं मुद्रायतुर्थभागे आनीते

XX स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्तिर्नाम यास्ते? ते जगद्गुः, कैसरभूपत्या

XXI ततः स उक्तवान्, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, ईश्वरस्य यत् तद् ईश्वराय दत्त।

XXII एति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विज्ञाय खलितवन्तः।

XXIII तस्मिन्नहनि सिद्धकिनोऽर्थात् श्मशानात् नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशुः अन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः,

XXIV हे गुरो, कश्चिन्मनुजश्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य जयां व्युद्य भ्रातुः सन्तानम् उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्टवान्।

XXV किन्त्वस्माकमत्र केऽपि जनाः सप्तसहोदरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ अेकां कन्यां व्यवहृत्य, अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि समर्पितवान्,

XXVI ततो द्वितीयादिसप्तमान्ताश्च तथैव यक्षुः।

XXVII शेषे सापी नारी ममारा

XXVIII मृतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात् सर्व्वेव तां व्यवहन्।

XXIX ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिञ्च न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः।

XXX उत्थानप्राप्ता लोका न विवदन्ति, न य वाया दीयन्ते, किन्त्वीश्वरस्य स्वर्गस्थदूतानां सद्दृशा भवन्ति।

XXXI अपरं मृतानामुत्थानमधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः,

XXXII "अहमिब्राहीम ईश्वर इस्लामक ईश्वरो याकूब ईश्वर" एति किं युष्माभिर्नापाठि? किन्त्वीश्वरो ज्ञवताम् ईश्वरः, स मृतानामीश्वरो नहि।

XXXIII एति श्रुत्वा सर्व्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं गताः।

XXXIV अनन्तरं सिद्धकिनाम् निरुत्तरत्ववार्तां निशम्य किंश्चिन् अेकत्र मिलितवन्तः,

XXXV तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परीक्षितुं पप्रच्छ,

XXXVI हे गुरो व्यवस्थाशास्त्रमध्ये काशा श्रेष्ठा?

XXXVII ततो यीशुरुवाय, त्वं सर्व्वान्तःकरणीः सर्व्वप्राणैः सर्व्वयित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्वरे प्रीयस्व,

XXXVIII अेषा प्रथममहाशा तस्याः सद्दृशी द्वितीयाज्ञेषा,

XXXIX तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु।

XL अनयो द्वयोराज्ञयोः कृत्स्नव्यवस्थाया भविष्यद्भक्तुग्रन्थस्य य भारस्तिष्ठति।

XLI अनन्तरं किंश्चिनाम् अेकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ,

XLII प्रीष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो जायते? स कस्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायूदः सन्तानः।

XLIII तदा स उक्तवान्, तर्हि दायूद् कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति ?

XLIV यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तवानीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपविशा अतो यदि दायूद् तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति?

XLV तदानीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य किमप्युत्तरं दातुं नाशक्नोत्;

XLVI तद्दिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साहसो नाभवत्।

XXIII

I अनन्तरं यीशुः ज्ञाननिवर्द्धं शिष्यांश्चावदत्,

II अध्यापकाः किंश्चिनाम् मूसासने उपविशन्ति,

III अतस्ते युष्मान् यद्यत् मनुम् आज्ञापयन्ति, तत् मन्यध्वं पालयध्वञ्च, किन्तु तेषां कर्मानुष्ठं कर्म न कुरुध्वं; यतस्तेषां वाक्यमात्रं सारं कार्यं किमपि नास्ति।

IV ते दुर्व्विहान् गुरुरतान् भारान् बद्ध्वा मनुष्याणां स्कन्धेपरि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमङ्गुल्यैक्यापि न यालयन्ति।

V કેવલં લોકદર્શનાય સર્વકર્માણિ કુર્વન્તિ; ફલતઃ પટ્ટબન્ધાન્ પ્રસાર્થ ધારયન્તિ, સ્વવસ્ત્રેષુ ચ દીર્ઘગ્રન્થીન્ ધારયન્તિ;

VI ભોજનભવન ઉચ્ચસ્થાનં, ભજનભવને પ્રધાનમાસનં,

VII હટ્ટે નમસ્કારં ગુરુરિતિ સમ્બોધનઞ્ચૈતાનિ સર્વાણિ વાઙ્છન્તિ

VIII કિન્તુ યૂયં ગુરવ ઇતિ સમ્બોધનીયા મા ભવત, યતો યુષ્માકમ્ એકઃ પ્રીષ્ટએવ ગુરુ

IX યૂયં સર્વે મિથો ભ્રાતરશ્ચા પુનઃ પૃથિવ્યાં કમપિ પિતેતિ મા સમ્બુઘ્યધ્વં, યતો યુષ્માકમેકઃ સ્વર્ગસ્થએવ પિતા

X યૂયં નાયકેતિ સમ્ભાષિતા મા ભવત, યતો યુષ્માકમેકઃ પ્રીષ્ટએવ નાયકઃ।

XI અપરં યુષ્માકં મધ્યે યઃ પુમાન્ શ્રેષ્ઠઃ સ યુષ્માન્ સેવિષ્યતે

XII યતો યઃ સ્વમુન્નમતિ, સ નતઃ કરિષ્યતે; કિન્તુ યઃ કશ્ચિત્ સ્વમવનતં કરોતિ, સ ઉન્નતઃ કરિષ્યતે

XIII હન્ત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયં મનુજાનાં સમક્ષં સ્વર્ગદ્વારં રુન્ધ, યૂયં સ્વયં તેન ન પ્રવિશથ, પ્રવિવેક્ષ્નાપિ વારયથા વત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ યૂયં છલાદ્ દીર્ઘ પ્રાર્થ્ય વિધવાનાં સર્વસ્વં ગ્રસથ, યુષ્માકં ધોરતરદણ્ડો ભવિષ્યતિ

XIV હન્ત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયમેકં સ્વધર્માવલમ્બિનં કર્તુ સાગરં ભૂમાણ્ડલઞ્ચ પ્રદક્ષિણીકુરુથ,

XV કઞ્ચન પ્રાપ્ય સ્વતો દ્વિગુણનરકભાજનં તં કુરુથ

XVI વત અન્ધપથદર્શકાઃ સર્વે, યૂયં વદથ, મન્દિરસ્ય શપથકરણાત્ કિમપિ ન દેયં; કિન્તુ મન્દિરસ્થસુવર્ણસ્ય શપથકરણાદ્ દેયં

XVII હે મૂઢા હે અન્ધાઃ સુવર્ણ તત્સુવર્ણપાવકમન્દિરમ્ એતયોરુભયો મધ્યે કિં શ્રેયઃ?

XVIII અન્યચ્ચ વદથ, યજ્ઞવેદ્યાઃ શપથકરણાત્ કિમપિ ન દેયં, કિન્તુ તદ્દુપરિસ્થિતસ્ય નૈવેદ્યસ્ય શપથકરણાદ્ દેયં

XIX હે મૂઢા હે અન્ધાઃ, નૈવેદ્યં તન્નૈવેદ્યપાવકવેદિરેતયોરુભયો મધ્યે કિં શ્રેયઃ?

XX અતઃ કેનચિદ્ યજ્ઞવેદ્યાઃ શપથે કૃતે તદ્દુપરિસ્થસ્ય સર્વસ્ય શપથઃ ક્રિયતો

XXI કેનચિત્ મન્દિરસ્ય શપથે કૃતે મન્દિરતન્નિવાસિનોઃ શપથઃ ક્રિયતો

XXII કેનચિત્ સ્વર્ગસ્ય શપથે કૃતે ઈશ્વરીયસિંહાસનતદ્દુપર્યુપવિષ્ટયોઃ શપથઃ ક્રિયતો

XXIII હન્ત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયં પોદિનાયાઃ સિતરછત્રાયા જીરકસ્ય ચ દશમાંશાન્ દત્થ, કિન્તુ વ્યવસ્થાયા ગુરુતરાન્ ન્યાયદયાવિશ્વાસાન્ પરિત્યજ્થ; ઇમે યુષ્માભિરાચરણીયા અમી ચ ન લંઘનીયાઃ।

XXIV હે અન્ધપથદર્શકા યૂયં મશકાન્ અપસારયથ, કિન્તુ મહાજ્ઞાન્ ગ્રસથા

XXV હન્ત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયં પાનપાત્રાણાં ભોજનપાત્રાણાઞ્ચ બહિઃ પરિષ્કુરુથ; કિન્તુ તદભ્યન્તરં દુરાત્મતયા કલુષેણ ચ પરિપૂર્ણાસ્તો

XXVI હે અન્ધાઃ ફિરૂશિલોકા આદૌ પાનપાત્રાણાં ભોજનપાત્રાણાઞ્ચાભ્યન્તરં પરિષ્કુરુત, તેન તેષાં બહિરપિ પરિષ્કારિષ્યતો

XXVII હન્ત કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયં શુકલીકૃતશ્મશાનસ્વરૂપા ભવથ, યથા શ્મશાનભવનસ્ય બહિશ્ચારુ, કિન્ત્વભ્યન્તરં મૃતલોકાનાં કીકશૈઃ સર્વપ્રકારમલેન ચ પરિપૂર્ણામ્;

XXVIII તથૈવ યૂયમપિ લોકાનાં સમક્ષં બહિર્ધર્માર્મિકાઃ કિન્ત્વન્તઃકરણેષુ કેવલકાપટ્યાધર્માભ્યાં પરિપૂર્ણાઃ।

XXIX હા હા કપટિન ઉપાધ્યાયાઃ ફિરૂશિનશ્ચ, યૂયં ભવિષ્યદ્વાદિનાં શ્મશાનગોહં નિમ્મથ, સાધૂનાં શ્મશાનનિકેતનં શોભયથ

XXX વદથ ચ યદિ વયં સ્વેષાં પૂર્વપુરુષાણાં કાલ અસ્થાસ્થામ, તર્હિ ભવિષ્યદ્વાદિનાં શોણિતપાતને તેષાં સહભાગિનો નાભવિષ્યામ

XXXI અતો યૂયં ભવિષ્યદ્વાદિઘાતકાનાં સન્તાના ઇતિ સ્વયમેવ સ્વેષાં સાક્ષ્યં દત્થા

XXXII અતો યૂયં નિજપૂર્વપુરુષાણાં પરિમાણપાત્રં પરિપૂરયત

XXXIII રે ભુજગાઃ કૃષ્ણભુજગવંશાઃ, યૂયં કથં નરકદણ્ડાદ્ રક્ષિષ્યધ્વે

XXXIV पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अहं भविष्यद्वादिनो बृद्धिमत् उपाध्यायांश्च प्रेषयिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपया युष्माभिर्घानिष्यन्ते, कुशे य घानिष्यन्ते, केचिद् भ्रमजन्मवने कषाभिराघानिष्यन्ते, नगरे नगरे ताडिष्यन्ते यः

XXXV तेन सत्पुरुषस्य ङाबिलो रक्तपातमारभ्य ङेरिभियः पुत्रं यं सिभरियं यूयं मन्दिरयज्ञवेद्यो मध्ये ङतवन्तः, तदीयशोषितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोषितपातो ङभवत् तत् सर्व्वेषामागसां दण्डा युष्मासु वर्त्तिष्यन्ते।

XXXVI अहं युष्मान्त तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्व्वे वर्त्तिष्यन्ते।

XXXVII ङे यिश्शालम् ङे यिश्शालम् नगरि त्वं भविष्यद्वादिनो ङतवती, तव समीपं प्रेरितांश्च पाषाणैराढतवती, यथा कुक्कुटी शावकान् पक्षाधः संगृह्णाति, तथा तव सन्तानान् संग्रहीतुं अहं बद्धुवारम् अर्च्छे; किन्तु त्वं न सममन्यथाः।

XXXVIII पश्यत यष्माकं वासस्थानम् उच्छिन्नं त्यक्ष्यते।

XXXIX अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति, स घन्य ङति वाणीं यावन्न वदिष्यथ, तावत् मां पुनर्न द्रक्ष्यथा।

XXIV

I अनन्तरं यीशु र्यदा मन्दिराद् बहिर्गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणां दर्शयितुमागताः।

II ततो यीशुस्तानुवाच, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानहं सत्यं वदामि, अेतन्निययनस्य पाषाणैकमयन्यपाषाणैः परि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते।

III अनन्तरं तस्मिन् ङैतुनपर्व्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुप्तं पप्रच्छुः, अेता घटनाः कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य य किं लक्ष्म? तदस्मान् वदतु।

IV तदानीं यीशुस्तानुवाच, अवधद्वयं, कोपि युष्मान् न भ्रमयेत्।

V बहवो मम नाम गृह्णन्त आगमिष्यन्ति, प्रीष्टोऽहमेवेति वायं वदन्तो बहून् भ्रमयिष्यन्ति।

VI यूयञ्च संग्रामस्य रणस्य याऽम्बरं श्रोष्यथ, अवधद्वयं तेन यञ्जला मा भवत, अेतान्यवश्यं घटिष्यन्ते, किन्तु तदा युगान्तो नऽहं।

VII अपरं देशस्य विपक्षो देशो रणस्य विपक्षो रण्यं भविष्यति, स्थाने स्थाने य दुर्भिक्षं मडामारी भूकम्पश्च भविष्यन्ति,

VIII अेतानि दुःभोपक्रमाः।

IX तदानीं लोका दुःखं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समर्पयिष्यन्ति ङनिष्यन्ति य, तथा मम नामकारणाद् यूयं सर्व्वदेशीयमनुजानां समीपे घृणार्हा भविष्यथा।

X बहूषु विधनं प्राप्तवत्सु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु य अेकोऽपरं परकरेषु समर्पयिष्यति।

XI तथा बहवो मूषाभविष्यद्वादिन उपस्थाय बहून् भ्रमयिष्यन्ति।

XII दृष्टमर्माणां बाहुल्याञ्च बहूनां प्रेम शीतलं भविष्यति।

XIII किन्तु यः कश्चित् शेषं यावद् धैर्य्यमाश्रयते, सञ्चये परित्रायिष्यते।

XIV अपरं सर्व्वदेशीयलोकान् प्रतिमाक्षी भवितुं रणस्य शुभसमाचारः सर्व्वजगति प्रचारिष्यते, अेतादृशि सति युगान्त उपस्थास्यति।

XV अतो यत् सर्व्वनाशदृष्ट्वाहं वस्तु दानियेल्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ, (यः पठति, स बुध्यतां)

XVI तदानीं ये यिहूदीयदेशे तिष्ठन्ति, ते पर्व्वतेषु पलायन्तां।

XVII यः कश्चिद् गृहपृष्ठे तिष्ठति, स गृहात् किमपि वस्त्वानेतुम् अघेनावारोडेत।

XVIII यश्च क्षेत्रे तिष्ठति, सोपि वस्त्रमानेतुं परावृत्य न यायात्।

XIX तदानीं गर्भिणीस्तन्यपाययित्रीणां दुर्गति भविष्यति।

XX अतो यष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवारे वा यन्न भवेत्, तदर्थं प्रार्थयध्वम्।

XXI आ जगदारम्भाद् अेतत्कालपर्यन्तं याद्दृशः कदापि नाभवत् न य भविष्यति ताद्दृशो मडाकलेशस्तदानीम् उपस्थास्यति।

XXII तस्य कलेशस्य समयो यदि ह्स्वो न क्रियेत, तर्हि कस्यापि प्राणिनो रक्षणां भवितुं न शक्नुयात्, किन्तु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो ह्स्वीकरिष्यते।

XXIII अपरञ्च पश्यत, श्रीष्टोऽत्र विद्यते, वा तत्र विद्यते, तदानीं यदी कश्चिद् युष्मान् एति वाक्यं वदति, तथापि तत् न प्रतीत्।

XXIV यतो भाक्तप्रीष्टा भाक्तभविष्यद्वादिनश्च उपस्थाय यानि मडन्ति लक्ष्माणि चित्रकर्माणि य प्रकाशयिष्यन्ति, ते र्थिदि सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमानवा अपि भ्रामिष्यन्ते।

XXV पश्यत, घटनातः पूर्वं युष्मान् वार्ताम् अवादिषम्।

XXVI अतः पश्यत, स प्रान्तरं विद्यत एति वाक्ये केनचित् कथितेपि भडि र्मा गच्छत, वा पश्यत, सोन्तःपुरे विद्यते, अेतद्वाक्य उक्तेपि मा प्रतीता।

XXVII यतो यथा विद्युत् पूर्वंदिशो निर्गत्य पश्चिमदिशं यावत् प्रकाशते, तथा मानुषपुत्रस्याप्यागमनं भविष्यति।

XXVIII यत्र शवस्तिष्ठति, तत्रैव गृध्रा मिलन्ति।

XXIX अपरं तस्य कलेशसमयस्याव्यवहितपरत्र सूर्यस्य तेजो लोप्यते, यन्द्रमा ज्योत्स्नां न करिष्यति, नभसो नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, गगणीया ग्राहाश्च विरलिष्यन्ति।

XXX तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दृशिष्यते, ततो निजपराक्रमेण मडातेजसा य मेधाऽर्धे मनुजसुतं नभसागच्छन्तं विलोक्य पृथिव्याः सर्ववंशीया विलपिष्यन्ति।

XXXI तदानीं स महाशब्दायमानतूर्यां वादकान् निजदूतान् प्रडेष्यति, ते व्योम्न अेकसीमातोऽपरसीमां यावत् यतुर्दिशस्तस्य मनोनीतजनान् आनीय मेलयिष्यन्ति।

XXXII त्रिडुम्बरपादपस्य दृष्टान्तं शिक्षध्वं; यदा तस्य नवीनाः शाखा जायन्ते, पल्लवादिश्च निर्गच्छति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं जानीथ;

XXXIII तद्दृष्ट्वा अेतान् घटना दृष्ट्वा स समयो द्वार उपास्थाद् एति जानीता।

XXXIV युष्मानहं सत्यं वदामि, एदानीन्तनजनानां गमनात् पूर्वंमेव तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते।

XXXV नभोमेदिन्यो लुप्तयोरपि मम वाक् कदापि न लोप्यते।

XXXVI अपरं मम तातं विना मानुषः स्वर्गस्थो दूतो वा कीपि तदिदं तद्दृष्ट्वा न ज्ञापयति।

XXXVII अपरं नोडं विद्यमाने याद्दृशमभवत् ताद्दृशं मनुजसुतस्यागमनकालेपि भविष्यति।

XXXVIII कुलतो जलाध्वानात् पूर्वं यदिदं यावत् नोडः पोतं नारोडत्, तावत्कालं यथा मनुष्या भोजने पाने विवडने विवाडने य प्रवृत्ता आसन्;

XXXIX अपरम् आप्लावितोयमागत्य यावत् सकलमनुजान् प्लावयित्वा नानयत्, तावत् ते यथा न विदामासुः, तथा मनुजसुतागमनेपि भविष्यति।

XL तदा क्षेत्रस्थितयोर्द्वयोरेको धारिष्यते, अपरस्याजिष्यते।

XLI तथा पेषणया पिषत्योरुभयो र्षितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्याजिष्यते।

XLII युष्माकं प्रभुः कस्मिन् एड् आगमिष्यति, तद् युष्माभिर्न विगम्यते, तस्मात् जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत।

XLIII कुत्र यामे स्तेन आगमिष्यतीति येद् गृहस्थो ज्ञातुम् अशक्यत्, तर्हि जागरित्वा तं सन्धिं कर्तितुम् अवारयिष्यत् तद् जानीता।

XLIV युष्माभिरवधीयतां, यतो युष्माभि र्त्र न बुध्यते, तत्रैव एड् मनुजसुत आयास्यति।

XLV प्रभु निर्जपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अद्यक्षीकृत्य स्थापयति, ताद्दृशो विश्वास्थो धीमान् दासः कः?

XLVI प्रभुरागत्य यं दासं तथायन्तं वीक्षते, सत्रैव धन्यः।

XLVII युष्मानहं सत्यं वदामि, स तं निजसर्वस्वस्याधिपं करिष्यति।

XLVIII किन्तु प्रभुरागन्तुं विलम्बत एति मनसि चिन्तयित्वा यो दृष्टो दासो

XLIX ऽपरदासान् प्रडर्तुं मत्तानां सङ्गे लोक्तुं पातुञ्च प्रवर्तते,

L स दासो यदा नापेक्षते, यञ्च एड् न जानाति, तत्कालमेव तत्रभुरुपस्थास्यति।

LI तदा तं दृष्टयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तर्घर्षणञ्चासाते, तत्र कपटिभिः साकं तद्दशां निरूपयिष्यति।

XXV

I या दश कन्याः प्रदीपान् गृह्णत्यो वरं साक्षात् कर्तुं बहिरिताः, ताभिस्तदा स्वर्गीयराज्यस्य सादृश्यं भविष्यति।

II तासां कन्यानां मध्ये पञ्च सुधियः पञ्च दूर्धिय आसन्।

III या दूर्धियस्ताः प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जगृहुः,

IV किन्तु सुधियः प्रदीपान् पात्रेषा तैलञ्च जगृहुः।

V अनन्तरं वरे विलम्बिते ताः सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जग्मुः।

VI अनन्तरम् अर्द्धरात्रे पश्यत वर आगच्छति, तं साक्षात् कर्तुं बहिर्यातेति जनरवात्

VII ताः सर्वाः कन्या उत्थाय प्रदीपान् आसाद्यितुं आरभन्त।

VIII ततो दूर्धियः सुधिय उभ्युः, किञ्चित् तैलं दत्त, प्रदीपा अस्माकं निर्व्वीणाः।

IX किन्तु सुधियः प्रत्यवदन्, दत्ते युष्मानस्मांश्च प्रति तैलं न्यूनीभवेत्, तस्माद् विकेतृणां समीपं गत्वा स्वार्थं तैलं कीर्षीता।

X तदा तासु क्रेतुं गतासु वर आजगाम, ततो याः सञ्जिज्ञता आसन्, तास्तेन साकं विवाहीयं वेश्म प्रविशुः।

XI अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपराः कन्या आगत्य जगदुः, हे प्रभो, हे प्रभो, अस्मान् प्रति द्वारं मोचय।

XII किन्तु स उक्तवान्, तथ्यं वदामि, युष्मानहं न वेधि।

XIII अतो जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत, मनुजसुतः कस्मिन् दिने कस्मिन् दृष्टे वागमिष्यति, तद् युष्मानि न ज्ञायते।

XIV अपरं स अेतादृशः कस्यचित् पुंसस्तुल्यः, यो दूरदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान् आहूय तेषां स्वस्वसामर्थ्यांनुत्पम्।

XV अेकस्मिन् मुद्राणां पञ्च पोतलिकाः अन्यस्मिंश्च द्वे पोतलिके अपरस्मिंश्च पोतलिकैकाम् इत्थं प्रतिजन्तं समर्थं स्वयं प्रवासं गतवान्।

XVI अनन्तरं यो दासः पञ्च पोतलिकाः लब्धवान्, स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीयकार।

XVII यश्च दासो द्वे पोतलिके अलभत, सोपि ता मुद्रा द्विगुणीयकार।

XVIII किन्तु यो दास अेकां पोतलिकां लब्धवान्, स गत्वा भूमिं अनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयाञ्चकार।

XIX तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दासैः समं गणयाञ्चकार।

XX तदानीं यः पञ्च पोतलिकाः प्राप्तवान् स ता द्विगुणीकृतमुद्रा आनीय जगाद; हे प्रभो, भवता मयि पञ्च पोतलिकाः समर्पिताः, पश्यतु, ता मया द्विगुणीकृताः।

XXI तदानीं तस्य प्रभुस्तमुवाच, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुविताधिपं करोमि, त्वं स्वप्रभोः सुभस्य भागी भव।

XXII ततो येन द्वे पोतलिके लब्धे सोप्यागत्य जगाद, हे प्रभो, भवता मयि द्वे पोतलिके समर्पिते, पश्यतु ते मया द्विगुणीकृते।

XXIII तेन तस्य प्रभुस्तमवोचत्, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुद्रविषाधिपं करोमि, त्वं निजप्रभोः सुभस्य भागी भव।

XXIV अनन्तरं य अेकां पोतलिकां लब्धवान्, स अेत्य कथितवान्, हे प्रभो, त्वां कठिननरं ज्ञातवान्, त्वया यत्र नोपत्, तत्रैव कृत्यते, यत्र य न कीर्षी, तत्रैव संगृह्यते।

XXV अतोहं सशङ्कः सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान्, पश्य, तव यत् तदेव गृह्णाण।

XXVI तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत् त्रे दृष्टालस दास, यत्राहं न वपामि, तत्र छिनधि, यत्र य न किरामि, तत्रैव संगृह्णामीति येदज्जानस्ताहिं।

XXVII वणिक् मम वित्तार्पणं तवोचितमासीत्, येनाहमागत्य वृष्ट्या साकं मूलमुद्राः प्राप्स्यम्।

XXVIII अतोस्मात् तां पोतलिकाम् आदाय यस्य दश पोतलिकाः सन्ति तस्मिन्नर्पयत।

XXIX येन वर्द्धव्यते तस्मिन्नेवापिष्यते, तस्यैव य आढुल्यं भविष्यति, किन्तु येन न वर्द्धव्यते, तस्यान्तिके यत् किञ्चन तिष्ठति, तदपि पुनर्मेष्यते।

XXX अपरं यूयं तमकर्म्मार्थं दासं नीत्वा यत्र स्थाने कन्दनं दन्तदर्घाणञ्च विद्येते, तस्मिन् बहिर्भूततमसि निक्षिपत।

XXXI यदा मनुजसुतः पवित्रदूतान् सङ्गिनः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतेजोमये सिंहासने निवेक्ष्यति,

XXXII तदा तत्सम्भुषे सर्वज्जातीया जना संभेदिष्यन्ति। ततो भेषपालको यथा छागोभ्योऽवीन् पृथक् करोति तथा सोषेकस्मादन्यम् एत्थं तान् पृथक् कृत्वावीन्

XXXIII दक्षिणे छागांश्च वामे स्थापयिष्यति।

XXXIV ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वदिष्यति, आगच्छत मत्तातस्थानुग्रहभाजनानि, युष्मत्कृत आ जगदारम्भत् यद् राज्यम् आसादितं तदधिकुरुत।

XXXV यतो बुभुक्षिताय मह्यं भोज्यम् अदत्त, पिपासिताय पेयमदत्त, विदेशिनं मां स्वस्थानमनयत,

XXXVI वस्त्रहीनं मां वसनं पर्यधापयत, पीडितं मां द्रष्टुमागच्छत, कारास्थञ्च मां वीक्षितुम आगच्छत।

XXXVII तदा धार्मिकाः प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वीक्ष्य वयमभोजयाम? वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम?

XXXVIII कदा वा त्वां विदेशिनं विलोक्य स्वस्थानमनयाम? कदा वा त्वां नग्नं वीक्ष्य वसनं पर्यधापयाम?

XXXIX कदा वा त्वां पीडितं कारास्थञ्च वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम?

XL तदानीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति, युष्मानहं सत्यं वदामि, भग्नेषां भ्रातृणां मध्ये कञ्चनैकं क्षुद्रतमं प्रति यद् अकुरुत, तन्मां प्रत्यङ्कुरुत।

XLI पश्चात् स वामस्थितान् जनान् वदिष्यति, रे शापग्रस्ताः सर्वे, शैताने तस्य दूतेभ्यश्च योऽनन्तवह्निरासादित आस्ते, यूयं मदन्तिकान् तमग्निं गच्छत।

XLII यतो क्षुधिताय मह्यमाहारं नादत्त, पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त,

XLIII विदेशिनं मां स्वस्थानं नानयत, वसनहीनं मां वसनं न पर्यधापयत, पीडितं कारास्थञ्च मां वीक्षितुं नागच्छत।

XLIV तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विदेशिनं वा नग्नं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामिह?

XLV तदा स तान् वदिष्यति, तथ्यमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्माभिरेषां कञ्चन क्षोदिष्ठं प्रति यन्नाकारि, तन्मां प्रत्येव नाकारि।

XLVI पश्चादभ्यन्तशास्तिं किन्तु धार्मिका अनन्तायुषं लोकान् यास्यन्ति।

XXVI

I यीशुरेतान् प्रस्तावान् समाप्य शिष्यानूये,

II युष्माभिर्ज्ञातं दिनद्वयात् परं निस्तारमहं उपस्थास्यति, तत्र मनुजसुतः कुशेन हन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते।

III ततः परं प्रधानयाजकाध्यापकप्राञ्चः क्रियद्दानान्भो मडायाजकस्याट्टालिकायां मिलित्वा

IV केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शक्युयुरिति मन्त्रयाञ्चकुः।

V किन्तु तैरुक्तं महकाले न धर्तव्यः, धृते प्रजानां कलहने भवितुं शक्यते।

VI ततो वैथनियापुरे शिमोनाप्यस्य कुष्ठिनो वेश्मनि यीशौ तिष्ठति

VII कायन योषा श्वेतोपलभाजनेन महार्घ्यं सुगन्धि तैलमानीय भोजनायोपविशतस्तस्य शिरोभ्यषेयत्।

VIII किन्तु तदालोक्य तस्मिन्ः कुपितैरुक्तं, कुत एत्थमपव्ययते?

IX येदिहं व्येक्ष्यत, तर्हि भूरिमूल्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत।

X यीशुना तदवगत्य ते समुदिताः, योषामेनां कुतो दुःभिनीं कुरुथ, सा मां प्रति साधु कर्माकार्षीत्।

XI युष्माकमं समीपे दरिद्राः सततमेवास्ते, किन्तु युष्माकमन्तिकेहं नासे सततं।

XII सा मम कायोपरि सुगन्धितैव सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्माकार्षीत्।

XIII अतोहं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमाचारः प्रयारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या नार्थाः स्मरणार्थम् कर्मेहं प्रयारिष्यते।

XIV ततो द्वादशशिष्याणाम् षड्विंशत्योतीयिषुः द्वादशानामक एकः शिष्यः प्रधानयाजकानामन्तिकं गत्वा कथितवान्,

XV यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदानीं ते तस्मै त्रिंशन्मुद्रा दातुं स्थिरीकृतवन्तः।

XVI स तदारभ्य तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं योजितवान्।

XVII अनन्तरं किं वदन्त्येषुः प्रथमेऽपि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रच्छुः भवत्कृतं कुत्र वयं निस्तारमलभोज्यम् आयोजयिष्यामः? भवतः केच्छा?

XVIII तदा स गदितवान्, मध्येनगरममुकपुंसः समीपं प्रजित्वा वदत, गुरु गदितवान्, मत्कालः सविधः, सऽहं शिष्यैस्त्वदालये निस्तारमलभोज्यं लोक्ष्ये।

XIX तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिर्देशानुरूपकर्म विधाय तत्र निस्तारमलभोज्यमासाद्यमासुः।

XX ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशभिः शिष्यैः साकं स न्यविशत।

XXI अपरं भुञ्जान् उक्तवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पयिष्यति।

XXII तदा तेऽतीव दुःखिता एकैकशो वक्तुमारंभिते, हे प्रभो, स किमहं?

XXIII ततः स जगाद, मया साकं यो जन्मो भोजनपात्रे करं संक्षिपति, स अत्र मां परकरेषु समर्पयिष्यति।

XXIV मनुजसुतमधि यादृशं लिपितमास्ते, तदनुज्ञां तद्गतिं भविष्यति; किन्तु येन पुंसा स परकरेषु समर्पयिष्यते, हा हा येत् स नाजनिष्यत, तदा तस्य क्षेममभविष्यत्।

XXV तदा यिषुद्वानामा यो जन्तं परकरेषु समर्पयिष्यति, स उक्तवान्, हे गुरो, स किमहं? ततः स प्रत्युक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्।

XXVI अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूषमादायेश्वरीयगुणाननूद्य भङ्क्त्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद, मद्रूपः स्वपुत्रमिमं गृहीत्वा जादत।

XXVII पश्चात् स कंसं गृह्णन् षड्विंशत्योतीयगुणाननूद्य तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्वे र्भुञ्जामिभिरनेन पातव्यं,

XXVIII यस्मादनेकेषां पापमर्षाणाय पातितं यन्मनूत्ननियमत्रपशोऽङ्गितं तदतत्।

XXIX अपरमहं नूत्नगोस्तनीरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तनीकृत्वरसं पुनः कदापि न पास्यामि।

XXX पश्चात् ते गीतमेकं संगीय जैतुनाभ्यगिरिं गतवन्तः।

XXXI तदानीं यीशुस्तानवोयत्, अस्यां रञ्ज्यामहं युष्माकं सर्वेषां विघ्नत्रपो भविष्यामि, यतो लिपितमास्ते, "मेघाणां रक्षको यस्तं प्रहृष्याम्यहं ततः मेघाणां निवहो नूनं प्रविडीषां भविष्यति"।

XXXII किन्तु श्मशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेऽहं गालीलं गमिष्यामि।

XXXIII पितरस्तं प्रोवाच, भवांश्चेत् सर्वेषां विघ्नत्रपो भवति, तथापि मम न भविष्यति।

XXXIV ततो यीशुना स उक्तः, तुभ्यमहं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां यरणायुधस्य रवात् पूर्व्वं त्वं मां त्रिंशङ्करीष्यसि।

XXXV ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्त्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नाङ्गीकरीष्यामि; तथैव सर्वे शिष्याश्चोयुः।

XXXVI अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्सिमानीनामकं स्थानं प्रस्थाप्य तेभ्यः कथितवान्, अहः स्थानं गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद् यूयमत्रोपविशत।

XXXVII पश्चात् स पितरं सिवदित्यसुतो य सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च बभूव।

XXXVIII तानवादीभ्य मृतियातनेव मत्प्राणानां यातना जायते, यूयमत्र मया सादृष्टं जगत्।

XXXIX ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वाधोमुखः पतन् प्रार्थयाञ्चक्रे, हे मत्पितर्यदि भवितुं शक्नोति, तर्हि कंसोऽयं मत्तो दूरं यातुः किन्तु महिच्छावत् न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु।

XL ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रतो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूयं मया साकं दृष्टमेकमपि जागरितुं नाशङ्कत?

XLI परीक्षायां न पतितुं जागृत प्रार्थयध्वञ्च; आत्मा समुद्यतोस्ति, किन्तु वपुर्दुर्बलं।

XLII स द्वितीयवारं प्रार्थयाञ्चक्रे, हे मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातुं न शक्नोति, तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु।

XLIII स पुनरेत्य तान् निद्रतो दृष्ट्वा, यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्णान्यासन्।

XLIV पश्चात् स तान् विहाय प्रजित्वा तृतीयवारं पूर्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्।

XLV ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्प्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ? पश्यत, समय उपस्थात्, मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्प्यते।

XLVI उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परकरेषु मसर्पयिष्यति, पश्यत, स समीपमायाति।

XLVII अेतत्कथाकथनकाले द्रादशशिष्याणामेको यिडूदानामको मुष्ययाजकलोकप्राचीनैः प्रहितान् अस्सिधारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ।

XLVIII असौ परकरेष्वर्पयिता पूर्व तान् एत्थं सङ्केतयामास, यमहं युम्भिष्ये, सोऽसौ मनुजः, सअवेव युष्माम्नि धार्त्थ्यतां।

XLIX तदा स सपदि यीशुमुपागत्य हे गुरो, प्रणामामीत्युक्त्वा तं युयुम्बे।

L तदा यीशुस्तमुवाच, हे मित्रं किमर्थमागतोसि? तदा तैरागत्य यीशुराकम्य एद्रे।

LI ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य कोषादस्सिं बहिष्कृत्य महायाजकस्य दासमेकमाहृत्य तस्य कर्णं यिच्छेद।

LII ततो यीशुस्तं जगाद, अङ्गं स्वस्थाने निधेहि यतो ये ये जना अस्सिं धारयन्ति, तअेवासिना विनश्यन्ति।

LIII अपरं पिता यथा मदन्तिकं स्वर्गीयदूतानां द्रादशवाहिनीतोऽधिकं प्रहिरुयात् मया तमुद्दिश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्थं ज्ञायते?

LIV तथा सतीत्यं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यद्विदं वाक्यं तत् कथं सिध्येत्?

LV तदानीं यीशु ज्ञाननिवहं जगाद, यूयं अङ्गयष्टीन् आदाय मां किं यौरं धर्तुमायाताः? अहं प्रत्यहं युष्माम्निः साकमुपविश्य समुपादिशां, तदा मां नाधरतः।

LVI किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतदभूत्। तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त।

LVII अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राञ्चः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र क्रियङ्गानामकमहायाजकस्यान्तिकं निन्युः।

LVIII किन्तु शेषे किं भविष्यतीति वेत्तुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् प्रजित्वा महायाजकस्याट्टालिकां प्रविश्य दासैः सहित उपाविशत्।

LIX तदानीं प्रधानयाजकप्राचीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं हन्तुं मृषासाक्ष्यम् अलिप्सन्त,

LX किन्तु न लेभिरो अनेकेषु मृषासाक्षिष्वगातेष्वपि तत्र प्रापुः।

LXI शेषे द्वौ मृषासाक्षिणोऽवागत्य जगदतुः, पुमानयमकथयत्, अहमीश्वरमन्दिरं लंकृत्वा दिनत्रयमध्ये तन्निर्मातुं शक्नोमि।

LXII तदा महायाजक उत्थाय यीशुम् अवादीत्। त्वं किमपि न प्रतिवदसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति?

LXIII किन्तु यीशु मौनीभूय तस्थौ। ततो महायाजक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरनाम्ना शपयामि, त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद।

LXIV यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, एतःपरं मनुजसुतं सर्वशक्तिमतो दक्षिणार्धे स्थातुं गगणार्थं जलधरानारुहयान्तं वीक्षध्वे।

LXV तदा महायाजको निजवसनं छित्त्वा जगाद, अेष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्ष्येण किं प्रयोजन्? पश्यत, यूयमेवास्यास्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः,

LXVI युष्माम्निः किं विविच्यते? ते प्रत्यूयुः, वधारोऽयं।

LXVII ततो लोकेस्तदास्ये निष्ठीवितं केयित् प्रतलमाहृत्य केयिच्य यपेटमाहृत्य अत्माषिरे,

LXVIII हे श्रीष्ट त्वां कश्चापेटमाहृतवान्? एति गणयित्वा वदास्मान्।

LXIX पितरो बहिरङ्गन उपविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य अत्माषे, त्वं गालीलीययीशोः सङ्घरथेकः।

LXX किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमहं न वेद्मि।

LXXI तदा तस्मिन् बहिर्द्वारे गते ऽन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजानवदत्, अयमपि नासरतीययीशुना सार्द्धम् आसीत्।

LXXII ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, तं नरं न परिचिनोमि।

LXXIII क्षाण्णात् परं तिष्ठन्तो जना अत्ये पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक इति त्वदुच्यारणमेव द्योतयति।
 LXXIV किन्तु सोऽभिशाप्य कथितवान्, तं जन्म नाहं परिचिनोमि, तदा सपदि कुक्कुटो रुरावा।
 LXXV कुक्कुटश्चात् प्राक् त्वं मां त्रिरपाहोष्यसे, यैषा वाग् यीशुनावादि तां पितरः संस्मृत्य अहिरित्वा भेदाद्
 भृशं यच्छन्।

XXVII

I प्रभाते जाते प्रधानयाजकलोकप्राचीना यीशुं हन्तुं तत्प्रतिकूलं मन्त्रयित्वा।
 II तं अदृष्ट्वा नीत्वा पत्नीयपीलाताप्याधिपे समर्पयामासुः।
 III ततो यीशोः परकरेव्वर्षयिता यिहूदास्तत्राण्णाण्डासां विदित्वा सन्तप्तमनाः
 प्रधानयाजकलोकप्राचीनानां समक्षं तास्त्रीशुमुद्राः प्रतिदायावादीतुः,
 IV अतन्निरागोनरप्राणपरकरार्ण्णात् क्लृप्तं कृतवानहं। तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद्
 बुध्यताम्।
 V ततो यिहूदा मन्दिरमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान्। एतदा य स्वयमात्मानमुद्धवन्धा।
 VI पश्चात् प्रधानयाजकास्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, अतो मुद्राः शोषितमूल्यं तस्माद् भाण्डागारे न
 निधातव्याः।
 VII अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलालस्य क्षेत्रमक्रीणन्।
 VIII अतोऽद्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति।
 IX एतयं सति छात्रायेलीयसन्तानै र्यस्य मूल्यं निरुपितं, तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूल्यं
 X मां प्रति परमेश्वरस्यादृशात् तेभ्य आदीयत, तेन य कुलालस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यद्दयनं
 चिरमियभविविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत् तदासिध्यत्।
 XI अनन्तरं यीशो तदधिपतेः सम्भुप उपतिष्ठति स तं पप्रच्छ, त्वं किं यिहूदीयानां राज्ञः? तदा
 यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्।
 XII किन्तु प्रधानयाजकप्राचीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि।
 XIII ततः पीलातेन स उदितः, एमं त्वत्प्रतिकूलतः कति कति साक्ष्यं ददति, तत् त्वं न शृणोषि?
 XIV तथापि स तेषामेकस्यापि वयस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोऽधिपति भंडाश्रितं विदामास।
 XV अन्यस्य तन्महकालेऽधिपतेरेतादृशी रातिरासीत्, प्रजा यं कञ्चन अन्धिनं यायन्ते, तमेव स मोचयतीति।
 XVI तदानीं अरब्बानामा कश्चित् प्यातवन्ध्यासीत्।
 XVII ततः पीलातस्तत्र मिलितान् लोकान् अपृच्छत्, अेष अरब्बाना अन्धी प्रीष्टविष्यातो यीशुश्चैतयोः कं
 मोचयिष्यामि? युष्माकं किमीप्सितं?
 XVIII तैरीर्ष्याया स समर्पित इति स ज्ञातवान्।
 XIX अपरं विचारान्नोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रहृत्य तस्मै कथयामास, तं धार्मिकमनुजं प्रति
 त्वया किमपि न कर्तव्यं; यस्मात् तत्कृतेऽद्याहं स्वप्ने प्रभूतकष्टमलभे।
 XX अनन्तरं प्रधानयाजकप्राचीना अरब्बानां याचित्वादातुं यीशुञ्च हन्तुं सकललोकान् प्रावर्त्तयन्।
 XXI ततोऽधिपतिस्तान् पृष्टवान्, अतयोः कमहं मोचयिष्यामि? युष्माकं केच्छा? ते प्रोयु अरब्बानां।
 XXII तदा पीलातः पप्रच्छ, तर्हि यं प्रीष्टं वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्वे कथयामासुः, स कुशेन
 विध्यतां।
 XXIII ततोऽधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापराद्धं? किन्तु ते पुनरुचै र्जगदुः, स कुशेन विध्यतां।
 XXIV तदा निजवाक्यमत्राह्यमभूत्, कलहश्चाप्यभूत्, पीलात इति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय
 करौ प्रक्षाल्यावोयत्, अतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोषितपाते निर्दोषोऽहं, युष्माभिरिव तद् बुध्यतां।
 XXV तदा सर्वान् प्रजाः प्रत्यवोयन्, तस्य शोषितपातापराधोऽस्माकम् अस्मत्सन्तानानाञ्चोपरि भवतु।
 XXVI ततः स तेषां समीपे अरब्बानां मोचयामास यीशुन्तु कषाभिराहृत्य कुशेन वेधितुं समर्पयामास।
 XXVII अनन्तरम् अधिपतेः सेना अधिपते गृहं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजगुः।
 XXVIII ततस्ते तस्य वसनं मोचयित्वा कृष्णलोहितवर्णवसनं परिधापयामासुः।

XXIX झण्टकानां मुकुटं निर्भायि तच्छिरसि ददुः, तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्भुभे ज्ञानुनि पातयित्वा, हे यिड्डीयानां राज्ञन्, तुभ्यं नम धृत्युक्त्वा तं तिरश्चकुः,

XXX ततस्तस्य गात्रे निष्ठीवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आञ्जघ्नुः।

XXXI एत्थं तं तिरस्कृत्य तद् वसनं भोजयित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयाञ्चकुः, तं कुशेन वेधितुं नीतवन्तः।

XXXII पश्चात्ते बडिर्भूय कुरीणीयं शिमोन्नामकमेकं विलोक्य कुशं वोढुं तमाददिते।

XXXIII अनन्तरं गुल्गुलाम् अर्थात् शिरस्कपालनामकस्थानमु पस्थाय ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्बरसं पातुं ददुः,

XXXIV किन्तु स तमास्वाधे न पपौ।

XXXV तदानीं ते तं कुशेन संविध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जगुः, तस्मात्, विभजन्तेऽधरीयं मे ते मनुष्याः परस्परं मद्भुतरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति या। यदेतद्वयं न भविष्यद्वादिभिरुक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्,

XXXVI पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षणकर्त्विणि नियुक्तास्तस्युः।

XXXVII अपरम् अेष यिड्डीयानां राज्ञा यीशुरित्यपवाद्यिपिपत्रं तच्छिरसि उर्ध्वं योजयामासुः।

XXXVIII ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ चैरी तेन साकं कुशेन विविधुः।

XXXIX तदा पान्था निजशिरो लाडयित्वा तं निन्दन्तो जगुः,

XL हे ईश्वरमन्दिरभञ्जक दिनत्रये तन्निर्माताः स्वं रक्ष, येत्वमीश्वरसुतस्तर्हि कुशाद्वरोड।

XLI प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जगुः,

XLII सोऽन्यज्जनानावत्, किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति। यदीस्त्रायेलो राज्ञा भवेत्, तर्हीदानीमेव कुशाद्वरोडतु,

तेन तं वयं प्रत्येष्यामः।

XLIII स ईश्वरे प्रत्याशामकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत्, यतः स उक्तवान् अडमीश्वरसुतः।

XLIV यो स्तेनौ साकं तेन कुशेन विद्धौ तौ तद्दहेव तं निनिन्दतुः।

XLV तदा द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सव्यदेशे तमिरें भूभव,

XLVI तृतीययामे "अेली अेली लामा शिवक्तनी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षीः? यीशुरुच्यैरिति जगाद्य।

XLVII तदा तत्र स्थिताः केचित् तत् श्रुत्वा बलाधिरे, अयम् अेलियमाडूयति।

XLVIII तेषां मध्याद् अकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं गृहीत्वा तत्राम्बरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ।

XLIX एतरेऽकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् अेलिय आयाति नवेति पश्यामः।

L यीशुः पुनरुचैराडूय प्राणान् जडौ।

LI ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् उर्ध्व्वाद्यो यावत् छिद्यमानं द्विधाभवत्,

LII भूमिश्रकभे भूधरोव्यधीर्ष्यत या श्मशाने मुक्ते भूरिपुण्यवतां सुप्तदेड। उदतिष्णन्,

LIII श्मशानाद् वडिर्भूय तद्गुत्थानात् परं पुण्यपुरं गत्वा बडुज्जानान् दर्शयामासुः।

LIV यीशुरक्षाणाय नियुक्तः शतसेनापतिस्तत्सङ्गिनश्च तादृशीं भूकम्पादिघटनां दृष्ट्वा भीता अवदन्, अेष ईश्वरपुत्रो भवति।

LV या बडुयोषितो यीशुं सेवमाना गालीलस्तत्पश्चादागतास्तासां मध्ये

LVI मगदलीनी मरियम् याकूब्योश्यो मर्ता या मरियम् सिबदियपुत्रयो मर्ता य योषित अेता दूरे तिष्णन्त्यो ददुः।

LVII सन्ध्यायां सत्यम् अरिमथियानगरस्य यूषङ्नामा धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात्

LVIII पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं यथाये, तेन पीलातः कायं दातुम् आदिदेश।

LIX यूषङ्क तत्कायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणार्थ्याद्य

LX स्वार्थं शैले यत् श्मशानं यजान, तन्मध्ये तत्कायं निधाय तस्य द्वारि वृड्त्वाषाणं ददौ।

LXI किन्तु मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् अेते स्त्रियौ तत्र श्मशानसम्भुप उपविशतुः।

LXII तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्यायोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः द्विंशिनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्,

LXIII हे महेच्छ स प्रतारको ज्वन अकथयत्, दिनत्रयात् परं श्मशानाद्दुत्थास्यामि तद्वाक्यं स्मरामो वयं;

LXIV तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशत्, नोयेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वा लोकां वदिष्यन्ति, स श्मशानाद्दुदतिष्ठत्, तथा सति प्रथमभ्रान्तेः शेषीयभ्रान्तिं र्भङ्गी भविष्यति।

LXV तदा पीलात अवादीत्, युष्माकं समीपे रक्षिगण आस्ते, यूयं गत्वा यथा साध्यं रक्षयत।

LXVI ततस्ते गत्वा तद्द्वारपाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य श्मशानं रक्षयामासुः।

XXVIII

I ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभाते जाते मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् च श्मशानं द्रष्टुमागता।

II तदा मडान् लूकम्बोडभवत्; परमेश्वरीयदूतः स्वर्गादिवरुह्य श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्य तदुपर्युपविवेश।

III तदहनं विद्युद्धत् तेजोमयं वसनं डिमशुभ्रञ्च।

IV तदानीं रक्षिणस्तद्भयात् कम्पिता मृतवद् भूवः।

V स दूतो योषितो जगाद, यूयं मा भेष, कुशलतयीशुं मृगयध्वे तदहं वेदि।

VI सोऽत्र नास्ति, यथावदत् तथोत्थितवान्; अतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यत।

VII तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान् एति वदत, स श्मशानाद् उदतिष्ठत्, युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूयं तत्र तं वीक्षिष्यध्वे, पश्यताहं वार्तामिमां युष्मानवादिषं।

VIII ततस्ता भयात् मडानन्दाञ्च श्मशानात् तूर्णं बहिर्भूय तच्छिष्यान् वार्तां वक्तुं धावितवत्यः। किन्तु शिष्यान् वार्तां वक्तुं यान्ति, तदा यीशु ईर्शनं दत्त्वा ता जगाद,

IX युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणोमुः।

X यीशुस्ता अवादीत्, मा भिभीत, यूयं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत, तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति।

XI स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षिणः केचित् पुरं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्व्वं प्रधानयाजकान् ज्ञापितवन्तः।

XII ते प्रायोनैः समं संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बडुमुद्राः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्,

XIII अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वानयन्, एति यूयं प्रचारयत।

XIV यद्येतदधिपतेः श्रोत्रगोचरीभवत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः।

XV ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शिक्षानुज्ञं कर्म यक्नुः, धिड्दीयानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते।

XVI अेकादश शिष्या यीशुनिर्ज्जितागालीलस्यार्द्रं गत्वा

XVII तत्र तं संवीक्ष्य प्रणोमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः।

XVIII यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान्, स्वर्गमेदिन्योः सर्व्वाधिपतित्वभारो मध्यर्पित आस्ते।

XIX अतो यूयं प्रयाय सर्व्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाडयत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत।

XX पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि एति।

मार्कलिपितः सुसंवाहः

I ईश्वरपुत्रस्य यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादादरम्भः।

II भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्थमास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम्। गत्वा त्वदीयपन्थानं स हि परिष्करिष्यति।

III "परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।" इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्रवः।।

IV सञ्चये योऽहं प्रान्तरे मञ्जिजतवान् तथा पापमार्जननिमित्तं मनोव्यावर्त्तकमञ्जिजतस्य कथाञ्च प्रचारितवान्।

V ततो यिहूदादेशयिज्ञशासनगरनिवासिनः सर्वे लोका बहिर्भूत्वा तस्य समीपमागत्य स्वानि स्वानि पापान्यङ्गीकृत्य यद्दैनन्धां तेन मञ्जिजता बभूवुः।

VI अस्य योऽहं परिधेयानि क्रमेलकलोमजानि, तस्य कटिबन्धनं यर्मज्जातम्, तस्य भक्षयाणि य शूककीटा वन्यमधूनि यासन्।

VII स प्रचारयन् कथयाञ्चके, अहं नम्रीभूय यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि, तादृशो मत्तो गुरुतर अेकः पुरुषो मत्पश्चादागच्छति।

VIII अहं युष्मान् जले मञ्जिजतवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमञ्जिजयिष्यति।

IX अपरञ्च तस्मिन्नेव काले गालीलैशस्य नासरद्ग्रामाद् यीशुरागत्य योऽहं यद्दैनन्धां मञ्जिजतोऽभूत्।

X स जलाद्दुत्थितमात्रो मेघद्वारं मुक्तं कपोतवत् स्वस्थोपरि अवरोऽन्तमात्मानञ्च दृष्टवान्।

XI त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वय्येव मममहासन्तोष एयमाकाशीया वाणी बभूव।

XII तस्मिन् काले आत्मा तं प्रान्तरमध्यं निनाय।

XIII अथ स यत्वारिशिद्दिनानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परीक्षितः; पश्चात् सर्वायिदृतास्तं सिषेविशे।

XIV अनन्तरं योऽहं बन्धनालये बद्धे सति यीशु गालीलैशमागत्य ईश्वरराज्यस्य सुसंवाहं प्रचारयन् कथयामास,

XV कालः सम्पूर्णा ईश्वरराज्यञ्च समीपमागतं; अतोऽहं तौ रूयं मनांसि व्यावर्त्तयध्वं सुसंवाहे य विश्वासिता।

XVI तदनन्तरं स गालीलीयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा य एमौ द्वौ जनौ मत्स्यधारिणौ सागरमध्ये जालं प्रक्षिपन्तौ दृष्ट्वा तावदत्तु,

XVII युवां मम पश्चादागच्छतं, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि।

XVIII ततस्तौ तद्वेषामेव जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः।

XIX ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् दूरं गत्वा स सिवदीपुत्रयाङ्गुलं तद्भ्रातृयोऽहं य एमौ नौकायां जालानां जालमुद्धारयन्तौ दृष्ट्वा तावाहयत्।

XX ततस्तौ नौकायां वेतनभुग्भिः सङ्घितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः।

XXI ततः परं कङ्गान्द्रुमामर्कं नगरमुपस्थाप्य स विश्रामदिवसे भोजनग्रहं प्रविश्य समुपदिदेश।

XXII तस्योपादेशाल्लोका आश्चर्यं मेनिरे यतः सोऽध्यापकाद्येव नोपदिशन् प्रभाववानिव प्रोपदिदेश।

XXIII अपरञ्च तस्मिन् भोजनगृहे अपवित्रभूतेन ग्रस्त अेको मानुष आसीत्। स यीत्वाऽहं कृत्वा कथयाञ्चके

XXIV भो नासरतीय यीशो त्वमस्मान् त्यज, त्वया सहास्मार्कं कः सम्बन्धः? त्वं किमस्मान् नाशयितुं

समागतः? त्वमीश्वरस्य पवित्रलोकं इत्यहं जानामि।

XXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वा जगाद तूषणीं भव इतो बहिर्भव या

XXVI ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीड्य अत्युच्चैश्चीत्कृत्य निर्जगाम।

XXVII तेनैव सर्वं यमत्कृत्य परस्परं कथयाञ्चक्रे, अहो किमिदं? कीदृशोऽयं नव्य उपदेशः? अनेन

प्रभावेनापवित्रभूतेष्वज्ञापितेषु ते तदाज्ञानुवर्त्तिनो भवन्ति।

XXVIII तदा तस्य यशो गालीलैश्वरुर्दिकस्थसर्वदेशान् व्याप्नोत्।

XXIX अपरञ्च ते भोजनगुहाद् बहिर्भूत्वा याद्बुध्योऽन्त्यां सः शिमोन आन्द्रियस्य य निवेशनं प्रविशेषुः।
 XXX तदा पितरस्य श्वश्रूणर्वरपीडिता शय्यायामास्त एतिते ते तं ऋतिति विज्ञापयाञ्चक्रुः।
 XXXI ततः स आगत्य तस्या इत्सं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिषेवे।

XXXII अथास्तं गते रवौ सन्ध्याकाले सति लोकास्तत्समीपं सर्वान् रोगिणो भूतधृतांश्च समानिन्युः।
 XXXIII सर्वे नागरिका लोका द्वारि संमिताश्च।
 XXXIV ततः स नानाविधरोगिणो बहून् मनुजानरोगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याज्याञ्चकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वक्तुं निषिषेध य यतोऽतेतोस्ते तमजानन्।
 XXXV अपरञ्च सोऽतित्प्रत्यूषे वस्तुतस्तु रात्रिशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाञ्चक्रे।
 XXXVI अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः।
 XXXVII तद्दृष्टं प्राप्य तमवदन् सर्वे लोकास्त्वां भूयान्तो।
 XXXVIII तदा सोऽकथयत् आगच्छत वयं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथां प्रचारयितुं बहिरागमम्।

XXXIX अथ स तेषां गालीलैद्यदेशस्य सर्वेषु भोजनगृहेषु कथाः प्रचारयाञ्चक्रे भूतानत्याज्याञ्चक्रे।
 XL अनन्तरमेकः कुष्ठी समागत्य तत्समुपे ज्ञानुपातं विनयञ्च कृत्वा कथितवान् यद्दि भवान् छ्यच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।

XLI ततः कृपालु यीशुः करौ प्रसार्य तं स्पष्ट्वा कथयामास।
 XLII मयेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भव। अतत्कथायाः कथनमात्रात् स कुष्ठी रोगान्मुक्तः परिष्कृतोऽभवत्।
 XLIII तदा स तं विसृजन् गाढमादिश्य जगद।
 XLIV सावधानो भव कथामिमां कमपि मा वद; स्वात्मानं याञ्चकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृतैः प्रमाणानाय भूसानिर्णीतं यद्दानं तद्दत्सृजस्व य।
 XLV किन्तु स गत्वा तत् कर्म एत्थं विस्तार्य प्रचारयितुं प्रारभे तेनैव यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्टुं नाशक्नोत् ततोऽतोर्बहिः काननस्थाने तस्थौ; तथापि यतुर्द्विग्ल्यो लोकास्तस्य समीपमाययुः।

II

I तदनन्तरं यीशौ कतिपयदिनानि विलम्ब्य पुनः कर्नोडूमनगरं प्रविष्टे स गृह आस्त एतिति किंवदन्त्या तत्क्षणां तत्समीपं बहवो लोका आगत्य समुपतस्थुः;

II तस्माद् गृहमध्ये सर्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य यतुर्द्विग्ल्येपि नाभवत्, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारयाञ्चक्रे।

III ततः परं लोकाश्चतुर्भिर्भानवैरेकं पक्षाघातिनं वाडयित्वा तत्समीपम् आनिन्युः।

IV किन्तु जनानां बहुत्वात् तं यीशोः सम्मुपमानेतुं न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तद्दुपरिगृहपृष्ठं पनित्वा छिद्रं कृत्वा तेन मार्गोऽस्य पक्षाघातिनम् अवरोडयामासुः।

V ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं पक्षाघातिनं बलाघे ढे वत्स तव पापानां मार्जनं भवतु।

VI तदा किञ्चिन्तदध्यापकास्तत्रोपविशन्तो मनोभिर्वितर्कयाञ्चक्रुः, अथ मनुष्ये अतादृशीभीश्वरनिन्दां कथां कुतः कथयति?

VII ईश्वरं विना पापानि मार्तुं कस्य सामर्थ्यम् आस्ते?

VIII एत्थं ते वितर्कयन्ति यीशुस्तत्क्षणां मनसा तद् बुद्ध्युत्वा तानवदद् यूयमन्तःकराणैः कुत अतानि वितर्कयथ?

IX तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकिनवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश।

X किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्तुं मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, अतद् युष्मान् ज्ञापयितुं (स तस्मै पक्षाघातिने कथयामास)।

XI उत्तिष्ठ तव शय्यां गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अहं त्वामिदम् आज्ञापयामि।

XII ततः स तत्क्षणात् उत्थाय शय्यां गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता अतादृशं कर्म वयम् कदापि नापश्याम, इमां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रुवन्।

XIII तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकिनवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश।

XIV अथ गच्छन् करसञ्चयगृहं उपविष्टम् आल्ङ्गीयपुत्रं लेविं दृष्ट्वा तमाहूय कथितवान् मत्पश्चात् त्वामामच्छ ततः स उत्थाय तत्पश्चाद् यथौ।

XV अनन्तरं यीशौ तस्य गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करमञ्चायिनः पापिनश्च तेन तच्छिष्यैश्च सङ्घोपविशुः, यतो बहवस्तत्पश्चादाजग्मुः।

XVI तदा स करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सह जादति, तद् दृष्ट्वाध्यापकाः किञ्चिन्तुश्च तस्य शिष्यान्युः करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सङ्घायं कुतो भुङ्क्ते पिवति य?

XVII तद्वाक्यं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाच, अरोगिणोऽनां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु रोगिणामेव; अहं धार्मिकानां हानुं नागतः किन्तु मनी व्यावर्त्तयितुं पापिन एव।

XVIII ततः परं योहनः किञ्चिन्तुश्चापवासायारिशिष्या यीशोः समीपम् आगत्य कथयामासुः, योहनः किञ्चिन्तुश्चापवासायारिशिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य?

XIX तदा यीशुस्तान् बलाघे यावत् कावं सप्तिभिः सह कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्कावं ते किमुपवस्तुं शक्नुवन्ति? यावत्कावं वरस्तैः सह तिष्ठति तावत्कावं त उपवस्तुं न शक्नुवन्ति।

XX यस्मिन् काले तेभ्यः सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जना उपवत्स्यन्ति।

XXI कोपि जनः पुरातनवस्त्रं नूतनवस्त्रं न सीव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सह सेवने कृते ज्ञाणं वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुनर्भङ्गं छिद्रं ज्ञायते।

XXII कोपि जनः पुरातनकुतूषु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्वो विदीर्यन्ते ततो द्राक्षारसश्च पतति कुत्वश्च नश्यन्ति, अतएव नूतनद्राक्षारसो नूतनकुतूषु स्थापनीयः।

XXIII तदनन्तरं यीशु र्धा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः शस्यमञ्जरीश्लेजुं प्रवृत्ताः।

XXIV अतः किञ्चिन्तुश्च यीशवे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवारे यत् कर्म न कर्त्तव्यं तद् एभे कुतः कुर्वन्ति?

XXV तदा स तेभ्योऽकथयत् दायूद् तत्संज्ञिनश्च भक्ष्याभावात् क्षुधिताः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युष्माभिर्न पठितम्?

XXVI अबियाथर्नामके महायाजकतां कुर्वति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूपा याजकान् विनान्यस्य कस्यापि न भक्ष्यास्तानेव ब्रुभुजे सङ्गोकेभ्योऽपि ददौ।

XXVII सोऽपरमपि जगाद, विश्रामवारे मनुष्यार्थमेव निरूपितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैव।

XXVIII मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

III

I अनन्तरं यीशुः पुनर्भोजनगृहं प्रविष्टस्तस्मिन् स्थाने शुष्कहस्त एको मानव आसीत्।

II स विश्रामवारे तमरोगिणं करिष्यति नवेत्यत्र बहवस्तम् अपवदितुं छिद्रमपेक्षितवन्तः।

III तदा स तं शुष्कहस्तं मनुष्यं जगाद मध्यस्थाने त्वमुत्तिष्ठा।

IV ततः परं स तान् पश्यन् विश्रामवारे हितमहितं तथा हि प्राणरक्षा वा प्राणनाश एभ्यो मध्ये किं करणीयं? किन्तु ते निःशब्दास्तस्युः।

V तदा स तेषामन्तःकरणानां काठिन्याद्धेतोः दुःखितः कोधात् यत्किं दृष्ट्वा तं मानुषं गदितवान् तं हस्तं विस्तारय, ततस्तेन हस्ते विस्तृते तद्धस्तोऽन्यहस्तवद् अरोगो जातः।

VI अथ किञ्चिन्तुश्चिनः प्रस्थाय तं नाशयितुं हरोदीयैः सह मन्त्रयितुमारोभिरे।

VII अतएव यीशुस्तत्स्थानं परित्यज्य शिष्यैः सह पुनः सागरसमीपं गतः;

VIII ततो गावील्यिडूदा-यिश्शलम्-एदोम्-यर्दन्नदीपारस्थानेभ्यो लोकसमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरसीदनोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य महाकर्मणां वार्त्तं श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः।

IX तदा लोकसमूहश्चेत् तस्योपरि पतति एत्याशङ्क्य स नावमेकां निकटे स्थापयितुं शिष्यानादिष्टवान्।

X यतोऽनेकमनुष्याणांमारोग्यकरणेण व्याधिग्रस्ताः सर्वे तं स्पर्शं परस्परं बलेन यत्नवन्तः।

XI अपरञ्च अपवित्रभूतास्तं दृष्ट्वा तस्यरणयोः पतित्वा प्रोयैः प्रोयुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः।

XII किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाप्य स्वं परियायितुं निषिद्धवान्।

XIII अनन्तरं स पर्वतमारुह्य यं यं प्रतिच्छा तं तमाहूतवान् ततस्ते तत्समीपमागताः।

XIV तदा स द्वादशज्जानान् स्वेन सङ्गं स्थातुं सुसंवाद्यप्रयागाराय प्रेरिता भवितुं

XV सर्वप्रकारव्याधीनां शमनकरणाय प्रभावं प्राप्तुं भूतान् त्याजयितुञ्च नियुक्तवान्।

XVI तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिवदिपुत्रो

XVII याङ्गव् तस्य भ्राता योङ्गन् य आन्द्रियः किंलिपो बर्थलमयः,

XVIII मथी थोमा य आल्फ़ीयपुत्रो याङ्गव् थदीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परङ्गस्तेष्वर्पयिष्यति स
 एङ्करियोतीययिङ्गदाश्च।

XIX स शिमोने पितरं एत्युपनाम ददौ याङ्गव्योङ्गन्त्यां य विनेरिगिश् अर्थतो मेघनाद्युत्रावित्युपनाम ददौ।

XX अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्मङ्गान् ज्ञनसमागमो ऽभवत् तस्मात्ते भोक्तुमप्यवकाशं न
 प्राप्तः।

XXI ततस्तस्य सुहृद्वोका एभ्यां वार्त्तां प्राप्य स हतज्ञानोभूद् एति कथां कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः।

XXII अपरञ्च यिश्शालम आगता ये येऽध्यापकास्ते जगद्दुर्यं पुरुषो भूतपत्याभिष्टस्तेन भूतपतिना
 भूतान् त्याजयति।

XXIII ततस्तानाङ्गय यीशुं दृष्टान्तैः कथां कथितवान् शैतान् कथं शैतान् त्याजयितुं शक्नोति?

XXIV किञ्चन राज्ञ्यं यदि स्वविरोधेन पृथग् भवति तर्हि तद् राज्ञ्यं स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।

XXV तथा कस्यापि परिवारो यदि परस्परं विरोधी भवति तर्हि सोपि परिवारः स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।

XXVI तद्गत् शैतान् यदि स्वविपक्षतया उत्तिष्ठन् भिन्नो भवति तर्हि सोपि स्थिरं स्थातुं न शक्नोति

किन्तु स्थिन्नो भवति।

XXVII अपरञ्च प्रबलं ज्ञनं प्रथमं न बद्धा कोपि तस्य गृहं प्रविश्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं
 बद्ध्वैव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति।

XXVIII अतोऽतो र्थुष्मत्प्रमहं सत्यं कथयामि मनुष्याणां सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिन्दाञ्च कुर्वन्ति
 तेषां तत्सर्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति,

XXIX किन्तु यः कश्चित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराधस्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोऽनन्तदाऽस्यार्हो
 भविष्यति।

XXX तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाऽतोः स एत्थं कथितवान्।

XXXI अथ तस्य माता भ्रातृगणान् आगत्य बहिस्तिष्ठन्तौ लोकान् प्रेष्य तमाहूतवन्तः।

XXXII ततस्तस्त्रिधा समुपविष्टा लोकास्तं बभाषिरे पश्य बहिस्तव माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्विच्छन्ति।

XXXIII तदा स तान् प्रत्युवाच मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वमीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति

अवलोकनं कृत्वा कथयामास

XXXIV पश्यतैते मम माता भ्रातरश्च।

XXXV यः कश्चिद् ईश्वरस्येष्टां क्रियां करोति स अथ मम भ्राता भगिनी माता या

IV

I अनन्तरं स समुद्रतटे पुनरुपदेष्टुं प्रारंभे, ततस्तत्र बङ्गजानां समागमात् स सागरोपरि नौकामारुह्य
 समुपविष्टः; सर्वे लोकाः समुद्रद्वे तस्थुः।

II तदा स दृष्टान्तकथाम्नि ब्रूयिष्यित्वा उपादिशञ्च कथितवान्,

III अवधानं कुरुत, अको बीजवत्ता बीजानि वप्युं गतः;

IV वपनकाले कियन्ति बीजानि मार्गपार्श्वे पतितानि, तत आकाशीयपक्षिणो अत्ये तानि यभाद्गुः।

V कियन्ति बीजानि स्वल्पमृत्तिकावत्पाषाणभूमौ पतितानि तानि मृदोल्पत्वात् शीघ्रमङ्कुरितानि;

VI किन्तुऽदिते सूर्ये एधानि तथा मूलानो नाधोगतत्वात् शुष्काणि या

VII कियन्ति बीजानि कण्टकवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकानि संवृष्ट्य तानि जञ्जस्तानि न य इक्षितानि।

VIII तथा कियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवृष्ट्य इवान्युत्पादितानि कियन्ति बीजानि

त्रिंशद्गुणानि कियन्ति षष्टिगुणानि कियन्ति शतगुणानि इवानि इक्षितवन्ति।

IX अथ स तानवदत् यस्य श्रोतुं कर्षो स्तः स शृणोतु।

X तदनन्तरं निर्जनसमये तत्सङ्गिनो द्वादशशिष्याश्च तं तद्दृष्टान्तवाक्यस्यार्थं पप्रच्छुः।

XI तदा स तानुदितवान् ईश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युष्माकमधिकारोऽस्ति;

XII किन्तु ये वडिर्भूताः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृण्वन्तः शृण्वन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, येतै र्मनःसु कदापि परिवर्तितेषु तेषां पापान्यमोययिष्यन्त," अतोऽेतोस्तां प्रति दृष्टान्तरैव तानि मया कथितानि।

XIII अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न बुध्यध्वे? तर्हि कथं सर्वान् दृष्टान्तान् भोक्तव्यध्वे?

XIV बीजवपना वाक्यत्रयाणि बीजानि वपन्ति;

XV तत्र ये ये लोका वाक्यं शृण्वन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीघ्रमागत्य तेषां मनःसूतानि तानि वाक्यत्रयाणि बीजान्यपनयति तत्रैव उपतबीजमार्गपार्श्वस्वत्रयाः।

XVI ये जना वाक्यं श्रुत्वा सलसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्थैर्याभावात् किञ्चित् कालमात्रं तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्राक्यहेतोः।

XVII कुत्रचित् क्लेशे उपद्रवे वा समुपस्थिते तदैव विघ्नं प्राप्नुवन्ति तत्रैव उपतबीजपाषाणभूमिस्वत्रयाः।

XVIII ये जनाः कथां शृण्वन्ति किन्तु सांसारिकी यिन्ता धनभ्रान्ति विषयलोभश्च अत्रैव सर्वे उपस्थाय तां कथां ग्रसन्ति ततः मा विडुवा भवति।

XIX तत्रैव उपतबीजसकलभूमिस्वत्रयाः।

XX ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तेषां कस्य वा त्रिशदुष्टानि कस्य वा षष्टिगुणानि कस्य वा शतगुणानि इलानि भवन्ति तत्रैव उपतबीजोर्वरभूमिस्वत्रयाः।

XXI तदा सोऽपरमपि कथितवान् कोपि जनी दीपाधारं परित्यज्य द्रोणस्याधः भट्वाया अधे वा स्थापयितुं दीपमानयति किं?

XXII अतोऽेतो र्यत्र प्रकाशयिष्यते ताद्गृह्णु लुक्कायितं किमपि वस्तु नास्ति; यद् व्यक्तं न भविष्यति ताद्गृहं गुप्तं किमपि वस्तु नास्ति।

XXIII यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु।

XXIV अपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं युष्मदर्थमधिकं दास्यते।

XXV यस्याश्रये वर्द्धते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वर्द्धते तस्य यत् किञ्चिदस्ति तदपि तस्मान् नेष्यते।

XXVI अनन्तरं स कथितवान् अको लोकः क्षेत्रे बीजान्युपत्वा।

XXVII जगद्विज्ञानिद्राभ्यां दिवानिशं गमयति, परन्तु तद्बीजं तस्याज्ञातत्रयेणाद्भुतयति वर्द्धते यः।

XXVIII यतोऽेतोः प्रथमतः पत्राणि ततः परं कणिकाणि तत्पश्चात् कणिकाणां शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पाद्यति;

XXIX किन्तु इलेषु पक्केषु शस्यच्छेदनकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणां शस्यानि छिनत्ति, अनेन तुल्यमीश्वरराज्यां।

XXX पुनः सोऽकथयद् ईश्वरराज्यां केन समं? केन वस्तुना सल वा तदुपमास्यामि?

XXXI तत् सर्षपकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्षपबीजं सर्वपृथिवीस्थबीजात् क्षुद्रं।

XXXII किन्तु वपनात् परम् अद्भुतयित्वा सर्वशाकाद् बृहद् भवति, तस्य बृहत्स्यः शापाश्रयं ज्ञायन्ते ततस्तच्छायां पक्षिण आश्रयन्ते।

XXXIII एत्थं तेषां बोधानुग्रहं सोऽनेकदृष्टान्तैस्तानुपदिष्टवान्।

XXXIV दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेभ्यो न कथितवान् पश्चान् निर्जने स शिष्यान् सर्वदृष्टान्तार्थं बोधितवान्।

XXXV तद्दिनस्य सन्ध्यायां स तेभ्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं यामा।

XXXVI तदा ते लोकान् विसृज्य तमविलम्बं गृहीत्वा नौक्या प्रतस्थिरे; अपरा अपि नावस्तया सल स्थिताः।

XXXVII ततः परं मडाज्ज्भगमात् नौ दौलायमाना तरङ्गेषु जलैः पूर्याभवय्या।

XXXVIII तदा स नौकायश्चाद्गोपे उपधाने शिरो निधाय निद्रित आसीत् ततस्ते तं जगद्विज्ञानं जगद्गुः, हे प्रभो, अस्माकं प्राणा यान्ति किमत्र भवतश्चिन्ता नास्ति?

XXXIX तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रोक्तवान् शान्तः सुस्थिरश्च भव; ततो वायौ निवृत्तेऽब्धिर्नस्तरङ्गोभूत्।

XL तदा स तानुवाय युयं कुत येताद्दृक्शङ्काकुला भवत? किं वो विश्वासो नास्ति?

XLI तस्मान्तेऽतीवभीताः परस्परं वक्तुमारंभिरे, अहो वायुः सिन्धुश्चास्य निदेशग्राहिलौ कीदृग्यं मनुजः।

V

I अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदेरीयप्रदेश उपतस्थुः।

II नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतग्रस्त अकः श्मशानादृत्य तं साक्षाय्य कारा

III स श्मशानेऽवात्सीत् कीपि तं शृङ्गलेन बद्ध्वा स्थापयितुं नाशकनोत्।

IV जनेवैरिं निगडैः शृङ्गलैश्च स बद्धोपि शृङ्गलान्याकृष्य मोषितवान् निगडानि यत्वंक्त्वा षण्डं षण्डं कृतवान् कीपि तं वशीकर्तुं न शक्यत्।

V द्विवादिनां सदा पर्वतं श्मशानञ्च भ्रमित्वा यीत्शब्दं कृतवान् ग्रावन्मिथ्य स्वयं स्वं कृतवान्।

VI स यीशुं दूरात् पश्यन्नेव धावन् तं प्राणानाम् उर्यैरुवंश्रुवाय,

VII हे सर्वोपरिस्थेश्वरपुत्र यीशो भवता सः कः सम्बन्धः? अहं त्वामीश्वरेण शापये मां मा यातया

VIII यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान्तराद् बहिर्निर्गच्छ।

IX अथ स तं पृष्टवान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वयमनेके ऽस्मस्ततोऽस्मन्नाम ब्राह्मिनी।

X ततोऽस्मान् देशान् प्रेषयेति ते तं प्रार्थयन्त।

XI तदानीं पर्वतं निकषा बृहन् वराहप्रजम्भरन्नासीत्।

XII तस्माद् भूता विनयेन जगद्गुः, अमुं वराहप्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् प्रहृष्टु।

XIII यीशुनानुज्ञातास्तेऽपवित्रभूता बहिर्निर्यायि वराहप्रजं प्राविशन् ततः सर्वे वराहा वस्तुतस्तु प्रायोद्धिसङ्घसंघृष्यकाः कटकन मडाजवाद् धावन्तः सिन्धौ प्राणान् जडुः।

XIV तस्माद् वराहपालकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे यत्तद्वार्त्तं कथयन्तः तदा लोका घटितं तत्कार्यं द्रष्टुं बहिर्जग्मुः।

XV यीशोः सन्निधिं गत्वा तं भूतग्रस्तम् अर्थाद् ब्राह्मिनीभूतग्रस्तं नरं सवस्त्रं सयेतनं समुपविष्टञ्च दृष्ट्वा विभ्युः।

XVI ततो दृष्टतत्कार्यलोकास्तस्य भूतग्रस्तनरस्य वराहप्रजस्यापि तां घटनां वर्णयामासुः।

XVII ततस्ते स्वसीमातो बहिर्गन्तुं यीशुं विनेतुमारंभिरे।

XVIII अथ तस्य नौकारोहणकाले स भूतमुक्तो ना यीशुना सः स्थातुं प्रार्थयते;

XIX किन्तु स तमननुमत्य कथितवान् त्वं निजात्मीयानां समीपं गृहञ्च गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा यानि कर्माणि कृतवान् तानि तान् ज्ञापय।

XX अतः स प्रस्थापय यीशुना कृतं तत्सर्वार्थं कर्म द्विकापलितेशे प्रयारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्वे लोका आश्चर्यं मेनिरे।

XXI अनन्तरं यीशौ नावा पुनरन्यपार उत्तीर्णो सिन्धुतटे यत्तिष्ठति सति तत्समीपे बडुलोकानां समागमोऽभूत्।

XXII अपारं याथीर् नाम्ना कश्चिद् भजन्गृहस्थाधिप आगत्य तं दृष्ट्वैव यरणयोः पतित्वा बडु निवेद्य कथितवान्;

XXIII मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवानेत्य तदारोग्याय तस्या गात्रे हस्तम् अर्पयतु तेनैव सा ऋविष्यति।

XXIV तदा यीशुस्तेन सः यलितः किन्तु तत्पश्चाद् बडुलोकान् पतित्वा ताद्रात्रे पतिताः।

XXV अथ द्वादशवर्षाणि प्रदरोगोऽयम्।

XXVI शीर्षां चिकित्सकानां नानाचिकित्साभिश्च दुःखं भुक्तवती यत्सर्वस्वं व्ययित्वापि नारोग्यं प्राप्ता यत्पुनरपि पीडितासीत्यम्।

XXVII या स्त्री सा यीशो वर्तितां प्राप्य मनसाकथयत् यद्यहं तस्य वस्त्रमात्रं स्रष्टुं लभेयं तदा रोगिणी भविष्यामि।

XXVIII अतोऽहोतोः सा लोकारण्यमध्ये तत्पश्चादागत्य तस्य वस्त्रं पश्यती।

XXIX तेनैव तत्क्षणां तस्या रक्तस्रोतः शुष्कं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता धृत्यपि देहेऽनुभूता।

XXX अथ स्वस्मात् शक्तिर्निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवर्द्धं प्रति मुषं व्यावृत्य पृष्टवान् केन मद्द्रस्त्रं स्पृष्टं?

XXXI ततस्तस्य शिष्या उीयुः भवतो वपुषि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मद्द्रस्त्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति?

XXXII किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुश्चतुर्दिशो दृष्टवान्।

XXXIII ततः सा स्त्री भीता कम्पिता य सती स्वस्या रुक्प्रतिक्रिया ज्ञातेति ज्ञात्वागत्य तत्सम्भुषे पतित्वा सर्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामासा।

XXXIV तदानीं यीशुस्तां गदितवान्, उे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगामकरोत् त्वं क्षेमेण व्रज स्वरोगान्मुक्ता य तिष्ठ।

XXXV एतिवाक्यवदनकाले भजनगृहाधिपस्य निवेशनाल् लोका अत्याधिपं बभाषिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरुं पुनः कुतः क्विश्नासि?

XXXVI किन्तु यीशुस्तद् वाक्यं श्रुत्वैव भजनगृहाधिपं गदितवान् मा भैषीः केवलं विश्वासिषि।

XXXVII अथ पितरौ याकूब् तद्भ्राता योडन् य अतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातुं नान्वमन्यता।

XXXVIII तस्य भजनगृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलवं बडुरोदनं विलापञ्च कुर्वतो लोकांश्च ददृशी।

XXXIX तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत एत्थं कलवं रोदनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति।

XL तस्मात्ते तमुपजडसुः किन्तु यीशुः सर्वान् बहिष्कृत्य कन्यायाः पितरौ स्वसङ्गिन्श्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्।

XLI अथ स तस्याः कन्याया उस्तौ धृत्वा तां बभाषे टालीथा कूमि, अर्थतो उे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ एत्याज्ञापयामि।

XLII तुनैव तत्क्षणां सा द्वादशवर्षवयस्का कन्या पोत्थाय यलितुमारोभे, एतः सर्वे मडाविस्मयं गताः।

XLIII तत अेतस्यै किञ्चित् भाधं दत्तेति कथयित्वा अेतत्कर्म कमपि न ज्ञापयतेति दृढमादिष्टवान्।

VI

I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः।

II अथ विश्रामवारे सति स भजनगृहे उपदेष्टुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तत्कथां श्रुत्वा विस्मित्य जगद्गुः, अस्य मनुजस्य एदृशी आश्चर्यक्रिया कस्माज् जाता? तथा स्वकराभ्याम् एत्थमद्भुतं कर्म कर्त्तुम् अेतस्मै कथं ज्ञानं दत्तम्?

III किमयं भरियमः पुत्रस्तज्ञा नो? किमयं याकूब्-योसि-यिडुदा-शिभोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिडास्माभिः सड नो? एत्थं ते तदर्थे प्रत्यूढं गताः।

IV तदा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुटुम्बान् स्वपरिजनांश्च विना कुत्रापि भविष्यद्वादी असत्कृतो न भवति।

V अपरञ्च तेषामप्रत्ययात् स विस्मितः कि्यतां रोगिणां वपुःषु उस्तम् अर्पयित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि यित्रकार्यं कर्त्तानं शक्तः।

VI अथ स यतुर्दिक्स्थ ग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्टवान्।

VII द्वादशशिष्यान् आडूय अमेध्यभूतान् वशीकर्त्ता शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जभो प्रेषितवान्।

VIII पुनरित्यादिशद् यूयम् अेकैकां यष्टिं विना वस्त्रसंपुटः पूषः कटिबन्धे ताम्राभण्डञ्च अेषां किमपि मा गृह्णीत,

IX मार्गयात्रायै पादेषूपानडौ दत्त्वा द्वे उत्तरीये मा परिधद्वयं।

X अपरमप्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुर्यां यस्य निवेशनं प्रवेक्ष्यथ तां पुरीं यावन्न त्यक्ष्यथ तावत् तन्निवेशने स्थास्यथ।

XI तत्र यदि केपि युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाश्च न शृण्वन्ति तर्हि तत्स्थानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्ष्यं दातुं स्वपादानास्फाल्य रजः सम्पातयत; अडं युष्मान् यथार्थं वयिम् विचारदिने तन्नगरस्यावस्थातः सिदोमामोरयो नगरयोरवस्था सह्यतरा भविष्यति।

XII अथ ते गत्वा लोकानां मनःपरावर्त्तनीः कथा प्रचारितवन्तः।

XIII એવમનેકાનુ ભૂતાંશ્ર ત્યાજિતવન્તસ્તથા તૈલેન મર્દયિત્વા બહૂન્ જનાનરોગાનકાર્ષુઃ|

XIV ઇત્યં તસ્ય સુખ્યાતિશ્ચતુર્દિશો વ્યાપ્તા તદા હેરોદ્ રાજા તન્નિશમ્ય કથિતવાન્, યોહન્ મજ્જકઃ શ્મશાનાદ્ ઉત્થિત અતોહેતોસ્તેન સર્વા એતા અદ્ભુતક્રિયાઃ પ્રકાશન્તો

XV અન્દેડકથયન્ અયમ્ એલિયઃ, કેપિ કથિતવન્ત એષ ભવિષ્યદ્દાદી યદ્દા ભવિષ્યદ્દાદિનાં સદ્દશ એકોયમ્|

XVI કિન્તુ હેરોદ્ ઇત્યાકર્ણ ભાષિતવાન્ યસ્યાહં શિરશ્ચિન્નવાન્ સ એવ યોહનયં સ શ્મશાનાદ્દુદિત્ષત્|

XVII પૂર્વ્વ સ્વભ્રાતુઃ ફિલિપસ્ય પત્ન્યા ઉદ્દાહં કૃતવન્તં હેરોદં યોહનવાદીત્ સ્વભ્રાતૃવધૂર્ન વિવાદ્યા||

XVIII અતઃ કારણાત્ હેરોદ્ લોકં પ્રહિત્ય યોહનં ધૃત્વા બન્ધનાલયે બદ્ધવાન્|

XIX હેરોદિયા તસ્મૈ યોહને પ્રકુપ્ય તં હન્તુમ્ ઐચ્છત્ કિન્તુ ન શક્તા,

XX યસ્માદ્ હેરોદ્ તં ધાર્મિકં સત્પુરુષઞ્ચ જ્ઞાત્વા સમ્મન્ય રક્ષિતવાન્; તત્કથાં શ્રુત્વા તદનુસારેણ બહૂનિ કર્માણિ કૃતવાન્ હષ્ટમનાસ્તદુપદેશં શ્રુતવાંશ્રા

XXI કિન્તુ હેરોદ્ યદા સ્વજન્મદિને પ્રધાનલોકેભ્યઃ સેનાનીભ્યશ્ચ ગાલીલ્લદેશીયશ્ચેલોકેભ્યશ્ચ રાત્રૌ ભોજ્યમેકં કૃતવાન્

XXII તસ્મિન્ શુભદિને હેરોદિયાયાઃ કન્યા સમેત્ય તેષાં સમક્ષં સંનૃત્ય હેરોદસ્તેન સહોપવિષ્ટાનાઞ્ચ તોષમજ્જજનત્ તતા નૃપઃ કન્યામાહ સ્મ મત્તો યદ્ યાયસે તદેવ તુભ્યં દાસ્યે|

XXIII શપથં કૃત્વાકથયત્ યેદ્ રાજ્યાદ્ધમપિ યાયસે તદપિ તુભ્યં દાસ્યે|

XXIV તતઃ સા બહિર્ગત્વા સ્વમાતરં પપ્રચ્છ કિમહં યાચિષ્યે? તદા સાકથયત્ યોહનો મજ્જકસ્ય શિરઃ|

XXV અથ તૂર્ણ ભૂપસમીપમ્ એત્ય યાયમાનાવદત્ ક્ષણોસ્મિન્ યોહનો મજ્જકસ્ય શિરઃ પાત્રે નિધાય દેહિ, એતદ્ યાયેડહં|

XXVI તસ્માત્ ભૂપોડતિદુઃખિતઃ, તથાપિ સ્વશપથસ્ય સહભોજિનાઞ્ચાનુરોધાત્ તદનક્ષીકર્તુન્ ન શક્તઃ|

XXVII તત્ક્ષણં રાજા ધાતકં પ્રેષ્ય તસ્ય શિર આનેતુમાદિષ્ટવાન્|

XXVIII તતઃ સ કારાગારં ગત્વા તસ્ચિરશ્ચિત્વા પાત્રે નિધાયાનીય તસ્યૈ કન્યાયૈ દત્તવાન્ કન્યા ય સ્વમાત્રે

દદૌ|

XXIX અનનતરં યોહનઃ શિષ્યાસ્તદ્ધાર્તાં પ્રાપ્યાગત્ય તસ્ય કુણપં શ્મશાનેડસ્થાપયન્|

XXX અથ પ્રેષિતા યીશોઃ સન્નિઘૌ મિલિતા યદ્ યચ્ ચક્ુઃ શિક્ષયામાસુશ્ચ તત્સર્વ્વવાર્તાસ્તિસ્મૈ કથિતવન્તઃ|

XXXI સ તાનુવાચ યૂયં વિજનસ્થાનં ગત્વા વિશ્રામ્યત યતસ્તત્સન્નિઘૌ બહુલોકાનાં સમાગમાત્ તે ભોક્તું નાવકાશં પ્રાપ્તાઃ|

XXXII તતસ્તે નાવા વિજનસ્થાનં ગુપ્તં ગમ્યુઃ|

XXXIII તતો લોકનિવહસ્તેષાં સ્થાનાન્તરયાનં દદર્શ, અનેકે તં પરિચિત્ય નાનાપુરેભ્યઃ પદૈર્વ્રજિત્વા જવેન તૈષામગ્રે યીશોઃ સમીપ ઉપતસ્થુઃ|

XXXIV તદા યીશુ નાવો બહિર્ગત્ય લોકારણ્યાનીં દૃષ્ટવા તેષુ કરુણાં કૃતવાન્ યતસ્તેડરક્ષકમેષા ઇવાસન્ તદા સ તાન નાનાપ્રસજ્ઞાન્ ઉપદિષ્ટવાન્|

XXXV અથ દિવાન્તે સતિ શિષ્યા એત્ય યીશુમૂચિરે, ઇદં વિજનસ્થાનં દિનઞ્ચાવસન્નં

XXXVI લોકાનાં કિમપિ ખાદ્યં નાસ્તિ, અતશ્ચતુર્દિક્ષુ ગ્રામાન્ ગન્તું ભોજ્યદ્રવ્યાણિ કેતુઞ્ચ ભવાન્ તાન્

વિસૃજતુ|

XXXVII તદા સ તાનુવાચ યુયમેવ તાન્ ભોજયતઃ; તતસ્તે જગદ્દુ વયં ગત્વા દ્વિશતસંખ્યકૈ મુદ્રાપાદૈઃ પૂપાન્ કીત્વા કિં તાન્ ભોજયિષ્યામઃ?

XXXVIII તદા સ તાન્ પૃષ્ઠવાન્ યુષ્માકં સન્નિઘૌ કતિ પૂપા આસતે? ગત્વા પશ્યતઃ; તતસ્તે દૃષ્ટવા તમવદન્ પન્ન પૂપા દ્વૌ મત્સ્યૌ ય સન્તિ|

XXXIX તદા સ લોકાન્ શસ્પોપરિ પંક્તિભિરુપવેશયિતુમ્ આદિષ્ટવાન્,

XL તતસ્તે શતં શતં જનાઃ પન્નાશત્ પન્નાશજ્જનાશ્ચ પંક્તિભિ ભુવિ સમુપવિવિશુઃ|

XLI અથ સ તાન્ પન્નપૂપાન્ મત્સ્યદ્વયઞ્ચ ધૃત્વા સ્વર્ગ પશ્યન્ ઈશ્વરગુણાન્ અન્વકીર્તયન્ તાન્ પૂપાન્ ભંક્ત્વા લોકેભ્યઃ પરિવેષયિતું શિષ્યેભ્યો દત્તવાન્ દ્વા મત્સ્યૌ ય વિભજ્ય સર્વ્વેભ્યો દત્તવાન્|

XLII તતઃ સર્વે ભુક્ત્વાતૃપ્યન્|

XLIII अनन्तरं शिष्या अवशिष्टैः पूषै र्भत्स्यैश्च पूषांन् द्रष्टुः श्लोकान् जगूडुः।

XLIV ते भोक्तारः प्रायः पञ्च सङ्ख्याणि पुरुषा आसन्।

XLV अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावमारोढुं स्वस्मादग्रे पारे बैत्सैदापुरं यातुञ्च शिष्यान् वाढ्मादिष्टवान्।

XLVI तदा स सर्वान् विसृज्य प्रार्थयितुं पर्वतं गतः।

XLVII ततः सन्ध्यायां सत्यां नौः सिन्धुमध्ये उपस्थिता किन्तु स अेकाकी स्थले स्थितः।

XLVIII अथ सम्भुजवातवहनात् शिष्या नावं वाडयित्वा परिश्रान्ता एति ज्ञात्वा स निशायतुर्थयामे सिन्धूपरि पट्ट्यां प्रजन् तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः।

XLIX किन्तु शिष्याः सिन्धूपरि तं प्रजन्तं दृष्ट्वा भूतमनुमाय रुजुवुः,

L यतः सर्वे तं दृष्ट्वा व्याकुलिताः अतयेव यीशुस्तत्क्षणां तैः सङ्गलप्य कथितवान्, सुस्थिरा भूत, अयमङ्ग

मा लैष्ट

LI अथ नौकाभारुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधिं गते वातो निवृत्तः; तस्मात्ते मनःसु विस्मिता आश्चर्य्य मेनिरो

LII यतस्ते मनसां काठिन्यात् तत् पूषीयम् आश्चर्य्य कर्म न विविक्तवन्तः।

LIII अथ ते पारं गत्वा गिनेषरत्प्रदेशमेत्य तट उपस्थिताः।

LIV तेषु नौकातो बडिर्गतेषु तत्प्रदेशीया लोकास्तं परिचित्य

LV यतुर्दिक्षु धावन्तो यत्र यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्वान् पठवोपरि निधाय यत्र कुत्रयित् तद्वात्तां प्रापुः तत् स्थानम् आनेतुम् आरेभिरे।

LVI तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र यत्र पुरे यत्र यत्र पल्ल्याञ्च तेन प्रवेशः कृतस्तद्बर्त्ममध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य येलग्रन्थिमात्रं स्पृष्टुम् तेषामर्थे तदनुज्ञां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः परस्पृशुस्तावन्त एव गद्याभुक्ताः।

VII

I अनन्तरं यिज्ञशालम आगताः किञ्चिन्तोऽध्यापकाश्च यीशोः समीपम् आगताः।

II ते तस्य क्रियतः शिष्यान् अशुचिकरैरथादि अप्रक्षालितहस्तैर्भुञ्जतो दृष्ट्वा तानद्दूषयन्।

III यतः किञ्चिन्तः सर्वयिद्धदीयाश्च प्रायां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन हस्तान् अप्रक्षाल्य न भुञ्जतो

IV आपनादागत्य मञ्जन् विना न जादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणां आसनानाञ्च जले मञ्जन्म एत्याद्ययोन्पि बडवस्तेषामायाराः सन्ति।

V ते किञ्चिन्तोऽध्यापकाश्च यीशुं पप्रच्छुः, तव शिष्याः प्रायां परम्परागतवाक्यानुसारेण नायस्तेऽप्रक्षालितकरैः कुतो भुञ्जते?

VI ततः स प्रत्युवाय कपटिनो युष्मानो उदिश्य यिशयियलविष्यद्वादी युक्तमवादीत्। यथा स्वकीयैरधरैरेते सम्मन्यन्ते सदैव मां किन्तु मत्तो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनांसि अ।

VII शिक्षयन्तो विधीन् ज्ञासा लजन्ते मां मुधैव तो

VIII यूयं जलपात्रपानपात्रादीनि मञ्जन्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षथ किन्तु ईश्वराज्ञां लंघध्वे; अपरा ईदृशयोनेकाः क्रिया अपि कुरुध्वे।

IX अन्धञ्जाकथयत् यूयं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टरूपेण ईश्वराज्ञां लोपयथा

X यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्मन्यध्वं यस्तु मातरं पितरं वा दुर्व्याक्यं वक्ति स नितान्तं लन्धत्ता।

XI किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तवोपकारोभवत् तत् कर्त्तव्यमर्थार्थं ईश्वराय निवेदितम् एदं वाक्यं यदि कोपि पितरं मातरं वा वक्ति

XII तर्हि यूयं मातुः पितुर्वोपकारं कर्त्ता तं वारयथा

XIII एत्थं स्वप्रचारितपरम्परागतवाक्येन यूयम् ईश्वराज्ञां मुधा विधद्वे, ईदृशान्यन्यान्यनेकानि कर्त्माणि कुरुध्वे।

XIV अथ स लोकानाड्वय बलाषे यूयं सर्वे मद्वाक्यं शृणुत बुधध्वञ्च।

XV बाह्याहन्तरं प्रविश्य नरममेधं कर्त्ता शक्नोति ईदृशं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बडिर्गतं यद्दस्तु तन्मनुजम् अमेधं करोति।

XVI यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

XVII ततः स लोकांश्चिन्त्वा गृहमध्यं प्रविष्टस्तदा शिष्यास्तदृष्टान्तवाक्यार्थं पप्रच्छुः।

XVIII तस्मात् स तान् जगाम धूमपि किमेतादृगबोधाः? किमपि द्रव्यं बाह्यादन्तरं प्रविश्य नरमभेद्यं कर्त्तुं न शक्नोति कथामिमां किं न बुध्यध्वे?

XIX तत् तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुक्षिमध्यं प्रविशति शेषे सर्वभुक्तवस्तुग्राहिणि बहिर्देशे निर्याति।

XX अपरमध्यवादीद् यन्नरान्निरेति तदेव नरमभेद्यं करोति।

XXI यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोभ्यः कुयिन्ता परस्त्रीवेश्यागमनं

XXII नरवधश्चौर्यं लोभो दृष्टता प्रवञ्चना कामुकता कुदृष्टिरीश्वरनिन्दा गर्वस्तम धत्यादीनि निर्गच्छन्ति।

XXIII अेतानि सर्वाणि दुरितान्यन्तरादृत्य नरमभेद्यं कुर्वन्ति।

XXIV अथ स उत्थाय तत्स्थानात् सोरसीदो-नपुरप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशनं प्रविश्य सर्वैरज्ञातः स्थातुं मतिञ्चक्रे किन्तु गुप्तः स्थातुं न शशाक।

XXV यतः सुरङ्गिनीकीदेशीययूनानीवंशोद्भवस्त्रियाः कन्या भूतग्रस्तासीत् सा स्त्री तद्घातार्त्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तत्र्यरणयोः पतित्वा।

XXVI स्वकन्यातो भूतं निराकर्त्ता तस्मिन् विनयं कृतवती।

XXVII किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तृप्यन्तु यतो बालकानां पादं गृहीत्वा कुक्कुरेभ्यो निक्षेपोऽनुयितः।

XXVIII तदा सा स्त्री तमवादीत् भोः प्रभो तत् सत्यं तथापि मञ्चाधःस्थाः कुक्कुरा बालानां करपतितानि पाद्यभण्डानि भादन्ति।

XXIX ततः सोऽकथयद् अतत्कथाहेतोः सकुशला याहि तव कन्यां त्यक्त्वा भूतो गतः।

XXX अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्यां भूतत्यक्तां शय्यास्थितां ददशी।

XXXI पुनश्च स सोरसीदो-नपुरप्रदेशात् प्रस्थाय टिकापलिदेशस्य पान्तरभागेन गालील्लजधेः समीपं गतवान्।

XXXII तदा लोडैरेकं बधिरें द्रदृष्टञ्च नरे तन्निकटमानीय तस्य गात्रे हस्तमर्पयितुं विनयः कृतः।

XXXIII ततो यीशु लोकारण्यात् तं निर्जनमानीय तस्य कर्णयोऽङ्गुली दृष्टौ निष्ठीवं दत्त्वा य तञ्जिह्वां परस्पर्शी।

XXXIV अनन्तरं स्वर्गं निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् एतद्वतः अर्थान् मुक्तो भूयात्।

XXXV ततस्तत्क्षणां तस्य कर्णौ मुक्तौ जिह्वायाश्च ज्ञाऽयापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत्।

XXXVI अथ स तान् वाढमित्यादिदेश यूयमिमां कथां कस्मैयिदपि मा कथयत, किन्तु स यति न्यषेधत् ते तति बाहुल्येन प्राचारयन्।

XXXVII तेऽतियमत्कृत्य परस्परं कथयामासुः स अधिराय श्रवणशक्तिं मूकाय य कथनशक्तिं दत्त्वा सर्वं कर्म्मोत्तमरूपेण यकार।

VIII

I तदा तत्समीपं बहवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाङ्गुय जगाम,।

II लोकनिवहे मम कृपा जायते ते दिनत्रयं मया साद्धं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति।

III तेषां मध्येऽनेके दूराद् आगताः, अबुक्तेषु तेषु मया स्वगृहमभिप्रदितेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति।

IV शिष्या अवादिषुः, अेतावतो लोकांश्च तर्पयितुम् अत्र प्रन्तरे पूपान् प्राप्तुं केन शक्यते?

V ततः स तान् पप्रच्छ युष्माकं कति पूपाः सन्ति? तेऽकथयन् सप्त।

VI ततः स तांल्लोकान् भुवि समुपवेश्युम् आदिश्य तान् सप्त पूपान् धृत्वा ईश्वरगुणान् अनुकीर्तयामास, भंक्त्वा परिवेषयितुं शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परिवेषयामासुः।

VII तथा तेषां समीपे ये क्षुद्रमत्स्या आसन् तानप्यादाय ईश्वरगुणान् संकीर्त्य परिवेषयितुम् आदिष्टवान्।

VIII ततो लोका भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टभाद्यैः पूपाः सप्तऽल्लका गृहीताश्च।

IX अेते भोक्तारः प्रायश्चतुः सडञ्जपुरा आसन् ततः स तान् विससर्ज।

X अथ स शिष्यः सह नावमारुह्य दल्मानूथासीमामागतः।

XI ततः परं डिउशिन आगत्य तेन सह विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीययिहं द्रष्टुं यायितवन्तः।

XII તદા સોડન્તર્દીર્ઘં નિશ્વસ્યાકથયત્, એતે વિદ્યામાનનરાઃ કુતશ્ચિન્દં મૂગયન્તે? યુષ્માનહં યથાર્થં બ્રવીમિ લોકાનેતાન્ કિમપિ ચિહ્નં ન દર્શયિષ્યતે।

XIII અથ તાન્ હિત્વા પુનર્નાવમ્ આરુઘા પારમગાત્।

XIV એતર્હિ શિષ્યૈઃ પૂપેષુ વિસ્મૃતેષુ નાવિ તેષાં સન્નિઘૌ પૂપ એકએવ સ્થિતઃ।

XV તદાનીં યીશુસ્તાન્ આદિષ્ટવાન્ ફિરૂશિનાં હેરોદશ્ચ કિણ્વં પ્રતિ સતર્કાઃ સાવધાનાશ્ચ ભવતા

XVI તતસ્તેડન્ચોન્યં વિવેચનં કર્તુમ્ આરેભિરે, અસ્માકં સન્નિઘૌ પૂપો નાસ્તીતિ હેતોરિદં કથયતિ।

XVII તદ્ બુદ્ધ્વા યીશુસ્તેભ્યોડકથયત્ યુષ્માકં સ્થાને પૂપાભાવાત્ કુત ઇત્યં વિતર્કયથ? યૂયં કિમદ્યાપિ કિમપિ ન જ્ઞાનીથ? બોદ્ધુશ્ચ ન શક્નુથ? યાવદદ્ય કિં યુષ્માકં મનાંસિ કઠિનાનિ સન્તિ?

XVIII સત્સ્યુ નેત્રેષુ કિં ન પશ્યથ? સત્સ્યુ કર્ણેષુ કિં ન શૃણુથ? ન સ્મરથ ચ?

XIX યદાહં પશ્ચપૂપાન્ પશ્ચસહસ્રાણાં પુરુષાણાં મધ્યે ભંક્ત્વા દત્તવાન્ તદાનીં યૂયમ્ અવશિષ્ટપૂપૈઃ પૂર્ણાન્ કતિ ડલ્લકાન્ ગૃહીતવન્તઃ? તેડકથયન્ દ્વાદશડલ્લકાન્।

XX અપરશ્ચ યદા યતુઃસહસ્રાણાં પુરુષાણાં મધ્યે પૂપાન્ ભંક્ત્વાદદાં તદા યૂયમ્ અતિરિક્તપૂપાનાં કતિ ડલ્લકાન્ ગૃહીતવન્તઃ? તે કથયામાસુઃ સપ્તડલ્લકાન્।

XXI તદા સ કથિતવાન્ તર્હિ યૂયમ્ અધુનાપિ કુતો બોદ્ધ્વું ન શક્નુથ?

XXII અનન્તરં તસ્મિન્ બૈત્સૈદાનગરે પ્રાપ્તે લોકા અન્ધમેકં નરં તત્સમીપમાનીય તં સ્પ્રષ્ટું તં પ્રાર્થયાશ્ચકિરે

XXIII તદા તસ્યાન્ધસ્ય કરૌ ગૃહીત્વા નગરાદ્ બહિર્દેશં તં નીતવાન્; તન્નેત્રે નિષ્ઠીવં દત્વા તદ્રાત્રે હસ્તાવર્પયિત્વા તં પપ્રચ્છ, કિમપિ પશ્યસિ?

XXIV સ નેત્રે ઉન્મીલ્ય જગાદ, વૃક્ષવત્ મનુજાન્ ગચ્છતો નિરીક્ષે।

XXV તતો યીશુઃ પુનસ્તસ્ય નયનયો હસ્તાવર્પયિત્વા તસ્ય નેત્રે ઉન્મીલયામાસ; તસ્માત્ સ સ્વસ્થો ભૂત્વા સ્પષ્ટરૂપં સર્વલોકાન્ દદર્શ।

XXVI તતઃ પરં ત્વં ગ્રામં મા ગચ્છ ગ્રામસ્થં કમપિ ય કિમચ્યનુક્ત્વા નિજગૃહં યાહીત્યાદિશ્ય યીશુસ્તં નિજગૃહં પ્રહિતવાન્।

XXVII અનન્તરં શિષ્યૈઃ સહિતો યીશુઃ કૈસરીયાફિલિપિપુરં જગામ, પથિ ગચ્છન્ તાનપૃચ્છત્ કોડહમ્ અત્ર લોકાઃ કિં વદન્તિ?

XXVIII તે પ્રત્યુચુઃ ત્વાં યોહનં મજ્જકં વદન્તિ કિન્તુ કેપિ કેપિ એલિયં વદન્તિ; અપરે કેપિ કેપિ ભવિષ્યદ્વાદિનામ્ એકો જન ઇતિ વદન્તિ।

XXIX અથ સ તાનપૃચ્છત્ કિન્તુ કોહમ્? ઇત્યત્ર યૂયં કિં વદથ? તદા પિતરઃ પ્રત્યવદત્ ભવાન્ અભિષિક્તસ્ત્રાતા।

XXX તતઃ સ તાન્ ગાઢમાદિશદ્ યૂયં મમ કથા કર્મૈચિદપિ મા કથયતા

XXXI મનુષ્યપુત્રેણાવશ્યં બહલો યાતના ભોક્તવ્યાઃ પ્રાચીનલોકેઃ પ્રધાનયાજકૈરધ્યાપકૈશ્ચ સ નિન્દિતઃ સન્ ઘાતયિષ્યતે તૃતીયદિને ઉત્થાસ્યતિ ય, યીશુઃ શિષ્યાનુપદેષ્ટુમારભ્ય કથામિમાં સ્પષ્ટમાયથ।

XXXII તસ્માત્ પિતરસ્તસ્ય હસ્તૌ ધૃત્વા તં તર્જિજ્ઞેતવાન્।

XXXIII કિન્તુ સ મુખં પરાવર્ત્ય શિષ્યગણં નિરીક્ષ્ય પિતરં તર્જયિત્વાવાદીદ્ દૂરીભવ વિદ્નકારિન્ ઈશ્વરીયકાર્યદિપિ મનુષ્યકાર્યં તુભ્યં રોચતતરાં।

XXXIV અથ સ લોકાન્ શિષ્યાંશ્ચાહૂય જગાદ યઃ કશ્ચિન્ મામનુગન્તુમ્ ઇચ્છતિ સ આત્માનં દામ્યતુ, સ્વક્રુશં ગૃહીત્વા મત્પશ્ચાદ્ આયાતુ।

XXXV યતો યઃ કશ્ચિન્ત્ સ્વપ્રાણં રક્ષિતુમિચ્છતિ સ તં હારયિષ્યતિ, કિન્તુ યઃ કશ્ચિન્ મદર્થં સુસંવાદાર્થશ્ચ પ્રાણં હારયતિ સ તં રક્ષિષ્યતિ।

XXXVI અપરશ્ચ મનુજઃ સર્વ જગત્ પ્રાપ્ય યદિ સ્વપ્રાણં હારયતિ તર્હિ તસ્ય કો લાભઃ?

XXXVII નરઃ સ્વપ્રાણવિનિમયેન કિં દાતું શક્નોતિ?

XXXVIII એતેષાં વ્યભિચારિણાં પાપિનાશ્ચ લોકાનાં સાક્ષાદ્ યદિ કોપિ માં મત્કથાશ્ચ લજ્જાસ્પદં જ્ઞાનાતિ તર્હિ મનુજપુત્રો યદા ધર્મદૂતેઃ સહ પિતુઃ પ્રભાવેણાગમિષ્યતિ તદા સોપિ તં લજ્જાસ્પદં જ્ઞાસ્યતિ।

IX

I अथ स तानवादीत् युष्मभ्यमहं यथार्थं कथयामि, ईश्वरराज्यं पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादृष्यन्ते, अत्र दृष्टायमानानां मध्येपि तादृशा लोकाः सन्ति।

II अथ षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं योहनञ्च गृहीत्वा गिरेरुच्चस्थ निर्वनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधात्।

III ततस्तस्य परिधेयम् ईदृशम् उज्ज्वलवह्निमपाण्डरं ज्ञातं यद् जगति कोपि रजको न तादृक् पाण्डरं कर्ता शक्नोति।

IV अपरञ्च अेलियो मूसाश्च तेभ्यो दर्शनं दत्त्वा यीशुना सह कथनं कर्तुमारेभताते।

V तदा पितरो यीशुमवादीत् ङे गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, ततश्चैव वयं त्वत्कृते अेकां मूसाकृते अेकाम् अेलियकृते त्रैकां, अेतास्तिस्रः कुटी निर्मांम।

VI किन्तु स यद्भुक्तवान् तत् स्वयं न बुबुधे ततः सर्व्वं बिलभयाञ्चक्रुः।

VII अेतर्हि पयोदस्तान् छादयामास, ममयां प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनांसि निवेशयतेति नभोवाणी तन्मेघान्निर्धयौ।

VIII अथ ङडाते यतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सहितं कमपि न ददृशुः।

IX ततः परं गिरेरवरोङ्गकाले स तान् गाढम् दृष्ट्यादृष्टेश यावन्नरसूनोः श्मशानाद्दुत्थानं न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्ता युष्माभिः कर्मैयिदपि न वक्तव्या।

X तदा श्मशानाद्दुत्थानस्य कोत्मिप्राय एति विचार्य्यं ते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाञ्चक्रिरे।

XI अथ ते यीशुं पप्रच्छुः प्रथमत अेलियेनागन्तव्यम् एति वाक्यं कुत उपाध्याया आङुः?

XII तदा स प्रत्युवाय , अेलियः प्रथममेत्य सर्व्वकार्य्याणि साधयिष्यति; नरपुत्रे य लिपि र्यथास्ते तथैव सोपि बहुदुःखं प्राप्यावज्ञास्यते।

XIII किन्त्वहं युष्मान् वदामि , अेलियार्थे लिपि र्यथास्ते तथैव स अेत्य ययौ, लोकाः स्वेष्वनुज्ञं तमभिव्यवहन्ति स्म।

XIV अनन्तरं स शिष्यसभीपमेत्य तेषां यतुःपार्श्वे तैः सह बहुजनान् विवदमानान् अध्यापकांश्च दृष्टवान्;

XV किन्तु सर्व्वलोकास्तं दृष्ट्वैव यमत्कृत्य तदासन्नं धावन्तस्तं प्रणेषुमः।

XVI तदा यीशुरध्यापकानप्राक्षीद् अेतैः सह यूयं किं विवदध्वे?

XVII ततो लोकानां कश्चिदेकः प्रत्यवादीत् ङे गुरो मम सूनुं मूकं भूतधृतञ्च भवदसन्नम् आनयं।

XVIII यदासौ भूतस्तमाकमते तद्वै पातसति तथा स ईषायते, दन्तैर्दन्तान् धर्षति क्षीणो भवति यः ततो ङेतोस्तं भूतं त्याजयितुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेकुः।

XIX तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानहं स्थास्यामि? अपरान् कति कालान् वा व आचारान् सङ्धिष्ये? तं मदासन्नमानयत।

XX ततस्तत्सन्निधिं स आनीयत किन्तु तं दृष्ट्वैव भूतो बालकं धृतवान्; स य भूमौ पतित्वा ईषायमानो बुलोढ।

XXI तदा स तत्पितरं पप्रच्छ, अस्येदृशी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात्।

XXII भूतोयं तं नाशयितुं बहुवारान् वह्नौ जले य न्यक्षिपत् किन्तु यद्दि भवान् किमपि कर्ता शक्नोति तर्हि दयां कृत्वास्मान् उपकरोतु।

XXIII तदा यीशुस्तमवदत् यद्दि प्रत्येतुं शक्नोषि तर्हि प्रत्ययिने जनाय सर्व्व साध्यम्।

XXIV ततस्तत्क्षणां तद्बालकस्य पिता प्रोच्यै र्वनं साश्रुनेत्रः प्रोवाय, प्रभो प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुरा।

XXV अथ यीशु लौकसङ्घं धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमभूतं तर्जयित्वा जगाद, रे बधिर मूक भूत त्वमेतस्माद् बहिर्भव पुनः कदापि माश्रयैनं त्वामहम् एत्यादिशांमि।

XXVI तदा स भूतश्रीत्शब्दं कृत्वा तमापीड्य बहिर्ज्जाम, ततो बालको मृतकल्पो बभूव तस्माद्यं मृतधृत्येनेके कथयामासुः।

XXVII किन्तु करं धृत्वा यीशुनोत्थापितः स उत्तरयौ।

XXVIII अथ यीशौ गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं पप्रच्छुः, वयमेनं भूतं त्याजयितुं कुतो न शक्ताः?

XXIX स उवाय, प्रार्थनीपवासी विना केनाप्यन्येन कर्माणा भूममीदृशां त्याजयितुं न शक्यं।

XXX अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गालील्मध्येन ययौ, किन्तु तत् कोपि ज्ञानीयादिति स नैच्छत्
 XXXI अपरञ्च स शिष्यानुपदिशन् बलाषे, नरपुत्रो नरहस्तेषु समर्पयिष्यते ते य तं ढनिष्यन्ति तैस्तस्मिन्
 ढते तृतीयदिने स उत्थास्यतीति।

XXXII किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रष्टुञ्च बिभ्यः।

XXXIII अथ यीशुः कङ्कनाङ्गुलिभ्यामागत्य मध्येगृह्येत् तानपृच्छेत् वर्त्ममध्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्वे स्म?

XXXIV किन्तु ते निरुत्तरास्तस्यु र्यस्मात्तेषां को मुष्येति वत्मानि तेऽन्योन्यं व्यवदन्त।

XXXV ततः स उपविश्य द्वादशशिष्यान् आहूय बलाषे यः कश्चित् मुष्यो भवितुमिच्छति स सर्व्वेभ्यो
 गौणैः सर्व्वेषां सेवकश्च भवतु।

XXXVI तदा स बालकमेकं गृहीत्वा मध्ये समुपावेशयत् ततस्त्वं कोऽे कृत्वा तानवादात्

XXXVII यः कश्चिद्दीप्तस्य कस्यापि बालस्यातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्ममातिथ्यं करोति
 स केवलम् ममातिथ्यं करोति तन्न मत्प्रेरकस्याप्यातिथ्यं करोति।

XXXVIII अथ योऽङ्गुलिं तमब्रवीत् ङे गुरो, अस्माकमनुगामिनम् अङ्कं त्वान्नाम्ना भूतान् त्याज्यन्तं वयं
 दृष्टवन्तः, अस्माकमपश्चाद्गामित्वाद्य तं न्यषेधाम।

XXXIX किन्तु यीशुरवदत् तं मा निषेधत्, यतो यः कश्चिन् मन्नाम्ना यित्रं कर्म करोति स सडसा मां निन्दितुं
 न शक्नोति।

XL तथा यः कश्चिद् युष्माकं विपक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः।

XLI यः कश्चिद् युष्मान् धीशशिष्यान् ज्ञात्वा मन्नाम्ना कंसैकेन पानीयं पातुं ददाति, युष्मान् यथार्थं वचिम्,
 स इलेन वञ्चितो न भविष्यति।

XLII किन्तु यदि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अङ्कस्यापि विधनं जनयति, तर्हि तस्यैतत्कर्म
 करणत् कष्टबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजल मञ्जणं भद्रं।

XLIII अतः स्वकरो यदि त्वां बाधते तर्हि तं छिन्धि;

XLIV यस्मात् यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् अनिर्व्वीणानवनरके कर्द्धयवस्तव गमनात्
 करडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं।

XLV यदि तव पादो विधनं जनयति तर्हि तं छिन्धि,

XLVI यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् अनिर्व्वीणवह्नौ नरके द्विपादवतस्तव निक्षेपात्
 पादडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं।

XLVII स्वनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तद्युत्पाटय, यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति,

XLVIII तस्मिन् अनिर्व्वीणवह्नौ नरके द्विनेत्रस्य तव निक्षेपाद् अङ्कनेत्रवत ईश्वरराज्ये प्रवेशस्तव क्षेमं।

XLIX यथा सर्व्वो बलि र्ववसाक्तः क्रियते तथा सर्व्वो ज्ञानो वह्निर्पेषा लवसाक्तः कारिष्यते।

L लवसां भद्रं किन्तु यदि लवसो स्वादुता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वादुक्तं करिष्यते? यूयं लवसायुक्ता
 भवत परस्परं प्रेम कुरुत।

X

I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय यर्दननद्याः पारं यिडूदाप्रदेश उपस्थितवान्, तत्र तदन्तिके लोकानां समागमे
 ज्ञाते स निजरीत्यनुसारेण पुनस्तान् उपदिदेश।

II तदा किंरुशिनस्तत्समीपम् अत्येत् तं परीक्षितुं पप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति?

III ततः स प्रत्यवादीत्, अत्र कार्य्ये मूसा युष्मान् प्रति किमाज्ञापयत्?

IV त उायुः त्यागपत्रं लेपितुं स्वपत्नीं त्यक्तुञ्च मूसाऽनुमन्यते।

V तदा यीशुः प्रत्युवाय, युष्माकं मनसां काठिन्याद्धेतो मूसा निदेशमिमम् अलिपत्।

VI किन्तु सृष्टेरादौ ईश्वरो नरान् पुंरुपेण स्त्रीरुपेण य ससर्जा।

VII "ततः कारणात् पुमान् पितरं मातरञ्च त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति,

VIII तौ द्वाव् अङ्गौ भविष्यतः।" तस्मात् तत्कालमारभ्य तौ न द्वाव् अङ्गौ।

IX अतः कारणाद् ईश्वरो यद्योजयत् कोपि नरस्तन्न वियेज्येत।

X अथ यीशु गृहं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तत्कथां तं पप्रच्छुः।

XI ततः सोवदत् कश्चिद् यदि स्वभार्या त्यक्तवान्याम् उद्बुद्धति तर्हि स स्वभार्यायाः प्रातिकूल्येन व्यभियारी भवति।

XII कायिन्नारी यदि स्वपतिं हित्वान्यपुंसा विवाहिता भवति तर्हि सापि व्यभियारिणी भवति।

XIII अथ स यथा शिशून् स्पृशत्, तदर्थं लोकेस्तदन्तिकं शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीतवतस्तर्ज्यामासुः।

XIV यीशुस्तद् दृष्ट्वा कुध्वन् जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् मा वारयत, यत अेतादृशा ईश्वरराज्याधिकारिणः।

XV युष्मानहं यथार्थं वस्मि, यः कश्चित् शिशुवद् भूत्वा राज्यमीश्वरस्य न गृह्णीयात् स कदापि तद्राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

XVI अननतरं स शिशून् निधाय तेषां गात्रेषु हस्तौ दत्त्वाशिषं बभाषे।

XVII अथ स वर्त्मना याति, अेतर्हि जन अेको धावन् आगत्य तत्सम्भुषे जनुनी पातयित्वा पृष्टवान्, भोः परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं?

XVIII तदा यीशुरुवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति।

XIX परस्त्रीं नाभिगच्छ; नरे मा धातय; स्तेयं मा कुरु; मृषासाक्ष्यं मा ददि; हिंसाञ्च मा कुरु; पितरौ सम्भन्यस्व; निदेशा अेते त्वया ज्ञाताः।

XX ततस्तन प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालादेहं सर्व्वनितान् आयराभि।

XXI तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बभाषे, तवैकस्याभावा आस्ते; त्वं गत्वा सर्व्वस्वं विक्रीय ददिद्रेभ्यो विश्राणय, ततः स्वर्गे धनं प्राप्स्यसि; ततः परम् अेत्य कुशं वडन् मधनुवर्ती भव।

XXII किन्तु तस्य बहुसम्पद्धिमानत्वात् स एषां कथामाकर्ण्य विषण्णो द्युःखितश्च सन् जगाम।

XXIII अथ यीशुश्चतुर्दिशो निरीक्ष्य शिष्यान् अवादीत्, धनिलोकानाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXIV तस्य कथातः शिष्याश्चमग्यकुः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसन्ति तेषाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXV ईश्वरराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूयिरन्नेरा मडाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं।

XXVI तदा शिष्या अतीव विस्मिताः परस्परं प्रोयुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्नुं शक्नोति?

XXVII ततो यीशुस्तान् विलोक्य बभाषे, तन् नरस्यासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतरीश्वरस्य सर्व्व साध्यम्।

XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वं परित्यज्य भवतानुगामिनो ज्ञाताः।

XXIX ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानहं यथार्थं वदामि, मदर्थं सुसंवादाद्यै वा यो जनः सदनं त्रातरं भगिनीं पितरं मातरं ज्ञायां सन्तानान् भूमि वा त्यक्तवा।

XXX गृहत्वातुभगिनीपितृमातृपत्नीसन्तानभूमिनाभिह शतगुणान् प्रेत्यानन्तायुश्च न प्राप्नोति तादृशः कोपि नास्ति।

XXXI किन्त्वग्रीया अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोकाश्चात्रा भविष्यन्ति।

XXXII अथ यिज्ञाालभ्यानकाले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी भूत्वा, तस्मात्ते यिज्ञं ज्ञात्वा पश्चाद्गामिनो भूत्वा भिष्युः। तदा स पुन द्वादेशशिष्यान् गृहीत्वा स्वीयं यद्यद् घट्टिष्यते तत्तत् तेभ्यः कथयितुं प्रारभे;

XXXIII पश्यत वयं यिज्ञाालभ्युः यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानाञ्च करेषु समर्पयिष्यते; ते य वधदण्डाज्ञां दापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समर्पयिष्यन्ति।

XXXIV ते तमुपहस्य कशया प्रहृत्य तद्गुपि निष्ठीवं निक्षिप्य तं हनिष्यन्ति, ततः स तृतीयदिने प्रोत्थास्यति।

XXXV ततः सिवदेः पुत्रौ याङ्गुवोहनौ तदन्तिकम् अेत्य प्रोयतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां यायिष्यते तदस्मदर्थं भवान् करोतु निवेदनमिदमावयोः।

XXXVI ततः स कथितवान्, युवां किमिच्छथः? किं मया युष्मदर्थं करणीयं?

XXXVII तदा तौ प्रोयतुः, आवयोरैकं दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं चैकं तवैश्वर्यपदे समुपवेष्टुम् आज्ञापया।

XXXVIII किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामज्ञात्वेदं प्रार्थयेथे, येन कसेनाहं पार्याभि तेन युवाभ्यां किं पातुं शक्यते? यस्मिन् मञ्जनेनाहं मञ्जिष्ये तन्मञ्जने मञ्जयितुं किं युवाभ्यां शक्यते? तौ प्रत्युयतुः शक्यते।

XXXIX तथा यीशुवदत् येन कंसेनाहं पास्यामि तेनावश्यं युवामपि पास्यथः, येन मञ्जुनेन याहं मञ्जुज्ये तत्र युवामपि मञ्जुज्येथे

XL किन्तु येषामर्थम् एहं निरूपितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं वा समुपवेशितुं ममाधिकारो नास्ति।

XLI अथान्यदशशिष्या एषां कथां श्रुत्वा याहूव्योहन्त्यां युक्नुपुः।

XLII किन्तु यीशुस्तान् समाहूय बलाघे, अन्यदेशीयानां राजत्वं ये कुर्वन्ति ते तेषामेव प्रभुत्वं कुर्वन्ति, तथा ये महालोकास्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुर्वन्तीति यूयं ज्ञानीथा

XLIII किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति, युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाञ्छति स युष्माकं सेवको भविष्यति,

XLIV युष्माकं यो महान् भवितुमिच्छति स सर्वेषां किङ्करो भविष्यति।

XLV यतो भनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवां कर्ता तथानेकेषां परित्राणस्य मूल्यरूपस्वप्राणं दानुञ्जागतः।

XLVI अथ ते थिरीहोनगरं प्राप्तास्तस्मात् शिष्यै लोकिंश्च सह यीशो गर्भनकाले टीमयस्य पुत्रो बर्तीमयनामा अन्धस्तन्मार्गपार्श्वं भिक्षार्थम् उपविष्टः।

XLVII स नासरतीयस्य यीशोरागमनवार्तां प्राप्य प्रोचै र्वक्तुमारेभे, हे यीशो दायूदः सन्तान मां द्यस्वा

XLVIII ततोनेके लोका मौनीभवति तं तर्जयामासुः, किन्तु स पुनरधिकमुच्यै र्जगाद, हे यीशो दायूदः सन्तान मां द्यस्वा

XLIX तथा यीशुः स्थित्वा तमाह्वानुं समादिदेश, ततो लोकास्तमन्धमाहूय बलाघिरे, हे नर, स्थिरो भव, उत्तिष्ठ, स त्वामाह्वयति।

L तथा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिप्य प्रोत्थाय यीशोः समीपं गतः।

LI ततो यीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रार्थ्यते? तुभ्यमहं किं करिष्यामी? तदा सोन्धस्तमुवाच, हे गुरो मदीया दृष्टिर्भवेत्।

LII ततो यीशुस्तमुवाच याहि तव विश्वासस्त्वां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षणं स दृष्टिं प्राप्य पथा यीशोः पश्चाद् ययौ।

XI

I अनन्तरं तेषु थिर्जशालमः समीपस्थयो र्वैल्ङ्गीवैथनीयपुरयोरन्तिकस्थं जैतुननामाद्रिमागतेषु यीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्याविहं वाक्यं जगाद,

II युवाममुं सम्मुपस्थं ग्रामं यातं, तत्र प्रविश्य यो नरं नावहत् तं गर्दभशावकं द्रक्ष्यथस्तं मोययित्वानयत।

III किन्तु युवां कर्महं कुतः कुरुथः? कथामिमां यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तमत्र प्रेषयिष्यति।

IV ततस्तौ गत्वा द्विमार्गमेलने कस्यचिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्दभशावकं प्राप्य मोययतः,

V अतर्हि तत्रोपस्थितलोकाणां कश्चिद् अपृच्छत्, गर्दभशिशुं कुतो मोययथः?

VI तथा यीशोराजानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षणं तमाद्यातुं तेऽनुजञ्चुः।

VII अथ तौ यीशोः सन्निधिं गर्दभशिशुम् आनीय तद्दुपरि स्ववस्त्राणि पातयामासतुः; ततः स तद्दुपरि समुपविष्टः।

VIII तदानेके पथि स्ववासांसि पातयामासुः, परैश्च तरुशापाश्छित्वा मार्गे विकीर्णाः।

IX अपरञ्च पश्चाद्दिनामिनाऽग्रगामिनश्च सर्वे जना उचैःस्वरेण वक्तुमारेभिरं, जय जय यः परमेश्वरस्य नाभ्नागच्छति स धन्य एति।

X तथास्माकमं पूर्वपुरुषस्य दायूदो यद्राज्यं परमेश्वरनाभ्नायाति तदपि धन्यं, सर्वस्माद्दृष्ट्वाये स्वर्गे ईश्वरस्य जयो भवेत्।

XI एतन् यीशु थिर्जशालमि मन्दिरे प्रविश्य यत्तुर्दिकस्थानि सर्वाणि वस्तूनि दृष्टवान्; अथ सायंकाल उपस्थिते द्वादशशिष्यसहितो वैथनियं जगाम।

XII अपरेहनि वैथनियाद् आगमनसमये क्षुधात्तो भवतु।

XIII ततो दूरे सपत्रमुद्गम्बरपाद्यं विलोक्य तत्र किञ्चित् कुलं प्राप्तुं तस्य सन्निहृष्टं ययौ, तदानीं कुलपातनस्य समयो नागच्छति। ततस्तत्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्,

XIV अद्यारभ्य कोपि मानवस्त्वत्तः कुलं न भुञ्जीत; एभाम् कथाम् तस्य शिष्याः शृणुतुः।

XV तदनन्तरं तेषु यिज्ञशालममायातेषु यीशु मन्दिरे गत्वा तत्रस्थानां बलिणाम् मुद्रासनानि पारावतविकेत्तुणाम् आसनानि य न्युव्यञ्जयाञ्चकार सर्वान् केतून् विकेत्तुंश्च बलिञ्चकार।

XVI अपरं मन्दिर्मध्येन किमपि पात्रं वोढुं सर्वज्जनं निवारयामास।

XVII लोकानुपदिशन् जगाद्, मम गृहं सर्वज्जातीयानां प्रार्थनागृहम् एति नाम्ना प्रथितं भविष्यति अतत् किं शास्त्रे विहितं नास्ति? किन्तु यूयं तदेव योराणाम् गृहं कुरुथा

XVIII एभाम् वाणीं श्रुत्वाध्यापकाः प्रधानयाजकाश्च तं यथा नाशयितुं शक्नुवन्ति तथोपायं मृगयामासुः, किन्तु तस्योपदेशात् सर्वे लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद् भिद्युः।

XIX अथ सायंसमय उपस्थिते यीशुर्नगराद् बहिर्वद्राजा

XX अनन्तरं प्रातःकाले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुद्गम्बरमहीरुहं समूलं शुष्कं दृश्युः।

XXI ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् यीशुं बभाषं, हे गुरो पश्यतु य उद्गम्बरविटपी भवता शप्तः स शुष्को भवतु।

XXII ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमीश्वरे विश्वसिता

XXIII युष्मानहं यथार्थं वदामि कोपि यद्येतिद्विरिवदति, त्वमुत्थाय गत्वा जलघौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा किमपि न सन्देह्य येदिदं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते।

XXIV अतो हेतोरहं युष्मान् वस्मि, प्रार्थनाकाले यद्यदाकांक्षिष्यध्वे तत्तदवश्यं प्राप्स्यथ, एतयं विश्वसित, ततः प्राप्स्यथ।

XXV अपरञ्च युष्मासु प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यदि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमध्वं, तथा कृतं युष्माकं स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागामि क्षमिष्यते।

XXVI किन्तु यदि न क्षमध्वे तर्हि वः स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागामि न क्षमिष्यते।

XXVII अनन्तरं ते पुन यिज्ञशालमं प्रविशुः, यीशु र्थदा मध्येमन्दिर्म एतस्ततो गच्छति, तदानीं प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राञ्चश्च तदन्तिकमेत्य कथामिमां पप्रच्छुः,

XXVIII त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करोषि? तथैतानि कर्माणि कर्त्ता केनादिष्टोसि?

XXIX ततो यीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् अेककथां पृच्छामि, यदि यूयं तस्या उत्तरं कुरुथ, तर्हि कयाज्ञयाहं कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्मत्स्यं कथयिष्यामि।

XXX योहन्नो मज्जन्मम् ईश्वरात् जातं किं मानवात्? तन्मह्यं कथयत।

XXXI ते परस्परं विवेक्तुं प्रारेभिरे, तद् ईश्वराद् भवतुवेति येद् वदामस्तर्हि कुतस्तं न प्रच्यैत? कथमेतां कथयिष्यति।

XXXII मानवाद् अभवदिति येद् वदामस्तर्हि लोकेभ्यो भयमस्ति यतो हेतोः सर्वे योहन्नं सत्यं भविष्यद्वादिनं मन्यन्ते।

XXXIII अतयेव ते यीशुं प्रत्यवादिषु र्वयं तद् वक्तुं न शक्नुमः। यीशुरुवाय, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहमपि युष्मत्स्यं तत्र कथयिष्यामि।

XII

I अनन्तरं यीशु दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमारंभे, कश्चिदेको द्राक्षाक्षेत्रं विधाय तस्यतुर्दिक्षु वारणीं कृत्वा तन्मध्ये द्राक्षापेषणकुण्डम् अणनत्, तथा तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तत्क्षेत्रं कृषीवलेषु समर्थं दूरदेशं जगाम।

II तदनन्तरं कुलकाले कृषीवलेभ्यो द्राक्षाक्षेत्रकुलानि प्राप्तुं तेषां सविधे भृत्यम् अेकं प्राडिणोत्।

III किन्तु कृषीवलास्तं धृत्वा प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।

IV ततः स पुनरन्यमेकं भृत्यं प्रषयामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणघातैस्तस्य शिरो भङ्क्त्वा सापमानं तं व्यसर्जन्।

V ततः परं सोपरं दासं प्राडिणोत् तदा ते तं जघ्नुः, येवम् अनेकेषां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः।

VI ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं सम्भंस्यन्ते, एत्युक्त्वावशेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्वितीयं पुत्रं प्रेषयामास।

VII किन्तु कृषीवलाः परस्परं जगद्गुः, अेष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेनं ढनमस्तथा कृते ऽधिकारोयम् अस्माकं भविष्यति।

VIII ततस्तं धृत्वा ढत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् भलिः प्राक्षिपन्।

IX अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः किं करिष्यति? स अत्ये तान् कृषीवलान् संढत्ये तत्क्षेत्रम् अन्येषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति।

X अपरञ्च, "स्थपतयः करिष्यन्ति त्रावाणं यन्तु तुच्छकां प्राधानप्रस्तरः कोणो स अवे संभविष्यति।

XI अेततत् कर्म परेशस्यांढ्रुतं नो दृष्टितो भवेत्॥ " ँमां शास्त्रीयां लिपिं यूयं किं नापाढिष्ट?

XII तदानीं स तानुद्दिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्, त ँत्यं बुद्दुव्या तं धर्तामुद्दताः, किन्तु लोकेभ्यो बिल्युः, तदन्तरं ते तं विढाय वप्रणुः।

XIII अपरञ्च ते तस्य वाक्यदोषं धर्ता कतिपयान् द्विःशिनो ढेरोदीयांश्च लोकां तदन्तिकं प्रेषयामासुः।

XIV त आगत्य तमवदन्, ढे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्याप्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातञ्च न करोति, यथार्थत ँश्वरीयं मार्गं दर्शयति वयमेतत् प्रणानीमः, कैसराय करो द्यो न वां? वयं दस्यामो न वा?

XV किन्तु स तेषां कपटे ज्ञात्वा जगाद, कुतो मां परीक्षध्वे? अेकं मुद्रापादं समानीय मां दर्शयत।

XVI तदा तैरेकस्मिन् मुद्रापादे समानीते स तान् पप्रच्छ, अत्र लिपितं नाम मूर्तिं वा कस्य? ते प्रत्ययुः, कैसरस्या

XVII तदा यीशुरवदत् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, ँश्वरस्य द्रव्याणि तु ँश्वराय दत्तः ततस्ते विस्मयं मेनिरे।

XVIII अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिद्दुकिनो यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छुः;

XIX ढे गुरो कश्चिज्जन्तो यद्दि निःसन्ततिः सन् भाव्यायां सत्यां प्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भाव्यां गृहीत्वा भ्रातु र्वशीत्यपिं करिष्यति, व्यवस्थाभिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यलिभत्।

XX किन्तु केचित् सप्त भ्रातर आसन्, ततस्तेषां ज्येष्ठभ्राता विवह्य निःसन्ततिः सन् अम्रियत।

XXI ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृहणत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अम्रियत; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशीभवत्।

XXII ँत्यं सप्तैव भ्रातरस्तां स्त्रियं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोऽम्रियन्त, सर्वशेषे सापि स्त्री प्रियते स्मा

XXIII अथ मृतानामुत्थानकावे यदा त उत्थास्यन्ति तदा तेषां कस्य भाव्यां सा भविष्यति? यतस्ते सप्तैव तां व्यवहन्।

XXIV ततो यीशुः प्रत्युवाय शास्त्रम् ँश्वरशक्तिञ्च यूयमज्ञात्वा किमभ्राम्यत न?

XXV मृतलोकानामुत्थानं सति ते न विवहन्ति वाग्दत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु स्वर्गीयदूतानां सदृशा भवन्ति।

XXVI पुनश्च "अढम् ँब्राह्मीम ँश्वर ँरुढाक ँश्वरो याद्दुभवश्चरः" यामिमां कथां स्तम्भमध्ये तिष्ठन् ँश्वरो मूसावदादीत् मृतानामुत्थानार्थे सा कथा मूसालिपिते पुस्तके किं युष्माभिर् नापाढि?।

XXVII ँश्वरो ञ्जवतां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभुर् न भवति, तस्माद्देतो र्युयं मढाभ्रमेण तिष्ठथा

XXVIII अेतर्हि अेकोध्यापक अत्ये तेषामित्यं विचारं शुभ्रावः; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सदुत्तरं दत्तवान् ँति बुद्दुव्या तं पृष्टवान् सर्वसाम् आज्ञानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाय,

XXIX "ढे ँस्रायेल्लोका अवधत्त, अस्माकं प्रभुः परमेश्वर अेक अवे,

XXX यूयं सर्वन्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीयध्वं,"

ढत्याज्ञा श्रेष्ठा।

XXXI तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेम कुरुध्वं," अेषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशी; अेतान्धां द्वाभ्याम् आज्ञाभ्याम् अन्या कायाज्ञा श्रेष्ठा नास्ति।

XXXII तदा सोध्यापकस्तमवदत्, ढे गुरो सत्यं भवान् यथार्थं प्रोक्तवान् यत अेकस्माद् ँश्वराद् अन्यो द्वितीय ँश्वरो नास्ति;

XXXIII अपरं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च ईश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणञ्च सर्वेभ्यो लोमबलिदानादिभ्यः श्रद्धं भवति।

XXXIV ततो यीशुः सुबुद्धेरिव तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यान्न दूरौसि। एतः परं तेन सह कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्त्ता कस्यापि प्रगल्भता न जात।।

XXXV अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिमं प्रश्नं यकार, अध्यापका अभिषिक्तं (तारकं) कुतो दायुधः सन्तानं वदन्ति?

XXXVI स्वयं दायुध् पवित्रस्यात्मन आवेशेनेदं कथयामासा यथा। "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः। तव शत्रून् हं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश।"

XXXVII यद्दि दायुध् तं प्रभून् वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भवितुमर्हति? एतरे लोकास्तत्कथां श्रुत्वाननन्दुः।

XXXVIII तदानीं स तानुपदिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिधेयानि ङट्टे विपनौ य

XXXIX लोककृतमस्कारान् भोजनगृहे प्रधानासनानि भोजनकाले प्रधानस्थानानि य काङ्क्षन्ते;

XL विधवानां सर्वस्वं त्रसित्वा छलाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेभ्य उपाध्यायेभ्यः सावधाना भवतः; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्स्यन्ति।

XLI तदनन्तरं लोका भाण्डागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाण्डागारस्य सम्भुजे समुपविश्य यीशुस्तद्वलुलोकः; तदानीं बहवो धनिनस्तस्य मध्ये बहूनि धनानि निरक्षिपन्।

XLII पश्चाद् अेका दरिद्रा विधवा समागत्य द्विपणामूल्यां मुद्रैकां तत्र निरक्षिपत्।

XLIII तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानहं यथार्थं वदामि ये ये भाण्डागारेऽस्मिन् धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेभ्यः सर्वेभ्य एयं विधवा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म।

XLIV यतस्ते प्रभूतधनस्य किञ्चित् निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वदिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत्।

XIII

I अनन्तरं मन्दिराद् बहिर्गमनकाले तस्य शिष्याणामेकस्तं व्याहृतवान्। हे गुरो पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीदृक् य निययनं।

II तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमेतद् बृहन्निययनं पश्यसि? अस्वैकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वे उधःक्षिप्यन्ते।

III अथ यस्मिन् काले जैतुन्गिरौ मन्दिरस्य सम्भुजे स समुपविष्टस्तस्मिन् काले पितरो याकूब् योहन् आन्द्रियश्रौते तं रक्षसि पप्रच्छुः;

IV अेता घटनाः कदा भविष्यन्ति? तथैतत्सर्व्वासां सिद्ध्युपक्रमस्य वा किं चिह्नं? तदस्मभ्यं कथयतु भवान्।

V ततो याशुस्तान् वक्तुमारंभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूयं सावधाना भवत।

VI यतः प्रीष्टोऽभिमति कथयित्वा मम नाम्नानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति;

VII किन्तु यूयं रणस्य वार्तां रणोऽभ्यरञ्च श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना अेता अवश्यमाविन्यः; किन्त्वापाततो न युगान्तो भविष्यति।

VIII देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया य राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमिकम्पो दुर्भिक्षं महाकलेशाश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्व्व अेते दुःप्रस्यारम्भाः।

IX किन्तु यूयम् आत्मार्थे सावधानास्तिष्ठत, यतो लोका राजसभायां युष्मान् समर्पयिष्यन्ति, तथा भोजनगृहे प्रदरिष्यन्ति; यूयं मर्दयं देशाधिपान् भूपांश्च प्रति साक्ष्यदानाय तेषां सम्भुजे उपस्थापयिष्यध्वे।

X शेषीभवनात् पूर्व्वं सर्व्वान् देशीयान् प्रति सुसंवाहः प्रयारयिष्यते।

XI किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूयं यद्यद् उत्तरं दास्यथ, तद्यत्र तस्य विवेयनं मा कुरुत तदर्थं किञ्चिदपि मा चिन्तयत य, तदानीं युष्माकं मनःसु यद्यद् वाक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूयं न तद्दक्तारः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्त।।

XII तदा भ्राता भ्रातरं पिता पुत्रं घातनार्थं परहस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा पत्यानि मातापित्रोर्विपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति।

XIII मम नामडेतोः सर्वेषां सविधे यूयं जुगुप्सिता भविष्यथ, किन्तु यः कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्यम् आलम्बिष्यते सत्येव परित्रास्यते।

XIV दानियेल्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्वनाशि जुगुप्सितञ्च वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षथ (यो ज्ञनः पठति स बुध्यतां) तदा ये यिद्धीयदेशे तिष्ठन्ति ते महीध्रं प्रति पलायन्तां;

XV तथा यो नरो गृहोपरि तिष्ठति स गृहमध्यं नावरोहन्तु, तथा किमपि वस्तु ग्रहीतुं मध्येगृहं न प्रविशतु;

XVI तथा यो नरः क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्ववस्त्रं ग्रहीतुं परावृत्य न प्रजुगु।

XVII तदानीं गवर्भवतीनां स्तन्यदात्रीणाञ्च योषितां दुर्गतिं भविष्यति।

XVIII युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XIX यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरसृष्टेः प्रथममारब्धाद्य यावत् कदापि न जाता न जनिष्यते य।

XX अपरञ्च परमेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभूतो रक्षा भवितुं न शक्यति, किन्तु यान् ज्ञानान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां डेतोः स तदनेहसं संक्षेप्यति।

XXI अन्यस्य पश्यत प्रीष्टोत्र स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् अतादृशं वाक्यं व्याहरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये भैव विश्वसिता।

XXII यतोनेके मिथ्याप्रीष्टा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाय बद्धिनि शिहान्यद्भुतानि कर्माणि य दृशिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानामपि मिथ्यामतिं जनिष्यन्ति।

XXIII पश्यत घटनातः पूर्व सर्वकार्यस्य वार्ता युष्मन्मदाम्, यूयं सावधानास्तिष्ठत।

XXIV अपरञ्च तस्य कलेशकालस्याव्यवहिते परकाले भास्करः सान्धकारो भविष्यति तथैव यन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति।

XXV नभःस्थानि नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योममण्डलस्था ग्रहाश्च वियलिष्यन्ति।

XXVI तदानीं महापराक्रमेण महैश्वर्येण य मेघमारुह्य समायान्तं मानवसुतं मानवाः समीक्षिष्यन्ते।

XXVII अन्यस्य स निजदूतान् प्रहित्य नभोभूम्योः सीमां यावद् जगत्प्रतुर्हित्यः स्वमनोनीतलोकान् संगृहीष्यति।

XXVIII उदुम्बरतरो दृष्टान्तं शिक्षध्वं यदुदुम्बरस्य तरो नवीनाः शापा जायन्ते पल्लवादीनि य निर्गच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं ज्ञातुं शक्नुथ।

XXIX तद्दृष्ट्वा अता घटना दृष्ट्वा स कालो द्यार्युपस्थित एति ज्ञानीत।

XXX युष्मानहं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां गमनात् पूर्वं तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते।

XXXI धावापृथिव्यो विचलितयोः सत्यो भेदीया वाणी न वियलिष्यति।

XXXII अपरञ्च स्वर्गस्थदूतगणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं दिवसं तं दण्डं वा न ज्ञापयति।

XXXIII अतः स समयः कदा भविष्यति, अतज्ज्ञानाभावाद् यूयं सावधानास्तिष्ठत, सतर्काश्च भूत्वा प्रार्थयध्वं;

XXXIV यद्दत्तं कश्चित् पुमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमर्पयित्वा सर्वान् स्वे स्वे कर्माणि नियोजयति; अपरं दौवारिकं जागरितुं समादिश्य याति, तद्दत्तं नरपुत्रः।

XXXV गृहपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूयं न ज्ञानीथ;

XXXVI स ङ्हादागत्य यथा युष्मान् निद्रितान् न पश्यति, तदर्थं जागरितास्तिष्ठत।

XXXVII युष्मानहं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जागरितास्तिष्ठतेति।

XIV

I तदा निस्तारोत्सवकिण्वलीनपूपोत्सवयोरारम्भस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजका अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्तां हन्तुञ्च मृगयाञ्चक्रिरे;

II किन्तु लोकानां कलहभयाद्दूयिरे, नयोत्सवकाल उचितमेतदिति।

III अनन्तरं वैथनियापुर्ुरे शिमोनकुष्ठिनी गृहे योशौ भोत्कुमुपविष्टे सति कायिद् योषित् पाण्डरपाषाणस्य सम्पुटकं महाधर्मोत्तमतेलम् आनीय सम्पुटकं भङ्क्त्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारं पातयाञ्चके।

IV तस्मात् केचित् स्वान्ते कुप्यन्तः कथितवन्तः कुतोयं तैलापव्ययः?

V यद्येतत् तैल व्यक्रेष्यत तर्हि मुद्रापादशतत्रयाद्यधिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिद्रलोकेभ्यो दातुमशक्यत, कथामेतां कथयित्वा तथा योषिता साकं वायायुधन्।

VI किन्तु यीशुवाच, कुत अेतस्यै कृच्छ्रं ददासि? मद्यमियं कर्मोत्तमं कृतवती।

VII दरिद्राः सर्वेदा युष्माभिः सः स तिष्ठन्ति, तस्माद् यूयं यदेच्छथ तदैव तानुपकर्त्ता शक्युथ, किन्त्वहं युष्माभिः सः स निरन्तरं न तिष्ठामि।

VIII अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोदियं, श्मशानयापनात् पूर्वं समेत्य मद्रूपुषि तैलम् अमर्दयत्।

IX अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, जगतं मध्ये यत्र यत्र सुसंवाद्योयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित अेतस्याः स्मरणार्थं तत्कृतकर्मैतत् प्रचारयिष्यते।

X ततः परं द्वादशानां शिष्याणामेक ईष्करियोतीययिडूदाभ्यो यीशुं परकरेषु समर्पयितुं प्रधानयाजकानां समीपमियाया।

XI ते तस्य वाक्यं समाकर्ण्य सन्तुष्टाः सन्तस्तस्मै मुद्रा दातुं प्रत्यजानत; तस्मात् स तं तेषां करेषु समर्पणायोपायं मृगयामास।

XII अनन्तरं क्षिप्रवशूच्यपूपोत्सवस्य प्रथमेऽहनि निस्तारोत्सवार्थं मेघमारणासमये शिष्यास्तं पप्रच्छः कुत गत्वा वयं निस्तारोत्सवस्य भोज्यमासादयिष्यामः? किमिच्छति भवान्?

XIII तदानीं स तेषां द्वयं प्रेरयन् बभाषे युवयोः पुरमध्यं गतयोः सतो यो ज्ञनः सजलकुम्भं वडन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्यैव पश्चाद् यातं;

XIV स यत् सदनं प्रवेक्ष्यति तद्भवनपतिं वदतं, गुरुराह यत्र सशिष्योऽहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि, सा भोजनशाळा कुत्रास्ति?

XV ततः स परिष्कृतां सुसज्जितां बृहतीयञ्च यां शाळां दृशिष्यति तस्यामस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यासाद्यतं।

XVI ततः शिष्यो प्रस्थाय पुरं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राप्य निस्तारोत्सवस्य भोज्यद्रव्याणि समासाद्येताम्।

XVII अनन्तरं यीशुः सायंकाले द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं जगाम;

XVIII सर्वेषु भोजनाय प्रोपविष्टेषु स तानुदितवान् युष्मानहं यथार्थं व्याडारामि, अत्र युष्माकमेको ज्ञनो यो मया सः सः लुंक्ते मां परकरेषु समर्पयिष्यते।

XIX तदानीं ते द्रुःभिताः सन्त अेकैकशस्तं प्रष्टुमारब्धवन्तः स किमहं? पश्चाद् अन्य अेकीभिदधे स किमहं?

XX ततः स प्रत्यवदद् अेतेषां द्वादशानां यो ज्ञनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स अेवा

XXI मनुजतनयमधि यादृशं लिपितमास्ते तदनुज्ञा गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो ज्ञनो मानवसुतं समर्पयिष्यते अन्त तस्य जन्मभावे सति भद्रमभविष्यत्।

XXII अपरञ्च तेषां भोजनसमये यीशुः पूषं गृहीत्वैश्वरगुणान् अनुकीर्त्य भङ्क्त्वा तेभ्यो दत्त्वा बभाषे, अेतद् गृहीत्वा भुञ्जीध्वम् अेतन्म विगडत्पं।

XXIII अनन्तरं स कंसं गृहीत्वैश्वरस्य गुणान् कीर्तयित्वा तेभ्यो ददौ, ततस्ते सर्वे पपुः।

XXIV अपरं स तानवादीद् बडूनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमत्पं शोषितमेतत्।

XXV युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् संद्योजातं द्राक्षारसं न पास्यामि, तावदहं द्राक्षाङ्गलरसं पुनर्न पास्यामि।

XXVI तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीय बहिः ञ्चतुनं शिष्यिणं ययुः

XXVII अथ यीशुस्तानुवाय निशायाभस्यां मधि युष्माकं सर्वेषां प्रत्यूढो भविष्यति यतो लिपितमास्ते यथा, मेषाणां रक्षकञ्चालं प्रदरिष्यामि वै ततः मेषाणां निवडो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति।

XXVIII कन्तु मद्गुत्थाने ज्ञाते युष्माकमग्रेऽहं गालीलं प्रजिष्यामि।

XXIX तदा पितरः प्रतिबभाषे, यद्यपि सर्वेषां प्रत्यूढो भवति तथापि मम नैव भविष्यति।

XXX ततो यीशुरुक्तावान् अहं तुभ्यं तथ्यं कथयामि, क्षाण्णायामद्य कुक्कुटस्य द्वितीयवारवराणात् पूर्वं त्वं वारत्रयं मामपह्नुष्यसे।

XXXI किन्तु स गाढं व्याडरद् यद्यपि त्वया साह्रं मम प्राणो याति तथापि कथमपि त्वां नापह्नोष्ये; सर्वेऽपीतरे तथैव बभ्राषिरे।

XXXII अपरञ्च तेषु गेत्शिमानिनामकं स्थान गतेषु स शिष्यान् जगाद, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशत।

XXXIII अथ स पितरं याकृवं योडनञ्च गृहीत्वा वप्राजः अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेभ्यः कथयामास,

XXXIV निधनकालवत् प्राणो मेऽतीव दःखमेति, यूयं जाग्रतोत्र स्थाने तिष्ठत।

XXXV ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वा भूमावधीमुभः पतित्वा प्रार्थितवानेतत्, यद्वि भवितुं शक्यं तर्हि दुःखसमभयं मत्तो हूरीभवतु।

XXXVI अपरमुदितवान् ङे पित ङे पितः सर्वे त्वया साध्यं, ततो डेतोरिमं कंसं मत्तो हूरीकुरु, किन्तु तन् ममेच्छातो न तवेच्छातो भवतु।

XXXVII ततः परं स अये तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाय, शिमोन् त्वं किं निद्रासि? घटिकाभेकाम् अपि जागरितुं न शक्नोषि?

XXXVIII परीक्षायां यथा न पतथ तदर्थं सयेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिं।

XXXIX अथ स पुनर्नृजित्वा पूर्ववत् प्रार्थयाञ्चके।

XL परावृत्यागत्य पुनरपि तान् निद्रितान् ददर्श तदा तेषां लोयनानि निद्रया पूरानि, तस्मात्तस्मै का कथा कथयितव्या त अेतद् बोद्धुं न शक्नुः।

XLI ततःपरं तृतीयवारं आगत्य तेभ्यो ऽकथयद् एदानीमपि शयित्वा विभ्राम्यथ? यथेष्टं जातं, समयश्चोपस्थितः पश्यत मानवतनयः पापिलोकानां पाणिषु समर्पयते।

XLII उत्तिष्ठत, वयं व्रजामो यो जनी मां परपाणिषु समर्पयिष्यते पश्यत स समीपमायातः।

XLIII एभां कथां कथयति स, अेतर्हिद्वादशानामेको यिडूदा नामा शिष्यः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानां प्राथीनलोकानाञ्च सन्निधेः भङ्गलगुडधारिणो भङ्गलोकान् गृहीत्वा तस्य समीप उपस्थितवान्।

XLIV अपरञ्चासौ परपाणिषु समर्पयिता पूर्वमिति सङ्केतं कृतवान् यमहं युम्बिष्यामि स अेवासौ तमेव धृत्वा सावधानं नयत।

XLV अतो डेतोः स आगत्यैव योशोः सविधं गत्वा डे गुरो डे गुरो, एत्युक्त्वा तं युयुब्वा।

XLVI तदा ते तद्गुरो पाणिनर्पयित्वा तं दध्नुः।

XLVII ततस्तस्य पार्श्वस्थानां लोकानामेकः भङ्ग निष्कोषयन् मडायान्जकस्य दासमेकं प्रकृत्य तस्य कर्णं विच्छेद।

XLVIII पश्चाद् यीशुस्तान् व्याजडार भङ्गान् लगुडांश्च गृहीत्वा मां किं यौरं घर्ता समायाताः?

XLIX मध्येमन्दिरे समुपदिशन् प्रत्यहं युष्मालिः सड स्थितवानतडं, तस्मिन् काले यूयं मां नादीधरत, किन्तवनेन शास्त्रीयं वयनं सेधनीयं।

L तदा सर्वे शिष्यास्तं परित्यज्य पलायाञ्चिक्रे।

LI अथैको युवा मानवो नञ्जकाये वस्त्रमेकं निधाय तस्य पश्चाद् व्रजन् युवलोके धृतो।

LII वस्त्रं विडाय नञ्जः पलायाञ्चके।

LIII अपरञ्च यस्मिन् स्थाने प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राथीनलोकान् मडायान्जकेन सड सदसि स्थितास्तस्मिन् स्थाने मडायान्जकस्य समीपं यीशुं निन्युः।

LIV पितरो डूरे तत्यश्चाद् एत्वा मडायान्जकस्याट्टालिकां प्रविश्य किङ्करैः सडोपविश्य वह्नितापं जग्राड।

LV तदानीं प्रधानयाजका मन्त्रिणश्च यीशुं धातयितुं तत्रातिकूल्येन साक्षिणो मृगयाञ्चिक्रे, किन्तु न प्राप्ताः।

LVI अनेकेस्तद्विरुद्धं मृषासाक्ष्ये दत्तेपि तेषां वाक्यानि न समगच्छन्त।

LVII सर्वशेषे डियन्त उत्थाय तस्य प्रातिकूल्येन मृषासाक्ष्यं दत्त्वा कथयामासुः,

LVIII एडं करकृतमन्दिरे विनाश्य दिनत्रयमध्ये पुनरपरम् अकरकृतं मन्दिरे निम्मास्यामि, एति वाक्यम् अस्य मुभात् श्रुतमस्मान्भिरिति।

LIX किन्तु तत्रापि तेषां साक्ष्यकथा न सङ्गताः।

LX अथ मडायाजको मध्येसभम् उत्थाय यीशुं व्याजहार, अयेते जनास्त्वयि यत् साक्ष्यमद्दुः त्वमेतस्य किमप्युत्तरं किं न दास्यसि?

LXI किन्तु स किमप्युत्तरं न दत्वा मौनीभूय तस्यैः ततो मडायाजकः पुनरपि तं पृष्टवान् त्वं सख्यिदानन्दस्य तनयो ऽभिषिक्तस्त्रता?

LXII तदा यीशुस्तं प्रोवाय भवाभ्यङ्गम् यूयञ्च सर्वशक्तिमतो दक्षीणपार्श्वे समुपविशन्तं मेघ मारुह्य समायान्तञ्च मनुष्यपुत्रं सन्दृक्ष्यथा

LXIII तदा मडायाजकः स्वं वमनं छित्वा व्यावहृत

LXIV किमस्माकं साक्षिभिः प्रयोजनम्? ईश्वरनिन्दावाक्यं युष्माभिरश्रावि किं विचारयथ? तदानीं सर्वे जगद्गुर्यं निधनदण्डमर्हति

LXV ततः कश्चित् कश्चित् तद्गुपुषि निष्ठीवं नियिक्षेप तथा तन्मुभमाख्याद्य यपेटेन हत्वा गदितवान् गणायित्वा वद, अनुयराश्रय यपेटैस्तामजघ्नुः

LXVI ततः परं पितरेऽट्टालिकाधःकोष्ठे तिष्ठति मडायाजकस्यैका दासी समेत्य

LXVII तं विह्नितापं गृह्णन्तं विलोक्य तं सुनिरीक्ष्य अभाषे त्वमपि नासरतीयशीशोः सङ्गिनाम् अेको जन् आसीः।

LXVIII किन्तु सोपहृत्य जगाद तमहं न वदि त्वं यत् कथयमि तदप्यहं न बुद्ध्यो तदानीं पितरे यत्वरं गतवति कुक्कुटो रुरावा

LXIX अथान्या दासी पितरं दृष्ट्वा समीपस्थान् जनान् जगाद अयं तेषामेको जन्ः।

LXX ततः स द्वितीयवारम् अपहृतवान् पश्चात् तत्रस्था लोकाः पितरं प्रोयुस्त्वमवश्यं तेषामेको जन्ः यतस्त्वं गाविलीयो नर इति तवोच्यारणं प्रकाशयति।

LXXI तदा स शपथाभिशापौ कृत्वा प्रोवाय यूयं कथां कथयथ तं नरं न जानेऽहं।

LXXII तदानीं द्वितीयवारं कुक्कुटो ऽरावीत्। कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् पूर्वं त्वं मां वारत्रयम् अपह्नुष्यसि, इति यद्वाक्यं यीशुना समुदितं तत् तदा संस्मृत्य पितरो रोदितुम् आरभता।

XV

I अथ प्रभाते सति प्रधानयाजकाः प्राञ्च उपाध्यायाः सर्वे मन्त्रिणश्च सभाम् कृत्वा यीशुं बन्धयित्वा पीलाताभ्यस्य देशाधिपतेः सविधं नीत्वा समर्पयामासुः।

II तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिद्धीयलोकानां राज्ञा? ततः स प्रत्युक्तवान् सत्यं वदसि।

III अपरं प्रधानयाजकास्तस्य बहुषु वाक्येषु दोषमारोपयाञ्चक्रुः किन्तु स किमपि न प्रत्युवाय।

IV तदानीं पीलातस्तं पुनः पप्रच्छ त्वं किं नोत्तरयसि? पश्यैते त्वद्विरुद्धं कतिषु साध्येषु साक्षं ददति।

V कन्तु यीशुस्तदापि नोत्तरं ददौ ततः पीलात आश्चर्यं जगाम।

VI अपरञ्च काराबद्धे कस्तिश्चित् जने तन्महोत्सवकाले लोडै र्यायिते देशाधिपतिस्तं भोगयति।

VII ये यं पूर्वमुपप्लवमकाषुर्गुपप्लवे वधमपि कृतवन्तस्तेषां मध्ये तदानीं बरब्बानामक अेको बद्ध आसीत्।

VIII अतो डेतोः पूर्वापरीयां रीतिकथां कथयित्वा लोका उच्यैरुवन्तः पीलातस्य समक्षं निवेदयामासुः।

IX तदा पीलातस्तानायभ्यौ तर्हि किं यिद्धीयानां राजानं भोगयिष्यामि? युष्माभिः किमिष्यते?

X यतः प्रधानयाजका ईर्ष्यात अेव यीशुं समार्पयन्ति स विवेद।

XI किन्तु यथा बरब्बानां भोगयति तथा प्रार्थयितुं प्रधानयाजका लोकान् प्रवर्त्तयामासुः।

XII अथ पीलातः पुनः पृष्टवान् तर्हि यं यिद्धीयानां राजेति वदथ तस्य किं करिष्यामि युष्माभिः किमिष्यते?

XIII तदा ते पुनरपि प्रोच्यैः प्रोयुस्तं कुशे वेदथ।

XIV तस्मात् पीलातः कथितवान् कुतः? स किं कुकर्म्म कृतवान्? किन्तु ते पुनश्च रुवन्तो व्याजह्रुस्तं कुशे वेदथ।

XV तदा पीलातः सर्वाल्लोकान् तोषयितुमिच्छन् बरब्बानां भोगयित्वा यीशुं कशाभिः प्रहृत्य कुशे वेद्धुं तं समर्पयाम्बभूव।

XVI अनन्तरं सैन्यगणोऽट्टालिकाम् अर्थाद् अधिपते गृहं यीशुं नीत्वा सेनानिवहं समाहृत्य।

XVII पश्चात् ते तं धूमववर्णवस्त्रं परिधाप्य कण्टकमुकुटं रथयित्वा शिरसि समारोप्य

- XVIII हे यिहूदीयानां राजन् नमस्कारं धृत्युक्त्वा तं नमस्कृतमारोभिरे।
 XIX तस्योत्तमाङ्गे वेत्राघातं यद्भुस्तद्वात्रे निष्ठीवञ्च निश्चिक्षिपुः, तथा तस्य सम्भूषे जनुपातं प्राणोभुः
 XX धृत्यमुपहृतस्य धूम्रवर्णवस्त्रम् उतार्थ्यं तस्य वस्त्रं तं पर्यधापयन् कुशे वेद्धुं बलिर्नियुञ्चाम्
 XXI ततः परं सेकन्टस्य रुद्रस्य यः पिता शिमोत्रामा कुरीणीयलोकं अकः कुतश्चिद् ग्रामादृत्य पथि याति तं
 ते यीशोः कुशं वोढुं बलाद् दधुः।
 XXII अथ गुल्गुला अर्थात् शिरःकपालनामकं स्थानं यीशुमानीय
 XXIII ते गन्धरसमिश्रितं द्राक्षारसं पातुं तस्मै ददुः किन्तु स न जग्राह
 XXIV तस्मिन् कुशे विद्धे सति तेषामेकैकशः किं प्राप्स्यतीति निर्णययाम
 XXV तस्य परिधेयानां विभागार्थं गुटिकापातं यदुः।
 XXVI अपरम् अेष यिहूदीयानां राजेति लिपितं द्रोषपत्रं तस्य शिरोर्द्वेष्वम् आरोपयाम्बुः।
 XXVII तस्य वामदक्षिणयोर्द्वौ यौरौ कुशयोर्विधिघातो
 XXVIII तेनैव "अपराधिजनैः सार्द्धं स गणितो भविष्यति," इति शास्त्रोक्तं वयनं सिद्धमभूत्
 XXIX अनन्तरं मार्गं ये यो लोका गमनागमने यद्भुस्तं सर्व्वं अत्र शिरांस्थान्दोष्य निन्दन्तो जगदुः, रे
 मन्दिरेनाशकं रे दिनत्रयमध्ये तन्निर्म्मथिक,
 XXX अधुनात्मानम् अवित्वा कुशादवरोह
 XXXI किञ्च प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तद्गतं तिरस्कृत्य परस्परं ययक्षिरे अेष परानावत् किन्तु स्वमवितुं
 न शक्नोति।
 XXXII यदीस्त्रायेलो राजाभिषिक्तस्त्राता भवति तर्ह्यधुनैव कुशादवरोहत्तु वयं तद् दृष्ट्वा विश्वसिष्यामः;
 किञ्च यौ लोकी तेन सार्द्धं कुशे उविध्येतां तावपि तं निर्भर्त्सयामासतुः।
 XXXIII अथ द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्व्वो देशः सान्धकारोभूत्।
 XXXIV ततस्तृतीयप्रखरे यीशुरुच्यैरवदत् अेली अेली लामा शिवक्तनी अर्थाद् "हे मदीश मदीश त्वं
 पर्यत्याक्षीः कुतो हि मां?"
 XXXV तदा समीपस्थलोकानां केचित् तद्वाक्यं निशम्यायुष्युः पश्यैष अेलियम् आहूयति।
 XXXVI ततः अेको जनो धावित्वागत्य स्पञ्जे उम्बरसं पूरयित्वा तं नडाग्रे निधाय पातुं तस्मै दत्त्वावदत् तिष्ठ
 अेलिय अेनमवरोहयितुम् अेति न वेति पश्यामि।
 XXXVII अथ यीशुरुच्यैः समाहूय प्राणान् जहौ।
 XXXVIII तदा मन्दिरेस्य जवनिकोर्द्ववाः र्यन्ता विदीर्णा द्विभण्डाभूत्।
 XXXIX किञ्च धृत्यमुच्यैराहूय प्राणान् त्यजन्तं तं दृष्ट्वा तद्रक्षाययः नियुक्तो यः सेनापतिरासीत् सोवदत्
 नरोयम् ईश्वरपुत्र इति सत्यम्।
 XL तदानीं मगदलीनी मरिसम् कनिष्ठयाङ्गुभो योसेश्च मातान्यमरियम् शालोभी यः याः स्त्रियो
 XLI गालील्यदेशे यीशुं सेवित्वा तदनुगामिन्यो जाता एमास्तदस्याश्च या अनेका नार्यो यीशुना सार्द्धं
 यिज्ञशासलममायातास्ताश्च दूरत् तानि ददुः।
 XLII अथासाधनदिनस्यार्थाद् विश्रामवारात् पूर्व्वदिनस्य सायंकाल आगत
 XLIII ईश्वरराज्यापेक्ष्यरिमथीययूषङ्गनामा मान्यमन्त्री समेत्य पीलातसविधं निर्भयो गत्वा यीशोर्दंडं
 यथाये।
 XLIV किन्तु स एदानीं मृतः पीलात धृत्यसम्भवं मत्वा शतसेनापतिमाहूय स कदा मृत इति पप्रच्छ।
 XLV शतसेनापतिमुभात् तज्ज्ञात्वा यूषङ्गे यीशोर्दंडं ददौ।
 XLVI पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः कायमवरोह्य तेन वाससा वेष्टायित्वा गिरौ भातश्मशाने
 स्थापितवान् पाषाणं लोठयित्वा द्वारि निदधे।
 XLVII किन्तु यत्र सोस्थायित ततः मगदलीनी मरियम् योसिमातुमरियम् य ददुः।

XVI

I अथ विश्रामवारे गते मगदलीनी मरियम् याङ्गुभामाता मरियम् शालोभी येमास्तं मर्दयितुं सुगन्धिद्रव्याणि
 क्रीत्वा

II सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे सूर्योदयकाले श्मशानमुपगताः।

III किन्तु श्मशानद्वारपाषाणोऽतिभृङ्गन् तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति।

IV अेतर्हि निरीक्ष्य पाषाणो द्वारो ऽपसारित इति दृष्टुः।

V पश्चात्ताः श्मशानं प्रविश्य शुक्लवर्णदीर्घपरिच्छदावृतमेकं युवानं श्मशानदक्षिणपार्श्वं उपविष्टं दृष्ट्वा यमय्यकुः।

VI सोऽवदत्, माभैष्ट यूयं कुशे छतं नासरतीययीशुं गवेषयथ सोत्र नास्ति श्मशानाद्दुःस्थात्; तै र्थ स स्थापितः स्थानं तदिदं पश्यत।

VII किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमग्रे गावीलं यास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात् करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय य वार्त्तामिमं कथयत।

VIII ताः कम्पिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बहिर्गत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि नावदंश्च।

IX अपरं यीशुः सप्ताहप्रथमदिने प्रत्यूषे श्मशानाद्दुत्थाय यस्याः सप्तभूतास्त्याजितास्तस्यै मगदलीनीमरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ।

X ततः सा गत्वा शीकरोदनकृद्भ्योऽनुगतलोकैभ्यस्तां वार्त्ता कथयामासा।

XI किन्तु यीशुः पुनर्ज्वन् तस्यै दर्शनं दत्तवानिति श्रुत्वा ते न प्रत्ययन्।

XII पश्चात् तेषां द्वयोर्ग्रामियानकाले यीशुरन्यवेशं धृत्वा ताभ्यां दर्शनं ददौ।

XIII तावपि गत्वान्यशिष्येभ्यस्तां कथां कथयान्नाकतुः किन्तु तयोः कथामपि ते न प्रत्ययन्।

XIV शेषत अेकादशशिष्येषु भोजनोपविष्टेषु यीशुस्तेभ्यो दर्शनं ददौ तथोत्थानात् परं तद्दर्शनप्राप्तलोकानां कथायामविश्वासकरणात् तेषामविश्वासमनःकार्ठिन्याभ्यां छेतुभ्यां स तांस्तर्जितवान्।

XV अथ तानायथ्यौ यूयं सर्व्वजगद् गत्वा सर्व्वजनान् प्रति सुसंवादं प्रचारयत।

XVI तत्र यः कश्चिद् विश्वस्य मज्जिज्जतो भवेत् स परित्रास्यते किन्तु यो न विश्वसिष्यति स दण्डयिष्यते।

XVII किञ्च ये प्रत्येभ्यन्ति तैरीदृग् आश्चर्य्यं कर्म प्रकाशयिष्यते ते मन्नाम्ना भूतान् त्याजयिष्यन्ति भाषा अन्याश्च वदिष्यन्ति।

XVIII अपरं तैः सर्पेषु धृतेषु प्राणानाशकवस्तुनि पीते य तेषां कापि क्षतिर्न भविष्यति; रोगिणां गात्रेषु कार्पिते तेऽरोगा भविष्यन्ति य।

XIX अथ प्रभुस्तानित्यादिश्य स्वर्गं नीतः सन् परमेश्वरस्य दक्षिण उपविवेश।

XX ततस्ते प्रस्थाप्य सर्व्वत्र सुसंवादीयकथां प्रचारयितुमारम्भे प्रभुस्तु तेषां सहायः सन् प्रकाशिताश्चर्य्यक्रियाभिस्तां कथां प्रमाणावतीं यकारा इति।

લૂકલિખિત: સુસંવાદ:

I પ્રથમતો યે સાક્ષિણો વાક્યપ્રચારકાશ્રાસન્ તેડસ્માકં મધ્યે યદ્યત્ સપ્રમાણં વાક્યમર્પયન્તિ સ્મ

II તદનુસારતોડન્યેપિ બહવસ્તદ્ગુતાન્તં રચયિતું પ્રવૃત્તાઃ।

III અતએવ હે મહામહિમથિયફિલ્ ત્વં યા યા: કથા અશિક્ષ્યથાસ્તાસાં દૃઢપ્રમાણાનિ યથા પ્રાપ્નોષિ

IV તદર્થ પ્રથમમારભ્ય તાનિ સર્વાણિ જ્ઞાત્વાહમપિ અનુક્રમાત્ સર્વવૃત્તાન્તાન્ તુભ્યં લેખિતું મતિમકાર્ષમ્।

V ચિહ્નદાદેશીયહેરોદ્રામકે રાજત્વં કુર્વતિ અબીયયાજકસ્ય પર્યાયાધિકારી સિખરિયનામક એકો યાજકો હારોણવંશોદ્ભવા ઇલીશેવાખ્યા

VI તસ્ય જાયા દ્વાવિમૌ નિર્દોષૌ પ્રભો: સર્વાજ્ઞા વ્યવસ્થાશ્ચ સંમન્ય ઈશ્વરદૃષ્ટૌ ધાર્મિકાવાસ્તામ્।

VII તયો: સન્તાન એકોપિ નાસીત્, યત ઇલીશેવા બન્ધ્યા તૌ દ્વાવેવ વૃદ્ધાવભવતામ્।

VIII યદા સ્વપર્યાનુક્રમેણ સિખરિય ઈશ્વાસ્ય સમક્ષં યાજકીયં કર્મ કરોતિ

IX તદા યજસ્ય દિનપરિપાચ્યા પરમેશ્વરસ્ય મન્દિરે પ્રવેશકાલે ધૂપજ્વાલનં કર્મ તસ્ય કરણીયમાસીત્।

X તદ્ધૂપજ્વાલનકાલે લોકનિવહે પ્રાર્થનાં કર્તુ બહિસ્તિષ્ઠતિ

XI સતિ સિખરિયો યસ્યાં વેદાં ધૂપં જ્વાલયતિ તદક્ષિણપાર્શ્વે પરમેશ્વરસ્ય દૂત એક ઉપસ્થિતો દર્શનં દદૌ।

XII તં દૃષ્ટ્વા સિખરિય ઉદ્ભિવિજે શશક્લે ચા

XIII તદા સ દૂતસ્તં બભાષે હે સિખરિય મા ભૈસ્તવ પ્રાર્થના ગ્રાહ્યા જાતા તવ ભાર્યા ઇલીશેવા પુત્રં પ્રસોષ્યતે તસ્ય નામ યોેહન્ ઇતિ કરિષ્યસિ।

XIV કિચ્ચ ત્વં સાનન્દ: સહર્ષશ્ચ ભવિષ્યસિ તસ્ય જન્મનિ બહવ આનન્દિષ્યન્તિ ચા

XV યતો હેતો: સ પરમેશ્વરસ્ય ગોચરે મહાન્ ભવિષ્યતિ તથા દ્રાક્ષારસં સુરાં વા કિમપિ ન પાસ્યતિ, અપરં જન્મારભ્ય પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણ:

XVI સન્ ઇસ્રાયેલ્વંશીયાન્ અનેકાન્ પ્રભો: પરમેશ્વરસ્ય માર્ગમાનેષ્યતિ।

XVII સન્તાનાન્ પ્રતિ પિતૃણાં મનાસિ ધર્મજ્ઞાનં પ્રત્યનાજ્ઞાગ્રાહિણશ્ચ પરાવર્તયિતું, પ્રભો: પરમેશ્વરસ્ય સેવાર્થમ્ એકાં સજ્જિજતજાતિં વિદ્યાતુશ્ચ સ એલિયરૂપાત્મશક્તિપ્રાપ્તસ્તસ્યાગ્રે ગમિષ્યતિ।

XVIII તદા સિખરિયો દૂતમવાદીત્ કથમેતદ્ વેત્સ્યામિ? યતોહં વૃદ્ધો મમ ભાર્યા ય વૃદ્ધા।

XIX તતો દૂત: પ્રત્યુવાચ પશ્યેશ્વરસ્ય સાક્ષાદ્દર્તી જિબ્રાયેલ્નામા દૂતોહં ત્વયા સહ કથાં ગદિતું તુભ્યમિમં શુભવાર્તા દાતુશ્ચ પ્રેષિત:।

XX કિન્તુ મદીયં વાક્યં કાલે ફલિષ્યતિ તત્ ત્વયા ન પ્રતીતમ્ અત: કારણાદ્ યાવદેવ તાનિ ન સેત્સ્યન્તિ તાવત્ ત્વં વક્તુમશક્તો મૂકો ભવા।

XXI તદાનીં યે યે લોકા: સિખરિયમપૈક્ષન્ત તે મધ્યેમન્દિરં તસ્ય બહુવિલમ્બાદ્ આશ્ચર્ય મેનિરે।

XXII સ બહિરાગતો યદા કિમપિ વાક્યં વક્તુમશક્ત: સક્લેતં કૃત્વા નિ:શબ્દસ્તસ્યૌ તદા મધ્યેમન્દિરં કસ્યચિદ્ દર્શનં તેન પ્રાપ્તમ્ ઇતિ સર્વે બુબુધિરે।

XXIII અનન્તરે તસ્ય સેવનપથ્યયિ સમ્પૂર્ણે સતિ સ નિજગેહં જગામા

XXIV કતિપયદિનેષુ ગતેષુ તસ્ય ભાર્યા ઇલીશેવા ગબ્ભવતી બભૂવ

XXV પશ્ચાન્ત્ સા પશ્ચમાસાન્ સંગોપ્યાકથયત્ લોકાનાં સમક્ષં મમાપમાનં ખણ્ડયિતું પરમેશ્વરો મયિ દૃષ્ટિં પાતયિત્વા કર્મદેશં કૃતવાન્।

XXVI અપરશ્ચ તસ્યા ગબ્ભસ્ય ષષ્ઠે માસે જાતે ગાલીલ્લદેશીયાસરત્યુરે

XXVII દાયૂદો વંશીયાય યૂષ્ફનાને પુરુષાય યા મરિયમ્નામકુમારી વાગ્દત્તાસીત્ તસ્યા: સમીપં જિબ્રાયેલ્ દૂત ઈશ્વરેણ પ્રહિત:।

XXVIII સ ગત્વા જગાહ હે ઈશ્વરાનુગૃહીતકન્યે તવ શુભં ભૂયાત્ પ્રભુ: પરમેશ્વરસ્તવ સહાયોસ્તિ નારીણાં મધ્યે ત્વમેવ ધન્યા।

XXIX તદાનીં સા તં દૃષ્ટ્વા તસ્ય વાક્યત ઉદ્ભિજ્ય કીદૃશં ભાષણમિદમ્ ઇતિ મનસા ચિન્તયામાસા

XXX તતો દૂતોડવદત્ હે મરિયમ્ ભયં માકાર્ષી: ત્વયિ પરમેશ્વરસ્યાનુગ્રહોસ્તિ।

XXXI पश्य त्वं गवर्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि।

XXXII स मडान् भविष्यति तथा सर्व्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्र इति ज्ञास्यति; अपरं प्रभुः परमेश्वरस्तस्य पितुर्दयिष्ठः सिंहासनं तस्मै दास्यति;

XXXIII तथा स याकुब्बो वंशोपरि सर्व्वदा राजत्वं करिष्यति, तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति।

XXXIV तदा मरियम् तं दूतं बभाषे नाडं पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि कथमेतत् सम्भविष्यति?

XXXV ततो दूतोऽकथयत् पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति तथा सर्व्वश्रेष्ठस्य शक्तिस्तवोपरि छायां करिष्यति ततो हेतोस्तव गवर्भाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्र इति ज्ञातिं प्राप्स्यति।

XXXVI अपरञ्च पश्य तव ज्ञातिरिलीशेवा यां सर्व्वे बन्ध्यामवदन् एदानीं सा वाद्धक्ये सन्तानमेकं गवर्भेऽधारयत् तस्य षष्ठमासोभूत्।

XXXVII किमपि कर्म नासाध्यम् ईश्वरस्य।

XXXVIII तदा मरियम् जगाद, पश्य प्रभेरुडं दासी मह्यं तव वाक्यानुसारेण सर्व्वमेतद् घटताम्; अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थे।

XXXIX अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पर्व्वतमयप्रदेशीययिडूदाया नगरमेकं शीघ्रं गत्वा

XL सिमरिययाजकस्य गृहं प्रविश्य तस्य ज्ञायाम् एलीशेवां सम्भोध्यावदत्।

XLI ततो मरियमः सम्भोधनवाक्ये एलीशेवायाः कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति तस्या गवर्भस्थबालको ननर्त्त। तत एलीशेवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती।

XLII प्रोत्र्यैर्गद्दितुमारोभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तव गवर्भस्थः शिशुश्च धन्यः।

XLIII त्वं प्रभोर्माता, मम निवेशने त्वया यरणावर्षितौ, ममाद्य सौभाग्यमेतत्।

XLIV पश्य तव वाक्ये मम कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति ममोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त्त।

XLV या स्त्री व्यश्वसीत् सा धन्या, यतो हेतोस्तां प्रति परमेश्वरोक्तं वाक्यं सर्व्वे सिद्धं भविष्यति।

XLVI तदानीं मरियम् जगाद धन्यवाद् परेशस्य करोति मामेकं मनः।

XLVII ममात्मा तारुकेशे य समुल्लासं प्रगच्छति।

XLVIII अकरोत् स प्रभुर्दुष्टिं स्वदास्या दुर्गतिं प्रति पश्याधारभ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा।

XLIX यः सर्व्वशक्तिमान् यस्य नामापि य पवित्रकां स येव सुमन्तकर्म कृतवान् मन्त्रिमितकां

L यो बिल्यति जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंक्तिषु अनुकम्पा तदीया य सर्व्वदैव सुतिष्ठति।

LI स्वबाहुबलतस्तेन प्राकाश्यत पराक्रमः। मनःकुमन्त्रणासाद्धं विकीर्त्यन्तेऽस्मिन्निनिः।

LII सिंहासनगताल्लोकां बलिनश्रावरोह्य साः पदेषूच्येषु लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्यपि।

LIII क्षुधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितर्ष्य साः सकलान् धनिनो लोकान् विसृज्येद् रिक्ततस्तकान्।

LIV एब्राहीमि य तद्देशे या दयास्ति सदैव तां स्मृत्वा पुरा पितृणां नो यथा साक्षात् प्रतिश्रुतां।

LV एस्त्रायैव्सेवकस्तेन तथोपक्रियते स्वयां।

LVI अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् एलीशेवया सखीषित्वा व्याद्युष्य निजनिवेशनं ययौ।

LVII तदनन्तरम् एलीशेवायाः प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं प्रासोष्ट।

LVIII ततः परमेश्वरस्तस्यां मडानुग्रहं कृतवान् अतत् श्रुत्वा समीपवासिनः कुटुम्बाश्रागत्य तथा सखी मुमुहुरे।

LIX तथाष्टमे दिने ते बालकस्य त्वयं छेतुम् अेत्य तस्य पितृनामानुग्रहं तन्नाम सिमरिय इति कर्तुमीषुः।

LX किन्तु तस्य माताकथयत् तन्न, नामास्य योडन् इति कर्त्तव्यम्।

LXI तदा ते व्याडरन् तव वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नास्ति।

LXII ततः परं तस्य पितरं सिमरियं प्रति सङ्केत्य पप्रच्छुः शिशोः किं नाम कारिष्यते?

LXIII ततः स इलकमेकं याचित्वा लिलेभ तस्य नाम योडन् भविष्यति। तस्मात् सर्व्वे आश्चर्य्यं मेनिरे।

LXIV तत्क्षणां सिमरियस्य जिव्हाज्जोऽपगतं स मुषं व्यादाय स्पष्टवाण्मिथ्यार्थ्य ईश्वरस्य गुणानुवादं यकार।

LXV तस्माद्यनुर्दिक्स्थाः समीपवासिबोका लीता येवमेताः सर्वाः कथा यिडूदायाः पर्व्वतमयप्रदेशस्य सर्व्वत्र प्रचारिताः।

LXVI तस्मात् श्रोतारो मनःसु स्थापयित्वा कथयाम्बलूवुः कीदृशोयं बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्य सहायोभूत्।

LXVII तदा योहनः पिता सिपरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् अेतादृशं भविष्यद्वाक्यं कथयामास।

LXVIII छन्नायेलः प्रभु यस्तु स धन्यः परमेश्वरः। अनुगृह्य निजाल्लोकान् स अेव परिभोययेत्।

LXIX विपक्षजन्तस्तेभ्यो यथा भोय्यामहे वयं यावज्जिवञ्च धर्मेण सारल्येन य निर्भयाः।

LXX सेवामहे तमेवैकम् अेतत्कारणमेव या स्वकीयं सुपवित्रञ्च संस्मृत्य नियमं सदा।

LXXI कृपया पुरुषान् पूर्वान् निकषार्थात्तु नः पितुः। छब्राडीमः समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा।

LXXII तमेव सङ्गं कर्त्तं तथा शत्रुगणस्य या ऋतीयाकारिणश्चैव करेभ्यो रक्षाणाय नः।

LXXIII सृष्टेः प्रथमतः स्वीयैः पवित्रैर्भाविवादिभिः।

LXXIV यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायूदः सेवकस्य तु।

LXXV वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्।

LXXVI अतो हे बालक त्वन्तु सर्वेभ्यः श्रेष्ठ अेव यः। तस्यैव भाविवादीति प्रविष्यातो भविष्यसि। अस्माकं यरणान् क्षेमे मार्गे यालयितुं सदा। अेवं ध्वान्तेऽर्थतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः।

LXXVII उपविष्टास्तु तानेव प्रकाशयितुमेव हिं कृत्वा मडानुकम्पां हि यामेव परमेश्वरः।

LXXVIII और्द्व्यात् सूर्य्यमुदाय्यैवास्मभ्यं प्रादानु दर्शनां तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापभोयने।

LXXIX परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्वाणनाय या प्रभो मर्गि परिष्कर्त्तु तस्याग्रायी भविष्यसि।

LXXX अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या य वर्द्धितुमारोभे; अपरञ्च स छन्नायेलो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

II

I अपरञ्च तस्मिन् काले राजस्य सर्वेषां लोकानां नामानि लेभयितुम् अगस्तडैसर आज्ञापयामास।

II तदनुसारेण कुरीणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति नामलेभनं प्रारोभे।

III अतो डेतो नमि लेभितुं सर्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरे जग्मुः।

IV तदानीं यूषङ् नाम लेभितुं वाग्दत्तया स्वभार्य्याया गवर्भवत्या मरियमा सङ् स्वयं दायूदः सञ्जातिवंश

एति कारणाद् गालीव्रदेशस्य नासरत्नगराद्

V यिडूदाप्रदेशस्य डेतलेडमाभ्यं दायूद्गरे जगाम।

VI अन्यथ्य तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो मरियमः प्रसूतिकाल उपस्थिते

VII सा तं प्रथमसुतं प्रासोष्ट किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टयित्वा गोशालायां स्थापयामास।

VIII अनन्तरं ये क्रियन्तो मेषपालकाः स्वमेषप्रज्जरक्षायै तत्रदेशे स्थित्वा रज्ज्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म कुर्वन्ति,

IX तेषां समीपं परमेश्वरस्य दूत आगत्योपतस्थौ; तदा यतुष्पार्श्वे परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितत्वात् तेऽतिशशङ्किरे।

X तदा स दूत उवाच मा भैष्ट पश्यताधे दायूदः पुरे युष्मन्निमित्तं त्राता प्रभुः प्रीष्टोऽज्जनिष्ट,

XI सर्वेषां लोकानां मडानन्दजन्कम् एभं मङ्गलवृत्तान्तं युष्मान् ज्ञापयामि।

XII यूर्यं (तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान् प्रतीदं यिङ्गं भविष्यति।

XIII दूत एभां कथां कथितवति तत्राकस्मात् स्वर्गीयाः पूतना आगत्य कथाम् एभां कथयित्वेश्वरस्य

गुणानन्वादिषुः, यथा,

XIV सर्वोर्द्व्यस्थैरीश्वरस्य मडिमा सम्प्रकाश्यतां। शान्तिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रति।।

XV ततः परं तेषां सन्निधे दूतगणे स्वर्गं गते मेषपालकाः परस्परम् अवेयन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनां ज्ञापितवान् तस्या याथर्थं ज्ञातुं वयमधुना डेतलेडम्पुरं यामः।

XVI पश्चात् ते तूर्णं प्रजित्वा मरियमं यूषङ् गोशालायां शयनं बालकञ्च दृष्टुः।

XVII छत्थं दृष्ट्वा बालकस्यार्थे प्रोक्तां सर्वकथां ते प्राचारयाञ्चक्रुः।

XVIII ततो ये लोक मेषरक्षकाणां वदनेभ्यस्तां वार्तां शुश्रुवुस्ते मडाश्चर्य्य मेनिरे।

XIX किन्तु मरियम् अेतत्सर्व्वघटनांनां तात्पर्य्यं विविच्य मनसि स्थापयामास।

XX तत्पश्चाद् दूतविज्ञापानुज्ञं श्रुत्वा दृष्ट्वा य मेषपालका ईश्वरस्य गुणानुवादे धन्यवादाद् कुर्वाणाः परावृत्य ययुः।

XXI अथ बालकस्य त्वकछेदनकालेऽष्टमदिवसे समुपस्थिते तस्य गल्बमस्थितेः पुर्व्वं स्वर्गीयदूतो यथाज्ञापयत् तदनुज्ञं ते तन्नामधेयं यीशुरिति यकिरे।

XXII ततः परं मूसालिभित्त्ववस्थाया अनुसारेण मरियमः शुचित्वकाल उपस्थिते,

XXIII "प्रथमजः सर्व्वः पुरुषसन्तानः परमेश्वरे समर्प्यतां," एति परमेश्वरस्य व्यवस्थया

XXIV यीशुं परमेश्वरे समर्पयितुम् शास्त्रीयविधुक्तं कपोतद्वयं पारावतशावकद्वयं वा बलिं दातुं ते तं गृहीत्वा यिज्ञाालमम् आययुः।

XXV यिज्ञाालमपुरनिवासी शिमियोन्नामा धार्मिक एक आसीत् स एसायेलः सान्त्वनामपेक्ष्य तस्थौ किञ्च पवित्र आत्मा तस्मिन्नाविर्भूतः।

XXVI अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिषिक्ते त्रातरि त्वया न दृष्टे त्वं न मरिष्यसीति वाक्यं पवित्रेण आत्मना तस्म प्राकथ्यता।

XXVII अपरञ्च यदा यीशोः पिता माता य तदर्थं व्यवस्थानुज्ञं कर्म कर्तुं तं मन्दिरम् आनिन्यतुस्तदा

XXVIII शिमियोन् आत्मन आकर्षणेन मन्दिरमागत्य तं कोडे निधाय ईश्वरस्य धन्यवादे कृत्वा कथयामास, यथा,

XXIX हे प्रभो तव दासोयं निजवाक्यानुसारतः। एदानीन्तु सकल्याणो भवता संविसृज्यताम्।

XXX यतः सकलदेशस्य दीप्तये दीप्तिज्ञपकं।

XXXI एसायेलीयलोकस्य मङ्गलौरवज्ञपकं।

XXXII यं त्रायकं जनानान्तु सम्भुभे त्वमज्जन्तः। सअेव विधेतेऽस्माकं ध्रवं नयननगोचरे॥

XXXIII तदानीं तेनोक्ता अेताः सकलाः कथाः श्रुत्वा तस्य माता यूषङ् य विस्मयं मेनाते।

XXXIV ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्त्वा तन्मातरं मरियमम् उवाच, पश्य एसायेलो वंशमध्ये बहूनां पातनायोत्थापनाय य तथा विरोधपात्रं भवितुं, बहूनां गुप्तमनोगतानां प्रकटीकरणाय बालकोयं नियुक्तोस्ति।

XXXV तस्मात् तवापि प्राणाः शूलैर्न व्यत्स्यन्ते।

XXXVI अपरञ्च आशेरस्य वंशीयकिन्तूयेलो द्रुडिता छन्नाभ्या अतिजरती भविष्यद्वादिन्येका या विवाहात् परं सप्त वत्सरान् पत्या सह न्यवसत् ततो विधवा भूत्वा यतुरशीतिवर्षवयःपर्य्यन्तं

XXXVII मन्दिरे स्थित्वा प्रार्थनोपवासैर्दिवानिशम् ईश्वरम् असेवत सापि स्त्री तस्मिन् समये मन्दिरमागत्य

XXXVIII परमेश्वरस्य धन्यवादे यकार, यिज्ञाालमपुरवासिनो यावन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वृत्तान्तं ज्ञापयामास।

XXXIX एत्थं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्व्वेषु कर्मसु कृतेषु तौ पुनश्च गालीलौ नासरतनामकं

निजनगरं प्रतस्थाते।

XL तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमेत्य ज्ञानेन परिपूर्णा आत्मना शक्तिमांश्च भवितुमारेभे तथा तस्मिन् ईश्वरानुग्रहो अभूव।

XLI तस्य पिता माता य प्रतिवर्षं निस्तारोत्सवसमये यिज्ञाालमम् अगच्छताम्।

XLII अपरञ्च यीशो द्वादशवर्षवयस्क सति तौ पर्व्वसमयस्य रीत्यनुसारेण यिज्ञाालमं गत्वा

XLIII पार्व्वेणं सम्पाद्य पुनरपि व्याधुय्य यातः किन्तु यीशुर्बालको यिज्ञाालमि तिष्ठति। यूषङ् तन्माता य तद् अविदिहत्वा।

XLIV स सङ्गिभिः सह विधत अेतस्य बुद्ध्या दिनैकगम्यमार्गं जग्मतुः। किन्तु शेषे ज्ञातिबन्धूनां समीपे मृगयित्वा तद्दुर्देशमप्राप्य

XLV तौ पुनरपि यिज्ञाालमम् परावृत्यागत्य तं मृगयाञ्चकतुः।

XLVI अथ दिनत्रयात् परं पण्डितानां मध्ये तेषां कथाः शृण्वन् तत्त्वं पृच्छंश्च मन्दिरे समुपविष्टः स ताभ्यां दृष्टः।

XLVII तदा तस्य बुद्ध्या प्रत्युत्तरैश्च सर्व्वे श्रोतारो विस्मयमापद्यन्ते।

XLVIII तादृशं दृष्ट्वा तस्य जनको जननी य यमय्यकतुः किञ्च तस्य माता तमवदत्, हे पुत्र, कथमावां प्रतीत्यं समायस्त्वम्? पश्य तव पिताहञ्च शोकाकुलो सन्तौ त्वामन्विच्छावः स्म।

XLIX ततः सोवदत् कुतो माम् अन्वैरच्छतं? पितुर्गुहं मया स्थातव्यम् अेतत् किं युवाभ्यां न ज्ञायते?

L किन्तु तौ तस्यैतद्वाक्यस्य तात्पर्यं बोद्धुं नाशक्नुतां।

LI ततः परं स ताभ्यां सद्यः नासरतं गत्वा तयोर्वशीभूतस्तस्थौ किन्तु सर्व्वा अेताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापयामास।

LII अथ यीशो बुद्धिः शरीरञ्च तथा तस्मिन् ईश्वरस्य मानवानाञ्चानुग्रहो वर्द्धितुम् आरेभो।

III

I अनन्तरं तिबिरियकैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे सति यदा पन्तीयपीलातो यिहूदादेशाधिपति डेरौद् तु गावीलप्रदेशस्य राजा झिलिपनामा तस्य भ्राता तु यितूरियायास्त्राप्पोनीतियाप्रदेशस्य य राजासीत् लुषानीयनामा अविनीनेदेशस्य राजासीत्।

II डानन् क्रियझाम्ना प्रधानयाज्जकावास्तां तदानीं सिभरियस्य पुत्राय योडने मध्येप्रान्तरम् ईश्वरस्य वाक्ये प्रकाशिते सति।

III स यर्दन उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापमोचनार्थं मनःपरावर्त्तनस्य चिह्नरूपं यन्मज्जनं तदीयाः कथाः सर्वत्र प्रचारयितुमारेभो।

IV यिशयियभविष्यद्भक्तुग्रन्थे यादृशी लिपिरास्ते यथा, परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।

V कारिष्यन्ते समुच्छ्रायाः सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते नताः सर्वे पर्वताश्चोपपर्वताः। कारिष्यन्ते य या वक्रास्ताः सर्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या उच्यन्तीयभूमयः।

VI ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्वमानवाः। एत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यसिद् रवः।।

VII ये ये लोका मज्जनार्थं बहिराययुस्तान् सोवदत् रे रे सर्पवंशा आगाभिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतयामास?

VIII तस्माद् एब्राहीम् अस्माकं पिता कथामीदृशीं मनोभिर्न कथयित्वा यूयं मनःपरिवर्त्तनयोग्यं इलं इलतः युष्मान् यथार्थं वदामि पाषाणोभ्य अेतोभ्य ईश्वर एब्राहीमः सन्तानोत्पादने समर्थः।

IX अपरञ्च तरुमूलेऽधुनापि परशुः संलग्नोस्ति यस्तरुत्तमं इलं न इलति स छिद्यतेऽग्रीं निक्षिप्यते या

X तदानीं लोकार्स्तं पप्रच्छुस्तर्हि किं कर्तव्यमस्माभिः?

XI ततः सोवादीत् यस्य द्वे वसने विद्येते स वस्त्रहीनायैकं वितरतु किञ्च यस्य षाडद्रव्यं विद्यते सोपि तथैव करोतु।

XII ततः परं करसञ्चायिनो मज्जनार्थम् आगत्य पप्रच्छुः डे गुरो किं कर्तव्यमस्माभिः?

XIII ततः सौकथयत् निरूपितादधिकं न गृह्णीत।

XIV अनन्तरं सेनागाण अेत्य पप्रच्छ किमस्माभिर्वा कर्तव्यम्? ततः सोभिदधे कस्य कामपि डानि मा कार्भ तथा मृषापवादं मा कुरुत निजवेतनेन य सन्तुष्य तिष्ठत।

XV अपरञ्च लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्वपीति मनोभिर्वितर्कयाञ्चक्रुः, योडनयम् अभिषिक्तस्त्राता न वेति?

XVI तदा योडन् सर्वान् व्याज्जहार, जलेऽहं युष्मान् मज्जयामि सत्यं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं भोययितुमपि न योग्योस्मि तादृश अेको मत्तो गुरुतरः पुमान् अेति, स युष्मान् वर्द्धिरूपे पवित्र आत्मनि मज्जयिष्यति।

XVII अपरञ्च तस्य हस्तैः शूर्प आस्ते स स्वशस्यानि शुद्धरूपं प्रस्फोट्य गोधूमान् सर्वान् भाण्डागारे संग्रहीष्यति किन्तु भूषाणि सर्व्वाण्यनिर्व्वाणवह्निना दाडयिष्यति।

XVIII योडन् उपदेशेनेत्यं नानाकथा लोकानां समक्षं प्रचारयामास।

XIX अपरञ्च डेरौद् राजा झिलिपनाम्नः सडोदरस्य भाय्यां डेरौदियामधि तथान्यानि यानि यानि कुकर्माणि।

इतवान् तदधि य

XX योडना तिरस्कृतो भूत्वा कारागारे तस्य बन्धनाद् अपरमपि कुकर्म्म यकार।

XXI एतः पूर्वं यस्मिन् समये सर्वे योडना मज्जितास्तदानीं यीशुरय्यागत्य मज्जितः।

XXII तदनन्तरं तेन प्रार्थिते मेघद्वारं मुक्तं तस्मात् पवित्र आत्मा मूर्त्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्य्वररोहः तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशवाणी बभूवा।

XXIII तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिंशद्दर्धवयस्क आसीत् लौकिकज्ञाने तु स यूषकः पुत्रः,

XXIV यूषक् अलेः पुत्रः, अलेर्मत्ततः पुत्रः, मत्तत् लेवेः पुत्रः, लेवि मल्केः पुत्रः, मल्कियात्रस्य पुत्रः; यान्नो यूषकः पुत्रः।

XXV यूषक् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोस् नडूमः पुत्रः, नडूम् एष्वेः पुत्रः एष्विनगेः पुत्रः।

XXVI नगिर्माटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमियेः पुत्रः, शिमियीर्यूषकः पुत्रः, यूषक् यिडूदाः पुत्रः।

XXVII यिडूदा योडानाः पुत्रः, योडाना रीषाः पुत्रः, रीषाः सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल् शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नेरेः पुत्रः।

XXVIII नेरिर्मल्केः पुत्रः, मल्किः अधः पुत्रः, अदी कोषमः पुत्रः, कोषम् एल्मोददः पुत्रः, एल्मोदद् अेरः पुत्रः।

XXIX अर् योशेः पुत्रः, योशिः एलीयेषरः पुत्रः, एलीयेषर् योरीमः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवेः पुत्रः।

XXX लेविः शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिडूदाः पुत्रः, यिडूदा यूषकः पुत्रः, यूषक् योननः पुत्रः, यानन् एलीयाकीमः पुत्रः।

XXXI एलियाकीम्ः मिलेयाः पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्ततस्य पुत्रः, मत्ततो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः।

XXXII दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पुत्रः, ओबेद् बोयसः पुत्रः, बोयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नडशोनः पुत्रः।

XXXIII नडशोन् अम्मीनादब्ः पुत्रः, अम्मीनादब् अरामः पुत्रः, अराम् डिप्रोएः पुत्रः, डिप्रोए् पेरसः पुत्रः, पेरस् यिडूदाः पुत्रः।

XXXIV यिडूदा याडूब्ः पुत्रः, याडूब् एस्डाकः पुत्रः, एस्डाक् एब्ब्राडीमः पुत्रः, एब्ब्राडीम् तेरडः पुत्रः, तेरड् नाडोरः पुत्रः।

XXXV नाडोर सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रिथ्वः पुत्रः, रिथूः पेलगः पुत्रः, पेलग् अेवरः पुत्रः, अेवर् शेलडः पुत्रः।

XXXVI शेलड् डैनः पुत्रः, डैनन् अर्ईक्षदः पुत्रः, अर्ईक्षद् शामः पुत्रः, शाम् नोडः पुत्रः, नोडो लेमकः पुत्रः।

XXXVII लेमक् मिथूशेलडः पुत्रः, मिथूशेलड् डनोकः पुत्रः, डनोक् येरदः पुत्रः, येरद् मडललेलः पुत्रः, मडललेल् डैननः पुत्रः।

XXXVIII डैनन् एनोशः पुत्रः, एनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्रः, आदम् एश्वरस्य पुत्रः।

IV

I ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यर्दननद्याः परावृत्यात्मना प्रान्तरे नीतः सन् यत्वारिंशद्दिनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्,

II किञ्च तानि सर्वादिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णो स क्षुधितवान्।

III ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरानेतान् आज्ञाय पूपान् कुरु।

IV तदा यीशुरुवाय, लिपिरीदृशी विद्यते मनुजः केवलेन पूपेन न ञ्जवति किन्त्वीश्वरस्य सर्वाभिराज्ञाभिर् ञ्जवति।

V तदा शैतान् तमुच्यं पर्वतं नीत्वा निमिषैकमध्ये जगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्।

VI पश्चात् तमवादीत् सर्वम् अेतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममेच्छा ञ्जायते तस्मै दातुं शक्नोमि,

VII त्वं येन्मां भजसे तर्हि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति।

VIII तदा यीशुस्तं प्रत्युक्तवान् दृशी भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं प्रभुं परमेश्वरं भजस्व केवलं तमेव सेवस्व य।

IX अथ शैतान् तं यिदृशात्मनो नीत्वा मन्दिरस्य शूडाय उपरि समुपवेश्य ञ्जाद त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थानादितो लङ्कित्वाधः

X पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापयिष्यति स्वीयान् दूतान् स परमेश्वरः।

XI रक्षितुं सर्वमार्गं त्वां तेन त्वश्चरणे यथा न लगेत् प्रस्तराघातस्त्वां धरिष्यन्ति ते तथा।

XII तदा यीशुना प्रत्युक्तम् एधमाप्युक्तमस्ति त्वं स्वप्रभुं परेशं मा परीक्षस्वा

XIII पश्चात् शैतान् सर्वपरीक्षां समाप्य क्षणान्तं त्यक्त्वा ययौ।

XIV तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालीलप्रदेशं गतस्तदा तत्सुभ्यातिश्रुतुर्दृशं व्यानशे।

XV स तेषां भजनगृहेषु उपदिश्य सर्वैः प्रशंसितो अभूत्।

XVI अथ स स्वपालनस्थानं नासरतपुरमेत्य विश्रामवारे स्वायाराद् भजनगोळं प्रविश्य पठितुमुत्तस्थौ।

XVII ततो यिशयियभविष्यद्वादिनः पुस्तकं तस्य कर्दते सति स तत् पुस्तकं विस्तार्थं यत्र वक्ष्यमाणानि वयनानि सन्ति तत् स्थानं प्राप्य पपाठ।

XVIII आत्मा तु परमेशस्य मदीयोपरि विधतो दरिद्रेषु सुसंवाहं वक्तुं मां सोभिषिक्तवान्। भ्रान्तः करणाल्लोकां सुस्वस्थान् कर्तुमेव या बन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्तं घोरयितुं वयः। नेत्राणि दातुमन्धेभ्यस्त्रातुं बद्धजनानपि।

XIX परेशानुग्रहे कालं प्रयारयितुमेव या सर्वैतत्करणाथयि माभेव प्रदिशोति सः।।

XX ततः पुस्तकं बद्ध्वा परियारकस्य हस्ते समर्थं यासने समुपविष्टः, ततो भजनगृहे यावन्तो लोका आसन् ते सर्वेऽनन्यदृष्ट्या तं विलुलोकिते।

XXI अनन्तरम् अद्यैतानि सर्वाणि लिपितवयनानि युष्माकं मध्ये सिद्धानि स एषां कथां तेभ्यः कथयितुमारेभे।

XXII ततः सर्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य मुषान्निर्गताभिरनुग्रहस्य कथाभिश्चामत्कृत्य कथयामासुः किमयं यूषकः पुत्रो न?

XXIII तदा सोडवादीद् हं यिकित्सक स्वमेव स्वस्थं कुरु कर्नाडूमि यद्यत् कृतवान् तदश्रौष्म ताः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशे कुरु कथामेतां यूयमेवावश्यं मां वदिष्यथा

XXIV पुनः सोवादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, कोपि भविष्यद्वादी स्वदेशे सत्कारं न प्राप्नोति।

XXV अपरञ्च यथार्थं वस्मि, अेलियस्य ज्वनकाले यदा सार्द्धनितयवर्षाणि यावत् जलप्रतिबन्धात् सर्वस्मिन् देशे मडादुर्भिक्षम् अजनिष्ट तदानीम् एस्त्रायेलो देशस्य मध्ये ब्रह्मव्यो विधवा आसन्।

XXVI किन्तु सीदो-प्रदेशीयसारिङ्कपुरनिवासिनीम् अेकां विधवां विना कस्याश्चिदपि समीपे अेलियः प्रेरितो नाभूत्।

XXVII अपरञ्च एलीशायभविष्यद्वादिविद्यमानताकाले एस्त्रायेलेशे बहवः कुष्ठिन आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं नामान्कुष्ठिनं विना कोप्यन्यः परिष्कृतो नाभूत्।

XXVIII एषां कथां श्रुत्वा भजनगोळस्थिता लोकाः सकोधम् उत्थाय

XXIX नगरात्तं बहिष्कृत्य यस्य शिष्यरिणो उपरि तेषां नगरं स्थापितमास्ते तस्मान्निक्षेपुं तस्य शिष्यं तं निन्युः

XXX किन्तु स तेषां मध्याह्नपसृत्य स्थानान्तरं जगाम।

XXXI ततः परं यीशुर्गालीलप्रदेशीयककर्नाडूमनगर उपस्थाय विश्रामवारे लोकानुपदेशुम् आरब्धवान्।

XXXII तद्गृहेशात् सर्वे यमय्यकु र्यतस्तस्य कथा गुरुतरा आसन्।

XXXIII तदानीं तद्भजनगोळस्थितोऽमेध्यभूतग्रस्त अेको जन उच्यैः कथयामास,

XXXIV हं नासरतीययीशोऽस्मान् त्यज, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासि? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन अेतदहं जानामि।

XXXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वावदत् मौनी भव एतो बहिर्भव; ततः सोमेध्यभूतस्तं मध्यस्थाने पातयित्वा किञ्चिदध्यङ्गिसित्वा तस्माद् बहिर्गतवान्।

XXXVI ततः सर्वे लोकाश्चामत्कृत्य परस्परं वक्तुमारंभिते कोयं यमत्कारः। अेष प्रभावेण पराक्रमेण यामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति।

XXXVII अनन्तरं यतुर्दिकस्यदेशान् तस्य सुभ्यातिर्व्याप्नोत्।

XXXVIII तदनन्तरं स भजनगोळाद् बहिरागत्य शिमोनी निवेशनं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रूज्वरिणोऽत्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं यकुरुः।

XXXIX ततः स तस्याः समीपे स्थित्वा ज्वरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तत्क्षणम् उत्थाय तान् सिषेवे।

XL अथ सूय्यास्तिकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः, तदा स अेकैकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् यकार।

XLI ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य यीशोः कृत्वा य अत्माधिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोऽभिषिक्तत्रातेति ते विविदुरेतस्मात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्वक्तुं निषिषेध।

XLII अपरञ्च प्रभाते सति स विजनस्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तन्निकटं गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरुन्धन्।

XLIII किन्तु स तान् जगाद, ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रचारयितुम् अन्यानि पुराण्यपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोऽं।

XLIV अथ गावीलो भजनगोष्ठेषु स उपदिदेश।

V

I अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेषरथस्य तीरं उत्तिष्ठति, तदा लोका ईश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः।

II तदानीं स हृदस्य तीरसमीपे नौद्वयं ददर्श किञ्च मत्स्योपज्ज्विनो नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति।

III ततस्तयोर्द्वयो मध्ये शिमोनो नावमारुह्य तीरात् किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुपविश्य लोकां प्रोपदिष्टवान्।

IV पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याज्जहार, गलीरीं जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तुं जालं निक्षिपा।

V ततः शिमोन अत्माधे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं क्षिपामः।

VI अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रच्छिन्नः।

VII तस्माद् उपकर्तुम् अन्यानौस्थान् सर्जिन आयातुम् छिन्नेन समाह्वयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौद्वयं प्रपूरयामासु यै नौद्वयं प्रमग्नम्।

VIII तदा शिमोन्पितरस्तद्द विलोक्य यीशोश्चरणाथोः पतित्वा, हे प्रभोऽं पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, धिति कथितवान्।

IX यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात् शिमोन् तत्सर्जिनश्च यमत्कृतवन्तः; शिमोनः सडकारिणौ सिवदेः पुत्रौ याकूब् योहन् येमौ तादृशौ अलूवतुः।

X तदा यीशुः शिमोनं जगाद मा लैषीरधारण्य त्वं मनुष्यधरो भविष्यसि।

XI अनन्तरं सर्वासु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्वाः परित्यज्य तस्य पश्चाद्गमिनो अलूवतुः।

XII ततः परं यीशोः कस्मिंश्चित्पुरे तिष्ठति ज्वरं अेकः सर्वाङ्गकुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युञ्जः पतित्वा सविनयं वक्तुमारंभे, हे प्रभो यदिति भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।

XIII तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदङ्गं स्पृशन् अत्माधे त्वं परिच्छिद्यस्वेति ममेच्छास्ति ततस्तत्क्षणां स कुष्ठात् मुक्तः।

XIV पश्चात् स तमाज्ञापयामास कथामिमां कस्मैयिद् अकथयित्वा याज्जकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृतवस्य प्रमाणानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्पृञ्जस्व य।

XV तथापि यीशोः सुभ्याति र्भङ्गु व्याप्तुमारंभे किञ्च तस्य कथां श्रोतुं स्वीयरोगेभ्यो मोक्तुञ्च लोका आजग्मुः।

XVI अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयाञ्चक।

XVII अपरञ्च अेकदा यीशुरुपदिशति, अेतर्हि गावील्यिडूदाप्रदेशयोः सर्वनगरेभ्यो यिःशालमश्च कियन्तः इःशिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदन्तिके समुपविविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः प्रभावः प्रयकाश।

XVIII पश्चात् कियन्तो लोका अेकं पक्षाघातिनं षट्वायां निधाय यीशोः समीपमानेतुं सम्मुपे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्त।

XIX किन्तु बहुजनिवडसम्वाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं अनित्वा तं पक्षाघातिनं सषट्त्वं गृहमध्ये यीशोः सम्मुपे ऽवरोडयामासुः।

XX तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं व्याजहार, डे मानव तव पापमक्षम्यता

XXI तस्माद् अध्यापकाः किंशिनश्च यित्तरित्थं प्रयिन्तितवन्तः, अेषु ज्ञन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोति?

XXII तदा यीशुस्तेषाम् एतथं यिन्तनं विदित्वा तेभ्योऽकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ?

XXIII तव पापक्षमा ज्ञाता यद्वा त्वमुत्थाय व्रज्येतेतयो र्मध्ये का कथा सुकथ्या?

XXIV किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं जगाद) उत्तिष्ठ स्वशयां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि।

XXV तस्मात् स तत्क्षणात् उत्थाय सर्वेषां साक्षात् निजशयनीयं गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निजनिवेशनं ययौ।

XXVI तस्मात् सर्वे विस्मय प्राप्ता मनःसु भीताश्च वयमद्यासम्भवकार्याण्यदृशामि एत्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं प्रोदितः।

XXVII ततः परं बहिर्गच्छन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चायकं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चादेहि।

XXVIII तस्मात् स तत्क्षणात् सर्वं परित्यज्य तस्य पश्चादियाय।

XXIX अनन्तरं लेवि निजगृहे तदर्थं मडाभोज्यं यकार, तदा तैः सडानेके करसञ्चायिनस्तदन्यलोकान् भोक्तुमुपविदिशुः।

XXX तस्मात् कारणात् याइडालानां पापिलोकानाञ्च सङ्गे यूयं कुतो भङ्ग्वे पिवथ येति कथां कथयित्वा किंशिनोऽध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वाग्युद्धं कर्तुमारेभिरे।

XXXI तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोयद् अरोगलोकानां यिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरोगाणांमेवा

XXXII अहं धार्मिकान् आह्वानुं नागतोस्मि किन्तु मनः परावर्त्तयितुं पापिन एव।

XXXIII ततस्ते प्रोयुः, योहनः किंशिनश्च शिष्या वारंवारम् उपवसन्ति प्रार्थयन्ते य किन्तु तव शिष्याः कुतो भुञ्जते पिवन्ति य?

XXXIV तदा स तानायथ्यो वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सभिगणं किमुपवासयितुं शक्नुथ?

XXXV किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति।

XXXVI सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्भूव पुरातनवस्त्रे कोपि नूतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन ज्ञोर्वावस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनवस्त्रयो र्मेवञ्च न भवति।

XXXVII पुरातन्यां कुत्वां कोपि नूतनं द्राक्षारसं न निदधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेजसा पुरातनी कुतू विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति।

XXXVIII ततो डेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निधातव्यस्तेनोभयस्य रक्षा भवति।

XXXIX अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाञ्छति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

VI

I अयरञ्च पर्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्राभवारे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कण्ठिशं छित्वा करेषु र्दधित्वा भादितुमारेभिरे।

II तस्मात् क्रियन्तः किंशिनस्तानवदन् विश्राभवारे यत् कर्म न कर्त्तव्यं तत् कुतः कुरुथ?

III यीशुः प्रत्युवाय दायुद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधात्ताः किं यक्नुः स कथम् ईश्वरस्य मन्दिरे प्रविश्य

IV ये दर्शनीयाः पूषा याञ्जकान् विनान्यस्य कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं बुभञ्जे सङ्गिभ्योपि ददौ तत् किं युष्माभिः कदापि नापाडि?

V पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्राभवारस्यापि प्रभु र्भवति।

VI अनन्तरम् अन्यविश्राभवारे स भोजनगोडं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुष्कदक्षिणकर अेकः पुमान् उपतस्थिवान्।

VII तस्माद् अध्यापकाः किंशिनश्च तस्मिन् दौषमारोपयितुं स विश्राभवारे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारेभिरे।

VIII तदा यीशुस्तेषां यिन्तां विदित्वा तं शुष्ककरं पुमांसं प्रोवाय, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठा

IX तस्मात् तस्मिन् उल्लिखितवति यीशुस्तान् व्याज्जहार, युष्मान् एषां कथां पृच्छामि, विश्रामवारे हितम् अहितं वा, प्राणरक्षणं प्राणनाशनं वा, अतेषां किं कर्मकरणीयम्?

X पश्चात् यत्तुर्द्विषु सर्वान् विलोक्य तं मानवं बभाषे, निजकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृतं एतत्करवत् तस्य हस्तः स्वस्थोभवत्।

XI तस्मात् ते प्रयाण्डकोपावन्ति। यीशुं किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः।

XII ततः परं स पर्वतमारुह्येश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिं यापितवान्।

XIII अथ दिने सति स सर्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये

XIV पितरनाम्ना ज्ञातः शिमोन तस्य भ्राता आन्द्रियश्च याकूब् योडन् यं द्विविधं बर्थलमयश्च

XV मथिः थोमा आल्डीयस्य पुत्रो याकूब् ज्वलन्तनाम्ना ज्ञातः शिमोन

XVI यं याकूब्जो भ्राता यिडूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स एषकरीयोतीययिडूदाश्चैतान् द्वादश ज्ञान् मनोनीतान् कृत्वा स जग्राह तथा प्रेरित एति तेषां नाम यकारा

XVII ततः परं स तैः सह पर्वतादवरुह्य उपत्यकायां तस्थौ ततस्तस्य शिष्यसङ्घो यिडूदादेशाद् यिडूदाशालमश्च सोरः सीदोनश्च जलधे रोधसो ज्ञानिद्वाराश्च अत्यं तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्त्यर्थञ्च तस्य समीपे तस्थुः।

XVIII अमेध्यभूतग्रस्ताश्च तन्निकटमागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः।

XIX सर्वेषां स्वास्थ्यकरणप्रभावस्य प्रकाशितत्वात् सर्वे लोका अत्यं तं स्मरन्ति येतिरे।

XX पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कृत्वा जगाह, हे हरिद्रा यूयं धन्या यत एश्वरीये राज्ञ्ये वोडधिकारोस्ति।

XXI हे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तस्पर्धयः हे एड रोदिनो ज्ञाना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथा

XXII यदा लोका मनुष्यसूनो नमिडेतो युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद् दूरीकरिष्यन्ति यं तदा यूयं धन्याः।

XXIII स्वर्गं युष्माकं यथेष्टं इदं भविष्यति, अतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोव्लसत आनन्देन नृत्यत यं, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यावहृतम्।

XXIV किन्तु हा हा धनवन्तो यूयं सुभं प्राप्नुता हन्त परितृप्ता यूयं क्षुधिता भविष्यथ;

XXV एड हसन्तो यूयं वत युष्माभिः शोयितव्यं रोदितव्यञ्च।

XXVI सर्वैलाङ्गैर्युष्माकं सुख्यातौ कृतायां युष्माकं दुर्गतिं भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तद्वत् कृतवन्तः।

XXVII हे श्रोतारो युष्मत्समं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयध्वं ये यं युष्मान् द्विषन्ति तेषामपि हितं कुरुत।

XXVIII ये यं युष्मान् शपन्ति तेभ्य आशिषं दत्त ये यं युष्मान् अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलं प्रार्थयध्वं।

XXIX यद्दि कश्चित् तव कपोले यथेष्टाघातं करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परावर्त्य सम्पुष्पीकुरु पुनश्च यद्दि कश्चित् तव गान्धीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिधेयवस्त्रम् अपि ग्रहीतुं मा वारया

XXX यस्त्वां चायते तस्मै देहि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तं मा याययवा

XXXI परेभ्यः स्वान् प्रति यथायतराम् अपेक्षध्वं परान् प्रति यूयमपि तथाययत।

XXXII ये ज्ञाना युष्मासु प्रीयन्ते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं इदं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते।

XXXIII यद्दि हितकारिण एव हितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं इदं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति।

XXXIV येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्त्यप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणो समर्पिते युष्माकं किं इदं? पुनः प्राप्याशया पापीलोका अपि पापिजनेषु ऋणम् अर्पयन्ति।

XXXV अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयध्वं, परहितं कुरुत यं; पुनः प्राप्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, यूयञ्च सर्वप्रधानस्य सन्ताना एति ज्ञातिं प्राप्स्यथ, यतो युष्माकं पिता कृतघ्नानां दुष्टतानाञ्च हितमाययति।

XXXVI अत एव स यथा दयालु यूयमपि तादृशा दयालवो भवत।

XXXVII अपरञ्च परान् दीषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं दीषीकृता न भविष्यथ; अदृष्ट्यान् मा दृष्टयत तस्माद् यूयमपि दृष्टं न प्राप्स्यथ; परेषां दीषान् क्षमध्वं तस्माद् युष्माकमपि दीषाः क्षमिष्यन्ते।

XXXVIII દાનાનદત્ત તસ્માદ્ યૂયં દાનાનિ પ્રાપ્સ્યથ, વરઞ્ચ લોકાઃ પરિમાણપાત્રં પ્રદલય્ય સન્નાલ્ય પ્રોઞ્ચાલ્ય પરિપૂર્ય યુષ્માકં કોડેષુ સમર્પયિષ્યન્તિ; યૂયં યેન પરિમાણેન પરિમાથ તેનૈવ પરિમાણેન યુષ્મત્કૃતે પરિમાસ્યતો

XXXIX અથ સ તેભ્યો દૃષ્ટાન્તકથામકથયત, અન્ધો જનઃ કિમન્ધં પન્થાનં દર્શયિતું શક્નોતિ? તસ્માદ્ ઉભાવપિ કિં ગર્તં ન પતિષ્યતઃ?

XL ગુરોઃ શિષ્યો ન શ્રેષ્ઠઃ કિન્તુ શિષ્યે સિદ્ધે સતિ સ ગુરુતુલ્યો ભવિતું શક્નોતિ

XLI અપરઞ્ચ ત્વં સ્વયક્ષુષિ નાસામ્ અદૃષ્ટવા તવ ભ્રાતુશ્ચક્ષુષિ યત્તુણમસ્તિ તદેવ કુતઃ પશ્યમિ?

XLII સ્વયક્ષુષિ યા નાસા વિદ્યતે તામ્ અજ્ઞાત્વા, ભ્રાતસ્તવ નેત્રાત્ તૂણં બહિઃ કરોમીતિ વાક્યં ભ્રાતરં કથં વક્તું શક્નોષિ? હે કપટિન્ પૂર્વે સ્વનયનાત્ નાસાં બહિઃ કુરુ તતો ભ્રાતુશ્ચક્ષુષસ્તૂણં બહિઃ કર્તું સુદૃષ્ટિ પ્રાપ્સ્યસિ

XLIII અન્યઞ્ચ ઉત્તમસ્તરુઃ કદાપિ ફલમનુત્તમં ન ફલતિ, અનુત્તમતરુશ્ચ ફલમુત્તમં ન ફલતિ કારણાદતઃ ફલૈસ્તરવો જ્ઞાયન્તો

XLIV કણ્ટકિપાદપાત્ કોપિ ઉડ્મબરફલાનિ ન પાતયતિ તથા શુગાલકોલિવૃક્ષાદપિ કોપિ દ્રાક્ષાફલં ન પાતયતિ

XLV તદ્વત્ સાધુલોકોડન્તઃકરણરૂપાત્ સુભાણડાગારાદ્ ઉત્તમાનિ દ્રવ્યાણિ બહિઃ કરોતિ, દુષ્ટો લોકશ્ચાન્તઃકરણરૂપાત્કુભાણડાગારાત્કુત્સિતાનિ દ્રવ્યાણિ નિર્ગમયતિ યતોડન્તઃકરણાનાં પૂર્ણભાવાનુરૂપાણિ વયાંસિ મુખાન્નિર્ગચ્છન્તિ

XLVI અપરઞ્ચ મમાજ્ઞાનુરૂપં નાયરિત્વા કુતો માં પ્રભો પ્રભો ઇતિ વદથ?

XLVII યઃ કશ્ચિન્ મમ નિકટમ્ આગત્ય મમ કથા નિશમ્ય તદનુરૂપં કર્મ કરોતિ સ કસ્ય સદૃશો ભવતિ તદદં યુષ્માન્ જ્ઞાપયામિ

XLVIII યો જનો ગભીરં ખનિત્વા પાષાણસ્થલે ભિન્તિ નિર્માય સ્વગૃહં રચયતિ તેન સહ તસ્યોપમા ભવતિ; યત આખાવિજલમેત્ય તસ્ય મૂલે વેગેન વહદપિ તદ્દેહં લાડયિતું ન શક્નોતિ યતસ્તસ્ય ભિન્તિઃ પાષાણોપરિ તિષ્ઠતિ

XLIX કિન્તુ યઃ કશ્ચિન્ મમ કથાઃ શ્રુત્વા તદનુરૂપં નાયરતિ સ ભિન્તિં વિના મૃદુપરિ ગૃહનિર્માત્રા સમાનો ભવતિ; યત આખાવિજલમાગત્ય વેગેન યદા વહતિ તદા તદ્દેહં પતતિ તસ્ય મહત્ પતનં જાયતો

VII

I તતઃ પરં સ લોકાનાં કર્ણગોચરે તાન્ સર્વાન્ ઉપદેશાન્ સમાપ્ય યદા કફનાંહૂમ્યુરં પ્રવિશતિ

II તદા શતસેનાપતેઃ પ્રિયદાસ એકો મૃતકલ્પઃ પીડિત આસીત્

III અતઃ સેનાપતિ રીશો વર્તાઈ નિશમ્ય દાસસ્યારોગ્યકરણાય તસ્યાગમનાર્થં વિનયકરણાય ચિહ્નદીયાન્ ક્રિયતઃ પ્રાયઃ પ્રેષયામાસ

IV તે યીશીરેન્તિકં ગત્વા વિનયાતિશયં વક્તુમારેભિરે, સ સેનાપતિ ભવતોનુગ્રહં પ્રાપ્તુમ્ અર્હતિ

V યતઃ સોસ્મજ્જાતીયેષુ લોકેષુ પ્રીયતે તથાસ્મત્કૃતે ભજનગેહં નિર્મિતવાન્

VI તસ્માદ્ યીશુસ્તૈઃ સહ ગત્વા નિવેશનસ્ય સમીપં પ્રાપ, તદા સ શતસેનાપતિ વૃક્ષમાણવાક્યં તં વક્તું બન્ધુન્ પ્રાહિણોત્ હે પ્રભો સ્વયં શ્રમો ન કર્તવ્યો યદ્ ભવતા મદ્દેહમધ્યે પાદાર્પણં ક્રિયતે તદપ્યહં નાર્હામિ,

VII કિન્નાહં ભવત્સમીપં યાતુમપિ નાત્માનં યોગ્યં બુદ્ધવાન્, તતો ભવાન્ વાક્યમાત્રં વદતુ તેનૈવ મમ દાસઃ સ્વસ્થો ભવિષ્યતિ

VIII યસ્માદ્ અહં પરાધીનોપિ મમાધીના યાઃ સેનાઃ સન્તિ તાસામ્ એકજનં પ્રતિ યાહીતિ મયા પ્રોક્તે સ યાતિ; તદન્યં પ્રતિ આયાહીતિ પ્રોક્તે સ આયાતિ; તથા નિજદાસં પ્રતિ એતત્ કુર્વિતિ પ્રોક્તે સ તદેવ કરોતિ

IX યીશુરિદં વાક્યં શ્રુત્વા વિસ્મયં યયૌ, મુખં પરાવર્ત્ય પશ્ચાદ્ભિન્તિનો લોકાન્ બભાષે ય, યુષ્માનહં વદામિ ઇસ્રાયેલો વંશમધ્યેપિ વિશ્વાસમીદૃશં ન પ્રાપ્નવાં

X તતસ્તે પ્રેષિતા ગૃહં ગત્વા તં પીડિતં દાસં સ્વસ્થં દદૃશુઃ

XI પરેડહનિ સ નાથીનાખ્યં નગરં જગામ તસ્યાનેકે શિષ્યા અન્યે ય લોકાસ્તેન સાહ્યં યયુઃ

XII તેષુ તન્નગરસ્ય દ્વારસન્નિધિં પ્રાપ્તેષુ કિયન્તો લોકા એકં મૃતમનુજં વહન્તો નગરસ્ય બહિયાન્તિ, સ તન્માતુરેકપુત્રસ્તન્માતા ય વિઘવા; તથા સાહ્યં તન્નગરીયા બહવો લોકા આસન્

XIII प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः। स समीपमिव्ता षट्वां परस्पर्श तस्माद् वाडकाः स्थागितास्तम्भुः;

XIV तदा स उवाच डे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामडम् आशापयामि।

XV तस्मात् स मृतो जन्तस्तत्क्षणाभुत्थाय कथां प्रकथितः; ततो यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास।

XVI तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्किरे; अको मडाभविष्यद्वादी मध्येऽस्माकम् समुदित्, ईश्वरश्च स्वलोकानन्वगृह्णात् कथामिमां कथयित्वा ईश्वरं धन्यं जगद्गुः।

XVII ततः परं समस्तं यिडूदादेशं तस्य यतुर्दिकस्थदेशश्च तस्यैतत्कीर्तिं व्यनशो।

XVIII ततः परं योडनः शिष्येषु तं तद्गुत्तान्तं ज्ञापितवत्सु।

XIX स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाडूय यीशुं प्रति वक्ष्यमाणां वाक्यं वक्तुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं किं स अवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः?

XX पश्चात्तौ मानवी गत्वा कथयामासतुः, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं, किं सअवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथामिमां तुल्यं कथयितुं योडन् मज्जक आवां प्रेषितवान्।

XXI तस्मिन् दण्डे यीशुरोगिणो मडाव्याधिमतो दुष्टभूतग्रस्तांश्च बडून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकान्धेभ्यश्चक्षुषि दत्त्वा प्रत्युवाच,

XXII युवां व्रजतम् अन्धा नेत्राणि भस्त्राश्चरणानि य प्राप्नुवन्ति, कुष्ठिनः परिच्छिन्यन्ते, बधिराः श्रवणानि मृताश्च ज्वनानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवाडः प्रयार्थन्ते, यं प्रति विधन्स्वतृपोडं न भवामि स धन्यः;

XXIII अेतानि यानि पश्यथः शृणुथश्च तानि योडनं ज्ञापयतम्।

XXIV तयो दूतयो र्तयोः सतो योडनि स लोकान् वक्तुमुपचकमे, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरगमत? किं वायुना कम्पितं नडं?

XXV यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कमपि नरं? किन्तु ये सूक्ष्ममृदुवस्त्राणि परिदधति सूत्तमानि द्रव्याणि लुञ्जते य ते राजधानीषु तिष्ठन्ति।

XXVI तर्हि यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ एत्यडं युष्मान् वडामि;

XXVII पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्र प्रेषयाम्यडं गत्वा त्वदीयमार्गन्तु स डि परिष्करिष्यति। यदर्थं विपिरियम् आस्ते स अवे योडन्।

XXVIII अतो युष्मानडं वडामि स्त्रिया गडर्भज्जतानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योडनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति, तत्रापि ईश्वरस्य राज्ये यः सर्वस्मात् क्षुद्रः स योडनोपि श्रेष्ठः।

XXIX अपरश्च सर्वे लोकाः करमञ्जायिनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योडना मज्जनेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे।

XXX किन्तु किंशिनो व्यवस्थापाकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन्।

XXXI अथ प्रभुः कथयामास, एडानीन्तनजनान् केनोपमामि? ते कस्य सडूशाः?

XXXII ये बालका विपाणाम् उपविश्य परस्परम् आडूय वाक्यमिडं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वंशीरवादिष्म, किन्तु यूयं नानर्तिष्ठ, वयं युष्माकं निकट अरोदिष्म, किन्तु युयं न व्यलपिष्ठ, बालकैरेतादृशैस्तेषाम् उपमा भवति।

XXXIII यतो योडन् मज्जक आगत्य पूपं नापादत् द्राक्षारसश्च नापिवत् तस्माद् यूयं वदथ, भूतग्रस्तोयम्।

XXXIV ततः परं मानवसुत आगत्यापादपिचश्च तस्माद् यूयं वदथ, आडकः सुरापश्चाड्वाडलापिनां भन्धुरेको ज्जो दृश्यताम्।

XXXV किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः।

XXXVI पश्चादकः किंशरी यीशुं लोज्जाय न्यमन्त्रयत् ततः स तस्य गृडं गत्वा लोडतुमुपविष्टः।

XXXVII अेतर्हि तत्किंशरीनो गृडे यीशु भेक्तुम् उपावेक्षीत् तस्मिन्त्वा तन्नगरवासिनी कापि दुष्टा नारी पाण्डरप्रस्तरस्य सम्भुटके सुगन्धितैलम् आनीय

XXXVIII तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यौ रुदती य नेत्राम्बुबिस्तस्य यरणी प्रक्षाल्य निजकयैरमाक्षीत्, ततस्तस्य यरणी युम्बित्वा तेन सुगन्धितैलेन ममर्द।

XXXIX तस्मात् स निमन्त्रयिता किञ्चिन्नी मनसा यिन्तयामास, यद्यं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि अनेन स्पृशति या स्त्री सा का कीदृशी येति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा दृष्ट्वा।

XL तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन् त्वां प्रति मम किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति; तस्मात् स भ्रामाषे, हे गुरो तद् वदतु।

XLI अेकोत्तमार्णस्य द्वावधमर्णावास्तां, तयोरेकः पञ्चशतानि मुद्रापादान् अपरश्च पञ्चाशत् मुद्रापादान् धारयामास।

XLII तदनन्तरं तयोः शौध्याभावात् स उत्तमर्णस्तयो रृषो यक्षमे; तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेष्यते बहु? तद् ब्रूहि।

XLIII शिमोन् प्रत्युवाय, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋणं यक्षमे स एति; ततो यीशुस्तं व्याजहार, त्वं यथार्थं व्ययारयः।

XLIV अथ तां नारीं प्रति व्याधुष्य शिमोनमवोयत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहे मध्यागते त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादाः किन्तु योषिदेषा नयनजले मम पादौ प्रक्षाल्य केशैरमाक्षीत्।

XLV त्वं मां नायुम्बीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारभ्य मदीयपादौ युम्बितुं न व्यरंस्ता।

XLVI त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गे किञ्चिदपि तैवं नामर्दीः किन्तु योषिदेषा मम यरणी सुगन्धितैलेनामर्दीत्।

XLVII अतस्त्वां व्याहारामि, अेतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोऽयं प्रीयते।

XLVIII ततः परं स तां भ्रामाषे, त्वदीयं पापमक्षम्यता।

XLIX तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविशुस्ते परस्परं वक्तुमारेभिरे, अयं पापं क्षमते क अेषः?

L किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्यत्रास्त त्वं क्षेमेण प्रज।

VIII

I अपरञ्च यीशु द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु नानाग्रामेषु य गच्छन् एश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादे प्रयारयितुं प्रारंभे।

II तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् सा मगदलीनीति विध्याता मरियम् हेरोद्राजस्य गृहाधिपतेः छोषे भर्ध्या योडना शूशाना।

III प्रभृतयो या भव्यः स्त्रियः दृष्टभूतेभ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः सत्यो निजविभूती व्यथित्वा तमसेवन्त, ताः सर्वस्तेन सार्द्धम् आसन्।

IV अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहुवो लोका आगत्य तस्य समीपेऽमिलन्, तदा स तेभ्य अेकां दृष्टान्तकथां कथयामास। अेकः कृषीबलो बीजानि वपुं बहिर्जगाम,

V ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वं पेतुः, ततस्तानि पदतले दलितानि पक्षिभिर्भक्षितानि या

VI कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि तान्यङ्कुरितानि तथापि रसाभावात् शुशुभुः।

VII कतिपयानि बीजानि कण्टकवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकवनानि संवृद्धय तानि जगसुः।

VIII तदन्यानि कतिपयबीजानि य भूम्यामुत्तमायां पेतुस्ततस्तान्यङ्कुरयित्वा शतगुणानि इलानि इलुः। स एषा कथां कथयित्वा प्रोच्यैः प्रोवाय, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

IX ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान्तस्य किं तात्पर्यं?

X ततः स व्याजहार, एश्वरीयराजस्य गुह्यानि ज्ञातुं युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्वे यथा दृष्ट्वापि न पश्यन्ति श्रुत्वापि न बुध्यन्ते य तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वाः कथा दृष्टान्तेन कथ्यन्ते।

XI दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, एश्वरीयकथा बीजस्वर्षा।

XII ये कथामात्रं शृण्वन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेय हृद्यतात् कथाम् अपहरति त अेव मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वर्षाः।

XIII ये कथं श्रुत्वा सानन्दं गृह्णन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात् स्वल्पकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले त्रश्यन्ति तथेव पाषाणभूमिस्वर्षाः।

XIV ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषययिन्तायां धनलोभेन अेडिकसुभे य मज्जन्त उपयुक्तइलानि न इवन्ति त अेवोपतबीजकण्टकित्त्वस्वप्नाः।

XV किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धैश्चान्तःकरणैः कथां गृह्णन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य इलान्युत्पाद्यन्ति य त अेवोत्तममूर्त्स्वप्नाः।

XVI अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वाल्य कोपि पात्रेण नाच्छाद्यति तथा षट्पाद्योपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीप्तिं पश्यन्ति।

XVII यत्र प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गृप्तं वस्तु किमपि नास्ति।

XVIII अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धंते तस्मै पुनर्दस्यते किन्तु यस्याश्रये न बद्धंते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते।

XIX अपरञ्च यीशो माता भ्रातरश्च तस्य समीपे जिगमिषवः।

XX किन्तु जन्तासम्भ्राधात् तत्सन्निधिं प्राप्तुं न शक्नुः तत्पश्चात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् यिकीर्षन्तो बह्निस्तृणन्तीति वात्तायां तस्मै कथितायां।

XXI स प्रत्युवाच; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुग्रहमायरन्ति तयेव मम माता भ्रातरश्च।

XXII अनन्तरं अेकदा यीशुः शिष्यैः साह्रुं नावमारुह्य जगाद, आयात वयं हृदस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः।

XXIII तेषु नौकां वाडयत्सु स निदद्रौ;

XXIV अथाकस्मात् प्रबलजम्भशगमाद् हृद नौकायां तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जगात्सा तस्माद् यीशोरन्तिकं गत्वा ह्ने गुरो ह्ने गुरो प्राणा नो यान्तीति गदित्वा तं जगदरयाम्भूवुः। तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गांश्च तर्जयामास तस्माद्भूमौ निवृत्त्य स्थिरौ अभूवतुः।

XXV स तान् भवाषे युष्माकं विश्वासः क? तस्मात्ते भतीता विस्मिताश्च परस्परं जगद्गुः, अहो कीदृगयं मनुजः पवनं पानीयञ्चादिशति तद्गुभयं तदादेशं वडति।

XXVI ततः परं गावीलप्रदेशस्य सम्भुष्यगिद्वेरीयप्रदेशे नौकायां लगन्त्यां तटेऽवरोडमावाद्।

XXVII बहुतिथकालं भूतग्रस्त अेको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षात्कारा स मनुषो वासो न परिदधत् गृहे य न वसन् केवलं श्मशानम् अधुवासा।

XXVIII स यीशु दृष्टवैव यीर्यबद्धं यकार तस्य सम्भुषे पतित्वा प्रोत्र्यैर्जगाद य, हं सर्वप्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सह तव कः सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातया।

XXIX यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेश; स भूतस्तं मानुषम् असकृद् दधार तस्मात्लौकाः शृङ्गभलेन निगडेन य अबन्धुः; स तद् भंक्त्वा भूतवशत्वात् मध्येप्रान्तरं ययौ।

XXX अनन्तरं यीशुस्तं पश्येत् तव किन्नाम? स उवाच, मम नाम ब्राडिनो यतो बडवो भूतास्तमाशिश्रियुः।

XXXI अथ भूता विनयेन जगद्गुः, गभीरं गर्तं गन्तुं माज्ञापयास्मान्।

XXXII तदा पर्वतोपरि वराडप्रज्ज्वरति तस्माद् भूता विनयेन प्रीयुः, अमुं वराडप्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीडि; ततः सोनुजज्ञौ।

XXXIII ततः परं भूतास्तं मानुषं विहाय वराडप्रजम् आशिश्रियुः वराडप्रजश्च तत्क्षणात् कटकेन धावन्तो हृद प्राणान् विजृडुः।

XXXIV तद् दृष्ट्वा शूकररक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामञ्च गत्वा तत्सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXV ततः किं वृत्तम् अेतदर्शनार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्तभूतं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्चारासन्निधौ सूपविशन्तं विलोक्य बिभ्युः।

XXXVI ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यकरणं ददृशुस्ते तेभ्यः सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXVII तदनन्तरं तस्य गिद्वेरीयप्रदेशस्य यतुर्दिक्स्था बडवो जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगद्गुः, भवान् अस्माकं निकटाद् प्रजतु तस्मात् स नावमारुह्य ततो व्याधुत्य जगाम।

XXXVIII तदानीं त्यक्तभूतमनुजस्तेन सह स्थातुं प्रार्थयाञ्चके।

XXXIX किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृङ्गुलकर्म कृतवान् एति निवेशनं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथामेतां कथयित्वा तं विससर्ज। ततः स प्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्महाकर्म यकार तत् पुरस्य सर्वत्र प्रकाशयितुं प्रारेभे।

XL अथ यीशौ परावृत्त्यागेत लोकास्तं आदरेण जगद्गु र्स्मात्ते सर्वे तमपेक्षाञ्चक्रिरे।

XXI तदनन्तरं यायीनमिन्मो भज्जगोडस्यैकोधिप आगत्य यीशोश्चरारायोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं यकार,

XXII यतस्तस्य द्वादशवर्षवयस्कः कन्यैकासीत् सा मृतकल्पाभवत् ततस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकानां मडान् समागमो बभूव

XXIII द्वादशवर्षाणि प्रदररोगग्रस्ता नाना वैद्वैश्चिकित्सिता सर्वस्वं व्यथित्वापि स्वास्थं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पशीं

XXIV तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रावो रुद्धः।

XXV तदानीं यीशुरवदत् केनाहं स्पृष्टः? ततोऽनेकैरनङ्गीकृते पितरस्तस्य सङ्गिनश्चावदन्, हे गुरो लोका निकटस्थाः सन्तस्तव देहे धर्षयन्ति, तथापि केनाहं स्पृष्टयति भवान् कुतः पृच्छति?

XXVI यीशुः कथयामास, केनाप्यहं स्पृष्टो, यतो मत्तः शक्तिर्निर्गतेति मया निश्चितमज्ञायि

XXVII तदा सा नारी स्वयं न गुप्तेति विदित्वा कम्पमाना सती तस्य सम्भुषे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पशीं स्पर्शमात्राय येन प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्वं तस्य साक्षादाप्यथी।

XXVIII ततः स तां जगाद हे कन्ये सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षेमेण याहि।

XXIX यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिद्लोक आगत्य तं बभाषे, तव कन्या मृता गुरो मः क्लिंशान।

L किन्तु यीशुस्तदाकण्ठ्याधिपतिं व्याज्जहार, मा भैषीः केवलं विश्वसिहि तस्मात् सा ज्जुविष्यति।

LI अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योडनं याङ्गुबन्ध कन्याया मातरं पितरञ्च विना, अन्यं कञ्चन प्रवेष्टुं वारयामास।

LII अपरञ्च ये रुदन्ति विलपन्ति य तान् सर्वान् ज्ञान् उवाच, यूयं मा रोदधि कन्या न मृता निद्राति।

LIII किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञात्वा ते तमुपज्जसुः।

LIV पश्चात् स सर्वान् बहिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाज्जुडुवे, हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ,

LV तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरागतेषु सा तत्क्षणाद् उत्तस्यौ। तदानीं तस्यै किञ्चिद् लक्ष्यं दातुम् आदिदेश।

LVI ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश घटनाया अेतस्याः कथां कस्मैयिदपि मा कथयतां।

IX

I ततः परं स द्वादशशिष्यानाङ्ग्य भूतान् त्याजयितुं रोगान् प्रतिकर्तुञ्च तेभ्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ।

II अपरञ्च ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रकाशयितुम् रोगिणामारोग्यं कर्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद।

III यात्रार्थं यष्टि वस्त्रपुटकं लक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, अेषां किमपि मा गृह्णीत।

IV यूयञ्च यन्निवेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्यन्तं तन्निवेशने तिष्ठत।

V तत्र यदि कस्यचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्ष्यार्थं युष्माकं पदधूलीः सम्पातयत।

VI अथ ते प्रस्थाप्य सर्वत्र सुसंवाहं प्रचारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुञ्च ग्रामेषु भ्रमितुं प्रारंभिते।

VII अेतर्हि हेरोद् राजा यीशोः सर्वकर्मिणां वार्तां श्रुत्वा भृशमुद्विग्विष्टे

VIII यतः केयिद्वयुयोडनं श्मशानाद्दुदतिष्ठत्। केयिद्वयुः, अेलियो दर्शनं दत्तवान्; अेवमन्यलोका उयुः पूर्वीयः कश्चिद् भविष्यद्वादी समुत्थितः।

IX किन्तु हेरोद्ववाच योडनः शिरोऽहमिच्छेदम् एदानीं यस्येद्वक्कर्मिणां वार्तां प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्रष्टुम् अैच्छत्।

X अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्माणि यङ्कुस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् भैत्सैदानामकनगरस्य विज्जनं स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम।

XI पश्चात् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्साया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् यकार या।

XII अपरञ्च दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम् अेत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठामः, ततो नगराणि ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य लक्ष्यद्रव्याणि क्रेतुं जन्निवहं भवान् विसृजत।

XIII તદા સ ઉવાચ, યુયમેવ તાન્ ભેજ્યધ્વં; તતસ્તે પ્રોચુરસ્માકં નિકટ્ટે કેવલં પઞ્ચ પૂપા દ્વા મત્સ્યૌ ય વિદ્યન્તે, અતરેવ સ્થાનાન્તરમ્ ઇત્વા નિમિત્તમેતેષાં ભક્ષ્યદ્રવ્યેષુ ન ક્રીતેષુ ન ભવતિ।

XIV તત્ર પ્રાયેણ પઞ્ચસહસ્રાણિ પુરુષા આસન્।

XV તદા સ શિષ્યાન્ જગાદ પઞ્ચાશત્ પઞ્ચાશજ્જનૈઃ પંક્તીકૃત્ય તાનુપવેશયત, તસ્માત્ તે તદનુસારેણ સર્વલોકાનુપવેશયાપાસુઃ।

XVI તતઃ સ તાન્ પઞ્ચ પૂપાન્ મીનદ્રયઞ્ચ ગૃહીત્વા સ્વર્ગે વિલોક્યેશ્વરગુણાન્ કીર્તયાન્નકે ભડ્કતા ય લોકેભ્યઃ પરિવેષણાર્થે શિષ્યેષુ સમર્પયામ્ભભૂવા।

XVII તતઃ સર્વે ભુક્ત્વા તૃપ્તિં ગતા અવશિષ્ટાનાન્ન દ્વાદશ ડલ્લકાન્ સંજગુહુઃ।

XVIII અથૈકદા નિર્જને શિષ્યેઃ સહ પ્રાર્થનાકાલે તાન્ પપ્રચ્છ, લોકા માં કેં વદન્તિ?

XIX તતસ્તે પ્રાયુઃ, ત્વાં યોહમજ્જકં વદન્તિ; કેચિત્ ત્વામ્ એલિયં વદન્તિ, પૂર્વકાલિકઃ કશ્ચિદ્ ભવિષ્યદ્વાદી શ્મશાનાદ્ ઉદતિષ્ઠદ્ ઇત્યપિ કેચિદ્ વદન્તિ।

XX તદા સ ઉવાચ, યૂયં માં કેં વદથ? તતઃ પિતર ઉક્તવાન્ ત્વમ્ ઈશ્વરાભિષિક્તઃ પુરુષઃ।

XXI તદા સ તાન્ દૃઢમાદિદેશ, કથામેતાં કર્મૈચિદપિ મા કથયતા।

XXII સ પુનરુવાચ, મનુષ્યપુત્રેણ વહુયાતના ભોક્તવ્યાઃ પ્રાચીનલોકૈઃ પ્રધાનયાજ્ઞકૈરધ્યાપકૈશ્ચ સોવજ્ઞાય હન્તવ્યઃ કિન્તુ તૃતીયદિવસે શ્મશાનાત્ તેનોત્થાતવ્યમ્।

XXIII અપરં સ સર્વાન્નુવાચ, કશ્ચિદ્ યદિ મમ પશ્ચાદ્ ગન્તું વાગ્છતિ તર્હિ સ સ્વં દામ્યતુ, દિને દિને કુશં ગૃહીત્વા ય મમ પશ્ચાદાગચ્છતુ।

XXIV યતો યઃ કશ્ચિત્ સ્વપ્રાણાન્ રિરક્ષિષતિ સ તાન્ હારયિષ્યતિ, યઃ કશ્ચિન્ મદર્થં પ્રાણાન્ હારયિષ્યતિ સ તાન્ રક્ષિષ્યતિ।

XXV કશ્ચિદ્ યદિ સર્વં જગત્ પ્રાપ્નોતિ કિન્તુ સ્વપ્રાણાન્ હારયતિ સ્વયં વિનશ્યતિ ય તર્હિ તસ્ય કો લાભઃ?

XXVI પુન યઃ કશ્ચિન્ માં મમ વાક્યં વા લજ્જાસ્પદં જાનાતિ મનુષ્યપુત્રો યદા સ્વસ્ય પિતુશ્ચ પવિત્રાણાં દૂતાનાન્ન તેજોભિઃ પરિવેષ્ટિત આગમિષ્યતિ તદા સોપિ તં લજ્જાસ્પદં જ્ઞાસ્યતિ।

XXVII કિન્તુ યુષ્માનહં યથાર્થં વદામિ, ઈશ્વરીયરાજત્વં ન દૃષ્ટવા મૃત્યું નાર્વાદિષ્યન્તે, એતાદૃશાઃ કિયન્તો લોકા અત્ર સ્થનેડપિ દણ્ડાયમાનાઃ સન્તિ।

XXVIII એતદાપ્યાનકથનાત્ પરં પ્રાયેણાષ્ટસુ દિનેષુ ગતેષુ સ પિતરં યોહનં યાકૂબઞ્ચ ગૃહીત્વા પ્રાર્થયિતું પર્વતમેકં સમારુરોહ।

XXIX અથ તસ્ય પ્રાર્થનકાલે તસ્ય મુખાકૃતિરન્યરૂપા જાતા, તદીયં વસ્ત્રમુજ્જવલશુકલં જાતાં।

XXX અપરઞ્ચ મૂસા એલિયશ્ચોભૌ તેજસ્વિનૌ દૃષ્ટૌ

XXXI તૌ તેન ચિરૂશાલમ્બુરે યો મૃત્યુઃ સાધિષ્યતે તદીયાં કથાં તેન સાદ્ધં કથયિતુમ્ આરેભાતો

XXXII તદા પિતરાદયઃ સ્વસ્ય સક્ષિન્નો નિદ્રયાકૃષ્ટા આસન્ કિન્તુ જાગરિત્વા તસ્ય તેજસ્તેન સાદ્ધમ્

ઉત્તિષ્ઠન્તૌ જની ય દદ્દશુઃ।

XXXIII અથ તયોરુભયો ગર્મનકાલે પિતરો યીશું બભાષે, હે ગુરોડસ્માકં સ્થાનેડસ્મિન્ સ્થિતિઃ શુભા. તત એકા ત્વદર્થા, એકા મૂસાર્થા, એકા એલિયાર્થા, ઇતિ તિસ્રઃ કુટ્યોસ્માભિ નિર્મીયન્તાં, છમાં કથાં સ ન વિવિચ્ય કથયામાસા।

XXXIV અપરઞ્ચ તદ્વાક્યવદનકાલે પયોદ એક આગત્ય તેષામુપરિ છાયાં ચકાર, તતસ્તન્મધ્યે તયોઃ પ્રવેશાત્ તે શશકિરે।

XXXV તદા તસ્માત્ પયોદાદ્ ઇયમાકાશીયા વાણી નિર્જગામ, મમાયં પ્રિયઃ પુત્ર એતસ્ય કથાયાં મનો નિઘત્તા

XXXVI ઇતિ શબ્દે જાતે તે યીશુમેકાકિન્ દદ્દશુઃ કિન્તુ તે તદાનીં તસ્ય દર્શનસ્ય વાયમેકામપિ નોકત્વા મનઃસુ સ્થાપયામાસુઃ।

XXXVII પરેડહનિ તેષુ તસ્માચ્છૈલાદ્ અવરૂઢેષુ તં સાક્ષાત્ કર્તું બહવો લોકા આજગમુઃ।

XXXVIII તેષાં મધ્યાદ્ એકો જન ઉચ્ચૈરુવાચ, હે ગુરો અહં વિનયં કરોમિ મમ પુત્રં પ્રતિ કૃપાદૃષ્ટિં કરોતુ, મમ સ એવૈકઃ પુત્રઃ।

XXXIX ભૂતેન ધૃતઃ સન્ સં પ્રસભં ચીચ્છબ્દં કરોતિ તન્મુખાત્ ફેણા નિર્ગચ્છન્તિ ય, ભૂત ઇત્યં વિદાર્ય ક્લિષ્ટવા પ્રાયશસ્તં ન ત્યજતિ।

XL तस्मात् तं भूतं त्याजयितुं तव शिष्यसमीपे न्यवेद्यं किन्तु ते न शक्नुः।

XLI तदा यीशुवादीतुं, रे आविश्वासिन् विपथगामिन् वंश कतिकालान् युष्माभिः सद्यः स्थास्याम्यहं युष्माकम् आचरिष्यामि य सद्यः? तव पुत्रमिहानय।

XLII ततस्तस्मिन्नागतमात्रे भूतस्तं भूमौ पातयित्वा विदधार; तदा यीशुस्तमभेद्यं भूतं तर्जयित्वा बालकं स्वस्थं कृत्वा तस्य पितरि समर्पयामास।

XLIII ईश्वरस्य महाशक्तिम् एषां विलोक्य सर्वे अच्युतः; एतं यीशोः सर्वाभिः क्रियाभिः सर्वैर्लोकैराश्चर्यं मन्यमाने सति स शिष्यान् बलाघे,

XLIV कथं युष्माकं कर्षुषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां करेषु समर्पयिष्यते।

XLV किन्तु ते तां कथां न बुबुधिरं, स्पष्टत्वात्मावात् तस्या अभिप्रायस्तेषां बोधगम्यो न अभूव; तस्या आशयः क एतयपि ते भयात् प्रष्टुं न शक्नुः।

XLVI तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गृहीत्वा ते मिथो विवादं यकुः।

XLVII ततो यीशुस्तेषां मनोभिप्रायं विदित्वा बालकमेकं गृहीत्वा स्वस्य निकटे स्थापयित्वा तान् जगाद,

XLVIII यो जनो मम नाम्नास्य बालास्यातिथ्यं विदधाति स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति स मम प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति, युष्माकं मध्येयः स्वं सर्वस्मात् क्षुद्रं जननीते स अथ श्रेष्ठो भविष्यति।

XLIX अपरञ्च योऽन्यं व्याजहार दे प्रभो तव नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं मानुषम् अकं दृष्टवन्तो वयं, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद् गामित्वात् तं न्यषेधाम्। तदानीं यीशुरुवाच,

L तं मा निषेधत, यतो यो जनोस्माकं न विपक्षः स अवेस्माकं सपक्षो भवति।

LI अनन्तरं तस्यारोहणसमय उपस्थिते स स्थिरयेता यिज्ञासलमं प्रति यात्रां कर्तुं निश्चित्याग्ने दूतान् प्रेषयामास।

LII तस्मात् ते गत्वा तस्य प्रयोजनीयद्रव्याणि संग्रहीतुं शोमिरोरीयानां ग्रामं प्रविशतुः।

LIII किन्तु स यिज्ञासलमं नगरं याति ततो डेतो लोकास्तस्यातिथ्यं न यकुः।

LIV अतरेव याद्व्योऽनौ तस्य शिष्यौ तद् दृष्ट्वा जगदतुः, दे प्रभो अलियो यथा यकार तथा वयमपि किं गगणाद् आगतुम् अेतान् भस्मीकर्तुञ्च वह्निमाज्ञापयामः? भवान् किमिच्छति?

LV किन्तु स मुषं परावर्त्य तान् तर्जयित्वा गदितवान् युष्माकं मनोभावः कः, एति यूयं न जननीथा।

LVI मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् नाशयितुं नागच्छत्, किन्तु रक्षितुम् आगच्छतु पश्चाद् एतत्रग्रामं ते ययुः।

LVII तदनन्तरं पथि गमनकाले जन अकस्तं बलाघे, दे प्रभो भवान् यत्र याति भवता सहात्मपि तत्र यास्यामि।

LVIII तदानीं यीशुस्तमुवाच, गोमायूनां गर्ता आसते, विहायसीयविहगानां नीडानि य सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं नास्ति।

LIX ततः परं स एतज्जन् जगाद, त्वं मम पश्चाद् अडिः; ततः स उवाच, दे प्रभो पूर्वं पितरं श्मशाने स्थापयितुं मामादिशतु।

LX तदा यीशुरुवाच, मृता मृतान् श्मशाने स्थापयन्तु किन्तु त्वं गवेष्वरीयराज्यस्य कथां प्रचारय।

LXI ततोऽन्यः कथयामास, दे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद् गंस्यते, किन्तु पूर्वं मम निवेशनस्य परिजनानाम् अनुमतिं ग्राहीतुम् अडमादिशयै भवता।

LXII तदानीं यीशुस्तं प्रोक्तवान्, यो जनो लाङ्गले करमर्पयित्वा पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नाडति।

X

I ततः परं प्रभुरपरान् सप्ततिशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि नगराणि यानि स्थानानि य गमिष्यति तानि नगराणि तानि स्थानानि य प्रति द्वौ द्वौ जनौ प्रहितवान्।

II तेभ्यः कथयामास य शस्यानि बहूनीति सत्यं किन्तु छेदका अल्पे; तस्माद्धेतोः शस्यक्षेत्रे छेदकान् अपरानपि प्रेषयितुं क्षेत्रस्वामिनं प्रार्थयध्वं।

III यूयं यात, पश्यत, वृक्षाणां मध्ये मेषशावकानि व युष्मान् प्रहिणोमि।

IV यूयं क्षुद्रं मड्दं वा वसनसम्पुटकं पादुकाश्च मा गृह्णीत, मागमध्ये कमपि मा नमत य।

V अपरञ्च यूयं यद् यत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य मङ्गलं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत।

VI તસ્માત્ તસ્મિન્ નિવેશને યદિ મહ્જલપાત્રં સ્થાસ્યતિ તર્હિ તન્મહ્જલં તસ્ય ભવિષ્યતિ, નોચેત્ યુષ્માન્ પ્રતિ પરાવર્તિષ્યતો

VII અપરઞ્ચ તે યત્કિઞ્ચિદ્ દાસ્યન્તિ તદેવ ભુક્ત્વા પીત્વા તસ્મિન્નિવેશને સ્થાસ્યથ; યતઃ કર્મકારી જનો ભૃતિમ્ અર્હતિ; ગૃહાદ્ ગૃહં મા યાસ્યથ

VIII અન્યઞ્ચ યુષ્માસુ કિમપિ નગરં પ્રવિષ્ટેષુ લોકા યદિ યુષ્માકમ્ આતિથ્યં કરિષ્યન્તિ, તર્હિ યત્ ખાદ્યમ્ ઉપસ્થાસ્યન્તિ તદેવ પાદિષ્યથ

IX તન્નગરસ્થાન્ રોગિણઃ સ્વસ્થાન્ કરિષ્યથ, ઈશ્વરીયં રાજ્યં યુષ્માકમ્ અન્તિકમ્ આગમત્ કથામેતાઞ્ચ પ્રચારયિષ્યથ

X કિન્તુ કિમપિ પુરં યુષ્માસુ પ્રવિષ્ટેષુ લોકા યદિ યુષ્માકમ્ આતિથ્યં ન કરિષ્યન્તિ, તર્હિ તસ્ય નગરસ્ય પન્થાનં ગત્વા કથામેતાં વદિષ્યથ,

XI યુષ્માકં નગરીયા યા ધૂલ્યોડસ્માસુ સમલગન્ તા અપિ યુષ્માકં પ્રાતિકૂલ્યેન સાક્ષ્યાર્થં સમ્પાતયામઃ; તથાપીશ્વરરાજ્યં યુષ્માકં સમીપમ્ આગતમ્ ઇતિ નિશ્ચિતં જાનીતા

XII અહં યુષ્મભ્યં યથાર્થં કથયામિ, વિચારદિને તસ્ય નગરસ્ય દશાતઃ સિદોમો દશા સહ્યા ભવિષ્યતિ

XIII હા હા કોરસીન્ નગર, હા હા બેલ્સૈદાનગર યુવયોર્મધ્યે યાદૃશાનિ આશ્ચર્યાણિ કર્માણ્યક્રિયન્ત, તાનિ કર્માણિ યદિ સોરસીદોનો નંગરચોરકારિષ્યન્ત, તદા ઇતો બહુદિનપૂર્વં તન્નિવાસિનઃ શણવસ્ત્રાણિ પરિધાય ગારેષુ ભસ્મ વિલિપ્ય સમુપવિશ્ય સમખેત્સ્યન્તા

XIV અતો વિચારદિવસે યુષ્માકં દશાતઃ સોરસીદોન્નિવાસિનાં દશા સહ્યા ભવિષ્યતિ

XV હે કર્નાહુમ્, ત્વં સ્વર્ગં યાવદ્ ઉન્નતા કિન્તુ નરકં યાવત્ ન્યગભવિષ્યસિ

XVI યો જનો યુષ્માકં વાક્યં ગૃહ્ણાતિ સ મમૈવ વાક્યં ગૃહ્ણાતિ; કિઞ્ચ યો જનો યુષ્માકમ્ અવજ્ઞાં કરોતિ સ મમૈવાવજ્ઞાં કરોતિ; યો જનો મમાવજ્ઞાં કરોતિ ચ સ મત્પ્રેરકસ્યૈવાવજ્ઞાં કરોતિ

XVII અથ તે સપત્તિશિષ્યા આનન્દેન પ્રત્યાગત્ય કથયામાસુ; હે પ્રભો ભવતો નામ્ના ભૂતા અધ્યસ્માકં વશીભવન્તિ

XVIII તદાનીં સ તાન્ જગાદ, વિદ્યુતમિવ સ્વર્ગાત્ પતન્તં શૈતાનમ્ અદર્શમ્

XIX પશ્યત સર્પાન્ વૃશ્ચિકાન્ રિપોઃ સર્વપરાક્રમાશ્ચ પદતલૈ દૈલયિતું યુષ્મભ્યં શક્તિં દદામિ તસ્માદ્ યુષ્માકં કાપિ હાનિ ન ભવિષ્યતિ

XX ભૂતા યુષ્માકં વશીભવન્તિ, એતન્નિમિત્તત્ મા સમુલ્લસત, સ્વર્ગં યુષ્માકં નામાનિ લિખિતાનિ સન્તીતિ નિમિત્તં સમુલ્લસતા

XXI તદ્દટિકાયાં યીશુ મનસિ જાતાહ્લાદઃ કથયામાસ હે સ્વર્ગપૃથિવ્યોરેકાધિપતે પિતસ્ત્વં જ્ઞાનવતાં વિદુષ્ણાઞ્ચ લોકાનાં પુરસ્તાત્ સર્વમેતદ્ અપ્રકાશ્ય બાલકાનાં પુરસ્તાત્ પ્રાકાશ્ય એતસ્માદ્દેતોસ્ત્વાં ધન્યં વદામિ, હે પિતરિત્થં ભવતુ યદ્ એતદેવ તવ ગોચર ઉત્તમમ્

XXII પિત્રા સર્વાણિ મયિ સમર્પિતાનિ પિતરં વિના કોપિ પુત્રં ન જાનાતિ કિઞ્ચ પુત્રં વિના યસ્મૈ જનાય પુત્રસ્તં પ્રકાશિતવાન્ તઞ્ચ વિના કોપિ પિતરં ન જાનાતિ

XXIII તપઃ પરં સ શિષ્યાન્ પ્રતિ પરાવૃત્ય ગુપ્તં જગાદ, યૂયમેતાનિ સર્વાણિ પશ્યથ તતો યુષ્માકં ચક્ષૂષિ ધન્યાનિ

XXIV યુષ્માનહં વદામિ, યૂયં યાનિ સર્વાણિ પશ્યથ તાનિ બહવો ભવિષ્યદ્દાદિનો ભૂપતયશ્ચ દ્રુષ્ટુમિચ્છન્તોપિ દ્રુષ્ટું ન પ્રાપ્નુવન્, યુષ્માભિ યાં યાઃ કથાશ્ચ શ્રૂયન્તે તાઃ શ્રોતુમિચ્છન્તોપિ શ્રોતું નાલભન્તા

XXV અનન્તરમ્ એકો વ્યવસ્થાપક ઉત્થાય તં પરીક્ષિતું પપ્રચ્છ, હે ઉપદેશક અનન્તાયુષઃ પ્રાપ્તયે મયા કિં કરણીયં?

XXVI યીશુઃ પ્રત્યુવાચ, અત્રાર્થે વ્યવસ્થાયાં કિં લિખિતમસ્તિ? ત્વં કીદ્દુક્ પઠસિ?

XXVII તતઃ સોવદત્, ત્વં સર્વાન્તઃકરણૈઃ સર્વપ્રાણૈઃ સર્વશક્તિભિઃ સર્વચિત્તૈશ્ચ પ્રભૌ પરમેશ્વરે પ્રેમ કુરુ, સમીપવાસિનિ સ્વવત્ પ્રેમ કુરુ ચા

XXVIII તદા સ કથયામાસ, ત્વં યથાર્થં પ્રત્યવોચઃ, ઇત્યમ્ આચર તેનેવ જીવિષ્યસિ

XXIX કિન્તુ સ જનઃ સ્વં નિર્દોષં જ્ઞાપયિતું યીશું પપ્રચ્છ, મમ સમીપવાસી કઃ? તતો યીશુઃ પ્રત્યુવાચ,

XXX એકો જનો યિરૂશાલમ્પુરાદ્ યિરીહોપુરં યાતિ, એતર્હિ દસ્યૂનાં કરેષુ પતિતે તે તસ્ય વસ્ત્રાદિકં હૃતવન્તઃ તમાહૃત્ય મૃતપ્રાયં કૃત્વા ત્યક્ત્વા યયુઃ

XXXI अकस्माद् अेको याजकस्तेन मार्गोऽग गच्छन् तं दृष्ट्वा मार्गान्यपार्श्वेन जगाम।

XXXII एत्थम् अेको लेवीयस्तत्स्थानं प्राप्य तस्यान्तिकं गत्वा तं विलोक्यान्त्येन पार्श्वेन जगाम।

XXXIII किन्त्वेकः शोमिरोऽणीयो गच्छन् तत्स्थानं प्राप्य तं दृष्ट्वाऽद्यत।

XXXIV तस्यान्तिकं गत्वा तस्य क्षतेषु तैलं द्राक्षारसञ्च प्रक्षिप्य क्षतानि बद्ध्वा निजवाडनोपरि तमुपवेश्य प्रवासीयगृहम् आनीय तं सिषेवे।

XXXV परस्मिन् द्विवसे निजगमनकाले द्वौ मुद्रापादौ तद्गृहस्वामिने दत्त्वावदत् जनमेनं सेवस्व तत्र योऽधिको व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परिशोत्स्यामि।

XXXVI अेषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युडस्तपतितस्य जनस्य समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते?

XXXVII ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन् दद्यां यकारा तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथायत्र।

XXXVIII ततः परं ते गच्छन्त अेकं ग्रामं प्रविशिशुः; तदा मथानामा स्त्री स्वगृहे तस्यातिथ्यं यकारा।

XXXIX तस्मात् मरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः पदसमीप उवविश्य तस्योपदेशकथां श्रोतुमारभे।

XL किन्तु मथां नानापारियथ्यायां व्यत्रा बभूव तस्माद्धेतोस्तस्य समीपमागत्य बभाषे; हे प्रभो मम भगिनी केवलं ममोपरि सर्वकर्मणां भारम् अर्पितवती तत्र भवता किञ्चिदपि न मनो निधीयते किम्? मम साहाय्यं कर्तुं भवान् तामादिशतु।

XLI ततो यीशुः प्रत्युवाच हे मर्थे हे मर्थे, त्वं नानाकार्येषु चिन्तितवती व्यत्रा यासि,

XLII किन्तु प्रयोजनीयम् अेकमात्रम् आस्तौ अपरञ्च यमुत्तमं भागं कोपि हर्तुं न शक्नोति सञ्चैव मरियमा वृतः।

XI

I अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थाने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्यां तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद हे प्रभो योऽहं यथा स्वशिष्यान् प्रार्थयितुम् उपदिष्टवान् तथा भवानप्यस्मान् उपदिशतु।

II तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् एत्थं कथयध्वं, हे अस्माकं स्वर्गस्थापितस्तव नाम पूज्यं भवतु; तव राजत्वं भवतु; स्वर्गं यथा तथा पृथिव्यामपि तवेच्छया सर्वं भवतु।

III प्रत्यहम् अस्माकं प्रयोजनीयं भोज्यं देहि।

IV यथा वयं सर्वान् अपराधिनः क्षमामहे तथा त्वमपि पापान्यस्माकं क्षमस्वा अस्मान् परीक्षां मानय किन्तु पापात्मनो रक्ष।

V पश्चात् सोपरमपि कथितवान् यद्दि युष्माकं कस्यचिद् बन्धुस्तिष्ठति निशीथे य तस्य समीपं स गत्वा वदति,

VI हे बन्धो पथिक अेको बन्धु र्मम निवेशनम् आयातः किन्तु तस्यातिथ्यं कर्तुं ममान्तिके किमपि नास्ति, अतश्चैव पूपत्रयं मह्यम् ऋणं देहि;

VII तदा स यद्दि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्लिषान, एदानीं द्वारं रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम् उत्थातुं न शक्नोमि,

VIII तर्हि युष्मानहं वदामि, स यद्दि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात् उत्थापितः सन् यस्मिन् तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति।

IX अतः कारणात् कथयामि, यायध्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते, मृगयध्वं तत उद्देशं प्राप्स्यथ, द्वारम् आहत् ततो युष्मभ्यं द्वारं मोक्षयते।

X यो यायते स प्राप्नोति, यो मृगयते स अेवोद्देशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोक्षयते।

XI पुत्रेण पूषे यायिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्स्ये यायिते तस्मै सर्पं ददाति।

XII वा अण्डे यायिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क अेतादृशः पितास्ते?

XIII तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यद्दि स्वस्वबालकेभ्य उत्तमानि द्रव्याणि दातुं ज्ञानीथ तर्ह्यस्माकं स्वर्गस्थः पिता निजयायकेभ्यः किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति?

XIV अनन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् अेकस्मिन् मुकभूते त्याजिते सति स भूतत्यक्तो मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः सकला आश्चर्यं मेनिरे।

XV किन्तु तेषां केचिद्भूय ज्ञानोयं बालसिबूबा अर्थाद् भूतराजेन भूतान् त्याजयति।

XVI तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् अेकं चिह्नं दर्शयितुं तं प्रार्थयाञ्चक्रिरे

XVII तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद् राज्ञ्यस्य लोका यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तद् राज्ञ्यम् नश्यति; केचिद् गृहस्था यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तेषि नश्यन्ति।

XVIII तथैव शैतानपि स्वलोकान् यदि विरुणोद्धि तदा तस्य राज्ञ्यं कथं स्थास्यति? बालसिबूबाहं भूतान् त्याज्यामि यूयमिति वदथा

XIX यद्यहं बालसिबूबा भूतान् त्याज्यामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन त्याज्यन्ति? तस्मात् तथैव कथाया अेतस्या विचारयितारो भविष्यन्ति।

XX किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याज्यामि तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्ञ्यमवश्यम् उपतिष्ठति।

XXI बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निजद्वारलिकां रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति।

XXII किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिद्भाग्यवत् यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वार्णि हत्वा तस्य द्रव्याणि गृह्णाति।

XXIII अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह न संगृह्णाति स विकिरति।

XXIV अपरञ्च अमेध्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुष्कस्थाने भ्रान्त्वा विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गृहाद् आगतोऽहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि।

XXV ततो गत्वा तद् गृहं माञ्जितं शोभितञ्च दृष्ट्वा

XXVI तत्क्षणात् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्मतीन् अपरान् सप्तभूतान् सहानयति ते य तद्गृहं पविश्य

निवसन्ति। तस्मात् तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा दुःखतरा भवति।

XXVII अस्याः कथायाः कथनकाले ज्वनतामध्यस्था कायिन्नारी तमुच्चैःस्वरं प्रोवाय, या योषित् त्वां गर्भोऽधारयत् स्तन्यमपाययञ्च सैव धन्या।

XXVIII किन्तु सौकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुत्तरम् आचरन्ति तथैव धन्याः।

XXIX ततः परं तस्यान्तिके बहुलोकानां समागमे जाते स वक्तुमारेभे, आधुनिका दुष्टलोकान्निहन्ति द्रष्टुमिच्छन्ति किन्तु यूनस्त्वविष्यद्वादिनिश्चिह्नं विनायत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यति।

XXX यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे चिह्नरूपोभवत् तथा विद्यमानलोकानाम् अेषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नरूपो भविष्यति।

XXXI विचारसमये एधानीन्तनलोकानां प्रातिकूल्येन दक्षिणार्देशीया राज्ञी प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति, यतः सा राज्ञी सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरुतर अेको ज्वनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXII अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोका अपि वर्तमानकालिकानां लोकानां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यतो हेतोस्ते यूनसो वाक्यात् यित्तानि परिवर्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरुतर अेको ज्वनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXIII प्रदीपं प्रज्वाल्य द्रोणस्याधः कुत्रापि गुप्तस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशिभ्यो दीप्तिं दातं दीपाधारोपर्येव स्थापयति।

XXXIV दृष्टस्य प्रदीपश्चक्षुस्तस्माद्देव यक्षु र्थिद प्रसन्नं भवति तर्हि तव सर्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति किन्तु यक्षु र्थिद मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्वशरीरं सान्धकारं स्थास्यति।

XXXV अस्मात् कारणात् तवान्तःस्थं ज्योति र्यथान्धकारमयं न भवति तदर्थं सावधानो भव।

XXXVI यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारे न जाते सर्वं यदि दीप्तिमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीप्तिदाद्यिप्रोज्ज्वलन् प्रदीप एव तव सवर्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति।

XXXVII अेतत्कथायाः कथनकाले किंशयेको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा लोकान् उपविशे।

XXXVIII किन्तु भोजनात् पूर्वं नामाङ्गीत् अेतद् दृष्ट्वा स किंशयाश्चर्यं मेने।

XXXIX तदा प्रभुस्तं प्रोवाय यूयं किंशिलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बहिः परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्तर्द्वाराभ्यै दृष्ट्याभिश्च परिपूर्णं तिष्ठति।

XL हे सर्वे निर्बोधा यो बहिः ससर्ज स अेव किमन्तर्न ससर्ज?

XLI तत अेव युष्माभिरन्तःकरणं (ईश्वराय) निवेद्यतां तस्मिन् कृते युष्माकं सर्वार्णि शुश्रितां यास्यन्ति।

XLII किन्तु छन्त किञ्चिद्विद्यायां ययं न्यायम् ईश्वरे प्रेम य परित्यज्य पोदिनाया अरुदादीनां सर्वेषां शाकानाञ्च दशमांशान् दत्त किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमासीत्।

XLIII हा हा किञ्चिद्विद्यायां ययं लज्जनगेळे प्रोच्यत्सने आपणेषु य नमस्कारेषु प्रीयध्वे।

XLIV वत कपटिनोऽध्यापकाः किञ्चिद्विद्यायां लोकायत् श्मशानम् अनुपलभ्य तद्दुपरि गच्छन्ति ययम् ताद्गुणप्रकाशितश्मशानवाद् भवथा।

XLV तदानीं व्यवस्थापकानाम् अका यीशुमवदत्, हे उपदेशक वाक्येनेदृशेनास्मास्वपि दोषम् आरोपयसि।

XLVI ततः स उवाच, हा हा व्यवस्थापका ययम् मानुषाणाम् उपरि दुःसहान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् अकाङ्क्षुः व्यापि तान् भारान् न स्पृशथा।

XLVII छन्त युष्माकं पूर्वपुरुषा यान् भविष्यद्वादिनोऽवधिषुस्तेषां श्मशानानि ययं निम्माथा।

XLVIII तेनैव ययं स्वपूर्वपुरुषाणां कर्माणि संमन्यध्वे तदेव सप्रमाणां कुरुथ य, यतस्ते तानवधिषुः ययं तेषां श्मशानानि निम्माथा।

XLIX अतरेव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्चन इनिष्यन्ति कांश्चन ताडयिष्यन्ति।

L अतस्मात् कारणात् डाबिलः शोणितपातमारभ्य मन्दिरयज्ञवेद्यो मध्ये छतस्य सिंहरियस्य रक्तपातपर्यन्तं।

LI जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्तपाता ज्ञातास्ततीनाम् अपराधदृष्ट्या अेषां वर्तमानलोकानां भविष्यन्ति, युष्मानलं निश्चितं वदामि सर्वे दृष्ट्या वंशस्यास्य भविष्यन्ति।

LII हा हा व्यवस्थापका ययं ज्ञानस्य कुञ्चिकां हत्वा स्वयं न प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः।

LIII एतथं कथाकथनाद् अध्यापकाः किञ्चिद्विद्यायां सतर्काः।

LIV सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया दोषं धर्तमिच्छन्तो नानाप्यानकथनाय तं प्रवर्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारेभिरे।

XII

I तदानीं लोकाः सङ्घं सङ्घम् आगत्य समुपस्थितास्तत अकैको ऽन्येषामुपरि पतितुम् उपयुक्तम्; तदा यीशुः शिष्यान् बलाषे, ययं किञ्चिद्विद्यायां किं वदतुं विवेकपूर्वकं विवेकपूर्वकं सावधानास्तिष्ठत।

II यतो यत्र प्रकाशयिष्यते तदाश्चर्यं वस्तु किमपि नास्ति; तथा यत्र ज्ञास्यते तद् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति।

III अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीप्ता श्रीष्यन्ते निर्जने कर्णे य यदकथयत गृहपृष्ठात् तत् प्रचारयिष्यते।

IV हे अन्धवो युष्मानलं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना किमप्यपरं कर्तुं न शक्नुवन्ति तेभ्यो मा भैथा।

V तर्हि कस्माद् भेतव्यम् एत्यलं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा नरकं निक्षेपुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि तस्मादेव भयं कुरुत।

VI पञ्च यत्कपक्षिणः किं डाभ्यां ताम्रपण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते? तथापीश्वरस्तेषाम् अकमपि न विस्मरति।

VII युष्माकं शिरःकेशा अपि गणितः सन्ति तस्मात् मा विभीत बह्व्ययत्कपक्षिण्योपि ययं बह्वुल्याः।

VIII अपरं युष्मभ्यं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षान् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरोति।

IX किन्तु यः कश्चिन्मानुषाणां साक्षान्मां अस्वीकरोति तम् ईश्वरस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरोमि।

X अन्धस्य यः कश्चिन् मनुष्यस्य निन्दाभावेन काञ्चित् कथां कथयति तस्य तत्पापस्य मोचनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य मोचनं न भविष्यति।

XI यदा लोका युष्मान् लज्जनगेळे विचारकर्तृराज्यकर्तृणां सम्मुखे नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं ददिष्यथ किं कथयिष्यथ येत्यत्र मा यिन्तयतः।

XII यतो युष्माभिर्यद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयरेव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति।

XIII ततः परं जनतामध्यस्थः कश्चिज्जनस्तं जगाद् हे गुरो मया सल्ल पतुं धनं विभक्तुं मम आतस्माज्ञापयतु भवान्।

XIV किन्तु स तमवदत् ङे मनुष्य युवयो विचारं विभागञ्च कर्तुं मां को नियुक्तवान्?

XV अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायु न् भवति।

XVI पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, अेकस्य धनिनो भूमौ बहूनि शस्यानि जातानि।

XVII ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्बलूव ममैतानि समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि?

XVIII ततोवदद् एतत् करिष्यामि, मम सर्व्वाण्डागाराणि भङ्क्त्वा बृहद्भाण्डागाराणि निर्माय तन्मध्ये सर्व्कुलानि द्रव्याणि य स्थापयिष्यामि।

XIX अपरं निजमनो वदिष्यामि, ङे मनो बहुवत्सरार्थं नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्रामं कुरु भुक्त्वा पीत्वा कौतुकञ्च कुरु। किन्त्वीश्वरस्तम् अवदत्,

XX रे निर्बोध अध रात्रौ तव प्राणस्त्वतो नैष्यन्ते तत अेतानि यानि द्रव्याणि त्वयासाहितानि तानि कस्य भविष्यन्ति?

XXI अतयेव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवलं स्वनिक्टे सञ्चयं करोति सोऽपि तादृशः।

XXII अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानं वदामि, किं जादिष्यामः? किं परिधास्यामः? एत्युक्त्वा ञ्जवनस्य शरीरस्य यार्थं चिन्तां मा कर्षी।

XXIII लक्ष्याञ्ज्जवनं भूषणाख्यरीरञ्च श्रेष्ठं भवति।

XXIV काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि य न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति, तथापीश्वरस्तेभ्यो लक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं?

XXV अपरञ्च भावयित्वा निजयुषः क्षाणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, अेतादृशो लाको युष्माकं मध्ये कोस्ति?

XXVI अतयेव क्षुद्रं कार्यं साधयितुम् असमर्था यूयम् अन्यस्मिन् कार्ये कुतो भावयथ?

XXVII अन्यस्य काम्पिलपुष्पं कथं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्चन श्रमं न करोति तन्तुंश्च न जनयति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेमान् बह्वैश्वर्यान्वितीपि पुष्पस्यास्य सदृशो विभूषितो नारीत।

XXVIII अथ क्षेत्रे वर्तमानं श्वश्रूल्पां क्षेप्यमानं यत् तृणां, तस्मै यदीश्वर एतत् भूषयति तर्हि ङे अल्पप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति?

XXIX अतयेव किं जादिष्यामः? किं परिधास्यामः? अेतदर्थं मा येष्टध्वं मा संदिग्धवञ्च।

XXX ञ्जगतो देवार्थका अेतानि सर्वाणि येष्टन्ते; अेषु वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनमास्ते एति युष्माकं पिता ञ्जनाति।

XXXI अतयेवेश्वरस्य राज्यार्थं सयेष्टा भवत तथा कुते सर्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते।

XXXII ङे क्षुद्रमेघप्रञ्ज यूयं मा लैष्ट युष्मभ्यं राज्यं दातुं युष्माकं पितुः सम्भतिरस्ति।

XXXIII अतयेव युष्माकं या या सम्पत्तिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थानं यौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादृशे स्वर्गे निजार्थम् अञ्जरे सम्पुटके ङक्षयं धनं सञ्चिनुत यः।

XXXIV यतो यत्र युष्माकं धनं वर्त्तते तत्रेव युष्माकं मनः।

XXXV अपरञ्च यूयं प्रदीपं ञ्जवालयित्वा बद्धकटयस्तिष्ठत;

XXXVI प्रभुर्विवाहाद्भाग्यं यदैव द्वारमाळन्ति तदैव द्वारं भोययितुं यथा लृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ति तथा यूयमपि तिष्ठत।

XXXVII योः प्रभुरागत्य यान् दासान् सयेतानान् तिष्ठतो द्रक्ष्यति तयेव धन्याः; अं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान् भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बद्धकटिः समीपमेत्य परिवेषयिष्यति।

XXXVIII यदि द्वितीये तृतीये वा प्रदरे समागत्य तथैव पश्यति, तर्हि तयेव दासा धन्याः।

XXXIX अपरञ्च कस्मिन् क्षाणे यौरा आगमिष्यन्ति एति यदि गृहपतिर्ज्ञातुं शक्नोति तदावश्यं ञ्जान् निजगृहे सन्धिं कर्त्तयितुं वारयति यूयमेतद् वित्ता।

XL अतयेव यूयमपि सञ्ज्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षाणे तं नप्रेक्षध्वे तस्मिन्नेव क्षाणे मनुष्यपुत्र आगमिष्यति।

XLI तदा पितरः पप्रच्छ, ङे प्रभो भवान् किमस्मान् उदिश्य किं सर्वाण् उदिश्य दृष्टान्तकथामिमां वदति?

XLII ततः प्रभुः प्रोवाच, प्रभुः समुद्यितकाले निजपरिवारार्थं भोज्यपरिवेषणाय यं तत्पदै नियोक्ष्यति तादृशो विश्वास्थो बोद्धा कर्माधीशः कोस्ति?

XLIII प्रभुरागत्य यम् अेतादृशे कर्मणि प्रवृत्तं द्रक्ष्यति सख्येव दासो धन्यः।

XLIV अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्वस्वस्याधिपतिं करिष्यति।

XLV किन्तु प्रभुर्विलम्बेनागमिष्यति, एति विचिन्त्य स दासो यदि तदैन्यदासीदासान् प्रहर्तुम् भोक्तुं पातुं महितुञ्च प्रारभते,

XLVI तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षणे सोऽद्येतनश्च स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदभ्रष्टं कृत्वा विश्वासहीनैः सह तस्य अंशं निरूपयिष्यति।

XLVII यो दासः प्रभेराज्ञां ज्ञात्वापि सञ्जितो न तिष्ठति तदाज्ञानुसारेण य कार्यं न करोति सोनेकान् प्रहारान् प्राप्स्यति;

XLVIII किन्तु यो ज्ञोऽज्ञात्वा प्रहाराहं कर्म करोति सोऽप्यप्रहारान् प्राप्स्यति। यतो यस्मै बाहुल्येन दत्तं तस्मादेव बाहुल्येन ग्राहीष्यते, मानुषा यस्य निकटे बहु समर्पयन्ति तस्माद् बहु यायन्ते।

XLIX अहं पृथिव्याम् अनैक्यरूपं वह्निं निक्षेप्तुम् आगतोस्मि, स येद् एदानीमेव प्रज्वलति तत्र मम का यिन्ता?

L किन्तु येन मञ्जनेनाहं मत्रो भविष्यामि यावत्कालं तस्य सिद्धिर्न भविष्यति तावदहं कतिकष्टं प्राप्स्यामि।

LI मेलनं कर्तुं जगद् आगतोस्मि यूनं किमित्थं बोधध्वे? युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनात्मावं कर्तुम् आगतोस्मि।

LII यस्मादेतत्कालमारभ्य ऐकत्रस्थपरिजानानां मध्ये पञ्चजनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्वयोर्जनयोः प्रतिकूला द्वौ जनी य त्रयाणां जनानां प्रतिकूलौ भविष्यन्ति।

LIII पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितुर्विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या य मातुर्विपक्षा भविष्यति, तथा श्वश्रुर्बध्वा विपक्षा बधूश्च श्वश्रवा विपक्षा भविष्यति।

LIV स लोकेभ्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्गमं दृष्ट्वा यूनं ढडाद् वदथ वृष्टिर्भविष्यति ततस्तथैव जायते।

LV अपरं दृक्षिष्यतो वायौ वाति सति वदथ निदाघो भविष्यति ततः सोऽपि जायते।

LVI रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणं बोद्धुं शक्नुथ,

LVII किन्तु कालस्यास्य लक्षणं कुतो बोद्धुं न शक्नुथ? यूयञ्च स्वयं कुतो न न्याय्यं विचारयथ?

LVIII अपरञ्च विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्माद्दुष्टारं प्राप्तुं यतस्व नोयेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं नयति। विचारयिता यदि त्वां प्रहर्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्ता त्वां कारायां बध्नाति।

LIX तर्हि त्वाभवं वदामि त्वया निःशेषं कपटकेषु न परिशीधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्राप्तुं न शक्यसि।

XIII

I अपरञ्च पीलातो येषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तैः सहाभिश्चयत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाप्य यीशवे कथयामासुः।

II ततः स प्रत्युवाय तेषां लोकानाम् अेतादृशी दुर्गतिर्घटिता तत्कारणाद् यूयं किमन्येभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान् बोधध्वे?

III युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ।

IV अपरञ्च शीलोलान्मन उच्यगृहस्य पतनाद् येऽष्टादशजना मृतास्ते यिज्ञासामि निवासिसर्वलोकेभ्योऽधिकपाराधिनः किं यूयमित्थं बोधध्वे?

V युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ।

VI अनन्तरं स एषां दृष्टान्तकथामकथयद् ऐको ज्ञो द्राक्षाक्षेत्रमध्य ऐकमुडुम्बरवृक्षं रोपितवान् पश्चात् स आगत्य तस्मिन् इलानि गवेषयामास,

VII किन्तु इलाप्राप्तेः कारणाद् एधानकारं भृत्यं जगाद्, पश्य वत्सरत्रयं यावदागत्य अेतस्मिन्मुडुम्बरतरौ क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु नैकमपि प्रप्नोमि तरुरयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? अेनं छिन्धि।

VIII ततो भृत्यः प्रत्युवाय, हे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् आदिशः; अेतस्य मूलस्य यतुर्दक्षु अनित्वाहम् आलवालं स्थापयामि।

IX ततः इदितुं शक्नोति यदि न इलति तर्हि पश्चात् ऐत्स्यसि।

X अथ विश्रामवारे भञ्जनगेळे यीशुरुपदिशति

XI तस्मिन् समये भूतग्रस्तत्वात् कुब्जभूयाष्टादशवर्षाणि यावत् केनाप्युपायेन ऋजुर्भवितुं न शक्नोति या दुर्बला स्त्री,

XII तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाहूय कथितवान् हे नारि तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता भवा

XIII ततः परं तस्या गात्रे छस्तार्पणमात्रात् सा ऋजुर्भूत्वेश्वरस्य धन्यवाद् कर्तुमारेभे।

XIV किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्याः स्वास्थ्यकरणाद् भञ्जनगेळस्याधिपतिः प्रदुष्य लोकां उवाच, षट्सु दिनेषु लोकेः कर्म कर्तव्यं तस्माद्धेतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत।

XV तदा पभुः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् अकेको ज्ञानो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्हम् वा बन्धनान्भोजयित्वा जलं पाययितुं किं न नयति?

XVI तर्ह्यष्टादशवत्सरान् यावत् शैतानां बद्धा एब्राहीमः सन्ततिरियं नारी किं विश्रामवारे न भोजयितव्या?

XVII अेषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्जा ज्ञाताः किन्तु तेन कृतसर्वभङ्गाकर्मकारणात् लोकनिवहः सानन्दोऽभवत्।

XVIII अनन्तरं सोवदद् एश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं? केन तद्गुपामस्यामि?

XIX यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जल उद्यान उपेतवान् तद् बीजमङ्कुरितं सत् मडावृक्षोऽजायत, ततस्तस्य शाखासु विहायसीयविहगा आगत्य न्युषुः, तद्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन तुल्यं।

XX पुनः कथयामास, एश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं वदिष्यामि? यत् किंएवं कायित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितगोधूमयूर्णेषु स्थापयामास,

XXI ततः क्रमेण तत् सर्वगोधूमयूर्णं व्याप्नोति, तस्य किंएवस्य तुल्यम् एश्वरस्य राज्यं।

XXII ततः स यिज्ञाशालमनगरं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे समुपदिशन् जगाम।

XXIII तदा कश्चिज्जलस्तं पप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्रास्यन्ते?

XXIV ततः स लोकान् उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतध्वं, यतोऽहं युष्मान् वदामि, बलवः प्रवेष्टुं येष्टिष्यन्ते किन्तु न शक्यन्ति।

XXV गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यदि यूयं बहिः स्थित्वा द्वारमाहृत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं भोजयतु, ततः स एति प्रतिवक्ष्यति, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि।

XXVI तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वयं नेाज्जनं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिष्टवान्।

XXVII किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि; हे दुराचारिणो यूयं मत्तो दूरीभवत।

XXVIII तदा एब्राहीमं एरुडाकं यादृबञ्च सर्वभविष्यद्वादिनश्च एश्वरस्य राज्यं प्राप्तान् स्वांश्च बहिष्कृतान् दृष्ट्वा यूयं रोदनं न्तैर्नन्तधर्षणञ्च करिष्यथ।

XXIX अपरञ्च पूर्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिग्भ्यो लोका आगत्य एश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति।

XXX पश्यतेत्यं शेषीया लोका अत्रा भविष्यन्ति, अत्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति।

XXXI अपरञ्च तस्मिन् दिने कियन्तः किंरुशिन आगत्य यीशुं प्रोयुः, बहिर्गच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां जिघांसति।

XXXII ततः स प्रत्यवोयत् पश्यताद्यं श्वश्च भूतान् विहाय रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेऽस्ति सेत्स्यामि, कथामेतां यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत।

XXXIII तत्राप्यद्यं श्वः परश्वश्च मया गमनागमने कर्त्तव्ये, यतो हेतो यिज्ञाशालमो बहिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न धानिष्यते।

XXXIV हे यिज्ञाशालम् हे यिज्ञाशालम् त्वं भविष्यद्वादिनो हंसि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैरियसि य, यथा कुङ्कुटी निजपक्षाद्यः स्वशावकान् संगृह्णाति, तथाऽहमपि तव शिशून् संगृहीतुं कतिवारान् अर्यञ्च किन्तु त्वं नैर्यः।

XXXV पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि परित्यक्तानि य भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः प्रभो नाभनागच्छति स धन्य एति वायं यावत्कालं न वदिष्यथ, तावत्कालं यूयं मां न द्रक्षथ।

XIV

I अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य डिङ्गिनिनो गृहे लोक्तुं गतवति ते तं वीक्षितुम् आरेभिरे

II तदा जलोदरी तस्य सम्भुभे स्थितः।

III ततः स व्यवस्थापकान् डिङ्गिनिनश्च पप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्युयुः।

IV तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससर्ज;

V तानुवाय य युष्माकं कस्यसिद् गर्दभो वृषभो वा येद् गर्ते पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणं स किं तं नोत्थापयिष्यति?

VI ततस्ते कथाया अेतस्याः किमपि प्रतिवक्तुं न शेकुः।

VII अपरञ्च प्रधानस्थानमनोनीतत्वकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् अेतद्दुपदेशकथां जगाद,

VIII त्वं विवाहादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने भोपावेक्षीः त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते

IX निमन्त्रयितागत्य मनुष्यायैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं येद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुचितो भूत्वा स्थानं एतस्मिन् उपवेष्टुम् उद्येस्यसि।

X अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थानं उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वदिष्यति, हे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविष्टानां सकलानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि।

XI यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित् त्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।

XII तदा स निमन्त्रयितारं जनमपि जगाद, मध्याह्ने रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुगणो वा भ्रातृगणो वा शातिगणो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा अेतान् न निमन्त्रय, तथा कृते येत् ते त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधो भविष्यति।

XIII किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्करभञ्जान्धान् निमन्त्रय,

XIV तत आशिषं लप्स्यसे, तेषु परिशोधं कर्तुमशक्तनुवत्सु श्मशानाद्दार्भिडानामुत्थानकाले त्वं इवां लप्स्यसे।

XV अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित् कथयामास, यो जन ईश्वरस्य राज्ये लोक्तुं लप्स्यते स अेव धन्यः।

XVI ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भोज्यं कृत्वा बद्धून् निमन्त्रयामास।

XVII ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आह्वातुं दासद्वारा कथयामास, जद्वय्याणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूयमागच्छत।

XVIII किन्तु ते सर्वे अेकैकं एषं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाञ्चक्रिरे प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं क्रीतवानहं तदेव द्रष्टुं मया गन्तव्यम्, अतअेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XIX अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानहं क्रीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XX अपरः कथयामास, व्यूढवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि।

XXI पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याज्जरा, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गाश्च गत्वा दरिद्रशुष्करभञ्जान्धान् अत्रानय।

XXII ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आज्ञानुसारेणाकियत तथापि स्थानमस्ति।

XXIII तदा प्रभुः पुनर्दासायाकथयत्, राज्यथान् वृक्षमूलानि य यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्तय।

XXIV अहं युष्मत्स्यं कथयामि, पूर्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य रात्रिभोज्यस्यास्वाहं न प्राप्स्यति।

XXV अनन्तरं बद्धेषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् व्रजितेषु सत्सु स व्याद्युत्य तेभ्यः कथयामास,

XXVI यः कश्चिन् मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता पत्नी सन्ताना भ्रातरौ भगिभ्यो निजप्राणान्, अतेभ्यः सर्वेभ्यो मय्यधिकं प्रेम न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVII यः कश्चित् स्वीयं कुशं वलन् मम पश्चान्न गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVIII दुरनिर्माणो कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य अेतन्न गणायति, युष्माकं मध्य अेतादृशः कोस्ति?

XXIX नोयेद् त्मिन्ति कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति,

XXX तर्हि मानुषोयं नियेतुम् आरभत समापयितुं नाशकनोत्, एति व्याहृत्य सर्व्वे तमुपलसिष्यन्ति।
 XXXI अपरञ्च भिन्नभूपतिना सल युद्धं कर्तुम् उद्यम्य दशसलस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसलस्रेः सैन्यैः
 सलितस्य समीपवासिनः सम्मुपं यातुं शक्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न विचारयति अेतादृशो भूमिपतिः
 कः?

XXXII यद्वि न शकनोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्तुं प्रार्थयति।
 XXXIII तद्वद् युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मर्दर्थं सर्व्वस्वं लातुं न शकनोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।
 XXXIV लवणाम् उत्तमम् एति सत्यं, किन्तु यद्वि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वाद्भुयुक्तं
 भविष्यति?
 XXXV तद्व भूम्यर्थम् आलवालराश्वर्थमपि भद्रं न भवति; लोकास्तद् बलिः क्षिपन्ति यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः
 स शृणोतु।

XV

I तदा करसञ्चायिनः पापिनश्च लोका उपदेशकथां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन्।
 II ततः इइशिन उपाध्यायाश्च विवदमानाः कथयामासुः अेष मानुषः पापिभिः सल प्रणयं कृत्वा तैः सार्द्धं
 लुंक्ते।

III तदा स तेभ्य एमां दृष्टान्तकथां कथितवान्,
 IV कस्यचित् शतमेषेषु तिष्ठन्तु तेषामेकं स यद्वि लारयति तर्हि मध्येप्रान्तरम् अेकानशतमेषान् विहाय
 लारितमेषस्य उदेशप्राप्तिपर्य्यन्तं न गवेषयति, अेतादृशो लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते?

V तस्योदेशं प्राप्य हृष्टमनस्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आडूय वक्ति,
 VI लारितं मेषं प्राप्नोतुम् अतो लेतो र्मया सार्द्धम् आनन्दत।

VII तद्वदं युष्मान् वदामि, येषां मनःपरावर्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकानशतधार्मिककारणान् य
 आनन्दस्तस्माद् अेकस्य मनःपरिवर्तिनः पापिनः कारणान् स्वर्गं उधिकानन्दो ज्ञायते।

VIII अपरञ्च दशानां त्र्यम्पादानाम् अेकमण्डे लारिते प्रदीपं प्रज्वाल्य गृहं सम्माज्यं तस्य प्राप्तिं यावद्
 यत्नेन न गवेषयति, अेतादृशी योषित् कास्ते?

IX प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराडूय कथयति, लारितं त्र्यम्पादं प्राप्तालं तस्मादेव मया सार्द्धम्
 आनन्दत।

X तद्वदं युष्मान् व्यालरामि, अेकेन पापिना मनसि परिवर्तिते, ईश्वरस्य दूतानां मध्येप्यानन्दो ज्ञायते।

XI अपरञ्च स कथयामास, कस्यचिद् द्वौ पुत्रावास्तां,

XII तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, लं पितस्तव सम्पत्त्या यमंशं प्राप्स्याम्यलं विभज्य तं देलि, ततः
 पिता निज्ज्ञां सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ।

XIII कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूरदेशं गत्वा दुष्टायरणेन सर्व्वां सम्पत्तिं
 नाशयामास।

XIV तस्य सर्व्वधने व्ययं गते तदेशे मडालुर्भिक्षं बलुव, ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभे।

XV ततः परं स गत्वा तदेशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शूकरव्रजं यारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास।

XVI केनापि तस्मै लक्ष्यादानात् स शूकरकुलवलकलेन पियिण्डपुराणां ववाग्ल।

XVII शेषे स मनसि येतनां प्राप्य कथयामास, ला मम पितुः समीपे कति कति वेतनलुजो दासा यथेधं
 ततोधिकञ्च लक्ष्यं प्राप्नुवन्ति किन्त्वलं क्षुधा मुमूर्षुः।

XVIII अडमुन्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वद्विष्यामि, लं पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम्
 XIX तव पुत्रलति विष्यातो भवितुं न योग्योस्मि य, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय।

XX पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिदूरे तं निरीक्ष्य द्याञ्चक्रे, धावित्वा तस्य
 कण्ठं गृहीत्वा तं युयुम्भ य।

XXI तदा पुत्र उवाय, लं पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवं, तव पुत्रलति विष्यातो भवितुं न
 योग्योस्मि य।

XXII किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश, सर्व्वोत्तमवस्त्राण्यानीय परिधापयतैनं लस्ते याइगुरीयकम्
 अर्पयत पादयोश्चोपानलौ समर्पयत;

XXIII पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत य तं लुक्त्वा वयम् आनन्दाम।

XXIV यतो मम पुत्रोऽयम् अभ्रियत पुनरञ्जुवीद् ङारितश्च लब्धोऽभूत् ततस्त आनन्दितुम् आरेभिरे।

XXV तत्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत् अथ स निवेशनस्य निकटे आगच्छन् नृत्यानां वाधानाञ्च शब्दं श्रुत्वा

XXVI दासानाम् अेकम् आडूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य?

XXVII ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशरीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।

XXVIII ततः स प्रकृत्य निवेशान्तः प्रवेष्टुं न सम्भेने; ततस्तस्य पिता बडिडागत्तय तं साधयामास।

XXIX ततः स पितरं प्रत्युवाच, पश्य तव काञ्चिदध्याज्ञां न विलंघ्य बडून् वत्सरान् अहं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कदापि छागमेकमपि मह्यं नाददाः;

XXX किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादितिस्तव सम्पत्तिम् अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।

XXXI तदा तस्य पितावोचत्, हे पुत्र त्वं सर्व्वदा मया सहासि तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्सर्व्वं तवा

XXXII किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरञ्जुवीद् ङारितश्च लूत्वा प्राप्नोऽभूत्, अतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दौ कर्तुम् उचितमस्माकम्।

XVI

I अपरञ्च यीशुः शिष्येभ्योऽन्यामेकां कथां कथयामास कस्यसिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्याधीशे सम्पत्तेरपव्ययेऽपवाहिते सति

II तस्य प्रभुस्तम् आडूय जगाद, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्याधीशकर्मणो गणानां दृश्यं गृहकार्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि।

III तदा स गृहकार्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु यद्वि मां गृहकार्याधीशपदाद् भ्रंशयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं भनिनुं मम शक्तिं नास्ति भिक्षितुञ्च लञ्जिष्येऽहं।

IV अतएव मयि गृहकार्याधीशपदात् व्युते सति यथा लोका मह्यम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म मया करणीयं तन् निर्णीयते।

V पश्चात् स स्वप्रभोरेकैकम् अधमर्णम् आडूय प्रथमं पप्रच्छ, त्वतो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्?

VI ततः स उवाच, अेकशताढकतैलानि; तदा गृहकार्याधीशः प्रोवाच, तव पत्रमानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिप्ता

VII पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वतो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादीद् अेकशताढकगोधूमाः; तदा स कथयामास, तव पत्रमानीय अशीतिं लिप्ता

VIII तेनैव प्रभुस्तमयथार्थकृतम् अधीशं तद्बुद्धिनैपुण्यात् प्रशशंस; इत्थं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य अेतत्संसारस्य सन्ताना वर्तमानकालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति।

IX अतो वदामि यूयमप्ययथार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो युष्मासु पदभ्रष्टेष्वपि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति।

X यः कश्चित् क्षुद्रे कार्ये विश्वास्थ्यो भवति स महति कार्येपि विश्वास्थ्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्येऽविश्वास्थ्यो भवति स महति कार्येपि विश्वास्थ्यो भवति।

XI अतएव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्या ज्ञातास्तर्हि सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पयिष्यति?

XII यदि य परधनेन यूयम् अविश्वास्या भवथ तर्हि युष्माकं स्वकीयधनं युष्मभ्यं को दास्यति?

XIII कोपि दास उवाच, प्रभु सेवितुं न शक्नोति, यत अेकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन् प्रीयते यद्वा अेकं जन्म समाप्त्य तदन्यं तुच्छीकरोति तद्बुद्ध यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथा।

XIV तदैताः सर्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिर्किंशिनस्तमुपजडसुः।

XV ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्दोषान् दृश्यथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकरणाानीश्वरो ज्ञानाति, यत् मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् ईश्वरस्य दृष्यं।

XVI योऽहं आगमनपर्यन्तं युष्माकं समीपे व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेभनानि यासन् ततः प्रभृति ईश्वरराज्यस्य सुसंवादेः प्रयतरति, अेकैको लोकास्तन्मध्यं यत्नेन प्रविशति या

XVII वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया अेकभिन्दोरपि लोपो न भविष्यति।

XVIII यः कश्चित् स्वीयां भार्यां विहाय स्त्रियमन्यां विवहति स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तां नारीं विवहति सोऽपि परदारान् गच्छति।

XIX अंको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणि वस्त्राणि पर्य्येधत्वात् प्रतिदिनं परितोषरूपेणानुभुक्तापिवर्या

XX सव्यङ्गि क्षतयुक्तं एलियासरनामा कश्चिद् दरिद्रस्तस्य धनवतो भोजनपात्रात् प्राप्तम् उच्छिष्टं भोक्तुं वाग्धन् तस्य द्वारे पतित्वातिष्ठत्;

XXI अथ श्वान् आगत्य तस्य क्षतान्यलिङ्गन्

XXII कियत्कालात्परं स दरिद्रः प्राणान् जहौ; ततः स्वर्गीयदूतास्तं नीत्वा एब्राहीमः कोऽ उपवेशयामासुः।

XXIII पश्चात् स धनवानपि ममार, तं शमशाने स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोके स वेदनाकुलः सन् उर्द्ध्वान् निरीक्ष्य बहुदूराद् एब्राहीमं तत्कोऽ एलियासरश्च विलोक्य रुवन्नुवाय;

XXIV हे पितर एब्राहीम् अनुगृह्य अङ्गुल्यग्रभागं जले मज्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्तुम् एलियासरं प्रेरय, यतो वह्निशिपातोऽहं व्यथितोऽस्मि।

XXV तदा एब्राहीम् बभाषे, हे पुत्र त्वं श्रुत्वा सन्मदं प्राप्तवान् एलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् अतत् स्मर, किन्तु सन्मति तस्य सुषं तव य दुःखं भवति।

XXVI अपरमपि युष्माकम् अस्माकञ्च स्थानयो र्मध्ये मङ्गलद्विच्छेदोऽस्ति तत अतत्स्थानस्य लोकास्तत् स्थानं यातुं यद्वा तत्स्थानस्य लोका अतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति।

XXVII तदा स उक्तवान्, हे पितर तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितु र्गोऽहं ये मम पञ्च भ्रातरः सन्ति

XXVIII ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् एलियासरं प्रेरया

XXIX तत एब्राहीम् उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च पुस्तकानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्दयानानि मन्यन्तः।

XXX तदा स निवेदयामास, हे पितर एब्राहीम् न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि ते मनांसि व्याधोऽतिष्यन्ति।

XXXI तत एब्राहीम् जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च वयनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्चिद् उत्थितेऽपि ते तस्य मन्त्राणां न मंस्यन्ते।

XVII

I एतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विधनैरवश्यम् आगन्तव्यं किन्तु विधना येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गति भविष्यति।

II अतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विधनजननात् कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जन् भद्रं।

III यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठतः; तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपराध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्तयति तर्हि तं क्षमस्वा।

IV पुनरेकदिनमध्ये यदि स तव सप्तकृत्वोऽपराध्यति किन्तु सप्तकृत्व आगत्य मनः परिवर्त्य मयापराद्धम् एति वदति तर्हि तं क्षमस्वा।

V तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धय।

VI प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोऽस्ति तर्हि त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथायाम् अतस्याम् अतद्दुग्धभराय कथितायां स युष्माकमाज्ञावलो भविष्यति।

VII अपरं स्वदासे लवं वाहयित्वा वा पशून् यारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, अहिं भोक्तुमुपविश, युष्माकम् अतादृशः कोऽस्ति?

VIII वरञ्च पूर्वं मम पादमासाद्य यावद् भुञ्जे पिवामि य तावद् बद्धकटिः परियर पश्चात् त्वमपि भोक्ष्यसे पास्यसि य कथामीदृशीं किं न वक्ष्यति?

IX तेन दासेन प्रभोराज्ञानुरूपे कर्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन् बाधितो जातः? नेत्थं बुध्यते मया।

X एत्थं निरूपितेषु सर्वकर्मसु कृतेषु सत्सु यूयमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्माभिर्यद्यत्कर्तव्यं तन्मात्रमेव कृतां।

XI स यिज्ञासामि यात्रां कुर्वन् शोमिरोएगालीएप्रदेशमध्येन गच्छति,

XII अतर्हि कुत्रयिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात् कृत्वा

XIII दूरे तिष्ठन्त उच्ये र्दकुतुमारैर्भिरे, हे प्रभो यीशो ह्यस्वास्मान्।

XIV ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद, यूयं याजकानां समीपे स्वान् दृश्यत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात् परिष्कृताः।
 XV तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्यैरीश्वरं धन्यं वदन् व्याधुत्यायातो यीशो गुणाननुवदन्
 तस्यरक्षाधोभूमौ पपात;

XVI स यासीत् शोमिरोणी।

XVII तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्यन्ये नवजनाः कुत्र?

XVIII ईश्वरं धन्यं वदन्तम् अनेन विदेशिनं विना कोप्यन्थो न प्राप्यता

XIX तदा स तमुवाच, त्वमुत्थाय याहि विश्वासस्ते त्वां स्वस्थं कृतवान्।

XX अथ कदेश्वरस्य राजत्वं भविष्यतीति किंरशिभिः पृष्टे स प्रत्युवाच, ईश्वरस्य राजत्वं अश्वर्य्यदर्शनेन
 न भविष्यति।

XXI अत अतस्मिन् पश्य तस्मिन् वा पश्य, एति वाक्यं लोका वक्तुं न शक्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युष्माकम्
 अन्तरेवास्ते।

XXII ततः स शिष्यान् जगाद, यदा युष्माभि र्मनुजसुतस्य दिनमेकं द्रष्टुम् वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शिष्यते,
 ईदृक्काल आयाति।

XXIII तदात्र पश्य वा तत्र पश्येति वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु तेषां पश्चात् मा यात, मानुगच्छत या

XXIV यतस्तदिदं यथाकाशैकदेश्युदिय तदन्यामपि दिशं व्याप्य प्रकाशते तद्धत् निष्दिने मनुजसूनुः
 प्रकाशिष्यते।

XXV किन्तु तत्पूर्वं तेनानेकानि दुःषानि भोक्तव्यान्येतद्धर्त्तमानलोकैश्च सोऽवज्ञातव्यः।

XXVI नोष्ठस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनुष्यसूतोः कालेपि तथा भविष्यति।

XXVII यावत्कालं नोहो मडापोतं नारोहद् आप्लाविवार्य्येत्य सर्वं नानाशयस्य तावत्कालं यथा लोका
 अभुञ्जतापिवन् व्यवहन् व्यवहयंश्च;

XXVIII एत्थं लोटो वर्त्तमानकालेपि यथा लोका भोजनपानक्यविक्रयरोपराणुदनिर्भाणकर्मसु प्रावर्त्तन्त,

XXIX किन्तु यदा लोट् सिधोमो निर्णगाम तदा नभसः सगन्धकाग्निवृष्टि र्भूत्वा सर्वं व्यनाशयत्

XXX तद्धन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति।

XXXI तदा यदि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात् किमपि द्रव्यमानेतुम् अवरुह्य नैतु; यश्च क्षेत्रे
 तिष्ठति सोपि व्याधुत्य नायातु।

XXXII लोटः पर्त्नी स्मरता

XXXIII यः प्राणान् रक्षितुं चेष्टिष्यते स प्राणान् हारयिष्यति यस्तु प्राणान् हारयिष्यति सअेव प्राणान्
 रक्षिष्यति।

XXXIV युष्मानहं वचिम् तस्यां रात्रौ शय्यैकगतयो लॉकयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्षयो।

XXXV स्त्रियौ युगपत् पेषणीं व्यावर्त्तयिष्यतस्तयोरेका धारिष्यते परात्यक्षयो।

XXXVI पुरुषौ क्षेत्रे स्थास्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्षयो।

XXXVII तदा ते पप्रच्छुः, हे प्रभो कुत्रेत्यं भविष्यति? ततः स उवाच, यत्र शवस्तिष्ठति तत्र गृध्रा मिलन्ति।

XVIII

I अपरश्च लोडैरकलान्ते निरन्तरं प्रार्थयितव्यम् एत्याशयेन यीशुना दृष्टान्त अेकः कथितः।

II कुत्रयिन्नगरे कश्चित् प्राड्विवाक आसीत् स ईश्वरान्नाबिलेत् मानुषांश्च नामन्यता।

III अथ तत्पुरवासिनी कायिद्विधवा तत्समीपमेत्य विवादिना सह मम विवाहं परिष्कुर्व्विति निवेद्यामासा।

IV ततः स प्राड्विवाकः कियदिनानि न तदङ्गीकृतवान् पश्चाच्चिन्ते यिन्तयामास, यद्यपीश्वरान्न बिलेमि
 मनुष्यानपि न मन्ये

V तथाप्येषा विधवा मां क्लिन्नाति तस्मादस्या विवाहं परिष्करिष्यामि नोयेत् सा सदागत्य मां व्यग्रं
 करिष्यति।

VI पश्चात् प्रभुरवदद् असावन्यायप्राड्विवाको यदाह तत्र मनो निधध्वं।

VII ईश्वरस्य ये उभिरुचितलोका द्विवानिश्चं प्रार्थयन्ते स बहुदिनानि विलम्ब्यापि तेषां विवादान् किं न
 परिष्करिष्यति?

VIII युष्मानहं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं प्राप्स्यति?

IX ये स्वान् धार्मिकान् ज्ञात्वा परान् तुच्छीकुर्वन्ति अत्राह्वयः, किं ह्युच्यते एतन् दृष्टान्तं कथयामास।

X अत्रैः किञ्चिदप्युच्यते: करसञ्चारी द्वाविमौ प्रार्थयितुं मन्दिरं गतौ।

XI ततोऽसौ किञ्चिदप्युच्यते: तिष्ठन् ह्येवं एतन् अहमन्यलोकवत् लोठयितान्याथी पारदारिकश्च न भवामि अस्य करसञ्चयिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि।

XII सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्वसम्पत्ते र्दशमांशं ददामि य, अतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास।

XIII किन्तु स करसञ्चयि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रष्टुं नेच्छन् वक्षसि कराघातं कुर्वन् ह्येवं पापिष्ठं मां द्यस्व, एतन् प्रार्थयामास।

XIV युष्मानहं वदामि, तयोर्द्वयो र्मध्ये केवलः करसञ्चारी पुण्यवत्त्वेन गणितो निष्कृतः जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नामयिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।

XV अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपमानिन्युः शिष्यास्तद् दृष्टवानेनूनं तर्जयामासुः,

XVI किन्तु यीशुस्तानाह्वयं जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् अनुज्जानीध्वं तांश्च मा वारयत; यत एश्वरराज्याधिकारिणो अेषां सद्गणः।

XVII अहं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशोः सद्गणो भूत्वा एश्वरराज्यं न गृह्णाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न शक्नोति।

XVIII अपरम् अकोधिपतिस्तं पप्रच्छ, ह्येवं परमगुरो, अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं कर्तव्यं?

XIX यीशुरुवाच, मां कुतः परमं वदसि? एश्वरं विना कोपि परमो न भवति।

XX परदारान् मा गच्छ, नरं मा जह्नि, मा योरय, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, अत्राह्वय आज्ञाः सन्ति तास्त्वं ज्ञानसि।

XXI तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्वा अत्राह्वय आयरामि।

XXII एति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनमास्ते, निष्कृतं सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; तत आगत्य ममानुगामी भव।

XXIII किन्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोच, यतस्तस्य बहुधनमासीत्।

XXIV तदा यीशुस्तमतिशोकात्तन्वितं दृष्ट्वा जगाद, धनवताम् एश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXV एश्वरराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूयेश्चिद्रेण मडाङ्गस्य गमनागमने सुकरे।

XXVI श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्स्यते?

XXVII स उक्तवान्, यन् मानुषेणैशक्यं तद् एश्वरेणैशक्यं।

XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्वस्वं परित्यज्य तव पश्चाद्गमिष्यामि।

XXIX ततः स उवाच, युष्मानहं यथार्थं वदामि, एश्वरराज्यार्थं गृहं पितरौ त्रातृगाणं ज्ञायां सन्तानांश्च त्यक्तवा।

XXX एह काले ततोऽधिकं परकाले अनन्तायुश्च न प्राप्स्यति लोक एदृशः कोपि नास्ति।

XXXI अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाह्वयं बलाषे, पश्यत वयं यिज्ञास्यन्तः यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं यदस्ति तदनुत्तरं तं प्रति घटिष्यते;

XXXII वस्तुतस्तु सोऽन्यदेशीयानां हस्तेषु समर्पयिष्यते, ते तमुपलसिष्यन्ति, अन्यायमाचरिष्यन्ति तद्गुणेषु निष्ठीवं निक्षेप्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं हनिष्यन्ति य,

XXXIII किन्तु तृतीयदिने स श्मशानाद् उत्थास्यति।

XXXIV अतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शक्नुः तेषां निकटस्थेषु तवात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञातुं न शक्नुम्।

XXXV अथ तस्मिन् यिरीडोः पुरस्यान्तिकं प्राप्ते कश्चिदन्धः पथः पार्श्वं उपविश्य भिक्षाम् अकरोत्।

XXXVI स लोकसमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्टवान्।

XXXVII नासरतीयथीशुर्वातीति लोडैरुक्तं स उच्यैर्वक्तुमारोभे,

XXXVIII ह्येदं दायुदः सन्तानं यीशो मां द्यस्व।

XXXIX ततोऽग्रामिनस्तं मौनी तिष्ठेति तर्जयामासुः किन्तु स पुनारुवन् उवाच, हे दायूदः सन्तान मां दयस्व।

XL तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिके तमानेतुम् आदिदेश।

XLI ततः स तस्यान्तिकम् आगमत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं किमिच्छसि? त्वदर्थमहं किं करिष्यामि? स उक्तवान्, हे प्रभोऽहं द्रष्टुं लभौ।

XLII तदा यीशुरुवाच, दृष्टिशक्तिं गृहाण तव प्रत्ययस्त्वां स्वस्थं कृतवान्।

XLIII ततस्तत्क्षणात् तस्य यक्षुषी प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदालोक्य सर्वे लोका ईश्वरं प्रशंसितुम् आरेभिरे।

XIX

I यदा यीशु यिरीहोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा

II सक्केथनामा करसञ्जायिनां प्रधानो धनवानेको

III यीशुः कीदृगिति द्रष्टुं येष्टितवान् किन्तु भर्वत्वाल्लोकसंघमध्ये तदर्शनमप्राप्य

IV येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम् विदुम्बरतरुमारुरोड।

V पश्चाद् यीशुस्तत्स्थानम् एत्वा उर्द्ध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, हे सक्केथ त्वं शीघ्रमवरोड मयाद्य त्वद्रेडे वसत्यं।

VI ततः स शीघ्रमवरुह्य साह्लाहं तं जग्राड।

VII तद् दृष्ट्वा सर्वे विवदमाना वक्तुमारेभिरे, सोतिथित्वेन दृष्टलोकगुडं गच्छति।

VIII किन्तु सक्केथो दण्डायमानो वक्तुमारेभे, हे प्रभो पश्य मम या सम्पत्तिरस्ति तदहर्द्धं दरिद्रेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा कस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तस्यतुगुणं ददामि।

IX तदा यीशुस्तमुक्तवान् अयमपि एव्राहीमः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहे त्राणमुपस्थितं।

X यद् डारितं तत् भूगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्।

XI अथ स यिर्शाहामः समीप उपातिष्ठद् ईश्वरराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव भविष्यतीति लोडैरन्वभूयत, तस्मात् स श्रोतुभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास।

XII कोपि महाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागन्तुं दूरदेशं जगाम।

XIII यात्राकाले निजान् दशदासान् आडूय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा ममागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश।

XIV किन्तु तस्य प्रजास्तमवज्ञाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयिव्याम एमां वार्तां तन्निकटे प्रेरयामासुः।

XV अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् अकेको जनो बाणिज्येन किं लब्धवान् एति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान् आडूयानेतुम् आदिदेश।

XVI तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तव तयैक्या मुद्रया दशमुद्रा लब्धाः।

XVII ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो जात एतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिपो भव।

XVIII द्वितीय आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तवैक्या मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्धाः।

XIX ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिपति भव।

XX ततोऽन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बद्ध्वास्थापयं सेयं।

XXI त्वं कृपणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यन्नावपस्तदेव य एति तस्मिन् ततोऽहं त्वतोऽहं।

XXII तदा स जगाद, रे दृष्टदास तव वाक्येन त्वां द्रोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्णामि, यदहं नावपञ्च तदेव एति, अतः दृष्टः कृपणोऽहमिति यदि त्वं जानासि,

XXIII तर्हि मम मुद्रा बाणिज्यां निकटे कुतो नास्थापयः? तथा कृतेऽहम् आगत्य कुसीदेन साद्धं निजमुद्रा अप्राप्यम्।

XXIV पश्चात् स समीपस्थान् जनान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्ता

XXV ते प्रीयुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति।

XXVI युष्मानहं वदामि यस्याश्रये वद्धते ऽधिकं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान् दायिष्यते।

XXVII किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थातुम् असम्भ्यमाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संडरत।
 XXVIII एत्युपदेशकथां कथयित्वा सोग्रः सन् यिज्ञाशलमपुरं ययौ।
 XXIX ततो बैत्कुगीबैथनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेरन्तिकम् एत्वा शिष्यद्वयम् एत्युक्त्वा प्रेषयामास,
 XXX युवामम् सम्भुष्यत्राग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोडत् तं गर्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं
 मोययित्वानयत।

XXXI तत्र कुतो मोययथः? एति येत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यथः प्रभो रत्र प्रयोजनम् आस्ते।
 XXXII तदा तौ प्ररितौ गत्वा तत्कथां नुसारेण सर्व्वं प्राप्तौ।
 XXXIII गर्दभशावकमोयनकाले तत्त्वामिन उयुः, गर्दभशावकं कुतो मोययथः?
 XXXIV तावूयतुः प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।
 XXXV पश्चात् तौ तं गर्दभशावकं यीशोरन्तिकमानीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तद्गुपरि
 यीशुमारोडयामासतुः।

XXXVI अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे।
 XXXVII अपरं जैतुनाद्रेरुपत्यकाम् एत्वा शिष्यसंघः पूर्व्वदृष्टानि मडाकर्माणि स्मृत्वा,
 XXXVIII यो राजा प्रभो नाभ्यायति स धन्यः स्वर्गो कुशलं सर्व्वोर्य्ये ज्यध्वनि र्भवतु, कथामेतां कथयित्वा
 सानन्दम् उचैरीश्वरं धन्यं वक्तुमारोभे।

XXXIX तदा लोकारण्यमध्यस्थाः क्षिणन्तः किञ्चिन्नस्तत् श्रुत्वा यीशुं प्रोयुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्ज्या
 XL स उवाय, युष्मानं वदामि यद्यमी नीरवास्तिष्ठन्ति तर्हि पाषाणां उचैः कथाः कथयिष्यन्ति।

XLI पश्चात् तत्पुरान्तिकमेत्य तदवलोच्य साश्रुपातं जगाद,
 XLII हा हा येत् त्वमग्रेडज्ञास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथाः, तर्ह्युत्तमम्
 अलविष्यत्, किन्तु क्षणस्मिन् तत्तव दृष्टेरगोचरम् भवति।

XLIII त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्था एति हेतो र्यत्काले तव रिपवस्त्वां यतुर्दिक्षु प्राचीरेण वेष्टयित्वा
 रोत्स्यन्ति।

XLIV बालकैः सार्द्धं भूमिसात् करिष्यन्ति य त्वमध्ये पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति य, काल एदृश
 उपस्थास्यति।

XLV अथ मध्येमन्दिरं प्रविश्य तत्रत्यान् कथिविक्रयिणो बडिष्कुर्वन्
 XLVI अवदत् मद्दूढं प्रार्थनागृहमिति विपिरास्ते किन्तु यूयं तदेव यैराणां गह्वरं कुरुथा।

XLVII पश्चात् स प्रत्यक्षं मध्येमन्दिरम् उपदिदेशः, ततः प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राचीनाश्च तं नाशयितुं
 यिच्छेरेः।

XLVIII किन्तु तद्गुपदेशे सर्व्वं लोका निविष्टयित्वाः स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्तुं नावकाशं प्रापुः।

XX

I अथैकदा यीशु मनिदरे सुसंवाहं प्रचारयन् लोकांनुपदिशति, अतर्हि प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राञ्चश्च
 तन्निकटमागत्य पप्रच्छुः।

II कयाज्ञया त्वं कर्माण्येतानि करोषि? को वा त्वामाज्ञापयत्? तदस्मान् वद।
 III स प्रत्युवाय, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं वदत।
 IV योह्नो मज्जनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाज्ञातो जातं?
 V ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स एति वक्ष्यति।
 VI यदि मनुष्यस्येति वदामस्तर्हि सर्व्वं लोका अस्मान् पाषाणै र्दनिष्यन्ति यतो योहन् भविष्यद्वादीति
 सर्व्वं दृढं जानन्ति।

VII अतयेव ते प्रत्यूयुः कस्याज्ञया जातम् एति वक्तुं न शक्नुमः।
 VIII तदा यीशुवदत् तर्हि कयाज्ञया कर्माण्येतानि करोमीति य युष्मान् न वक्ष्यामि।
 IX अथ लोकानां साक्षात् स एमां दृष्टान्तकथां वक्तुमारोभे, कश्चिद् द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां
 हस्तेषु समर्थं बडुकावार्थं दूरदेशं जगाम।

X अथ कुलकाले कुलानि गृहीतु कृषीवलानां समीपे दासं प्राडिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।

XI ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुव्यवहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।

XII ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राडिणोत् ते तमपि क्षताङ्गं कृत्वा बहिर्निष्कृषिपुः।

XIII तदा क्षेत्रपतिर्विचारयामास, ममेदानीं किं कर्त्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं दृष्ट्वा समादरिष्यन्ते।

XIV किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोयुः, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं ह-भस्ततोधिकारोस्माकं भविष्यति।

XV ततस्ते तं क्षेत्राद् बहिर्निपात्य जघ्नुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति?

XVI स आगत्य तान् कृषीवलान् हत्वा परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पयिष्यति; एति कथां श्रुत्वा ते ऽवदन् अतादृशी घटना न भवतु।

XVII किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणां यन्तु तुच्छकं प्रधानप्रस्तारः कोषे स अत्रेव हि भविष्यति अतस्य शास्त्रीयवचनस्य किं तात्पर्यं?

XVIII अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भक्ष्यते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवय्यं यूर्णीभविष्यति।

XIX सोस्माकं विरुद्धं दृष्टान्तमिमं कथितवान् एति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाग्धुः किन्तु लोकेभ्यो बिल्युः।

XX अतत्रेव तं प्रति सतर्काः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं देशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः।

XXI तदा ते तं पप्रच्छुः, हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कमध्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्वरं मार्गमुपदिशति, वयमेतज्जानामीमः।

XXII कैसरराज्याय करोस्मान्नि र्हयो न वा?

XXIII स तेषां वञ्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षध्वे? मां मुद्रामेकं दर्शयत।

XXIV एह लिभिता मूर्तिरियं नाम य कस्य? तेऽवदन् कैसरस्य।

XXV तदा स उवाच, तर्हि कैसरस्य द्रव्यं कैसराय दत्तः; ईश्वरस्य तु द्रव्यमीश्वराय दत्त।

XXVI तस्मात्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कमपि दोषं धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्चर्यं मन्यमाना मौनिनस्तस्थुः।

XXVII अपरञ्च श्मशानाद्दुत्थानानङ्गीकारिणां सिद्धकिनां क्रियन्तो जना आगत्य तं पप्रच्छुः,

XXVIII हे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीतिं लिलेख यस्य भ्राता भाय्यायां सत्यां निःसन्तानो म्रियते स तज्ज्जायां विवह्य तदङ्गं उत्पादयिष्यति।

XXIX तथाय केचित् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता विवह्य निरपत्यः प्राणान् जहौ।

XXX अथ द्वितीयस्तस्य ज्जायां विवह्य निरपत्यः सन् ममारा तृतीयश्च तामेव व्युवाह;

XXXI एत्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवह्य निरपत्याः सन्तो मभ्युः।

XXXII शेषे सा स्त्री य ममारा

XXXIII अतत्रेव श्मशानाद्दुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भाय्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भाय्यासीत्।

XXXIV तदा यीशुः प्रत्युवाच, अतस्य जगतो लोका विवहन्ति वाग्दत्ताश्च भवन्ति

XXXV किन्तु ये तज्ज्जगत्प्राप्तियोग्यत्वेन गणितां भविष्यन्ति श्मशानाभ्योत्थास्यन्ति ते न विवहन्ति वाग्दत्ताश्च न भवन्ति,

XXXVI ते पुन न म्रियन्ते किन्तु श्मशानाद्दुत्थापिताः सन्त ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गायद्दूतानां सदृशाश्च भवन्ति।

XXXVII अधिक्न्तु मूसाः स्तम्भोपाध्याने परमेश्वर ईब्राहीम ईश्वर एरुहाक ईश्वरो याकूबश्चेश्वर एत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद्दुत्थानस्य प्रमाणं लिलेख।

XXXVIII अतत्रेव य ईश्वरः स मृतानां प्रभुः किन्तु ज्जातामेव प्रभुः, तन्निकटे सर्वे ज्ज्वन्तः सन्ति।

XXXIX ઇતિ શ્રુત્વા ક્રિચન્તોઘ્યાપકા ઊચુઃ, હે ઉપદેશક ભવાન્ ભદ્રં પ્રત્યુક્તવાન્

XL ઇતઃ પરં તં કિમપિ પ્રષ્ટં તેષાં પ્રગલ્ભતા નાભૂત્

XLI પશ્ચાત્ સ તાન્ ઉવાચ, યઃ પ્રીષ્ટઃ સ દાયુદ્ઃ સન્તાન એતાં કથાં લોકાઃ કથં કથયન્તિ?

XLII યતઃ મમ પ્રભુમિદં વાક્યમવદત્ પરમેશ્વરઃ! તવ શત્રુનહં યાવત્ પાદપીઠં કરોમિ ના તાવત્ કાલં મદીયે ત્વં દક્ષપાર્શ્વ ઉપાવિશા

XLIII ઇતિ કથાં દાયુદ્ સ્વયં ગીતગ્રન્થેઽવદત્

XLIV અતએવ યદિ દાયુદ્ તં પ્રભું વદતિ, તદિં સ કથં તસ્ય સન્તાનો ભવતિ?

XLV પશ્ચાદ્ યીશુઃ સર્વજનાનાં કર્ણગોચરે શિષ્યાનુવાચ,

XLVI યેઽઘ્યાપકા દીર્ઘપરિચ્છદં પરિધાય ભ્રમન્તિ, હટ્ટાપણયો નર્મસ્કારે ભજનગેહસ્ય પ્રોચ્યાસને ભોજનગૃહસ્ય પ્રધાનસ્થાને ચ પ્રીચન્તે

XLVII વિધવાનાં સર્વસ્વં ગ્રસિત્વા છલેન દીર્ઘકાલં પ્રાર્થયન્તે ચ તેષુ સાવધાના ભવત, તેષામુગ્રદણ્ડો ભવિષ્યતિ

XXI

I અથ ધનિલોકા ભાણ્ડાગારે ધનં નિક્ષિપન્તિ સ તદેવ પશ્યતિ,

II એતદિં કાયિદીના વિધવા પણદ્વયં નિક્ષિપતિ તદ્ દદશી

III તતો યીશુરુવાચ યુષ્માનહં યથાર્થં વદામિ, દરિદ્રેયં વિધવા સર્વેભ્યોઘિકં ન્યક્ષેપ્સીત્,

IV યતોન્યે સ્વપ્રાજ્યધનેભ્ય ઈશ્વરાય કિચ્ચિત્ ન્યક્ષેપ્સુઃ, કિન્તુ દરિદ્રેયં વિધવા દિનયાપનાર્થં સ્વસ્ય યત્ કિચ્ચિત્ સ્થિતં તત્ સર્વં ન્યક્ષેપ્સીત્

V અપરઞ્ચ ઉત્તમપ્રસ્તરૈરુત્સૃષ્ટવ્યૈશ્ચ મન્દિરં સુશોભતેતરાં કૈશ્ચિદિત્યુક્તે સ પ્રત્યુવાચ

VI યૂયં યદિદં નિચયનં પશ્યથ, અસ્ય પાષાણૌકોઘ્યન્યપાષાણોપરિ ન સ્થાસ્યતિ, સર્વે ભૂસાદ્ભવિષ્યન્તિ કાલોચમાયાતિ

VII તદા તે પપચ્છુઃ, હે ગુરો ઘટનેદૃશી કદા ભવિષ્યતિ? ઘટનાયા એતસ્યસશ્ચિદ્નં વા કિં ભવિષ્યતિ?

VIII તદા સ જગાદ, સાવધાના ભવત યથા યુષ્માકં ભ્રમં કોપિ ન જનયતિ, ખીષ્ટોહમિત્યુક્ત્વા મમ નામ્ના બહવ ઉપસ્થાસ્યન્તિ સ કાલઃ પ્રાયેણોપસ્થિતઃ, તેષાં પશ્ચાન્મા ગચ્છત

IX યુદ્ધસ્થોપપલવસ્ય ય વાર્તાં શ્રુત્વા મા શક્ષ્ધ્વં, યતઃ પ્રથમમ્ એતા ઘટના અવશ્યં ભવિષ્યન્તિ કિન્તુ નાપાતે યુગાન્તો ભવિષ્યતિ

X અપરઞ્ચ કથયામાસ, તદા દેશસ્ય વિપક્ષત્વેન દેશો રાજ્યસ્ય વિપક્ષત્વેન રાજ્યમ્ ઉત્થાસ્યતિ,

XI નાનાસ્થાનેષુ મહાભૂકમ્પો દુર્ભિક્ષં મારી ચ ભવિષ્યન્તિ, તથા વ્યોમમણ્ડલસ્ય ભયફુરદર્શનાન્યશ્ચાર્ય્યલક્ષણાનિ ચ પ્રકાશયિષ્યન્તો

XLII કિન્તુ સર્વાસામેતાસાં ઘટનાનાં પૂર્વે લોકા યુષ્માન્ ધૃત્વા તાઽધિષ્યન્તિ, ભજનાલયે કારાયાઞ્ચ સમર્પયિષ્યન્તિ મમ નામકારણાદ્ યુષ્માન્ ભૂપાનાં શાસકાનાઞ્ચ સમ્મુખં નેષ્યન્તિ ચ

XLIII સાક્ષ્યાર્થમ્ એતાનિ યુષ્માન્ પ્રતિ ઘટિષ્યન્તો

XLIV તદા કિમુત્તરં વક્તવ્યમ્ એતત્ ન ચિન્તયિષ્યામ ઇતિ મનઃસુ નિશ્ચિતનુત

XLV વિપક્ષા યસ્માત્ કિમપ્યુત્તરમ્ આપત્તિઞ્ચ કર્તુ ન શક્યન્તિ તાદૃશં વાકપટુત્વં જ્ઞાનઞ્ચ યુષ્મભ્યં દાસ્યામિ

XLVI કિઞ્ચ યૂયં પિત્રા માત્રા ભ્રાત્રા બન્ધુના જ્ઞાત્યા કુટુમ્બેન ચ પરકરેષુ સમર્પયિષ્યધ્વે; તતસ્તે યુષ્માકં કઞ્ચન કઞ્ચન ઘાતયિષ્યન્તિ

XLVII મમ નામ્નઃ કારણાત્ સર્વે ભ્નુષ્યે યૂયમ્ ઋતીયિષ્યધ્વો

XLVIII કિન્તુ યુષ્માકં શિરઃકેશૌકોપિ ન વિનંશ્યતિ,

XLIX તસ્માદેવ ધૈર્યમવલમ્બ્ય સ્વસ્વપ્રાણાન્ રક્ષતા

XX અપરઞ્ચ યિત્રશાલમ્બુરં સૈન્યવેષ્ટિતં વિલોક્ય તસ્યોચ્છિન્નતાયાઃ સમયઃ સમીપ ઇત્યવગમિષ્યથા

XXI તદા યિહ્ણદાદેશસ્થા લોકાઃ પર્વતં પલાયન્તાં, યે ચ નગરે તિષ્ઠન્તિ તે દેશાન્તરં પલાયન્તા, યે ચ ગ્રામે તિષ્ઠન્તિ તે નગરં ન પ્રવિશન્તુ,

XXII યતસ્તદા સમુચિતદણ્ડનાય ધર્મપુસ્તકે યાનિ સર્વાણિ લિખિતાનિ તાનિ સફલાનિ ભવિષ્યન્તિ

XXIII किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदाव्यश्च तामां दुर्गतिं भविष्यति, यत अताल्लोकान् प्रति कोपो देशे य विषमदुर्गतिं घटिष्यते।

XXIV वस्तुतस्तु ते भङ्गधारपरिवृङ्गं लप्स्यन्ते बद्धाः सन्तः सर्वदेशेषु नाधिष्यन्ते य किञ्चान्यदेशीयानां समयोपस्थितिपर्यन्तं यिज्ञाशलभ्युरं तैः पदतलैर्दलयिष्यते।

XXV सूर्ययन्द्नक्षत्रेषु लक्षाणां भविष्यन्ति, भुवि सर्वदेशीयानां दुःखं यिन्ता य सिन्धौ वीथीनां तर्जन् गर्जनञ्च भविष्यन्ति।

XXVI भूभौ भाविघटनां यिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्या भविष्यन्ति, यतो व्योममासुले तेजस्विनो दौलायमाना भविष्यन्ति।

XXVII तदा पराक्रमेण मडातेजसा य मेघाङ्कं मनुष्यपुत्रम् आयान्तं द्रक्ष्यन्ति।

XXVIII किन्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं मस्तकान्युत्तोल्य ऊर्ध्वं द्रक्ष्यथ, यतो युष्माकं मुक्तेः कालः सविधो भविष्यति।

XXIX ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उडुम्भरादिवृक्षाणां

XXX नवीनपत्राणि ज्ञातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित एति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ,

XXXI तथा सर्वासामासां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य राजत्वं निकटम् एत्यपि ज्ञास्यथा

XXXII युष्मानहं यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् अेतानि घटिष्यन्ते।

XXXIII नभोभुवोर्लोपो भविष्यति मम वाक् तु कदापि लुप्ता न भविष्यति।

XXXIV अतरेव विषमाशनेन पानेन य सांमारिकयिन्ताभिश्च युष्माकं यितेषु मत्तेषु तदिनम् अकस्माद्

युष्मान् प्रति यथा नोपतिष्यति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत।

XXXV पृथिवीस्थसर्वलोकान् प्रति तदिनम् उन्माथ एव उपस्थास्यति।

XXXVI यथा यूयम् अेतद्भाविघटना उत्तर्तुं मनुजसुतस्य सम्भुपे संस्थातुञ्च योग्या भवथ कारणादस्मात्

सावधानाः सन्तो निरन्तरं प्रार्थयध्व।

XXXVII अपरञ्च स दिवा मन्दिरे उपदिश्य रायै जैतुनाद्रिं गत्वातिष्ठत।

XXXVIII ततः प्रत्युषे लाकास्तत्कथां श्रोतुं मन्दिरे तदन्तिकम् आगच्छन्।

XXII

I अपरञ्च डिण्वशून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते

II प्रधानयाजका अध्यायकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति तथोपायाम् अयेष्टन्त किन्तु लोकेभ्यो बिल्युः।

III अेतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणिते षष्ठरियोतीयत्रैडिमान् यो यिद्धुदास्तस्यान्तःकराणं शैतानाश्रितत्वात्

IV स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्रेणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सह यकार।

V तेन ते तुष्टास्तस्मै मुद्रां दातुं पणं यकुः।

VI ततः सोझीकृत्य यथा लोकानामगोयरे तं परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं येष्टितुमारेभो।

VII अथ डिण्वशून्यपूपोत्सवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने

VIII यीशुः पितरं योहन्त्राड्युय जगाद, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासाद्यत।

IX तदा तौ पप्रच्छतुः कुयासाद्ययो भवतः केच्छा?

X तदा सोवादीतु, नगरे प्रविष्टे कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्पश्चादित्वा निवेशनपतिम् एति वाक्यं वदतं,

XI यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शिष्यैः साद्धं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशाळा कुत्र? कथामिमां प्रभुस्त्वां पृच्छति।

XXII ततः स ज्ञो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् अेकं शस्तं कोष्कं दृशिष्यति तत्र भोज्यमासाद्यत।

XXIII ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्व्वं दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासाद्यमासातुः।

XIV अथ काल उपस्थिते यीशु द्वादशभिः प्रेरितैः सह भोक्तुमुपविश्य कथितवान्

XV मम दुःखभोगात् पूर्व्वं युभाभिः सह निस्तारोत्सवस्यैतस्य भोज्यं भोक्तुं मयातिवाञ्छा कृता।

XXVI युष्मान् वदामि, यावत्कालम् ईश्वरराज्ये भोजनं न करिष्ये तावत्कालम् एदं न भोक्ष्ये।

XXVII तदा स पानपात्रमादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा तेभ्यो दत्त्वावदत्, एतं गृहीत यूयं विभज्य पिवत।

XXVIII युष्मान् वदामि यावत्कालम् ईश्वरराजत्वस्य संस्थापनं न भवति तावद् द्राक्षाङ्गुलरसं न पास्यामि।

XXIX ततः पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् कीर्त्तयित्वा भङ्गता तेभ्यो दत्त्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तद्विदं, अततत् कर्म मम स्मरणार्थं कुरुध्वं।

XX अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृहीत्वावदत्, युष्मत्कृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतनवनियमत्रं पानपात्रमिदं।

XXI पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सह भोजनासन उपविशति।

XXII यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेण मनुष्यपुत्रस्य गतिं भविष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो भविष्यति।

XXIII तदा तेषां की ज्ञन अततत् कर्म करिष्यति तत् ते परस्परं प्रष्टुमारेभिरे।

XXIV अपरं तेषां की ज्ञनः श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवादोभवत्।

XXV अस्मात् कारणात् सोवदत्, अन्यदेशीयानां राजानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन विख्याता भवन्ति य।

XXVI किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुष्यो भविष्यति स सेवकवद्भवतु।

XXVII भोजनोपविष्टपरियारकयोः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽहं परियारकएवास्मि।

XXVIII अपरञ्च युयं मम परीक्षाकाले प्रथमभारतय मया सह स्थिता।

XXIX अतत्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि।

XXX तस्मान् मम राज्ये भोजनासने य भोजनपाने करिष्यध्वे सिंहासनेषूपविश्य येस्त्रायेवीयानां द्वादशवंशानां विचारं करिष्यध्वे।

XXXI अपरं प्रभुरुवाय, हे शिमोन् पश्य तितउना धान्यानीव युष्मान् शैतान् यालयितुम् अर्ह्यत,

XXXII किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति अततत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्तिते य भ्रातृणां मनांसि स्थिरीकुरु।

XXXIII तदा सोवदत्, हे प्रभोहं त्वया साह्यं कारं मृतिञ्च यातुं मञ्जितोस्मि।

XXXIV ततः स उवाय, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुक्कुटरवात्पूर्वं त्वं मत्परिययं वारत्रयम् अपह्नोष्यसे।

XXXV अपरं स पप्रच्छ, यदा मुद्रासम्पुटं जाद्यपात्रं पादुकाञ्च विना युष्मान् प्राडिषावं तदा युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते प्रोयुः कस्यापि न।

XXXVI तदा सोवदत् किन्त्विदानीं मुद्रासम्पुटं जाद्यपात्रं वा यस्यास्ति तेन तद्गृहीतव्यं, यस्य य कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स केतव्यः।

XXXVII यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजनैः साह्यं गणितः स भविष्यति। एतं यच्छास्त्रीयं वयनं लिपितमस्ति तन्मयि इलिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्वं सेत्स्यति।

XXXVIII तदा ते प्रोयुः प्रभो पश्य एमौ कृपाणौ ततः सोवदत् अतौ यथेष्टौ।

XXXIX अथ स तस्माद्द्विं गत्वा स्वायारानुसारेण जैतुननामाद्रे जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् ययुः।

XL तत्रोपस्थापय स तानुवाय, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XLI पश्चात् स तस्माद् अेकशरक्षेपाद् बलिं गत्वा जनुनी पातयित्वा अततत् प्रार्थयाञ्चके,

XLII हे पित र्यदि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेनं ममान्तिकाद् दूरय किन्तु मद्विद्यानुरूपं न त्वद्विद्यानुरूपं भवतु।

XLIII तदा तस्मै शक्तिं दातुं स्वर्गायदूतो दर्शनं ददौ।

XLIV पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृढे प्रार्थयाञ्चके, तस्माद् बृहच्छोषितबिन्दव एव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारेभिरे।

XLV अथ प्रार्थनात उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुःभिना निद्रितान् दृष्ट्वावदत्

XLVI कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयध्वं।

LXVII अेतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिद्धूदानामा जनतासङ्घितस्तेषाम् अत्रे यलित्वा यीशोश्चम्बनार्थं तदन्तिकम् आययौ।

LXVIII तदा यीशुवाच, हे यिद्धूदा किं युम्बनेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि?

XLIX तदा यद्यद् घटिष्यते तदनुमाय सङ्गिभिरुक्तं, हे प्रभो वयं किं जङ्गेन घातयिष्यामः?

L तत अेकः करवालेनाडृत्य प्रधानयाजकस्य दासस्य दक्षिणं कर्णं शिख्येद्य।

LI अधूना निवर्तस्व एत्युक्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृष्ट्वा स्वस्यं यकार।

LII पश्चाद् यीशुः समीपस्थान् प्रधानयाजकान् मन्दिरस्य सेनापतीन् प्रायीनांश्च जगाद, यूयं कृपाणान् यष्टींश्च गृहीत्वा मां किं योरे धर्तुमायाताः?

LIII यदाहं युष्मभिः सङ्घ प्रतिदिनं मन्दिरेऽतिष्ठं तदा मां धर्तं न प्रवृत्ताः, किन्विदानीं युष्माकं समयोन्धकारस्य याधिपत्यमस्ति।

LIV अथ ते तं धृत्वा मङ्गयाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो द्वेरे द्वेरे पश्चादित्वा

LV बृहत्कीष्ठस्य मध्ये यत्राग्निं ज्वालयित्वा लोकाः समेत्योपविष्टास्तत्र तैः सार्द्धम् उपविवेश।

LVI अथ वल्लिसन्निधौ समुपवेशकाळे कायिदासी मनो निविश्य तं निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्गैऽस्थात्।

LVII किन्तु स तद् अपहृत्यावादीत् हे नारि तमहं न परिचिनोमि।

LVIII क्षाणान्तरेऽन्यजनस्तं दृष्ट्वाभ्रवीत् त्वमपि तेषां निकरस्यैकजनोसि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाडमस्मि।

LIX ततः सार्द्धेऽप्युद्रयात् परं पुनरन्यो जनो निश्चित्य भलाषे, अेष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गावीलीयो लोकाः।

LX तदा पितर उवाच हे नर त्वं यद् वदमि तदहं बोद्धुं न शक्नोमि, एति वाक्ये कथितमात्रे कुक्कुटो रुरावा

LXI तदा प्रभुषा व्याधुष्य पितरे निरीक्षिते कृकवाकुरवात् पूर्वं मां त्रिरपह्लोष्यसे एति पूर्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः स्मृत्वा।

LXII अडिर्गत्वा मङ्गाभेदेन यकन्द।

LXIII तदा यै यीशुर्धृतस्ते तमुपडस्य प्रडर्तुमारिभिरे।

LXIV वस्त्रेण तस्य दृशौ अर्ध्वा कपोले यपेटाघातं कृत्वा पप्रच्छुः, कस्ते कपोले यपेटाघातं कृतवान् गणयित्वा तद् वद।

LXV तदन्यत् तद्विरुद्धं अडुनिन्दावाक्यं वक्तुमारिभिरे।

LXVI अथ प्रभाते सति लोकप्राञ्चः प्रधानयाजका अध्यापकाश्च सभां कृत्वा मध्येसत्नं यीशुमानीय पप्रच्छुः, त्वम् अभिषिक्तोसि न वास्मान् वद।

LXVII स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्नुक्तेऽपि यूयं न विश्वसिष्यथा।

LXVIII कस्मिंश्चिद्वाक्ये युष्मान् पृष्टेऽपि मां न तदुत्तरं वक्ष्यथ न मां त्यक्ष्यथ या।

LXIX किन्त्वितः परं मनुजसुतः सर्वशक्तिमत एश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे समुपवेश्यति।

LXX ततस्ते पप्रच्छुः, तिह त्वमीश्वरस्य पुत्रः? स कथयामास, यूयं यथार्थं वदथ स अेवाहं।

LXXI तदा ते सर्वे कथयामासुः, तिह साक्ष्येऽन्सस्मिन् अस्माकं किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुपादेव साक्ष्यं प्राप्तम्।

XXIII

I ततः सभास्थाः सर्वलोका उत्थाय तं पीलातसम्भुषं नीत्वाप्रोद्य वक्तुमारिभिरे,

II स्वमभिषिक्तं राजानं वदन्तं कैमरराजाय करदानं निषेधन्तं राज्यविपर्ययं कुर्तुं प्रवर्तमानम् अेन प्राप्ता वयं।

III तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिद्धूदीयानां राजा? स प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्।

IV तदा पीलातः प्रधानयाजकादिलोकान् जगाद, अडमेतस्य कमथ्यपराधं नाप्तवान्।

V ततस्ते पुनः साडमिनो भूत्वावदन्, अेष गावील अेतत्स्थानपर्यन्ते सर्वस्मिन् यिद्धूदादेशे सर्वावलोकानुपदिश्य कुप्रवृत्तिं आडीतवान्।

VI तदा पीलातो गावीलप्रदेशस्य नाम श्रुत्वा पप्रच्छ, किमयं गावीलीयो लोकाः?

VII ततः स गावीलव्रदेशीयहैरोद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास।

VIII तदा डेरोद् यीशुं विलोक्य सन्तुतोष, यतः स तस्य बहुवृत्तान्तश्रवणात् तस्य किञ्चिद्वाश्रय्यकर्म पश्यति एत्याशां कृत्वा बहुकालमारभ्य तं द्रष्टुं प्रयासं कृतवान्।

IX तस्मात् तं बहुकथाः पप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाचा।

X अथ प्रधानयाजका अध्यापकाश्च प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन तमपवदितुं प्रारंभिरे।

XI डेरोद् तस्य सेनागणश्च तमवज्ञाय उपलसत्वेन राजवस्त्रं परिधाप्य पुनः पीलातं प्रति तं प्राडिषोत्।

XII पूर्वं डेरोद्पीलातयोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तद्दिने द्वयोर् मेलनं जातम्।

XIII पश्चात् पीलातः प्रधानयाजकान् शासकान् लोकांश्च युगपदाहूय बभाषे,

XIV राज्यविपर्ययकारकोयम् एत्युक्त्वा मनुष्यमेनं मम निकटमानैष्ट किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं कृत्वापि प्रोक्तापवादानुज्ञेपणास्य कोप्यपराधः सप्रमाणा न जातः,

XV यूयञ्च डेरोद्ः सन्निधौ प्रेषिता मया तत्रास्य कोप्यपराधस्तेनापि न प्राप्तः। पश्यतानेन वधहेतुकं किमपि नापराद्धं।

XVI तस्मादेनं ताडयित्वा विडास्यामि।

XVII तत्रोत्सवे तेषामेको भोययितव्यः।

XVIII एति हेतोस्ते प्रोच्यैरेकदा प्रोयुः, अनेन दूरीकृत्य बरब्बानामानं भोयया।

XIX स बरब्बा नगर उपप्लववधापराधाभ्यां कारायां बद्ध आसीत्।

XX किन्तु पीलातो यीशुं भोययितुं वाञ्छन् पुनस्तानुवाय।

XXI तथाप्येनं कुशे व्यध कुशे व्यधति वदन्तस्ते रुरुवुः।

XXII ततः स तृतीयवारं जगाद कुतः? स किं कर्म कृतवान्? नाहमस्य कमपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वा मुं त्यजामि।

XXIII तथापि ते पुनरेनं कुशे व्यध एत्युक्त्वा प्रोच्यैरेकं प्रार्थयाञ्चक्रिरेः

XXIV ततः प्रधानयाजकादीनां कलरवे प्रबले सति तेषां प्रार्थनाज्ञं कर्तुं पीलात आदिदेश।

XXV राजद्रोहवधयोरपराधेन कारास्थं यं ज्ञं ते ययायिरे तं भोययित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समार्षयत्।

XXVI अथ ते यीशुं गुडीत्वा यान्ति, अेतर्हि ग्रामादागतं शिमोनमामानं कुरीषीयं ज्ञं धृत्वा यीशोः पश्चान्नेतुं

तस्य स्कन्धे कुशमर्षयामासुः।

XXVII ततो लोकारण्यमध्ये बहुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्च यीशोः पश्चाद् ययुः।

XXVIII किन्तु स व्याघुट्य ता उवाच, हे यिज्ञशालमो नाय्यां युयं मर्धं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थञ्च रुदितिः

XXIX पश्यत यः कदापि गर्भवत्यो नाभवन् स्तन्यञ्च नापाययन् तादृशी र्वन्ध्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति।

XXX तदा हे शैला अस्माकमुपरि पतत, हे उपशैला अस्मानाच्छाद्यत कथामीदृशी लोका वक्ष्यन्ति।

XXXI यतः सतेजसि शाभिनि येदेतद् घटते तर्हि शुष्कशाभिनि किं न घटिष्यते?

XXXII तदा ते हन्तुं द्वावपराधिनीं तेन सार्द्धं निन्युः।

XXXIII अपरं शिरःकपालनामकस्थानं प्राप्य तं कुशे विविधुः; तद्वयोरपराधिनीरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे कुशे विविधुः।

XXXIV तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत अते यत् कर्म कुर्वन्ति तन् न विदुः; पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य वस्त्राणि विभज्य जगुः।

XXXV तत्र लोकसंघस्तिष्ठन् ददर्श; ते तेषां शासकाश्च तमुपहस्य जगुः, अेष एतरान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितो ऽभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु।

XXXVI तदन्यः सेनागणः अत्ये तस्मै अभ्वरसं दत्वा परिहस्य प्रोवाच,

XXXVII येत्वं यिडूदीयानां राजासि तर्हि स्वं रक्षा।

XXXVIII यिडूदीयानां राजेति वाक्यं यूनानीयरोमीयेब्रीयाक्षरै र्विभिन्तं तच्छिरस उर्ध्वेऽस्थाप्यता।

XXXIX तद्विभयपार्श्वयो र्विद्वौ यावपराधिनीं तयोरेकसं विनिन्द्य बभाषे, येत्त्वम् अभिषिक्तोसि तर्हि स्वमावाञ्च रक्षा।

XL किन्त्वन्त्यस्तं तर्जयित्वावदत्, ईश्वरात्तव किञ्चिदपि भयं नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि,

- XLI योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्माणां समुचितङ्गलं प्राप्नुवः किन्तुनेन किमपि नापराद्धां
 XLII अथ स यीशुं जगाद ङे प्रभे भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां स्मरतु।
 XLIII तदा यीशुः कथितवान् त्वां यथार्थं वदामि त्वमद्यैव मया साद्धं परलोकस्य सुप्रस्थानं प्राप्स्यसि।
 XLIV अपरञ्च द्वितीययामात् तृतीययामपर्यन्तं रवेस्तेजसोन्तर्हितत्वात् सर्वदृशोऽन्धकारेणावृतौ
 XLV मन्दिरस्य यवनिका य छिद्यमाना द्विधा बभूव।
 XLVI ततो यीशुरुत्थैरुवाच, ङे पित र्ममात्मानं तव करे समर्पये, ङत्युक्त्वा स प्राणान् जङ्घी।
 XLVII तद्वैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतिरीश्वरं धन्यमुक्त्वा कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य आसीत्।
 XLVIII अथ यावन्तो लोका द्रष्टुम् आगतास्ते ता घटना दृष्ट्वा वक्षःसु कराघातं कृत्वा व्यायुट्य गताः।
 XLIX यीशो ज्ञातयो या या योषितश्च गालीलस्तेन साद्धंमायातास्ता अपि दूरे स्थित्वा तत् सर्वं ददृशुः।
 L तदा यिद्धूदीयानां मन्त्रिणां क्रियाञ्जासम्मन्यमान ईश्वरस्य राजत्वम् अपेक्षमाणां
 LI यिद्धूद्विदेशीयो ङरिमधीयनगरीयो यूषङ्गनामा मन्त्री भद्रो धार्मिकश्च पुमान्।
 LII पीलातान्तिकं गत्वा यीशो दंडं ययाये।
 LIII पश्चाद् वपुरवरोह्य वाससा संवेष्ट्य यत्र कोपि मानुषो नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते श्मशाने
 तदस्थापयत्।
 LIV तद्दिनमायोजनीयं दिनं विश्रामवारश्च समीपः।
 LV अपरं यीशुना साद्धं गालील आगता योषितः पश्चाद्विद्या श्मशाने तत्र यथा वपुः स्थापितं तस्य दृष्ट्वा
 LVI व्याद्युट्य सुगन्धिद्रव्यतैलानि कृत्वा विधिवद् विश्रामवारं विश्रामं यङ्कुः।

XXIV

- I अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे ता योषितः सम्पादितं सुगन्धिद्रव्यं गृहीत्वा तदध्यात्भिः कियतीभिः
 स्त्रीभिः सङ्गं श्मशानं ययुः।
 II किन्तु श्मशानद्वारात् पाषाणमपसारितं दृष्ट्वा
 III ताः प्रविश्य प्रभो दंडमप्राप्य
 IV व्याकुला भवन्ति अेतर्हि तेजोमयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषौ तासां समीपे समुपस्थितौ
 V तस्मात्ताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुष्यस्यस्थुः। तदा तौ ता ङितयत् मृतानां मध्ये ज्ञवन्तं कुतो मृगयथ?
 VI स्रोत्र नास्ति स ङदस्थात्।
 VII पापिनां करेषु समर्पितेन कुशे ङतेन य मनुष्यपुत्रेण तृतीयदिवसे श्मशानाद्दुत्थायतव्यम् ङति कथां स
 गलीलि तिष्ठन् युष्मभ्यं कथितवान् तां स्मरत।
 VIII तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु ज्ञात।
 IX अनन्तरं श्मशानाद् गत्वा ता अेकादशशिष्याद्विभ्यः सर्वेभ्यस्तां वार्ता कथयामासुः।
 X मगदलीनीमरियम्, योङ्गना, याङ्गुलो माता मरियम् तदध्याः सङ्गिन्यो योषितश्च प्रेरितेभ्य अेताः सर्वा
 वार्ताः कथयामासुः।
 XI किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाप्यानामात्रं बुद्ध्वा कोपि न प्रत्यैत्।
 XII तदा पितर उत्थाय श्मशानान्तिकं दधाव, तत्र य प्रह्लो भूत्वा पार्श्वेकस्थापितं केवलं वस्त्रं ददर्श;
 तस्मादाश्चर्य्यं मन्यमानो यदघटत तन्मनसि विचारयन् प्रतस्थे।
 XIII तस्मिन्नेव दिने द्वौ शिष्यौ थिर्ज्जालमश्रुतुष्कंशान्तरितम् ङम्मायुग्राभं गच्छन्तौ
 XIV तासां घटनानां कथामकथयतां
 XV तयोरालापविचारयोः काले यीशुरागत्य ताभ्यां सङ्गं जगाम
 XVI किन्तु यथा तौ तं न परिचिनुतस्तदर्थं तयो दृष्टिः संरुद्धा।
 XVII स तौ पृष्टवान् युवां विषण्णौ किं विचारयन्तौ गच्छथः?
 XVIII ततस्तयोः क्लियपानामा प्रत्युवाय थिर्ज्जालमपुरेऽधुना यान्यघटन्तं त्वं केवलविदेशी किं तद्दृत्तान्तं न
 ज्ञानसि?
 XIX स परप्रथं का घटनाः? तदा तौ वक्तुमारंभाते यीशुनामा यो नासरतीयो भविष्यद्वादी ईश्वरस्य
 मानुषाणाञ्च साक्षात् वाङ्मयं कर्माणि य शक्तिमानासीत्

XX तम् अस्माकं प्रधानयाजका विचारकाश्च केनापि प्रकारेण कुशे विद्म्व्वा तस्य प्राणाननाशयन् तदीया घटनाः;

XXI किन्तु य एस्त्रायेवीयलोकान् उद्धारयिष्यति स अवेयाम् एत्याशास्माभिः कृता तद्यथा तथास्तु तस्या घटनाया अद्य दिनत्रयं गतं।

XXII अधिकन्त्वस्माकं सङ्गिनीनां कियत्स्त्रीणां मुषेभ्योऽसम्भववाक्यमिदं श्रुतं;

XXIII ताः प्रत्युषे श्मशानं गत्वा तत्र तस्य दहम् अप्राप्य व्याघुट्येत्वा प्रोक्तवत्यः स्वर्गासद्गतौ दृष्टावस्माभिस्तौ यावादिष्टां स ञ्जवितवान्।

XXIV ततोस्माकं कैश्चित् श्मशानमगम्यत तेऽपि स्त्रीणां वाक्यानुज्ञं दृष्टवन्तः किन्तु तं नापश्यन्।

XXV तदा स तावुवाच, हे अबोधौ हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं प्रत्येतुं विलम्बमानौ;

XXVI अेतत्सर्वदुःखं भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं प्रीष्टस्य न न्याय्या?

XXVII ततः स मूसाग्रन्थमारभ्य सर्व्वभविष्यद्वादिनां सर्व्वशास्त्रे स्वस्मिन् लिपिताप्यानाभिप्रायं बोधयामास।

XXVIII अथ गम्यग्रामाभ्यार्णं प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणो दर्शिते

XXIX तौ साधयित्वावदतां सहावाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति रात्रिरभूत्; ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ।

XXX पश्चाद्गोर्जनोपवेशकाले स पूषं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् जगाद तत्र तं कृत्वा ताभ्यां ददौ।

XXXI तदा तयो दृष्टौ प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः साक्षादन्तर्दधे।

XXXII ततस्तौ मिथोभिधातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा कथामकथयत् शास्त्रार्थञ्चबोधयत् तदावयो बुद्धिः किं न प्राञ्जवत्?

XXXIII तौ तत्क्षणाद्दुःखाय यिज्ञशालमपुरं प्रत्याययतुः, तत्स्थाने शिष्याणाम् अेकादशानां सङ्गिनाञ्च दर्शनं ञ्जतां।

XXXIV ते प्रोयुः प्रभुरुदतिष्ठद् एति सत्यं शिमोने दर्शनमदाय्या

XXXV ततः पथः सर्व्वघटनायाः पूषभञ्जनेन तत्परिचयस्य य सर्व्ववृत्तान्तं तौ वक्तुमारेभता।

XXXVI एत्थं ते परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य प्रोत्थय युष्माकं कल्याणं भूयाद् एत्युवाच,

XXXVII किन्तु भूतं पश्याम एत्यनुमाय ते समुद्रिविजिरे त्रेषुश्च।

XXXVIII स उवाच, कुतो दुःखिता भवथ? युष्माकं मनःसु सन्देह उदेति य कुतः?

XXXIX अेषोऽहं, मम कशौ पश्यत वरं स्पृष्ट्वा पश्यत, मम यादृशानि पश्यत तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति।

XL एत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामास।

XLI तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन्। ततः स तान् पप्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे भादं किञ्चिदस्ति?

XLII ततस्ते कियद्गधमत्स्यं मधु य ददुः

XLIII स तदादाय तेषां साक्षाद् भुभुञ्जे

XLIV इधयामास य मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु गीतपुस्तके य मयि यानि सर्वाणि वयनानि लिपितानि तानुज्ञाणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाऽहं यदेतद्वाक्यम् अवदं तदिदानीं प्रत्यक्षमभूत्।

XLV अथ तेभ्यः शास्त्रबोधाधिकारं दत्वावदत्,

XLVI प्रीष्टेनेत्यं मृतियातना भोक्तव्या तृतीयदिने य श्मशानाद्दुःखातव्यञ्चेति लिपिरस्ति;

XLVII तन्नाम्ना यिज्ञशालममारभ्य सर्व्वदेशे मनःपरावर्तनस्य पापमोचनस्य य सुसंवादेः प्रचारयितव्यः,

XLVIII अेषु सर्व्वेषु यूयं साक्षिणः।

XLIX अपरञ्च पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि, अतएव यावत्कालं यूयं स्वर्गायां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं यिज्ञशालमगरे तिष्ठत।

L अथ स तान् बैथनीयापर्यन्तं नीत्वा हस्तावुत्तौल्य आशिष वक्तुमारेभे

LI आशिषं वदन्नेव य तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गाय नीतोऽभवत्।

LII तदा ते तं भञ्जमाना मछानन्देन यिज्ञशालमं प्रत्याञ्जमुः।

LIII ततो निरन्तरं मन्दिरे तिष्ठन्त ईश्वरस्य प्रशंसां धन्यवाद्वाञ्च कर्त्तुम् आरेभिरेऽपि एति।।

योडनलिपितः सुसंवाहः

- I आदौ वाह आसीत् स य वाह ईश्वरेण सार्धमासीत् स वाहः स्वयमीश्वर अवेव
 II स आदावीश्वरेण सडासीत्।
 III तेन सर्व्वे वस्तु ससृजे सर्व्वेषु सृष्टवस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नास्ति।
 IV स ज्वननस्याकारः, तस्य ज्वनं मनुष्याणां ज्योतिः
 V तज्ज्योतिरन्धकारे प्रयकाशे किन्त्वन्धकारस्तत्र जग्राड।
 VI योडन् नामक अेको मनुज ईश्वरेण प्रेषयाञ्चके।
 VII तद्वारा यथा सर्व्वे विश्वसन्ति तदर्थं स तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुं साक्षिस्वर्ूपो भूत्वागमत्,
 VIII स स्वयं तज्ज्योतिर् न किन्तु तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुमागमत्।
 IX जगत्यागत्य यः सर्व्वमनुजेष्यो दीप्तिं ददाति तदेव सत्यज्योतिः।
 X स यज्जगदसृष्टत् तन्मद्य अवेव स आसीत् किन्तु जगतो लोकान्तं नाजानन्।
 XI निजाधिकारं स आगच्छत् किन्तु प्रजास्तं नागृह्णन्।
 XII तथापि ये ये तमगृह्णन् अर्थात् तस्य नाम्नि व्यश्वसन् तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुम् अधिकारम् अददात्।
 XIII तेषां जनिः शोणितान्न शारीरिकाभिलाषान्न मानवानामिच्छातो न किन्त्वीश्वरादभवत्।
 XIV स वादो मनुष्यरूपेणावतीर्थ्य सत्यतानुग्रहाभ्यां परिपूर्णः सन् सार्धम् अस्माभिर् न्यवसत् ततः
 पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो यो मडिमा तं मडिमानं तस्यापश्याम।
 XV ततो योडनपि प्रयार्थ्य साक्ष्यमिदं दत्तवान् यो मम पश्चाद् आगमिष्यति स मतो गुरुतरः; यतो मत्पूर्व्वे
 स विद्यमान आसीत्; यदर्थम् अहं साक्ष्यमिदम् अदां स अेषः।
 XVI अपरञ्च तस्य पूर्णताया वयं सर्व्वे क्रमशः क्रमशोनुग्रहं प्राप्ताः।
 XVII मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किन्त्वनुग्रहः सत्यत्वञ्च यीशुश्रीष्टद्वारा समुपातिष्ठतां।
 XVIII कोपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत् किन्तु पितुः क्रोडस्थोद्वितीयः पुत्रस्तं प्रकाशयत्।
 XIX त्वं कः? एति वाक्यं प्रेष्ठुं यदा यिड्दीयलोका याजकान् लेविलोकान्श्च यिड्शालामो योडनः समीपे
 प्रेषयामासुः;
 XX तदा स स्वीकृतवान् नापहृतवान् नाडम् अभिषिक्तं घृत्यङ्गीकृतवान्।
 XXI तदा तेऽपृच्छन् तर्हि को भवान्? किं अेलियः? सोवदत् न; ततस्तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् स
 भविष्यद्वादी? सोवदत् नाहं सः।
 XXII तदा तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् कः? वयं गत्वा प्रेरकान् त्वयि किं वक्ष्यामः? स्वस्मिन् किं वदसि?
 XXIII तदा सोवदत् परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्व्वतः; एतीदं प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्ययिद्रवः।
 कथामिमां यस्मिन् यिशयियो भविष्यद्वादी लिपितवान् सोडम्।
 XXIV ये प्रेषितास्ते किड्शिलोकाः।
 XXV तदा तेऽपृच्छन् यदि नाभिषिक्तोसि अेलियोसि न स भविष्यद्वाद्यपि नासि य, तर्हि लोकान्
 मज्जयसि कुतः?
 XXVI ततो योडन् प्रत्यवोचत्, तोयेऽहं मज्जयामीति सत्यं किन्तु यं यूयं न जानीथ तादृश अेको जनो
 युष्माकं मध्य उपतिष्ठति।
 XXVII स मत्पश्चाद् आगतोपि मत्पूर्व्वे वर्त्तमान आसीत् तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योस्मि।
 XXVIII यर्दननद्याः पारस्थवैथबारायां यस्मिन्स्थाने योडनमज्जयत् तस्मिन् स्थाने सर्व्वमेतद् अघटता।
 XXIX परेऽहनि योडन् स्वनिक्तमागच्छन्तं यिशुं विलोक्य प्रावोचत् जगतः पापमोचकम् ईश्वरस्य
 मेषशावकं पश्यत।
 XXX यो मम पश्चादागमिष्यति स मतो गुरुतरः, यतो डेतोर्भत्पूर्व्वे सोऽवर्त्तत यस्मिन्नहं कथामिमां
 कथितवान् स अेवायं।

XXXI अपरं नाडभेनं प्रत्यभिज्ञातवान् किन्तु छत्रायेल्लोका अनेन यथा परिचिन्वन्ति तदभिप्रायेणालं जले मज्जयितुमागच्छम्।

XXXII पुनश्च योडनपरमेकं प्रमाणां दत्त्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तमात्मानम् अस्योपर्यवतिष्ठन्तं च दृष्टवानडम्।

XXXIII नाडभेनं प्रत्यभिज्ञातवान् एति सत्यं किन्तु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत् स अवेमां कथामकथयत् यस्योपर्यात्मानम् अवतरन्तम् अवतिष्ठन्तञ्च द्रक्ष्यसि सञ्चैव पवित्रे आत्मानि मज्जयिष्यति।

XXXIV अवस्तन्निरिक्ष्याथम् ईश्वरस्य तनय एति प्रमाणां ददामि।

XXXV परेडडनि योडन् द्वाभ्यां शिष्याभ्यां साद्धं तिष्ठन्

XXXVI यिशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेषशावकं पश्यतां।

XXXVII एमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यौ यीशोः पश्चाद् एतनुः।

XXXVIII ततो यीशुः परावृत्त्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तौ दृष्ट्वा पृष्टवान् युवां किं गवेशयथः? तावपृष्टतां डे रब्बि अर्थात् डे गुरो भवान् कुत्र तिष्ठति?

XXXIX ततः सोवादित् अत्ये पश्यतां ततो दिवसस्य तृतीयप्रडरस्य गतत्वात् तौ तदिनं तस्य सङ्ग्रेडस्थातां।

XL यौ द्वौ योडनो वाक्यं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगमतां तयोः शिमोन्पितरस्य भ्राता आन्द्रियः।

XLI स एत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोन् साक्षात्प्राप्य कथितवान् वयं श्रीष्टम् अर्थात् अभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः।

XLII पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत्। तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वन्नामधेयं डैङ्काः वा पितरः अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति।

XLIII परेडडनि यीशो गालीलं गन्तुं निश्चितयेतसि सति इद्विपनामानं जन्तं साक्षात्प्राप्यावोयत् मम पश्चाद् आगच्छ।

XLIV डैत्सैदानाम्नि यस्मिन् ग्रामे पितरान्द्रिययोर्वास आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य इद्विपस्य वसतिरासीत्।

XLV पश्चात् इद्विपो निधनेलं साक्षात्प्राप्यावदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु च यस्याभ्यां लिपितमास्ते तं यूषङ्कः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षाद् अकार्ष्णं वयं।

XLVI तदा निधनेलु कथितवान् नासरन्नगरात् किं कश्चिदुत्तम उत्पन्तुं शक्नोति? ततः इद्विपो डवोयत् अत्ये पश्य।

XLVII अपरञ्च यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्य छत्रायेल्लोकः।

XLVIII ततः सोवदद्, भवान् मां कथं प्रत्यभिज्जानाति? यीशुरवादीत् इद्विपस्य आह्वानात् पूर्वं यदा त्वमुड्भरस्य तरोभूलेडस्थास्तदा त्वामदृशम्।

XLIX निधनेलु अयकथत्, डे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोसि, भवान् छत्रायेल्वंशस्य राजा।

L ततो यीशु व्यडिरत्, त्वामुड्भरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानालं ममैतस्माद्वाक्यात् किं त्वं व्यश्वसीः? अेतस्मादप्याश्रय्याङ्गि कार्याङ्गि द्रक्ष्यसि।

LI अन-यस्यावादीद् युष्मानडं यथार्थं वदामि, एतः परं मोयिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूनुना ईश्वरस्य दूतगणम् अवरोडन्तमारोडन्तञ्च द्रक्ष्यथा।

II

I अनन्तरं तृतीयदिवसे गालीलु प्रदेशिये कान्नानाम्नि नगरे विवाड आसीत् तत्र च यीशोर्माता तिष्ठत्।

II तस्मै विवाडाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च निमन्त्रिता आसन्।

III तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वाद् यीशोर्माता तमवदत् अतेषां द्राक्षारसो नास्ति।

IV तदा स तामवोयत् डे नारि मया सड तव किं कार्य्य? मम समय एदानीं नोपतिष्ठति।

V ततस्तस्य माता दासानवोयद् अयं यद् वदति तदेव कुरुत।

VI तस्मिन् स्थाने यिड्डीयानां शुचित्वकरणव्यवहारानुसारेणालड्डैकजलधराणि पाषाणमयानि षड्वृड्त्वात्राणिआसन्।

VII तदा यीशुस्तान् सर्वकलशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्, ततस्ते सर्वान् कुम्भानाकर्षा जलैः पर्यपूरयन्।

VIII अथ तेभ्यः किञ्चिदुत्तार्य भोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनयन्।

IX अपरञ्च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽलम्बत् तज्जलवलाडकादासा ज्ञातुं शक्ताः किन्तु तद्भोज्याधिपो ज्ञातुं नाशक्नोत् तदवलिख्य वरं संबोध्यावदत्,

X लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तेषु यथेष्टं पितवत्सु तस्मा किञ्चिदनुत्तमञ्च ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि।

XI एत्थं यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्रयार्थं प्रारम्भं निजमहिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यश्रयन्।

XII ततः परम् स निजमात्रुभ्रात्रुस्थिष्यैः सार्द्धं कर्नाडूमम् आगमत् किन्तु तत्र बडूदिनानि आतिष्ठत्।

XIII तदनन्तरं यिडूदियानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशु र्थिश्शालम् नगरम् आगच्छत्।

XIV ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रयिणो वाणिज्योपविष्टान् विलोक्य

XV रञ्जुभिः कशां निम्नयि सर्व्वगोमेषादिभिः सार्द्धं तान् मन्दिराद् दूरीकृतवान्।

XVI वाणिज्यां मुद्रादि विकीर्य आसनानि न्युञ्जत्य पारावतविक्रयिभ्योऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाण्येतानि नयत, मम पितुर्गृहं वाणिज्यगृहं मा कार्षीं।

XVII तस्मात् तन्मन्दिरार्थं उद्योगो यस्तु स ग्रसतीव माम्। एमां शास्त्रीयलिपिं शिष्याःसमस्मरन्।

XVIII ततः परम् यिडूदीयलोका यीषिमवदन् तवमिदृशकर्मकरणात् किं यिहमस्मान् दर्शयसि?

XIX ततो यीशुस्तानवोयद् युष्माभिरे तस्मिन् मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद् उत्थापयिष्यामि।

XX तदा यिडूदिया व्याडार्पुः, अेतस्य मन्दिरस निम्नार्णेन षट्यत्वारिंशद् वत्सरा गताः, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद् उत्थापयिष्यसि?

XXI किन्तु स निजदेहद्वयमन्दिरे कथामिमां कथितवान्।

XXII स यदेतादृशं गदितवान् तच्छिष्याः श्मशानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां य व्यश्रयिषुः।

XXIII अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य भोज्यसमये यिश्शालम् नगरे तद्कुताश्रयार्थं कर्माणि विलोक्य बहुभिस्तस्य नामनि विश्रयिषितां।

XXIV किन्तु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्, यतः स सर्व्वानवैत्।

XXV स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणां नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत् सोजानात्।

III

I निकटिमनामा यिडूदीयानाम् अधिपतिः द्विश्श्री क्षणदायां

II यीशौरभ्यर्णम् आप्रणय व्याडार्पीत्, हे गुरो भवान् ईश्वराद् आगत्य अेक उपदेष्टा, अेतद् अस्मान्निर्ज्ञायते, यतो भवता यान्याश्रयार्थं कर्माणि क्रियन्ते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनापि तत्तत्कर्माणि कर्तुं न शक्यन्ते।

III तदा यीशुरुत्तरं दत्तवान् तवाहं यथार्थतरं व्याडारामि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्ञ्यं द्रष्टुं न शक्नोति।

IV ततो निकटीमः प्रत्यवोयत् मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्यते? स किं पुन मर्तृर्जठरं प्रविश्य जनितुं शक्नोति?

V यीशुरवादीद् यथार्थतरम् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुन न जाते स ईश्वरस्य राज्ञ्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

VI मांसाद् यत् जायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आत्मैव।

VII युष्माभिः पुन र्जनितव्यं ममैतस्यां कथायाम् आश्रयं मा मंस्थाः।

VIII सदागतियां दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वंनं शुश्रोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि तद्वाद् आत्मनः सकाशात् सर्व्वेषां मनुजानां जन्म भवति।

IX तदा निकटीमः पृष्टवान् अेतत् कथं भवितुं शक्नोति?

X यीशुः प्रत्यक्तवान् त्वमिस्त्रायेलो गुरुर्भूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि?

XI तुभ्यं यथार्थं कथयामि, वयं यद् विद्मस्तद् वरमः यंय्य पश्यामस्तस्यैव साक्ष्यं दम्ः किन्तु युष्माभिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते।

XII अेतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गायायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ?

XIII यः स्वर्गोऽस्ति यं य स्वर्गाद् अवारोडत् तं मानवतनयं विना कोपि स्वर्गं नारोडत्।

XIV अपरञ्च मुसा यथा प्रान्तरे सर्पं प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः;

XV तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाशयः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।

XVI ईश्वर एत्थं जगदृष्यत यत् स्वमद्वितीयं तनयं प्राददात् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाशयः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।

XVII ईश्वरो जगतो लोकान् दृष्टयितुं स्वपुत्रं न प्रेष्य तान् परित्रातुं प्रेषितवान्।

XVIII अतएव यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिति स दृष्टाडो न भवति किन्तु यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स एदानीमेव दृष्टाडो भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति।

XIX जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्माणां दृष्टत्वात् ते ज्योतिषोपि तिमिरे प्रीयन्ते अेतदेव दृष्टस्य कारणां भवति।

XX यः कुकर्म करोति तस्याचारस्य दृष्टत्वात् स ज्योतिरृतीयत्वात् तत्रिकटं नायाति;

XXI किन्तु यः सत्कर्म करोति तस्य सर्वाणि कर्माणिश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिषः सन्निधिम् आयाति।

XXII ततः परम् यीशुः शिष्यैः सार्द्धं यिडूदीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मञ्जयितुम् आरभत।

XXIII तदा शालम् नगरस्य समीपस्थाधिनि अैनन् ग्रामे बडुतरतोयस्थितेस्तत्र योडन् अमञ्जयत् तथा य लोका आगत्य तेन मञ्जिता अभवन्।

XXIV तदा योडन् कारायां न बद्धः।

XXV अपरञ्च शायकर्मणि योडानः शिष्यैः सड यिडूदीयलोकानां विवादे जाते, ते योडनः सन्निधिं गत्वाकथयन्।

XXVI डे गुरो यर्दननाः पारे भवता सार्द्धं य आसीत् यस्मिंश्च भवान् साक्ष्यं प्रददात् पश्यतु सोपि मञ्जयति सर्व्वे तस्य समीपं यान्ति या।

XXVII तदा योडन् प्रत्यवोचद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्नुं न शक्नोति।

XXVIII अडं अभिषिक्तो न भवामि किन्तु तदत्रे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानाडं तत्र यूयं सर्व्वे साक्षिणः स्था।

XXIX यो जनः कन्यां लभते स अेव वरः किन्तु वरस्य सन्निधौ दृष्टायमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाह्लाद्यते ममापि तद्दद् आनन्दसिद्धिर्जाता।

XXX तेन क्रमशी वद्विदितव्यं किन्तु मया स्तितव्यं।

XXXI य ङिध्वादागयच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथाञ्च कथयति यस्तु स्वर्गादागयच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यः।

XXXII स यदपश्यदृशुणोऽय्य तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्ष्यं न गृह्यति;

XXXIII किन्तु यो गृह्यति स ईश्वरस्य सत्यवादित्वं मुद्राङ्गितं करोति।

XXXIV ईश्वरेण यः प्रेरितः सअेव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्।

XXXV पिता पुत्रे स्नेडं कृत्वा तस्य डस्ते सर्वाणि समर्पितवान्।

XXXVI यः कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स अेवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किन्तु ईश्वरस्य कोपभाजनं भूत्वा तिष्ठति।

IV

I यीशुः स्वयं नामञ्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमञ्जयत् किन्तु योडनोऽधिकशिष्यान् स करोति मञ्जयति य,

II किंशिन एभां वात्तामिशुण्वन् एति प्रभुरवगत्य

III यिडूदीयदेशं विडाय पुनर्गावीलम् आगत्य।

IV ततः शोमिरोषाप्रदेशस्य मद्येन तेन गन्तव्ये सति

V याक्वब् निष्ठपुत्राय यूपङ्गे यां भूमिम् अददात् तत्समीपस्थाधि शोमिरोषाप्रदेशस्य सुभार् नाम्ना विष्यातस्य नगरस्य सन्निधावुपास्थात्

VI तत्र याक्वब्ः प्रहिरासीत्; तदा द्वितीययामवेलायां जातायां स मार्गे श्रमापन्नस्तस्य प्रभेः पार्श्वे उपाविशत्

VII अतर्हि काचित् शोमिरोषीया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् तत्रागमत्

VIII तदा शिष्याः धाद्यद्रव्याणि केतुं नगरम् अगच्छन्

IX यीशुः शोमिरोषीयां तां योषितम् व्याढार्षीत् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देहि किन्तु शोमिरोषीयैः साकं यिद्धदीयलोका न व्यवाहरन् तस्माद्धेतोः साकथयत् शोमिरोषीया योषितदहं त्वं यिद्धदीयोसि कथं मत्तः पानीयं पातुम् एच्छसि?

X ततो यीशुरवदद् ईश्वरस्य यदानं तत्कीदृक् पानीयं पातुं मह्यं देहि य एतथं त्वां यायते स वा क एति येदज्ञास्यथार्तर्हि तमयाधिष्यथाः स य तुभ्यममृतं तोयमदास्यत्

XI तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, हे मडेच्छ प्रदिर्गम्भीरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नास्ती य तस्मात् तदमृतं कीलालं कुतः प्राप्स्यसि?

XII योस्मभ्यम् एमममन्द्ं ददौ, यस्य य परिञ्जना गोमेषाद्यश्च सर्वोऽस्य प्रभेः पानीयं पपुरेतादृशो योस्माकं पूर्वपुरुषो याक्वब् तस्मादपि भवान् मडान् किं?

XIII ततो यीशुरकथयद् एहं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृषार्त्तो भविष्यति,

XIV किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृषार्त्तो न भविष्यति। मया दत्तम् एहं तोयं तस्यान्तः प्रस्ववण्डुपं भूत्वा अनन्तायुयुवत् स्रोष्यति।

XV तदा सा वनिताकथयत् हे मडेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय यथात्रागमनं न भवति य तदर्थं मह्यं तत्तोयं देही।

XVI ततो यीशुरवदद्यात् तव पतिमाहूय स्थानेऽत्रागच्छ।

XVII सा वामावदत् मम पतिनास्ति। यीशुरवदत् मम पतिनास्तीति वाक्यं भद्रमवोयः।

XVIII यतस्तव पत्र पतयोभवन् अधुना तु त्वया सार्द्धं यस्तिष्ठति स तव भर्त्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादिः।

XIX तदा सा मडिला गदितवति हे मडेच्छ भवान् ऐको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया।

XX अस्माकं पितृलोका अतस्मिन् शिलोय्ययेऽभजन्त, किन्तु भवद्भिरुच्यते यिश्शालम् नगरे भज्जनयोग्यं स्थानमास्ते।

XXI यीशुरवोयत् हे योषित् मम वाक्ये विश्वसिद्धिं यदा यूयं डेवलशैलेऽस्मिन् वा यिश्शालम् नगरे पितुर्भज्जनं न करिष्यध्वे काल अतादृश आयाति।

XXII यूयं यं भज्जध्वे तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भज्जामहे तं जानीमहे, यतो यिद्धदीयलोकानां मध्यात् परित्राणं जायते।

XXIII किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण य पितुर्भज्जनं करिष्यन्ते समय अतादृश आयाति, वरम् एदानीमपि विद्यते; यत अतादृशो भक्तान् पिता येष्टते।

XXIV ईश्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण य भज्जनीयः।

XXV तदा सा मडिलावादीत् प्रीष्टनाम्ना विष्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति ज्ञानामि स य सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति।

XXVI ततो यीशुरवदत् त्वया सार्द्धं कथनं करोमि योऽहम् अहमेव स पुरुषः।

XXVII अतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया सार्द्धं तस्य कथोपकथने मडाश्चार्थम् अमन्यन्त तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् अतया सार्द्धं कथां कथयति? एति कोपि नापृच्छत्।

XXVIII ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योऽकथायद्

XXIX अहं यद्यत् कर्माकरं तत्सर्वं मह्यमकथयद् अतादृशं मानवमेकम् आगत्य पश्यत रु किम् अभिषिक्तो न भवति ?

XXX ततस्ते नगराद् बहिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्

XXXI अतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याढार्षुः हे गुरो भवान् किञ्चिद् भूक्तम्।

XXXII ततः सोवदद् युष्मानिर्भन्न ज्ञायते तादृशं भक्ष्यं ममास्ते।

XXXIII તદા શિષ્યાઃ પરસ્પરં પ્રજુમ્ આરમ્બન્ત, કિમસ્મૈ કોપિ કિમપિ ભક્ષ્યમાનીય દત્તવાનુ?

XXXIV યીશુરવોયત્ મત્ત્રેરકસ્યાભિમતાનુરૂપકરણં તસ્યૈવ કર્મસિદ્ધિકારણાન્ન મમ ભક્ષ્યં

XXXV માસચતુષ્ટયે જાતે શસ્યકર્ત્તનસમયો ભવિષ્યતીતિ વાક્યં યુષ્માભિઃ કિં નોદ્યતે? કિન્ત્વહં વદામિ, શિર ઉત્તોલ્ય ક્ષેત્રાણિ પ્રતિ નિરોક્ષ્ય પશ્યત, ઇદાનીં કર્ત્તનયોગ્યાનિ શુક્લવણાન્યભવન્

XXXVI યશ્ચિન્તિ સ વેતનં લભતે અનન્તાયુઃસ્વરૂપં શસ્યં સ ગૃહ્ણાતિ ચ, તેનૈવ વપ્તા છેત્તા ચ યુગપદ્ આનન્દતઃ

XXXVII ઇત્યં સતિ વપત્યેકશ્ચિન્તનત્યન્ય ઇતિ વચનં સિદ્ધ્યતિ

XXXVIII યત્ર યૂયં ન પર્યશ્રામ્યત તાદૃશં શસ્યં છેતું યુષ્માન્ પ્રૈરયમ્ અન્યે જનાઃપર્યશ્રામ્યન્ યૂયં તેષાં શ્રગસ્ય ફલમ્ અલભધ્વામ્

XXXIX યસ્મિન્ કાલે યદ્યત્ કર્માકાર્ષ તત્સર્વં સ મહ્યમ્ અકથયત્ તસ્યા વનિતાયા ઇદં સાક્ષ્યવાક્યં શ્રુત્વા તન્નગરનિવાસિનો બહવઃ શોમિરોણીયલોકા વ્યશ્વસન્

XL તથા ચ તસ્યાન્તિકે સમુપસ્થાય સ્વેષાં સન્નિઘૌ કતિચિદ્ દિનાનિ સ્થાતું તસ્મિન્ વિનયમ્ અકુર્વાન તસ્માત્ સ દિનદ્વયં તત્સ્થાને ન્યવષ્ટત્

XLI તતસ્તસ્યોપદેશેન બહવોડપરે વિશ્વસ્ય

XLII તાં યોષામવદન્ કેવલં તવ વાક્યેન પ્રતીમ ઇતિ ન, કિન્તુ સ જગતોડભિષિક્તસ્ત્રાતેતિ તસ્ય કથાં શ્રુત્વા વયં સ્વયમેવાજ્ઞાસમહિ

XLIII સ્વદેશે ભવિષ્યદ્ભક્તુઃ સત્કારો નાસ્તીતિ યદ્યપિ યીશુઃ પ્રમાણં દત્વાકથયત્

XLIV તથાપિ દિવસદ્વયાત્ પરં સ તસ્માત્ સ્થાનાદ્ ગાલીલં ગતવાન્

XLV અનન્તરે યે ગાલીલી લિયલોકા ઉત્સવે ગતા ઉત્સવસમયે યિરૂશલમ્ નગરે તસ્ય સર્વાઃ ક્રિયા અપશ્યન્ તે ગાલીલમ્ આગતં તમ્ આગૃહ્ણન્

XLVI તતઃ પરમ્ યીશુ યસ્મિન્ કાન્નાનગરે જલં દ્રાક્ષારસમ્ આકરોત્ તત્ સ્થાનં પુનરગાત્ તસ્મિન્નેવ સમયે કસ્યચિદ્ રાજસભાસ્તારસ્ય પુત્રઃ કઠ્ઠનાહૂમપુરી રોગગ્રસ્ત આસીત્

XLVII સ યેહૂદીયદેશાદ્ યીશો ગાલીલાગમનવાર્તાં નિશમ્ય તસ્ય સમીપં ગત્વા પ્રાર્થ્યં વ્યાહતવાન્ મમ પુત્રસ્ય પ્રાયેણ કાલ આસન્નઃ ભવાન્ આગત્ય તં સ્વસ્થં કરોતુ

XLVIII તદા યીશુરકથયદ્ આશ્ચર્યં કર્મ ચિત્રં ચિહ્નં ચ ન દૃષ્ટા યૂયં ન પ્રત્યેષ્યથા

XLIX તતઃ સ સભાસદવદત્ હે મહેચ્છ મમ પુત્રે ન મૃતે ભવાનાગચ્છતુ

L યીશુસ્તમવદદ્ ગચ્છ તવ પુત્રોડજીવીત્ તદા યીશુનોક્તવાક્યે સ વિશ્વસ્ય ગતવાન્

LI ગમનકાલે માર્ગમધ્યે દાસાસ્તં સાક્ષાત્પ્રાપ્યાવદન્ ભવતઃ પુત્રોડજીવીત્

LII તતઃ કં કાલમારભ્ય રોગપ્રતીકારારમ્બો જાતા ઇતિ પૃષ્ઠે તૈરુક્તં દ્યઃ સાર્દ્દદ્દેણ્ડદ્વયાધિકદ્વિતીયયામે તસ્ય જવરત્યાગોડભવત્

LIII તદા યીશુસ્તસ્મિન્ ક્ષણે પ્રોક્તવાન્ તવ પુત્રોડજીવીત્ પિતા તદ્દુઘ્વા સપરિવારો વ્યશ્વસીત્

LIV ચિહ્નદીયદેશાદ્ આગત્ય ગાલીલિ યીશુરેતદ્ દ્વિતીયમ્ આશ્ચર્યકર્માકરોત્

V

I તતઃ પરં ચિહ્નદીયાનામ્ ઉત્સવ ઉપસ્થિતે યીશુ યિરૂશાલમં ગતવાન્

II તસ્મિન્નગરે મેષનામ્નો દ્વારસ્ય સમીપે ઇબ્રીયભાષયા બૈથેસ્દા નામ્ના પિષ્કરિણી પન્નઘટ્ટયુક્તાસીત્

III તસ્યાસ્તેષુ ઘટ્ટેષુ કિલાલકમ્પનમ્ અપેક્ષ્ય અન્ધપન્નશુષ્કાજ્ઞાદયો બહવો રોગિણઃ પતનન્તસ્તિષ્ઠન્તિ સ્મા

IV યતો વિશેષકાલે તસ્ય સરસો વારિ સ્વર્ગીયદૂત એત્યાકમ્પયત્ તત્કીલાલકમ્પનાત્ પરં યઃ કશ્ચિદ્ રોગી પ્રથમં પાનીયમવરોહત્ સ એવ તત્ક્ષણાદ્ રોગમુક્તોડભવત્

V તદાષ્ટાત્રિંશદ્ધર્ષાણિ યાવદ્ રોગગ્રસ્ત એકજનસ્તસ્મિન્ સ્થાને સ્થિતવાન્

VI યીશુસ્તં શયિતં દૃષ્ટ્વા બહુકાલિકરોગીતિ જ્ઞાત્વા વ્યાહતવાન્ ત્વં કિં સ્વસ્થો ભુબુષસિ?

VII તતો રોગી કથિતવાન્ હે મહેચ્છ યદા કીલાલં કમ્પતે તદા માં પુષ્કરિણીમ્ અવરોહયિતું મમ કોપિ નાસ્તિ, તસ્માન્ મમ ગમનકાલે કશ્ચિદન્યોડગ્રો ગત્વા અવરોહતિ

VIII તદા યીશુરકથયદ્ ઉત્તિષ્ઠ, તવ શય્યામુત્તોલ્ય ગૃહીત્વા યાહિ

IX સ તત્ક્ષણાત્ સ્વસ્થો ભૂત્વા શય્યામુત્તોલ્યાદાય ગતવાન્ કિન્તુ તદિનં વિશ્રામવારઃ

X तस्माद् यिडूदीयाः स्वस्थं नरं व्याडरन् अद्य विश्रामवारे शयनीयमादाय न यातव्यम्।

XI ततः स प्रत्यवोयद् यो मां स्वस्थम् अकार्षीत् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं मां स अवेदित्।

XII तदा तेऽपृच्छन् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं य आज्ञापयत् स कः?

XIII किन्तु स क इति स्वस्थीभूतो नाजानाद् यतस्तस्मिन् स्थाने जनतासत्त्वाद् यीशुः स्थानान्तरम् आगमत्।

XIV ततः परं येशु मन्दिरे तं नरं साक्षात्प्राप्याकथयत् पश्येदानीम् अनामयो जातोसि यथाधिक् दृष्टेशा न घटते तद्भेतोः पापं कर्म पुनर्माकार्षीः।

XV ततः स गत्वा यिडूदीयान् अवदद् यीशु ममि अरोगिणाम् अकार्षीत्।

XVI ततो यीशु विश्रामवारे कर्मेशं कृतवान् इति डेतो यिडूदीयास्तं ताडयित्वा इन्तुम् अयेष्टन्।

XVII यीशुस्तानाप्यत् मम पिता यत् कार्यं करोति तदनुत्तुम् अहमपि करोति।

XVIII ततो यिडूदीयास्तं इन्तुं पुनरयतन्त यतो विश्रामवारे नामन्यत तदेव केवलं न अधिकन्तु ईश्वरं स्वपितरं प्रोष्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्।

XIX पश्चाद् यीशुवरदद् युष्मानं यथार्थतरं वदामि पुत्रः पितरं यद्यत् कर्म कुर्वन्तं पश्यति तदतिरिक्तं स्वेष्यतः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति। पिता यत् करोति पुत्रोपि तदेव करोति।

XX पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात् स्वयं यद्यत् कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दर्शयति ; यथा य युष्माकं आश्चर्यज्ञानं जनिष्यते तदर्थम् एतौपि महकर्म तं दर्शयिष्यति।

XXI वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमितान् उत्थाप्य सज्जिवान् करोति तद्वत् पुत्रोपि यं यं इच्छति तं तं सञ्चवं करोति।

XXII सर्वे पितरं यथा सत्कुर्वन्ति तथा पुत्रमपि सत्कारयितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमकृत्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्।

XXIII यः पुत्रं सत् करोति स तस्य प्रेरकमपि सत् करोति।

XXIV युष्मानां यथार्थतरं वदामि यो जनो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सोनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दृष्टव्याजं न भवति निधनाद्दुत्थाय परमायुः प्राप्नोति।

XXV अहं युष्मानतियथार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनादं श्रोष्यन्ति ये य श्रोष्यन्ति ते सञ्चवा भविष्यन्ति समयं अेतादृश आयाति वरम् एदानीमप्युपतिष्ठति।

XXVI पिता यथा स्वयञ्जीवी तथा पुत्राय स्वयञ्जीवित्वाधिकारं दत्तवान्।

XXVII स मनुष्यपुत्रः अेतस्मात् कारणात् पिता दृष्टकरणाधिकारमपि तस्मिन् समर्पितवान्।

XXVIII अेतदर्थं यूयम् आश्चर्यं न मन्यध्वं यतो यस्मिन् समये तस्य निनादं श्रुत्वा श्मशानस्थाः सर्वे अडिरागमिष्यन्ति समयं अेतादृश उपस्थास्यति।

XXIX तस्माद् ये सत्कर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय आयुः प्राप्स्यन्ति ये य कुकर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय दृष्टं प्राप्स्यन्ति।

XXX अहं स्वयं किमपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शुणोमि तथा विचारयामि मम विचारञ्च न्याय्यः यतोऽं स्वीयाभीष्टं नेडित्वा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्टम् ईडे।

XXXI यदि स्वस्मिन् स्वयं साक्ष्यं ददामि तदि तत्साक्ष्यम् आग्राह्यं भवति ;

XXXII किन्तु मदर्थेऽपरो जनः साक्ष्यं ददाति मदर्थे तस्य यत् साक्ष्यं तत् सत्यम् अेतदप्यहं जानामि।

XXXIII युष्माभि योऽहं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात्।

XXXIV मानुषादहं साक्ष्यं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयध्वे तदर्थम् ईदं वाक्यं वदामि।

XXXV योऽहं देदीप्यमानो दीप एव तेजस्वी स्थितवान् यूयम् अल्पकालं तस्य दीप्यानन्दिन्तुं सममन्यध्वं।

XXXVI किन्तु तत्प्रमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणां विधते पिता मां प्रेष्य यद्यत् कर्म समापयितुं शक्तिमददात्।

मया कृतं तत्तत् कर्म मदर्थं प्रमाणां ददाति।

XXXVII यः पिता मां प्रेरितवान् मोपि मदर्थं प्रमाणां ददाति तस्य वाक्यं युष्माभिः कदापि न श्रुतं तस्य त्रुपञ्च न दृष्टं।

XXXVIII तस्य वाक्यञ्च युष्माकम् अन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति यतः स यं प्रेषितवान् यूयं तस्मिन् न विश्वसिथा।

XXXIX धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोचयध्वं तैर्वाक्यैरनन्तायुः प्राप्स्यामि इति यूयं बुध्यध्वे तद्धर्मपुस्तकानि मर्द्ये प्रमाणां ददति।

XL तथापि यूयं परमायुःप्राप्तये मम संनिधिम् न जिगमिषथा

XLI अहं मानुषेभ्यः सत्कारं न गृह्णामि

XLII अहं युष्मान् जानामि; युष्माकमन्तर ईश्वरप्रेमं नास्ति।

XLIII अहं निजपितु नमिनागतोस्मि तथापि मां न गृह्णीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि

तं गृह्णीष्यथा।

XLIV यूयम् ईश्वरात् सत्कारं न चिष्टत्वा केवलं परस्परं सत्कारम् येद् आदध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुथ?

XLV पुतुः समीपेऽहं युष्मान् अपवद्विष्यामीति मा यिन्तयत यस्मिन्, यस्मिन् युष्माकं विश्वसः सयेव मूसा युष्मान् अपवदति।

XLVI यदि यूयं तस्मिन् व्यश्वसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्वसिष्यत, यत् स मयि विभितवान्।

XLVII ततो यदि तेन विभितवानि न प्रतिथ तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येष्यथ?

VI

I ततः परं यीशुर्गालील प्रदेशीयस्य तिविरियानाम्नः सिन्धोः पारं गतवान्।

II ततो व्याधिमल्लोकरवास्थ्यकरणरूपाणि तस्याश्वर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा अहवो जनास्तत्पश्चाद् अगच्छन्।

III ततो यीशुः पर्वतमारुह्य तत्र शिष्यैः साकम्।

IV तस्मिन् समये निस्तारोत्सवनाम्नि यिडूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते

V यीशुर्नेत्रे उत्तोल्य अङ्गुलीकान् स्वसमीपागतान् विलोक्य द्विलिपं पृष्टवान् अतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्र केषु शकुमः?

VI वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात्।

VII द्विलिपः प्रत्यवोयत् अतेषाम् अङ्कैको यद्यल्पम् अल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन क्रीतपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति।

VIII शिमोन् पितरस्य भ्राता आन्द्रियाभ्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान्।

IX अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पत्रं यावपूपाः क्षुद्रमत्स्यद्वयञ्च सन्ति किन्तु लोकानां अंतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति?

X पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुपवेशयत तत्र अढुयवससत्त्वात् पत्रसङ्श्लेषो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूम्याम् उपाविशन्।

XI ततो यीशुस्तान् पूपानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा शिष्येषु समार्पयत् ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकैभ्यः पूपान् यथेष्टमत्स्यञ्च प्रादुः।

XII तेषु तृतेषु स तानवोयद् अतेषां किञ्चिदपि यथा नापयीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संगृह्णीता

XIII ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पत्रानां यावपूपानां अवशिष्टान्यभिलानि संगृह्य द्वादशसङ्खलकान् अपूरयन्।

XIV अपरं यीशोरेताद्दृशीम् आश्वर्यक्रियां दृष्ट्वा लोका मित्थो वक्तुमारेभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स अवेयम् अवश्यं भविष्यद्भक्ता।

XV अतयेव लोका आगत्य तमाक्रम्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशं मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतम् अकाङ्क्षी गतवान्।

XVI सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलधितटं प्रजित्वा नावमारुह्य नगरदिशि सिन्धौ वाडयित्वागमन्।

XVII तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत्।

XVIII तदा प्रबलपवनवहनात् सागरे महातरङ्गा भवितुम् आरेभे।

XIX ततस्ते वाडयित्वा द्वित्रान् कोशान् गताः पश्चाद् यीशुं जलधेरुपरि पदभ्यां प्रजन्तं नौकान्तिकम् आगच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन्।

XX किन्तु स तानुकृत्तवान् अयमहं मा भैष्ट।

XXI तदा ते तं स्वीरे नावि गृहीतवन्तः तदा तत्क्षणाद् उद्विष्टस्थाने नौरुपास्थात्।

XXII यथा नावा शिष्या अगच्छन् तदन्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलाः शिष्या अगमन् अतत् पारस्था लोका ज्ञातवन्तः।

XXIII किन्तु ततः परं प्रभु र्यत्र ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य लोकान् पूषान् अबोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थतिविरियाया अपरास्तरणाय आगमन्।

XXIV यीशुस्तत्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका एति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तरङ्गिभिः कङ्कनाडूम् पुरं गताः।

XXV ततस्ते सरित्पतेः पारे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोयन् डे गुरो भवान् अत्र स्थाने कदागमत्?

XXVI तदा यीशुस्तान् प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरे वदामि आश्चर्यकर्मदर्शनाद्धेतो न किन्तु पूषभोजनात् तेन तृप्तवाञ्छ मां गवेषयथा।

XXVII क्षयणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामिष्ट किन्त्वन्तायुर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत, तस्मात् तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माल्यं दास्यति; तस्मिन् तात ईश्वरः प्रमाणां प्रादात्।

XXVIII तदा तेऽपृच्छन् ईश्वराभिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्तव्यं?

XXIX ततो यीशुरवदद् ईश्वरो यं प्रैरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वराभिमतं कर्म।

XXX तदा ते व्याडरन् भवता किं लक्षाणं दर्शितं यदृष्ट्वा भवति विश्वसिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं?

XXXI अस्माकं पूर्वपुरुषा मडाप्रान्तरे मात्रां भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्तो स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परमेश्वरः।

XXXII तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि मूसा युष्माल्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माल्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति।

XXXIII यः स्वर्गाद्वरुह्य जगते ज्वनं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः।

XXXIV तदा ते प्रावोयन् डे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मभ्यं ददातु।

XXXV यीशुरवदद् अहमेव ज्वनरूपं भक्ष्यं यो जनो मम सन्निधिम् आगच्छति स ज्ञातु क्षुधात्तो न भविष्यति, तथा यो जनो मां प्रत्येति स ज्ञातु तृषात्तो न भविष्यति।

XXXVI मां दृष्ट्वापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानहम् इत्यवोयं।

XXXVII पिता मह्यं यावतो लोकानददात् ते सर्व्व एव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कश्चिद्य मम सन्निधिम् आयास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि।

XXXVIII निज्जाभिमतं साधयितुं न हि किन्तु प्रेरयितुरभिमतं साधयितुं स्वर्गाद् आगतोस्मि।

XXXIX स यान् यान् लोकान् मह्यमददात् तेषामेकमपि न डारयित्वा शेषदिने सर्व्वानहम् उत्यापयामि एहं मत्प्रेरयितुः पितुरभिमतं।

XL यः कश्चिन् मानवसुतं विलोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति एति मत्प्रेरकस्याभिमतं।

XLI तदा स्वर्गाद् यद् भक्ष्यम् अवारोडत् तद् भक्ष्यम् अहमेव यिडूदीयलोकास्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वडत्तुमारोभिरे।

XLII यूषङ्कः पुत्रो यीशु र्यस्य मातापितरौ वयं ज्ञानीम अेष किं सयेव न? तर्हि स्वर्गाद् अवारोडम् एति वाक्यं कथं वक्ति?

XLIII तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदध्वं।

XLIV मत्प्रेरकेण पित्रा नाकृष्टः कोपि जनो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं ज्वनं यरमेऽहि प्रोत्थापयिष्यामि।

XLV ते सर्व्व ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्थमास्ते अतो यः कश्चित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स एव मम समीपम् आगमिष्यति।

XLVI य ईश्वराद् अजायत तं विना कोपि मनुष्यो ज्वनकं नादर्शत् केवलः सयेव तातम् अद्राक्षीत्।

XLVII अहं युष्मान् यथार्थतरे वदामि यो जनो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्नोति।

XLVIII अहमेव तज्ज्वनभक्ष्यं।

XLIX युष्माकं पूर्वपुरुषा मडाप्रान्तरे मन्नाभक्ष्यं भूकृत्तापि मृताः।

L किन्तु युद्धक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तद् यदि कश्चिद् भुङ्कते तर्हि स न म्रियते।

LI यज्ज्ज्वनभक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् सोऽहमेव एदं भक्ष्यं यो ज्ञनो भुङ्क्ते स नित्यञ्ज्वी भविष्यति। पुनश्च जगतो ज्वनार्थमहं यत् स्वकीयपिपितं दास्यामि तदेव मया वितरितं भक्ष्यम्।

LII तस्माद् यिद्धीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारंभिरे अेष भोजनार्थं स्वीयं पललं कथम् अस्मभ्यं दास्यति?

LIII तदा यीशुस्तान् आवोयद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्मानि न भुङ्क्ते तस्य रुधिरं य न पीते ज्वनेन साद्धं युष्माकं सम्भन्धो नास्ति।

LIV यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरञ्च पिवति सोऽनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेऽस्ति तमहम् उत्थापयिष्यामि।

LV यतो मदीयमामिषं परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोषितं परमं पेयं।

LVI यो ज्ञनो मदीयं पललं स्वादति मदीयं रुधिरञ्च पिवति स मयि वसति तस्मिन्नहञ्च वसामि।

LVII मत्प्रेरयित्वा ज्वनता तातेन यथाहं ज्ववामि तद्दद् यः कश्चिन् मममत्ति सोऽपि मया ज्वविष्यति।

LVIII यद्भक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तदिदं यन्मात्रां स्वादित्वा युष्माकं पितरोऽग्नियन्त ताद्दशम् एदं भक्ष्यं न भवति एदं भक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं ज्वविष्यति।

LIX यदा कङ्कनाडूम् पुय्यां भोजनगळे उपादिशत् तदा कथा अेता अकथयत्।

LX तदेतयं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् एदं गाढं वाक्यं वाक्यमीदृशं कः श्रोतुं शक्नुयात्?

LXI किन्तु यीशुः शिष्याणाम् एतयं विवादं स्वयित्ते विज्ञाय कथितवान् एदं वाक्यं किं युष्माकं विघ्नं ज्ञनयति?

LXII यदि मनुज्जस्तुं पूर्ववासस्थानम् उर्द्ध्वं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति?

LXIII आत्मैव ज्वनदायकः वपुर्निष्कलं युष्मभ्यमहं यानि वयांसि कथयामि तान्यात्मा ज्वनञ्च।

LXIV किन्तु युष्माकं मध्ये केयन अविश्वासिनः सन्ति के के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति तान् यीशुराप्रथमाद् वेत्ति।

LXV अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्राप्य कोपि ममान्तिकम् आगन्तुं न शक्नोति।

LXVI तत्कालेऽनेके शिष्या व्याघुट्य तेन साद्धं पुनर्नागच्छन्।

LXVII तदा यीशुर्द्वादशशिष्यान् उक्त्वान् यूयमपि किं यास्यथ?

LXVIII ततः शिमोन् पितरः प्रत्यवोयत् हं प्रभो कस्याभ्यर्णं गमिष्यामः?

LXIX अनन्तज्वनदायिन्यो याः कथास्तास्तवैवा भवान् अमरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्र एति विश्वस्य निश्चितं ज्ञानीमः।

LXX तदा यीशुरवदत् किमहं युष्माकं द्वादशज्जनान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येपि कश्चिदेको विघ्नकारी विद्यते।

LXXI एमां कथं स शिमोन्ः पुत्रम् एष्करीयोतीयं यिद्धाम् उद्दिश्य कथितवान् यतो द्वादशानां मध्ये गणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

VII

I ततः परं यिद्धीयलोकास्तं हन्तुं समैहन्त तस्माद् यीशुर् यिद्धेदाप्रदेशे पर्यटितुं नेच्छन् गालील् प्रदेशे पर्यटितुं प्रारभत।

II किन्तु तस्मिन् समये यिद्धीयानां दूष्यवासनामोत्सव उपस्थिते

III तस्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कर्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं त्वमितः स्थानाद् यिद्धीयदेशं प्रज्ज।

IV यः कश्चित् स्वयं प्रयिकाशिषति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगति निजं परियायथा।

V यतस्तस्य भ्रातरोपि तं न विश्वसन्ति।

VI तदा यीशुस्तान् अवोयत् मम समय एदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सततम् उपतिष्ठति।

VII जगतो लोका युष्मान् ऋतीयितुं न शक्नुवन्ति किन्तु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कर्माणि दृष्टानि तत्र साक्ष्यमिदम् अहं ददामि।

VIII अतश्चेव यूयम् उत्सवेऽस्मिन् यात नाडम् एदानीम् अस्मिन्नुत्सवे यामि यतो मम समय एदानीं न सम्पूर्णाः।

IX एति वाक्यम् उक्त्वा स गालीलि स्थितवान्

X किन्तु तस्य भ्रातृषु तत्र प्रस्थितेषु सत्सु सोऽप्रकट उत्सवम् अगच्छत्।

XI अनन्तरम् उत्सवम् उपस्थिता यिहुदीयास्तं मृगयित्वापुच्छन् स कुत्र?

XII ततो लोकानां मध्ये तस्मिन् नानाविधा विवादा भवितुम् आरब्धवन्तः। केयिद् अवोयन् स उत्तमः पुरुषः केयिद् अवोयन् न तथा वरं लोकानां भ्रमं जनयति।

XIII किन्तु यिहुदीयानां भयात् कोपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्।

XIV ततः परम् उत्सवस्य मध्यसमये यीशु मन्दिरं गत्वा समुपदिशति स्म।

XV ततो यिहुदीया लोका आश्चर्यं ज्ञात्वाकथयन् अेषा मानुषो नाधीत्या कथम् अेतादृशो विद्वान्भूत्?

XVI तदा यीशुः प्रत्यवोयद् उपदेशीयं न मम किन्तु यो मां प्रेषितवान् तस्या

XVII यो जनो निदेशं तस्य ग्राहीष्यति ममोपदेशो मत्तो भवति किम् एश्वराद् भवति स गनस्तज्ज्ञातुं शक्यति।

XVIII यो जनः स्वतः कथयति स स्वीयं गौरवम् एषते किन्तु यः प्रेरयितुं गौरवम् एषते स सत्यवादी तस्मिन् कोप्यधर्मा नास्ति।

XIX मूसा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नाददात्? किन्तु युष्माकं कोपि तां व्यवस्थां न समाचरति। मां हन्तुं कुतो यतध्वे?

XX तदा लोका अवदन् त्वं भूतग्रस्तस्त्वां हन्तुं को यतते?

XXI ततो यीशुरवोयद् अेकं कर्म मयाकारि तस्माद् यूयं सर्व्व मद्वाश्रार्थं मन्यध्वे।

XXII मूसा युष्मभ्यं त्वकछेदविधिं प्रददौ स मूसातो न जातः किन्तु पितृपुरुषेभ्यो जातः तेन विश्रामवारेऽपि मानुषाणां त्वकछेदं कुरुथा।

XXIII अतश्चेव विश्रामवारे मनुष्याणां त्वकछेदे कृते यदि मूसाव्यवस्थामङ्गनं न भवति तर्हि मया विश्रामवारे मानुषः सम्पूर्णरूपेण स्वस्थोऽकारि तत्कारणाद् यूयं किं मह्यं कुष्यथ?

XXIV सपक्षपातं विचारमकृत्वा न्याय्यं विचारं कुरुता।

XXV तदा यिशुरावाप्तं निवासिनः कतिपयजना अकथयन् एभे यं हन्तुं येष्टन्ते स अेवायं किं न?

XXVI किन्तु पश्यत निर्भयः सन् कथां कथयति तथापि किमपि अ वदन्त्येते अयमेवाभिषिक्तो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो ज्ञानन्ति?

XXVII मनुजोयं कस्मादागमद् एति वयं ज्ञानोमः किन्त्वभिषिक्त आगते स कस्मादागतवान् एति कोपि ज्ञातुं न शक्यति।

XXVIII तदा यीशु मध्येमन्दिरम् उपदिशन् उच्यैःकारम् उक्तवान् यूयं किं मां ज्ञानीथ? कस्माद्यागतोस्मि तदपि किं ज्ञानीथ? नाडं स्वत आगतोस्मि किन्तु यः सत्यवादी सअेव मां प्रेषितवान् यूयं तं न ज्ञानीथा।

XXIX तमहं ज्ञाने तेनाडं प्रेरित अगतोस्मि।

XXX तस्माद् यिहुदीयास्तं धर्तुम् उद्यतास्तथापि कोपि तस्य गात्रे हस्तं नार्पयद् यतो हेतोस्तदा तस्य समयो नोपतिष्ठति।

XXXI किन्तु बहवो लोकास्तस्मिन् विश्वस्य कथितवान्तोऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुषस्यास्य क्रियाभ्यः किम् अधिका आश्चर्याः क्रियाः करिष्यति?

XXXII ततः परं लोकास्तस्मिन् एथं विवदन्ते किंशिनः प्रधानयाजकाञ्चेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगणं प्रेषयामासुः।

XXXIII ततो यीशुरवदद् अडम् अल्पदिनानि युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वा मत्प्रेरयितुः समीपं यास्यामि।

XXXIV मां मृगयिष्यध्वे किन्तूदेशं न वाप्यध्वे रत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्यथा।

XXXV तदा यिहुदीयाः परस्परं वक्तुमारेभिरे अस्योदेशं न प्राप्स्याम अेतादृशं किं स्थानं यास्यति? भिन्नदेशे विकीर्णानां यिहुदीयानां सन्निधिम् अेष गत्वा तान् उपदेश्यति किं?

XXXVI नो येत् मां गवेषयिष्यथ किन्तूदेशं न प्राप्स्यथ अेष कोदृशं वाक्यमिदं वदति?

XXXVII अनन्तरम् उत्सवस्य यरभेडडनि अर्थात् प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उर्यैःकारम् आह्वयन्
 उदितवान् यद्वि कश्चित् तृषार्त्तो भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवतु।

XXXVIII यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वयनानुसारेण तस्याभ्यन्तरतोऽमृततयस्य स्रोतांसि
 निर्गमिष्यन्ति।

XXXIX ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स एतद् वाक्यं व्याहृतवान् अतत्कालं यावद् यीशु
 विभवन् न प्राप्तस्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयत।

XL अर्थात् वाणीं श्रुत्वा अडवो लोका अवदन् अयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी।

XLI केयिद् अकथयन् अेषरमेव सोभिषिक्तः किन्तु केयिद् अवदन् सोभिषिक्तः किं गालील् प्रदेशे
 जनिष्यते?

XLII सोभिषिक्तो दायुदो वंशे दायुदो जन्मस्थाने ज्वैलेडमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्थं लिपितं
 नास्ति?

XLIII एत्थं तस्मिन् लोकानां भिन्नवाक्यता ज्ञाता।

XLIV इतिपयलोकस्तं धर्तुम् अयच्छन् तथापि तद्गुणेषु कोपि इत्तं नार्पयतु।

XLV अनन्तरं पादातिगणो प्रधानयाजकानां किंशिनान् समीपमागतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो हेतोस्तं
 नानयत?

XLVI तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव एव कोपि कदापि नोपादिशतु।

XLVII ततः किंशिनः प्रावोयन् यूयमपि किमब्रामिष्ट?

XLVIII अधिपतीनां किंशिनान् कोपि किं तस्मिन् व्यश्वसीत्?

XLIX ये शास्त्रं न ज्ञानन्ति त एभेऽधमलोकान् अवेव शापयन्तः।

L तदा निकटीमनामा तेषामेको यः क्षाण्णायाम् यीशोः सन्निधिम् अगात् स उक्तवान्।

LI तस्य वाक्ये न श्रुते कर्मणि य न विदिते इस्माकं व्यवस्था किं कञ्चन मनुजं दौषीकरोति?

LII ततस्ते व्याडरन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीलि कोपि भविष्यद्वादी नोत्पद्यते।

LIII ततः परं सर्वे स्वं स्वं गृहं गताः किन्तु यीशु जैतुनानामां शिलोच्ययं गतवान्।

VIII

I प्रत्यूषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत्।

II ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेषुम् आरभत।

III तदा अध्यापकाः किंशिनान् व्यभियारकर्मणि धृतं स्त्रियमेकाम् आनिय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा
 व्याडरन्।

IV हे गुरो योषितम् एमां व्यभियारकर्म कुर्वाणां लोका धृतवन्तः।

V अर्थात् लोकाः पाषाण्णायतेन उन्तव्या एति विधिर्मुसाव्यवस्थाग्रन्थे लिपितोस्ति किन्तु भवान्
 किमादिशति?

VI ते तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रह्वीभूय भूमावङ्गल्या लेपितुम्
 आरभत।

VII ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ट उक्त्वाय कथितवान् युष्माकं मध्ये यो जनो निरपराधी सत्येव प्रथमम् अनां
 पाषाण्णानाडन्तु।

VIII पश्चात् स पुनश्च प्रह्वीभूय भूमौ लेपितुम् आरभत।

IX तां कथं श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुक्रमं अकैकशः सर्वे अडिरगच्छन् ततो यीशुरेकाकी
 तयक्तोभवत् मध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा य स्थिता।

X तत्पश्चाद् यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कमाध्यपरं न विलोक्य पृष्टवान् हे वामे तवापवादकाः कुत्र? कोपि
 त्वां किं न दण्डयति?

XI सावदत् हे मडेच्छ कोपि न तदा यीशुरवोयत् नाडमपि दण्डयामि याडि पुनः पापं माकार्षीः।

XII ततो यीशुः पुनरपि लोकैभ्य एत्थं कथयितुम् आरभत जगतोऽहं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद्
 गच्छति स तिमिरे न भ्रमित्वा ज्वनन्तुपां दीप्तिं प्राप्स्यति।

XIII ततः किंशिनोऽवादिषुस्तं स्वार्थं स्वयं साक्ष्यं ददाति तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति।

XIV तदा यीशुः प्रत्युदितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत् साक्ष्यं ग्राह्यं यस्माद् अहं कुत आगतोस्मि क्व यामि य तदहं जानामि किन्तु कुत आगतोस्मि कुत्र गच्छामि य तद् यूयं न जानीथा

XV यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि

XVI किन्तु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारो ग्रहीतव्यो यतोऽहम् अेकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते

XVII द्वयोर् ज्ञनयोः साक्ष्यं ग्रहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिखितमस्ति

XVIII अहं स्वार्थे स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोपि मद्गर्थे साक्ष्यं ददाति

XIX तदा तेऽपृच्छन् त्व तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न जानीथ मत्पितरञ्च न जानीथ यदि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमप्यक्षास्यत

XX यीशु मन्दिरे उपदिश्य भाइडागारे कथा अेता अकथयत् तथापि तं प्रति कोपि करं नोदतोलयत्

XXI ततः परं यीशुः पुनरुदितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापै र्भरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथा

XXII तदा यिडूदीयाः प्रावोयन् किमयम् आत्मघातं करिष्यति? यतो यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथ एति वाक्यं ब्रवीति

XXIII ततो यीशुस्तेभ्यः कथितवान् यूयम् अधःस्थानीया लोका अहम् उर्द्व्यस्थानीयः यूयम् अेतज्जगत्सम्बन्धीया अहम् अेतज्जगत्सम्बन्धीयो ना

XXIV तस्मात् कथितवान् यूयं निजैः पापै र्भरिष्यथ यतोऽहं स पुमान् एति यदि न विश्वसिथ तर्हि निजैः पापै र्भरिष्यथा

XXV तदा ते ऽपृच्छन् कस्त्वं? ततो यीशुः कथितवान् युष्माकं सन्निधौ यस्य प्रस्तावम् आ प्रथमात् करोमि सअेव पुरुषोऽहं

XXVI युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्यं विचारयितव्यञ्च किन्तु मत्प्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि

XXVII किन्तु स जनके वाक्यमिदं प्रोक्तवान् एति ते नाबुध्यन्त

XXVIII ततो यीशुरकथयद् यदा मनुष्यपुत्रम् उर्द्व्य उत्यापयिष्यथ तदाहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति य यूयं ज्ञातुं शक्यथा

XXIX मत्प्रेरयिता पिता माम् अेकाकिनं न त्यजति स मया साह्यं तिष्ठति यतोऽहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि

XXX तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहुवस्तास्मिन् व्यश्वसन्

XXXI ये यिडूदीया व्यश्वसन् यीशुस्तेभ्योऽकथयत्

XXXII मम वाक्ये यदि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यतया युष्माकं मोक्षो भविष्यति

XXXIII तदा ते प्रत्यवादिषुः वयम् एब्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न ज्ञातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिर्भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि?

XXXIV तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानहं यथार्थतं वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः

XXXV दासश्च निरन्तरं निवेशने न तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति

XXXVI अतः पुत्रो यदि युष्मान् मोययति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथा

XXXVII युयम् एब्राहीमो वंश एत्यहं जानामि किन्तु मम कथा युष्माकम् अन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवन्ति तस्माद्धेतो मां हन्तुम् ईडध्वे

XXXVIII अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदपश्यत तदेव कुरुध्वे

XXXIX तदा ते प्रत्यवोयन् एब्राहीम अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यदि यूयम् एब्राहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि एब्राहीम आचारणवद् आयरिष्यत

XL ईश्वरस्य मुष्मात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योऽहं तं मां हन्तुं येष्टध्वे एब्राहीम् अेतादृशं कर्म न यकारा

XLI यूयं स्वस्वपितुः कर्माणि कुरुथ तदा तैरुक्तं न वयं जारजता अस्माकम् अेकअेव पितास्ति स अेवेश्वरः

XLII ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातोभविष्यत् तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत यतोऽहम्
ईश्वरान्निर्गत्यागतोस्मि स्वतो नागतोऽहं स मां प्राडिषोतु।

XLIII यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्वे कुतः? यतो यूयं ममोपदेशं सोढुं न शक्नुथा

XLIV यूयं शैतान् पितुः सन्ताना अतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूरयथ स आ प्रथमात् नरघाती
तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि नास्ति कारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठत् स यदा मृषा कथयति तदा
निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्चात्

XLV अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद् यूयं मां न प्रतीथा

XLVI मयि पापमस्तीति प्रमाणं युष्माकं को दातुं शक्नोति? यदाहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतिथ?

XLVII यः कश्चन ईश्वरीयो लोकः स ईश्वरीयकथायां मनो निधत्ते यूयम् ईश्वरीयलोका न भवथ तन्नदानात्
तत्र न मनांसि निधद्वे।

XLVIII तदा यिडूदीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरोणीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं भद्रं नावादिष्व?

XLIX ततो यीशुः प्रत्यवादीतु नाहं भूतग्रस्तः किन्तु निजतातं सम्मन्ये तस्माद् यूयं माम् अपमन्यध्वे।

L अहं स्वस्युष्यातिं न येष्टे किन्तु येष्टिता विचारयिता यापर अेक आस्ते।

LI अहं युष्मभ्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मदीयं वायं मन्यते स कदाचन निधनं न द्रक्ष्यति।

LII यिडूदीयास्तमवदन् त्वं भूतग्रस्त एतीदानीम् अवैष्वा एब्राहीम् भविष्यद्वादिनञ्च सर्वे मृताः किन्तु त्वं
भाषसे यो नरो मम भारती गृह्णाति स ज्ञातु निधानास्वाहं न वक्ष्यते।

LIII तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषाद् एब्राहीमोपि मडान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः
त्वं स्वं कं पुमांसं मनुषे?

LIV यीशुः प्रत्यवोचद् यदाहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो यं यूयं
स्वीयम् ईश्वरं भाषध्वे सभवे मां सम्मनुते।

LV यूयं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामीति वाक्यं यदि वदामि तर्हि यूयमिव
मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं तमवगच्छामि तदाक्षामपि गृह्णामि।

LVI युष्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् मम समयं द्रष्टुम् अतीवावाञ्छन् तन्निरिक्ष्यानन्दस्या

LVII तदा यिडूदीया अपृच्छन् तव वयः पञ्चाशद्दत्सरा न त्वं किम् एब्राहीमम् अद्राक्षीः?

LVIII यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानाहं यथार्थतरं वदामि एब्राहीमो जन्मनः पूर्वकालमारभ्याहं विद्ये।

LIX तदा ते पाषाणान् उत्तोल्य तमाहन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो भन्तिराद् बडिर्गत्य तेषां मध्येन
प्रस्थितवान्।

IX

I ततः परं यीशुर्गच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्धं नरम् अपश्यत्।

II ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् ङे गुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्राः पापेनान्धोऽजायत?

III ततः स प्रत्युदितवान् अतस्य वास्य पित्रोः पापाद् अेताद्दृशोभूद् एति नर्हि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म
प्रकाश्यते तद्वेत्तारेव।

IV दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म मया कर्तव्यं यदा किमपि कर्म न क्रियते ताद्दृशी निशागच्छति।

V अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोऽस्मि।

VI एत्युक्त्वा भूमौ निष्ठीवं निक्षिप्य तेन पङ्कं कृतवान्

VII पश्चात् तत्पङ्केन तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलिप्य तमित्यादिशत् गत्वा शिलोऽर्थात् प्रेरितान्मि सरसि
स्नात्वा ततोन्धो गत्वा तत्रास्नात् ततः प्रन्नयश्च भूत्वा व्याघृत्यागात्।

VIII अपरञ्च समीपवासिनो लोका ये य तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते बक्तुम् आरभन्त योन्धलोको
वर्त्मन्युपविश्यान्निक्षत स अेवायं जन्मः किं न भवति?

IX केचिदवदन् स अेव केचिदवोयन् ताद्दृशो भवति किन्तु स स्वयमब्रवीत् स अेवाहं भवामि।

X अतश्च ते ऽपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं पाप्तवान्?

XI ततः सोवदद् यीशानामक अेको जन्मो मम नयने पङ्केन प्रलिप्य एत्याज्ञापयत् शिलोऽकासारं गत्वा तत्र
स्नात्वा ततस्तत्र गत्वा मयि स्नाते दृष्टिमहं लब्धवान्।

XII तदा ते ऽवदन् स पुमान् कुत्र? तेनोक्तं नाहं जानामि।

XIII अपरं तस्मिन् पूर्वान्धे जने किंशिशिनां निकटम् आनीते सति किंशिशिनोपि तमपृच्छन् कथं दृष्टिं प्राप्नोसि?

XIV ततः स कथितवान् स पङ्केन मम नेत्रे ऽलिम्पत् पश्चाद् स्नात्वा दृष्टिमललो

XV किन्तु यीशु विश्रामवारं कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोद् दृष्टिकारणात् कतिपयकिंशिशिनोऽवदन्

XVI स पुमान् ईश्वरान्न यतः स विश्रामवारं न मन्यते। ततोन्धे केचित् प्रत्यवदन् पापी पुमान् किम् अत्रादृशम् आश्चर्यं कर्म कर्तुं शक्नोति?

XVII एत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्। पश्चात् ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषम् अप्राक्षुः यो जन्तवस्तव यक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तस्मिन् त्वं किं वदसि? स उक्तवान् स भविशुद्धादी।

XVIII स दृष्टिम् आप्तवान् एति यिद्धुदीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जन्तवस्य पित्रो र्मुपाद् अश्रुत्वा न प्रत्ययन्।

XIX अतएव ते तावपृच्छन् युवयो र्यं पुत्रं जन्मान्धं वदथः स किमयं? तर्हीदानीं कथं द्रष्टुं शक्नोति?

XX ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोयताम् अयम् आवयोः पुत्र आ जनेरन्ध्रश्च तदध्यावां जानीवः

XXI किन्त्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान् तदावां न जानीवः कोस्य यक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तदपि न जानीव अेष वयःप्राप्त एनं पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति।

XXII यिद्धुदीयानां भयात् तस्य पितरौ वाक्यमिदम् अवदतां यतः कोपि मनुष्यो यदि यीशुम् अभिषिक्तं वदति तर्हि स भजनगुहाद् दूरीकारिष्यते यिद्धुदीया एति मन्त्राणाम् अकुर्वन्

XXIII अतस्तस्य पितरौ व्याडरताम् अेष वयःप्राप्त एनं पृच्छत।

XXIV तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धम् आहूय व्याडरन् ईश्वरस्य गुणान् वद अेष मनुष्यः पापीति वयं जानीमः।

XXV तदा स उक्तवान् स पापी न वेति नाहं जने पूर्वान्ध आसमभम् अधुना पश्यामीति मात्रं जानामि।

XXVI ते पुनरपृच्छन् स त्वां प्रति किमकरोत्? कथं नेत्रे प्रसन्ने ऽकरोत्?

XXVII ततः सोवादीद् अेककृत्यकथयं यूयं न शृणुथ तर्हि कुतः पुनः श्रोतुम् इच्छथ? यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुम् इच्छथ?

XXVIII तदा ते तं तिरस्कृत्य व्याडरन् त्वं तस्य शिष्यो वयं मूसाः शिष्याः।

XXIX मूसावकत्रेणेश्वरो जगाद् तज्जानीमः किन्त्वेष कुत्रत्यलोक एति न जानीमः।

XXX सोवदद् अेष मम लोचने प्रसन्ने ऽकरोत् तथापि कुत्रत्यलोक एति यूयं न जानीथ अेतद् आश्चर्यं भवति।

XXXI ईश्वरः पापिनां कथां न शृणोति किन्तु यो जन्तस्मिन् भक्तिं कृत्वा तद्विचक्रियं करोति तस्यैव कथां शृणोति अेतद् वयं जानीमः।

XXXII कोपि मनुष्यो जन्मान्धाय यक्षुषी अददात् जगदारम्भाद् अत्रादृशीं कथां कोपि कदापि नाशृणोत्।

XXXIII अस्माद् अेष मनुष्यो यदीश्वरान्नाजयत तर्हि किञ्चिदपीदृशं कर्म कर्तुं नाशक्नोत्।

XXXIV ते व्याडरन् त्वं पापाद् अजयथाः किमस्मान् त्वं शिक्षयसि? पश्चात् तं भडिडकुर्वन्।

XXXV तदनन्तरं यिद्धुदीयैः स भडिडकियत यीशुरिति वार्ता श्रुत्वा तं साक्षात् प्राप्य पृष्टवान् ईश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिषि?

XXXVI तदा स प्रत्यवोयत् हं प्रभो स को यत् तस्मिन्नहं विश्वसिमि?

XXXVII ततो यीशुः कथितवान् त्वं तं दृष्टवान् त्वया साहं यः कथं कथयति सअेव सः।

XXXVIII तदा हं प्रभो विश्वसिमीत्युक्त्वा स तं प्राणामत्।

XXXIX पश्चाद् यीशुः कथितवान् नयनानी प्राप्नुवन्ति नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीत्यभिप्रायेण जगदाहम् आगच्छम्।

XL अेतत् श्रुत्वा निकटस्थाः कतिपयाः किंशिशिनो व्याडरन् वयमपि किमन्धाः?

XLI तदा यीशुरवादीद् यद्यन्धा अभवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद् युष्माहं पापानि तिष्ठन्ति।

X

I अहं युष्मान्तियथार्थं वदामि, यो जन्तो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेषगृहं प्रविशति स अेव स्तेनो दस्युश्च।

II यो द्वारेण प्रविशति स अत्र मेघपालकः।

III दौवारिकस्तस्मै द्वारं भोययति मेघगणेश्वर तस्य वाक्यं शृणोति स निजान् मेघान् स्वस्वनाम्नाङ्घ्र्य बधिः कृत्वा नयति।

IV तथा निजान् मेघान् बधिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अग्रे गच्छति, ततो मेघास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् व्रजन्ति।

V किन्तु परस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् व्रजिष्यन्ति वरं तस्य समीपात् पलायिष्यन्ते।

VI यीशुस्तेभ्य एमां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायास्तात्पर्यं ते नाबुध्यन्त।

VII अतो यीशुः पुनरकथयत्, युष्मानाहं यथार्थतरं व्याडरामि, मेघगृहस्य द्वारम् अहमेव।

VIII मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश्च किन्तु मेघास्तेषां कथा नाशृण्वन्।

IX अहमेव द्वारस्वरूपः, मया यः कश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्स्यति तथा बधिरन्तश्च गमनागमने कृत्वा यरास्थानं प्राप्स्यति।

X यो जनस्तेनः स केवलं स्तैन्यबधविनाशान् कर्तुमेव समायाति किन्त्वहम् आयु र्दातुम् अर्थात् ब्राह्मण्येन तदेव दातुम् आगच्छम्।

XI अहमेव सत्यमेघपालको यस्तु सत्यो मेघपालकः स मेघार्थं प्राणत्यागं करोति;

XII किन्तु यो जनो मेघपालको न, अर्थाद् यस्य मेघा निजा न भवन्ति, य अत्रादृशो वैतनिकः स वृकम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा मेघव्रजं विहाय पलायते, तस्माद् वृकस्तं व्रजं धृत्वा विकिरति।

XIII वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थं मेघार्थं न चिन्तयति।

XIV अहमेव सत्यो मेघपालकः, पिता मां यथा जानाति, अहञ्च यथा पितरं जानामि,

XV तथा निजान् मेघानपि जानामि, मेघाश्च मां जानान्ति, अहञ्च मेघार्थं प्राणत्यागं करोमि।

XVI अपरञ्च अतद् गृहीय मेघेभ्यो भिन्ना अपि मेघा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत अंको व्रज अंको रक्षको भविष्यति।

XVII प्राणानाहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् ग्रहीष्यामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति।

XVIII कश्चिज्जनो मम प्राणान् हन्तुं न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्गृहीतुञ्च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्नोतुम्।

XIX अस्माद्दुपदेशात् पुनश्च यिद्गृहीयानां मध्ये भिन्नवाक्यता जाता।

XX ततो बहवो व्याडरन् अेष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च, कुत अेतस्य कथां शृणुथ?

XXI केचिद् अवदन् अेतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय यक्षुषी दातुं शक्नोति?

XXII शीतकाले यिर्शाालमि मन्दिरोत्सर्गपर्वण्युपस्थिते

XXIII यीशुः सुलेमानो निःसारेण गमनागमने करोति,

XXIV अेतस्मिन् समये यिद्गृहीयास्तं वेष्टयित्वा व्याडरन् कति कालान् अस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यामि? यद्येभिषिक्तो भवति तर्हि तत् स्पष्टं वद।

XXV तदा यीशुः प्रत्यवदद् अहम् अयकथं किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितु नान्मा यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वरूपः।

XXVI किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेघा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्वसिथ।

XXVII मम मेघा मम शब्दं शृण्वन्ति तानहं जानामि ते य मम पश्चाद् गच्छन्ति।

XXVIII अहं तेभ्योऽनन्तायु र्ददामि, ते कदापि न नश्यन्ति कोपि मम करात् तान् हर्तुं न शक्यति।

XXIX यो मम पिता तान् मह्यं दत्तवान् स सर्वस्मात् महान्, कोपि मम पितुः करात् तान् हर्तुं न शक्यति।

XXX अहं पिता य द्वयोरैकत्वम्।

XXXI ततो यिद्गृहीयाः पुनरपि तं हन्तुं पाषाणान् उदतोलयन्।

XXXII यीशुः कथितवान् पितुः सकाशाद् ब्रह्मयुत्तमकर्मणि युष्माकं प्रकाशयं तेषां कस्य कर्माणः कारणात् मां पाषाणैराहन्तुम् उद्यताः स्य?

XXXIII यिद्गृहीयाः प्रत्यवदन् प्रशस्तकर्महेतो र्न किन्तु त्वं मानुषः स्वमीश्वरम् उक्त्वेश्वरं निन्दसि कारणादस्मात् त्वां पाषाणैर्हन्मः।

XXXIV तदा यीशुः प्रत्युक्तवान् मया कथितं यूयम् ईश्वरा अेतद्वयं युष्माकं शास्त्रे लिखितं नास्ति किं?

XXXV તસ્માદ્ યેષામ્ ઉદ્દેશે ઈશ્વરસ્ય કથા કથિતા તે યદીશ્વરગણા ઉચ્યન્તે ધર્મગ્રન્થસ્યાપ્યન્યથા ભવિતું ન શક્યં,

XXXVI તદ્દર્શાહમ્ ઈશ્વરસ્ય પુત્ર ઇતિ વાક્યસ્ય કથનાત્ યૂયં પિત્રાભિષિક્તં જગતિ પ્રેરિતઞ્ચ પુમાંસં કથમ્ ઈશ્વરનિન્દકં વાદય?

XXXVII યદાહં પિતુઃ કર્મ ન કરોમિ તર્હિ માં ન પ્રતીતઃ

XXXVIII કિન્તુ યદિ કરોમિ તર્હિ મયિ યુષ્માભિઃ પ્રત્યયે ન કૃતેડપિ કાર્યે પ્રત્યયઃ ક્રિયતાં, તતો મયિ પિતાસ્તીતિ પિતર્યહમ્ અસ્મીતિ ય ક્ષાત્વા વિશ્વસિષ્યથા

XXXIX તદા તે પુનરપિ તં ધર્તુમ્ અચેષ્ટન્ત કિન્તુ સ તેષાં કરેભ્યો નિસ્તીર્ય

XL પુન ર્યદ્ન અદાસ્તટે યત્ર પુર્વ્વ યોહન્ અમજ્જયત્ તત્રાગત્ય ન્યવસત્

XLI તતો બહવો લોકાસ્તત્સમીપમ્ આગત્ય વ્યાહરન્ યોહન્ કિમપ્યાશ્ચર્ય કર્મ નાકરોત્ કિન્ત્વસ્મિન્ મનુષ્યે યા યઃ કથા અકથયત્ તાઃ સર્વાઃ સત્યાઃ;

XLII તત્ર ય બહવો લોકાસ્તસ્મિન્ વ્યશ્વસન્

XI

I અનન્તરં મરિયમ્ તસ્યા ભગિની મર્થા ય યસ્મિન્ વૈથનીયાગ્રામે વસતસ્તસ્મિન્ ગ્રામે ઇલિયાસર્ નામા પીડિત એક આસીત્

II યા મરિયમ્ પ્રભું સુગન્ધિતેલૈન મર્દયિત્વા સ્વકેશૈસ્તસ્ય ચરણૌ સમમાર્જત્ તસ્યા ભ્રાતા સ ઇલિયાસર્ રોગી

III અપરઞ્ચ હે પ્રભો ભવાન્ યસ્મિન્ પ્રીયતે સ એવ પીડિતોસ્તીતિ કથાં કથયિત્વા તસ્ય ભગિન્યૌ પ્રેષિતવત્યૌ

IV તદા યીશુરિમાં વાર્તા શ્રુત્વાકથયત પીડયં મરણાર્થં ન કિન્ત્વીશ્વરસ્ય મહિમાર્થમ્ ઈશ્વરપુત્રસ્ય મહિમપ્રકાશાર્થઞ્ચ જ્ઞાતા

V યીશુ ર્યદપિમર્થાયાં તદ્ભગિન્યામ્ ઇલિયાસરિ યાપ્રીયત,

VI તથાપિ ઇલિયાસરઃ પીડાયાઃ કથં શ્રુત્વા યત્ર આસીત્ તત્રૈવ દિનદ્વયમતિષ્ઠત્

VII તતઃ પરમ્ સ શિષ્યાનકથયદ્ વયં પુન ર્યિહૂદીયપ્રદેશં યામઃ

VIII તતસ્તે પ્રત્યવદન્, હે ગુરો સ્વલ્પદિનાનિ ગતાનિ ચિહ્નુદીયાસ્ત્વાં પાષાણૌ હન્તુમ્ ઉદઘતાસ્તથાપિ કિં પુનસ્તત્ર યાસ્યસિ?

IX યીશુઃ પ્રત્યવદત્, એકસ્મિન્ દિને કિં દ્વાદશઘટિકા ન ભવન્તિ? કોપિ દિવા ગચ્છન્ ન સ્ખલતિ યતઃ સ એતજ્જગતો દીપ્તિં પ્રાપ્નોતિ

X કિન્તુ રાત્રૌ ગચ્છન્ સ્ખલતિ યતો હેતોસ્તત્ર દીપ્તિ નાસ્તિ

XI ઇમાં કથાં કથયિત્વા સ તાનવદદ્, અસ્માકં બન્ધુઃ ઇલિયાસર્ નિદ્રિતોભૂદ્ ઇદાનીં તં નિદ્રાતો જાગરયિતું ગચ્છામિ

XXII યીશુ મૃતૌ કથામિમાં કથિતવાન્ કિન્તુ વિશ્રામાર્થં નિદ્રાયાં કથિતવાન્ ઇતિ જ્ઞાત્વા શિષ્યા અકથયન્,

XXIII હે ગુરો સ યદિ નિદ્રાતિ તર્હિ ભદ્રમેવા

XIV તદા યીશુઃ સ્પષ્ટં તાન્ વ્યાહરત્, ઇલિયાસર્ અભ્રિયત;

XV કિન્તુ યૂયં યથા પ્રતીથ તદર્થમહં તત્ર ન સ્થિતવાન્ ઇત્યસ્માદ્ યુષ્મન્નિમિત્તમ્ આહ્વાદિતોહં, તથાપિ તસ્ય સમીપે યામ

XVI તદા થોમા યં દિદ્મુઃ વદન્તિ સ સજ્જિનઃ શિષ્યાન્ અવદદ્ વયમપિ ગત્વા તેન સાર્દ્ધં મ્રિયામહૈ

XXVII યીશુસ્તત્રોપસ્થાય ઇલિયાસરઃ શ્મશાને સ્થાપનાત્ યત્વારિ દિનાનિ ગતાનીતિ વાર્તા શ્રુતવાન્

XXVIII વૈથનીયા યિરૂશાલમઃ સમીપસ્થા કોશૈકમાત્રાન્તરિતા;

XXIX તસ્માદ્ બહવો ચિહ્નુદીયા મર્થા મરિયમઞ્ચ ભ્યાતૃશોકાપત્રાં સાન્ત્વયિતું તયોઃ સમીપમ્ આગચ્છન્

XX મર્થા યીશોરાગમનવાર્તા શ્રુત્વૈવ તં સાક્ષાદ્ અકરોત્ કિન્તુ મરિયમ્ ગૌ ઉપવિશ્ય સ્થિતા

XXI તદા મર્થા યીશુમવાદત્, હે પ્રભો યદિ ભવાન્ અત્રાસ્થાસ્યત્ તર્હિ મમ ભ્રાતા નામરિષ્યત્

XXII કિન્ત્વદાનીમપિ યદ્ ઈશ્વરે પ્રાર્થયિષ્યતે ઈશ્વરસ્તદ્ દાસ્યતીતિ જાનેડહં

XXIII યીશુરવાદીત્ તવ ભ્રાતા સમુત્થાસ્યતિ

XXIV मर्था व्याडरत् शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति ज्ञानेऽहं।

XXV तदा यीशुः कथितवान् अहमेव उत्थापयिता ज्ञापयिता य यः कश्चन मयि विश्वसिति स मृत्वापि ज्ञविष्यति:

XXVI यः कश्चन य ज्ञवन् मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति, अस्यां कथायां किं विश्वसिषि?

XXVII सावदत् प्रभो यस्यावतरणोपेक्षास्ति भवान् सञ्ज्वेवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि।

XXVIII इति कथां कथयित्वा सा गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूय व्याडरत् गुरुरुपतिष्ठति त्वामाहूयति या

XXIX कथामिमां श्रुत्वा सा तूर्णम् उत्थाय तस्य समीपम् अगच्छत्।

XXX यीशु ग्राममध्यं न प्रविश्य यत्र मर्था तं साक्षाद् अकरोत् तत्र स्थितवान्।

XXXI ये यिडूदीया मरियमा साकं गूढे तिष्ठन्तस्ताम् असान्वयन् ते तां क्षिप्रम् उत्थाय गच्छन्तिं विलोक्य व्याडरन्, स श्मशाने रोदितुं याति, धृत्युक्त्वा ते तस्याः पश्चाद् अगच्छन्।

XXXII यत्र यीशुरतिष्ठत् तत्र मरियम् उपस्थाप्य तं दृष्ट्वा तस्य यरणयोः पतित्वा व्याडरत् हे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्।

XXXIII यीशुस्तां तस्याः सङ्गिनो यिडूदीयांश्च रुदतो विलोक्य शोकार्तः सन् दीर्घं निश्चस्य कथितवान् तं कुत्रास्थापयत?

XXXIV ते व्याडरन्, हे प्रभो भवान् आगत्य पश्यतु।

XXXV यीशुना कन्दितां

XXXVI अतश्च यिडूदीया अवदन्, पश्यतायं तस्मिन् किंद्गु अप्रियता।

XXXVII तेषां केचिद् अवदन् योन्धाय यक्षुषी दत्तवान् स किम् अस्य मृत्युं निवारयितुं नाशकनोत्?

XXXVIII ततो यीशुः पुनरन्तर्दीर्घं निश्चस्य श्मशानान्तिकम् अगच्छत्। तत् श्मशानम् अेकं गह्वरं तन्मुषे पाषाण अेक आसीत्।

XXXIX तदा यीशुरवदद् अेनं पाषाणम् अपसारयत, ततः प्रमीतस्य भगिनी मर्थावदत् प्रभो, अधुना तत्र दुर्गन्धो जातः, यतोद्य यत्वारि दिनानि श्मशाने स तिष्ठति।

XL तदा यीशुरवादीत्, यदि विश्वसिषि तर्हीश्वरस्य मखिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तुभ्यं नाकथयं?

XLI तदा मृतस्य श्मशानात् पाषाणोऽपसारिते यीशुर्दृष्ट्वं पश्यन् अकथयत्, हे पित मम नेवेसनम् अशुणोः कारणादस्मात् त्वां धन्यं वदामि।

XLII त्वं सततं शृणोषि तद्यत्तं ज्ञानामि, किन्तु त्वं मां यत् प्रेरयस्तद् यथास्मिन् स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थम् एदं वाक्यं वदामि।

XLIII एमां कथां कथयित्वा स प्रोच्यैराह्वयत्, हे एलियासर् बहिरागच्छ।

XLIV ततः स प्रमीतः श्मशानवस्त्रे बद्धस्तपादो गात्रमाण्णनवाससा बद्धमुपश्र्व बहिरागच्छत्। यीशुरदितवान् बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतेनं।

XLV मरियमः समीपम् आगता ये यिडूदीयलोकास्तदा यीशोरेतत् कर्मापश्यन् तेषां बडवो व्यश्चसन्,

XLVI किन्तु केचिदन्ये किंशिनानां समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्माणो वार्ताम् अवदन्।

XLVII ततः परं प्रधानयाजकाः किंशिनाश्च सत्मां कृत्वा व्याडरन् वयं किं कुर्मः? अेष मानवो बहून्याश्चर्यकर्माणि करोति।

XLVIII यदीदृशं कर्म कर्तुं न वारयामस्तर्हि सर्वे लोकास्तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति रोमिलोकाश्चागत्यास्माकम् अनया राजधान्या साद्धं राज्यम् आछेत्स्यन्ति।

XLIX तदा तेषां कियझानामा यस्तस्मिन् वत्सरे मढायाजकपदे न्ययुज्यत स प्रत्यवदद् यूयं किमपि न ज्ञानीथ;

L समग्रदेशस्य विनाशतोपि सर्वलोकार्थम् अेकस्य जनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलदेतुकम् अेतस्य विवेयनामपि न कुरुथ।

LI अेतां कथां स निजबुद्ध्या व्याडरद् इति न,

LII किन्तु यीशुस्तद्देशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्ष्यति, दिशि दिशि विकीर्णान् ईश्वरस्य सन्तानान् संगृह्यैकजातिं करिष्यति य, तस्मिन् वत्सरे कियङ्गा मढायोजकत्वपदे नियुक्तः सन् एदं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्।

LIII तद्दिनमारभ्य ते कथं तं ङन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्राणां कर्तुं प्रारंभिते।

LIV अतरेव यिडूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अकृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थायिप्रदेशस्येङ्गायिम् नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितुं प्रारंभे।

LV अनन्तरं यिडूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्तिनि सति तद्दुत्सवात् पूर्वं स्वान् श्रुयीन् कर्तुं बडवो जना ग्रामेभ्यो यिडूशालम् नगरम् आगच्छन्।

LVI यीशोरन्वेषणं कृत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तः परस्परं व्याडरन्, युष्माकं कीदृशो बोधो जायते? स किम् उत्सवेऽस्मिन् अत्रागमिष्यति?

LVII स य कुत्रास्ति यद्येतत् कश्चिद् वेत्ति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः किंशिनश्च तं धर्तुं पूर्वंम् एमाम् आज्ञां प्राचारयन्।

XII

I निस्तारोत्सवात् पूर्वं दिनषट्के स्थिते यीशु र्यं प्रमीतम् एलियासरं श्मशानाद् उदस्थापरत् तस्य निवासस्थानं बौधनियाग्रामम् आगच्छत्।

II तत्र तदर्थं रञ्ज्यां भोज्ये कृते मर्था पर्यवेषयद् एलियासर् य तस्य सङ्गिभिः सार्द्धं भोजनासन उपाविशत्।

III तदा मरियम् अर्द्धसेटकं बडुमूल्यं जटामांसीयं तैलम् आनीय यीशोश्चाराणयो र्मदयित्वा निजकेश र्भाषुम् आरभत; तदा तैलस्य परिमलेन गुडम् आमोदितम् अबलत्।

IV यः शिमोनः पुत्र रिष्कुरियोतीयो यिडूदानामा यीशुं परक्रेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्,

V अेततैलं त्रिभिः शतैर् मुद्रापदैर्विक्रीतं सद् दरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत?

VI स दरिद्रलोकार्थम् अयिन्तयद् एति न, किन्तु स यौर अेवं तन्निकटे मुद्रासमुत्कस्थित्या तन्मध्ये यदतिष्ठत् तदपाडरत् तस्मात् कारणाद् एमां कथामकथयत्।

VII तदा यीशुश्चयद् अेनां मा वारय सा मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्।

VIII दरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्वदा तिष्ठन्ति किन्त्वडं सर्वदा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठाभि।

IX ततः परं यीशुस्तत्रास्तीति वार्ता श्रुत्वा बडवो यिडूदीयास्तं श्मशानादुत्थापितम् एलियासरञ्च द्रष्टुं तत् स्थानम् आगच्छन्।

X तदा प्रधानयाजकास्तम् एलियासरमपि संडर्तुम् अमन्त्रयन् ;

XI यतस्तेन बडवो यिडूदीया गत्वा यीशौ व्यश्नन्।

XII अनन्तरं यीशु यिडूशालम् नगरम् आगच्छतीति वार्ता श्रुत्वा परेडडनि उत्सवागता बडवो लोकाः

XIII ञ्जर्णूरपत्राद्यानीय तं साक्षात् कर्तुं बडिरागत्य जय जयेति वाचं प्रोच्यै र्वक्तुम् आरभन्त, एसायेलो यो राज्ञा परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्यः।

XIV तदा "डे सियोनः कन्ये मा लैषीः पश्यायं तव राज्ञा गर्दभशावकम् आरुह्यागच्छति"

XV एति शास्त्रीयवयनानुसारेण यीशुरेकं युवगर्दभं प्राप्य तद्गुप्यारोडत्।

XVI अस्याः घटनायास्तात्पर्यं शिष्याः प्रथमं नाबुध्यन्त, किन्तु यीशौ मडिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन् अकथ्यत लोकाश्च तम्प्रीत्यम् अकुर्वन् एति ते स्मृतवन्तः।

XVII स एलियासरं श्मशानाद् आगन्तुम् आहूतवान् श्मशानाञ्च उदस्थापयद् ये ये लोकास्तत्कर्म साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणां दातुम् आरभन्त।

XVIII स अेतादृशम् अद्भुतं कर्मकरोत् तस्य जन्मश्रुते लोकास्तं साक्षात् कर्तुम् आगच्छन्।

XIX ततः किंशिनः परस्परं वक्तुम् आरभन्त युष्माकं सर्वेश्रेष्ठा वृथा जाताः, एति किं यूयं न बुध्यध्वे? पश्यत सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्दर्तिनीभवन्।

XX भजन् कर्तुम् उत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्,

XXI ते गाढीलीयवैत्सैदानिवासिनः द्विविपस्य समीपम् आगत्य व्याडरन् ङे मङ्खेय वयं यीशुं द्रष्टुम्
 छष्ट्यामः।

XXII ततः द्विविपो गत्वा आन्द्रियम् अवदत् पश्चाद् आन्द्रियद्विविपौ यीशवे वार्ताम् अकथयतां।

XXIII तदा यीशुः प्रत्युदितवान् मानवसुतस्य मडिमप्राप्तिसमय उपस्थितः।

XXIV अङ्गं युष्मानतियथार्थं वदामि, धान्यबीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृत्यते तर्हि काकी तिष्ठति किन्तु
 यदि मृत्यते तर्हि बडुगुणं कुलं कुलति।

XXV यो जनेा निजप्राणान् प्रियान् जानाति स तान् डारयिष्यति किन्तु येा जन् छडलोके निजप्राणान्
 अप्रियान् जानाति सेानन्तायुः प्राप्तुं तान् रक्षिष्यति।

XXVI कश्चिद् यदि मम सेवको भवितुं वाञ्छति तर्हि स मम पश्चाद्गामी भवतु, तस्माद् अङ्गं यत्र तिष्ठामि
 मम सेवकेापि तत्र स्थास्यति; यो ज्जो मां सेवते मम पितापि तं सम्मस्यते।

XXVII साम्प्रतं मम प्राणा व्याकुला भवन्ति, तस्माद् ङे पितर ऐतस्मात् समयान् मां रक्ष, छत्यङ्गं किं
 प्रार्थयिष्ये? किन्त्वङ्गं ऐतत्समयार्थम् अवतीर्णवान्।

XXVIII ङे पितः स्वनाम्नो मडिमानं प्रकाशय; तनैव स्वनाम्नो मडिमानम् अङ्गं प्राकाशयं पुनरपि
 प्रकाशयिष्यामि, अेषा गगणीया वाणी तस्मिन् समयेडजायता।

XXIX तश्च्रुत्वा समीपस्थलोकानां केचिद् अवदन् मेधोडगर्जन्तु, केचिद् अवदन् स्वर्गीयदूतोडनेन सङ्ग
 कथामकथन्तु।

XXX तदा यीशुः प्रत्यवादीतु, मध्दर्थं शब्दोयं नाभूत् युष्मदर्थमेवाभूत्।

XXXI अधुना जगतोस्य विचारः सम्पत्स्यते, अधुनास्य जगतः पती राज्यात् व्योष्यति।

XXXII यधर्षं पृथिव्या ऒर्द्व्यं प्रोत्थापितोस्मि तर्हि सर्वान् मानवान् स्वसमीपम् आकर्षिष्यामि।

XXXIII कथं तस्य मृति भविष्यति, ऐतद् बोधयितुं स छमां कथाम् अकथयत्।

XXXIV तदा लोका अकथयन् सोभिषिक्तः सर्व्वादा तिष्ठतीति व्यवस्थाग्रन्थे श्रुतम् अस्माभिः, तर्हि
 मनुष्यपुत्रः प्रोत्थापितो भविष्यतीति वाक्यं कथं वदसि? मनुष्यपुत्रोयं कः?

XXXV तदा यीशुरकथायद् युष्माभिः सार्द्धम् अल्पदिनानि ज्योतिरास्ते, यथा युष्मान् अन्धकारो
 नास्त्वाद्यति तदर्थं यावत्कावं युष्माभिः सार्द्धं ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कावं गच्छत; यो ज्जोनान्धकारे गच्छति
 स कुत्र यातीति न जानाति।

XXXVI अतऐव यावत्कावं युष्माङ्गं निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कावं ज्योतीरुपसन्ताना भवितुं ज्योतिषि
 विश्वसित; छमां कथां कथयित्वा यीशुः प्रस्थाय तेभ्यः स्वं गुप्तवान्।

XXXVII यदापि यीशुस्तेषां समक्षम् ऐतावदाश्चर्यकर्मार्णि कृतवान् तथापि ते तस्मिन् न व्यश्वसन्।

XXXVIII अतऐव कः प्रत्येति सुसंवाद् परेशास्मत् प्रयारितं? प्रकाशते परेशस्य छस्तः कस्य य सन्निधौ?
 यिशयियभविष्यद्वादिना यदेतद् वाक्यमुक्तं तत् सङ्गलम् अभवत्।

XXXIX ते प्रत्येतुं नाश-कुवन् तस्मिन् यिशयियभविष्यद्वादि पुनरवादीद्,

XL यदा, "ते नयनैर् न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते तैर् र्मनःसु परिवर्तितेषु य तानङ्गं यथा स्वस्थान् न
 करोमि तथा स तेषां लोयनान्यन्धानि कृत्वा तेषामन्तःकरणानि गाढानि करिष्यति।"

XLI यिशयियो यदा यीशो मडिमानं विलोक्य तस्मिन् कथामकथयत् तदा भविष्यद्वाक्यम् छर्षुं प्रकाशयत्।

XLII तथाप्यधिपतिनां भडवस्तस्मिन् प्रत्यायान् किन्तु किरुशिनस्तान् भजन्गृङ्गद् दूरीकुर्वन्तीति भयात्
 ते तं न स्वीकृतवन्तः।

XLIII यत छश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशंसायां तेडप्रियन्त।

XLIV तदा यीशुरुच्यैःकारम् अकथयद् यो ज्जो मयि विश्वसिति स केवलं मयि विश्वसितीति न, स
 मत्प्रेरकेडपि विश्वसिति।

XLV यो ज्जो मां पश्यति स मत्प्रेरकमपि पश्यति।

XLVI यो ज्जो मां प्रत्येति स यथान्धकारे न तिष्ठति तदर्थम् अङ्गं ज्योतिःस्वरूपो भूत्वा जगत्यस्मिन्
 अवतीर्णवान्।

XLVII मम कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन् न विश्वसिति तर्हि तमङ्गं छिषिणं न करोमि, यतो छेतो जगतो जनानां
 छेषान् निश्चितान् कर्तुं नागत्य तान् परियातुम् आगतोस्मि।

XLVIII यः क्रिस्मिन् मां न श्रद्धाय मम कथं न गृह्णाति, अन्यस्तं द्रोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथाम्भम् अयकथं सा कथा यरमेडन्डि तं द्रोषिणं करिष्यति।

XLIX यतो हेतोरहं स्वतः किमपि न कथयामि, किं किं मया कथयितव्यं किं समुपदेष्टव्यञ्च एति मत्प्रेरयिता पिता मामाज्ञापयत्।

L तस्य साज्ञा अनन्तायुरित्यहं जानामि, अतश्चेवाहं यत् कथयामि तत् पिता यथाज्ञापयत् तथैव कथयाम्यहम्।

XIII

I निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात् पूर्व पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षोत्सव इति ज्ञात्वा यीशुरप्रथमाद् येषु जगत्प्रवासिष्वत्मीयलोकेषु प्रेम करोति स्म तेषु शेषं यावत् प्रेम कृतवान्।

II पिता तस्य हस्तो सर्वं समर्पितवान् स्वयम् ईश्वरस्य समीपाद् आगच्छद् ईश्वरस्य समीपं यास्यति य, सर्वार्थयैतानि ज्ञात्वा रञ्जनां भोजने सम्पूर्णां सति,

III यदा शैतान् तं परहस्तेषु समर्पयितुं शिमोनः पुत्रस्य ईष्कारियोतियस्य यिड्डा अन्तःकरणे कुप्रवृत्तिं समर्पयत्,

IV तदा यीशु भोजनासनाद् उत्थाय गात्रवस्त्रं मोचयित्वा गात्रमार्जनवस्त्रं गृहीत्वा तेन स्वकटिम् अबध्नात्,

V पश्चाद् अेकपात्रे जलम् अभिषिच्य शिष्याणां पादान् प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धगात्रमार्जनवाससा मार्चुं प्रारभत।

VI ततः शिमोन्पितरस्य समीपमागते स उक्तवान् हे प्रभो भवान् किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति?

VII यीशुरुदितवान् अहं यत् करोमि तत् सम्प्रति न जानासि किन्तु पश्चात् ज्ञास्यसि।

VIII ततः पितरः कथितवान् भवान् कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति। यीशुरकथयद् यदि त्वां न प्रक्षालये तर्हि मयि तव क्रीड्यंशो नास्ति।

IX तदा शिमोन्पितरः कथितवान् हे प्रभो तर्हि केवलपादौ न, मम हस्तौ शिरश्च प्रक्षालयतु।

X ततो यीशुरवदद् यो ज्ञानो धौतस्तस्य सर्वार्थपरिष्कृतत्वात् पादौ विनाऽप्यज्ञस्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति यूनं परिष्कृता एति सत्यं किन्तु न सर्वं,

XI यतो यो ज्ञनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातवान्; अतश्चेव यूनं सर्वं न परिष्कृता एमां कथां कथितवान्।

XII एतथं यीशुरतेषां पादान् प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवान् अहं युष्मान् प्रति किं कर्माकार्षं ज्ञानीथ?

XIII यूनं मां गुरुं प्रभुञ्च वदथ तत् सत्यमेव वदथ यतोहं सश्चेव भवामि।

XIV यद्यहं प्रभु गुरुश्च सन् युष्माकं पादान् प्रक्षालितवान् तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनम् उचितम्।

XV अहं युष्मान् प्रति यथा व्यवहारे युष्मान् तथा व्यवहर्तुम् अहं पन्थानं दर्शितवान्।

XVI अहं युष्मान्तिथथार्थं वदामि, प्रभो एतिसो न मडान् प्रेरकाश्च प्रेरितो न मडान्।

XVII एमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूनं धन्या भविष्यथा।

XVIII सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि एति न, ये मम मनीनीतास्तानहं जानामि, किन्तु मम लक्ष्याणि यो लुङ्क्ते मत्प्राप्तातिकूलतः। उत्थापयति पादस्य मूलं स अेष मानवः। यदेतद् धर्मपुस्तकस्य वयनं तदनुसारेणावश्यं घटिष्यते।

XIX अहं स ज्ञन एत्यत्र यथा युष्माकं विश्वासो जायते तदर्थं अेताद्दृशघटनात् पूर्वम् अहमिदानीं युष्मन्ममकथयम्।

XX अहं युष्मान्तीव यथार्थं वदामि, मया प्रेरितं ज्ञनं यो गृह्णाति स माभवे गृह्णाति यश्च मां गृह्णाति स मत्प्रेरकं गृह्णाति।

XXI अेतां कथां कथयित्वा यीशु द्रुःपी सन् प्रमाणां हत्वा कथितवान् अहं युष्मान्तिथथार्थं वदामि युष्माकम् अेको ज्ञनो मां परकरेषु समर्पयिष्यति।

XXII ततः स कमुद्दिश्य कथामेतां कथितवान् एत्यत्र सन्दिग्धाः शिष्याः परस्परं मुष्मालोकयितुं प्रारभन्त।

XXIII तस्मिन् समये यीशु र्थस्मिन् अप्रीयत स शिष्यस्तस्य वक्षःस्थलम् अवालाभ्यत।

- XXIV शिमोन्पितरस्तं सङ्केतेनावदत्, अयं कमुद्दिश्य कथामेताम् कथयतीति पृच्छा
 XXV तदा स यीशो वक्षःस्थलम् अवलम्ब्य पृष्ठवान्, हे प्रभो स ज्ञः कः?
 XXVI ततो यीशुः प्रत्यवदद् अेकमएडं पूयं मज्जयित्वा यस्मै दास्यामि सग्नेव सः; पश्चात् पूपभाण्डमेकं
 मज्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ँष्करियोतीयाय यिडूटै दत्तवान्।
 XXVII तस्मिन् दत्ते सति शैतान् तमाश्रयत्; तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं यत् करिष्यसि तत् क्षिप्रं कुरु।
 XXVIII किन्तु स येनाशयेन तां कथामकथयत् तम् उपविष्टलोकाणां कोपि नाबुध्यत;
 XXIX किन्तु यिडूटाः समीपे मुद्रासम्पुटकस्थितेः केयिद् एत्थम् अबुध्यन्त पार्व्वेणसादानार्थं किमपि द्रव्यं
 केतुं वा दरिद्रेभ्यः किञ्चिद् वितरितुं कथितवान्।
 XXX तदा पूपभाण्डग्रहणार्त् परं स तूर्णं बहिरगच्छत्; रात्रिश्च समुपस्थिता।
 XXXI यिडूटे बहिरगते यीशुरकथयद् एदानीं मानवसुतस्य मडिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि मडिमा प्रकाशते।
 XXXII यद्दि तेनेश्वरस्य मडिमा प्रकाशते तर्डीश्वरोपि स्वेन तस्य मडिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमेव
 प्रकाशयिष्यति।
 XXXIII हे वत्सा अहं युष्मभिः सार्द्धं किञ्चित्कालमात्रम् आसे, ततः परं मां भृगयिष्यध्वे किन्त्वहं यत्स्थानं
 यामि तत्स्थानं यूयं गन्तुं न शक्यथ, यामिमां कथां यिडूटीयेभ्यः कथितवान् तथाधुना युष्मभ्यमपि कथयामि।
 XXXIV यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परम् तथैव प्रीयध्वं, युष्मान् एमां
 नवीनाम् आज्ञाम् आदिशामि।
 XXXV तेनैव यद्दि परस्परं प्रीयध्वे तर्हि लक्षणेनानेन यूयं मम शिष्या एति सर्व्वे ज्ञातुं शक्यन्ति।
 XXXVI शिमोनपितरः पृष्ठवान् हे प्रभो भवान् कुत्र यास्यति? ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहं यत्स्थानं यामि
 तत्स्थानं साम्प्रतं मम पश्चाद् गन्तुं न शक्नोषि किन्तु पश्चाद् गमिष्यसि।
 XXXVII तदा पितरः प्रत्युदितवान्, हे प्रभो साम्प्रतं कुतो हेतोस्तव पश्चाद् गन्तुं न शक्नोमि? त्वदर्थं प्राणान्
 दातुं शक्नोमि।
 XXXVIII ततो यीशुः प्रत्युक्तवान् मन्निमित्तं किं प्राणान् दातुं शक्नोषि? त्वामहं यथार्थं वदामि, कुक्कुटरवणार्त्
 पूर्वं त्वं त्रि मां अपह्नुष्यसे।

XIV

- I मनोद्दुःखिनो मा भूतः; ँश्वरे विश्वसित मयि य विश्वसिता।
 II मम पितु गृहे बहूनि वासस्थानि सन्ति नो येत् पूर्वं युष्मान् अज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सज्जयितुं
 गच्छामि।
 III यद्दि गत्वाहं युष्मन्निमित्तं स्थानं सज्जयामि तर्हि पनरागत्य युष्मान् स्वसमीपं नेष्यामि, ततो यत्राहं
 तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्यथ।
 IV अहं यत्स्थानं ब्रजामि तत्स्थानं यूयं ज्ञानीथ तस्य पन्थानमपि ज्ञानीथा।
 V तदा थोमा अवदत्, हे प्रभो भवान् कुत्र याति तद्द्वयं न ज्ञानीमः, तर्हि कथं पन्थानं ज्ञातुं शक्नुमः?
 VI यीशुरकथयद् अहमेव सत्यञ्जवनरूपपथो मया न गन्ता कोपि पितुः समीपं गन्तुं न शक्नोती।
 VII यद्दि माम् अज्ञास्यत तर्हि मम पितरमध्यज्ञास्यत किन्त्वधुनातस्तं ज्ञानीथ पश्यथ या।
 VIII तदा इल्लिपः कथितवान्, हे प्रभो पितरं दृश्यं तस्मादस्माकं यथेष्टं भविष्यति।
 IX ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, हे इल्लिप युष्मभिः सार्द्धम् अेतावद्विनानि स्थितमपि मां किं न
 प्रत्यभिज्ञानसि? यो ज्ञो माम् अपश्यत् स पितरमध्यपश्यत् तर्हि पितरम् अस्मान् दृश्येति कथां कथं
 कथयसि?
 X अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्यषि? अहं यद्वाक्यं वदामि तत् स्वतो न वदामि
 किन्तु यः पिता मयि विराजते स अेव सर्व्वकर्माणि कराति।
 XI अतअेव पितर्यहं तिष्ठामि पिता य मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत, नो येत् कर्म्महेतोः
 प्रत्ययं कुरुत।
 XII अहं युष्मानतिथार्थं वदामि, यो ज्ञो मयि विश्वसिति सोहमि व कर्माणि करिष्यति वरं ततोपि
 मडाकर्माणि करिष्यति यतो हेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि।

- XIII यथा पुत्रेण पितु र्भङ्गिमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम प्रोच्य यत् प्रार्थयिष्यध्वे तत् सङ्गं करिष्यामि।
- XIV यद्दि मम नाम्ना यत् किञ्चिद् यायध्वे तर्हि तदहं साधयिष्यामि।
- XV यद्दि मयि प्रीयध्वे तर्हि ममाज्ञाः समाचरत।
- XVI ततो मया पितुः समीपे प्रार्थिते पिता निरन्तरं युष्माभिः सार्द्धं स्थातुम् एतदमेकं सहायम् अर्थात् सत्यमयम् आत्मानं युष्माकं निकटं प्रेषयिष्यति।
- XVII अतश्च जगतो लोकास्तं ग्रीहीतुं न शक्नुवन्ति यतस्ते तं नापश्यन् नाञ्जन्श्च किन्तु यूयं जानीथ यतो हेतोः स युष्माकमन्तं निवसति युष्माकं मध्ये स्थास्यति या
- XVIII अहं युष्मान् अनाथान् कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि।
- XIX कियत्कालरत् परम् अस्य जगतो लोका मां पुनर् न द्रक्ष्यन्ति किन्तु यूयं द्रक्ष्यथ; अहं ऋविष्यामि तस्मात् कारणाद् यूयमपि ऋविष्यथ।
- XX पितर्यहमस्मि मयि य यूयं स्थ, तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथा।
- XXI यो ज्ञानो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति सच्येव मयि प्रीयते; यो ज्ञानश्च मयि प्रीयते सच्येव मम पितुः प्रियपात्रं भविष्यति, तथाहमपि तस्मिन् प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि।
- XXII तदा एष्यति योतीयाद् अन्यो यिद्दृष्टास्तमवदत्, हे प्रभो भवान् जगतो लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति?
- XXIII ततो यीशुः प्रत्युदितवान्, यो ज्ञानो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृह्णाति, तेन मम पितापि तस्मिन् प्रेष्यते, आवाञ्च तन्निष्ठमागत्य तेन सह निवत्स्यावः।
- XXIV यो ज्ञानो मयि न प्रीयते स मम कथा अपि न गृह्णाति पुनश्च यामिमां कथां यूयं शृणुथ सा कथा केवलस्य मम न किन्तु मम प्रेरको यः पिता तस्यापि कथा।
- XXV एदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोऽहम् अताः सकलाः कथाः कथयामि।
- XXVI किन्त्वितः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात् पवित्र आत्मा मम नाम्नि प्रेरयिष्यति स सर्वं शिक्षयित्वा मयोक्तः समस्ताः कथा युष्मान् स्मारयिष्यति।
- XXVII अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि, निजं शान्तिं युष्मभ्यं ददामि, जगतो लोका यथा ददाति तथाहं न ददामि; युष्माकम् अन्तःकारणानि दुःखितानि भीतानि य न भवन्तु।
- XXVIII अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयम् अश्रौष्ट; यद्दि मय्यप्रेष्यध्वं तर्हाहं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयम् अह्लादिष्यध्वं यतो मम पिता मतोपि मखान्।
- XXIX तस्या घटनायाः समये यथा युष्माकं श्रद्धा ज्ञायते तदर्थम् अहं तस्या घटनायाः पूर्वम् एदानीं युष्मान् अतो वार्ता वदामि।
- XXX एतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणाद् अेतस्य जगतः पतिरागच्छति किन्तु मया सह तस्य कोपि सम्बन्धो नास्ति।
- XXXI अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितु विधिं कर्माणि करोमीति येन जगतो लोका जानन्ति तदर्थम् उत्तिष्ठत वयं स्थानादस्माद् गच्छाम।

XV

- I अहं सत्यद्राक्षालतास्वर्षो मम पिता तृद्यानपरियारकस्वर्षपत्र।
- II मम यासु शाखासु फलानि न भवन्ति ताः स छिनत्ति तथा फलवत्यः शाखा यथाधिकफलानि फलन्ति तदर्थं ताः परिच्छरोति।
- III एदानीं मयोक्तोपदेशेन यूयं परिच्छृताः।
- IV अतः कारणात् मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि, यतो हेतो द्राक्षालतायाम् असंलग्ना शाखा यथा फलवती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठन्तः फलवन्तो भवितुं न शक्नुथा।
- V अहं द्राक्षालतास्वर्षो यूयञ्च शाखास्वर्षोः; यो ज्ञानो मयि तिष्ठति यत्र याहं तिष्ठामि, स प्रयूरङ्गैः फलवान् भवति, किन्तु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथा।
- VI यः कश्चिन् मयि न तिष्ठति स शुष्कशाखेव बहि निक्षिप्यते लोकाश्च ता आहत्य वह्नौ निक्षिप्य द्वाहयन्ति।

VII यदि यूयं मयि तिष्ठथ मम कथा य युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद् वाञ्छित्वा याचिष्यध्वे युष्माकं तदेव सङ्कलं भविष्यति।

VIII यदि यूयं प्रयूरङ्गलवन्तो भवथ तर्हि तद्दारा मम पितु मर्हिमा प्रकाशिष्यते तथा यूयं मम शिष्या एति परिक्षायिष्यध्वे।

IX पिता यथा मयि प्रीतवान् अहमपि युष्मासु तथा प्रीतवान् अतो हेतो यूयं निरन्तरं मम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत।

X अहं यथा पितुराज्ञा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजनं तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा गुह्यिथ तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथा।

XI युष्मन्निमित्तं मम य आह्लादः स यथा यिरं तिष्ठति युष्माकम् आनन्दश्च यथा पूर्यते तदर्थं युष्मभ्यम् अेताः कथा अत्रकथम्।

XII अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयध्वम् अेषा ममाज्ञा।।

XIII मित्राणां कारणात् स्वप्राणदानपर्यन्तं यत् प्रेम तस्मान् मडाप्रेम कस्यापि नास्ति।

XIV अहं यद्यद् आदिशामि तत्तदेव यदि यूयम् आचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि।।

XV अदारभ्य युष्मान् दासान् न वदिष्यामि यत् प्रभु र्यत् करोति दासस्तद् न जानाति; किन्तु पितुः समीपे यद्यद् अशुणवं तत् सर्वं यूष्मान् अज्ञापयम् तत्कारणाद् युष्मान् मित्राणि प्रोक्तवान्।

XVI यूयं मां रोषितवन्त एति न, किन्त्वहमेव युष्मान् रोषितवान् यूयं गत्वा यथा इलान्युत्पाद्यथ तानि इलानि याक्षयाणि भवन्ति, तदर्थं युष्मान् न्यजुनञ्जं तस्मान् मम नाम प्रोच्य पितरं यत् किञ्चिद् याचिष्यध्वे तदेव स युष्मभ्यं दास्यति।

XVII यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहम् एत्याज्ञापयामि।

XVIII जगतो लोके युष्मासु ऋतीयितेषु ते पूर्व्वं मामेवार्त्तीयन्त एति यूयं जनीथा।

XIX यदि यूयं जगतो लोका अभविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मान् आत्मीयान् बुद्ध्वप्रेष्यन्त; किन्तु यूयं जगतो लोका न भवथ, अहं युष्मान् अस्माज्जगतोऽरोचयम् अतस्मात् कारणाज्जगतो लोका युष्मान् ऋतीयन्ते।

XX दासः प्रभो मर्हान् न भवति ममेतत् पूर्व्वीयं वाक्यं स्मरत; ते यदि मामेवाताडयन् तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति, यदि मम वाक्यं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाक्यं ग्रहीष्यन्ति।

XXI किन्तु ते मम नामकारणाद् युष्मान् प्रति तादृशं व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान् तं ते न जानन्ति।

XXII तेषां सन्निधिम् आगत्य यद्यहं नाकथयिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना तेषां पापमारुणयितुम् उपायो नास्ति।

XXIII यो जनी माम् ऋतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते।

XXIV यादृशानि कर्माणि केनापि कदापि नाक्रियन्त तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षाद् अहं नाकरिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना ते दृष्टवापि मां मम पितरञ्चार्त्तीयन्त।

XXV तस्मात् तेऽकारणं माम् ऋतीयन्ते यदेतद् वयनं तेषां शास्त्रे लिखितमास्ते तत् सङ्कलम् अभवत्।

XXVI किन्तु पितु निर्गतं यं सहायमर्थात् सत्यमयम् आत्मानं पितुः समीपाद् युष्माकं समीपे प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणां दास्यति।

XXVII यूयं प्रथममारभ्य मया साद्धं तिष्ठथ तस्माद्धेतो यूयमपि प्रमाणां दास्यथा।

XVI

I युष्माकं यथा वाधा न जायते तदर्थं युष्मान् अेतानि सर्व्ववाक्यानि व्याहंरं।

II लोका युष्मान् भजनगुह्येभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये युष्मान् उत्व एश्वरस्य तुष्टिं जनकं कर्माकुर्मं एति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति।

III ते पितरं मात्रं न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति।

IV अतो हेताः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसुः समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् अेतां कथां कथयामि युष्माभिः साद्धं अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयं।

V साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं क्व गच्छसि कथामेतां युष्माकं कोपि मां न पृच्छति।

VI किन्तु मयोक्ताभिः कथाभिः युष्माकम् अन्तःकरणानि दुःखेन पूर्यान्भवन्।

VII तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव, यतो हेतो र्गमने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नागमिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि।

VIII ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं जनयिष्यति।

IX ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्धेतोः पापप्रबोधं जनयिष्यति।

X युष्माकम् अद्दृश्यः सन्नद्धं पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं जनयिष्यति।

XI अतज्जगतोऽधिपतिर् दण्डाज्ञां प्राप्नोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं जनयिष्यति।

XII युष्मत्स्यं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते, ताः कथा एदानीं यूयं सोढुं न शक्नुथः;

XIII किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्व्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति किन्तु यस्मिन्नेष्यति तदैव कथयित्वा भाविकार्य्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति।

XIV मम भङ्गिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।

XV पितु र् यद्दण्ड आस्ते तत् सर्व्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिषं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।

XVI कियत्कालात् परं यूयं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि।

XVII ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुम् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि, एति यद् वाक्यम् अयं वदति तत् किं?

XVIII ततः कियत्कालात् परम् एति तस्य वाक्यं किं? तस्य वाक्यस्याभिप्रायं वयं बोद्धुं न शक्नुमस्तैरिति।

XIX निगदिते यीशुस्तेषां प्रश्नेषु ज्ञात्वा तेभ्योऽकथयत् कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे, किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे, यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूयं परस्परं भृगयध्वे?

XX युष्मान् अतियथार्थं वदामि यूयं कन्दिष्यथ विलपिष्यथ य, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति; यूयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकात् परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ।

XXI प्रसवकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिष्ठे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोकं प्रविष्ट एतान्दनात् तस्यास्तत्सर्व्वं दुःखं मनसि न तिष्ठति,

XXII तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मत्स्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकराणानि सानन्दानि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् आनन्दञ्च कोपि हर्तुं न शक्यति।

XXIII तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्षयथा युष्मान् अतियथार्थं वदामि, मम नाम्ना यत् किञ्चिद् पितरं यायिष्यध्वे तदैव स दास्यति।

XXIV पूर्व्वं मम नाम्ना किमपि नायायध्वं, यायध्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णां नदो जनियते।

XXV उपमाकथाभिः सर्वाण्येतानि युष्मान् ज्ञापितवान् किन्तु यस्मिन् समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समयं अतादृश आगच्छति।

XXVI तदा मम नाम्ना प्रार्थयिष्यध्वे ऽहं युष्मन्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि;

XXVII यतो यूयं मयि प्रेमं कुरुथ, तथाहम् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यपि प्रतीथ, तस्माद् कारणात् कारणात् पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते।

XXVIII पितुः समीपाज्जगद् आगतोस्मि जगत् परित्यज्य य पुनरपि पितुः समीपं गच्छामि।

XXIX तदा शिष्या अवदन्, हे प्रभो भवान् उपमया नोक्त्वाधुना स्पष्टं वदति।

XXX भवान् सर्व्वज्ञः केनयितुं पृष्टो भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं ज्ञातं तस्माद् भवान् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यत्र वयं विश्वसिमः।

XXXI ततो यीशुः प्रत्यवादीद् एदानीं किं यूयं विश्वसिथ?

XXXII पश्यत सर्व्वं यूयं विकीर्णाः सन्तो माम् अेकाकिनं पीरत्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ, अतादृशः समय आगच्छति वरं प्रायेणोपस्थितवान्; तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया सार्द्धम् आस्ते।

XXXIII यथा मया युष्माकं शान्तिं र्जयते तदर्थम् अेताः कथा युष्मत्स्यम् अयकथं; अस्मिन् जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्यते किन्त्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जितं।

XVII

I ततः परं यीशुरेताः कथाः कथयित्वा स्वर्गं विलोक्यैतत् प्रार्थयत्, हे पितः समय उपस्थितवान्; यथा तव पुत्रस्तव मङ्गिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुत्रस्य मङ्गिमानं प्रकाशय।

II त्वं योल्लोकान् तस्य हस्ते समर्पितवान् स यथा तेभ्योऽनन्तायु र्ददाति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणाम् अधिपतित्वभारे तस्मै दत्तवान्।

III यस्त्वम् अद्वितीयः सत्य ईश्वरस्त्वया प्रेरितश्च यीशुः प्रीक्ष्य अतयोरुभयोः परिचये प्राप्तेऽनन्तायु र्भवति।

IV त्वं यस्य कर्माणि भारं मह्यं दत्तवान्, तत् सम्पन्नं कृत्वा जगत्यस्मिन् तव मङ्गिमानं प्रकाशय।

V अतएव हे पित जगत्यविद्यमाने त्वया सह तिष्ठतो मम यो मङ्गिमासीत् सम्प्रति तव समीपे मां तं मङ्गिमानं प्रापय।

VI अन्वयस्य त्वम् अतज्जगतो याल्लोकान् मह्यम् अददा अहं तेभ्यस्तव नाम्नस्तत्त्वज्ञानम् अददां, ते तवैवासन्, त्वं तान् मह्यमददाः, तस्मात्ते तवोपदेशम् अगृह्णन्।

VII त्वं मह्यं यत् किञ्चिद् अददास्तत्सर्वं त्वत्तो जायते एत्यधुनाजानन्।

VIII मह्यं यमुपदेशम् अददा अहमपि तेभ्यस्तमुपदेशम् अददां तेषु तमगृह्णन् त्वत्तोऽहं निर्गत्य त्वया प्रेरितोऽभवम् अत्र य व्यश्वसन्।

IX तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं जगतो लोकनिमित्तं न प्रार्थये किन्तु याल्लोकान् मह्यम् अददास्तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं यतस्ते तवैवासते।

X ये मम ते तव ये य तव ते मम तथा तै र्भम मङ्गिमा प्रकाशयते।

XI साम्प्रतम् अस्मिन् जगति ममावस्थितैः शेषम् अभवत् अहं तव समीपं गच्छामि किन्तु ते जगति स्थास्यन्ति; हे पवित्र पितरावयो यथैकत्वमास्ते तथा तेषामध्येकत्वं भवति तदर्थं याल्लोकान् मह्यम् अददास्तान् स्वनाम्ना रक्ष।

XII यावन्ति दिनानि जगत्यस्मिन् तैः सडाहमासं तावन्ति दिनानि तान् तव नाम्नाऽं रक्षितवान्; याल्लोकान् मह्यम् अददास्तान् सर्वान् अहमरक्षं, तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं ङारितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति।

XIII किन्त्वधुना तव सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णांनन्दो भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठन् अताः कथा अकथयम्।

XIV तवोपदेशं तेभ्योऽददां जगता सह यथा मम सम्बन्धो नास्ति तथा जजता सह तेषामपि सम्बन्धाभावाज्ज जगतो लोकान् ऋतीयन्ते।

XV त्वं जगतस्तान् गृहाणति न प्रार्थये किन्त्वशुभाद् रक्षति प्रार्थयेऽहम्।

XVI अहं यथा जगत्सम्बन्धीयो न भवामि तथा तेषु जगत्सम्बन्धीया न भवन्ति।

XVII तव सत्यकथया तान् पवित्रीकुरु तव वाक्यमेव सत्यं।

XVIII त्वं यथा मां जगति प्रेरयस्तथाहमपि तान् जगति प्रेरयं।

XIX तेषां हितार्थं यथाहं स्वं पवित्रीकरोमि तथा सत्यकथया तेषु पवित्रीभवन्तु।

XX केवलं अतेषामर्थे प्रार्थयेऽहम् एति न किन्त्वेतेषामुपदेशेन ये जना मयि विश्वसिष्यन्ति तेषामप्यर्थे प्रार्थयेऽहम्।

XXI हे पितस्तेषां सर्वेषाम् अकत्वं भवतु तव यथा मयि मम य यथा त्वय्येकत्वं तथा तेषामप्यावयोरैकत्वं भवतु तेन त्वं मां प्रेरितवान् एति जगतो लोकाः प्रतियन्तु।

XXII यथावयोरैकत्वं तथा तेषामप्येकत्वं भवतु तेष्वहं मयि य त्वम् एत्थं तेषां सम्पूर्णमेकत्वं भवतु, त्वं प्रेरितवान् त्वं मयि यथा प्रीयसे य तथा तेष्वपि प्रीतवान् अतएव जगतो लोका जानन्ति।

XXIII तदर्थं त्वं यं मङ्गिमानं मह्यम् अददास्तं मङ्गिमानम् अहमपि तेभ्यो दत्तवान्।

XXIV हे पित जगतो निम्माणात् पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं मङ्गिमानं दत्तवान् मम तं मङ्गिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं याल्लोकान् मह्यं दत्तवान् अहं यत्र तिष्ठामि तेषु यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाञ्छाम्।

XXV हे यथार्थिक पित जगतो लोकैस्त्वय्यज्ञातेषु त्वामहं जाने त्वं मां प्रेरितवान् एतीमे शिष्या जानन्ति।

XXVI यथाहं तेषु तिष्ठामि तथा मयि येन प्रेम्ना प्रेमाकरोस्तत् तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान् ज्ञापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

XVIII

I ताः कथाः कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्रोन्नामकं स्रोत उत्तीर्य शिष्यैः सह तत्रत्योद्यानं प्राविशत्।

II किन्तु विश्वासघातियिडूदास्तत् स्थानं परियीयते यतो यीशुः शिष्यैः सार्द्धं कदाचित् तत् स्थानम् अगच्छत्।

III तदा स यिडूदाः सैन्यगणं प्रधानयाजकानां किंशिनाञ्च पदातिगणञ्च गृहीत्वा प्रदीपान् उल्कान् अस्त्राणि यादाय तस्मिन् स्थाने उपस्थितवान्।

IV स्वं प्रति यद् घटिष्यते तज्ज्ञात्वा यीशुरत्रेसरः सन् तानपृच्छत् कं गवेषयथ?

V ते प्रत्यवदन्, नासरतीयं यीशुः ततो यीशुरवादीद् अहमेव सः; तैः सह विश्वासघाती यिडूदाश्चातिष्ठत्।

VI तदाहमेव स तस्यैतां कथां श्रुत्वैव ते पश्चाद्देत्य् भूमौ पतिताः।

VII ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान् कं गवेषयथ? ततस्ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुं।

VIII तदा यीशुः प्रत्युदितवान् अहमेव स एमं कथामयकथम्; यदि मामन्विच्छथ तर्हिमान् गन्तुं मा वारयत।

IX एतथं भूते मह्यं याल्लोकान् अददास्तेषाम् अेकमपि नाढारयम् एमं यां कथां स स्वयमकथयत् सा कथा सकृत्वा ज्ञाता।

X तदा शिमोन्पितरस्य निकटे अङ्गस्थितेः स तं निष्कोषं कृत्वा मढायाजकस्य माल्पनामानं दासम् आहृत्य तस्य दक्षिणकर्णं छिन्नवान्।

XI ततो यीशुः पितरम् अवदत्, अङ्गं कोषे स्थापय मम पिता मह्यं पातुं यं कंसम् अददात् तेनाहं किं न पास्यामि?

XII तदा सैन्यगणः सेनापतिं यिडूदीयानां पदातयश्च यीशुं घृत्वा बद्ध्वा ढानन्नाम्नः क्रियङ्गाः श्वशुरस्य समीपं प्रथमम् अनयन्।

XIII स क्रियङ्गास्तस्मिन् वत्सरे मढायाजत्वपदे नियुक्तः

XIV सन् साधारणलोकानां मङ्गलार्थम् अेकजनस्य मरणमुचितम् एति यिडूदीयैः सार्द्धम् अमन्त्रयत्।

XV तदा शिमोन्पितरोऽयैकशिष्यश्च यीशोः पश्चाद् अगच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य मढायाजकेन परियितत्वात् स यीशुना सह मढायाजकस्याट्टाविकां प्राविशत्।

XVI किन्तु पितरो बहिर्द्वारस्य समीपेऽतिष्ठद् अतयेव मढायाजकेन परियितः स शिष्यः पुनर्बहिर्गत्वा दौवायिकायै कथयित्वा पितरम् अब्यन्तरम् आनयत्।

XVII तदा स द्वाररक्षिका पितरम् अवदत् त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः? ततः सोवदद् अहं न भवामि।

XVIII ततः परं यत्स्थाने दासाः पदातयश्च शीतलेतोरङ्गारैर्वर्हिं प्रज्वाल्य तापं सेवितवन्तस्तस्थाने पितरस्तिष्ठन् तैः सह वक्षितापं सेवितुम् आरभत।

XIX तदा शिष्येषूपदेशे य मढायाजकेन यीशुः पृष्टः

XX सन् प्रत्युक्तवान् सर्वलोकानां समक्षं कथामकथयं गुप्तं कामपि कथां न कथयित्वा यत् स्थानं यिडूदीयाः सततं गच्छन्ति तत्र भजनगेढे मन्दिरे याशिक्षयं।

XXI मत्तः कुतः पृच्छसि? ये जना मद्दुष्यशम् अशृण्वन् तानेव पृच्छ यद्यद् अवदं ते तत् जानिन्त।

XXII तदेतथं प्रत्युदितत्वात् निकटस्थापदाति र्यीशुं यपेटेनाहृत्य व्याहृत्य मढायाजकम् अेवं प्रतिवदसि?

XXIII ततो यीशुः प्रतिगदितवान् यद्ययथार्थम् अयकथं तर्हि तस्यायथार्थस्य प्रमाणां देहि, किन्तु यदि यथार्थं तर्हि कुतो हेतो मम अताडयः?

XXIV पूर्वं ढानन् सबन्धनं तं क्रियङ्गामढायाजकस्य समीपं प्रैषयत्।

XXV शिमोन्पितरस्तिष्ठन् वक्षितापं सेवते, अेतस्मिन् समये क्रियन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् अेतस्य जनस्य शिष्यो न? ततः सोपहृत्याब्रवीद् अहं न भवामि।

XXVI तदा मढायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमच्छिन्तत् तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवान् उढाने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्यं?

XXVII किन्तु पितरः पुनरपहृत्य कथितवान्; तदानीं कुक्कुटोऽरौत्।

XXVIII तदनन्तरं प्रत्येषे ते क्रियङ्गागृहाद् अधिपते गृहं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुयित्वे ज्ञाते ते र्निस्तारोत्सावे न भोक्तव्यं, तस्य भयाद् यिडूदीयास्तद्गृहं नाविशन्।

XXIX अपरं पीलातो बहिरागत्य तान् पृष्ठवान् अेतस्य मनुष्यस्य कं दोषं वदथ?

XXX તદા તે પેત્યવદન્ દુષ્કર્મકારિણિ ન સતિ ભવતઃ સમીપે નૈનં સમાર્પયિષ્યામઃ।

XXXI તતઃ પીલાતોડવદદ્ યૂયમેનં ગૃહીત્વા સ્વેષાં વ્યવસ્થયા વિચારયતા તદા ચિહ્નૂદીયાઃ પ્રત્યવદન્ કસ્યાપિ મનુષ્યસ્ય પ્રાણદણ્ડં કર્તું નાસ્માકમ્ અધિકારોડસ્તિ।

XXXII એવં સતિ યીશુઃ સ્વસ્ય મૃત્યૌ યાં કથાં કથિતવાન્ સા સફલાભવત્।

XXXIII તદનન્તરં પીલાતઃ પુનરપિ તદ્ રાજગૃહં ગત્વા યીશુમાહૂય પૃષ્ટવાન્ ત્વં કિં ચિહ્નૂદીયાનાં રાજા?

XXXIV યીશુઃ પ્રત્યવદત્ ત્વમ્ એતાં કથાં સ્વતઃ કથયસિ કિમન્યઃ કશ્ચિન્ મયિ કથિતવાન્?

XXXV પીલાતોડવદદ્ અહં કિં ચિહ્નૂદીયઃ? તવ સ્વદેશીયા વિશેષતઃ પ્રધાનયાજ્ઞકા મમ નિકટે ત્વાં સમાર્પયન, ત્વં કિં કૃતવાન્?

XXXVI યીશુઃ પ્રત્યવદત્ મમ રાજ્યમ્ એતજ્જગત્સમ્બન્ધીયં ન ભવતિ યદિ મમ રાજ્યં જગત્સમ્બન્ધીયમ્ અભવિષ્યત્ તર્હિ ચિહ્નૂદીયાનાં હસ્તેષુ યથા સમર્પિતો નાભવં તદર્થં મમ સેવકા અયોત્સ્યન્ કિન્તુ મમ રાજ્યમ્ ઐહિકં ના

XXXVII તદા પીલાતઃ કથિતવાન્, તર્હિ ત્વં રાજા ભવસિ? યીશુઃ પ્રત્યુક્તવાન્ ત્વં સત્યં કથયસિ, રાજાહં ભવામિ; સત્યતાયાં સાક્ષ્યં દાતું જર્મિં ગૃહીત્વા જગત્યસ્મિન્ અવતીર્ણવાન્, તસ્માત્ સત્યધર્મપક્ષપાતિનો મમ કથાં શુણ્વન્તિ।

XXXVIII તદા સત્યં કિં? એતાં કથાં પષ્ટવા પીલાતઃ પુનરપિ બહિર્ગત્વા ચિહ્નૂદીયાન્ અભાષત, અહં તસ્ય કમપ્યપરાધં ન પ્રાપ્નોમિ।

XXXIX નિસ્તારોત્સવસમયે યુષ્માભિરભિરુચિત એકો જનો મયા મોચયિતવ્ય એષા યુષ્માકં રીતિરસ્તિ, અતરેવ યુષ્માકં નિકટે ચિહ્નૂદીયાનાં રાજાનં કિં મોચયામિ, યુષ્માકમ્ ઇચ્છા કા?

XL તદા તે સર્વે રુવન્તો વ્યાહરન્ એનં માનુષં નહિ બરબ્બાં મોચયા કિન્તુ સ બરબ્બા દસ્યુરાસીત્।

XIX

I પીલાતો યીશુમ્ આનીય કશયા પ્રાહારયત્।

II પશ્ચાત્ સેનાગણઃ કણ્ઠકનિર્મિતં મુકુટે તસ્ય મસ્તકે સમર્ધ વાત્કીવર્ણા રાજપરિચ્છદં પરિધાય,

III હે ચિહ્નૂદીયાનાં રાજન્ નમસ્કાર ઇત્યુક્ત્વા તં ચપેટેનાહન્તુમ્ આરભતા।

IV તદા પીલાતઃ પુનરપિ બહિર્ગત્વા લોકાન્ અવદત્, અસ્ય કમપ્યપરાધં ન લભેડહં, પશ્યત તદ્ યુષ્માન્ જ્ઞાપયિતું યુષ્માકં સન્નિઘૌ બહિરેનમ્ આનયામિ।

V તતઃ પરં યીશુઃ કણ્ઠકમુકુટવાન્ વાત્કીવર્ણવસનવાંશ્ચ બહિરાગચ્છત્। તતઃ પીલાત ઉક્તવાન્ એનં મનુષ્યં પશ્યતા।

VI તદા પ્રધાનયાજ્ઞકાઃ પદાતયશ્ચ તં દૃષ્ટ્વા, એનં કુશે વિઘ, એનં કુશે વિઘ, ઇત્યુક્ત્વા રવિતું આરભન્તા તતઃ પીલાતઃ કથિતવાન્ યૂયં સ્વયમ્ એનં નીત્વા કુશે વિઘત, અહમ્ એતસ્ય કમપ્યપરાધં ન પ્રાપ્તવાન્।

VII ચિહ્નૂદીયાઃ પ્રત્યવદન્ અસ્માકં યા વ્યવસ્થાસ્તે તદનુસારેણાસ્ય પ્રાણહનનમ્ ઉચિતં યતોયં સ્વમ્ ઈશ્વરસ્ય પુત્રમવદત્।

VIII પીલાત ઇમાં કથાં શ્રુત્વા મહાત્રાસયુક્તઃ

IX સન્ પુનરપિ રાજગૃહ આગત્ય યીશું પૃષ્ટવાન્ ત્વં કુત્રત્યો લોકઃ? કિન્તુ યીશસ્તસ્ય કિમપિ પ્રત્યુત્તરં નાવદત્।

X ૧૦ તતઃ પીલાત્ કથિતવાન ત્વં કિં મયા સાહ્યં ન સંલપિષ્યસિ ? ત્વાં કુશે વેધિતું વા મોચયિતું શક્તિ મ્માસ્તે ઇતિ કિં ત્વં ન જાનાસિ ? તદા યીશુઃ પ્રત્યવદદ્ ઈશ્વરેણાદૈત્મ્યં મમોપરિ તવ કિમપ્યધિપતિત્વં ન વિઘતે, તથાપિ યો જનો માં તવ હસ્તે સમાર્પયત્ તસ્ય મહાપાતકં જાતમ્।

XI તદા યીશુઃ પ્રત્યવદદ્ ઈશ્વરેણાદત્તં મમોપરિ તવ કિમપ્યધિપતિત્વં ન વિઘતે, તથાપિ યો જનો માં તવ હસ્તે સમાર્પયત્ તસ્ય મહાપાતકં જાતમ્।

XII તદારભ્ય પીલાતસ્તં મોચયિતું ચેષ્ટિતવાન્ કિન્તુ ચિહ્નૂદીયા રુવન્તો વ્યાહરન્ યદીમં માનવં ત્યજસિ તર્હિ ત્વં કૈસરસ્ય મિત્રં ન ભવસિ, યો જનઃ સ્વં રાજાનં વક્તિ સચેવ કૈમરસ્ય વિરુદ્ધાં કથાં કથયતિ।

XIII એતાં કથાં શ્રુત્વા પીલાતો યીશું બહિરાનીય નિસ્તારોત્સવસ્ય આસાદનદિનસ્ય દ્વિતીયપ્રહારાત્ પૂર્વ્ય પ્રસ્તરબન્ધનનામ્નિ સ્થાને ડર્થાત્ ઇબ્રીયભાષયા યદ્ ગવ્બિથા કથ્યતે તસ્મિન્ સ્થાને વિચારાસન ઉપાવિશત્।

XIV અનન્તરં પીલાતો ચિહ્નૂદીયાન્ અવદત્, યુષ્માકં રાજાનં પશ્યતા।

XXV किन्तु अनें दूरीकुरु, अनें दूरीकुरु, अनें कुशे विध, एति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्तः; तदा पीलातः कथितवान् युष्माकं राज्ञानं किं कुशे वेधिष्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् डैसरं विना कोपि राज्ञस्माकं नास्ति।

XXVI ततः पीलातो यीशुं कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः।

XXVII ततः परं यीशुः कुशं वहन् शिरःकपालम् अर्थाद् यद् एव्हीयभाषया गुल्गुलतां वदन्ति तस्मिन् स्थाने उपस्थितः।

XXVIII ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयपार्श्वे द्वावपरौ कुशेऽविधन्।

XIX अपरम् अेष यिडूदीयानां राज्ञा नासरतीययीशुः, एति विज्ञापनं लिपित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि समयोजयत्।

XX सा लिपिः एव्हीययूनानीयरोमीयभाषाभि लिपिता; यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं, तस्माद् भवद्वो यिडूदीयास्तां पठितुम् आरभन्त।

XXI यिडूदीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेद्यन् यिडूदीयानां राज्ञेति वाक्यं न किन्तु अेष स्वं यिडूदीयानां राज्ञानम् अवदद् एत्थं लिपत्।

XXII ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यत्वेधनीयं तद्विपितवान्।

XXIII एत्थं सेनागणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं यतुरो भागान् कृत्वा अकैकसेना अकैकभागम् अगृह्णत् तस्योत्तरीयवस्त्रागृह्णत्। किन्तूत्तरीयवस्त्रं सूयिसेवनं विना सर्वम् उीतं।

XXIV तस्मात्ते व्याडन् न्येतत् कः प्राप्स्यति? तन्न षण्डयित्वा तत्र गुटिकापातं करवामा विभजन्तेऽधरीयं मे वसनं ते परस्परं ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति या एति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके लिपितास्ते तत् सेनागणोनेत्थं व्यवहरणात् सिद्धमभवत्।

XXV तदानीं यीशो माता मातुर् भगिनी य या क्लियया भार्या भरियम् मगदलीनी भरियम् य अेतास्तस्य कुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्।

XXVI ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यञ्च समीपे दण्डायमानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, हे योषिद् अनें तव पुत्रं पश्य,

XXVII शिष्यन्त्ववदत्, अनेनां तव मातरं पश्या ततः स शिष्यस्तद्वटिकायां तां निजगृहं नीतवान्।

XXVIII अनन्तरं सर्वे कर्माधुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सिद्धं भवति तदर्थम् अकथयत् मम पिपासा ज्ञाता।

XXIX ततस्तस्मिन् स्थाने अम्बरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जके तदम्बरसेनाद्रोकृत्य असेोन्नले तद् योजयित्वा तस्य मुपस्य सन्निधावस्थापयन्।

XXX तदा यीशुर्भरसं गृहीत्वा सर्वे सिद्धम् एति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन् प्राणान् पर्यत्यजत्।

XXXI तद्दिनम् आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारं देहा यथा कुशोपरि न तिष्ठन्ति, यतः स विश्रामवारो महादिनमासीत्, तस्माद् यिडूदीयाः पीलातनिकटं गत्वा तेषां पादभजनस्य स्थानान्तरनयनस्य यानुमतिं प्रार्थयन्त।

XXXII अतः सेना आगत्य यीशुना सह कुशे हतयोः प्रथमद्वितीययोरयोः पादान् अभजन्;

XXXIII किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत एति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभजन्।

XXXIV पश्चाद् अेको योद्धा शूलाघातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तत्क्षणात् तस्माद् रक्तं जलञ्च निरगच्छत्।

XXXV यो ज्जोऽस्य साक्ष्यं ददाति स स्वयं दृष्टवान् तस्येदं साक्ष्यं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं जनयितुं योग्या तत् स ज्ञानाति।

XXXVI तस्यैकम् अस्थपि न भंक्ष्यते,

XXXVII तद्दृष्ट्वा अन्यशास्त्रेपि लिख्यते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन् यन्तु तमप्रति।"

XXXVIII अरिमथीयनगरस्य यूषकनाभा शिष्य अेक आसीत् किन्तु यिडूदीयेभ्यो भयात् प्रकाशितो न भवति; स यीशोर्दं नेतुं पीलातस्यानुमतिं प्रार्थयत्, ततः पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशोर्दं अनुयत्।

XXXIX अपरं यो निकेदीमो रात्री यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेटकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्।

- XL ततस्ते यिडुदीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यनुसारेण तत्सुगन्धिद्रव्येण सङ्कितं तस्य देहं वस्त्रेणावेष्टयन्।
 XLI अपरत्र यत्र स्थाने तं कुशेऽविधन् तस्य निकटस्थोद्याने यत्र किमपि मृतदेहं कदापि नास्थाप्यत तादृशम्
 अेकं नूतनं श्मशानम् आसीत्।
 XLII यिडुदीयानाम् आसादनदिनागमनात् ते तस्मिन् समीपस्थश्मशाने यीशुम् अशाायन्।

XX

- I अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने उतिप्रत्युषे उन्धकारे तिष्ठति मगदलीनी मरियम् तस्य श्मशानस्य निकटे
 गत्वा श्मशानस्य मुखात् प्रस्तरमपसारितम् अपश्यत्।
 II पश्चाद् धावित्वा शिमोन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय येद्म अकथयत्, लोकाः श्मशानात् प्रभुं नीत्वा
 कुत्रास्थापयन् तद् वक्तुं न शक्नोमि।
 III अतः पितरः सोन्यशिष्यश्च बर्हि लुत्वा श्मशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां।
 IV उभयोर्धावतोः सोन्यशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्वं श्मशानस्थानं उपस्थितवान्।
 V तदा प्रह्वीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान् किन्तु न प्राविशत्।
 VI अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य
 VII स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रञ्च पृथक् स्थानान्तरं स्थापितं दृष्टवान्।
 VIII ततः श्मशानस्थानं पूर्वं आगतो योन्यशिष्यः सोपि प्रविश्य तादृशं दृष्ट्वा व्यश्वसीत्।
 IX यतः श्मशानात् स उत्थापयितव्य अेतस्य धर्मपुस्तकवचनस्य भावं ते तदा वोढुं नाशक्नुवन्।
 X अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्यागच्छताम्।
 XI ततः परं मरियम् श्मशानद्वारस्य बर्हिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत ततो रुदती प्रह्वीभूय श्मशानं विलोक्य
 XII यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले य द्वयो द्वौ स्वर्गायदूतावुपविष्टौ समपश्यत्।
 XIII तौ पृष्टवन्तौ हे नारि कुतो रोदिषि? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् एति न ज्ञानामि।
 XIV एत्युक्त्वा मुभं परावृत्य यीशुं दृश्यामानम् अपश्यत् किन्तु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशक्नोत्।
 XV तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिषि? कं वा भृगयसे? ततः सा तम् उद्यानसेवकं ज्ञात्वा
 व्याहरत्, हे मडेच्छ त्वं यदीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् वद तत्स्थानात् तम् आनयामि।
 XVI तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम् ततः सा परावृत्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो।
 XVII तदा यीशुरवदत् मां मा धर, एदानीं पितुः समीपे उर्द्ध्वगमनं न करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता
 मम युष्माकञ्चेश्वरस्तस्य निकट उर्द्ध्वगमनं कर्तुम् उद्यतोस्मि, एभां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञापय।
 XVIII ततो मगदलीनीमरियम् तत्क्षणाद् गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्त्वा कथा अेता अकथयद् एति वार्तां
 शिष्येभ्योऽकथयत्।
 XIX ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या अेकत्र मिलित्वा यिडुदीयेभ्यो भिया द्वाररुद्धम्
 अकुर्वन्, अेतस्मिन् काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं कल्याणं भूयात्।
 XX एत्युक्त्वा निजहस्तं कुक्षिञ्च दर्शितवान्, ततः शिष्याः प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन्।
 XXI यीशुः पुनरवदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता यथा मां प्रैषयत् तथाहमपि युष्मान् प्रेषयामि।
 XXII एत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्वासं दत्त्वा कथितवान् पवित्रम् आत्मानं गृह्णीत।
 XXIII यूर्यं येषां पापानि मोययिष्यथ ते मोययिष्यन्ते येषाञ्च पापानि न मोययिष्यथ ते न मोययिष्यन्ते।
 XXIV द्राह्मणमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकाले तैः सादृर्षी नासीत्।
 XXV अतो वयं प्रभूम् अपश्यामेति वाक्येऽन्यशिष्यैरुक्ते सोवदत्, तस्य हस्तयोर् लौडकीलकानां यिह्नं न
 विलोक्य तयिह्नम् अङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा तस्य कुक्षौ हस्तं नारोप्य याहं न विश्वसिष्यामि।
 XXVI अपरम् अष्टमेऽह्नि गते सति थोमासङ्कितः शिष्यगण अेकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्ध्वाभ्यन्तर आसीत्,
 अेतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात्।
 XXVII पश्चात् थामे कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पयित्वा मम करौ पश्य करं प्रसार्य मम कुक्षावर्षय
 नाविश्वस्य।
 XXVIII तदा थोमा अवदत्, हे मम प्रभो हे मदीश्वर।
 XXIX यीशुरकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति तत्रेव धन्याः।

XXX अतएन्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिपितानि बहून्याश्चर्यकर्माणि यीशुः शिष्याणां पुरस्ताद् अकरोत्।
 XXXI किन्तु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः सुत अवेति यथा यूयं विश्वसिथ विश्वस्य य तस्य नाम्ना परमायुः
 प्राप्नुथ तदर्थम् अेतानि सर्वाण्यलिप्यन्त।

XXI

- I ततः परं तिबिरियाजलधेस्तटे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान् दर्शनस्याप्यानमिदम्।
 II शिमोन्पितरः यमज्जथोमा गालीलीयकान्नागरनिवासी निथनेल् सिवटेः पुत्रावन्यौ द्वौ शिष्यौ यैतेष्वेकत्र
 मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्स्यान् धर्तुं यामि।
 III ततस्ते व्याडरन् तर्हि वयमपि त्वया सार्द्धं यामः तदा ते बर्हिर्गताः सन्तः क्षिप्रं नावम् आरोडन् किन्तु
 तस्यां रञ्ज्याम् अेकमपि न प्राप्नुवन्।
 IV प्रभाते सति यीशुस्तटे स्थितवान् किन्तु स यीशुरिति शिष्या ज्ञातुं नाशक्नुवन्।
 V तदा यीशुरपृच्छत्, हे वत्सा सन्निधौ किञ्चित् पाद्यद्रव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति।
 VI तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षिणपार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लप्स्यध्वे, तस्मात् तै र्निक्षिपते जाले मत्स्या
 अेतावन्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः।
 VII तस्माद् यीशोः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयत् अेष प्रभु र्भवेत्, अेष प्रभुरिति वायं श्रुत्वैव शिमोन्
 नश्रताडेतो मर्त्यधारिण् उत्तरीयवस्त्रं परिधाय ह्रदं प्रत्युदलभङ्कयत्।
 VIII अपरे शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन्तः क्षुद्रनौकां वाडयित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन्
 द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् एत्यनुमीयते।
 IX तीरं प्राप्तेस्तैस्तत्र प्रज्वलितान्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः।
 X ततो यीशुरकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कतिपयान् आनयत।
 XI अतः शिमोन्पितरः परावृत्य गत्वा बृहद्विस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णां तञ्जालम्
 आकृष्योदतोलयत् किन्वेतावद्भि र्मत्स्यैरपि जालं नाछिद्यत।
 XII अनन्तरं यीशुस्तान् अवादीत् यूयमागत्य लुंगध्वं; तदा सअेव प्रभुरिति ज्ञातत्वात् त्वं कः? एति प्रष्टुं
 शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्।
 XIII ततो यीशुरागत्य पूपान् मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत्।
 XIV एत्थं श्मशानाद्गृथानात् परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान्।
 XV भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् अतेभ्योधिकं मयि
 प्रीयसे? ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम
 मेषशावकगणं पालय।
 XVI ततः स द्वितीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? ततः स उक्तवान् सत्यं प्रभो
 त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषगणं पालय।
 XVII पश्चात् स तृतीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? अेतद्वाक्यं तृतीयवारं
 पृष्टवान् तस्मात् पितरो दुःभितो भूत्वाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमप्यगोचरं नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद् भवान्
 जानाति; ततो यीशुरवदत् तर्हि मम मेषगणं पालय।
 XVIII अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकटि र्यत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्त्वितः परं वृद्धे वयसि
 हस्तं विस्तारयिष्यसि, अन्यज्जनस्त्वं बद्ध्वा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति।
 XIX कुलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य मङ्गिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं स एति वाक्यं प्रोक्तवान्।
 एत्युक्ते सति स तमवोयत् मम पश्चाद् आगच्छ।
 XX यो ज्ञो रात्रिकाले यीशो र्वक्षोऽवलम्ब्य, हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्टवान्,
 तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं।
 XXI पितरो मुषं परावर्त्य विलोक्य यीशुं पृष्टवान्, हे प्रभो अेतस्य मानवस्य कीदृशी गति र्भविष्यति?
 XXII स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद्
 आगच्छ।

XXIII તસ્માત્ સ શિષ્યો ન મરિષ્યતીતિ ભ્રાતૃગણમધ્યે કિંવદન્તી જાતા કિન્તુ સ ન મરિષ્યતીતિ વાક્યં યીશુ નર્વાદત્ કેવલં મમ પુનરાગમનપર્યન્તં યદિ તં સ્થાપયિતુમ્ ઇચ્છામિ તત્ર તવ કિં? ઇતિ વાક્યમ્ ઉક્તવાન્!

XXIV યો જન એતાનિ સર્વાણિ લિખિતવાન્ અત્ર સાક્ષ્યઞ્ચ દત્તવાન્ સચ્ચેવ સ શિષ્યઃ, તસ્ય સાક્ષ્યં પ્રમાણમિતિ વયં જ્ઞાનીમઃ!

XXV યીશુરેતેભ્યોઽપરાણ્યપિ બહૂનિ કર્માણિ કૃતવાન્ તાનિ સર્વાણિ યદ્યેકૈકં કૃત્વા લિખ્યન્તે તર્હિ ગ્રન્થા એતાવન્તો ભવન્તિ તેષાં ધારણે પૃથિવ્યાં સ્થાનં ન ભવતિ ઇતિ॥

प्रेरितानां कर्म्मणामाध्यानं

I डे थियड्किल, यीशुः स्वमनोनीतान् प्रेरितान् पवित्रेणात्मना समादिश्य यस्मिन् दिने स्वर्गमारोहन् यां यां क्रियामकरोत् यद्यद् उपादिशस्य तानि सर्व्वाणि पूर्वं मया लिपितानि।

II स स्वनिघनदुःखलोगात् परम् अनेकप्रत्ययक्षप्रमाणाैः स्वं सञ्ज्वं दर्शयित्वा।

III यत्वारिंशदिनानि यावत् तेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्त्वेश्वरीयराज्यस्य वर्णनम् अकरोत्।

IV अनन्तरं तेषां सभां कृत्वा धृत्वाजापयत्, यूयं यिज्ञासामोऽन्यत्र गमनमकृत्वा यस्तिन् पित्राङ्गीकृते मम वदनात् कथा अशृणुत तत्रापि अक्षयं तिष्ठत।

V योहन् जले मञ्जिजतावान् किन्त्वल्पदिनमध्ये यूयं पवित्र आत्मनि मञ्जिजता भविष्यथा।

VI पश्चात् ते सर्व्वे मिलित्वा तम् अपृच्छन् डे प्रभो भवान् किमिदानीं पुनरपि राज्यम् एस्त्रायेलीयलोकानां कर्षु समर्पयिष्यति?

VII ततः सोवदत् यान् सर्व्वान् कालान् समयंश्च पिता स्ववशेऽस्थापयत् तान् ज्ञानं युष्माकम् अधिकारो न जायते।

VIII किन्तु युष्मासु पवित्रस्यात्मन आविर्भावे सति यूयं शक्तिं प्राप्य यिज्ञासामि समस्तयिहूदाशोमिरोऽदेशयोः पृथिव्याः सीमां यावद् यावन्तो देशास्तेषु यर्वेषु य मयि साक्ष्यं दास्यथा।

IX एति वाक्यमुक्त्वा स तेषां समक्षं स्वर्गं नीतोऽभवत्, ततो मेघमारुह्य तेषां दृष्टेरगोचरोऽभवत्।

X यस्मिन् समये ते विहायसं प्रत्यनन्यदृष्ट्या तस्य तादृशम् उर्द्वेव्यगमनम् अपश्यन् तस्मिन्नेव समये शुक्लवस्त्रौ द्वौ जनौ तेषां सन्निधौ दृष्टायमानौ कथितवन्तौ,

XI डे गालीलीयलोका यूयं किमर्थं गगणं प्रति निरीक्ष्य दृष्टायमानास्तिष्ठथ? युष्माकं समीपात् स्वर्गं नीतो यो यीशुस्तं यूयं यथा स्वर्गम् आरोहन्तम् अदर्शम् तथा स पुनश्चागमिष्यति।

XII ततः परं ते जैतुननाम्नः पर्व्वताद् विश्रामवारस्य पथः परिमार्गम् अर्थात् प्रायेणाद्धकोशं दुरस्थं यिज्ञासामन्गरं परावृत्त्यागच्छन्।

XIII नगरं प्रविश्य पितरो याकूब् योहन् आन्द्रियः झिलिपः थोमा बर्थजमयो मथिराङ्कीयपुत्रो याकूब् उद्योगी शिमोन याकूब् लोला यिहूदा अते सर्व्वे यत्र स्थाने प्रवसन्ति तस्मिन् उपरितनप्रकोष्ठे प्राविशन्।

XIV पश्चाद् एभे कियत्यः स्त्रियश्च यीशो माता मरियम् तस्य भ्रातरश्चैते सर्व्वे अकथितीभूत सततं विनयेन विनयेन प्रार्थयन्त।

XV तस्मिन् समये तत्र स्थाने साकल्येन विंशत्यधिकशतं शिष्या आसन्। ततः पितरस्तेषां मध्ये तिष्ठन् उक्तवान्।

XVI डे भ्रातृगण यीशुधारिणां लोकानां पथदर्शको यो यिहूदास्तस्मिन् दायूदा पवित्र आत्मा यां कथां कथयामास तस्याः प्रत्यक्षीभवनस्यावश्यकत्वम् आसीत्।

XVII स जनोऽस्माकं मध्यवर्ती सन् अस्याः सेवाया अंशम् अलभत।

XVIII तदनन्तरं कुकर्माणा लब्धं यन्मुच्यं तेन क्षेत्रमेकं क्रीतम् अपरं तस्मिन् अधोमुपे भूमौ पतिते सति तस्योदरस्य विदीर्णत्वात् सर्वा नाड्यो निरगच्छन्।

XIX अतो कथां यिज्ञासाम्निवासिनः सर्व्वे लोका विद्वान्ति; तेषां निजभाषया तत्क्षेत्रञ्च ङकल्दामा, अर्थात् रक्तक्षेत्रमिति विख्यातमास्ते।

XX अन्यस्य, निकेतनं तदीयन्तु शुन्यमेव भविष्यति। तस्य दृष्टे निवासार्थं कोपि स्थास्यति नैव हि। अन्ये अत्रेव जनस्तस्य पदं संप्राप्यति ध्रुवां एत्थं गीतपुस्तके लिपितमास्ते।

XXI अतो योहन् मञ्जिजन्म् आरब्धास्माकं समीपात् प्रभो यीशोः स्वगारोऽहं यावत् सोस्माकं मध्ये यावन्ति दिनानि यापितवान्।

XXII तावन्ति दिनानि ये मानवा अस्माभिः साद्धं तिष्ठन्ति तेषाम् अकेन जनेनास्माभिः साद्धं यीशोरुत्थाने साक्षिणा भवितव्यां।

XXIII अतो यस्य रूढि र्गुष्टो यं बर्शब्देत्युक्त्वाडूयन्ति स यूषङ् मतथिश्च द्वावेतौ पृथङ् कृत्वा त ईश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थ्य कथितवन्तः,

XXIV हे सर्वान्तर्यामिन् परमेश्वर, यिद्दुःखाः सेवनप्रेरितत्वपद्यन्तुः

XXV सन् निजस्थानम् अगच्छतु, तत्पदं लब्धुम् ऐनयो र्जनयो र्मध्ये भवता कोडभिरुचितस्तदस्मान् दर्शयतां

XXVI ततो गुटिकापाटे कृते मतथिर्निश्चीयत तस्मात् सोन्धेषाम् अेकादशानां प्रेरितानां मध्ये गणितोभवत्

II

I अपरञ्च निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमे दिने समुपस्थिते सति ते सर्वे अेकायितीभूय स्थान अेकस्मिन् मिलिता आसन्

II अेतस्मिन्नेव समयेऽडस्माद् आकाशात् प्रयद्गत्यायुग्रवायोः शब्दवद् अेकः शब्द आगत्य यस्मिन् गृहे त उपाविशन् तद् गृहं समस्तं व्याप्नोत्

III ततः परं वह्निशिभास्वरूपा ञ्जिह्वाः प्रत्यक्षीभूय विभक्ताः सत्यः प्रतिज्जनोंर्द्ध्वे स्थगिता अभूवन्

IV तस्मात् सर्वे पवित्रेण्णात्मना परिपूर्णाः सन्त आत्मा यथा वायितवान् तदनुसारेणान्यदेशीयानां भाषा उक्तवन्तः

V तस्मिन् समये पृथिवीस्थसर्वदेशेभ्यो यिद्दुदीयमतावलम्बिनो लक्तलोका यिश्शालमि प्रावसन्

VI तस्याः कथायाः किंवदन्त्या ज्ञातत्वात् सर्वे लोका मिलित्वा निजनिजभाषया शिष्याणां कथाकथनं श्रुत्वा समुद्रिञ्चा अभवन्

VII सर्वेअेव विस्मयापन्ना आश्चर्यान्विताश्च सन्तः परस्परं उक्तवन्तः पश्यत ये कथां कथयन्ति ते सर्वे गालीलीयलोकाः किं न भवन्ति?

VIII तर्हि वयं प्रत्येकशः स्वस्वजन्मदेशीयभाषाभिः कथा अेतेषां शृणुमः किमिदं?

IX पार्थी-मादी-अराम्भण्डरिभदेशनिवासिमनो यिद्दुःखा-कष्यदक्रिया-पन्त-आशिया-

X कुगिया-पम्बुलिया-मिसरनिवासिनः कुरीणीनिकटवर्तिषूब्धीयप्रदेशनिवासिनो रोमनगराद् आगता यिद्दुदीयलोका यिद्दुदीयमत्तग्राहणैः क्रीतीया अराबीयाद्यो लोकाश्च ये वयम्

XI अस्माकं निजनिजभाषाभिरेतेषाम् ईश्वरीयमहाकर्मव्याप्यानां शृणुमः

XII एतं ते सर्वेअेव विस्मयापन्नाः सन्दिग्धयिताः सन्तः परस्परमृगुः, अस्य को भावः?

XIII अपरे केचित् परिहस्य कथितवन्त अेते नवीनद्राक्षारसेन मत्ता अभवन्

XIV तदा पितर अेकादशभि र्जनैः साकं तिष्ठन् तात्व्लोकान् उच्यैःकारम् अवदत्, हे यिद्दुदीया हे यिश्शालम्निवासिनः सर्वे, अवधानं कृत्वा मदीयवाक्यं बुध्यध्वं

XV एदानीम् अेकयामाद् अधिका वेला नास्ति तस्माद् यूयं यद् अनुमाय मानवा एभे मद्यपानेन मत्तास्तत्रा

XVI किन्तु योयेलभविष्यद्द्रकत्रैतद्राक्यमुक्तं यथा,

XVII ईश्वरः कथयामास युगान्तसमये त्वङ्गम् वर्षिष्यामि स्वमात्मानं सर्वप्राण्युपरि ध्रुवम् भाविवाक्यं वदिष्यन्ति कन्याः पुत्राश्च वस्तुतः। प्रत्यादेशञ्च प्राप्स्यन्ति युष्माकं युवमानवाः। तथा प्राचीनलोकास्तु स्वप्नान् द्रक्ष्यन्ति निश्चिन्तां

XVIII वर्षिष्यामि तदात्मानं दासदासीज्जनोपिदि तेनैव भाविवाक्यं ते वदिष्यन्ति हि सर्वशः।

XIX उर्द्ध्वस्थे गगणो र्चैव नीयस्थे पृथिवीतलो शोणितानि भृङ्गानून् धनधूमादिकानि या यिह्नानि दर्शयिष्यामि महाश्चर्यक्रियास्तथा।

XX महाभयानकस्यैव तदिदस्य परेशितुः। पुरागमाद् रविः कृष्णो रक्तश्चन्द्रो भविष्यतः।

XXI किन्तु यः परमेशस्य नाम्नि सम्प्रार्थयिष्यते सअेव मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।

XXII अतो हे एञ्जायेल्वंशीयलोकाः सर्वे कथायामेतस्याम् मनो निधेद्वं नासरतीयो यीशुरीश्वरस्य मनोनीतः पुमान् अेतद् ईश्वरस्तत्कृतेराश्चर्याद्भुतकर्मभि र्क्षेत्रैश्च युष्माकं साक्षादेव प्रतिपादितवान् एति यूयं ज्ञानीथ।

XXIII तस्मिन् थीशौ ईश्वरस्य पूर्वनिश्चितमन्त्रणानिर्णयानुसारेण मृत्यौ समर्पिते सति यूयं तं धृत्वा दुष्टलोकानां हस्तैः कुशे विधित्वाहता

XXIV किन्तुवीश्वरस्तं निघनस्य बन्धनान्मोचयित्वा उदस्थापयत् यतः स मृत्युना बद्धस्तिष्ठतीति न सम्भवति।

XXV अतस्तिन् दायुदपि कथितवान् यथा, सर्व्वदा मम साक्षात् स्थापय परमेश्वरं स्थिते मद्दक्षिणे तस्मिन् स्फलिष्यामि त्वत्वं नहि।

XXVI आनन्दिष्यति तद्धेतो मर्मिकीनं मनस्तु वै आह्लादिष्यति जिह्वापि मदीया तु तथैव या प्रत्याशया शरीरन्तु मदीयं वैशयिष्यते।

XXVII परलोके यतो डेतोस्त्वं मां नैव हि त्यक्ष्यसि। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं नैव दास्यसि। अवं ज्ञानमार्गं त्वं मामेव दर्शयिष्यसि।

XXVIII स्वसम्भुषे य आनन्दो दक्षिणे स्वस्य यत् सुष्मां अनन्तं तेन मां पूर्णं करिष्यसि न संशयः॥

XXIX डे आतरोडस्माकं तस्य पूर्व्वपुरुषस्य दायुदः कथां स्पष्टं कथयितुं माम् अनुमन्ध्वं, स प्राणान् त्यक्त्वा श्मशाने स्थापितोभवद् अद्यापि तत् श्मशानम् अस्माकं सन्निधौ विद्यते।

XXX कुलतो लौकिकभावेन दायुदो वंशे श्रीष्टं जन्म ग्राहयित्वा तस्यैव सिंहासने समुवेष्टुं तमुत्थापयिष्यति परमेश्वरः शपथं कुत्वा दायुदः समीपे एमम् अङ्गीकारं कृतवान्।

XXXI एति ज्ञात्वा दायुदो भविष्यद्वादी सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन श्रीष्टोत्थाने कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरञ्च न क्षेप्यति;

XXXII अतः परमेश्वर एनं यीशुं श्मशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्व्वे साक्षिण आस्मडे।

XXXIII स एश्वरस्य दक्षिणकरेणोन्नतिं प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता यमङ्गीकारं कृतवान् तस्य कुलं प्राप्य यत् पश्यथ शृणुथ य तदवर्षत्।

XXXIV यतो दायुद् स्वर्गं नारुडोड किन्तु स्वयम् एमां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः।

XXXV तव शत्रून्डं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षवार्ध उपाविश।

XXXVI अतो यं यीशुं यूयं कुशुडत परमेश्वरस्तं प्रभुत्वाभिषिक्तत्वपदे न्ययुक्तेति एस्त्रायेलीया लोका निश्चितं ज्ञानत्।

XXXVII अतादृशीं कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितराय तदन्येप्रेरितेभ्यश्च कथितवन्तः, डे आतुगाए वयं किं करिष्यामः?

XXXVIII ततः पितरः प्रत्यवदद् यूयं सर्व्वे स्वं स्वं मनः परिवर्त्तयध्वं तथा पापमोचनार्थं यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना मञ्जिताश्च भवत, तस्माद् दानउपं परितम् आत्मानं वपस्यथ।

XXXIX यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाञ्च दूरस्थसर्व्वलोकानाञ्च निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो यावतो लाकान् आह्लास्यति तेषां सर्व्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते।

XL अतदन्याभिर्बहुकथाभिः प्रमाणां दत्वाकथयत् अतेभ्यो विपथगामिभ्यो वर्त्तमानलोडेभ्यः स्वान् रक्षता।

XLI ततः परं ये सानन्दास्तां कथाम् अगृह्णन् ते मञ्जिता अभवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सड्साणि लोकास्तेषां सपक्षाः सन्तः।

XLII प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूषभञ्जने प्रार्थनासु य मनःसंयोगं कृत्वातिष्ठन्।

XLIII प्रेरिते ननिाप्रकरवक्षणेषु मडाश्रयर्कर्मसु य दशितेषु सर्व्वलोकानां भयमुपस्थितं।

XLIV विश्वासकारिणः सर्व्वे य सड् तिष्ठन्तः। स्वेषां सर्वाः सम्पत्तीः साधारण्येन स्थापयित्वाभुञ्जता।

XLV कुलतो गृहाणि द्रव्याणि य सर्वाणि विक्रीय सर्व्वेषां स्वस्वप्रयोञ्जानुसारेण विभज्य सर्व्वेभ्योडदन्।

XLVI सर्व्वे अेकयितीभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठमाना गृडे गृडे य पूषानभञ्जन्त एश्वरस्य धन्यवादं कुर्वन्तो लोकेः समादृताः परमानन्देन सरवान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्।

XLVII परमेश्वरो दिने दिने परित्राणामाञ्जने र्भण्डलीम् अवर्द्धयत्।

III

I तृतीययामवेलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोडनौ सम्भूय मन्दिरे गच्छतः।

II तस्मिन्नेव समये मन्दिरप्रवेशकानां समीपे भिक्षारणार्थं यं जन्मभञ्जमानुषं लोका मन्दिरस्य सुन्दरनाम्नि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वडन्तस्तद्वारे आनयन्।

III तदा पितरयोऽनौ मन्तिरं प्रवेष्टुम् उद्यतौ विवोक्य स पञ्जस्तौ किञ्चिद् भिक्षितवान्।

IV तस्माद् योऽनौ सङ्घितः पितरस्तम् अनन्यदृष्ट्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टिं कुरु।

V ततः स किञ्चित् प्राप्त्याशया तौ प्रति दृष्टिं कृतवान्।

VI तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्वर्णरुप्यादि किमपि नास्ति किन्तु यदास्ते तद् ददामि नासरतीयस्य यीशुप्रोफ़ेत्स्य नाम्ना त्वमुत्थाय गमनागमने कुरु।

VII ततः परं स तस्य दक्षिणकरं धृत्वा तम् उद्यतोलयतः तेन तत्क्षणात् तस्य ज्वरस्य पादगुल्फयोः सत्त्वत्वात् स उल्लम्ब्य प्रोत्थाय गमनागमने ऽकरोत्।

VIII ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लम्बन् ईश्वरं धन्यं वदन् ताभ्यां सार्द्धं मन्तिरं प्राविशत्।

IX ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्वन्तम् ईश्वरं धन्यं वदन्तञ्च विवोक्य

X मन्तिरस्य सुन्दरे द्वारे य उपविश्य भिक्षितवान् सभेवायम् एति ज्ञात्वा तं प्रति तथा घटनया यत्कृता विस्मयापन्नाश्चाभवन्।

XI यः पञ्जः स्वस्थोऽभवत् तेन पितरयोऽनौः करयोर्दृष्टयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम् आगच्छन्।

XII तद् दृष्ट्वा पितरस्तेभ्योऽकथयत्, हे एस्त्रायेलीयलोका यूयं कुतो ऽनेनाश्चर्य्यं मन्यध्वे? आवां निजशक्त्या यद्वा निजपुण्येन पञ्जमनुष्मभेनं गमितवन्ताविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुतोऽनन्यदृष्टिं कुरुथ?

XIII यं यीशुं यूयं परकरेषु समारपयत ततो यं पीलातो मोययितुम् औच्छ्रत् तथापि यूयं तस्य साक्षान् नाङ्गीकृतवन्त एव्राहीम एस्त्राको याकूबश्चेश्वरोऽर्थाद् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो म्भिमानं प्राकाशयत्।

XIV किन्तु यूयं तं पवित्रं धार्मिकं पुमांसं नाङ्गीकृत्य हत्याकारिणामेकं स्वेभ्यो दातुम् अयायध्वं।

XV पश्चात् तं ज्वरस्याधिपतिम् अहत किन्तु ईश्वरः श्मशानात् तम् उदस्थापयत तत्र वयं साक्षिण आस्महे।

XVI एभं यं मानुषं यूयं पश्यथ परिचिनुथ य स तस्य नाम्नि विश्वासकरणात् यत्नशक्तिं लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्पूणरूपेण स्वस्थम् अकार्षीत्।

XVII हे भ्रातरो यूयं युष्माकम् अधिपतयश्च अज्ञात्वा कर्माण्येतानि कृतवन्त एदानीं भमैष बोधो ज्ञायते।

XVIII किन्तु ईश्वरः प्रोफ़ेत्स्य दुःखभोगे भविष्यद्वादिनां मुषेभ्यो यां यां कथां पूर्वमेकथयत् ताः कथा एत्थं सिद्धा अकरोत्।

XIX अतः स्वेषां पापमोयनार्थं भेदं कृत्वा मनांसि परिवर्तयध्वं, तस्माद् ईश्वरात् सान्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थास्यति;

XX पुनश्च पूर्वकालम् आरभ्य प्रचारितो यो यीशुप्रोफ़ेस्तम् ईश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति।

XXI किन्तु जगतः सृष्टिमारभ्य ईश्वरो निजपवित्रभविष्यद्वादिगणोऽन यथा कथितवान् तदनुसारेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपर्यन्तं तेन स्वर्गे वासः कर्तव्यः।

XXII युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्दत्तारम् उत्पादयिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूयं मनांसि निधेध्वं।

XXIII किन्तु यः कश्चित् प्राणी तस्य भविष्यद्वादिनः कथां न ग्राहीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्स्यते," एमां कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः केवलौ मूसाः कथयामास एति नहि,

XXIV शिमुयेल्भविष्यद्वादिनम् आरभ्य यावन्तो भविष्यद्वाक्यम् अकथयन् ते सर्वेऽप्येव समयस्यैतस्य कथाम् अकथयेन्।

XXV यूयमपि तेषां भविष्यद्वादिनां सन्तानाः, "तव वंशोद्भवपुंसा सर्वदृशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", एव्राहीमे कथामेतां कथयित्वा ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषेः सार्द्धं यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूयं भवथ।

XXVI अत ईश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्थाप्य युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्य युष्मभ्यम् आशिषं दातुं प्रथमतस्तं युष्माकं निकटे प्रेषितवान्।

IV

I यस्मिन् समये पितरयोऽनौ लोकां उपदिशतस्तस्मिन् समये याजका मन्दिरस्य सेनापतयः सिद्धकीर्णश्च
II तयोर् उपदेशकरणो श्रीष्टस्योत्थानम् उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे य यत्राः
सन्तस्तावुपागमन्।

III तौ धृत्वा दिनावसानकारणान् परदिनपर्यन्तं रुद्ध्वा स्थापितवन्तः।

IV तथापि ये लोकास्तोरुपदेशम् अशुण्वन् तेषां प्रायेण पञ्चसहस्राणि जना व्यश्रसन्।

V परेऽङ्गि अधिपतयः प्रायीना अध्यापकाश्च हानननामा मढायोजकः

VI क्रियङ्गा योऽङ्गि सिक्कन्ट एत्याद्यो मढायोजकस्य ज्ञातयः सर्वे यिःशालभ्नगरे मिलिताः।

VII अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापृच्छन् युवां कथा शक्तया वा केन नाम्ना कर्माण्येतानि कुरुथः?

VIII तदा पितरः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् प्रत्यवादीत्, ङे लोकानाम् अधिपतिगाण ङे
एस्त्रायेलीयप्रायीनाः।

IX अेतस्य दुर्बलमानुषस्य ङितं यत् कर्माङ्कियत, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोऽभवत् तस्येद् अद्यावां
पृच्छथ,

X तर्हि सर्वे एस्त्रायेलीयलोका यूयं ज्ञानीत नासरतीयो यो यीशुः कुशे युष्माभिरविद्यत यश्चेश्वरेण
शमशानाद् उत्थापितः, तस्य नाम्ना ज्ञनीयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्भुषे प्रोत्तिष्ठति।

XI नियेतुमि युष्माभिरयं यः प्रस्तरोऽवज्ञातोऽभवत् स प्रधानकोणस्य प्रस्तरोऽभवत्।

XII तद्भिन्नाः परात् कस्मादपि परित्राणं लवितुं न शक्नोति, येन त्राणं प्राथेत भूमिः लस्यलोकां मध्ये
तादृशं किमपि नाम नास्ति।

XIII तदा पितरयोऽनोरेतादृशीम् अक्षेभतां दृष्ट्वा तावद्विद्वांसौ नीयलोकाविति बुद्ध्वा आश्चर्यम्
अमन्यन्त तौ य यीशोः सङ्गिनौ ज्ञाताविति ज्ञातुम् अशक्नुवन्।

XIV किन्तु ताभ्यां साद्धं तं स्वस्थमानुषं तिष्ठन्तं दृष्ट्वा ते कामप्यपरां आपत्तिं कर्तुं नाशक्नुन्।

XV तदा ते सभातः स्थानान्तरं गन्तुं तान् आज्ञाप्य स्वयं परस्परम् एति मन्त्राणामकुर्वन्।

XVI तौ मानवौ प्रति किं कर्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्चर्यं कर्म कृतवन्तौ तद् यिःशालभन्निवासिनां सर्वेषां
लोकानां समीपे प्राकाशत तस्य वयमपहोतुं न शक्नुमः।

XVII किन्तु लोकानां मध्यम् अेतद् यथा न व्याप्नोति तदर्थं तौ लयं प्रदर्श्य तेन नाम्ना कम्पि मनुष्यं
नोपदिशतम् एति दृढं निषेधामः।

XVIII ततस्ते प्रेरितावाङ्मय अेतदाज्ञापयन् एतः परं यीशो नाम्ना कदापि कामपि कथां मा कथयतं किमपि
नोपदिशन्।

XIX ततः पितरयोऽनौ प्रत्यवदताम् ईश्वरस्याज्ञाग्रहणं वा युष्माकम् आज्ञाग्रहणम् अेतयो मध्ये ईश्वरस्य
गोचरे किं विहितं? यूयं तस्य विवेचनां कुरुत।

XX वयं यद् अपश्याम यदशुणुम य तन्न प्रचारयिष्याम अेतत् कदापि लवितुं न शक्नोति।

XXI यदघटत तद् दृष्ट्वा सर्वे लोका ईश्वरस्य गुणान् अन्ववदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दृष्टयितुं कामप्युपायं
न प्राप्य ते पुनरपि तर्जयित्वा तावत्यजन्।

XXII यस्य मानुषस्यैतत् स्वास्थ्यकरणम् आश्चर्यं कर्माङ्कियत तस्य वयश्चत्वारिंशद्वत्सरा व्यतीताः।

XXIII ततः परं तौ विसृष्टौ सन्तौ स्वसङ्गिनां सन्निधिं गत्वा प्रधानयाजकैः प्रायीनलोकैश्च प्रोक्ताः सर्वाः
कथा ज्ञापितवन्तौ।

XXIV तस्मिन् सर्वे अेकचित्तीभूय ईश्वरमुद्दिश्य प्रोच्यैरेतत् प्रार्थयन्त, ङे प्रभो गगाणपृथिवीपयोधीनां
तेषु य यद् आस्ते तेषां अेश्वरस्त्वं।

XXV त्वं निजसेवकेन दायुदा वाक्यमिदम् उवयिथ, मनुष्या अन्वदेशीयाः कुर्वन्ति कलहं कुतः लोकाः सर्वे
किमर्थं वा यिन्तां कुर्वन्ति निष्कलां।

XXVI परमेशस्य तेनैवाभिषिक्तस्य ज्ञनस्य या विरुद्धमभितिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः।

XXVII कुलतस्तव हस्तेन मन्त्राणया य पूर्वं यदत् स्थिरीकृतं तद् यथा सिद्धं लवति तदर्थं त्वं यम्
अधिषिक्तवान् स अेव पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन हरेद् पन्तीयपीलातो

XXVIII ङन्वदेशीयलोका एस्त्रायेल्लोकाश्च सर्वे अेतं सभायाम् अतिष्ठन्।

XXIX हे परमेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शृणु;

XXX तथा स्वास्थ्यकराण्डर्माणा तव बाहुबलप्रकाशपूर्वकं तव सेवकान् निर्भयेन तव वाक्यं प्रचारयितुं तव पवित्रपुत्रस्य यीशो नाम्ना आभार्यार्थायसम्भवानि य कर्माणि कर्तुञ्चाज्ञापय।

XXXI एत्थं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पत; ततः सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त ईश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्राचारयन्।

XXXII अपरञ्च प्रत्ययकारिलोकसमूहा ऐकमनस ऐकचित्तीभूय स्थिताः। तेषां केपि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजानन् किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्त्यः साधारण्येन स्थिताः।

XXXIII अन्यस्य प्रेरिता महाशक्तिप्रकाशपूर्वकं प्रभो यीशोरुत्थाने साक्ष्यम् अददुः, तेषु सर्वेषु महानुग्रहोऽभवस्य।

XXXIV तेषां मध्ये कस्यापि द्रव्यन्यूनता नाभवद् यतस्तेषां गृहभूम्याद्या याः सम्पत्तय आसन् ता विक्रीय

XXXV तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु तैः स्थापितं; ततः प्रत्येकशः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्।

XXXVI विशेषतः कुप्रोपट्टीपीथो योसिनामको लेविवंशजत ऐको जनो भूम्यधिकारी, यं प्रेरिता बर्णव्वा अर्थात् सान्त्वनादायकं एत्युक्त्वा समाहूयन्,

XXXVII स जनो निजभूमिं विक्रीय तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु स्थापितवान्।

V

I तदा अनानियनामक ऐको जनो यस्य भार्य्याया नाम सडीरा स स्वाधिकारं विक्रीय

II स्वभार्य्यां ज्ञापयित्वा तन्मूल्यस्यैकांशं सङ्गोष्य स्थापयित्वा तदन्त्यांशमात्रमानीय प्रेरितानां यरणेषु समर्पितवान्।

III तस्मात् पितरोकथयत् हे अनानिय भूमौ मूल्यं किञ्चित् सङ्गोष्य स्थापयितुं पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृषावाक्यं कथयितुञ्च शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमज्जनयत्?

IV सा भूमि र्यदा तव हस्तगता तदा किं तव स्वीया नासीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत ऐतादृशी कुक्लपना त्वया कृता? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृषावाक्यं नावादीः किन्त्वीश्वरस्य निकटेऽपि।

V ऐतां कथां श्रुत्वैव सौडनानियो भूमौ पतन् प्राणान् अत्यजत्, तद्गतान्तं यावन्तो लोका अशृण्वन् तेषां सर्वेषां महाभयम् अजायत्।

VI तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणार्य्छाद्य बहिर्नीत्वा श्मशानेऽस्थापयन्।

VII ततः प्रडरैकानन्तरं किं वृत्तं तन्नावगत्य तस्य भार्य्यापि तत्र समुपस्थिता।

VIII ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् ऐतावन्मुद्राभ्यो भूमिं विक्रीता न वा? ऐतत्त्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् ऐतावद्भ्यो मुद्राभ्य ऐव।

IX ततः पितरोकथयत् युवां कथं परमेश्वरस्यात्मानं परीक्षितुम् ऐकमन्त्रेणैवभवतां? पश्य ये तव पतिं श्मशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति त्वामपि बहिर्नेष्यन्ति।

X ततः सापि तस्य यरणसन्निधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत्। पश्चात् तै युवानोऽभ्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृष्ट्वा बहिर्नीत्वा तस्याः पत्युः पार्श्वे श्मशाने स्थापितवन्तः।

XI तस्मात् माण्डल्याः सर्वे लोका अन्यलोकाश्च तां वार्त्तां श्रुत्वा साध्वसं गताः।

XII ततः परं प्रेरितानां हस्तैर्वाकानां मध्ये बह्वाभार्य्याण्यद्भुतानि कर्माण्यक्रियन्तः; तदा शिष्याः सर्वे ऐकचित्तीभूय सुलेमानो डलिनटे सम्भूयासन्।

XIII तेषां सङ्गान्तर्गतो भवितुं कोपि प्रगल्भतां नागमत् किन्तु लोकास्तान् समाद्रियन्त।

XIV स्त्रियः पुरुषाश्च बहवो लोका विश्वास्य प्रभुं शरणमापन्नाः।

XV पितरस्य गमनागमनाभ्यां केनापि प्रकारेण तस्य छाया कस्मिंश्चिज्जने लगिष्यतीत्याशया लोका रोगिणः शिविकया पठयथा यानीय पथि पथि स्थापितवन्तः।

XVI यतुर्दिक्स्थनगरेभ्यो बहवो लोकाः सम्भूय रोगिणोऽपवित्रभुतग्रस्तांश्च यिज्ञशलमम् आनयन् ततः सर्वे स्वस्था अक्रियन्त।

XVII अनन्तरं महायाजकः सिदूकिनां मतग्राहिणस्तेषां सड्यराश्र

XVIII महाक्रोधान्त्विताः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीयलोकानां कारायां बद्ध्वा स्थापितवन्तः।

XIX किन्तु रात्रौ परमेश्वरस्य दूतः कारायां द्वारं भोययित्वा तान् बडिरानीयाकथयत्,
 XX यूयं गत्वा मन्दिरे एडसायमानाः सन्तो लोकान् प्रतीमां ज्वनदायिकां सर्व्वं कथां प्रचारयता
 XXI एति श्रुत्वा ते प्रत्युषे मन्दिरे उपस्थाय उपदिष्टवन्तः। तदा सडयरागणेन सडितो मडायान्जक आगत्य
 मन्त्रिगणम् एड्नायेल्वंशस्य सर्व्वान् राजसभासदः सभास्थान् कृत्वा कारायास्तान् आपयितुं पदातिगणं
 प्रेरितवान्।

XXII ततस्ते गत्वा कारायां तान् अप्राप्य प्रत्यागत्य एति वार्त्ताम् अवादिषुः,

XXIII वयं तत्र गत्वा निर्व्विधं कारायां द्वारं रुद्धं रक्षकांश्च द्वारस्य बडिर्दसायमानान् अदर्शाम् अवे किन्तु
 द्वारं भोययित्वा तन्मध्ये कमपि द्रष्टुं न प्राप्ताः।

XXIV अेतां कथां श्रुत्वा मडायान्जको मन्दिरेस्य सेनापतिः प्रधानयान्जकाश्च, एत परं किमपरं भविष्यतीति
 यिन्तयित्वा सन्दिग्धयित्वा अभवन्।

XXV अेतस्मिन्नेव समये कश्चित् जन आगत्य वार्त्तामेताम् अवदत् पश्यत यूयं यान् मानवान् कारायाम्
 अस्थापयत ते मन्दिरे तिष्ठन्तो लोकान् उपदिशन्ति।

XXVI तदा मन्दिरेस्य सेनापतिः पदातयश्च तत्र गत्वा येल्लोकाः पाषाणान् निक्षिप्यास्मान् मारयन्तीति
 भिया विनत्यायारं तान् आनयन्।

XXVII ते मडासभायां मध्ये तान् अस्थापयन् ततः परं मडायान्जकस्तान् अपृच्छत्,

XXVIII अनेन नाम्ना समुपदेष्टुं वयं किं दृढं न न्यषेधाम्? तथापि पश्यत यूयं स्वेषां तेनोपदेशेने यिउशाखमं
 परिपूर्णां कृत्वा तस्य जनस्य रक्तपातजनितापराधम् अस्मान् प्रत्यानेतुं येष्टवो।

XXIX ततः पितरोन्यप्रेरिताश्च प्रत्यवदन् मानुषस्याज्ञाग्रहणार्थं एश्वरस्याज्ञाग्रहणम् अस्माकमुचितम्।

XXX यं यीशुं यूयं कुशे वेधित्वाडत तम् अस्माकं पैतृक एश्वर उत्थाप्य

XXXI एड्नायेल्वंशानां मनःपरिवर्त्तनं पापक्षमाञ्च कर्त्तुं राजानं परित्रातारञ्च कृत्वा स्वदक्षिणपार्श्वे
 तस्यान्नतिम् अकरोत्।

XXXII अेतस्मिन् वयमपि साक्षिण आस्मडे, तत् केवलं नडि, एश्वर आज्ञाग्राडिभ्यो यं पवित्रम् आत्मनं
 दत्तवान् सोपि साक्षयस्ति।

XXXIII अेतद्वाक्ये श्रुते तेषां हृदयानि विद्वान्यभवन् ततस्ते तान् डन्तुं मन्त्रितवन्तः।

XXXIV अेतस्मिन्नेव समये तत्सभास्थानां सर्व्वलोकानां मध्ये सुप्यातो गमिलीयेल्नामक अेको जनो
 व्यवस्थापकः डिउशिलोक उत्थाय प्रेरितान् क्षार्थं स्थानान्तरं गन्तुम् आदिश्य कथितवान्,

XXXV डे एड्नायेल्वंशीयाः सर्व्वे यूयम् अेतान् मानुषान् प्रति यत् कर्त्तुम् उधतास्तस्मिन् सावधाना भवता।

XXXVI एतः पूर्वं थूदानामैको जन उपस्थाय स्वं कमपि मडापुरुषम् अवदत्, ततः प्रायेण
 यतुःशतलोकस्तस्य मतग्राडिणोभवन् पश्चात् स डतोभवत् तस्याज्ञाग्राडिणो यावन्तो लोकस्ते सर्व्वे
 विकीर्णाः सन्तो डडुतकार्या अभवन्।

XXXVII तस्माज्जन्तान् परं नामलेभनसमये गालीलीययिडूदानामैको जन उपस्थाय बडूल्लोकान् स्वमतं
 ग्राडीतवान् ततः सोपि व्यनश्यत् तस्याज्ञाग्राडिणो यावन्तो लोका आसन् ते सर्व्वे विकीर्णा अभवन्।

XXXVIII अधुना वदामि, यूयम् अेतान् मनुष्यान् प्रति किमपि न कृत्वा क्षान्ता भवत, यत अेष सडूल्व अेतत्
 कर्म य यदि मनुष्याडभवत् तर्डि विडुलं भविष्यति।

XXXIX यदीश्वराडभवत् तर्डि यूयं तस्यान्यथा कर्त्तुं न शक्यथ, वरम् एश्वररोधका भविष्यथा।

XL तदा तस्य मन्त्रणां स्वीकृत्य ते प्रेरितान् आडूय प्रहृत्य यीशो नाम्ना कामपि कथां कथयितुं निषिध्य
 व्यसर्जन्।

XLI किन्तु तस्य नामार्थं वयं लज्जामोगस्य योग्यत्वेन गडिता एत्यत्र ते सानन्दाः सन्तः सभास्थानां
 साक्षाद् अगच्छन्।

XLII ततः परं प्रतिदिनं मन्दिरे गूडे गूडे याविश्रामम् उपदिश्य यीशुप्रीष्टस्य सुसंवाडं प्रचारितवन्तः।

VI

I तस्मिन् समये शिष्याणां बाडुल्यात् प्रात्यडिकदानस्य विश्राणनै र्निन्नदेशीयानां विधवास्त्रीगण उपेक्षिते
 सति एध्रीयलोकैः सडान्यदेशीयानां विवाड उपातिष्ठत्।

II तदा द्वादशप्रेरिताः सर्वान् शिष्यान् संगृह्णाकथयन् ईश्वरस्य कथाप्रयारं परित्यज्य भोजनगवेषणम् अस्माकम् उचितं नडि।

III अतो हे भ्रातृगण वयम् अतत्कर्मणो भारं येभ्यो दातुं शक्नुम अतादृशान् सुभ्यात्यापन्नान् पवित्रेणात्मना ज्ञानेन य पूरान् सप्रजानान् यूयं स्वेषां मध्ये मनोनीतान् कुरुत,

IV किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रयारकर्मणि य नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यामः।

V अतस्यां कथायां सर्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिङ्गान् कि्लिपिः प्रभरो निकानोर् तीमन् पर्म्मिणा थिडुडिमतग्राही-आन्तियणियानगरीयो निकला अतान् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूरान् सप्त ज्ञान्

VI प्रेरितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिरःसु हस्तान् आर्पयन्।

VII अपरञ्च ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्नोत् विशेषतो यिज्ञशालमि नगरे शिष्याणां संभ्या प्रभूतर्पणावर्द्धत याजकानां मध्येपि बलवः प्रीष्टमतग्राहिणोऽभवन्।

VIII स्तिङ्गानो े विश्वासेन पराक्रमेण य परिपूर्णाः सन् लोकानां मध्ये बहुविधम् अद्भुतम् आश्चर्य्यं कर्माकरोत्।

IX तेन विवर्त्तिनीयनाम्ना विभ्यातसङ्घस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिकन्दरीय-कि्लिकीयाशीयादेशीयाः कियन्तो जनाश्रोत्याय स्तिङ्गानेन सार्द्धं व्यवदन्त।

X किन्तु स्तिङ्गानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना य ईदृशीं कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्तिं कर्तुं नाशक्नुवन्।

XI पश्चात् तै लॉभिताः कतिपयजनाः कथामेनाम् अकथयन्, वयं तस्य मुपतो मूसा ईश्वरस्य य निन्दावाक्यम् अश्रौष्म।

XII ते लोकानां लोकप्रायीनानाम् अध्यापकानाञ्च प्रवृत्तिं ज्ञनयित्वा स्तिङ्गानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा मडासभाभ्यम् आनयन्।

XIII तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तेऽकथयन् ओष ज्ञन अतत्पुण्यस्थानव्यवस्थयो निन्दातः कदापि न निवर्त्तते।

XIV कुलतो नासरतीययीशुः स्थानमेतद् उच्छिन्नं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवहारणम् अन्यत्र्यं करिष्यति तस्यैतादृशीं कथां वयम् अशृणुम।

XV तदा मडासभास्थाः सर्वे तं प्रति स्थिरां दृष्टिं कृत्वा स्वर्गदूतमुपसदृशं तस्य मुपम् अपश्यन्।

VII

I ततः परं मडायाजकः पृष्टवान्, ओषा कथां किं सत्या?

II ततः स प्रत्यवदत्, हे पितरो हे भ्रातरः सर्वे लाका मनासि निधुध्वा अस्माकं पूर्वपुरुष एभ्राहीम् डारणनगरे वासकरणात् पूर्व यदा अराम्-नडरयिमदेशे आसीत् तदा तेजोमय ईश्वरो दर्शनं दत्वा

III तमवदत् त्वं स्वदेशजातिमित्राणि परित्यज्य यं देशमहं दर्शयिष्यामि तं देशं व्रजा

IV अतः स कस्टीयदेशं विडाय डारणनगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि मृते यत्र देशे यूयं निवसथ स अनें देशमागच्छत्।

V किन्वीश्वरस्तस्मै कमप्यधिकारम् अर्थाद् अकपडपरिमितां भूमिमपि नाददात्; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि सन्तानैः सार्द्धम् अेतस्य देशस्याधिकारी त्वं भविष्यसीति तम्प्रत्यङ्गीकृतवान्।

VI ईश्वर एत्थम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परदेशे निवत्स्यन्ति ततस्तद्देशीयलोकाश्रवतुःशतवत्सरान् यावत् तान् दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवहारं करिष्यन्ति।

VII अपरम् ईश्वर अनेनां कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति ताव्लोकान् अहं दण्डयिष्यामि, ततः परं ते बडिर्गताः सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्ते।

VIII पश्चात् स तस्मै त्वकष्टेदस्य नियमं दत्तवान्, अत एरुडाकनाम्नि एभ्राहीम अकपुत्रे जाते, अष्टमदिने तस्य त्वकष्टेदम् अकरोत्। तस्य एरुडाकः पुत्रो याकुब्, ततस्तस्य याकुब्नोऽस्माकं द्वादश पूर्वपुरुषा अजायन्त।

IX ते पूर्वपुरुषा ईर्ष्याया परिपूर्णा मिसरदेशं प्रेषयितुं यूधुर्कं व्यकीरण्।

X किन्वीश्वरस्तस्य साडायो भूत्वा सर्वस्या दुर्गते रक्षित्वा तस्मै बुद्धिं दत्वा मिसरदेशस्य राज्ञः किरीणः प्रियपात्रं कृतवान् ततो राजा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य य शासनपदं तस्मै दत्तवान्।

XI तस्मिन् समये मिसर-किनानदेशयो दुर्भिक्षाढेतोरतिक्लिष्टत्वात् नः पूर्वपुरुषा लक्ष्यद्रव्यं नावलन्ता

XII किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याकूब् एभां वार्ता श्रुत्वा प्रथमम् अस्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरं प्रेषितवान्।

XIII ततो द्वितीयवारगमने यूषङ् स्वभ्रातृभिः परिचितीडोभवत्; यूषङो भ्रातरः किरीए राजेन परिचिती अभवन्।

XIV अनन्तरं यूषङ् भ्रातृगणं प्रेष्य निजपितरं याकूब् निजान् पञ्चाधिकसप्ततिसंख्यकान् ज्ञातिजनांश्च समाहूतवान्।

XV तस्माद् याकूब् मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेऽभियन्त।

XVI ततस्ते शिभिर्म नीता यत् श्मशानम् एब्राहीम् मुद्रादत्वा शिभिः पितु ङमोरः पुत्रेभ्यः क्रीतवान् तत्श्मशाने स्थापयाञ्चिकिरे।

XVII ततः परम् ईश्वर एब्राहीमः सन्निधौ शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृतवान् तस्याः प्रतिज्ञायाः क्लनसमये निकटे सति एसायेवलोका सिमरदेशे वर्द्धमाना बहुसंख्या अभवन्।

XVIII शेषे यूषङ् यो न परिचिनोति तादृश ओको नरपतिरुपस्थाप्य

XIX अस्माकं ज्ञातिभिः सार्द्धं धूर्ततां विधाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहारपूर्वकं तेषां वंशानाशनाय तेषां नवजातान् शिशून् अङ्घ्रिं रिरक्षेपयत्।

XX अतस्मिन् समये मूसा जङ्गे, स तु परमसुन्दरोऽभवत् तथा पितृगृहे मासत्रयपर्यन्तं पालितोऽभवत्।

XXI किन्तु तस्मिन् अङ्घ्रिं निक्षिप्ते सति किरीएराजस्य कन्या तम् उत्तोल्य नीत्वा दत्तकपुत्रं कृत्वा पालितवती।

XXII तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविधायाः पारदृष्ट्या सन् वाक्ये क्रियायाञ्च शक्तिमान् अभवत्।

XXIII स सम्पूर्णयत्वारिशद्वत्सरवयस्को भूत्वा एसायेलीयवंशनिजभ्रातृन् साक्षात् कर्तुं मतिं यको

XXIV तेषां जनमेकं ङिसितं दृष्ट्वा तस्य सपक्षः सन् ङिसितजनम् उपकृत्य मिसरीयज्जं जघान।

XXV तस्य हस्तेनेश्वरस्तान् उद्भरिष्यति तस्य भ्रातृगण एति ज्ञास्यति स एत्यनुमानं यकार, किन्तु ते न बुबुधिरे।

XXVI तत्परे ङडनि तेषाम् उलभयो ज्ञनयो वाङ्कलङ् उपस्थिते सति मूसाः समीपं गत्वा तयो मेलनं कर्तुं मतिं कृत्वा कथयामास, ङे मङ्गलशयौ युवां भ्रातरौ परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः?

XXVII ततः समीपवासिनं प्रति यो ज्जोऽन्यायं यकार स तं दूरीकृत्य कथयामास, अस्माकमुपरि शास्तृत्वविचारयितृत्वपद्योः कस्त्वां नियुक्तवान्?

XXVIII ह्यो यथा मिसरीयं हतवान् तथा ङिं मामपि ङनिष्यसि?

XXIX तदा मूसा अतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं यङ्के, ततो मिदियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्थौ, ततस्तत्र दूी पुत्रौ जङ्गाते।

XXX अनन्तरं यत्वारिशद्वत्सरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्तरे प्रज्वलितस्तम्भवस्य वह्निशिषायां परमेश्वरदूतस्तस्मै दर्शनं ददौ।

XXXI मूसास्तस्मिन् दर्शने विस्मयं मत्वा विशेषं ज्ञातुं निकटे गच्छति,

XXXII अतस्मिन् समये, अङ्घं तव पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरोऽर्थाद् एब्राहीम ईश्वर एरुडाङ्क ईश्वरो याकूब् ईश्वरश्च, मूसा मुद्विश्य परमेश्वरस्यैतादृशीं विहायसीया वाणीं बभूव, ततः स कम्पान्वितः सन् पुन र्निरीक्षितुं प्रगल्भो न अबभूव।

XXXIII परमेश्वरस्तं जगाद, तव पाद्योः पादुके भोयय यत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः।

XXXIV अङ्घं मिसरदेशस्थानां निजलोकानां दुर्दृशां नितान्तम् अपश्यं, तेषां कातयोजितञ्च श्रुतवान् तस्मात् तान् उद्भर्तुम् अवरुह्यागमम्; एदानीम् आगच्छ मिसरदेशं त्वां प्रेषयामि।

XXXV कस्त्वां शास्तृत्वविचारयितृत्वपद्यो नियुक्तवान्, एति वाक्यमुक्त्वा तै यौ मूसा अवज्ञातस्तमेव ईश्वरः स्तम्भमध्ये दर्शनदात्रा तेन दूतेन शास्तारं मुक्तिदातारञ्च कृत्वा प्रेषयामास।

XXXVI स य मिसरदेशे सूङ्गाम्नि समुद्रे य पञ्चात् यत्वारिशद्वत्सरान् यावत् मङ्गाप्रान्तरे नानाप्रकाराण्यद्भुतानि कर्माणि लक्षाणानि य दर्शयित्वा तान् अङ्घः कृत्वा समानिनाया।

XXXVII प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणस्य मध्ये मादृशम् अेकं भविष्यद्भक्तारम् उवाचदयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो ज्ञन एसायेलः सन्तानेभ्य अेनां कथां कथयामास स अेष मूसाः।

XXXVIII मडाप्रान्तरस्थमण्डलीमध्येऽपि स अेव सीनयपर्वतोपरि तेन साद्धं संलापिनो द्रुतस्य यास्मत्पितृगणस्य मध्यस्थः सन् अस्मभ्यं द्वातव्यनि ज्ञवनदायकानि वाक्यानि लेभे।

XXXIX अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं क्त्वा स्वेभ्यो दूरीकृत्य मिसरदेशं परापृत्य गन्तुं मनोभिरभिलष्य डारोणं जगद्गुः,

XL अस्माकम् अग्नेऽग्ने गन्तुम् अस्मदर्थं देवगणं निर्माडि यतो यो मूसा अस्मान् मिसरदेशाद् बडिः कृत्वानीतवान् तस्य किं ज्ञातं तदस्माभिर्न ज्ञायते।

XLI तस्मिन् समये ते गोवत्साकृतिं प्रतिमां निर्मायि तामुद्दिश्य नैवेद्यमुत्सृज्य स्वडस्तकृतवस्तुना आनन्दितावन्तः।

XLII तस्माद् एश्वरस्तेषां प्रति विमुषः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्गणं पूजयितुं तेभ्योऽनुमतिं ददौ, यादृशं भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितमास्ते, यथा, एसायेलीयवंशा रे यत्वारिशत्समान् पुरा। मडति प्रान्तरे संस्था यूयन्तु यानि या बलिडोमादिकर्माणि कृतवन्तस्तु तानि किं मां समुद्दिश्य युष्माभिः प्रकृतानीति नैव या

XLIII किन्तु वो मोलकाप्यस्य देवस्य दूष्यमेव या युष्माकं रिम्कुनाप्याया देवतायाश्च तारका। अेतयोरुभयो मूर्ती युष्माभिः परिपूजितो अतो युष्मांस्तु बाबेलः पारं नेष्यामि निश्चितं।

XLIV अपरञ्च यन्निर्दर्शनम् अपश्यस्तदनुसारेण दूष्यं निर्माडि यस्मिन् एश्वरो मूसाम् अेतद्वाक्यं बभाषे तत् तस्य निरूपितं साक्ष्यस्वरूपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सड प्रान्तरे तस्थौ।

XLV पश्चात् यिडोशूयेन सडितैस्तेषां वंशजातैरस्मत्पूर्वपुरुषैः स्वेषां सम्मुषाद् एश्वरेण दूरीकृतानाम् अन्त्येष्टीयानां देशाधिकृतिकाले समानीतं तद् दूष्यं दायुदोधिकारे यावत् तत्र स्थान आसीत्।

XLVI स दायुद् परमेश्वरस्यानुगडं प्राप्य याकूब् एश्वरार्थम् अेकं दूष्यं निर्मातुं ववाञ्छः,

XLVII किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिस्म अेकं निर्मितवान्।

XLVIII तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्मिंश्चिद् डस्तकृते मन्दिरे निवसतीति नडि, भविष्यद्वादी कथामेतां कथयति, यथा,

XLIX परेशो वदति स्वर्गो रञ्जसिंहासनं ममा मदीयं पादपीठञ्च पृथिवी भवति ध्रुवो तडि यूयं कृते मे किं प्रनिर्मास्यथ मन्दिरे। विश्रामाय मदीयं वा स्थानं किं विधते त्विड।

१ सर्वोप्येतेानि वस्तूनि किं मे डस्तकृतानि ना।

LI डे अनाज्ञाग्राडका अन्तःकरणे श्रवणे यापवित्रवोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकूल्यम् आयस्य, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा यूयमपि तादृशाः।

LII युष्माकं पूर्वपुरुषाः कं भविष्यद्वादिनं नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य ज्ञनस्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अहन् यूयम् अघूना विश्वासघातिनो भूत्वा तं धार्मिकं ज्ञनम् अडता।

LIII यूयं स्वर्गीयदूतगणेन व्यवस्थां प्राप्यापि तां नायस्यथ।

LIV एमां कथां श्रुत्वा ते मनःसु बिड्ढाः सन्तस्तं प्रति दन्तघर्षणम् अकुर्वन्।

LV किन्तु स्तिडानः पवित्रेणात्मना पूर्णो भूत्वा गगणं प्रति स्थिरदृष्टिं कृत्वा एश्वरस्य दक्षिणे दण्डायमानं यीशुञ्च विलोक्य कथितवान्:

LVI पश्य, मेघद्वारं मुक्तम् एश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतञ्च पश्यामि।

LVII तड ते प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा कर्णोष्वड्गुली निर्घाय अेकयितीभूय तम् आकमन्।

LVIII पश्चात् तं नगराद् बडिः कृत्वा प्रस्तरैराहनन् साक्षिणो लाकाः शौलनाम्नो यूनश्चरस्यसन्निधौ निजवस्त्राणि स्थापितवन्तः।

LIX अनन्तरं डे प्रभो यीशे मदीयमात्मानं गृडाण स्तिडानस्येति प्रार्थनवाक्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराहनन्।

LX तस्मात् स ज्ञानुनी पातयित्वा प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा, डे प्रभे पापमेतद् अेतेषु मा स्थापय, एत्युक्त्वा मडानिद्रां प्राप्नोत्।

VIII

I तस्य इत्याकराणां शौलोपि सममन्यता तस्मिन् समये यिज्ञशाखमनगरस्थां माइडलीं प्रति मडाताडनायां ज्ञातायां प्रेरितलोकान् ङित्वा सर्व्वेऽपरे यिडूदाशोमिरोएदशयो नांनास्थाने विकीर्णाः सन्तो गताः।

II अनन्यस्य भक्तलोकस्तं स्तिकां श्मशाने स्थापयित्वा बहु व्यलपन्।

III किन्तु शौलो गृडे गृडे भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बध्ध्वा माइडल्या मडोत्पातं कृतवान्।

IV अनन्यस्य ये विकीर्णा अभवन् ते सर्व्वत्र भ्रमित्वा सुसंवादे प्राचारयन्।

V तदा इल्लिपिः शोमिरोएनगरं गत्वा श्रीष्ठाप्यान् प्राचारयत्।

VI ततोऽशुयि-भृतग्रस्तलोकैभ्यो भूताश्रीत्कृत्यागरच्छन् तथा भडवः पक्षाघातिनः भञ्जा लोकाश्च स्वस्था अभवन्।

VII तस्मात् लाका ईदृशं तस्याश्चार्थं कर्म विलोक्य निशम्य य सर्व्व ऐकयितीभूय तेनोक्ताप्याने मनांसि न्यदधुः।

VIII तस्मिन्नगरे मडानन्दश्चाभवत्।

IX ततः पूर्वं तस्मिन्नगरे शिमोन्नामा कश्चिज्जो नो बह्वी र्मायाक्रियाः कृत्वा स्वं कञ्चन मडापुरुषं प्रोय्य शोमिरोएयीयानां मोडं ज्ञनयामासा।

X तस्मात् स मानुष ईश्वरस्य मडाशक्तिस्वरूपं इत्युक्त्वा बालवृद्धवनिताः सर्व्वे लाकास्तस्मिन् मनांसि न्यदधुः।

XI स बहुकालान् मायाविक्रियया सर्व्वान् अतीव मोडयाञ्चकार, तस्मात् ते तं मेनिरे।

XII किन्तु ईश्वरस्य राजस्य यीशुप्रीष्टस्य नाम्नश्चाप्यानप्रचारिणः इल्लिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरुषोभयलोका मज्जित्वा अभवन्।

XIII शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत् ततो मज्जितः सन् इल्लिपेन कृताम् आश्चर्य्यक्रियां लक्षाश्च विलोक्यासम्भवं मन्यमानस्तेन सङ्ग स्थितवान्।

XIV इत्थं शोमिरोएदशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अगृह्णन् इति वार्तां यिज्ञशाखमनगरस्थप्रेरिताः प्राप्य पितरं योडनञ्च तेषां निकटे प्रेषितवन्तः।

XV ततस्ती तत् स्थानम् उपस्थाप्य लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन्ति तदर्थं प्रार्थयतां।

XVI यतस्ते पुरा केवलप्रभुयीशो नांम्ना मज्जितमात्रा अभवन्, न तु तेषां मध्ये कम्पि प्रति पवित्रस्यात्मन आविर्भावो ज्ञातः।

XVII किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वर्पितेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्राप्नुवन्।

XVIII इत्थं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्तान् दृष्ट्वा स शिमोन् तयोः समीपे मुद्रा आनीय कथितवान्।

XIX अहं यस्य गात्रे इहस्त्वम् अर्पयिष्यामि तस्यापि यथेत्थं पवित्रात्मप्राप्तिं र्भवति तादृशीं शक्तिं मह्यं दत्तां।

XX किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तव मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्थं बुद्धवान्।

XXI ईश्वराय तावन्तःकराणां सरलं नडि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति।

XXII अत ऐतत्पापडेतोः भेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तव मनस ऐतस्याः कुक्लपनायाः क्षमा भवति, ऐतदर्थम् ईश्वरे प्रार्थनां कुरु।

XXIII यतस्त्वं तिक्तपित्ते पापस्य बन्धने य यदसि तन्मया बुद्धम्।

XXIV तदा शिमोन् अकथयत् तर्हि युवाभ्यामुद्विता कथा मयि यथा न कुलति तदर्थं युवां मन्निमित्तं प्रभौ प्रार्थनां कुरुतां।

XXV अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोएयीयानाम् अनेकग्रामेषु सुसंवादेञ्च प्रचारयन्तौ यिज्ञशाखमनगरं परावृत्य गतौ।

XXVI ततः परम् ईश्वरस्य दूतः इल्लिपम् इत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षाश्यां दिशि यो मार्गो प्रान्तरस्य मध्येन यिज्ञशाखमो डसानगरं याति तं मार्गं गच्छ।

XXVII ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनाम्नः कूष्लोकाणां राज्याः सर्व्वसम्पत्तेरधीशः कूशदशीय ऐकः षडो भञ्जनार्थं यिज्ञशाखमनगरम् आगत्य

XXXVIII पुनरपि रथमारुह्य विशयियनाम्नो भविष्यद्वादिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति।

XXXIX अतस्मिन् समये आत्मा द्विलिपम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्द्धं भिला

XXX तस्मात् स धावन् तस्य सन्निधावुपस्थाप्य तेन पठ्यमानं विशयियथविष्यद्वादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्टवान् यत् पठसि तत् किं बुध्यसे?

XXXI ततः स कथितवान् केनयिन्न बोधितोऽहं कथं बुध्येय? ततः स द्विलिपं रथमारोढुं स्वेन सार्द्धम् उपवेष्टुञ्च न्यवेदयत्।

XXXII स शास्त्रस्येतद्वाक्यं पठितवान् यथा, समानीयत घाताय स यथा भेषशावकः। लोमच्छेदकसाक्षाद्य्य भेषश्च नीरवो यथा। आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत।

XXXIII अन्यायेन विद्यारेण स उच्छिन्नो ऽभवत् तदा। तत्कालीनमनुष्यान् को ज्ञनो वर्णयितुं क्षमः। यतो ञ्जवन्नृणां देशात् स उच्छिन्नो ऽभवत् ध्रुवं।

XXXIV अनन्तरं स द्विलिपम् अवदत् निवेदयामि, भविष्यद्वादी यामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्चिद् अन्यस्मिन्?

XXXV ततः द्विलिपस्तत्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाध्यानं तस्याग्रे प्रास्तौत्।

XXXVI एत्थं मार्गेण गच्छन्तौ जलाशयस्य समीप उपस्थितौ; तदा क्वलीबोऽवादीत् पश्यात्र स्थाने जलमास्ते मम मञ्जने का बाधा?

XXXVII ततः द्विलिप उत्तरं व्याहृत स्वान्तःकरणेन साकं यद्वि प्रत्येषि तर्हि बाधा नास्ति। ततः स कथितवान् यीशुप्रीष्ट ईश्वरस्य पुत्र एत्यहं प्रत्येभि।

XXXVIII तदा रथं स्थगितं कर्तुम् आदिष्टे द्विलिपकलीबौ द्वौ जलम् अवारुढतां; तदा द्विलिपस्तम् मञ्जयामासा।

XXXIX तत्पश्चात् जलमध्याद् उत्थितयोः सतोः परमेश्वरस्यात्मा द्विलिपं हत्वा नीतवान्, तस्मात् क्वलीबः पुनस्तं न दृष्टवान् तथापि हृष्टयितः सन् स्वमार्गेण गतवान्।

XL द्विलिपश्चात्सोद्गमम् उपस्थाप्य तस्मात् कैसरियानगर उपस्थितिकालपर्यन्तं सर्वस्मिन्नगरे सुसंवाहं प्रचारयन् गतवान्।

IX

I तत्कालपर्यन्तं शौलः प्रभोः शिष्याणां प्रातिकूल्येन ताऽनाबधयोः कथां निःसारयन् म्हायाजकस्य सन्निधिं गत्वा।

II स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मतग्राहिणं यं कञ्चित् पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिश्शालमम् आनयतीत्याशयेन दम्भेषकनगरीयं धर्मसमाजान् प्रति पत्रं यायितवान्।

III गच्छन् तु दम्भेषकनगरनिकट उपस्थितवान्; ततोऽऽकस्माद् आकाशात् तस्य यतुर्दिक्षु तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपतत्।

IV पश्चात् ङे शौल ङे शौल कुतो मां ताऽयसि? स्वं प्रति प्रोक्तम् अतं शब्दं श्रुत्वा।

V स पृष्टवान्, ङे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताऽयसि स अवेाहं; कष्टकस्य मुभे पदाघातकरणं तव कष्टम्।

VI तदा कम्भमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् ङे प्रभो मया किं कर्तव्यं? भवत एच्छा का? ततः प्रभुराज्ञापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत् कर्तव्यं तद् वदिष्यते।

VII तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृष्ट्वा स्तब्धाः सन्तः स्थितवन्तः।

VIII अनन्तरं शौलो भूमित उत्थाय यक्षुषी उन्मील्य कमपि न दृष्टवान्। तदा लोकास्तस्य हस्तौ धृत्वा दम्भेषकनगरम् आनयन्।

IX ततः स दिनत्रयं यावद् अन्धो भूत्वा न भुक्तवान् पीतवांश्च।

X तदनन्तरं प्रभुस्तदम्भेषकनगरवासिन अकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्वा आहूतवान् ङे अननिया ततः स प्रत्यवादीत्, ङे प्रभो पश्य शुणोमि।

XI तदा प्रभुस्तमाज्ञापयत् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्गं गत्वा यिद्धानिवेशने तार्थनगरीयं शौलनामानं जन्वं गवेषयन् पृच्छ;

XII पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियनामक अेको ज्ञनस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे छस्ताप्रंणं कृत्वा दृष्टिं ददातीत्यं स्वप्ने दृष्टवान्।

XIII तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् ङे प्रभो यिज्ञशालमि पवित्रलोकान् प्रति सोऽनेकहिंसां कृतवान्;

XIV अत्र स्थाने य ये लोकस्तव नाम्नि प्रार्थयन्ति तानपि बद्धुं स प्रधानयाजकेभ्यः शक्तिं प्राप्तवान्, एभं कथाम् अङ्गम् अनेकेषां मुषेभ्यः श्रुतवान्।

XV किन्तु प्रभुरकथयत्, याहि भिन्नदेशीयलोकानां भूपतीनाम् एसायेल्लोकानाञ्च निकटे मम नाम प्रचारयितुं स ज्ञनो मम मनोनीतपात्रमास्ते।

XVI मम नामनिमित्तञ्च तेन कियान् मङ्गान् क्लेशो भोक्तव्य एतत् तं दर्शयिष्यामि।

XVII ततो ऽननियो गत्वा गृहं प्रविश्य तस्य गात्रे छस्ताप्रंणं कृत्वा कथितवान्, ङे भ्रातः शौल त्वं यथा दृष्टिं प्राप्नोषि पवित्रेणात्मना परिपूर्णां भवसि य, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुयीशुस्तुभ्यं दर्शनम् अददात् स मां प्रेषितवान्।

XVIII एत्युक्तमात्रे तस्य यक्षुर्भ्याम् मीनशल्कवद् वस्तुनि निर्गते तत्क्षणात् स प्रसन्नयक्षु भूत्वा प्रोत्थाय मञ्जिजतोऽभवत् लुक्त्वा पीत्वा सभलोभवय्य।

XIX ततः परं शौलः शिष्यैः सङ्ग कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्भेकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं

XX सर्वलज्जनावनानि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुत्र एभं कथां प्राचारयत्।

XXI तस्मात् सर्वे श्रोतारश्चमत्कृत्य कथितवन्तो यो यिज्ञशालमनगर एतन्नाम्ना प्रार्थयित्वा लोकान् विनाशितवान् एवम् एतादृशलोकान् अदृष्ट्वा प्रधानयाजकनिकटे नयतीत्याशया एतत्स्थानमभ्यागच्छत् सऽवेव किमयं न भवति?

XXII किन्तु शौलः क्रमश उत्साहवान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो ज्ञन एतस्मिन् प्रमाणां दत्वा दम्भेक-निवासियिद्धीयलोकान् निरुत्तरान् अकरोत्।

XXIII एत्थं अङ्गुतिथे काले गते यिद्धीयलोकान् अङ्गु मन्त्रयामासुः

XXIV किन्तु शौलस्तेषामेतस्या मन्त्रणाया वार्तां प्राप्तवान् ते तं अङ्गु तु दिवानिशं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽतिष्ठन्;

XXV तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रौ पिटके निधाय प्रायीरेणावारोऽयन्।

XXVI ततः परं शौलो यिज्ञशालमं गत्वा शिष्यगणेन सार्द्धं स्थातुम् अैषत्, किन्तु सर्वे तस्मादभिलभ्युः स शिष्य एति य न प्रत्ययन्।

XXVII एतस्माद् अर्षाब्बास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स य यथाक्षोभः सन् दम्भेकनगरे यीशो नाम प्राचारयत् एतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्।

XXVIII ततः शौलस्तेः सङ्ग यिज्ञशालमि कालं यापयन् निर्भयं प्रभो यीशो नाम प्राचारयत्।

XXIX तस्माद् अन्यदेशीयलोकैः सार्द्धं विवाहस्योपस्थितत्वात् ते तं अङ्गुम् अयेष्टन्।

XXX किन्तु भ्रातृगाणस्तज्ज्वात्वा तं डैसरियानगरं नीत्वा तार्षनगरं प्रेषितवान्।

XXXI एत्थं सति यिद्धीयगालील्शोमिरोऽदेशीयाः सर्वा मण्डल्यो विश्रामं प्राप्तास्ततस्तासां निष्ठाभवत् प्रभो भिया पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया य कालं क्षेपयित्वा अङ्गुसंख्या अभवन्।

XXXII ततः परं पितरः स्थाने स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोद्गरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्।

XXXIII तदा तत्र पक्षाघातव्याधिनाष्टौ वत्सरान् शय्यागतम् अनेयनामानं मनुष्यं साक्षत् प्राप्य तमवदत्,

XXXIV ङे अनेय यीशुप्रीष्टस्त्वं स्वस्थम् अकार्षीत्, त्वमुत्थाय स्वशय्यां निक्षिप, एत्युक्तमात्रे स

उदतिष्ठत्।

XXXV एतादृशं दृष्ट्वा लोद्शारोऽनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्तन्त।

XXXVI अपरञ्च भिक्षादानादिषु नानकियासु नित्यं प्रवृत्ता या याङ्गिनगरनिवासिनी टाबिथानामा शिष्या यां दृक्क अर्थाद् हरिणीभयुक्त्वा आह्वयन् सा नारी

XXXVII तस्मिन् समये रुग्णा सती प्राणान् अत्यजत्, ततो लोकान्तां प्रक्षाल्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्।

XXXVIII लोद्गरं याङ्गोनगरस्य समीपस्थं तस्मात्तत्र पितर आस्ते, एतित् वार्त्ता श्रुत्वा तूर्णं तस्यागमनार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजौ प्रेषितवान्।

XXXIX तस्मात् पितर उत्थाय ताभ्यां सार्द्धम् आगच्छत्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठं समानीते य विधवा: स्वाभि: सह स्थितिकाले दृक्क्या कृतानि यान्युत्तरीयाणि परिधेयानि य तानि सर्व्वाणि तं दर्शयित्वा रुदत्यश्रुतसृषु दिक्ष्वतिष्ठन्।

XL किन्तु पितरस्ता: सर्व्वा बलि: कृत्वा ज्ञानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात् शवं प्रति दृष्टि कृत्वा कथितवान्, हे टाभीथे त्वमुत्तिष्ठ, एतित् वाक्य उक्ते सा स्त्री यक्षुषी प्रोन्मील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविशत्।

XLI तत: पितरस्तस्या: करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्चाङ्घ्र्य तेषां निकटे सञ्चवां तां समार्पयत्।

XLII अेषा कथा समस्तयाङ्गोनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोका: प्रभो व्यश्वसन्।

XLIII अपरञ्च पितरस्तथाङ्गोनगरीयस्य कस्यचित् शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे बडुदिनानि न्यवसत्।

X

I डैसरियानगर एतावित्थाप्यसैन्यान्तर्गत: कर्णालियनामा सेनापतिरासीत्।

II स सपरिवारो भक्त ईश्वरपरायणश्चासीत्; लोकेभ्यो बडूनि दानादीनि दत्त्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयाञ्चके।

III अेकदा तृतीयप्रहरवेलायां स दृष्टवान् ईश्वरस्यैको दूत: सप्रकाशं तत्समीपम् आगत्य कथितवान्, हे कर्णालिय।

IV किन्तु स तं दृष्ट्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं? तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि य साक्षिस्वत्प्रं भूत्वेश्वरस्य गौरभमभवत्।

V एदानीं याङ्गोनगरं प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विख्यातो य: शिमोन् तम् आह्वयय:

VI तस्मात् त्वया यद्यत् कर्तव्यं तत्तत् स वदिष्यति।

VII एत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णालिय: स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जनौ नित्यं स्वसङ्गिनां सैन्यानाम् अेकां भक्तसेनाञ्चाङ्घ्र्य।

VIII सकलमेतं वृत्तान्तं विज्ञाप्य याङ्गोनगरं तान् प्राडिषोत्।

IX परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीपे उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रहरवेलायां प्रार्थयितुं गृहपृष्ठम् आरोहत्।

X अेतस्मिन् समये क्षुधार्त: सन् किञ्चिद् भोक्तुम् अैच्छत् किन्तु तेषाम् अन्नासादनसमये स मूर्च्छित: सन्नपतत्।

XI ततो मेघद्वारं मुक्तं यतुभि: कोशै र्भम्बितं बृहद्वस्त्रमिव किञ्चन भाजन्म् आकाशात् पृथिवीम् अवारोहतीति दृष्टवान्।

XII तन्मध्ये नानप्रकारा ग्राभ्यवन्धपशव: भेयरोरोगामिप्रभृतयो जन्तवश्चासन्।

XIII अनन्तरं हे पितर उत्थाय हत्वा भुङ्क्व तम्प्रतीयं गगणीया वाणी ज्ञात्।

XIV तदा पितर: प्रत्यवदत्, हे प्रभो ईदृशं भा भवतु, अहम् अेतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुक्तवान्।

XV तत: पुनरपि तादृशी विडयसीया वाणी ज्ञाता यद् ईश्वर: शुचि कृतवान् तत् त्वं निषिद्धं न ज्ञानीहि।

XVI एत्थं त्रि: सति तत् पात्रं पुनराकृष्टं आकाशम् अगच्छत्।

XVII तत: परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव एत्यत्र पितरो मनसा सन्देग्धि, अेतस्मिन् समये कर्णालियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्निधावुपस्थाय,

XVIII शिमोन् गृहमन्विच्छन्त: सम्भृष्ट्याङ्घ्र्य कथितवन्त: पितरनाम्ना विख्यातो य: शिमोन् स किमत्र प्रवसति?

XIX यदा पितरस्तद्दर्शनस्य भावं मनसान्दोलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्त्वां मृगयन्तो

XX त्वम् उत्थायावरुह नि:सन्देहं तै: सह गच्छ मयैव ते प्रेषिता:।

XXI तस्मात् पितरोऽवरुह्य कर्णीलियप्रेरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत यूयं यं मृगयध्वे स ज्जोहं, यूयं किन्निमित्तम् आगताः?

XXII ततस्ते प्रत्यवदन् कर्णीलियनामा शुद्धसत्त्व ईश्वरपरायणो यिद्धृतीयदेशस्थानां सर्वेषां सन्निधौ सुभ्यात्यापन्न अेकः सेनापतिर्निजगृहं त्वामाहूय नेतुं त्वत्तः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समादिष्टः।

XXIII तदा पितरस्तान्बन्धन्तरं नीत्वा तेषामालिख्यं कृतवान्, परेऽहनि तैः सार्द्धं यात्रामकरोत्, याद्वोनिवासिनां भ्रातृणां कियन्तो जनाश्च तेन सह गताः।

XXIV परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णीलियो ज्ञातिबन्धून् आहूयानीय तान् अपेक्ष्य स्थितः।

XXV पितरे गृह उपस्थिते कर्णीलियस्तं साक्षात्कृत्य यरणयोः पतित्वा प्राणमत्।

XXVI पितरस्तमुत्थाप्य कथितवान्, उत्तिष्ठाहमपि मानुषः।

XXVII तदा कर्णीलियेन साकम् आलपन् गृहं प्राविशत् तन्मध्ये य बहूलोकानां समागमं दृष्ट्वा तान् अवदत्,

XXVIII अन्यज्जातीयलोकैः महालपनं वा तेषां गृहमध्ये प्रवेशनं यिद्धृतीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथ; किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचिं वा ज्ञातुं मम नोयित्म एति परमेश्वरो मां ज्ञापितवान्।

XXIX एति डेतोराह्वानश्रवणमात्रात् काञ्चनापत्तिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आहूयत?

XXX तदा कर्णीलियः कथितवान्, अद्य यत्वारि दिनानि ज्ञातानि अेतावद्देलं यावद् अहम् अनाहार आसन् ततस्तृतीयप्रहरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोभयवस्त्रभृद् अेको ज्जो मम समक्षं तिष्ठन् अेतां कथाम् अकथयत्,

XXXI हे कर्णीलिय त्वदीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगोचरीभूता तव दानादि य साक्षिस्त्वज्ञं भूत्वा तस्य दृष्टिगोचरमभवत्।

XXXII अतो याज्ञानगरे प्रति लोकान् प्रदित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नः कस्यचिद्यन्मर्कारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् तमाहूययः ततः स आगत्य त्वाम् उपदेक्षयति।

XXXIII एति कारणात् तत्क्षणात् तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् एति तद्वं कृतवान्। ईश्वरो यान्याप्यानानि कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्वे साम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः।

XXXIV तदा पितर एमां कथां कथयितुम् आरब्धवान्, ईश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन्

XXXV यस्य कस्यचिद् देशस्य यो लोकस्तस्माद्भीत्वा सत्कर्म करोति स तस्य ग्राह्यो भवति, अेतस्य निश्चयम् उपलब्धवानहम्।

XXXVI सर्वेषां प्रभु यो यीशुः प्रीष्टस्तेन ईश्वर एञ्जायेवंशानां निकटे सुसंवाद् प्रेष्य सम्मेलनस्य यं संवाद् प्राचारयत् तं संवाद् यूयं श्रुतवन्तः।

XXXVII यतो योडना मज्जने प्रचारिते सति स गालीवदेशमारुभ्य समस्तयिद्धृतीयदेशं व्याप्नोत्;

XXXVIII कुलत ईश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्त्या याभिषिक्तो नासरतीययीशुः स्थाने स्थाने भ्रमन् सुक्रियां कुर्वन् शैतानां क्लिष्टान् सर्वलोकान् स्वस्थान् अकरोत्, यत ईश्वरस्तस्य सहाय आसीत्;

XXXIX वयञ्च यिद्धृतीयदेशे यिज्ञालम्नगरे य तेन कृतानां सर्वेषां कर्माणां साक्षिणो भवामः। लोकास्तं कुशे विदुष्व। हतवन्तः,

XL किन्तु तृतीयदिवसे ईश्वरस्तमुत्थाप्य सप्रकाशम् अदर्शयत्।

XLI सर्वलोकानां निकट एति न हि, किन्तु तस्मिन् श्मशानादुत्थिते सति तेन सार्द्धं भोजनं पानञ्च कृतवन्त अेतादृशा ईश्वरस्य मनोनीताः साक्षिणो ये वयम् अस्माकं निकटे तमदर्शयत्।

XLII ज्जुवितमृतोभयलोकानां विचारं कर्तुम् ईश्वरो यं नियुक्तवान् स अेव स ज्जन्, एमां कथां प्रचारयितुं तस्मिन् प्रमाणं दातुञ्च सोऽस्मान् आज्ञापयत्।

XLIII यस्तस्मिन् विश्वसिति स तस्य नाम्ना पापान्मुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्वे भविष्यद्वादिनोपि अेतादृशं साक्ष्यं ददति।

XLIV पितरस्यैतत्कथाकथनकाले सर्वेषां श्रोतृणामुपरि पवित्र आत्मावारोडत्।

XLV ततः पितरेण सार्द्धम् आगतास्त्वकछेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयेभ्यः पवित्र आत्मनि दत्ते सति

XLVI ते नानाजातीयभाषाभिः कथां कथयन्त एश्वरं प्रशंसन्ति, एति दृष्ट्वा श्रुत्वा य विस्मयम् आपद्यन्ता

XLVII तदा पितरः कथितवान्, वयमिव ये पवित्रम् आत्मानं प्राप्तास्तेषां जलमज्जन्तं किं कोपि निषेद्धं

शक्नोति?

XLVIII ततः प्रभो नर्माना मज्जिता भवतेति तानाज्ञापयत् अनन्तरं ते स्वैः सार्द्धं कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त

XI

I एतयं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अगृह्णन् एभां वार्तां यिद्धृतीयदेशस्थप्रेरिता भ्रातृगणश्च श्रुतवन्तः।

II ततः पितरः यिज्ञासालभनगरं गतवति त्वकछेदिनो लोकास्तेन सह विवदमाना अवदन्,

III त्वम् अत्वकछेदिलोकानां गृहं गत्वा तैः सार्द्धं भुक्तवान्।

IV ततः पितर आदितः क्रमशस्तत्कार्यस्य सर्व्ववृत्तान्तमाख्यातुम् आरब्धवान्।

V याङ्गोनगर अकदाहं प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दर्शनेन यतुर्षु कोणेषु लम्बनमानं वृद्धस्त्रमिव पात्रमेकम् आकाशदवरुह्य मन्त्रिकटम् आगच्छद् अपश्यम्।

VI पश्चात् तद् अनन्यदृष्ट्या दृष्ट्वा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् ग्राम्यवच्यपशून् उरोगामिभेयरांश्च दृष्टवान्।

VII हे पितर त्वमुत्थाय गत्वा भुंक्ष्व मां सम्बोध्य कथयन्तं शब्दमेकं श्रुतवांश्च।

VIII ततोहं प्रत्यवदं, हे प्रभो नेत्यं भवतु, यतः किञ्चन निषिद्धम् अशुचि द्रव्यं वा मम मुषमध्यं कदापि न प्राविशत्।

IX अपरम् एश्वरो यत् शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न जानीहि द्विर्माभ्रतीदृशी विहायसीया वाणी ज्ञाता

X त्रिरित्यं सति तत् सर्व्वं पुनराकाशम् अकृष्टं।

XI पश्चात् कैसरियानगरात् त्रयो जना मन्त्रिकटं प्रेषिता यत्र निवेशने स्थितोहं तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्।

XII तदा निःसन्देहं तैः सार्द्धं यातुम् आत्मा मामादिष्टवान्; ततः परं मया सदैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वयं तस्य मनुजस्य गृहं प्राविशाम।

XIII सोस्माकं निकटे कथामेताम् अकथयत् अकदा दूत अकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याङ्गोनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य पितरनाम्ना विष्यातं शिमोनम् आहूयय;

XIV ततस्तव त्वदीयपरिवाराणाञ्च येन परित्राणं भविष्यति तत् स उपदेक्ष्यति।

XV अहं तां कथामुत्थाप्य कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र आत्मावद्भवान् तथा तेषामप्युपरि समवद्भवान्।

XVI तेन योहन् जले मज्जितवान् एति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मज्जिता भविष्यथ, एति यद्वाक्यं प्रभुरुदितवान् तत् तदा मया स्मृतम्।

XVII अतः प्रभा यीशुख्रीष्टे प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मभ्यम् एश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि दत्तवान् ततः कोहं? किमहम् एश्वरं वारयितुं शक्नोमि?

XVIII कथामेतां श्रुत्वा ते क्षान्ता एश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम् एश्वरोन्यदेशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्तनरूपं दानम् अदात्।

XIX स्तिङ्गान् प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अभवन् तै इनीकीकुप्रान्तियभियासु भ्रमित्वा केवलयिद्धृतीयलोकां विना कस्याप्यन्यस्य समीप एश्वरस्य कथां न प्राचारयन्।

XX अपरं तेषां कुप्रीयाः कुरीनीयाश्च कियन्तो जना आन्तियभियानगरं गत्वा यूनानीयलोकानां समीपेपि प्रभोयीशोः कथां प्राचारयन्।

XXI प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य प्रभुं प्रति परावर्तन्त।

XXII एति वार्तायां यिज्ञासालमस्थमण्डलीयलोकानां कर्णगोचरीभूतायाम् आन्तियभियानगरं गन्तु ते बार्णोब्बां प्रैरयन्।

XXIII ततो बार्णोब्बास्तत्र उपस्थितः सन् एश्वरस्यानुग्रहस्य क्वं दृष्ट्वा सानन्दो ज्ञातः,

XXIV स स्वयं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णाः सन् गनोनिष्ठया प्रभावास्थां कर्तुं सर्वान् उपदिष्टवान् तेन प्रभोः शिष्या अनेके बभूवुः।

XXV शेषे शौलं मृगयितुं अर्णव्वास्तार्चनगरं प्रस्थितवान्। तत्र तस्योद्देशं प्राप्य तम् आन्तियभियानगरम् आनयत्।

XXVI ततस्तौ मण्डलीस्थलोकेः सभां कृत्वा संवत्सरमेकं यावद् अडुलोकान् उपादिशतां; तस्मिन् आन्तियभियानगरं शिष्याः प्रथमं फ्रीष्टीयनाम्ना विख्याता अभवन्।

XXVII ततः परं भविष्यद्वादिगणो यिज्ञशालम आन्तियभियानगरम् आगते सति

XXVIII आगाबनामा तेषामेक उत्थाय आत्मनः शिक्षया सर्वदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्; ततः कलौद्दियडैसरस्याधिकारं सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्।

XXIX तस्मात् शिष्या अडेकशः स्वस्वशक्त्यनुसारतो यिडुदीयदेशनिवासिनां भ्रतृणां दिनयापनार्थं धनं प्रेषयितुं निश्चित्य

XXX अर्णव्वाशौलयो द्वारि प्राचीनलोकानां समीपं तत् प्रेषितवन्तः।

XII

I तस्मिन् समये डेरोदुराजो मण्डल्याः क्रियञ्जनेभ्यो दुःखं दातुं प्रारभत्।

II विशेषतो योहनः सोदरं याकूबं करवालाघातेनू छतवान्।

III तस्माद् यिडुदीयाः सन्तुष्टा अभवन् एति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्।

IV तदा किण्वशून्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठत्; अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं तं अडिरानेय्यामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षणार्थम् येषाम् अडेकसंघे यत्वारो जनाः सन्ति तेषां यतुणां रक्षकसंघानां समीपे तं समर्थं कारायां स्थापितवान्।

V किन्तु पितरस्य कारास्थितिकारणात् मण्डल्या लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त।

VI अनन्तरं डेरोदि तं अडिरानायितुं उद्यते सति तस्यां रात्रौ पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शृङ्गजलद्वयेन अदृष्वः सन् निद्रित आसीत्, दीवारिकाश्च कारायाः सम्भुषे तिष्ठन्तौ द्वारम् अरक्षिषुः।

VII अतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपस्थिते कारा दीप्तिमती जाता; ततः स दूतः पितरस्य कुक्षावावातं कृत्वा तं जागरयित्वा भाषितवान् तूर्णमुत्तिष्ठ; ततस्तस्य छस्तस्थशृङ्गजलद्वयं गलत् पतितं।

VIII स दूतस्तमवदत्, अद्वकटिः सन् पादयोः पादुके अर्पय; तेन तथा कृते सति दूतस्तम् उकृतवान् गात्रीयवस्त्रं गात्रे निधाय मम पञ्चाद् अखि।

IX ततः पितरस्तस्य पञ्चाद् व्रज्ज अडिरगच्छत्, किन्तु दूतेन कर्भेतत् कृतमिति सत्यमज्ञात्वा स्वप्नदर्शनं ज्ञातवान्।

X एत्थं तौ प्रथमां द्वितीयाञ्च कारां अङ्कित्वा येन लौहनिर्मितद्वारेण नगरं गम्यते तत्समीपं प्राप्नुतां; ततस्तस्य कवाटे स्वयं मुक्तमभवत् ततस्तौ तत्स्थानाद् अडि भूत्वा मार्गेकस्य सीमां यावद् गतौ; ततोऽकस्मात् स दूतः पितरे त्यक्तवान्।

XI तदा स येतनां प्राप्य कथितवान् निजदूतं प्रछित्य परमेश्वरो डेरोदो छस्ताद् यिडुदीयलोकानां सर्वाशायाश्च मां समुद्धृतवान् एत्यहं निश्चयं ज्ञातवान्।

XII स विविच्य मार्कनाम्ना विख्यातस्य योहनो मातु र्भरियमो यस्मिन् गृहे अडवः सम्भूय प्रार्थयन्त तन्निवेशनं गतः।

XIII पितरेण अडिद्वारं आहते सति रोदानामा बालिका द्रष्टुं गता।

XIV ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा सा अर्षयुक्ता सती द्वारं न मोययित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्ता वक्तुम् अभ्यन्तरं धावित्वा गतवती।

XV ते प्रावोयन् त्वमुन्मत्ता जातासि किन्तु सा मुहुर्मुहुर्कतवती सत्यमेवैतत्।

XVI तदा ते कथितवन्तस्तर्हि तस्य दूतो भवेत्।

XVII पितरो द्वारमाहृतवान् अतस्मिन्नन्तरं द्वारं मोययित्वा पितरे दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्ताः।

XVIII ततः पितरो निःशब्दं स्थातुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा परमेश्वरो येन प्रकारेण तं काराया उद्धृत्यानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तानज्ञापयत्, यूयं गत्वा याकुबं भ्रातृगणञ्च वात्समितां वदतेत्युक्त्वा स्थानान्तरं प्रस्थितवान्।

XIX प्रभाते सति पितरः क्व गत इत्यत्र रक्षकाणां मध्ये मडान् कलङ्को ज्ञातः।

XX डेरोद् बहु मृगयित्वा तस्योद्देशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संपृच्छ्य तेषां प्राणान् हन्तुम् आदिष्टवान्।

XXI पश्चात् स यिडूदीयप्रदेशात् डैसरियानगरं गत्वा तत्रावातिष्ठत्।

XXII सोरसीदोनदेशयो लोडिब्यो डेरोदि युयुत्सौ सति ते सर्वे अकमन्त्रणाः सन्तस्तस्य समीपे उपस्थाय ल्वास्तनामानं तस्य वस्त्रगुडाधीशं सङ्घायं कृत्वा डेरोदा साङ्घं सन्धिं प्रार्थयन्त यतस्तस्य राज्ञो देशेन तेषां देशीयानां भरणम् अभवत्।

XXIII अतः कुत्रयिन् निरूपितदिने डेरोद् राजकीयं परिच्छेदं परिधाय सिङ्गासने समुपविश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्।

XXIV ततो लोका उच्यैःकारं प्रत्यवदन्, अेष मनुजस्वो न हि, ईश्वरीयस्वः।

XXV तदा डेरोद् ईश्वरस्य सम्मानं नाकरोत्; तस्माद्धेतोः परमेश्वरस्य दूतो ङडात् तं प्राडरत् तनैव स कीटैः क्षीणः सन् प्राणान् अञ्जडात् किन्वीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं बर्षाब्दाशौ लौ यस्य कर्मणो भारं प्राप्नुतां ताभ्यां तस्मिन् सम्पादिते सति मार्कान्ना विभ्यातो यो योडन् तं सङ्गिनं कृत्वा यिश्शालमनगरात् प्रत्यागतौ।

XIII

I अपरञ्च बर्षाब्दाः, शिमोन् यं निग्रं वदन्ति, कुरीनीयलूकियो डेरोदा राज्ञा सह कृतविद्याऽभ्यासो भिनडेम्, शौलश्चैते ये कियन्तो जना भविष्यद्वादिनो उपदेशारश्चान्तियभियानगरस्थमण्डल्याम् आसन्,

II ते यदीपवासां कृत्वेश्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्र आत्मा कथितवान् अहं यस्मिन् कर्मणि बर्षाब्दाशौ लौ नियुक्तवान् तत्कर्म कर्तुं तौ पृथक् कुरुत।

III ततस्तेरुपवासप्रार्थनयोः कृतयोः सतीस्ते तयो गत्रियो हस्तापार्णं कृत्वा तौ व्यसृजन्।

IV ततः परं तौ पवित्रेणात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिलूकियानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपद्वीपम् अगच्छत।

V ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिडूदीयानां भजनभवनानि गत्वेश्वरस्य कथां प्राचारयतां; योडनपि तत्सङ्घरोडभवत्।

VI इत्थं ते तस्योपद्वीपस्य सर्वत्र भ्रमन्तः पाकुनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविवेकने सञ्चिपौलनाम्ना तद्देशाधिपतिना सह भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्षीशुनामा यो मायावी यिडूदी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः।

VII तद्देशाधिप ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाञ्छन् पौलबर्षाब्दौ न्यमन्त्रयत्।

VIII किन्तिलुमा यं मायाविनं वदन्ति स देशाधिपतिं धर्ममागाद् बहिर्भूतं कर्तुम् अयतत्।

IX तस्मात् शोलोडथार्त् पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् तं मायाविनं प्रत्यन्यदृष्टिं कृत्वाकथयत्,

X हे नरकिन् धर्मद्वेषिन् कीटिव्यदुष्कर्मपरिपूर्णा, त्वं किं प्रभोः सत्यपथस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्त्तिष्यसे?

XI अधुना परमेश्वरस्तव समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूर्यमपि न द्रक्ष्यसि। तत्क्षणाद् रात्रिवद् अन्धकारस्तस्य दृष्टिम् आरुह्यदितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तुं स लोकमन्विच्छन् उतस्ततो भ्रमणं कृतवान्।

XII अनेनां घटनां दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं कृतवान्।

XIII तदनन्तरं पौलस्तत्सङ्गिनौ य पाकुनगरात् प्रोतं यालयित्वा पम्कुलियादेशस्य पर्गीनगरम् अगच्छन् किन्तु योडन् तयोः समीपाद् अत्य यिश्शालमं प्रत्यागच्छत्।

XIV पश्चात् तौ पर्गीतो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य आन्तियभियानगरम् उपस्थाय विश्रामवारे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां।

XV व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः पठितयोः सतो ह्ये भ्रातरौ लोकान् प्रति युवयोः कायिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदतं तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः कथाम् अतो कथयित्वा प्रेषयन्।

XVI अतः पौल उचित्छन्दोऽस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् ङे ष्ठायेलीयमनुष्या ईश्वरपरायणाः सर्वे लोका यूयम् अवधत्तं।

XVII अतेषामिस्त्रायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषान् मनोनीतान् कृत्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसन्काले तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयब्राह्मणेन तान् बहिः कृत्वा समानयत्।

XVIII यत्वारिशद्वत्सराण्यु यावय्य मडाप्रान्तरे तेषां भराणां कृत्वा

XIX किनान्देशान्तर्वर्तीणि सभारण्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सर्वदेशेषु तेभ्योऽधिकारं दत्तवान्।

XX पञ्चाशदधिकयतुःशतेषु वत्सरेषु गतेषु य शिमूयेल्लविष्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयितुम् नियुक्तवान्।

XXI तैश्च राज्ञि प्रार्थिते, ईश्वरो विन्यामीनो वंशजातस्य कीशः पुत्रं शौलं यत्वारिशद्वर्षपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्।

XXII पश्चात् तं पदस्युतं कृत्वा यो महिष्ठकियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् अकं ज्ञं यिशयः पुत्रं दायुदं प्राप्तवान् एतं प्रमाणां यस्मिन् दायुदि स दत्तवान् तं दायुदं तेषामुपरि राजत्वं कर्तुम् उत्पादितवान्।

XXIII तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाङ्मयानुसारेण ष्ठायेल्लोकानां निमित्तं तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर अकं यीशुं (त्रातारम्) उदधापयत्।

XXIV तस्य प्रकाशनात् पूर्व योऽन् ष्ठायेल्लोकानां सन्निधौ मनःपरावर्तनम् मज्जनं प्राचारयत्।

XXV यस्य य कर्मणो भारं प्रप्तवान् योऽन् तन् निष्पाद्यन् अतः कथां कथितवान्, यूयं मां कं ज्ञं ज्ञानीथ? अहम् अभिषिक्तत्राता नहि, किन्तु पश्यत यस्य पादयोः पादुकयो बर्धनेन भोचयितुमपि योग्यो न भवामि तादृश अको ज्ञो मम पश्चाद् उपतिष्ठति।

XXVI हे ष्ठायेलीयो वंशजाता भ्रातरो हे ईश्वरभतीताः सर्वल्लोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथैषा प्रेरिता।

XXVII यिज्ञासन्निवासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य यीशोः परिययं न प्राप्य प्रतिविश्रामवारं पठ्यमानानां भविष्यद्वादिशानाम् अभिप्रायम् अबुद्ध्या य तस्य वधेन ताः कथाः सङ्ग्राह्यं अकुर्वन्।

XXVIII प्राणाननस्य कमपि हेतुम् अप्राप्यापि पीलातस्य निकटे तस्य वधं प्रार्थयन्त।

XXIX तस्मिन् याः कथा लिपिताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सम्पाद्य तं कुशाद् अवतार्य श्मशाने शायितवन्तः।

XXX किन्तु ईश्वरः श्मशानात् तमुदस्थापयत्,

XXXI पुनश्च गालीलप्रदेशाद् यिज्ञासन्निवासिनो तेन साद्धं ये लोका आगच्छन् स ब्रह्मिणानि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त एदानीं लोकान् प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति।

XXXII अस्माकं पूर्वपुरुषाणां समक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि याद्य त्वां समुत्थापितवान्।

XXXIII एतं यद्वयं द्वितीयगीते लिखितमास्ते तद् यीशोरुत्थानेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् एमं सुसंवादे ज्ञापयामि।

XXXIV परमेश्वरेण श्मशानाद् उत्थापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेप्यते, अतस्मिन् स स्वयं कथितवान् यथा दायुदं प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुभ्यं दास्यामि।

XXXV अतएवस्मिन् गीतेऽपि कथितवान्। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं न य दास्यसि।

XXXVI दायुदा ईश्वराभिमतसेवायै निष्ठायुषि व्ययिते सति स महानिद्रां प्राप्य निष्ठैः पूर्वपुरुषैः सह मिलितः सन् अक्षीयतः।

XXXVII किन्तु यमीश्वरः श्मशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत।

XXXVIII अतो हे भ्रातरः, अनेन ज्ञेनेन पापमोयनं भवतीति युष्मान् प्रति प्रचारितम् आस्ते।

XXXIX कुलतो मूसाव्यवस्थया यूयं येभ्यो द्रोषेभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्यथ तेभ्यः सर्वद्रोषेभ्य अतस्मिन् ज्ञेने विश्वासिनः सर्वे मुक्ता भविष्यन्तीति युष्माभि ज्ञायितां।

XL अपरञ्चा अवज्ञाकारिणो लोकाश्चक्षुरन्भीव्य पश्यता तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विलज्जिताः। यतो युष्मासु तिष्ठत्सु करिष्ये कर्म तादृशां येनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि ङि। यूयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येष्यथ कदायना।

XLI येयं कथा भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न दधते।

XLII यिडूदीयभजनभववान् निर्गतयोस्तयो भिन्नदेशीयै र्वक्षमाणा प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्रामवारेडपि कथेयम् अस्मान् प्रति प्रचारिता भवत्विति।

XLIII सभाया भङ्गे सति बडवो यिडूदीयलोका यिडूदीयमत्तग्राडिणो भक्तलोकाश्च बर्णव्वापौलयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तौ तैः सड नानाकथाः कथयित्वेश्वरानुग्राह्ये स्थातुं तान् प्रावर्त्तयतां।

XLIV परविश्रामवारे नगरस्य प्रायेण सर्व्वे लाका ईश्वरीयां कथां श्रोतुं मिलिताः,

XLV किन्तु यिडूदीयलोका जन्निवडं विलोक्य ईर्ष्यया परिपूर्णाः सन्तो विपरीतकथाकथनेनेश्वरनिन्दया य पौलेनोक्तां कथां अण्डयितुं येष्टितवन्तः।

XLVI ततः पौलेन बर्णव्वावक्षोभौ कथितवन्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उचितमासीत् किन्तु तदग्राह्यत्वकरणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दृश्यथ, अतत्कारणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः।

XLVII प्रभुरस्मान् एत्थम् आदिष्टवान् यथा, यावद्य जगतः सीमां लोकानां त्राणकारणात् मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्॥

XLVIII तदा कथामिदृशीं श्रुत्वा भिन्नदेशीया आह्लादिताः सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्च परमायुः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन् ते व्यश्वसन्।

XLIX एत्थं प्रभोः कथा सर्व्वदेशं व्याप्नोत्।

L किन्तु यिडूदीया नगरस्य प्रधानपुरुषान् सम्भान्याः कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राडयित्वा पौलबर्णव्वा त्वाडयित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरीकृतवन्तः।

LI अतः कारणात् तौ निजपदधृलीस्तेषां प्रातिकूल्येन पातयित्वेकनियं नगरं गतौ।

LII ततः शिष्यगण आनन्देन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णाभिवत्।

XIV

I तौ द्वौ जनौ युगपद् एकनियनगरस्थयिडूदीयानां भजनभवनं गत्वा यथा बडवो यिडूदीया अन्यदेशीयलोकाश्च व्यश्वसन् तादृशीं कथां कथितवन्तौ।

II किन्तु विश्वासडीना यिडूदीया अन्यदेशीयलोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राडयित्वा भ्रान्तगणं प्रति तेषां वैरं जनितवन्तः।

III अतः स्वानुग्राडकथायाः प्रमाणं दत्त्वा तयो र्डस्तैर्बडुलक्षणां अद्भुतकर्म य प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्य्य तौ तत्र बडुदिनानि समवातिष्ठेतां।

IV किन्तु कियन्तो लोका यिडूदीयानां सपक्षाः कियन्तो लोकाः प्रेरितानां सपक्षा जाताः, अतो नागरिकजननिवडमध्ये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्।

V अन्यदेशीया यिडूदीयास्तेषाम् अधिपतयश्च दौरात्म्यं कृत्वा तौ प्रस्तैराडन्तुम् उद्यताः।

VI तौ तद्दार्तां प्राप्य पलायित्वा लुकायनियादेशस्यान्तर्वर्त्तिलुस्त्राडव्वा

VII तत्समीपस्थदेशञ्च गत्वा तत्र सुसंवाद् प्रचारयतां।

VIII तत्रोभयपादयोश्चलनशक्तिडीनो जन्मारोभ्य अञ्जः कदापि गमनं नाकरोत् अेतादृश अेको मानुषो लुस्त्रानगर उपविश्य पौलस्य कथां श्रुतवान्।

IX अतस्मिन् समये पौलस्तप्रति दृष्टिं कृत्वा तस्य स्वास्थ्ये विश्वासं विदित्वा प्रोच्यैः कथितवान्

X पद्वल्गामुत्तिष्ठन् ऋजु र्भवा ततः स उल्लम्बं कृत्वा गमनागमने कुतवान्।

XI तदा लोकाः पौलस्य तत् कार्यं विलोक्य लुकायनीयभाषया प्रोच्यैः कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यत्र्यं धृत्वास्माकं समीपम् अवारोडन्।

XII ते बर्णव्वां यूपितरम् अवदन् पौलश्च मुष्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुशियम् अवदन्।

XIII तस्य नगरस्य सम्भुषे स्थापितस्य यूपितरविग्राडस्य याजको वृषान् पुष्पमालाश्च द्वारसमीपम् आनीय लोकेः सर्व्वं तावुद्दिश्य समुत्सृज्य दानुम् उद्यतः।

XIV तद्दार्तां श्रुत्वा बर्णव्वापौलौ स्वीयवस्त्राणि छित्वा लोकानां मध्यं वेगेन प्रविश्य प्रोच्यैः कथितवन्तौ,

XV હે મહેચ્છા: કુત એતાદ્દશં કર્મ કુરુથ? આવામપિ યુષ્માદ્દશૌ સુખદુઃખભોગિનૌ મનુષ્યૌ, યુયમ્ એતા: સર્વ્વા વૃથાકલ્પના: પરિત્યજ્ય યથા ગગણવસુન્ધરાજલનિધીનાં તન્મધ્યસ્થાનાં સર્વ્વષાઞ્ચ સષ્ટારમમરમ્ ઈશ્વરં પ્રતિ પરાવર્તધ્વે તદર્થમ્ આવાં યુષ્માકં સન્નિઘૌ સુસંવાદં પ્રચારયાવ:|

XVI સ ઈશ્વર: પૂર્વકાલે સર્વ્વદેશીયલોકાન્ સ્વસ્વમાર્ગે ચલિતુમનુમતિં દત્તવાન્,

XVII તથાપિ આકાશાત્ તોયવર્ષણેન નાનાપ્રકારશસ્યોત્યત્યા ય યુષ્માકં હિતૈષી સન્ ભઠ્ઠયૈરાનનદેન ચ યુષ્માકમ્ અન્ત:કરણાનિ તર્પયન્ તાનિ દાનાનિ નિજસાક્ષિસ્વરૂપાણિ સ્થપિતવાન્|

XVIII કિન્તુ તાદ્દશાયાં કથાયાં કથિતાયામપિ તયો: સમીપ ઉત્સર્જનાત્ લોકનિવહં પ્રાયેણ નિવર્તયિતું નાશક્નુતામ્|

XIX આન્તિયખિયા-ઇકનિયનગરાભ્યાં કતિપયયિહ્લુદીયલોકા આગત્ય લોકાન્ પ્રાવર્તયન્ત તસ્માત્ તૈ પૌલં પ્રસ્તરૈરાદનન્ તેન સ મૃત ઇતિ વિજ્ઞાય નગરસ્ય બહિસ્તમ્ આકૃષ્ય નીતવન્ત:|

XX કિન્તુ શિષ્યગણે તસ્ય ચતુર્દિશિ તિષ્ઠતિ સતિ સ સ્વયમ્ ઉત્થાય પુનરપિ નગરમધ્યં પ્રાવિશત્ તત્પરેડહનિ બર્ણબ્બાસહિતો દબ્બીનગરં ગતવાન્|

XXI તત્ર સુસંવાદં પ્રચાર્ય બહુલોકાન્ શિષ્યાન્ કૃત્વા તૌ લુસ્ત્રામ્ ઇકનિયમ્ આન્તિયખિયાઞ્ચ પરાવૃત્ય ગતૌ|

XXII બહુદુઃખાનિ ભુક્ત્વાપીશ્વરરાજ્યં પ્રવેષ્ટવ્યમ્ ઇતિ કારણાદ્ ધર્મમાર્ગે સ્થાતું વિનયં કૃત્વા શિષ્યગણસ્ય મન:સ્થૈર્યમ્ અકુરુતાં|

XXIII મણ્ડલીનાં પ્રાચીનવર્ગાન્ નિયુજ્ય પ્રાર્થનોપવાસૌ કૃત્વા યત્રભૌ તે વ્યશ્વસન્ તસ્ય હસ્તે તાન્ સમર્પ્ય

XXIV પિસિદિયામધ્યેન પામ્કુલિયાદેશં ગતવન્તૌ|

XXV પશ્ચાત્ પર્ગાનગરં ગત્વા સુસંવાદં પ્રચાર્ય અન્તાલિયાનગરં પ્રસ્થિતવન્તૌ|

XXVI તસ્માત્ સમુદ્રપથેન ગત્વા તાભ્યાં યત્ કર્મ સમ્પન્નં તત્કર્મ સાધયિતું યત્રગરે દયાલોરીશ્વરસ્ય હસ્તે સમર્પિતૌ જાતૌ તદ્ આન્તિયખિયાનગરં ગતવન્તા|

XXVII તત્રોપસ્થાય તત્રગરસ્થમાણ્ડલીં સંગૃહ્ય સ્વાભ્યામ ઈશ્વરો યદ્યત્ કર્મકરોત્ તથા યેન પ્રકારેણ ભિન્નદેશીયલોકાન્ પ્રતિ વિશ્વાસરૂપદ્વારમ્ અમોચયદ્ એતાન્ સર્વ્વવૃત્તાન્તાન્ તાન્ જ્ઞાપિતવન્તૌ|

XXVIII તતસ્તૌ શિર્યે: સાદ્ધૈં તત્ર બહુદિનાનિ ન્યવસતામ્|

XV

I યિહુદાદેશાત્ કિયન્તો જના આગત્ય ભ્રાતૃગણમિત્થં શિક્ષિતવન્તો મૂસાવ્યવસ્થયા યદિ યુષ્માકં ત્વક્ષેદો ન ભવતિ તર્હિ યૂયં પરિત્રાણં પ્રાપ્તું ન શક્યથા|

II પૌલબર્ણબ્બૌ તૈ: સહ બહુન્ વિચારાન્ વિવાદાંશ્ચ કૃતવન્તૌ, તતો મણ્ડલીયનોકા એતસ્થા: કથાયાસ્તત્ત્વં જ્ઞાતું ચિરૂશાલમનગરસ્થાન્ પ્રેરિતાન્ પ્રાચીનાંશ્ચ પ્રતિ પૌલબર્ણબ્બાપ્રભૃતીન્ કતિપયજનાન્ પ્રેષયિતું નિશ્ચયં કૃતવન્ત:|

III તે મણ્ડલ્યા પ્રેરિતા: સન્ત: ફેણીકીશોમિરોન્દેશાભ્યાં ગત્વા ભિન્નદેશીયાનાં મન:પરિવર્તનસ્ય વાર્તયા ભ્રાતૃણાં પરમાહ્વાદમ્ અજનયન્|

IV ચિરૂશાલમ્યુપસ્થાય પ્રેરિતગણેન લોકપ્રાચીનગણેન સમાજેન ચ સમુપગૃહીતા: સન્ત: સ્વૈરીશ્વરો યાનિ કર્માણિ કૃતવાન્ તેષાં સર્વ્વવૃત્તાન્તાન્ તેષાં સમક્ષમ્ અકથયન્|

V કિન્તુ વિશ્વાસિન: કિયન્ત: ફિરૂશિમતઝાહિણો લોકા ઉત્થાય કથામેતાં કથિતવન્તો ભિન્નદેશીયાનાં ત્વક્ષેદં કર્તું મૂસાવ્યવસ્થાં પાલયિતુઞ્ચ સમાદેષ્ટવ્યમ્|

VI તત: પ્રેરિતા લોકપ્રાચીનાશ્ચ તસ્ય વિવેચનાં કર્તું સભાયાં સ્થિતવન્ત:|

VII બહુવિચારેષુ જાતષુ પિતર ઉત્થાય કથિતવાન્, હે ભ્રાતરો યથા ભિન્નદેશીયલોકા મમ મુખાત્ સુસંવાદં શ્રુત્વા વિશ્વસન્તિ તદર્થં બહુદિનાત્ પૂર્વમ્ ઈશ્વરોસ્માકં મધ્યે માં વૃત્વા નિયુક્તવાન્|

VIII અન્તર્યામીશ્વરો યથાસ્મભ્યં તથા ભિન્નદેશીયેભ્ય: પવિત્રમાત્માનં પ્રદાય વિશ્વાસેન તેષામ્ અન્ત:કરણાનિ પવિત્રાણિ કૃવા|

IX તેષામ્ અસ્માકઞ્ચ મધ્યે કિમપિ વિશેષં ન સ્થાપયિત્વા તાનધિ સ્વયં પ્રમાણં દત્તવાન્ ઇતિ યૂયં જાનીથા|

X અતરપ્રેવાસ્માકં પૂર્વપુરુષા વચઞ્ચ સ્વયં યદ્યુગસ્ય ભારં સોદ્ધું ન શક્તા: સમ્પ્રતિ તં શિષ્યગણસ્ય સ્કન્ધેષુ ન્યસિતું કુત ઈશ્વરસ્ય પરીક્ષાં કરિષ્યથ?

XI प्रभो र्थीशुष्प्रीष्टस्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्तुम् आशां कुर्मः।

XII अनन्तरं बर्णब्यापौलाब्ध्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्रय्यम् अद्भुतञ्च कर्म कृतवान् तद्भूतान्तं तौ स्वमुपाब्ध्याम् अवर्णयितां सभास्थाः सर्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः।

XIII तयोः कथायां समाप्तायां सत्यां याकृब् कथयितुम् आरब्धवान्

XIV हे भ्रातरौ मम कथायाम् मनो निधत्ता ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् अेकं लोकसंघं गृहीतुं मतिं कृत्वा येन प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलेकं कृतवान् तं शिमोन् वर्णितवान्।

XV भविष्यद्वादिभिरुक्तानि यानि वाक्यानि तैः सार्द्धम् अेतस्यैक्यं भवति यथा लिपितमास्ते।

XVI सर्वेषां कर्माणां यस्तु साधकः परमेश्वरः। स अेवेदं वदेद्वाक्यं शेषाः सकलमानवाः। भिन्नदेशीयलोकान् यावन्तो मम नामतः। भवन्ति हि सुविष्यातास्ते यथा परमेशितुः।

XVII तत्त्वं सम्यक् समीढन्ते तन्निमित्तमहं किंवा परावृत्य समागत्य दायूदः पतितं पुनः। दूष्यमुत्थापयिष्यामि तदीयं सर्ववस्तु या पतितं पुनरुत्थाप्य सञ्जयिष्यामि सर्वथा॥

XVIII आ प्रथमाद् ईश्वरः स्वीयानि सर्वकर्माणि ज्ञानाति।

XIX अतश्च मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जना ईश्वरं प्रति परावर्तन्त तेषामुपरि अन्यं कम्पि भारं न न्यस्य

XX देवताप्रसादाशुशुभक्षयं व्यभियारकर्म कष्टसम्पीडनमारितप्राणिभक्षयं रक्तभक्ष्यञ्च अेतानि परित्यक्तुं लिभामः।

XXI यतः पूर्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रयारिणो लोका नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्रामवारञ्च भजनभवने तस्याः पाठो भवति।

XXII ततः परं प्रेरितगणो लोकप्राचीनगणैः सर्वा मण्डली य स्वेषां मध्ये बर्णब्या नाम्ना विष्यातो मनोनीतौ कृत्वा पौलबर्णब्याब्ध्यां सार्द्धम् आन्तियभियानगरं प्रति प्रेषणम् उचितं बुद्ध्वा ताभ्यां पत्रं प्रेषयन्।

XXIII तस्मिन् पत्रे लिपितमिदं, आन्तियभिया-सुरिया-किलिकियादेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य लोकप्राचीनगणस्य भ्रातृगणस्य य नमस्कारः।

XXIV विशेषतोऽस्माकम् आजाम् अप्राप्यापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वकृष्टो मूसाव्यवस्था य पालयितव्याविति युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्थैर्यं कृत्वा युष्मान् ससन्देहान् अकुर्वन् अेतां कथां वयम् अश्नुम।

XXV तत्कारणाद् वयम् अेकमन्त्रणाः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो र्थीशुष्प्रीष्टस्य नामनिमित्तं मृत्युमुपगताभ्यामस्माकं

XXVI प्रियबर्णब्यापौलाब्ध्यां सार्द्धं मनोनीतलोकानां केषाञ्चिद् युष्माकं सन्निधौ प्रेषणम् उचितं बुद्धवन्तः।

XXVII अतो यिहूदासीलौ युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, अेतयो र्मुभाभ्यां सर्वा कथां ज्ञास्यथा

XXVIII देवताप्रसादभक्षयं रक्तभक्षयं गलपीडनमारितप्राणिभक्षयं व्यभियारकर्म येमानि सर्वाणि युष्माभिस्त्याज्यानि; अेतत्रयोञ्जनीयाज्ञाव्यतिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोऽस्माकञ्च उचितज्ञानम् अभवत्।

XXIX अतश्च तेभ्यः सर्वेभ्यः स्वेषु रक्षितेषु यूयं तद्रं कर्म करिष्यथा युष्माकं मङ्गलं भूयात्।

XXX ते विसृष्टाः सन्त आन्तियभियानगर उपस्थाय लोकनिवहं संगृह्य पत्रम् अददन्।

XXXI ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सानन्वानां प्राप्य सानन्दा अभवन्।

XXXII यिहूदासीलौ य स्वयं प्रयारकौ भूत्वा भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्।

XXXIII एत्थं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापयित्वा पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधेः कल्याणेन विसृष्टावभवतां।

XXXIV किन्तु सीलस्तत्र स्थातुं वाञ्छितवान्।

XXXV अपरं पौलबर्णब्यौ बहवः शिष्याश्च लोकान् उपदिश्य प्रभोः सुसंवाहं प्रयारयन्त आन्तियभियायां कालं यापितवन्तः।

XXXVI कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बर्णब्याम् अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्वीश्वरस्य सुसंवाहं प्रयारितवन्तौ तानि सर्वनगराणि पुनर्गत्वा भ्रातरः कीदृशाः सन्तीति द्रष्टुं तान् साक्षात् कुर्वः।

XXXVII तेन मार्कनाम्ना विख्यातं योढनं सङ्गिनं कर्तुं बर्षाब्बा मतिमकरोत्,

XXXVIII किन्तु स पूर्वं ताभ्यां सद्य कार्यार्थं न गत्वा पाम्फूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलस्तं सङ्गिनं कर्तुम् अनुर्यितं ज्ञातवान्।

XXXIX एतथं तयोरतिशयविरोधस्योपस्थितत्वात् तौ परस्परं पृथगभवतां ततो बर्षाब्बा मार्कं गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपद्वीपं गतवान्;

XL किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा भ्रातृभिरीश्वरानुग्रहे समर्पितः सन् प्रस्थाप्य

XLI सुरियाकिलिक्वियादेशाभ्यां माण्डलीः स्थिरीकुर्वन् अगच्छत्।

XVI

I पौलो दबर्बाबुस्त्रानगरयोरुपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्य अेक आसीत्; स विश्वासिन्या यिडूदीयाया योषितो गवर्भज्जातः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः।

II स ज्ञनो लुस्त्रा-एकनियनगरस्थानां भ्रातृणां समीपेपि सुख्यातिमान् आसीत्।

III पौलस्तं स्वसङ्गिनं कर्तुं मतिं कृत्वा तं गृहीत्वा तद्देशनिवासिनां यिडूदीयानाम् अनुरोधात् तस्य त्वकछेदं कृतवान् यतस्तस्य पिता भिन्नदेशीयलोक एति सर्वैरजायत।

IV ततः परं ते नगरे नगरे भ्रमित्वा यिडूशालमस्थैः प्रेरितै लोकाप्रायिनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापत्रं तदनुसारेणायरितुं लोकेभ्यस्तद् दत्तवन्तः।

V तेनैव सर्वे धर्मसमाजाः प्रीष्टधर्मं सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वर्द्धिता अभवन्।

VI तेषु कुगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सत्सु पवित्र आत्मा तान् आशियादेशे कथां प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्।

VII तथा मुसियादेशे उपस्थाय विधुनियां गन्तुं तैरुद्योगे कृते आत्मा तान् नान्वमन्यत।

VIII तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरं गत्वा समुपस्थिताः।

IX रात्रौ पौलः स्वप्ने दृष्टवान् अेको माकिदनियलोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, माकिदनियादेशम् आगत्यास्मान् उपकुर्विति।

X तस्येत्यं स्वप्नदर्शनात् प्रभुस्तदेशीयलोकान् प्रति सुसंवाहं प्रचारयितुम् अस्मान् आडूयतीति निश्चितं बुद्ध्वा वयं तूर्णं माकिदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्म।

XI ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाप्य ऋणुभागोण सामन्नाकियोपद्वीपेन गत्वा परेडडनि नियापविनगर उपस्थिताः।

XII तस्माद् गत्वा माकिदनियान्तर्वर्ति रोमीयवसतिस्थानं यत् कि्लिपीनामप्रधाननगरं तत्रोपस्थाय कतिपयदिनानि तत्र स्थितवन्तः।

XIII विश्रामवारे नगराद् बहिर् गत्वा नदीतटे यत्र प्रार्थनागार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्राचारयाम।

XIV ततः थुयातीरानगरिया धूसराम्बरविक्रायिणी लुदियानामिका या ईश्वरसेविका योषित् श्रोत्रीणां मध्य आसीत् तथा पौलोक्तवाक्यानि यद् गृह्यन्ते तदर्थं प्रभुस्तस्या मनोद्धारं मुक्तवान्।

XV अतः सा योषित् सपरिवारा मञ्जिता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचाराद् यदि प्रभौ विश्वासिनी ज्ञाताहं तर्हि मम गृहम् आगत्य तिष्ठता एतथं सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत्।

XVI यस्या गणनया तदधिपतीनां बहुधनोपार्जनं ज्ञातं तादृशी गणकभूतग्रस्ता कायन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती।

XVII सास्माकं पौलस्य य पश्चाद् अेत्य प्रोच्यैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या अेते सर्वोपरिस्थस्येश्वरस्य सेवकाः सन्तोऽस्मान् प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति।

XVIII सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःखितः सन् मुषं परावर्त्य तं भूतभवद्, अहं यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना त्वामाज्ञापयामि त्वमस्या बहिर्गच्छ; तेनैव तत्क्षणात् स भूतस्तस्या बहिर्गतः।

XIX ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विडूला ज्ञातेति विलोक्य तस्याः प्रभवः पौलं सीलञ्च धृत्वाकृष्य विचारस्थानेऽधिपतीनां समीपम् आनयन्।

XX ततः शासकानां निकटं नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहरणं गृहीतुम् आचारितुञ्च निषिद्धं,

XXI एभे यिहूदीयलोकाः सन्तोपि तदेव शिक्षयित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलहं कुर्वन्ति,

XXII एति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदतिष्ठत् तथा शासकास्तयोर्वस्त्राणि छित्वा वेत्राघातं कर्तुम् आज्ञापयन्।

XXIII अपरं ते तौ बहू प्रचार्यं त्वमेतौ कारां नीत्वा सावधानं रक्षयेति कारारक्षकम् आदिशन्।

XXIV एन्धम् आज्ञां प्राप्य स तावन्त्यन्तरस्थकारां नीत्वा पादेषु पादपाशीभिर्बद्ध्वा स्थापितवान्।

XXV अथ निशीथसमये पौलसीलावीश्वरमुद्दिश्य प्राथनां गानञ्च कृतवन्तौ, कारास्थिता लोकाश्च तदशृण्वन्।

XXVI तदाकस्मात् महान् भूमिकम्पोऽभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत् तत्क्षणात् सर्वाणि द्वाराणि मुक्तानि जातानि सर्वेषां बन्धनानि य मुक्तानि।

XXVII अतएव कारारक्षकौ निद्रातो जागरित्वा काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा बन्दि लोकाः पलायिता एत्यनुमाय कोषात् भङ्गं बहिः कृत्वात्मघातं कर्तुम् उद्यतः।

XXVIII किन्तु पौलः प्रोच्यैस्तमाहूय कथितवान् पश्य वयं सर्वेऽत्रास्महे, त्वं निजप्राणहिसं माकार्षीः।

XXIX तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्त्वा स कम्पमानः सन् उल्लभ्याभ्यन्तरम् आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्।

XXX पश्चात् स तौ बहिःरानीय पृष्टवान् हे महेच्छौ परित्राणं प्राप्नुं मया किं कर्तव्यं?

XXXI पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्वे परिवाराश्वेभ्यो विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXII तस्मै तस्य गृहस्थितसर्वलोकैर्भ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ।

XXXIII तथा रात्रेस्तस्मिन्नेव दण्डे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्वे परिजनाश्च मञ्जिता अभवन्।

XXXIV पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्वे परिवाराश्वेभ्यो विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXV दिन उपस्थिते तौ लोकौ भोगयेति कथां कथयितुं शासकाः पदातिगणं प्रेषितवन्तः।

XXXVI ततः कारारक्षकः पौलाय तां वार्तां कथितवान् युवां त्याजयितुं शासका लोकान् प्रेषितवन्त एदानीं युवां बहिर्भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां।

XXXVII किन्तु पौलस्तान् अवदत् रोमिलोकयोरावयोः कमपि दोषम् न निश्चित्य सर्वेषां समक्षम् आवां कशया ताऽयित्वा कारायां बद्धवन्त एदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्षयन्ति? तत्र भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु।

XXXVIII तदा पदातिभिः शासकैर्भ्य एतद्वाचार्थां कथितायां तौ रोमिलोकाविति कथां श्रुत्वा ते भीताः।

XXXIX सन्तस्तयोः सन्निधिमागत्य विनयम् अकुर्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः।

XL ततस्तौ काराया निर्गत्य लुदियाया गृहं गतवन्तौ तत्र भ्रातृगणं साक्षात्कृत्य तान् सान्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

XVII

I पौलसीलौ आमिफ्रुपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिहूदीयानां भजनभवनमेकम् आस्ते तत्र शिष्यलनीकीनगर उपस्थितौ।

II तदा पौलः स्वायारानुसारेण तेषां समीपं गत्वा विश्रामवारत्रये तैः सार्द्धं धर्मपुस्तकीयकथाया विचारं कृतवान्।

III कुलतः फ्रीष्टेन दुःप्रभोगः कर्तव्यः श्मशानदुत्थानञ्च कर्तव्यं युष्माकं सन्निधौ यस्य यीशोः प्रस्तावं करोमि स ईश्वरेणाभिषिक्तः स अेताः कथाः प्रकाश्य प्रमाणां दत्वा स्थिरीकृतवान्।

IV तस्मात् तेषां कतिपयजना अन्यदेशीया बहवो भक्तलोकौ बहवः प्रधानानार्यश्च विश्वस्य पौलसीलयोः पश्चाद्गामिनो जातः।

V किन्तु विश्वासाढीना यिहूदीयलोकौ ईर्ष्याया परिपूर्णाः सन्तो हट्टस्य कतिनयलम्पटलोकान् सङ्गिनः कृत्वा जनतया नगरमध्ये महाकलहं कृत्वा यासीनो गृहम् आक्रम्य प्रेरितान् धृत्वा लोकनिवहस्य समीपम् आनेतुं येष्टितवन्तः।

VI तेषामुद्देशम् अप्राप्य य यासोऽनं कतिपयान् भ्रातृन् च धृत्वा नगराधिपतीनां निकटमानीय प्रोच्यैः कथितवन्तो ये मनुष्या जगद्गुद्गाटितवन्तस्ते ऽत्राप्युपस्थिताः सन्ति,

VII अेष यासोन् आतिथ्यं कृत्वा तान् गृहीतवान्। यीशुनामक एको राज्शस्तीति कथयन्तस्ते कैसरस्याज्ञाविरुद्धं कर्म कुर्वन्ति।

VIII तेषां कथामिमां श्रुत्वा लोकनिवहो नगराधिपतयश्च समुद्रिञ्जा अभवन्।

IX तदा यासोऽनस्तदन्वेषाञ्च धनदण्डं गृहीत्वा तान् परित्यक्तवन्तः।

X ततः परं भ्रातृगणो रज्जन्यां पौलसीलौ शीघ्रं बिरयानगरं प्रेषितवान् तौ तत्रोपस्थापयित्वा यिडूदीयानां भजनभवनं गतवन्तौ।

XI तत्रस्था लोकाः थिषलनीकीस्थलोकैर्ब्यो महात्मान आसन् यत एत्थं भवति न वेति ज्ञातुं दिने दिने धर्मग्रन्थस्यालोचनं कृत्वा स्वैरं कथाम् अगृह्णन्।

XII तस्माद् अनेके यिडूदीया अन्यदेशीयानां मान्या स्त्रियः पुरुषाश्चानेके व्यश्वसन्।

XIII किन्तु बिरयानगरे पौलेनेश्वरीया कथा प्रचार्यत एति थिषलनीकीस्था यिडूदीया ज्ञात्वा तत्स्थानमध्यागत्य लोकानां कुप्रवृत्तिम् अज्जनयन्।

XIV अतएव तस्मात् स्थानात् समुद्रोऽयं यान्तीति दर्शयित्वा भ्रातरः क्षिप्रं पौलं प्राडिण्वन् किन्तु सीलतीमथियौ तत्र स्थितवन्तौ।

XV ततः परं पौलस्य मागदर्शिकास्तम् आथीनीनगर उपस्थापयन् पश्चाद् युवां तूर्णम् अेतत् स्थानं आगमिष्यथैः सीलतीमथियौ प्रतीमाम् आज्ञां प्राप्य ते प्रत्यागताः।

XVI पौल आथीनीनगरे तावपेक्ष्य तिष्ठन् तन्नगरे प्रतिमाभिः परिपूर्णं दृष्ट्वा सन्तप्तहृदयो ऽभवत्।

XVII ततः स भजनभवनं यान् यिडूदीयान् लकतल्लोकांश्च ङ्ट्रे य यान् अपश्यत् तैः सह प्रतिदिनं विचारितवान्।

XVIII किन्त्विपिकूरीयमतग्रडिणः स्तोयिकीयमतग्रडिणश्च क्रियन्तो जनास्तेन सार्द्धं व्यवहन्ता तत्र केयिद् अकथयन् अेष वायालः किं वक्तुम् एच्छति? अपरे केयिद् अेष ज्ञनः केषाञ्चिद् विदेशीयदेवानां प्रचारक एत्यनुमीयते यतः स यीशुम् उचित्यतिञ्च प्रचारयत्।

XIX ते म अरेयपागनाम विचारस्थानम् आनीय प्रावोयन् एदं यन्नवीनं मतं त्वं प्रायिकश एदं कीदृशं अेतद् अस्मान् श्रावयः।

XX यामिमाम् असम्भवकथाम् अस्माकं कर्णगोयरीकृतवान् अस्या भावार्थः क एति वयं ज्ञातुम् एच्छामः।

XXI तदाथीनीनिवासिनस्तन्नगरप्रवासिनश्च केवलं कस्याश्चन नवीनकथायाः श्रवणेन प्रचारणेन य कालम् अयापयन्।

XXII पौलोऽरेयपागस्य मध्ये तिष्ठन् अेतां कथां प्रचारितवान्, ङे आथीनीयलोका यूयं सर्वथा देवपूजयाम् आसकता एत्यङ् प्रत्यक्षं पश्यामि।

XXIII यतः पर्यटनकाले युष्माकं पूजनीयानि पश्यन् 'अविज्ञातेश्वराय' अेतल्लिपियुक्तां यज्ञवेदीमेकां दृष्टवान्; अतो न विदित्वा यं पूजयध्वे तस्यैव तत्त्वं युष्मान् प्रति प्रचारयामि।

XXIV जगतो जगत्स्थानां सर्ववस्तूनाञ्च ऋष्टा य ईश्वरः स स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपतिः सन् करनिर्मितमन्दिरेषु न निवसति;

XXV स अेव सर्वेभ्यो ज्वनं प्राणान् सर्वसामग्रीश्च प्रददाति; अतएव स कस्याश्चित् सामग्रा अभावादेतो र्मनुष्याणां ङस्तैः सेवितो भवतीति ना।

XXVI स भूमण्डले निवासार्थम् अेकस्मात् शोणितात् सर्वान् मनुष्यान् सृष्ट्वा तेषां पूर्वनिर्जपितसमयं वसतिसीमाञ्च निरयिनोत्;

XXVII तस्मात् लोकेः केनापि प्रकारेण मृगयित्वा परमेश्वरस्य तत्त्वं प्राप्नुत् तस्य गवेषणं करणीयम्।

XXVIII किन्तु सोऽस्माकं कस्माच्चिदपि दूरे तिष्ठतीति नङ्, वयं तेन निश्वसनप्रश्वसनगमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुनश्च युष्माकमेव कतिपयाः क्वथः कथयन्ति 'तस्य वंशा वयं स्मो ङि' एति।

XXIX अतएव यदि वयम् ईश्वरस्य वंशा भवामस्तर्हि मनुष्यैर्विद्यया कौशलेन य तक्षितं स्वर्णं त्र्यं दृष्ट्वा वैतेषामीश्वरत्वम् अस्माभिर्न ज्ञातव्यं।

XXX तेषां पूर्व्वीयलोकानाम् अज्ञानतां प्रतीश्वरो यद्यपि नावाधत् तथापीदानीं सर्व्वत्र सर्व्वान् मनः परिवर्त्तयितुम् आज्ञापयति,

XXXI यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथिवीस्थानां सर्व्वलोकानां विचारं करिष्यति तद्धिनं न्यत्रपयत्; तस्य श्मशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्व्वेभ्यः प्रमाणां प्रादात्।

XXXII तदा श्मशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केयिद् उपाडमन्, केयिद्वदन् अेनां कथां पुनरपि त्वत्तः श्रोष्यामः।

XXXIII ततः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थितातवान्।

XXXIV तथापि केयिल्लोकास्तेन सार्द्धं मिलित्वा व्यश्वसन् तेषां मध्ये उरेयपागीयदियनुसियो दामारीनामा कायिन्नारी कियन्तो नराश्वसात्।

XVIII

I तद्धटनातः परं पौल आथीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्थनगरम् आगच्छत्।

II तस्मिन् समये क्लौदियः सर्व्वान् यिडूदीयान् रोमानगरं विहाय गन्तुम् आज्ञापयत्, तस्मात् प्रिस्किल्लानाम्ना जायया सार्द्धम् एतालियादेशात् किञ्चित्पूर्व्वम् आगमत् यः पन्तदेशे जात आक्किलनामा यिडूदीयलोकः पौलस्तं साक्षात् प्राप्य तयोः समीपमितवान्।

III तौ दूष्यनिर्माण्णविनोः, तस्मात् परस्परम् अेकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सड उषित्वा तत् कर्माकरोत्।

IV पौलः प्रतिविश्रामवारं भजनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिडूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्तिं ग्राहितवान्।

V सीलतीमथियथो मार्किडनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्तप्तमना भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो भवतीति प्रमाणां यिडूदीयानां समीपे प्रादात्।

VI किन्तु ते उतीव विरोधं विधाय पाषण्डीयकथां कथितवन्तस्ततः पौलो वस्त्रं धुवन् अेतां कथां कथितवान्, युष्माकं शोषितपातापराधो युष्मान् प्रत्येव भवतु, तेनाडं निरपराधो डधारभ्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि।

VII स तस्मात् प्रस्थाय भजनभवनसमीपस्थस्य युस्तनाम्न ईश्वरभक्तस्य भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्।

VIII ततः क्रीष्णनामा भजनभवनाधिपतिः सपरिवारः प्रभौ व्यश्वसीत्, करिन्थनगरीया ढडवो लोकश्च समाकण्यं विश्वस्य मञ्जिजात अभवन्।

IX क्षणैद्यथां प्रभुः पौलं दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा लैषीः, मा निरसीः कथां प्रचारया।

X अडं त्वया सार्द्धम् आस हिसार्थं कोपि त्वां स्त्रष्टुं न शक्यति नगरेडस्मिन् मदीया लोका ढडव आसतो।

XI तस्मात् पौलस्तन्नगरे प्रायेण सार्द्धवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपादिशत्।

XII गाल्लियनामा कश्चिद् आपायादेशस्य प्राड्विवाडः समभवत्, ततो यिडूदीया अेकवाक्याः सन्तः पौलम् आकृभ्य विचारस्थानं नीत्वा।

XIII मानुष अेष व्यवस्थाया विरुद्धम् ईश्वरभजनं कर्तुं लोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयतीति निवेदितवन्तः।

XIV ततः पौले प्रत्युत्तरं दातुम् उद्यते सति गाल्लिया यिडूदीयान् व्याडरत्, यदि कस्यचिद् अन्यायस्य वातिशयदृष्टतायरास्य विचारोडभविष्यत् तर्हि युष्माकं कथा मया सडनीयाभविष्यत्।

XV किन्तु यदि केवलं कथाया वा नाम्नो वा युष्माकं व्यवस्थाया विवादो भवति तर्हि तस्य विचारमडं न करिष्यामि, यूयं तस्य भीमांसां कुरुत।

XVI ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्।

XVII तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानाधिपतिं धृत्वा विचारस्थानस्य सम्भुपे प्राडरन् तथापि गाल्लिया तेषु सर्व्वकर्मसु न मनो न्यदधात्।

XVIII पौलस्तत्र पुनर्बडुदिनानि न्यवसत्, ततो भ्रातृगणाद् विसर्जनं प्राप्य किञ्चनप्रतनिमित्तं किंक्रियानगरे शिरो मुण्डयित्वा प्रिस्किल्लाक्किलाभ्यां सडितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्।

XIX तत एडिडिनगर उपस्थाय तत्र तौ विसृज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिडूदीयैः सड विचारितवान्।

XX ते स्वेः सार्द्धं पुनः कतिपयदिनानि स्थातुं तं व्यनयन्, स तदनुररीकृत्य कथामेतां कथितवान्,

XXI शिडूशालमि आगाम्युत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् ईश्वरेच्छायां जातायां युष्माकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि ततः परं स ते विसृष्टः सन् जलपथेन एडिडिनगरात् प्रस्थितवान्।

XXII ततः कैसरियाम् उपस्थितः सन् नगरं गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियधियानगरं प्रस्थितवान्।

XXIII तत्र क्रियन्कालं यापयित्वा तस्मात् प्रस्थाय सर्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा क्रमशो गलातियाकुगियादेशयोर् भ्रमिन्त्वा गतवान्।

XXIV तस्मिन्नेव समये सिक्न्दरियानगरे जात आपल्लोनामा शास्त्रविद् सुवक्ता यिडूदीय अको जन्म ईक्षिषनगरम् आगतवान्।

XXV स शिक्षितप्रभुमार्गो मनसोद्योगी य सन् योडनो मज्जनमात्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्।

XXVI अेष जन्मो निर्भवत्येन भजनभवने कथयितुम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किल्लाक्किवौ तस्योपदेशकथां निशाम्य तं स्वयोः समीपम् आनीय शुद्धरूपेणेश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्।

XXVII पश्चात् स आपायादेशं गन्तुं मतिं कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगणो यथा तं गृह्णाति तदर्थं भ्रातृगणो न समाश्वस्य पत्रे लिपिते सति, आपल्लास्तत्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बडूपकारान् अकरोत्,

XXVIII इलतो यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति शास्त्रप्रमाणं दत्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिडूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

XIX

I करिन्थनगर आपल्लसः स्थितिकाले पौल उत्तरप्रदेशैरागच्छन् ईक्षिषनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य तान् अपृच्छत्,

II यूयं विश्वस्य पवित्रमात्मानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आत्मा दीयते इत्यस्माभिः श्रुतमपि नहि।

III तदा साऽवदत् तर्हि यूयं केन मज्जिता अभवत? तेऽकथयन् योडनो मज्जनेन।

IV तदा पौल उक्तवान् इतः परं य उपस्थास्यति तस्मिन् अर्थत यीशुप्रीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा योडन् मनःपरिवर्तनसूयकेन मज्जनेन जले लोडान् अमज्जयत्।

V तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मज्जिता अभवन्।

VI ततः पौलेन तेषां गात्रेषु करेऽर्पिते तेषामुपरि पवित्र आत्मावर्द्धवान्, तस्मात् ते नानादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च कथितवन्तः।

VII ते प्रायेण द्वादशजना आसन्।

VIII पौलो भजनभवनं गत्वा प्रायेण मासत्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोडान् प्रवर्त्य साऽसेन कथामकथयत्।

IX किन्तु कठिनान्तःकरतात्वात् क्रियन्तो जना न विश्वस्य सर्वेषां समक्षम् अतत्पथस्य निन्दान् कर्तुं प्रवृत्ताः, अतः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थाय शिष्यगणं पृथक्कृत्वा प्रत्यहं तुरान्नानाम्नः कस्यचित् जनस्य पाठशाळायां विचारं कृतवान्।

X इत्थं वत्सरद्वयं गतं तस्माद् आशियादेशनिवासिनः सर्वे यिडूदीया अन्यदेशीयलोकाश्च प्रभो यीशोः कथाम् अश्रौषन्।

XI पौलेन य ईश्वर अतादृशान्यद्भुतानि कर्माणि कृतवान्।

XII यत् परिधेये गात्रमार्जनवस्त्रे वा तस्य देहात् पीडितलोडानाम् समीपम् आनीते ते निरामया जाता अपवित्रा भूताश्च तेभ्यो बहिर्गतवन्तः।

XIII तदा देशाटनकारिणः क्रियन्तो यिडूदीया भूतापसारिणो भूतग्रस्तनोडानां सन्निधौ प्रभो यीशो नामि जप्त्वा वाक्यमिदम् अवदन्, यस्य कथां पौलः प्रचारयति तस्य यीशो नाम्ना युष्मान् आज्ञापयामः।

XIV स्किवनाम्नो यिडूदीयानां प्रधानयाजकस्य सप्तभिः पुनैस्तथा कृते सति

XV कश्चिद् अपवित्रो भूतः प्रत्युदितवान्, यीशुं ज्ञानामि पौलश्च परिचिनोमि किन्तु के यूयं?

XVI इत्युक्त्वा सौपवित्रभूतग्रस्तो मनुष्यो लम्बं कृत्वा तेषामुपरि पतित्वा बलेन तान् जितवान्, तस्मात् नञ्जाः क्षताङ्गाश्च सन्तस्तस्माद् गोडात् पलायन्त।

XVII सा वाग् एङ्गिषनगरनिवासिनसं सर्वेषां यिहूदीयानां भिन्नदेशीयानां लोकानाञ्च श्रवोगोचरीभूताः ततः सर्वे भयं गताः प्रभो र्थेशो नमिन्नो यशो ऽवर्द्धता

XVIII येषामनेकेषां लोकानां प्रतीतिरजायत त आगत्य स्वैः कृताः क्रियाः प्रकाशरूपेणाङ्गीकृतवन्तः।

XIX बहवो मायाकर्मकारिणः स्वस्वग्रन्थान् आनीय राशीकृत्य सर्वेषां समक्षम् अट्टाडयन्, ततो गणानां कृत्वाबुध्यन्त पञ्चायुतत्रयमुद्रामूल्यपुस्तकानि दग्धानि

XX एत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्य प्रबला ज्ञाता।

XXI सर्वेष्वेतेषु कर्मसु सम्पन्नेषु सत्सु पौलो मार्किडनियाप्पायादेशाल्यां यिश्शालम् गन्तुं मतिं कृत्वा कथितवान् तत्स्थानं यात्रायां कृतायां सत्यां भया रोमानगरं द्रष्टव्यं।

XXII स्वानुगतलोकानां तीमथियेरास्तौ द्वौ जनौ मार्किडनियादेशं प्रति प्रहित्य स्वयम् आशियादेशे कतिपयदिनानि स्थितवान्।

XXIII किन्तु तस्मिन् समये मनेऽस्मिन् कलडो ज्ञातः।

XXIV तत्कारणमिदं, अर्त्तिमीदेव्या त्र्यमन्दिरनिर्माणेन सर्वेषां शिल्पिनां यथेष्टलाभम् अजनयत् यो दीमीत्रियनामा नाडीन्धमः।

XXV स तान् तत्कर्मण्युविनः सर्वलोकान्च समाहूय भाषितवान् डे मडेय्या अयेतेन मन्दिरनिर्माणेनास्माकं ञ्जविका भवति, अेतद् युयं वित्यः।

XXVI किन्तु हस्तनिर्मितेश्वरा एश्वरा नडि पौलनाम्ना केनयिञ्जनेन कथामिमां व्याहृत्य केवलेङ्गिषनगरे नडि प्रायेण सर्वस्मिन् आशियादेशे प्रवृत्तिं ग्राहयित्वा बहुलोकानां शम्भुषी परावर्तिता, अेतद् युष्माभिर्दृश्यते श्रूयते य।

XXVII तेनास्माकं वाङ्मिथ्यस्य सर्वथा डानेः सम्भवनं केवलमिति नडि, आशियादेशस्थैर्वा सर्वजगत्स्थैर्लोकैः पूज्या यातिमी मडादेवी तस्या मन्दिरस्यावज्ञानस्य तस्या अश्र्चर्यस्य नाशस्य य सम्भावना विद्यते।

XXVIII अेतादृशीं कथां श्रुत्वा ते मडाकोधान्विताः सन्त उच्यैःकारं कथितवन्त एङ्गिषीयानाम् अर्त्तिमी देवी मडती भवति।

XXIX ततः सर्वनगरं कलडेन परिपूर्णमभवत्, ततः परं ते मार्किडनीयगायारिस्तार्पनामानौ पौलस्य द्वौ सडयरौ धृत्वैकयित्ता रङ्गभूमिं ज्वेन धावितवन्तः।

XXX ततः पौलो लोकानां सन्निधिं यातुम् उद्यतवान् किन्तु शिष्यगणस्तं वारितवान्।

XXXI पौलस्यत्मीया आशियादेशस्थाः कतिपयाः प्रधानलोकस्तस्य समीपं नरमेकं प्रेष्य त्वं रङ्गभूमिं मागा एति न्यवेदयन्।

XXXII ततो नानालोकानां नानाकथाकथनात् सभा व्याकुला ज्ञाता किं कारणाद् अेतावती ज्वनताभवत् अेतद् अधिके लोकिं नज्जायि।

XXXIII ततः परं ज्वनतामध्याद् यिहूदीयैर्बडिष्कृतः सिक्न्दरो हस्तेन सङ्केतं कृत्वा लोकैभ्य उततरं दातुमुद्यतवान्।

XXXIV किन्तु स यिहूदीयलोक एति निश्चिते सति एङ्गिषीयानाम् अर्त्तिमी देवी मडतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च दण्डान् यावद् अेकस्वरेण लोकनिवर्तः प्रोक्तं।

XXXV ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् डे एङ्गिषायाः सर्वे लोका आकर्षयत, अर्त्तिमीमडादेव्या मडादेवात् पतितायास्तत्प्रतिमायाश्च पूजनम् एङ्गिषनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, अेतत् के न ज्ञानन्ति?

XXXVI तस्माद् अेतत्प्रतिद्वलं केपि कथयितुं न शक्नुवन्ति, एति ज्ञात्वा युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्थातव्यम् अविविश्य किमपि कर्म न कर्तव्यञ्च।

XXXVII यान् अेतान् मनुष्यान् यूयमत्र समानयत ते मन्दिरद्रव्यापहारका युष्माकं देव्या निन्दकाश्च न भवन्ति।

XXXVIII यदि कञ्चन प्रति दीमीत्रियस्य तस्य सहायानाञ्च कायिद् आपत्ति विद्यते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानञ्च सन्ति, ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे कुर्वन्तु।

XXXIX किन्तु युष्माकं कायिदपर कथा यदि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्ति र्भविष्यति।

XL किन्त्वेतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातुं शक्नुम् अेतादृशस्य कस्यचित् कारणास्याभावाद् अद्यतनघटनाडेतो राजद्रोडिणामिवास्माकम् अभियोगो भविष्यतीति शङ्का विद्यते।

XLI एति कथयित्वा स सभास्थलोकान् विसृष्टवान्।

XX

I एत्थं कलहे निवृत्ते सति पौलः शिष्यगणाम् आडूय विसर्जनं प्राप्य माकिदनियादेशं प्रस्थितवान्।

II तेन स्थानेन गच्छन् तद्देशीयान् शिष्यान् बहुपदिश्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्।

III तत्र मासत्रयं स्थित्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिहुदीयास्तं हन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि माकिदनियामार्गोऽपि प्रत्यागन्तुं मतिं कृतवान्।

IV बिरयानगरीयसोपात्रः शिष्यलनीकीयारिस्तार्पसिकुन्दौ एब्बानगरीयगायतीमथियौ आशियादेशीयतुभिकत्रकिमौ य तेन सार्द्धं आशियादेशं यावद् गतवन्तः।

V अते सर्वे उग्रसराः सन्तो उस्मान् अपेक्ष्य त्रीयानगरे स्थितवन्तः।

VI क्लिपवशूच्यपूपोत्सवदिने य गते सति वयं क्लिपपीनगरात् तोयपथेन गत्वा पञ्चभिर्दिनेस्त्रोयानगरम् उपस्थाप्य तत्र सप्तदिनान्यवातिष्ठाम।

VII सप्ताहस्य प्रथमदिने पूषान् भंक्रतु शिष्येषु मिलितेषु पौलः परदिने तस्मात्प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदह्नि प्रायेण क्षपाया यामद्भयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्।

VIII उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वा सन् तत्र बहवः प्रदीपाः प्राण्वलन्।

IX उतुभनामा कश्चन युवा य वातायन उपविशन् धोरतरनिद्राग्रस्तो ऽभूत् तदा पौलेन बहुक्षणां कथायां प्रचारितायां निद्रामग्नः स तस्माद् उपरिस्थतृतीयप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकस्तं मृतकल्पं धृत्योदतोलयन्।

X ततः पौलोऽवरोह्य तस्य गात्रे पतित्वा तं क्रोडे निघाय कथितवान्, यूयं व्याकुला मा भूत नायं प्राणैर्वियुक्तः।

XI पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूषान् भंक्रत्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थितवान्।

XII ते य तं श्रुवन्तं युवानं गृहीत्वा गत्वा परमाप्यायिता ज्ञाताः।

XIII अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वास्मनगरम् उत्तीर्य पौलं ग्रीहीतुं मतिम् अकुर्म यतः स तत्र पट्ट्यां प्रजितुं मतिं कृत्वेति निरूपितवान्।

XIV तस्मात् तत्रास्माभिः सार्द्धं तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीत्वा मितुलीन्युपद्वीपं प्राप्तवन्तः।

XV तस्मात् पोतं मोययित्वा परेऽहनि पीयोपद्वीपस्य सम्भुषं लब्धवन्तस्तस्माद् अकेनाह्ना सामोपद्वीपं गत्वा पोतं लागयित्वा त्रोगुक्लिये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे मिलितनगरम् उपातिष्ठाम।

XVI यतः पौल आशियादेशे कालं यापयितुम् नाभिलषन् एक्किषनगरे त्यक्त्वा यातुं मन्त्रणां स्थिरीकृतवान्; यस्माद् यदि साध्यं भवति तर्हि निस्तारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमदिने स यिर्शाखम्युपस्थातुं मतिं कृतवान्।

XVII पौलो मिलीताद् एक्किषं प्रति लोकं प्रहित्य समाजस्य प्राथीयान् आडूयानीतवान्।

XVIII तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेभ्य एषां कथां कथितवान्, अहम् आशियादेशे प्रथमागमनम् आरब्धाद्य यावद् युष्माकं सन्निधौ स्थित्वा सर्वसमये यथायचित्तवान् तद् यूयं ज्ञानीथः।

XIX कुलतः सर्वथा नम्रमनाः सन् बहुश्रुपातेन यिहुदीयानाम् कुमन्त्राणाञ्जतानानापरीक्षाभिः प्रभोः सेवामकरव।

XX कामपि हितकथां न गोपायितवान् तां प्रचार्य सप्रकाशं गृहे गृहे समुपदिश्येश्वरं प्रति मनः परावर्तनीयं प्रभो यीशुख्रीष्टे विश्वसनीयं।

XXI यिहुदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाञ्च समीप अतादृशं साक्ष्यं ददामि।

XXII पश्यत साम्प्रतम् आत्मनाकृष्टः सन् यिर्शाखनगरे यात्रां करोमि, तत्र माम्प्रति यद्यद् घटिष्यते तान्यहं न ज्ञानामि;

XXIII किन्तु मया बन्धनं क्लेशश्च भोक्तव्य एति पवित्र आत्मानगरे नगरे प्रमाणां ददामि।

XXIV तथापि तं क्लेशमहं तृणाय न मन्ये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवाद्यस्य प्रमाणां दातुं, प्रभो यीशोः सकाशाद् यस्याः सेवायाः भारं प्राप्नवं तां सेवां साधयितुं सानन्दं स्वमार्गं समापयितुं च निजप्राणानपि प्रियान् न मन्ये।

XXV अधुना पश्यत येषां समीपेऽहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाद्यं प्रचार्य भ्रमणां कृतवान् अतादृशा यूयं मम वदनं पुनर्द्रष्टुं न प्राप्स्यथ अतदप्यहं ज्ञानामि।

XXVI युष्मभ्यम् अहम् ईश्वरस्य सर्वान् आदेशान् प्रकाशयितुं न न्यवर्तो।

XXVII अहं सर्वेषां लोकानां रक्तपातदोषाद् यन्निर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि।
 XXVIII यूयं स्वेषु तथा यस्य प्रणस्याध्यक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय न्ययुङ्क्त तत्सर्वस्मिन् सावधाना
 भवत, य समाजञ्च प्रभु निर्णयकृतमूल्येन क्रीतवान् तम् अवत,
 XXIX यतो मया गमने कृतमेव दृष्ट्या वृका युष्माकं मध्यं प्रविश्य व्रजं प्रति निर्दयताम् आचरिष्यन्ति,
 XXX युष्माकमेव मध्याह्नि लोका उत्थाय शिष्यगणाम् अपहन्तुं विपरीतम् उपदेक्ष्यन्तीत्यहं ज्ञानामि।
 XXXI एति ह्येते रूयं सयैतन्याः सन्तस्तिष्ठत, अहञ्च साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् द्विवादिशं प्रतिजन्
 बोधयितुं न न्यवर्तते तदपि स्मरता।
 XXXII एदानीं हे भ्रातरौ युष्माकं निष्ठां ज्ञयितुं पवित्रीकृतलोकानां मध्येऽधिकारञ्च दातुं समर्थो य
 ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वादश्च तयोरुभयो युष्मान् समार्पयम्।
 XXXIII कस्यापि स्वर्णं रूयं वस्त्रं वा प्रति मया लोभो न कृतः।
 XXXIV किन्तु मम मत्सङ्घरलोकानाञ्चावश्यकव्ययाय मदीयमिदं कद्रव्यम् अश्राभ्यद् अतद् यूयं ज्ञानीथा
 XXXV अनेन प्रकारेण ग्रहणद् दानं भद्रमिति यद्वाक्यं प्रभु र्थीशुः कथितवान् तत् स्मरुं
 दृष्टिद्वलोकानामुपकारार्थं श्रमं कर्तुञ्च युष्माकम् उचितम् अतत्सर्वं युष्मानहम् उपदिष्टवान्।
 XXXVI अेतां कथां कथयित्वा स ज्ञानुनी पातयित्वा सर्वैः सह प्रार्थयता।
 XXXVII तेन ते क्रन्दन्तः
 XXXVIII पुन र्मम मुपं न द्रक्ष्यथ विशेषत अेषा या कथा तेनाकथि तत्कारणात् शोकं विवापञ्च कृत्वा कए
 धृत्वा युम्बितवन्तः पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

XXI

I ते विस्मृष्टाः सन्तो वयं पोतं बाहयित्वा ऋजुमार्गेण कोषम् उपद्वीपम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपद्वीपम्
 आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम् उपातिष्ठाम।
 II तत्र द्वैनीकियादेशगामिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुह्य गतवन्तः।
 III कुप्रोपद्वीपं दृष्ट्वा तं सव्यद्विशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पोतस्थद्रव्याण्यवरोडयितुं सोरनगरं
 लागितवन्तः।
 IV तत्र शिष्यगणस्य साक्षात्करणाय वयं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चात्ते पवित्रेणात्मना पौलं
 व्याहर्न् त्वं यिज्ञास्यन्नगरं मा गमः।
 V ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वयं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः, तस्मात् ते
 सवालवृद्धवनिता अस्माभिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चाद्द्वयं जलधितटे ज्ञानुपातं
 प्रार्थयामहि।
 VI ततः परस्परं विस्मृष्टाः सन्तो वयं पोतं गतास्ते तु स्वस्वगृहं प्रत्यागतवन्तः।
 VII वयं सोरनगरात् नावा प्रस्थाप्य तलिमायिनगरम् उपातिष्ठाम तत्रास्माकं समुद्रीयमार्गस्यान्तोऽभवत्
 तत्र भ्रातृगणं नमस्कृत्य दिनमेकं तैः सार्द्धम् उषतवन्तः।
 VIII परे ऽहनि पौलस्तस्य सज्जिनो वयञ्च प्रतिष्ठमानाः कैसरियानगरम् आगत्य सुसंवाद्यप्रचारकानां
 सप्तजानानां हिलिपनाम्न अेकस्य गृहं प्रविश्यावतिष्ठाम।
 IX तस्य यतस्रो दृष्टितरोऽनुढा भविष्यद्वादिन्य आसन्।
 X तत्रास्मासु बहूदिनानि प्रोषितेषु यिद्धीयदेशाद् आगत्यागवानामा भविष्यद्वादी समुपस्थितवान्।
 XI सोस्माकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धनं गृहीत्वा निजजस्तापादान् बद्ध्वा भाषितवान् यस्येह
 कटिबन्धनं तं यिद्धीयलोका यिज्ञास्यन्नगरं एत्थं बद्ध्वा भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्तीति वाक्यं पवित्र
 आत्मा कथयति।
 XII अेतादृशीं कथां श्रुत्वा वयं तन्नगरवासिनो भ्रातरश्च यिज्ञास्यन्नगरं न यातुं पौलं व्यनयामहिः
 XIII किन्तु स प्रत्यावादीत्, यूयं किं कुरुथ? किं क्रन्देन ममान्तःकरणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो र्थीशो नर्मानो
 निमित्तं यिज्ञास्यन्नगरं बद्धो भवितुं केवल तत्र प्राणान् दातुमपि ससज्जोऽस्मि।
 XIV तेनास्माकं कथायाम् अगृहीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्छा तथैव भवत्वित्युक्त्वा वयं निरस्याम।
 XV परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिज्ञास्यन्नगरं प्रति यात्राम् अकुर्मि।

XVI ततः कैसरियानगरनिवासिनः कतिपयाः शिष्या अस्माभिः साद्धम् धृत्वा कृप्रीयेन म्नासत्राम्ना येन प्राचीनशिष्येन साद्धम् अस्माभि र्वस्तव्यं तस्य समीपम् अस्मान् नीतवन्तः।

XVII अस्मासु यिज्ञशालम्युपस्थितेषु तत्रस्थभ्रातृगणोऽस्मान् आह्लादेन गृहीतवान्।

XVIII परस्मिन् दिवसे पौलेऽस्माभिः सड याकूबो गूढं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वे तत्र परिषदि संस्थिताः।

XIX अनन्तरं स तान् नत्वा स्वीयप्रयारणेन भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्माणि साधितवान् तदीयां कथाम् अनुकृमात् कथितवान्।

XX एति श्रुत्वा ते प्रभुं धन्यं प्रोच्य वाक्यमिदम् अभाषन्त, डे भ्रातृ र्घिडूदीयानां मध्ये बडुसडस्राणि लोका विश्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थाभतायारिण अेतत् प्रत्यक्षं पश्यसि।

XXI शिशूनां त्वकछेदनाघायरणां प्रतिषिध्य त्वं भिन्नदेशनिवासिनो यिडूदीयलोकान् मूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपदिशसीति तेः श्रुतमस्ति।

XXII त्वमत्रागतसीति वार्ता समाकर्ण्य जनिवडो मिलित्वावश्यमेवागमिष्यति; अतश्चेव किं करणीयम्? अत्र वयं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वां वदामस्तं त्वमायरा।

XXIII प्रतं कर्तुं कृतसङ्कल्पा येऽस्मांङ यत्वारो मानवाः सन्ति।

XXIV तान् गृहीत्वा तेः सडितः स्वं शुचिं कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डने यो व्ययो भवति तं त्वं डेडि तथा कृते त्वदीयायारे या जनिश्रुति र्जयिते सालीका किन्तु त्वं विधिं पालयन् व्यवस्थानुसारेणैवायरसीति ते भोस्तन्तो।

XXV भिन्नदेशीयानां विश्वासिलोकानां निकटे वयं पत्रं लिभित्वेत्थं स्थिरीकृतवन्तः, देवप्रसादभोजनं रकतं गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभियारश्चैतेभ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करणीयं न।

XXVI ततः पौलस्तान् मानुषानादाय परस्मिन् दिवसे तेः सड शुचि र्भूत्वा मन्दिरे गत्वा शौचकर्माणो दिनेषु सम्पूर्णेषु तेषाम् अकैकार्थं नैवेद्याद्युत्सर्गां भविष्यतीति ज्ञापितवान्।

XXVII तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकल्पेषु आशियादेशनिवासिनो यिडूदीयास्तं मध्येमन्दिरे विलोक्य जनिवडस्य मनःसु कुप्रवृत्तिं जनियित्वा तं धृत्वा।

XXVIII प्रोच्यैः प्रावोयन्, डे छस्रायेल्लोकाः सर्वे साडाय्यं कुरुता यो मनुज अतेषां लोकानां मूसाव्यवस्थाया अेतस्य स्थानस्यापि विपरीतं सर्वत्र सर्वान् शिक्षयति स अेषः; विशेषतः स भिन्नदेशीयलोकान् मन्दिरम् आनीय पवित्रस्थानमेतद् अपवित्रमकरोत्।

XXIX पूर्वे ते मध्येनगरम् इङ्किनगरीयं त्रकिमं पौलेन सडितं दृष्टवन्त अेतस्मात् पौलस्तं मन्दिरमध्यम् आनयद् एत्यन्वमिमता।

XXX अतश्चेव सर्वस्मिन् नगरे कलडोत्पन्नत्वात् धावन्तो लोका आगत्य पौलं धृत्वा मन्दिरस्य बडिराकृष्यानयन् तत्क्षणाद् द्वाराणि सर्वाणि य रुद्धानि।

XXXI तेषु तं छन्तुमुद्यतेषु यिज्ञशालमनगरे मडानुपद्रवो ज्ञात एति वार्तायां सडस्रसेनापतेः कर्णगोयरीभूतायां सत्यां स तत्क्षणात् सैन्यानि सेनापतिगणान् गृहीत्वा जवेनागतवान्।

XXXII ततो लोकाः सेनागणेन सड सडस्रसेनापतिम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा पौलताडनातो न्यवर्तन्त।

XXXIII स सडस्रसेनापतिः सन्निधावागम्य पौलं धृत्वा शुडभलद्वयेन बद्धम् आदिस्य तान् पृष्टवान् अेष कः? किं कर्म यायं कृतवान्?

XXXIV ततो जनिसमूडस्य कश्चिद् अेकप्रकारं कश्चिद् अन्यप्रकारं वाक्यम् अरौत् स तत्र सत्यां ज्ञातुम् कलडकारणाद् अशकतः सन् तं दुर्गं नेतुम् आजापयत्।

XXXV तेषु सोपानस्योपरि प्रातेषु लोकानां साडसकारणात् सेनागणः पौलमुत्तोल्य नीतवान्।

XXXVI ततः सर्वे लोकाः पश्चाद्गामिनः सन्त अेनं दुरीकुरुतेति वाक्यम् उर्यैरवदन्।

XXXVII पौलस्य दुर्गानयनसमये स तस्मै सडस्रसेनापतये कथितवान्, भवतः पुरस्तात् कथां कथयितुं किम् अनुमन्यते? स तमपृच्छत् त्वं किं यूनानीयां भाषां ज्ञानासि?

XXXVIII यो मिसरीयो जनिः पूर्वं विरोधं कृत्वा यत्वारि सडस्राणि घातकान् सङ्गिनः कृत्वा विपिनं गतवान् त्वं किं सश्चेव न भवसि?

XXXIX तदा पौलोऽकथयत् अंङ किंलिक्रियादेशस्य तार्षनगरीयो यिडूदीयो, नाडं सामान्यनगरीयो मानवः; अतश्चेव विनयेऽडं लाकानां समक्षं कथां कथयितुं मामनुजानीष्व।

XL तेनानुज्ञातः पौलः सोपानोपरि तिष्ठन् उस्तेनेङ्गितं कृतवान्, तस्मात् सर्व्वे सुस्थिरा अभवन्। तदा पौल एब्रीयभाषया कथयितुम् आरभत,

XXII

- I हे पितृगण! हे भ्रातृगण!; एदानीं मम निवेदने समवधत्त।
- II तदा स एब्रीयभाषया कथां कथयतीति श्रुत्वा सर्व्वे लोका अतीव निःशब्दा सन्तोऽतिष्ठन्।
- III पश्चात् सोऽकथयद् अहं यिहुदीय एति निश्चयः किंलिक्वियादेःशस्य तार्षनगरं मम जन्मभूमिः; अतन्नगरीयस्य गमिलीयेलनाम्नोऽध्यापकस्य शिष्यो भूत्वा पूर्व्वपुरुषाणां विधिष्व्यवस्थानुसारेण सम्भूर्णैर्पुत्रेण शिक्षितोऽभवम् एदानीन्तना यूयं यादृशा भवथ तादृशोऽहमपीश्वरसेवायाम् उद्योगी ज्ञातः।
- IV मतमेतद् द्विष्ट्वा तद्ग्राहिनारीपुरुषान् कारायां बद्ध्वा तेषां प्राणानाशपर्यन्तां विपक्षताम् अकरवम्।
- V मढायाञ्जकः सभासदः प्राचीनलोकाश्च ममैतस्याः कथायाः प्रमाणं दातुं शक्नुवन्ति, यस्मात् तेषां समीपाद् एम्पेचकनगरनिवासिभ्रातृगणार्थम् आज्ञापत्राणि गृहीत्वा ये तत्र स्थितास्तान् दण्डयितुं यिःशालमम् आनयनार्थं एम्पेचकनगरं गतोस्मि।
- VI किन्तु गच्छन् तन्नगरस्य समीपं प्राप्तवान् तदा द्वितीयप्रहरवेलायां सत्याम् अकस्माद् गगणान्निर्गत्य मढती दीप्ति मम यतुर्दिशि प्रकाशितवती।
- VII ततो मयि भूमौ पतिते सति, हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? माम्प्रति भाषित अेतादृश अेको रवोपि मया श्रुतः।
- VIII तदाहं प्रत्यवदं, हे प्रभो को भवान्? ततः सोऽवादीत् यं त्वं ताडयसि स नासरतीयो यीशुरहं।
- IX मम सङ्गिनो लोकास्तां दीप्तिं दृष्ट्वा भियं प्राप्ताः, किन्तु माम्प्रत्युदितं तद्भाक्यं ते नाबुध्यन्त।
- X ततः परं पृष्टवानहं, हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? ततः प्रभुरकथयत्, उत्थाय एम्पेचकनगरं याहि त्वया यद्यत् कर्तव्यं निरूपितमास्ते तत् तत्र त्वं ज्ञापयिष्यसे।
- XI अनन्तरं तस्याः भरतरदीपतेः कारणात् किमपि न दृष्ट्वा सङ्गिणो न धृतहस्तः सन् एम्पेचकनगरं प्रजितवान्।
- XII तन्नगरनिवासिनां सर्व्वेषां यिहुदीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण भक्तश्च हनानीयनामा मानव अेको।
- XIII मम सन्निधिम् अेत्य तिष्ठन् अकथयत्, हे भ्रातः शौल सुदृष्टि र्भव तस्मिन् दण्डेऽहं सम्यक् तं दृष्टवान्।
- XIV ततः स महं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्याभिप्रायं वेत्सि तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमुपस्य वाक्यं शृणोषि तन्निमित्तम् अस्माकं पूर्व्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्तां मनोनीतं कृतवान्।
- XV यतो यद्यद् अद्राक्षीरश्रौषीश्च सर्व्वेषां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि।
- XVI अतएव कुतो विलम्बसे? प्रभो नमिना प्रार्थ्य निष्पापप्रक्षालनार्थं मञ्जनाय समुत्तिष्ठ।
- XVII ततः परं यिःशालमनगरं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् अेकदा प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभुं साक्षात् पश्यन्।
- XVIII त्वं त्वरया यिःशालमः प्रतिष्ठस्व यतो लोकामयि तव साक्ष्यं न ग्राहीष्यन्ति, माम्प्रत्युदितं तस्येह वाक्यम् अश्रौषम्।
- XIX ततोहं प्रत्यवादिषम् हे प्रभो प्रतिभजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्ध्वा प्रहृतवान्।
- XX तथा तव साक्षिणः स्तिङ्गानस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं सम्मन्य सन्निधौ तिष्ठन् हन्तृलोकानां वासांसि रक्षितवान्, अेतत् ते विदुः।
- XXI ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थमिन्द्रदेशीयानां समीपं प्रेषयिष्ये।
- XXII तदा लोका अेतावत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रोच्यैरकथयन्, अेनं भूमण्डलाद् हूरीकुरुत, अेतादृशजनस्य ज्ञवनं नोयितम्।
- XXIII एत्युच्यैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गगणं प्रति धूलीरक्षिपन्।
- XXIV ततः सःहस्रसेनापतिः पौलं दुर्गाभ्यन्तरं नेतुं समादिशत्। अेतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् अेतावदुच्यैःस्वस्व अकुर्वन्, अेतद् वेतुं तं कशया प्रहृत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्।

XXV पदातयश्चर्मनिर्मितरज्जुभिस्तस्य बन्धनं कर्तुमुद्यतास्तास्तदानीं पौलः सम्मुपस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् एण्डाज्ञायाम् अप्राप्तायां किं रोमिलोकं प्रहर्तुं युष्माकम् अधिकारोस्ति?

XXVI अेनां कथां श्रुत्वा स सडस्रसेनापतेः सन्निधिं गत्वा तां वार्ताभिवदत् स रोमिलोक अेतस्मात् सावधानः सन् कर्म कुरु।

XXVII तस्मात् सडस्रसेनापति गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? एति मां ब्रूहि। सोऽकथयत् सत्यम्।

XXVIII ततः सडस्रसेनापतिः कथितवान् बहुद्रविषां दत्त्वाहं तत् पौरसभ्यं प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्नोऽस्मि।

XXIX एत्थं सति ये प्रहारेण तं परीक्षितुं समुद्यता आसन् ते तस्य समीपात् प्रातिष्ठन्तः सडस्रसेनापतिस्तं रोमिलोकं विज्ञाय स्वयं यत् तस्य बन्धनम् अकार्षीत् तत्कारणाद् अभिभेत्।

XXX यिडूदीयलोकाः पौलं कुतोऽपवदन्ते तस्य वृत्तान्तं ज्ञातुं वाञ्छन् सडस्रसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् मोचयित्वा प्रधानयाजकान् महासभायाः सर्व्लोकाश्च समुपस्थातुम् आदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोह्य स्थापितवान्।

XXIII

I सभासद्लोकान् प्रति पौलोऽनन्यदृष्ट्या पश्यन् अकथयत्, हे भ्रातृगण! अद्य यावत् सरलेन सर्व्वान्तःकरणेनेश्वरस्य साक्षाद् आचरामि।

II अनेन हनानीयनामा महायाजकस्तं कपोले यपेटेनाहन्तुं समीपस्थलोकान् आदिष्टवान्।

III तदा पौलस्तमवदत्, हे बडिध्वरिभृत्, ईश्वरस्त्वां प्रहर्तुम् उद्यतोस्ति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लङ्घित्वा मां प्रहर्तुम् आज्ञापयसि।

IV ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य महायाजकं निन्दसि?

V ततः पौलः प्रतिभाषितवान् हे भ्रातृगण! महायाजक अेष एति न ब्रुद्धं मया तदन्यस्य स्वलोकानाम् अधिपतिं प्रति दुर्व्वाक्यं मा कथय, अेतादृशी लिपिरस्ति।

VI अनन्तरं पौलस्तेषाम् अर्द्धं सिदूकिलोका अर्द्धं किर्शिलोका एति दृष्ट्वा प्रोच्यैः सभास्थलोकान् अवदत् हे भ्रातृगण! अहं किर्शिमतावलम्बी किर्शिनः सत्नानश्च, मृतलोकानाम् उत्थाने प्रत्याशाकरणाद् अहमपवादितोस्मि।

VII एति कथायां कथितायां किर्शिसिदूकिनोः परस्परं भिन्नवाक्यत्वात् सभाया मध्ये द्वौ संघौ जातौ।

VIII यतः सिदूकिलोका उत्थानं स्वर्गीयदूता आत्मानश्च सर्व्वेषाम् अेतेषां कमपि न मन्यन्ते, किन्तु किर्शिनः सर्व्वम् अङ्गीकुर्व्वन्ति।

IX ततः परस्परम् अतिशयकोलाहले समुपस्थिते किर्शिनां पक्षीयाः सभास्था अध्यापकाः प्रतिपक्षा उत्तिष्ठन्तो ऽकथयन्, अेतस्य मानवस्य कमपि दौषं न पश्यामः; यदि कश्चिद् आत्मा वा कश्चिद् दूत अेनं प्रत्यादिशत् तर्हि वयम् ईश्वरस्य प्रातिङ्गल्येन न योत्स्यामः।

X तस्माद् अतीव भिन्नवाक्यत्वे सति ते पौलं षण्ण्डं करिष्यन्तीत्याशङ्क्या सडस्रसेनापतिः सेनागणं तत्स्थानं यातुं सभातो बलात् पौलं धृत्वा दुर्गं नेतञ्ज्ञापयत्।

XI रात्रौ प्रभुस्तस्य समीपे तिष्ठन् कथितवान् हे पौल निर्भयो भव यथा यिर्शालभग्ने मयि साक्ष्यं दत्तवान् तथा रोमानगरेपि त्वया दातव्यम्।

XII हिनै समुपस्थिते सति किञ्चन्तो यिडूदीयलोका अेकमन्त्रणाः सन्तः पौलं न हत्वा भोजनपाने करिष्याम एति शपथेन स्वान् अबध्नन्।

XIII यत्वारिशज्जनेभ्योऽधिका लोका एति पणम् अकुर्व्वन्।

XIV ते महायाजकानां प्राचीनलोकानाञ्च समीपं गत्वा कथयन्, वयं पौलं न हत्वा किमपि न भोक्ष्यामहे दृढेनानेन शपथेन बद्ध्वा अबवाम।

XV अतएव साम्प्रतं सभासद्लोकैः सड वयं तस्मिन् कश्चिद् विशेषविचारं करिष्यामस्तदर्थं भवान् श्वो ऽस्माकं समीपं तम् आनयत्विति सडस्रसेनापतये निवेदनं कुरुत तेन युष्माकं समीपं उपस्थितेः पूर्वं वयं तं हन्तुं सञ्जिष्याम।

XVI तदा पौलस्य भागिनेयस्तेषामिति मन्त्रणां विज्ञाय दुर्गं गत्वा तां वार्तां पौलम् उक्तवान्।

XVII तस्मात् पौल अेकं शतसेनापतिम् आडूय वाक्यमिदम् भाषितवान् सडस्रसेनापतेः समीपेऽस्य युवमनुष्यस्य किञ्चिन्निवेदनम् आस्ते, तस्मात् तत्सविधम् अेनं नय।

XVIII ततः स तमादाय सडस्रसेनापतेः समीपम् उपस्थाय कथितवान्, भवतः समीपेऽस्य किमपि निवेदनमास्ते तस्मात् बन्दिः पौलो मामाडूय भवतः समीपम् अेनम् आनेतुं प्रार्थितवान्।

XIX तदा सडस्रसेनापतिस्तस्य डस्रं धृत्वा निर्जनस्थानं नीत्वा पृष्ठवान् तव किं निवेदनं? तत् कथय।

XX ततः सोकथयत्, यिडूदीयलाकाः पौले कमपि विशेषविचारं डलं कृत्वा तं सभां नेतुं भवतः समीपे निवेदयितुं अमन्त्रयन्।

XXI किन्तु भवता तन्न स्वीकर्तव्यं यतस्तेषां मध्येवर्तिनश्चत्वारिंशज्जनेभ्यो ऽधिकलोका अेकमन्त्रणा भूत्वा पौलं न डत्वा भोजनं पानञ्च न करिष्याम इति शपथेन बद्धः सन्तो धातका डव सञ्जिता डधानीं डवलं भवतो ऽनुमतिम् अपेक्षन्ते।

XXII यामिमां कथां त्वं निवेदितवान् तां कस्मैयिडपि मा कथयेत्युक्त्वा सडस्रसेनापतिस्तं युवानं विसृष्टवान्।

XXIII अनन्तरं सडस्रसेनापति द्वौ शतसेनापती आडूयेडम् आदिशत्, युवां रात्रौ प्रडरैकावशिष्टायां सत्यां डैसरियानगरं यातुं पदातिसैन्यानां डे शते धोटकारोडिसैन्यानां सप्ततिं शक्तिधारिसैन्यानां डे शते य जनान् सञ्जितान् कुरुत।

XXIV पौलम् आरोडयितुं डीलिक्साधिपतेः समीपं निर्व्विडनं नेतुञ्च वाडनानि समुपस्थापयत।

XXV अपरं स पत्रं लिपित्वा डत्तवान् तल्लिपितमेतत्।

XXVI मडामडिमश्रीयुक्तडीलिक्साधिपतये कलौडियलुषियस्य नमस्कारः।

XXVII यिडूदीयलोकाः पूर्व्वम् अेनं मानवं धृत्वा स्वडस्रैर् डन्तुम् डधता अेतस्मिन्नन्तरे ससैन्योडं तत्रोपस्थाय अेष जन्तो रोमीय इति विज्ञाय तं रक्षितवान्।

XXVIII किन्निमित्तं ते तमपवडन्ते तज्जान्तुं तेषा सभां तमानायितवान्।

XXIX ततस्तेषां व्यवस्थाया विरुड्या कयायन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शूडभलबन्धनाडो व। प्राणानाशाडो भवतीडृशः कोष्यपराधो मयास्य न डृष्टः।

XXX तथापि मनुष्यस्यास्य वधार्थं यिडूदीया धातकाडव सञ्जिता अेतां वार्तां श्रुत्वा तत्क्षणात् तव समीपमेनं प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवडितुम् आज्ञापयम्। भवतः कुशलं भूयात्।

XXXI सैन्यगण आज्ञानुसारेण पौलं गूडीत्वा तस्यां रज्ज्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्।

XXXII परेऽडलं तेन सड यातुं धोटकाड्रडसैन्यगणं स्थापयित्वा परावृत्त्य डुर्गं गतवान्।

XXXIII ततः परे धोटकारोडिसैन्यगणः डैसरियानगरम् उपस्थाय तत्पत्रम् अधिपतेः करे समर्थं तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्।

XXXIV तदाधिपतिस्तत्पत्रं पठित्वा पृष्ठवान् अेष किम्रदेशीयो जनः? स किंलिकियाप्रदेशीय अेको जन इति ज्ञात्वा कथितवान्।

XXXV तवापवादकगण आगते तव कथां श्रोष्यामि डेरोड्राजगूडे तं स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

XXIV

I पञ्चभ्यो डिनेभ्यः परं डनानीयनामा मडाराजकोऽधिपतेः समक्षं पौलस्य प्रातिकूल्येन निवेदयितुं तर्तुल्लनामानं कञ्चन वक्तारं प्राचीनजनांश्च सङ्गिनः कृत्वा डैसरियानगरम् आगच्छत्।

II ततः पौले समानीते सति तर्तुल्लस्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत डे मडामडिमडीलिक्सा भवतो वयम् अतिनिर्व्विडनं कालं यापयामो भवतः परिणामडर्शितया अेतदेशीयानां बहुनि मङ्गलानि धटितानि।

III इति डेतो र्वयमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्वत्र सर्वदा भवतो गुणान् गाथमः।

IV किन्तु बहुलिः कथाभि र्भवन्तं येन न विरञ्ज्यामि तस्माड् विनये भवान् अनुकम्प्य मडल्पकथां शृणोतु।

V अेष मडामारीस्वडूपो नासरतीयमतत्राडिसंघातस्य मुष्यो भूत्वा सर्वदेशेषु सर्वेषां यिडूदीयानां राजड्रोडायरणप्रवृत्तिं जनयतीत्यस्माभि र्निश्चितं।

VI स मन्डिरमपि अशुचि कर्तुं येष्टितवान्; इति कारणाड् वयम् अेनं धृत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावर्त्तमिडिः।

VII किन्तु लुषियः सडस्रसेनापतिरागत्य बलाड् अस्माकं करेभ्य अेनं गूडीत्वा।

VIII अेतस्यापवाडकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयत्। वयं यस्मिन् तमपवादाभो भवता पदपवाडकथायां विचारितायां सत्यां सर्व्व वृत्तान्तं वेदितुं शक्यते।

IX ततो यिडूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त अेषा कथा प्रमाणात्।

X अधिपतौ कथां कथयितुं पौलं प्रतीक्षितं कृतवति स कथितवान् भवान् बडून् वत्सरान् यावद् अेतदेशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरं दातुम् अक्षोभोडभवम्।

XI अद्य केवलं द्वादश दिनानि यातानि, अडम् आराधनां कर्तुं यिडूशालमनगरं गतवान् अेषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते;

XII किन्त्विभे मां मध्येमन्दिरे केनापि सड वितर्षां कुर्वन्तं कुत्रापि भजनभवने नगरे वा लोकान् कुप्रवृत्तिं जनयन्तुं न दृष्टवन्तः।

XIII एदानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदन्ते तस्य किमपि प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्ति।

XIV किन्तु भविष्यद्वाक्यग्रन्थे व्यवस्थाग्रन्थे य या कथा लिपितास्ते तासु सर्व्वासु विश्वस्य यन्मतम् एमे विधर्मं जनन्ति तन्मतानुसारेण्डां निजपितृपुरुषाणाम् ईश्वरम् आराधयामीत्यडं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि।

XV धार्मिकाणाम् अधार्मिकाणाम् प्रभीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिमे स्वीकुर्वन्ति तथाडमपि तस्मिन् ईश्वरे प्रत्याशां करोमि;

XVI ईश्वरस्य मानवानाञ्च समीपे यथा निर्दोषो भवामि तदर्थं सततं यत्नवान् अस्मि।

XVII बडुषु वत्सरेषु गतेषु स्वदेशीयलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेद्यानि य समादाय पुनरागमनं कृतवान्।

XVIII ततोडं शुचि भूत्वा लोकानां समागमं कलडं वा न कारितवान् तथाप्याशियादेशीयाः किञ्चन्तो यिडूदीयलोका मध्येमन्दिरे मां धृतवन्तः।

XIX ममोपरि यदि कायिदपवाडकथास्ति तर्हि भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्ष्यदानम् उचितम्।

XX नोयेत् पूर्व्वं मडासभास्थानां लोकानां सन्निधौ मम दण्डायमानत्वसमये, अडमद्य मृतानामुत्थाने युष्माभि विचारितोस्मि,

XXI तेषां मध्ये तिष्ठन्नडं यामिमां कथामुच्यैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कोपि दोषोडलभ्यत न वेति वरम् अते समुपस्थितलोका वदन्तु।

XXII तदा डीलिक्ष अेतां कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थगितं कृत्वा कथितवान् लुषिये सडन्नसेनापतौ समायाते सति युष्माकं विचारम् अडं निष्पादयिष्यामि।

XXIII अनन्तरं बन्धनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्करणाय वा तदीयात्मीयबन्धुजनान् न वारयितुञ्च शमसेनापतिम् आदिष्टवान्।

XXIV अल्पदिनात् परं डीलिक्षोडधिपतिं द्रुषिष्वलानाम्ना यिडूदीयया स्वभार्य्या सडगत्य पौलमाडूय तस्य मुभात् श्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रौषीत्।

XXV पौलेन न्यायस्य परिमितभोगस्य यरमविचारस्य य कथायां कथितायां सत्यां डीलिक्षः कम्पमानः सन् व्याडरद् एदानीं याडि, अडम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आडूस्यामि।

XXVI मुक्तिप्रप्त्यर्थं पौलेन महं मुदादास्यन्ते एति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाडूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्।

XXVII किन्तु वत्सरद्वयात् परं पकिंयडूष्ट डालिक्षस्य पडं प्राप्ते सति डीलिक्षो यिडूदीयान् सन्तुष्टान् यिकीर्षन् पौलं बड्डं संस्थाप्य गतवान्।

XXV

I अनन्तरं डीष्टो निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं डैसरियातो यिडूशालमनगरम् आगमत्।

II तदा मडायाजको यिडूदीयानां प्रधानलोकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त।

III भवान् तं यिडूशालमम् आनेतुम् आज्ञापयत्विति विनीय ते तस्माद् अनुग्रहं वाञ्छितवन्तः।

IV यतः पथिमध्ये गोपनेन पौलं डन्तुं तै धातका नियुक्ताः। डीष्ट उत्तरं दत्तवान् पौलः डैसरियायां स्थास्यति पुनरल्पदिनात् परम् अडं तत्र यास्यामि।

V ततस्तस्य मानुषस्य यदि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युष्माकं ये शक्नुवन्ति ते मया सह तत्र गत्वा तमपवदन्तु स अत्रेतां कथां कथितवान्।

VI दशदिवसेभ्योऽधिकं विलम्ब्य क्रीष्टस्तस्मात् कैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे विचारासन उपदिश्य पौलम् आनेतुम् आज्ञापयत्।

VII पौले समुपस्थिते सति यिज्ञासालमगराद् आगता यिहूदीयलोकास्तं यतुर्दिशि संवेष्ट्य तस्य विरुद्धं बहून् मडादोषान् उत्पापितवन्तः किन्तु तेषां किमपि प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्तः।

VIII ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरमिदम् उदितवान्, यिहूदीयानां व्यवस्थाया मन्दिरेस्य कैसरस्य वा प्रतिकूलं किमपि कर्म नाहं कृतवान्।

IX किन्तु क्रीष्टो यिहूदीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अभिलषन् पौलम् अभाषत त्वं किं यिज्ञासालमं गत्वास्मिन् अभियोगे मम साक्षाद् विचारितो भविष्यसि?

X ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम विचारो भवितुं योग्यः कैसरस्य तत्र विचारासन अत्र समुपस्थितोस्मि; अहं यिहूदीयानां कामपि हानिं नाकार्षम् एतत् भवान् यथार्थतो विजानाति।

XI कश्चिदपराधं किञ्चन वधाहं कर्म वा यदाहम् अकरिष्यं तर्हि प्राणान्ननदण्डमपि भोक्तुम् उद्यतोऽभविष्यं, किन्तु ते मम समपवादां कुर्वन्ति स यदि कल्पितमात्रो भवति तर्हि तेषां करेषु मं समर्पयितुं कस्याप्यधिकारो नास्ति, कैसरस्य निकटे मम विचारो भवतु।

XII तदा क्रीष्टो मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्थ्य पौलाय कथितवान्, कैसरस्य निकटे किं तव विचारो भविष्यति? कैसरस्य समीपं गमिष्यसि।

XIII क्रियद्दिनेभ्यः परम् आग्रिप्पराजा बर्षाकी य क्रीष्टं साक्षात् कर्तुं कैसरियानगरम् आगतवन्तौ।

XIV तदा तौ बहुदिनानि तत्र स्थितौ ततः क्रीष्टस्तं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाय कथयितुम् आरभत पौलनामानम् अहं बन्दि क्रीलिक्को बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

XV यिज्ञासालमि मम स्थितिकाले मडायाजको यिहूदीयानां प्राचीनलोकाश्च तम् अपोधे तम्प्रति दण्डाज्ञां प्रार्थयन्त।

XVI ततोऽहम् एत्युत्तरम् अवदं यावद् अपोदितो ज्ञनः स्वापवाहकान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योऽपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणानाशाज्ञापनं रोमिलोकानां रीतिर्नाह।

XVII ततस्तत्तत्पत्रागतेषु परस्मिन् दिवसेऽहम् अविलम्बं विचारासन उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयम्।

XVIII तदनन्तरं तस्यापवाहका उपस्थाप्य यादृशम् अहं चिन्तितवान् तादृशं कञ्चन मडापवादां नोत्थाप्य

XIX स्वेधां मते तथा पौलो यं सञ्चवं वदति तस्मिन् यीशुनामनि मृतजने य तस्य विरुद्धं कथितवन्तः।

XX ततोऽहं तादृग्विचारे संशयानः सन् कथितवान् त्वं यिज्ञासालमं गत्वा किं तव विचारितो भवितुम् एच्छसि?

XXI तदा पौलो मडाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शक्नोमि तावत्कालं तत्र स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

XXII तत आग्रिप्पः क्रीष्टम् उक्तवान्, अहमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अभिलषामि तदा क्रीष्टो व्याहर्तुं श्वस्तदीयां कथां त्वं श्रोष्यसि।

XXIII परस्मिन् दिवसे आग्रिप्पो बर्षाकी य मडासमागमं कृत्वा प्रधानवाढिनीपतिभिर्नगरस्थप्रधानलोकेऽहम् सह मिलित्वा राजगुडमागत्य समुपस्थितौ तदा क्रीष्टस्याज्ञया पौल आनीतोऽभवत्।

XXIV तदा क्रीष्टः कथितवान् हे राजन् आग्रिप्प हे उपस्थिताः सर्वे लोका यिज्ञासालमनगरे यिहूदीयलोकसमूहो यस्मिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोच्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य श्रवणं नोचितं तमेतं मानुषं पश्यत।

XXV किन्तु ज्ञनः प्राणानाशहं किमपि कर्म न कृतवान् एत्यजानां तथापि स मडाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत तस्मात् तस्य समीपं तं प्रेषयितुं मतिमकरवम्।

XXVI किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् अतस्मिन् किं लेजनीयम् एत्यस्य कस्यचिन् निर्णयस्य न ज्ञातत्वाद् अतस्य विचारे सति यथाहं लेभिन्तुं किञ्चन निश्चितं प्राप्नोमि तदर्थं युष्माकं समक्षं विशेषतो हे आग्रिप्पराज भवतः समक्षम् अतम् आनये।

XXVII यतो बन्दिप्रेषणसमये तस्याभियोगस्य किञ्चिदलेपनम् अहम् अयुक्तं ज्ञानामि।

XXVI

I तत आग्रिप्पः पौलम् अवादीत्, निजां कथां कथयितुं तुल्यम् अनुमतिं दीयतो तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्।

II हे आग्रिप्पराज्ये यत्कारणार्थात् सिद्धीयैरपवादितो ऽभवत् तस्य वृत्तान्तम् अद्य भवतः साक्षान् निवेदयितुमनुमतोऽहम् एदं स्वीयं परमं भाग्यं मन्ये;

III यतो सिद्धीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचारश्च सन्ति तेषु भवान् विज्ञातः; अतएव प्रार्थये धैर्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणोतु।

IV अहं यिज्ञाशलमनगरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्रूपम् आचरितवान् तद् सिद्धीयलोकाः सर्व्वे विदन्ति।

V अस्माकं सर्व्वेभ्यः शुद्धतमं यत् किञ्चिद्विषयं तदवलम्बी भूत्वाहं कालं यापितवान् ये जना आ बाल्यकालान् मां जानन्ति ते अत्राहं साक्ष्यं यद्विददाति तर्हि दातुं शक्नुवन्ति।

VI किन्तु हे आग्रिप्पराज्ये ईश्वरोऽस्माकं पूर्व्वपुरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाहंतोऽहम् एदानीं विचारस्थाने दृष्टायमानोऽस्मि।

VII तस्याङ्गीकारस्य क्वं प्राप्नुमि अस्माकं द्वादशवंशा द्दिवानिंशं मंडायत्नाद् ईश्वरसेवनं कृत्वा यां प्रत्याशां कुर्वन्ति तस्याः प्रत्याशाया हेतोरहं सिद्धीयैरपवादितोऽभवाम्।

VIII ईश्वरो मृतान् उत्थापयिष्यतीति वाक्यं युष्माकं निकटेऽसम्भवं कुतो भवेत्?

IX नासरतीयथीशो नाम्नो विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलाचरणम् उचितम् इत्यहं मनसि यथार्थं विज्ञाय

X यिज्ञाशलमनगरे तदकरं क्वलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य अहं पवित्रलोकान् कारायां अहं विशेषतस्तेषां जनसमये तेषां विरुद्धां निजां सम्मतिं प्रकाशितवान्।

XI वारं वारं भजनभवनेषु तेभ्यो दण्डं प्रदत्तवान् अत्राहं तं धर्मं निन्दयित्वांश्च पुनश्च तान् प्रति मंडाहोधाद् उन्मत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान्।

XII इत्थं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आज्ञापत्रञ्च लब्ध्वा दम्भेचक्रनगरं गतवान्।

XIII तदाहं हे राजन् मार्गमध्ये मध्याह्नकाले मम मदीयसङ्गिनां लोकानाञ्च यत्सृषु दिक्षु गगणात् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वतीं दीप्तिं दृष्टवान्।

XIV तस्माद् अस्मासु सर्व्वेषु भूमौ पतितेषु सत्सु हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? कष्टकानां मुषे पादाह्वनं तव दुःसाध्यम् इव्रीयभाषया गदित अत्राहं अहं शब्दो मया श्रुतः।

XV तदाहं पृष्टवान् हे प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशुं त्वं ताडयसि सोहं,

XVI किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृष्टवान् इतः पुनश्च यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्व्वेषां कार्याणां त्वां साक्षिणं मम सेवकञ्च कर्तुं मं दर्शनम् अहाम्।

XVII विशेषतो सिद्धीयलोकैभ्यो भिन्नजातीयैश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोयनं भवति

XVIII यथा ते मयि विश्वस्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्रायेण तेषां ज्ञानयक्षुषिं प्रसन्नानि कर्तुं तथा चकाराद् दीप्तिं प्रति शैतानाधिकाराय ईश्वरं प्रति मतीः परावर्तयितुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि।

XIX हे आग्रिप्पराज्ये अत्राहं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अज्ञाह्यम् अकृत्वाहं

XX प्रथमतो दम्भेचक्रनगरे ततो यिज्ञाशलमि सर्व्वस्मिन् सिद्धीयदेशे अन्येषु देशेषु य येन लोका मतिं परावर्त्य ईश्वरं प्रति परावर्तयन्ते, मनःपरावर्तनयोग्यानि कर्माणि य कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान्।

XXI अतत्कारणार्थाद् सिद्धीया मध्येमन्दिरे मां धृत्वा हन्तुम् उद्यताः।

XXII तथापि श्रीष्टो दुःखं भुक्त्वा सर्व्वेषां पूर्व्वं शमशानाद् उत्थाय निजदेशीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च समीपे दीप्तिं प्रकाशयिष्यति।

XXIII भविष्यद्वादिगणो मूसाश्च भाविकार्य्यस्य यद्विदं प्रमाणम् अदृष्टे तद् विनान्यां कथां न कथयित्वा ईश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्वा मंडतां सुद्राणाञ्च सर्व्वेषां समीपे प्रमाणं दत्त्वाद्यं यावत् तिष्ठाति।

XXIV तस्यमां कथां निशम्य क्रीष्ट उच्यतेः स्वरेण कथितवान् हे पौल त्वम् उन्मत्तोऽसि अहुविद्याभ्यासेन त्वं ज्ञानो ज्ञातः।

XXV स उक्तवान् ङे मडामडिम ड्रीष्ट नाडम् उन्मत्तः किन्तु सत्यं विवेचनीयञ्च वाक्यं प्रस्तौमि
 XXVI यस्य साक्षाद् अक्षोभः सन् कथां कथयामि स राज्ञा तद्दृत्तान्तं ज्ञानाति तस्य समीपे किमपि गुप्तं
 नेति मया निश्चितं बुध्यते यतस्तद् विज्णे न कृतां
 XXVII ङे आग्रिप्पराज भवान् किं भविष्यद्वादिगणोक्तानि वाक्यानि प्रत्येति? भवान् प्रत्येति तदङ्
 ज्ञानामि
 XXVIII तत आग्रिप्पः पौलम् अभिहितवान् त्वं प्रवृत्तिं ज्ञयित्वा प्रायेण मामपि प्रीष्टीयं करोषि
 XXIX ततः सोडवादीत् भवान् ये ये लोकाश्च मम कथाम् अद्य शृण्वन्ति प्रायेण एति नडि किन्त्वेतत्
 शृङ्गभलबन्धनं विना सर्वथा ते सर्वे मादृशा भवन्त्वित्तिश्चस्य समीपे प्रार्थयेडडम्
 XXX अतस्यां कथायां कथितायां स राज्ञा सोडधिपति र्बर्णीकी सभास्था लोकाश्च तस्माद् उत्थाय
 XXXI गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्त अेष ज्ञो बन्धनाडं प्राणडननाडं वा किमपि कर्म नाकरोत्
 XXXII तत आग्रिप्पः ड्रीष्टम् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तडिं
 मुक्तो भवितुम् अशक्षयत्

XXVII

I जलपथेनास्माकम् एतोलियादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्यां ते यूवियनाम्नो मडाराजस्य
 संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः समीपे पौलं तदन्यान् कतिनयज्जनांश्च समार्पयन्
 II वयम् आद्रामुत्तीयं पोतमेकम् आरुह्य आशियादेशस्य तटसमीपेन यातुं मतिं कृत्वा लङ्गम् उत्थाप्य पोतम्
 अमोययामः; माडिडनियादेशस्यथिषलनीकीनिवास्यारिस्तार्पनामा कश्चिद् ज्ञोडस्माभिः साड्डम् आसीत्
 III परस्मिन् दिवसे डस्माभिः सीडोन्नगरे पोते लागिते तत्र यूवियः सेनापतिः पौलं प्रति सौजन्यं प्रदर्थ्य
 सान्त्वनार्थं बन्धुबान्धवान् उपयातुम् अनुजङ्गौ
 IV तस्मात् पोते मोयिते सति सम्भुभवयोः सम्भवाद् वयं कुप्रोपट्टीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।
 V किलिकियायाः पाम्फूलियायाश्च समुद्रस्य पारं गत्वा लूकियादेशान्तर्गतं मुरानगरम् उपातिष्णाम।
 VI तत्स्थानाद् एतावित्यादेशं गच्छति यः सिक्न्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम्
 अस्मान् आरोडयत्।
 VII ततः परं बडुनि दिनानि शनैः शनैः र्गत्वा कनीडपार्श्वोपस्थितेः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्मोन्याः
 सम्भुभम् उपस्थाय क्रीत्युपट्टीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।
 VIII कश्चेन तमुत्तीर्य लासेयानगरस्याधः सुन्दरनामकं जातम् उपातिष्णाम।
 IX एतयं बडुतिथः कालो यापित उपवासदिनञ्चातीतं, तत्कारणात् नौवर्त्मनि भयङ्करे सति पौलो विनयेन
 कथितवान्,
 X ङे मडेच्छा अङ् निश्चयं ज्ञानामि यात्रायामस्याम् अस्माकं क्लेशा बडुनामपययाश्च भविष्यन्ति, ते
 केवलं पोतसामग्र्योरिति नडि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि
 XI तद्य शतसेनापतिः पौलोक्तवाक्यतोपि कर्षधारस्य पोतवणिज्जस्य वाक्यं बडुमंस्ता
 XII तत् जातं शीतकाले वासार्डस्थानं न तस्माद् अवायीप्रतीयोर्दिशोः क्रीत्याः डैनीकियजातं यातुं यद्वि
 शक्नुवन्तस्तडिं तत्र शीतकालं यापयितुं प्रायेण सर्वे मन्त्रयामासुः।
 XIII ततः परं दक्षिणवायु मन्दं वडतीति विलोक्य निजामिप्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्वा पोतं
 मोययित्वा क्रीत्युपट्टीपस्य तीरसमीपेन यलितवन्तः।
 XIV किन्त्वल्पक्षात् परमेव उरकलुडोन्नामा प्रतिकूलः प्रयाडो वायु र्वडन् पोतेडलगीत्
 XV तस्याभिमुपं गन्तुम् पोतस्याशक्तत्वाद् वयं वायुना स्वयं नीताः।
 XVI अनन्तरं क्लौडीनाम्न उपट्टीपस्य डूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बडुना कश्चेन क्षुद्रनावम् अरक्षाम।
 XVII ते तामारुह्य रज्ज्या पोतस्याधोभागम् अबधन्न् तदनन्तरं येत् पोतो सैकते लगीतीति भयाद्
 वातवसनान्यमोययन् ततः पोतो वायुना यालितः।
 XVIII किन्तु कर्मशो वायोः प्रबलत्वात् पोतो डोलायमानोडभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि
 द्रव्याणि तोये निक्षिप्तानि।
 XIX तृतीयदिवसे वयं स्वडस्तैः पोतसज्जन्द्रव्याणि निक्षिप्तवन्तः।

XX ततो बहुदिनानि यावत् सूर्यनक्षत्रादीनि समाख्यन्तानि ततो उतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायाः कापि प्रत्याशा नातिष्ठत्।

XXI बहुदिनेषु लोकेरनाहारेण यापितेषु सर्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्ठन् अकथयत्, हे मહેच्छाः क्रीत्युपद्धीपात् पोतं न मोययितुम् अहं पूर्वं यद् अवदं तद्ग्राहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् अेषा विपद् अेषोऽपययश्च नाघटिष्येताम्।

XXII किन्तु साम्प्रतं युष्मान् विनीय ब्रवीम्यहं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् अेकस्यापि प्राणिनो हानि न भविष्यति, केवलस्य पोतस्य हानि भविष्यति।

XXIII यतो यस्येश्वरस्य लोकोऽहं यच्चाहं परियरामि तदीय अेको हूतो ह्यो रात्रौ ममान्तिके तिष्ठन् कथितवान्,

XXIV हे पौल मा भैषीः कैसरस्य सम्मुखे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतान् सङ्गिनो लोकान् ईश्वरस्तुभ्यं दत्तवान्।

XXV अतयेव हे महेच्छा यूयं स्थिरमनसो भवत मह्यं या कथाकथि सावशयं घटिष्यते ममैतादृशी विश्वास ईश्वरे विद्यते,

XXVI किन्तु कस्यचिद् उपद्धीपस्योपरि पतितव्यम् अस्माभिः।

XXVII ततः परम् आद्रियासमुद्रे पोतस्तथैव द्रोलायमानः सन् एतस्ततो गच्छन् यतुर्दृशदिवसस्य रात्रे द्वितीयप्रहरसमये कस्यचित् स्थलस्य समीपमुपतिष्ठतीति पोतीयलोका अन्वमन्यन्त।

XXVIII ततस्ते जलं परिभाय तत्र विंशति व्याभिा जलानीति ज्ञातवन्तः। किञ्चिद्दूरं गत्वा पुनरपि जलं परिमितवन्तः। तत्र पञ्चदश व्याभा जलानि दृष्ट्वा

XXIX येत् पाषाणो लगतीति भयात् पोतस्य पश्चाद्भागतश्चतुरो लङ्गरान् निक्षिप्य दिवाकरम् अपेक्ष्य सर्वे स्थितवन्तः।

XXX किन्तु पोतीयलोकाः पोताग्रभागे लङ्गरनिक्षेपं छलं कृत्वा जलधौ क्षुद्रनावम् अवरोह्य पलायितुम् अयेष्टन्त।

XXXI ततः पौलः सेनापतये सैन्यगणाय च कथितवान्, अेते यदि पोतमध्ये न तिष्ठन्ति तर्हि युष्माकं रक्षाणं न शक्यं।

XXXII तदा सेनागणो रञ्जन् छित्वा नावं जले पतितुम् अददात्।

XXXIII प्रभातसमये पौलः सर्वान् जनान् भोजनार्थं प्रार्थ्य व्याहरत्, अद्य यतुर्दृशदिनानि यावद् यूयम् अपेक्षमाना अनाहाराः कालम् अयापयत किमपि नाभुङ्घं।

XXXIV अतो विनये ाहं लक्ष्यं भुज्यतां ततो युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, युष्माकं कस्यचिज्जनस्य शिरसः केशैकोपि न नक्ष्यति।

XXXV एति व्याहृत्य पौलं पूषं गृहीत्वेश्वरं घन्यं भाषमाणस्तं भंक्त्वा भोक्तुम् आरब्धवान्।

XXXVI अनन्तरं सर्वे च सुस्थिराः सन्तः भाद्यानि पर्यगृह्णन्।

XXXVII अस्माकं पोते षट्सप्तत्यधिकशतद्रयलोका आसन्।

XXXVIII सर्वेषु लोकेषु यथेष्टं भुक्तवत्सु पोतस्थन् गोधूमान् जलधौ निक्षिप्य तैः पोतस्य भारो लघुकृतः।

XXXIX दिने ज्ञातेऽपि स को देश एति तदा न पर्ययीयत; किन्तु तत्र समतटम् अेकं भातं दृष्ट्वा यदि शङ्कुमस्तर्हि वयं तस्याभ्यन्तरं पोतं गमयाम एति मतिं कृत्वा ते लङ्गरान् छित्वा जलधौ त्यक्तवन्तः।

XL तथा कर्णान्घनं मोययित्वा प्रधानं वातवसनम् उत्तोल्य तीरसमीपं गतवन्तः।

XLI किन्तु द्वयोः समुद्रयोः सङ्गमस्थाने सैकतोपरि पोते निक्षिपते उग्रभागे बाधिते पश्चाद्भागे प्रबलतरङ्गोऽलगतं तेन पोतो भग्नः।

XLII तस्माद् बन्धयश्चेद् बाहुभिस्तन्तरः पलायन्ते एत्याशङ्क्या सेनागणस्तान् हुन्तुम् अमन्त्रयत्;

XLIII किन्तु शतसेनापतिः पौलं रक्षितुं प्रयत्नं कृत्वा तान् तय्येष्टया निवर्त्य एत्यादिष्टवान्, ये बाहुतरणं जानन्ति तेऽत्रे प्रोवल्लभ्य समुद्रे पतित्वा बाहुभिस्तीर्त्वा कूलं यान्तु।

XLIV अपरम् अवशिष्टा जनाः काष्ठं पोतीयं द्रव्यं वा येन यत् प्राप्यते तदवलम्ब्य यान्तु; एत्थं सर्वे भूमिं प्राप्य प्राणै र्भुविताः।

XXVIII

1 एत्थं सर्वेषु रक्षां प्राप्तेषु तत्रत्योपद्धीपस्य नाम भिलीतेति ते ज्ञातवन्तः।

II असल्यलोका यथेष्टम् अनुकम्पां कृत्वा वर्तमानवृष्टेः शीताख्य वह्निं प्रज्जवाल्यास्माकम् आतिथ्यम् अकुर्वन्।

III किन्तु पौल ण्धनानि संगृह्य यदा तस्मिन् अग्नौ निरक्षिपत्, तदा वह्नेः प्रतापात् अेकः कृष्णसर्पो निर्गत्य तस्य ङस्ते द्रष्टवान्।

IV तेऽसल्यलोकास्तस्य ङस्ते सर्पम् अवलम्बमानं दृष्ट्वा परस्परम् उक्तवन्त अेष ङनोऽवश्यं नरङ्गं भविष्यति, यतो यद्यपि ङवधे रक्षानां प्राप्तवान् तथापि प्रतिङ्गलदायक अेनं ङुवितुं न ददाति।

V किन्तु स ङस्तं विधुन्वन् तं सर्पम् अग्निमध्ये निक्षिप्य कामपि पीडां नाप्तवान्।

VI ततो विषज्वालया अेतस्य शरीरं स्फूर्तं भविष्यति यद्वा ङडाद्यं प्राणान् त्यक्ष्यतीति निश्चित्य लोका ङडुक्ष्णानि यावत् तद् द्रष्टुं स्थितवन्तः किन्तु तस्य कस्याश्चिद् विपद्दोऽघटनात् ते तद्विपरीतं विज्ञाय भाषितवन्त अेष कश्चिद् देवो भवेत्।

VII पुढ्विषयनामा ङन अेकस्तस्योपद्वीपस्याधिपतिरासीत् तत्र तस्य भूम्यादि य स्थितां स ङनोऽस्मान् निजगृहं नीत्वा सौङ्गन्यं प्रकाश्य दिनत्रयं यावद् अस्माकं आतिथ्यम् अकरोत्।

VIII तदा तस्य पुढ्विषयस्य पिता ङवरातिसारेण पीडयमानः सन् शय्यायाम् आसीत्; ततः पौलस्तस्य समीपं गत्वा प्रार्थनां कृत्वा तस्य गात्रे ङस्तं समर्थं तं स्वस्थं कृतवान्।

IX ङत्थं भूते तद्वीपनिवासिन ङतरेपि रोगिलोका आगत्य निरामया अबलन्।

X तस्मात्तेऽस्माकम् अतीव सत्कारं कृतवन्तः, विशेषतः प्रस्थानसमये प्रयोजनीयानि नानद्रव्याणि दत्तवन्तः।

XI ङत्थं तत्र त्रिषु मासेषु गतेषु यस्य चिह्नं द्वियस्कूरी तादृश अेकः सिक्न्दरीयनगरस्य पोतः शीतकालं यापयन् तस्मिन् ङपद्वीपे ङतिष्ठत् तमेव पोतं वयम् आरुह्य यात्राम् अकुर्मां।

XII ततः प्रथमतः सुराङ्कसनगरम् ङपस्थाय तत्र त्रीणि दिनानि स्थितवन्तः।

XIII तस्माद् आवृत्य रीगियनगरम् ङपस्थिताः दिनैकस्मात् परं दक्षिणवर्षौ सानुकूल्ये सति परस्मिन् दिवसे पतियलीनगरम् ङपातिष्ठां।

XIV ततोऽस्मासु तत्रत्यं भ्रातृगाणं प्राप्तेषु ते स्वैः सार्द्धम् अस्मान् सप्त दिनानि स्थापयितुम् अयतन्त, ङत्थं वयं रोमानगरम् प्रत्यगच्छाम।

XV तस्मात् तत्रत्याः भ्रातरोऽस्माकम् आगमनवार्तां श्रुत्वा आप्पियङ्करं त्रिष्ठावर्षाञ्च यावद् अग्रेसराः सन्तोऽस्मान् साक्षात् कर्तुम् आगमन्; तेषां दर्शनात् पौल ङश्वरं धन्यं वदन् आश्वासम् आप्तवान्।

XVI अस्मासु रोमानगरं गतेषु शतसेनापतिः सर्वान् बन्दीन् प्रधानसेनापतेः समीपे समार्षयत् किन्तु पौलाय स्वरक्षकपदातिना सह पृथग् वस्तुम् अनुमतिं दत्तवान्।

XVII दिनत्रयात् परं पौलस्तदेशस्थान् प्रधानयिद्धिन आहूतवान् ततस्तेषु समुपस्थितेषु स कथितवान्, ङे भ्रातृगाणं निजलोकानां पूर्व्वपुरुषाणां वा रीते विपरीतं किञ्चन कर्माहं नाकरवं तथापि यिज्ञाालमनिवासिनो लोका मां बन्दि कृत्वा रोमिलोकानां ङस्तेषु समर्पितवन्तः।

XVIII रोमिलोका विचार्य मम प्राणान्धनार्हं किमपि कारणं न प्राप्य मां मोचयितुम् अैच्छन्;

XIX किन्तु यिद्धिलोकानाम् आपत्त्या मया कैसरराजस्य समीपे विचारस्य प्रार्थना कर्त्तव्या ङता नोयेत् निजदेशीयलोकान् प्रति मम कोप्यभियोगो नास्ति।

XX अेतकारणाद् अहं युष्मान् द्रष्टुं संलपितुञ्चाङ्क्यम् ङस्त्रायैल्वशीयानां प्रत्याशाहंतोऽहम् अेतान् शुङ्गभवनं बद्धोऽभवम्।

XXI तदा ते तम् अवादिषुः, यिद्धीयदेशाद् वयं त्वामधि किमपि पत्रं न प्राप्ता ये भ्रातरः समायातास्तेषां कोपि तव कामपि वार्तां नावदत् अब्रह्मपि नाकथयय्य।

XXII तव मतं किमिति वयं त्वत्तः श्रोतुमिच्छामः। यद् ङहं नवीनं मतमुत्थितं तत् सर्वत्र सर्वेषां निकटे निन्दितं ङातम ङति वयं ङानीमः।

XXIII तेऽस्तदर्थम् अेकस्मिन् दिने निरूपिते तस्मिन् दिने बहव अेकत्र मिलित्वा पौलस्य वासगृहम् आगच्छन् तस्मात् पौल आ प्रातःकालात् सन्ध्याकालं यावन् मूसाव्यवस्थाग्रन्थाद् भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेभ्यश्च यीशोः कथाम् ङत्थाय ङश्वरस्य राज्ञे प्रमाणं दत्वा तेषां प्रवृत्तिं ङनयितुं यैष्टितवान्।

XXIV केचित्तु तस्य कथां प्रत्यायन् केचित्तु न प्रत्यायन्;

XXV એતત્કારણાત્ તેષાં પરસ્પરમ્ અનૈક્યાત્ સર્વ્વે ચલિતવન્તઃ; તથાપિ પૌલ એતાં કથામેકાં કથિતવાન્ પવિત્ર આત્મા યિશાયિયસ્ય ભવિષ્યદ્દક્તુ વર્દનાદ્ અસ્માકં પિતૃપુરુષેભ્ય એતાં કથાં ભદ્રં કથયામાસ, યથા,

XXVI "ઉપગત્ય જનાનેતાન્ ત્વં ભાષસ્વ વચસ્તિવદાં કર્ણોઃ શ્રોષ્યથ યૂયં હિ કિન્તુ યૂયં ન ભોત્સ્યથા નેત્રૈ દ્રક્ષ્યથ યૂયન્ન જ્ઞાતું યૂયં ન શક્સ્યથા

XXVII તે માનુષા યથા નેત્રૈઃ પરિપશ્યન્તિ નૈવ હિ કર્ણોઃ યથા ન શૃણ્વન્તિ બુદ્ધ્યન્તે ન ચ માનસૈઃ। વ્યાવર્તયત્સુ ચિત્તાનિ કાલે કુત્રાપિ તેષુ વૈ મત્તસ્તે મનુજાઃ સ્વસ્થા યથા નૈવ ભવન્તિ ચા તથા તેષાં મનુષ્યાણાં સન્તિ સ્થૂલા હિ બુદ્ધયઃ। બધિરીભૂતકર્ણાશ્ચ જાતાશ્ચ મુદ્રિતા દૃશઃ॥

XXVIII અત ઈશ્વરાદ્ યત્ પરિત્રાણં તસ્ય વાર્તા ભિન્નદેશીયાનાં સમીપં પ્રેષિતા તચ્ચેવ તાં ગ્રહીષ્યન્તીતિ યૂયં જાનીતા

XXIX એતાદૃશ્યાં કથાયાં કથિતાયાં સત્યાં ચિહ્નદિનઃ પરસ્પરં બહુવિચારં કુર્વન્તો ગતવન્તઃ।

XXX ઇત્યં પૌલઃ સમ્પૂર્ણં વત્સરદ્વયં યાવદ્ ભાટકીયે વાસગૃહે વસન્ યે લોકાસ્તસ્ય સન્નિધિમ્ આગચ્છન્તિ તાન્ સર્વ્વાનેવ પરિગૃહ્ણન્,

XXXI નિર્વિદ્નમ્ અતિશયનિઃક્ષોભમ્ ઈશ્વરીયરાજત્વસ્ય કથાં પ્રચારયન્ પ્રભૌ યીશૌ પ્રીષ્ટે કથાઃ સમુપાદિશત્ ઇતિ॥

રોમિણ: પત્ર

I ઈશ્વરો નિજપુત્રમધિ યં સુસંવાદં ભવિષ્યદ્વાદિભિ ધર્મગ્રન્થે પ્રતિશ્રુતવાન્ તં સુસંવાદં પ્રચારયિતું પૃથક્કૃત આહૂત: પ્રેરિતશ્ચ પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય સેવકો ય: પૌલ:

II સ રોમાનગરસ્થાન્ ઈશ્વરપ્રિયાન્ આહૂતાંશ્ચ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ પત્રં લિખતિ|

III અસ્માકં સ પ્રભુ યીશુ: ખ્રીષ્ટ: શારીરિકસમ્બન્ધેન દાયદુદો વંશોદ્ભવ:

IV પવિત્રસ્થાત્મન: સમ્બન્ધેન ચેશ્વરસ્ય પ્રભાવવાન્ પુત્ર ઇતિ શ્મશાનાત્ તસ્યોત્થાનેન પ્રતિપત્ત્રાં

V અપરં યેષાં મધ્યે યીશુના ખ્રીષ્ટેન યૂયમધ્યાહૂતાસ્તે ડન્યદેશીયલોકાસ્તસ્ય નામ્નિ વિશ્વસ્ય નિદેશગ્રાહિણો યથા ભવન્તિ

VI તદભિપ્રાયેણ વયં તસ્માદ્ અનુગ્રહં પ્રેરિતત્વપદ્મં પ્રાપ્તા:|

VII તાતેનાસ્માકમ્ ઈશ્વરેણ પ્રભુણા યીશુખ્રીષ્ટેન ચ યુષ્મભ્યમ્ અનુગ્રહ: શાન્તિશ્ચ પ્રદીયેતાં|

VIII પ્રથમત: સર્વસ્મિન્ જગતિ યુષ્માકં વિશ્વાસસ્ય પ્રકાશિતત્વાદ્ અહં યુષ્માકં સર્વેષાં નિમિત્તં યીશુખ્રીષ્ટસ્ય નામ ગૃહ્ણન્ ઈશ્વરસ્ય ધન્યવાદં કરોમિ|

IX અપરમ્ ઈશ્વરસ્ય પ્રસાદાદ્ બહુકલાત્ પરં સામ્પ્રતં યુષ્માકં સમીપં યાતું કથમપિ યત્ સુયોગં પ્રાપ્નોમિ, એતદર્થં નિરન્તરં નામાન્યુચ્યારયન્ નિજાસુ સર્વપ્રાર્થનાસુ સર્વદા નિવેદયામિ,

X એતસ્મિન્ યમહં તત્પુત્રીયસુસંવાદપ્રચારણેન મનસા પરિચરામિ સ ઈશ્વરો મમ સાક્ષી વિદ્યોતે

XI યતો યુષ્માકં મમ ચ વિશ્વાસેન વયમ્ ઉભયે યથા શાન્તિયુક્તા ભવામ ઇતિ કારણાદ્

XII યુષ્માકં સ્થૈર્યકરણાર્થં યુષ્મભ્યં ક્રિસ્ચિત્પરમાર્થદાનદાનાય યુષ્માન્ સાક્ષાત્ કર્ણુ મદીયા વાગ્છા|

XIII હે ભ્રાતૃગણ ભિન્નદેશીયલોકાનાં મધ્યે યદ્વત્ તદ્દદ્ યુષ્માકં મધ્યેપિ યથા ફલં ભુજ્ઞે તદભિપ્રાયેણ મુહુર્મુહુર્ યુષ્માકં સમીપં ગન્તુમ્ ઉદ્યતોડહં કિન્તુ યાવદ્ અદ્ય તસ્મિન્ ગમને મમ વિદ્મો જાત ઇતિ યૂયં યદ્ અજ્ઞાતાસ્તિષ્ઠથ તદહમ્ ઉચિતં ન બુદ્ધ્યો

XIV અહં સભ્યાસભ્યાનાં વિદ્વદ્વિદ્વતાન્ સર્વેષામ્ ઋણી વિદ્યો

XV અતએવ રોમાનિવાસિનાં યુષ્માકં સમીપેડપિ યથાશક્તિ સુસંવાદં પ્રચારયિતુમ્ અહમ્ ઉદ્યતોસ્મિ|

XVI યત: ખ્રીષ્ટસ્ય સુસંવાદો મમ લજ્જાસ્પદં નહિ સ ઈશ્વરસ્ય શક્તિસ્વરૂપ: સન્ આ ચિહ્નદીયેભ્યો ડન્યજાતીયાન્ યાવત્ સર્વજાતીયાનાં મધ્યે ય: કશ્ચિદ્ તત્ર વિશ્વસિતિ તસ્યૈવ ત્રાણં જનયતિ|

XVII યત: પ્રત્યયસ્ય સમપરિમાણમ્ ઈશ્વરદત્તં પુણ્યં તત્સુસંવાદે પ્રકાશતો તદદિ ધર્મપુસ્તકેપિ લિખિતમિદં "પુણ્યવાન્ જનો વિશ્વાસેન જીવિષ્યતિ"|

XVIII અતએવ યે માનવા: પાપકર્મણા સત્યતાં રુન્ધન્તિ તેષાં સર્વસ્ય દુરાચરણસાધર્મસ્ય ચ વિરુદ્ધં સ્વર્ગાદ્ ઈશ્વરસ્ય કોપ: પ્રકાશતો

XIX યત ઈશ્વરમધિ યદદ્ જ્ઞેયં તદ્ ઈશ્વર: સ્વયં તાન્ પ્રતિ પ્રકાશિતવાન્ તસ્માત્ તેષામ્ અગોચરં નહિ|

XX ફલતસ્તસ્થાનન્તશક્તીશ્વરત્વાદીન્યદૃશ્યાન્યપિ સૃષ્ટિકાલમ્ આરભ્ય કર્મસુ પ્રકાશમાનાનિ દૃશ્યન્તે તસ્માત્ તેષાં દોષપ્રક્ષાલનસ્ય પન્થા નાસ્તિ|

XXI અપરમ્ ઈશ્વરં જ્ઞાત્વાપિ તે તમ્ ઈશ્વરજ્ઞાનેન નાદ્વિચન્ત કૃતજ્ઞા વા ન જાતા:; તસ્માત્ તેષાં સર્વે તર્કા વિફલભૂતા:; અપરન્તે તેષાં વિવેકશૂન્યાનિ મનાંસિ તિમિરે મગ્નાનિ|

XXII તે સ્વાન્ જ્ઞાનિનો જ્ઞાત્વા જ્ઞાનહીના અભવન્

XXIII અનશ્વરસ્યેશ્વરસ્ય ગૌરવં વિહાય નશ્વરમનુષ્યપશુપક્ષુરોગામિપ્રભૃતેરાકૃતિવિશિષ્ટપ્રતિમાસ્તૈરાશ્રિતા:|

XXIV ઇત્યં ત ઈશ્વરસ્ય સત્યતાં વિહાય મૂષામતમ્ આશ્રિતવન્ત: સચ્ચિદાનન્દં સૃષ્ટિકર્તારિ ત્યક્ત્વા સૃષ્ટવસ્તુન: પૂજાં સેવાન્ કૃતવન્ત:;

XXV ઇતિ હેતોરીશ્વરસ્તાન્ કુક્ષિયાયાં સમર્થ નિજનિજકુચિન્તાભિલાષાભ્યાં સ્વં સ્વં શરીરં પરસ્પરમ્ અપમાનિતં કર્ણુમ્ અદદાત્|

XXVI ઈશ્વરેણ તેષુ ક્વભિલાષે સમર્પિતેષુ તેષાં યોષિત: સ્વાભાવિકાચરણમ્ અપહાય વિપરીતકૃત્યે પ્રાવર્તન્ત:

XXVII तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गमं विहाय परस्परं कामकृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये समासज्य निजनिजभ्रान्तेः समुचितं इलम् अलभन्त।

XXVIII ते स्वेषां मनःस्वीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दुष्टमनस्कत्वम् अविहितक्रियत्वञ्च दत्तवान्।

XXIX अतश्च ते सर्वे ऽन्यायो व्यभिचारो दुष्टत्वं लोभो जिघांसा ईर्ष्या वधो विवाहश्चातुरी कुमतिरित्यादिभिः दुष्कर्मभिः परिपूर्णाः सन्तः

XXX कर्णजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अडङ्कारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्मात्पादकाः पित्रोराज्ञालङ्घका

XXXI अविचारका नियमलङ्घिनः स्नेहरहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च जाताः।

XXXII ये जना अेतादृशं कर्म कुर्वन्ति तथैव मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त अेतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

II

I हे परदूषक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्दृष्ट्वा आयरसि।

II किन्वेतादृगायारिभ्यो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थं एतं वयं ज्ञानीमः।

III अतश्च हे मानुष त्वं यादृगायारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगायरसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे?

IV अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तत्र बुद्ध्या त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमायिरसहिष्णुत्वनिधिं तुच्छीकरोषि?

V तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् भेदराहित्यार्येश्वरस्य न्याय्यविचारप्रकाशनस्य क्रोधस्य च दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनोषि?

VI किन्तु स अेकैकमनुजाय तत्कर्मानुसारेण प्रतिकूलं दास्यति;

VII वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्म कुर्वन्तो मडिमा सत्कारोऽमरत्वञ्चैतानि मृगयन्ते तेभ्योऽनन्तायुर्दस्यति।

VIII अपरं ये जनाः सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृह्णन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं क्रोधञ्च भोक्ष्यन्ते।

IX आ यिहुँदिनोऽन्यदेशिनः पर्यन्तं यावन्तः कुकर्माकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति;

X किन्तु आ यिहुँदिनो भिन्नदेशिपर्यन्ता यावन्तः सत्कर्माकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति मडिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति।

XI ईश्वरस्य विचारो पक्षपातो नास्ति।

XII अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै र्यैः पापानि कृतानि व्यवस्थाशास्त्रालब्धत्वानुपपत्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारादेव तेषां विचारो भविष्यति।

XIII व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थायारिण एव सपुण्या भविष्यन्ति।

XIV यतो ऽलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्थानुपपान् आचारान् कुर्वन्ति तर्हालब्धशास्त्राः सन्तोऽपि ते स्वेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति।

XV तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु य कदा तान् द्रोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्दिष्टितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणां स्वयमेव ददति।

XVI यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवाहस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुप्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिप्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशिष्यते।

XVII पश्य त्वं स्वयं यिहुँदीति विष्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि,

XVIII ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थया शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं जानासि, सर्वासं कथानां सारं विविक्षे,

- XIX अपरं ज्ञानस्य सत्यतायाश्चाकरस्वत्रं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो ऽन्धलोकानां मार्गदर्शयिता
 XX तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वत्रुपोऽज्ञानलोकैर्भ्यो ज्ञानदाता शिशूनां शिक्षयिताऽहमेवेति मन्यसे।
 XXI परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि? वस्तुतश्चौर्ध्वनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव
 योरयसि?
 XXII तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्वेषी सन् किं मन्दिरस्य
 द्रव्याणि ढरसि?
 XXIII यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मन्यसे?
 XXIV शास्त्रे यथा लिपति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति।"
 XXV यद्दि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वकछेदक्रिया सङ्गता भवति; यति व्यवस्थां लक्ष्से तर्हि तव
 त्वकछेदोऽत्वकछेदो भविष्यति।
 XXVI यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्वधर्मकर्मयारि पुमान् अत्वकछेदी सन्नपि किं त्वकछेदिनां मध्ये न
 गणयिष्यते?
 XXVII किन्तु लब्धशास्त्रश्चिन्नत्वक् य त्वं यद्दि व्यवस्थालङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः
 स्वाभाविकारिश्चिन्नत्वयो लोकास्त्वं किं न दूषयिष्यन्ति?
 XXVIII तस्माद् यो ब्राह्मे यिद्धेदी स यिद्धेदी नहि तथाङ्गस्य यस्त्वकछेदः स त्वकछेदो नहि;
 XXIX किन्तु यो ज्ञान आन्तरिको यिद्धेदी स अत्र यिद्धेदी अपरञ्च केवललिपितया व्यवस्थया न किन्तु
 मानसिको यस्त्वकछेदो यस्य य प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स अत्र त्वकछेदः।

III

- I अपरञ्च यिद्धेदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वकछेदस्य वा किं फलं?
 II सर्वथा बहूनि फलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयता।
 III कैश्चिद् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्थ्यताया ङानिरुत्पत्स्यते?
 IV केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्वे मनुष्या मिथ्यावादिनस्तथापीश्वरः सत्यवादी। शास्त्रे यथा
 लिपितमास्ते, अतस्त्वनतु स्ववाक्येन निर्दोषो हि भविष्यसि। विचारे यैव निष्पापो भविष्यसि न संशयः।
 V अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदिष्यामः? अहं मानुषाणां कथामिव कथां
 कथयामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति?
 VI एत्थं न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगतो विचारयिता भविष्यति?
 VII मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य मडिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं विचारेऽपराधित्वेन
 गण्यो भवामि?
 VIII मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि
 भवन्ति; तथापि तद्वाक्यम् अस्मान्भिरभ्युच्यत एतत्समाहं ग्लानिं कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति।
 IX अन्यलोकैर्भ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदाचन नहि यतो यिद्धेदिनो ऽन्यदेशिनश्च सर्वेऽत्रेव पापस्यायत्ता
 एत्यस्य प्रमाणं वयं पूर्वम् अददात्।
 X लिपि रथ्यास्ते, नैकोपि धार्मिको ज्ञानः।
 XI तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि नास्ति हि।
 XII विभागगामिनः सर्वे सर्वे दुष्कर्मादिभिः अहो ज्ञानोपि नो तेषां साधुकर्म करोति य।
 XIII तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतश्मशानवत् स्तुतिवाहं प्रकुर्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलां तेषामोष्ठस्य
 निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्षपवत्।
 XIV मुषं तेषां हि शापेन कपटेन य पूर्यते।
 XV रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रगानि य।
 XVI पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः।
 XVII ते ज्ञाना नहि ज्ञानन्ति पन्थानं सुषदायिनां।
 XVIII परमेशाद् भयं यत्तत् तस्यक्षुभोरगोचरं।
 XIX व्यवस्थायां यद्यद्विपत्तिं तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य लिपतिंति वयं ज्ञानीमः। ततो मनुष्यमात्रो
 निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी भवति।

XX अतश्चेव व्यवस्थानुज्ञैः कर्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थया पापज्ञानमात्रं ज्ञायते।

XXI किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वादिगणस्य य वयनेः प्रमाणीकृतं सद् एतन्नीं प्रकाशते।

XXII यीशुश्रीष्टे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्वान् विश्वासिनः प्रति वर्तते।

XXIII तेषां कोपि प्रभेदे नास्ति, यतः सर्वश्चेव पापिन ईश्वरीयतेजोहीनाश्च ज्ञाताः।

XXIV त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना श्रीष्टकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति।

XXV यस्मात् स्वशीलितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवितुं स अत्र पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, एतन्म ईश्वरीयसङ्घिषुत्वात् पुराकृतपापानां माञ्जर्जनकरणे स्वीययाथार्थं तेन प्रकाशयते,

XXVI वर्तमानकालीयमपि स्वयाथार्थं तेन प्रकाशयते, अपरं यीशौ विश्वासिनं सपुण्यीकुर्वन्नपि स याथार्थिकस्तिष्ठति।

XXVII तर्हि कुत्रात्मश्लाघा? सा दूरीकृता; कया व्यवस्थया? किं क्रियारूपव्यवस्थया? एतन् नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति।

XXVIII अतश्चेव व्यवस्थानुज्ञाः क्रिया विना केवलं विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य शङ्कान्तं दर्शयामः।

XXIX स किं केवलयिद्धिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति;

XXX यस्माद् अत्र ईश्वरो विश्वासात् त्वकछेदिनो विश्वासेनात्त्वकछेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति।

XXXI तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुभ्याम? एतन् न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम अत्रेव।

IV

I अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् कायिकक्रियया किं लब्धवान् अतदधि किं वहिष्यामः?

II स यदि निष्क्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मश्लाघां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्तु ईश्वरस्य समीपे नहि।

III शास्त्रे किं लिखितं? एब्राहीम् ईश्वर विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव।

IV कर्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य कुलं नहि किन्तु तेनोपाजितं मन्तव्यम्।

V किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गणितो भवति।

VI अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवाद् दायुद् वर्णयामास, यथा,

VII स धन्योऽद्यानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृतानि या

VIII स य धन्यः परेशेन पापं यस्य न गणयते।

IX अत्र धन्यवाद्स्वकछेदिनम् अत्वकछेदिनं वा कं प्रति भवति? एब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणितो एति वयं वदामः।

X स विश्वासस्तस्य त्वकछेदित्वावस्थायां किम् अत्वकछेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वकछेदित्वावस्थायां नहि किन्तु त्वकछेदित्वावस्थायां।

XI अपरञ्च स यत् सर्वेषाम् अत्वकछेदिनां विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते य पुण्यवत्वेन गणयेरन्;

XXII ये य लोकाः केवलं छिन्नत्वयो न सन्तोऽस्मत्पूर्वपुरुष एब्राहीम् अछिन्नत्वक् सन् येन विश्वासमार्गोण गतवान् तेनैव तस्य पादयिह्नं गच्छन्ति तेषां त्वकछेदिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्वकछेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत एति प्रमाणास्वरूपं त्वकछेदयिह्नं स प्राप्नोत्।

XXIII एब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशञ्च प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्यपुण्यमूलिका।

XIV यतो व्यवस्थावलम्बिनो यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विक्रमो जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव।

XV अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतोऽविद्यमानायां व्यवस्थायाम् आज्ञावङ्गनं न सम्भवति।

XVI अतश्चेव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य कुलं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्दशसमुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थया तद्दशसम्भवाः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य एब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भवास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थास्नुर्भवति।

XVII यो निर्णुवान् सञ्जुवान् अविद्यमानानि वस्तुनि य विद्यमानानि करोति एब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा लिपितं विद्यते, अहं त्वां बहुज्जातीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्।

XVIII त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यद्विदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तदनुसाराद् एब्राहीम् बहुदृशैयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमप्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान्।

XIX अपरञ्च क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कृत्वात् स्वशरीरस्य जरां सारानाम्नः स्वभाष्यया रजोनिवृत्तिञ्च तृणाय न मेने।

XX अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावयने कमपि संशयं न यकार;

XXI किन्त्वीश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत एति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयाञ्चकार।

XXII एति हंतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव गणयाञ्चके।

XXIII पुण्यमिवागणयत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिपितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि,

XXIV यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्यर्थञ्चोत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु यीशुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे

XXV यदि वयं विश्वसामस्तर्ह्यस्माकमपि सञ्चैव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

V

I विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण सार्द्धं प्रभुणास्माकं यीशुप्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः।

II अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्ये विश्वासमार्गोण तेनेवानीता वयम् ईश्वरीयविवलप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दाभिः।

III तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगोऽप्यनन्दाभो यतः क्लेशाद् वैर्यं ज्ञायत एति वयं ज्ञानीमः,

IV वैर्याश्च परीक्षितत्वं ज्ञायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा ज्ञायते,

V प्रत्याशातो व्रीडितत्वं न ज्ञायते, यस्माद् अस्मभ्यं दत्तेन पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि।

VI अस्मासु निरुपायेषु सत्सु प्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यञ्जत्।

VII हितकारिणो जनस्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साहसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्राणान् न त्यजति।

VIII किन्त्वस्मासु पापिषु सत्स्वपि निमित्तमस्माकं प्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरोस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणां दर्शितवान्।

IX अतश्चेव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं नितान्तं तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे।

X कुलतो वयं यद्वा रिपव आस्म तद्वेश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन सार्द्धं यदस्माकं मेलनं ज्ञातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं तस्य ज्वनेन रक्षां लप्स्यामहे।

XI तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दाभिश्च।

XII तथा सति, अकेन मानुषेण पापं पापेन य मरणं जगतीं प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वं मानुषा मृते निर्घ्ना अभवत्।

XIII यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणाना न विद्यते।

XIV तथाप्याहमा यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यैर्नाकारि आहमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्यु राजत्वम् अकरोत् स आहम् भाव्याहमो निर्दर्शनमेवास्ते।

XV किन्तु पापकर्मणो यादृशो भावस्तादृग् दानकर्मणो भावो न भवति यत अेकस्य जनस्यापराधेन यदि बहुनां मरणम् अघटत तथापीश्वरानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानञ्चैकेन जनेनार्थाद् यीशुना प्रीष्टेन बहुषु बाहुल्यातिबाहुल्येन इलति।

XVI अपरम् अेकस्य जनस्य पापकर्म यादृक् इलयुक्तं दानकर्म तादृक् न भवति यतो विचारकर्म्मैकं पापम् आरभ्य एषज्जनकं भवतु, किन्तु दानकर्म बहुपापान्यारभ्य पुण्यजनकं भवतु।

XVII यत अेकस्य जनस्य पापकर्मतस्तेनैकेन यदि मरणस्य राजत्वं जातं तर्हि ये जना अनुग्रहस्य बाहुल्यं पुण्यदानञ्च प्राप्नुवन्ति त अेकेन जनेन, अर्थात् यीशुप्रीष्टेन, ज्जवने राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति।

XVIII अेकोऽपराधो यद्गतं सर्वमानवानां एषडगामी मार्गो ऽभवत् तद्गद् अेकं पुण्यदानं सर्वमानवानां ज्जवनयुक्तपुण्यगामी मार्ग अेव।

XIX अपरम् अेकस्य जनस्याज्ञालक्षणाद् यथा बहवो ऽपराधिनो जातास्तद्गद् अेकस्याज्ञायरणद् बहवः सपुण्यीकृता भवन्ति।

XX अधिकन्तु व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु यत्र पापस्य बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम् अभवत्।

XXI तेन मृत्युना यद्गतं पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्गद् अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टद्वारानन्तज्जवनदायिपुण्येनानुग्रहस्य राजत्वं भवति।

VI

I प्रभूतर्पणं यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठाम एति वाक्यं किं वयं वदिष्यामः? तत्र भवतु।

II पापं प्रति मृता वयं पुनस्तस्मिन् कथम् ज्जविष्यामः?

III वयं यावन्तो लोका यीशुप्रीष्टे मज्जिज्जता अभवाम तावन्त अेव तस्य मरणे मज्जिज्जता एति किं यूयं न जानीथ?

IV ततो यथा पितुः पराक्रमेण श्मशानात् प्रीष्टे उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनज्जविन एवाचरामस्तदर्थं मज्जिज्जनेन तेन साद्धं मृत्युर्पुं श्मशाने संस्थापिताः।

V अपरं वयं यदि तेन संयुक्ताः सन्तः स एव मरणभागिनो जातास्तर्हि स एवोत्थानभागिनोऽपि भविष्यामः।

VI वयं यत् पापस्य दासाः पुन न भवामस्तदर्थम् अस्माकं पापपशरीरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरातनपुरुषस्तेन साकं कुशेऽडन्त्यतेति वयं जानीमः।

VII यो ङतः स पापात् मुक्त अेव।

VIII अतअेव यदि वयं प्रीष्टेन साद्धम् अडन्त्यामहि तर्हि पुनरपि तेन सङ्घिता ज्जविष्याम एत्यत्रास्माकं विश्वासो विद्यते।

IX यतः श्मशानाद् उत्थापितः प्रीष्टो पुन न म्रियत एति वयं जानीमः। तस्मिन् क्रोध्यधिकारो मृत्यो नास्ति।

X अपरञ्च स यद् अम्रियत तेनेकदा पापम् उदिश्याम्रियत, यस्य ज्जवति तेनेश्वरम् उदिश्य ज्जवति;

XI तद्गद् यूयमपि स्वान् पापम् उदिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेनेश्वरम् उदिश्य ज्जवन्तो जानीता।

XII अपरञ्च कुस्तितामिवाषा ान् पूरयितुं युष्माकं मर्त्यदेहेषु पापम् आधिपत्यं न करोतु।

XIII अपरं स्वं स्वम् अङ्गम् अधर्म्मस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत, किन्तु श्मशानाद् उत्थितानिव स्वान् ईश्वरे समर्पयत स्वान्यङ्गानि य धर्म्मस्त्रस्वर्पाणीश्वरम् उदिश्य समर्पयत।

XIV युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुन न भविष्यति, यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य यायत्ता अभवतो।

XV किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य यायत्ता अभवाम, एति कारणत् किं पापं करिष्यामः? तत्र भवतु।

XVI यतो मृतिजनकं पापं पुण्यजनकं निदेशायरणञ्चैतयोर्द्वयो र्यस्मिन् आज्ञापालनार्थं मृत्यानिव स्वान् समर्पयथ, तस्यैव मृत्या भवथ, अेतत् किं यूयं न जानीथ?

XVII अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य मृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु यस्यां शिक्षार्पायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत तस्या आकृतिं मनोभि लब्धवन्त एति कारणद् ईश्वरस्य धन्यवाद्ये भवतु।

XVIII एतथं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्म्मस्य मृत्या जाताः।

XIX युष्माकं शारीरिकाया दृढत्वलाया हेतोर्मानववद् अहम् अतद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्मकरणार्थं यद्गतं पूर्वं पापामेध्ययोर्भृत्यत्वे निष्ठाज्ञानि समाप्यत तद्दद् एदानीं साधुकर्मकरणार्थं धर्मस्य भृत्यत्वे निष्ठाज्ञानि समाप्यत।

XX यद् ययं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्मस्य नायत्ता आस्ता।

XXI तर्हि यानि कर्माणि ययम् एदानीं लज्जान्जनकानि बुध्यध्वे पूर्वं तै र्युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्मणां फलं मरणमेव।

XXII किन्तु साम्प्रतं ययं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याऽभवत् तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वज्ञानं लभ्यम् अनन्तज्जवनज्ञानं फलम् आस्ते।

XXIII यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्टेनानन्तज्जवनम् ईश्वरदत्तं पारितोषिकम् आस्ते।

VII

I हे भ्रातृगण! व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं विधिः केवलं यावज्जिवं मानवोपार्थधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न जानीथ?

II यावत्कालं पति जिवति तावत्कालम् उदात्ता भार्या व्यवस्थया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति म्रियते तर्हि सा नारी पत्युर्व्यवस्थातो मुच्यते।

III अतःकारणात् पत्युर्जिवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहति तर्हि सा व्यभिचारिणी भवति किन्तु यदि स पति म्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्युद्भापि व्यभिचारिणी न भवति।

IV हे मम भ्रातृगण! ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं फलं जायते तदर्थं शर्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं ख्रीष्टस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः।

V यतोऽस्माकं शारीरिकायरासमये मरणनिमित्तं फलम् उत्पादयितुं व्यवस्थया दूषितः पापाभिलाषोऽस्माकम् अङ्गेषु जिवन् आसीत्।

VI किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्प्रतं तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात् मुक्ता एति हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिपितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावेनैव सेवितव्यः।

VII तर्हि वयं किं भूमः? व्यवस्था किं पापजनिका भवति? नेत्थं भवतु व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् एत्यहं नावेदं; किञ्च लोभं मा कार्षीरिति येद् व्यवस्थाग्रन्थे लिपितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः किम्भूतस्तदहं नाज्ञास्यं।

VIII किन्तु व्यवस्थया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अजन्यत; यतो व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं।

IX अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अज्जवं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अज्जवत् तदाहम् अभिये।

X एत्थं सति जिवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजनिका भवत्।

XI यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वञ्चयित्वा तेन माम् अहन्।

XII अतःप्रेव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्याय्यो हितकारी य भवति।

XIII तर्हि यत् स्वयं हितकृत् तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत्? नेत्थं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम् अजन्यत।

XIV व्यवस्थात्मबोधिकेति वयं जानीमः किन्त्वहं शारीरतायारी पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये।

XV यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तत्र करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि।

XVI तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूतमेति स्वीकरोमि।

XVII अतःप्रेव साम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत एति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते।

XVIII यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति, अतद् अहं जानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामप्यहम् उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि।

XIX यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमहं वाग्छामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि।

XX अतरेव यद्यत् कर्म कर्तुं भवेच्छा न भवति तद् यदि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्तिना पापेनैव क्रियते।

XXI भद्रं कर्तुम् इच्छुकं मां यो ऽभद्रं कर्तुं प्रवर्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि।

XXII अहम् आन्तरिकपुरुषेष्वेश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे;

XXIII किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्गस्थितपापस्वभावव्यायत्तं मां कर्तुं येष्टते।

XXIV हा हा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् अतस्मान् मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति?

XXV अस्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि। अतरेव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

VIII

I ये जनाः प्रीष्टं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नायरन्त आत्मिकमायरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति।

II ज्वनदायकस्यात्मनो व्यवस्था प्रीष्टयीशुना पापमरणायोर्व्यवस्थातो मामभोययत्।

III यस्माच्छरीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीरज्ञं पापनाशकबलिज्ञप्रञ्च प्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्।

IV ततः शारीरिकं नायरित्वास्माभिरात्मिकम् आयरद्विव्यवस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यकर्माणि सर्वाणि साध्यन्ते।

V ये शारीरिकाचारिणस्ते शारीरिकान् विषयान् भावयन्ति ये आत्मिकाचारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति।

VI शारीरिकभावस्य फलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य फले ज्वनं शान्तिश्च।

VII यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति।

VIII अतस्मात् शारीरिकाचारिषु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं।

IX किन्तु ईश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिकाचारिणो न सन्त आत्मिकाचारिणो भवथः। यस्मिन् तु प्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि।

X यदि प्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दिश्य शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा ज्वति।

XI मृतगणाद् यीशु र्येनोत्थापितस्तस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् प्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्यवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन ज्वयिष्यति।

XII हे भ्रातृगण शरीरस्य वयमधमर्णा न भवामोऽतः शारीरिकाचारोऽस्माभिर्न कर्तव्यः।

XIII यदि यूयं शारीरिकाचारिणो भवेत तर्हि युष्माभिर्मर्त्यमेव किन्त्वात्मना यदि शरीरकर्माणि घातयेत तर्हि ज्वयिष्यथ।

XIV यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाङ्ग्यन्ते ते सर्व्व ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति।

XV यूयं पुनरपि भयज्जनकं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्नुत।

XVI अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना अतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्द्धं प्रमाणं ददाति।

XVII अतरेव वयं यदि सन्तानास्तर्हाधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः प्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्द्धं यदि दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः।

XVIII किन्त्वस्मासु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमहं तृणाय मन्ये।

XIX यतः प्राणिगण ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते।

XX अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृती नाभवत्

XXI किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्त्रा वशीयके।

XXII अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् एदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिगण आर्त्स्वरं करोतीति वयं ज्ञानीमः।

XXIII केवलः स एति नहि किन्तु प्रथमजातङ्गलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्वपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणास्तद्दृष्ट्वा अन्तरार्त्तरावं कुर्मः।

XXIV वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुतः करिष्यति?

XXV यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्वामहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे।

XXVI तत् आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलतायाः सहायत्वं करोति; यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्पष्टैरार्त्तरावैरात्मा स्वयम् अस्मन्निमित्तं निवेदयति।

XXVII अपरम् ईश्वरालम्बितरूपेण पवित्रलोकानां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना ज्ञायते।

XXVIII अपरम् ईश्वरीयनिर्गुणानुसारेणोद्भूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वार्णि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, अतद् वयं ज्ञानीमः।

XXIX यत् ईश्वरो बहुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् इच्छन् यान् पूर्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिभृत्याः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्ययुंक्ता।

XXX अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहूता अपि ये य तेनाहूतास्ते सपुण्यीकृताः, ये य तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः।

XXXI एत्यत्र वयं किं भ्रमः? ईश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं?

XXXII आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते तं प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्मभ्यम् अन्यानि सर्वार्णि न दास्यति?

XXXIII ईश्वरस्याभिरुचियेतेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत् एव गणयति किं तेन?

XXXIV अपरं तेभ्यो दण्डदानाज्ञा वा केन करिष्यते? योऽस्मन्निमित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तत्र किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान् अपि ये श्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन् अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत अवेवम्भूतो यः प्रीष्टः किं तेन?

XXXV अस्माभिः सह प्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्मिक्षं वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा भङ्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति?

XXXVI किन्तु लिभितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्त्रेऽपि लंघितां बलिर्ह्यो यथा भेषो वयं गणयामहे तथा।

XXXVII अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विज्यामहे।

XXXVIII यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्युं ज्ञानं वा द्विव्यूहता वा अवलवन्तो मुष्यद्वृता वा वर्त्मानो वा भविष्यन् कालो वा उच्यपदं वा नीयपदं वापरं किमपि सूष्टवस्तु।

XXXIX वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासा ममास्ते।

IX

I अहं काञ्चिद् इच्छितां कथां न कथयामि, प्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन अतत् साक्ष्यं ददाति।

II ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं भेदश्च।

III तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं प्रीष्टाच्छापाकान्तो भवितुम् अश्छम्।

IV यतस्त एसायेलस्य वंशा अपि य दत्तकपुत्रत्वं तेजो नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे लज्जं प्रतिज्ञाः पितृपुरुषगणेश्वरैतेषु सर्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति।

V तत् केवलं नहि किन्तु सर्वार्थीयः सर्वदा सच्चिदानन्द ईश्वरो यः प्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्भवः।

VI ईश्वरस्य वाक्यं विद्मं ज्ञातम् एति नहि यत्कारणाद् एसायेलो वंशे ये ज्ञातास्ते सर्व्वे वस्तुत एसायेलीया न भवन्ति।

VII अपरम् एब्राहीमो वंशे ज्ञाता अपि सर्व्वे तस्यैव सन्ताना न भवन्ति किन्तु एरुडाको नाम्ना तव वंशो विष्यातो भविष्यति।

VIII अर्थात् शारीरिकसंस्र्गात् ज्ञाताः सन्ताना यावन्तस्तावन्त एवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये ज्ञायन्ते तएवेश्वरवंशो गणयते।

IX यतस्तत्प्रतिश्रुते वाक्यमेतत्, अेताद्देशे समये ऽहं पुनरागमिष्यामि तत्पूर्व्वं सारायाः पुत्र एको जनिष्यते।

X अपरमपि वदामि स्वमनोऽभिलाषत ईश्वरेण यन्निर्दिष्टं तत् कर्मतो नहि किन्त्वाह्वयितुं ज्ञातमेतद् यथा सिद्ध्यति।

XI तदर्थं रिब्कानामिकया योषिता जनैकस्माद् अर्थाद् अस्माकम् एरुडाकः पूर्व्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्याः सन्तानयोः प्रसवात् पूर्व्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्मणः करणात् पूर्व्वं

XII तां प्रतीहं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते,

XIII यथा लिपितम् आस्ते, तथाप्येषावि न प्रीत्वा याकृषि प्रीतवान् अहं।

XIV तर्हि वयं किं भूमः? ईश्वरः किम् अन्यायकारी? तथा न भवतु।

XV यतः स स्वयं मूसाम् अवदत्; अहं यस्मिन् अनुग्रहं यिक्तीषामि तमेवानुगृह्यामि, यञ्च दयितुम् एच्छामि तमेव द्ये।

XVI अतएवेश्छता यतमानेन वा मानवेन तत्र साध्यते दयाकारिणेश्वरेणैव साध्यते।

XVII क्रिरीणि शास्त्रे लिपित, अहं त्वद्द्वारा मत्पराकर्मं दर्शयितुं सर्व्वपृथिव्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां स्थापितवान्।

XVIII अतः स यम् अनुग्रहीतुम् एच्छति तमेवानुगृह्याति, यञ्च निग्रहीतुम् एच्छति तं निगृह्याति।

XIX यदि वदसि तर्हि स एषं कुतो गृह्याति? तदीयेच्छायाः प्रतिबन्धकत्वं कर्त्तुं कस्य सामर्थ्यं विद्यते?

XX हे ईश्वरस्य प्रतिपक्ष मर्त्यं त्वं कः? अेताद्देशं मां कुतः सृष्टवान्? एति कथां सृष्टवस्तु ऋष्ट्रे किं कथयिष्यति?

XXI अेकस्मान् मृत्पिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टौ द्विविधौ कलशौ कर्त्तुं किं कुलालस्य सामर्थ्यं नास्ति?

XXII ईश्वरः कोषं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चैच्छन् यदि विनाशस्य योग्यानि कोधभाजनानि प्रति बहुकुलं दीर्घसङ्घिष्यताम् आश्रयति;

XXIII अपरञ्च विभवप्राप्यर्थं पूर्व्वं नियुक्तान्यनुग्रहपात्राणि प्रति निजविभवस्य बाहुल्यं प्रकाशयितुं केवलयिद्धृदिनां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद्

XXIV अस्मानिव तान्याह्वयति तत्र तव किं?

XXV ङोशेयग्रन्थे यथा लिपितम् आस्ते, यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं। या ज्ञाति र्भेडप्रिया यासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां।

XXVI ययं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यता अमरेशस्य सन्ताना एति प्यास्यन्ति तत्र तो।

XXVII एसायेलीयलोकेषु यिशायियोऽपि वायमेतां प्राचारयत्, एसायेलीयवंशानां या संप्या सा तु निश्चितां समुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि ज्ञायते तथापि केवलं लोडैरुवैस्त्राणं व्रजिष्यते।

XXVIII यतो न्यायेन स्वं कर्म परेशः साधयिष्यति। देशे सञ्चैव संक्षेपान्निजं कर्म करिष्यति।

XXIX यिशायियोऽपरमपि कथयामास, सैन्याध्यक्षपरेशेन येत् किञ्चिन्नोदशिष्यता तदा वयं सिद्धमेवाभविष्याम विनिश्चितां यद्वा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां।

XXX तर्हि वयं किं वक्ष्यामः? एतददेशीया लोका अपि पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्त;

XXXI किन्त्विस्त्रायेल्लोका व्यवस्थापालनेन पुण्यार्थं यतमानास्तन् नालभन्त।

XXXII तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया येष्टित्वा तस्मिन् स्मलनजनके पाषाणो पादस्मलनं प्राप्ताः।

XXXIII लिपितं याद्देशम् आस्ते, पश्य पादस्मलनार्थं हि सीयोनि प्रस्तरन्तथा। बाधाकारञ्च पाषाणं परिस्थापितवानहम्। विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न त्रपिष्यते।

X

- I ङे ङ्रातर ँस्रायेलीयलोका यत् परित्राणं प्राप्नुवन्ति तदङ्गं मनसाभिलषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयेथ
 II यत् ईश्वरे तेषां येष्टा विद्यत इत्यत्राढं साक्ष्यस्मि; किन्तु तेषां सा येष्टा सङ्गाना नङ्गि,
 III यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयितुम् येष्टमाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निघन्त्वं न स्वीकुर्वन्ति।
 IV ढ्रीष्ट ऐडेकविश्वासिज्जनाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः कुलस्वरूपो भवति।
 V व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् मूसा वर्णयामास, यथा, यो ज्जनस्तां पालयिष्यति स तद्द्वारा ङुविष्यति।
 VI किन्तु प्रत्ययेन यत् पुण्यं तद् ऐतादृशं वाक्यं वदति, कः स्वर्गम् आरुह्य ढ्रीष्टम् अवरोडयिष्यति?
 VII को वा प्रेतलोकम् अवरुह्य ढ्रीष्टं मृतगणमध्याद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या।
 VIII तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तव समीपस्थम् अर्थात् तव वदने मनसि यास्ते, तस्य वाक्यम् अस्माभिः प्रचार्यमाणं विश्वासस्य वाक्यमेवा।
 IX वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीकरोषि, तथेश्वरस्तं श्मशानाद् उदस्थापयद् इति यद्यन्तःकरणेन विश्वसिषि तर्हि परित्राणं लप्स्यसे।
 X यस्मात् पुण्यप्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परित्राणार्थञ्च वदनेन स्वीकर्तव्यं।
 XI शास्त्रे यादृशं लिपिति विश्वसिष्यति यस्तत्र स ज्जनो न त्रपिष्यते।
 XII इत्यत्र यिडूदिनि तदन्यलोके य कोपि विशेषो नास्ति यस्माद् यः सर्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निज्यायकान् सर्वान् प्रति वदान्यो भवति।
 XIII यतः, यः कश्चित् परमेशस्य नाम्ना ङि प्रार्थयिष्यतो स अवे मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।
 XIV यं ये ज्जना न प्रत्यायन्त ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते? ये वा यस्याप्यानं कदापि न श्रुतवन्तस्ते तं कथं प्रत्येष्यन्ति? अपरं यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति?
 XV यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति? यादृशं लिपितम् आस्ते, यथा, माङ्गुलिकं सुसंवाढं ददत्यानीय ये नराः प्रचारयन्ति शान्तेश्च सुसंवाढं ज्जनास्तु यो तेषां यरणपद्मानि कीदृक् शोभांन्वितानि ङि।
 XVI किन्तु ते सर्वे तं सुसंवाढं न गृङ्गीतवन्तः। यिशायियो यथा लिपितवान् अस्मत्प्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्वि कः।
 XVII अतरेव ब्रवणाद् विश्वास ऐश्वरवाक्यप्रचारात् ब्रवणञ्च भवति।
 XVIII तर्ह्यङ्गं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दो मर्डी व्याप्नोद् वाक्यञ्च निष्पिढं जगत्।
 XIX अपरमपि वदामि, ँस्रायेलीयलोकाः किम् ऐतां कथां न बुध्यन्ते? प्रथमतो मूसा ँढं वाक्यं प्रोवाय, अङ्गमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्लेक्ष्यामि ज्जतिम् ऐताञ्च प्रोन्मत्तभिन्नज्जतिभिः।
 XX अपरञ्च यिशायियोऽतिशयाक्षौभेण कथयामास, यथा, अधि मां यैस्तु नायेष्टि सम्प्राप्तस्तैर् ज्जनैरङ्ग। अधि मां यैर् न सम्भृष्टं विज्ञातस्तेर् ज्जनैरङ्ग।
 XXI किन्तिवस्रायेलीयलोकान् अधि कथयाञ्चकार, यैराङ्गालङ्गिभि लोङ्गे विरुद्धं वाक्यमुच्यते तान् प्रत्येव दिनं कृत्स्नं ङस्तौ विस्तारयाम्यङ्ग।

XI

- I ईश्वरेण स्वीडीयलोका अपसारिता अङ्गं किम् ँदृशं वाक्यं ब्रवीमि? तत्र भवतु यतोऽङ्गमपि ङिन्यामीनगोत्रीय ँब्राड्डीमवंशीय ँस्रायेलीयलोकोऽस्मि।
 II ईश्वरेण पूर्वये ये प्रदृष्टास्ते स्वकीयलोका अपसारिता इति नङ्गि। अपरम् ऐलियोपाप्याने शास्त्रे यद्विलिपितम् आस्ते तद् यूयं किं न ज्जानीय?
 III ङे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभञ्जन् तथा तव भविष्यद्वादिनः सर्वान् अघ्नन् केवल ऐकोऽङ्गम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं येष्टनते, ऐतां कथाम् ँस्रायेलीयलोकानां विरुद्धम् ऐलिय ईश्वराय निवेदयामास।
 IV ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरे किं ज्जतं? ब्वान्नाम्नो देवस्य साक्षात् यैर् ज्जनूनि न पातितानि तादृशाः सप्त सङ्गस्राणि लोका अवशेषिता मया।
 V तद्दद् ऐतस्मिन् वर्तमानकालेऽपि अनुग्रहेणाभिरुचितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः सन्ति।

VI અતએવ તદ્દ યદ્દનુગ્રહેણ ભવતિ તર્હિ ક્રિયયા ન ભવતિ નો ચેદ્ અનુગ્રહોડનુગ્રહ એવ, યદિ વા ક્રિયયા ભવતિ તદ્દનુગ્રહેણ ન ભવતિ નો ચેત્ ક્રિયા ક્રિયૈવ ન ભવતિ।

VII તર્હિ કિં? ઇસ્રાયેલીયલોકા યદ્દ અમૃગયન્ત તન્ન પ્રાપુઃ। કિન્વભિરુચિતલોકાસ્તત્ પ્રાપુસ્તદન્યે સર્વ્ અન્ધીભૂતાઃ।

VIII યથા લિખિતમ્ આસ્તે, ઘોરનિદ્રાલુતાભાવં દૃષ્ટિહીને ચ લોચને। કણૌ શ્રુતિવિહીનૌ ચ પ્રદદૌ તેભ્ય ઈશ્વરઃ।

IX એતેસ્મિન્ દાયુદ્ધિ લિખિતવાન યથા, અતો ભુક્ત્યાસનં તેષામ્ ઉન્માથવદ્ ભવિષ્યતિ। વા વંશયન્ત્રવદ્ બાધા દણ્ડવદ્ વા ભવિષ્યતિ।

X ભવિષ્યન્તિ તથાન્ધાસ્તે નેત્રૈઃ પશ્યન્તિ નો યથા। વેપથુઃ કટિદેશસ્ય તેષાં નિત્યં ભવિષ્યતિ।।

XI પતનાર્થં તે સ્ખલિતવન્ત ઇતિ વાયં કિમહં વદામિ? તન્ન ભવતુ કિન્તુ તાન્ ઉદ્યોગિનઃ કર્તુ તેષાં પતનાદ્ ઇતરદેશીયલોકૈઃ પરિત્રાણં પ્રાપ્તં।

XII તેષાં પતનં યદિ જગતો લોકાનાં લાભજનકમ્ અભવત્ તેષાં હાસોડપિ યદિ ભિન્નદેશિનાં લાભજનકોડભવત્ તર્હિ તેષાં વૃદ્ધિઃ કતિ લાભજનિકા ભવિષ્યતિ?

XIII અતો હે અન્યદેશિનો યુષ્માન્ સમ્બોધ્ય કથયામિ નિજાનાં જ્ઞાતિબન્ધુનાં મનઃસૂદ્યોગં જનયન્ તેષાં મધ્યે ક્રિયતાં લોકાનાં યથા પરિત્રાણં સાધયામિ

XIV તન્નિમિત્તમ્ અન્યદેશિનાં નિકટે પ્રેરિતઃ સન્ અહં સ્વપદસ્ય મહિમાનં પ્રકાશયામિ।

XV તેષાં નિગ્રહેણ યદિશ્વરેણ સહ જગતો જનનાં મેલનં જાતં તર્હિ તેષામ્ અનુગૃહીતત્વં મૃતદેહે યથા જીવનલાભસ્તદ્દત્ કિં ન ભવિષ્યતિ?

XVI અપરં પ્રથમજાતં ફલં યદિ પવિત્રં ભવતિ તર્હિ સર્વ્ભેવ ફલં પવિત્રં ભવિષ્યતિ; તથા મૂલં યદિ પવિત્રં ભવતિ તર્હિ શાખા અપિ તથૈવ ભવિષ્યન્તિ।

XVII ક્રિયતીનાં શાખાનાં છેદને કૃતે ત્વં વન્યજિતવૃક્ષસ્ય શાખા ભૂત્વા યદિ તચ્છાખાનાં સ્થાને રોપિતા સતિ જિતવૃક્ષીયમૂલસ્ય રસં ભુંક્ષે,

XVIII તર્હિ તાસાં ભિન્નશાખાનાં વિરુદ્ધં માં ગર્વીઃ; યદિ ગર્વ્સિ તર્હિ ત્વં મૂલં યન્ન ધારયસિ કિન્તુ મૂલં ત્વાં ધારયતીતિ સંસ્મરં।

XIX અપરન્ન યદિ વદસિ માં રોપયિતું તાઃ શાખા વિભન્ના અભવન્;

XX ભદ્રમ્ અપ્રત્યયકારણાત્ તે વિભન્ના જાતાસ્તથા વિશ્વાસકારણાત્ ત્વં રોપિતો જાતસ્તસ્માદ્ અહંકારમ્ અકૃત્વા સસાધવસો ભવા

XXI યત ઈશ્વરો યદિ સ્વાભાવિકીઃ શાખા ન રક્ષતિ તર્હિ સાવધાનો ભવ ચેત્ ત્વામપિ ન સ્થાપયતિ।

XXII ઇત્યત્રેશ્વરસ્ય યાદૃશી કૃપા તાદૃશં ભયાનકત્વમપિ ત્વયા દૃશ્યતાં; યે પતિતાસ્તાન્ પ્રતિ તસ્ય ભયાનકત્વં દૃશ્યતાં, ત્વચ્ચ યદિ તદ્દૃપાશ્રિતસ્તિષ્ઠસિ તર્હિ ત્વાં પ્રતિ કૃપા દ્રક્ષ્યતે; નો ચેત્ ત્વમપિ તદ્દત્ છિન્નો ભવિષ્યસિ।

XXIII અપરન્ન તે યદ્દપ્રત્યયે ન તિષ્ઠન્તિ તર્હિ પુનરપિ રોપયિષ્યન્તે યસ્માત્ તાન્ પુનરપિ રોપયિતુમ્ ઈશ્વરસ્ય શક્તિરાસ્તે।

XXIV વન્યજિતવૃક્ષસ્ય શાખા સન્ ત્વં યદિ તતશ્ચિન્નો રીતિવ્યત્યયેનોતમજિતવૃક્ષે રોપિતોડભવસ્તર્હિ તસ્ય વૃક્ષસ્ય સ્વીયા યાઃ શાખાસ્તાઃ કિં પુનઃ સ્વવૃક્ષે સંલગિતું ન શક્નુવન્તિ?

XXV હે ભ્રાતરો યુષ્માકમ્ આત્માભિમાનો યન્ન જાયતે તદર્થં મમેદૃશી વાગ્છા ભવતિ યૂયં એતન્નિગૃહ્ણતત્ત્વમ્ અજાનન્તો યન્ન તિષ્ઠથઃ; વસ્તુતો યાવત્કાલં સમ્પૂર્ણરૂપેણ ભિન્નદેશિનાં સંગ્રહી ન ભવિષ્યતિ તાવત્કાલમ્ અંશત્વેન ઇસ્રાયેલીયલોકાનામ્ અન્ધતા સ્થાસ્યતિ;

XXVI પશ્ચાત્ તે સર્વ્વે પરિત્રાસ્યન્તે; એતાદૃશં લિખિતમધ્યાસ્તે, આગમિષ્યતિ સીયોનાદ્ એકો યસ્ત્રાણદાયકઃ અધર્મ યાકુબો વંશાત્ સ તુ દૂરીકરિષ્યતિ।

XXVII તથા દૂરીકરિષ્યામિ તેષાં પાપાન્યહં યદા। તદા તૈરેવ સાર્દ્ધં મે નિયમોડયં ભવિષ્યતિ।

XXVIII સુસંવાદાત્ તે યુષ્માકં વિપક્ષા અભવન્ કિન્વભિરુચિતવાત્ તે પિતૃલોકાનાં કૃતે પ્રિયપાત્રાણિ ભવન્તિ।

XXIX યત ઈશ્વરસ્ય દાનાદ્ આહ્વાનાન્ન પશ્ચાત્તાપો ન ભવતિ।

XXX अतरेव पूर्वम् ईश्वरेऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्भूत् सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् ईश्वरस्य कृपापात्राणि ज्ञातास्तद्भूद्

XXXI एदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिर् लब्धकृपाकारणान् तैरपि कृपा लप्स्यते

XXXII ईश्वरः सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वान् अविश्वासित्वेन गणयति

XXXIII अहो ईश्वरस्य ज्ञानबुद्धिद्वययोर् धनयोः कीदृक् प्रायुर्थी तस्य राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यां तस्य मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्ष्याः।

XXXIV परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्?

XXXV को वा तस्योपकारी भूत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्तव्यः?

XXXVI यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै यावत् तदीयो मडिमा सर्व्वदा प्रकाशितो भवतु। एति।

XII

I हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपयाऽं युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरं सञ्चवं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् ईश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत. अेषा सेवा युष्माकं योग्या।

II अपरं यूयं सांसारिका एव मायरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं परावर्त्य नूतनाचारिणो भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो ग्राहणीयः सम्पूर्णाश्चेति युष्माभिरनुभाविष्यते।

III कश्चिदपि जनो योग्यत्वाद्दधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यत्वं स्वं मनुताम्, ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् अकैकं जनम् एत्याज्ञापयामि।

IV यतो यद्दृष्टमाकम् अकस्मिन् शरीरे बहून् यज्ञानि सन्ति किन्तु सर्व्वेषामङ्गानां कार्य्यं समानं नडि;

V तद्दृष्टमाकं बहुत्वेऽपि सर्व्वं वयं प्रीष्टे अकशरीराः परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः।

VI अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु सत्सु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः स तद् वदतु;

VII यद्वा यदि कश्चित् सेवनकारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु; अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु;

VIII तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च द्यालुः स हृष्टमनसा दयताम्।

IX अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापट्यवर्जितं भवतु यद् अमद्रे तद् ऋतीयध्वं यय्य मद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम्।

X अपरं भ्रातृत्वप्रेम्ना परस्परं प्रीयध्वं समादराद् अकौऽपरञ्चं श्रेष्ठं जानीध्वम्।

XI तथा कार्य्यं निरालस्या मनसि य सोद्योगाः सन्तः प्रभुं सेवध्वम्।

XII अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःभसमये य धैर्य्ययुक्ता भवत; प्रार्थनायां सततं प्रवर्त्तध्वं।

XIII पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुध्वम् अतिथिसेवायाम् अनुरज्यध्वम्।

XIV ये जना युष्मान् ताडयन्ति तान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा दद्वध्वमाशिषम्।

XV ये जना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् आनन्दत ये य रुदन्ति तैः सह रुदित।

XVI अपरञ्च युष्माकं मनसां परस्परम् अकौभावो भवतु; अपरम् उच्यपदम् अनाकाङ्क्ष्य नीयलोकैः सहापि मार्दवम् आचरत; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं।

XVII परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापकुरुता सर्व्वेषां दृष्टितो यत् कर्म्मोत्तमं तदेव कुरुता।

XVIII यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्व्वलोकैः सह निर्व्विरोधेन कावं यापयत।

XIX हे प्रियबन्धवः, कस्मैचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न दद्वध्वं, किन्तु ईश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो लिपितमास्ते परमेश्वरः कथयति, दानं कुलस्य मत्कर्म सूचितं प्रदद्यात्।

XX एतिकारणाद् रिपु र्यदि क्षुधार्त्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोजया तथा यदि नृषार्त्तः स्यात् तर्हि तं परिपायया तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि।

XXI कुक्त्रिया पराजिता न सन्त उत्तमक्रियया कुक्त्रियां पराजयता।

XIII

I युष्माकम् अकैकज्जनः शासनपदस्य निघ्नो भवतु यतो यानि शासनपदानि सन्ति तानि सर्व्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति।

II एति डेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरीयनिर्पणस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते।

III शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छसि? तर्हि सत्कर्माचर, तस्माद् यशो लप्स्यसे।

IV यतस्तव सदाचरणाय स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं भङ्गं न धारयति; कुकर्माचारिणं समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डभृत्य एव।

V अतएव केवलदण्डभयान्नहि किन्तु सदसद्बोधोऽपि तस्य वश्येन भवितव्यं।

VI अतस्माद् युष्माकं राजकरदानमायुचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् अतस्मिन् कर्माणि निविष्टास्तिष्ठन्ति।

VII अस्मात् करग्राहिणो करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणो शुल्कं दत्त, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् विभीत, यश्च समादरणीयस्तं समाद्रियध्वम्; एत्थं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त।

VIII युष्माकं परस्परं प्रेम विना अन्यत् किमपि देयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति।

IX वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षीः, चैर्य्यं मा कार्षीः, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, लोभं मा कार्षीः, अतोः सर्वा आज्ञा अंताभ्यो भिन्ना या कायिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वयनेन वेदित्वा।

X यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना सर्वा व्यवस्था पाळ्यते।

XI प्रत्यथीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् एदानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः सम्यं विविख्यास्माभिः साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जगर्तव्यं।

XII बहुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिर्वसिरीया सञ्ज्ञा परिधातव्या।

XIII अतो डेतो वयं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः। रङ्गरसो मत्तत्वं लम्पटवं कामुकत्वं विवाह इष्यां यैतानि परित्यक्ष्यामः।

XIV यूयं प्रभुयीशुप्रीष्टरूपं परिच्छदं परिधद्वं सुभाभिलाषपुरणाय शारीरिकाचरणं माचरत।

XIV

I यो ज्जोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहवियारार्थं नहि।

II यतो निषिद्धं किमपि जाधद्रव्यं नास्ति, कस्यचिज्जजनस्य प्रत्यय अंतादृशो विधते किन्त्वदृढविश्वासः कश्चिदपरं ज्जनः केवलं शाकं लुङ्कत।

III तर्हि यो ज्जनः साधारणं द्रव्यं लुङ्कते स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तारिणां साधारणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात्।

IV डे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदस्थ्युतेन वा भवितव्यं स य पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति।

V अपरञ्च कश्चिज्जज्जो दिनोद्दिनं विशेषं मन्यते कश्चिन्तु सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, अकैको ज्जनः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु।

VI यो ज्जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च ज्जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तत्र मन्यते; अपरञ्च यः सर्वाणि भक्ष्यद्रव्याणि लुङ्कते स प्रभुभक्त्या तानि लुङ्कते यतः स ईश्वरं धन्यं वदति, यश्च न लुङ्कते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न लुञ्जान ईश्वरं धन्यं व्रूते।

VII अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं म्रियते वा तत्र;

VIII किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि य प्राणान् त्यजामस्तर्ह्यपि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतएव ज्ज्वने मरणे वा वयं प्रभोरेवासम्भे।

IX यतो ज्ज्वन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्तर्यर्थं प्रीष्टो मृत उत्थितः पुनर्ज्वितश्च।

X किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं ज्ञानासि? प्रीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्भुषे सर्व्वरस्माभिरुपस्थातव्यं;

XI यादृशं लिपितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्व्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत्। सर्व्वो ज्ञनः समीपे मे ज्ञानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निघ्नत्वं स्वीकरिष्यति।

XII अतयेव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् अकैकज्ञनेन निजा कथा कथयितव्या।

XIII एत्थं सति वयम् अद्यारब्ध परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातुर्विघ्नो व्याधातो वा यत्र जायेत तादृशीमीडां कुर्महि।

XIV किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुषि भवतीत्यहं ज्ञाने तथा प्रभुना यीशुप्रीष्टेनापि निश्चितं ज्ञाने, किन्तु यो ज्ञनो यद् द्रव्यम् अपवित्रं ज्ञानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते।

XV अतयेव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकान्वितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेम्ना नायरसि। प्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजं भक्ष्यद्रव्येण तं न नाशय।

XVI अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु।

XVII भक्ष्यं पेयञ्चेश्वरराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्च पवित्रेणात्मना ज्ञात आनन्दश्च।

XVIII अतै यो ज्ञनः प्रीष्टं सेवते, स अवेश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्यैश्च सुष्यातः।

XIX अतयेव येनास्माकं सर्व्वेषां परस्परम् अक्यं निष्ठा य जायते तदेवास्माभि र्यतितव्यं।

XX भक्ष्यार्थम् ईश्वरस्य कर्मणो हानिं मा ज्ञनयत; सर्व्वे वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो ज्ञनो यद् भुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि।

XXI तव मांसभक्षणसुरापानादिभिः क्रियाभि र्यदि तव भ्रातुः पादस्मलनं विघ्नो वा याञ्चल्यं वा जायते तर्हि तद्गोपय।

XXII यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे स्वान्तरं तं गोपय; यो ज्ञनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स अवे धन्यः।

XXIII किन्तु यः कश्चित् संशय्य भुङ्कतेऽर्थात् न प्रतीत्य भुङ्कते, स अवावश्यं दण्डार्हो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि तदेव पापमयं भवति।

XV

I अवलद्विरस्माभि र्दुर्बलानां दुर्बल्यं सोढव्यं न य स्वेषाम् एष्टायार आयरितव्यः।

II अस्माकम् अकैको ज्ञनः स्वसमीपवासिनो हितार्थं निष्कार्यञ्च तस्यैवेष्टायारम् आयरतु।

III यतः प्रीष्टोऽपि निजेष्यारं नायरितवान्, यथा लिपितम् आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्यैव निन्दाभि निन्दितोऽस्म्यहं।

IV अपरञ्च वयं यत् सङ्घिष्यतासान्त्वनयो र्जनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेमहि तन्निमित्तं पूर्व्वकाले लिपितानि सर्व्ववयनान्यस्माकम् उपदेशार्थमेव लिलिपिरे।

V सङ्घिष्यतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स अवेवं करोतु यत् प्रभु र्यीशुप्रीष्ट एव युष्माकम् अकैकज्ञनोऽन्यज्ञनेन सार्द्धं मनस अक्यम् आयरतु;

VI यूयञ्च सर्व्वे अक्यित्ता भूत्वा मुषैकेनेवास्मत्प्रभुयीशुप्रीष्टस्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेता।

VII अपरम् ईश्वरस्य मङ्गिनः प्रकाशार्थं प्रीष्टो यथा युष्मान् प्रत्यगृह्णात् तथा युष्माकमप्येको ज्ञनोऽन्यज्ञनं प्रतिगृह्णातु।

VIII यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽहं सम्भुषे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर।

IX तस्य दयालुत्वाय्य भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेयुस्तदर्थं यीशुः प्रीष्टस्त्वकछेदनियमस्य निघ्नोऽभवद् एत्थं वदामि। यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽहं सम्भुषे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर।

X अपरमपि लिपितम् आस्ते, हे अन्यजातयो यूयं समं नन्दत तज्जैः।

XI पुनश्च लिपितम् आस्ते, हे सर्व्वदेशिनो यूयं धन्यं भूत परेश्वर। हे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तत्रशंसनां।

XII अपर यीशुस्योऽपि विलेप, यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशिष्यते तदा। सर्व्वजातीयनृणाञ्च शासकः समुद्दिष्यति। तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते।

XIII अतरेव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाञ्जनक ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्पूर्णां करोतु।

XIV हे भ्रातरौ यूयं सद्भावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन य सम्पूर्णाः परस्परोपदेशे य तत्परा एत्यङ् निश्चितं ज्ञानामि।

XV तथाप्यङ् यत् प्रगल्भतरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं।

XVI भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावितनैवेद्यत्वा लूत्वा यद् ग्राह्या भवेयुस्तन्निमित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवाद् प्रचारयितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुश्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् लब्धवानस्मि।

XVII ईश्वरं प्रति यीशुश्रीष्टेन मम श्लाघाकरणस्य कारणम् आस्ते।

XVIII भिन्नदेशिन आज्ञाग्राहिणः कर्तुं श्रीष्टो वाक्येन क्रियया य, आश्चर्य्यलक्षणैश्चित्रक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन य यानि कर्माणि मया साधितवान्।

XIX केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्मणो वर्णानां कर्तुं प्रगल्भो न भवामि तस्मात् आ यिज्ञाशालम् एवलूरिकं यावत् सर्वत्र श्रीष्टस्य सुसंवाद् प्राचारयं।

XX अन्येन नियितायां भित्तावलं यत्र नियिनोमि तन्निमित्तं यत्र यत्र स्थाने श्रीष्टस्य नाम कदापि केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवाद् प्रचारयितुम् अहं यतो।

XXI यादृशं लिखितम् आस्ते, यै वर्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् ब्रह्मं शक्यन्ति ते ज्ञानाः।

XXII तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं मुहुर्मुहुर् निवारितोऽभवाम्।

XXIII किन्विदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं बह्वुवत्सरानारभ्य मामकीनाडाङ्क्षा य विद्यत एति हेतोः।

XXIV स्थानियादेशगमनकावेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिष्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलप्य तद्देशगमनार्थं युष्माभिर्विसर्जयिष्ये, एदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते।

XXV किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिज्ञाशालमगरं प्रजामि।

XXVI यतो यिज्ञाशालमस्थपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आपायादेशीयाश्च लोका अर्येण।

XXVII अेषा तेषां सदृच्छा यतस्ते तेषाम् ऋणिनः सन्ति यतो हेतोर्भिन्नजातीया तेषां परमार्थस्यांशिनो ज्ञाता अङ्किदविषये तेषामुपकारस्तैः कर्तव्यः।

XXVIII अतो मया तत् कर्म साधयित्वा तस्मिन् इले तेभ्यः समर्पिते युष्मन्मध्येन स्थानियादेशो गमिष्यते।

XXIX युष्मत्समीपे ममागमनसमये श्रीष्टस्य सुसंवाद्स्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम् आगमिष्यामि एति मया ज्ञायते।

XXX हे भ्रातृगण प्रभो यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना पवित्रस्यात्मानः प्रेम्ना य विनयेऽहं।

XXXI यिद्धूददेशस्थानाम् अविश्रासिलोकानां करेभ्यो यदहं रक्षां लभेय मदीयेतेन सेवनकर्मणा य यद् यिज्ञाशालमस्थाः पवित्रलोकास्तुष्येयुः।

XXXII तदर्थं यूयं मद्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं तेनाहम् ईश्वरदृश्यया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सङ्घितः प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि।

XXXIII शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात् एति।

XVI

I किङ्कीयानगरीयधर्मसमाजस्य परियारिका या ड्केबीनामिकास्माकं धर्मभगिनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान् निवेदयामि।

II यूयं तां प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं पवित्रलोकाहं कुरुध्वं, युष्मत्तस्तस्या य उपकारो भवितुं शक्नोति तं कुरुध्वं, यस्मात् तया बहूनां मम योपकारः कृतः।

III अपरञ्च श्रीष्टस्य यीशोः कर्मणि मम सङ्कारिणौ मम प्राणरक्षार्थञ्च स्वप्राणान् पणीकृतवन्तौ यौ प्रिष्ठिल्लाङ्किलौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

IV ताभ्याम् उपकारातिः केवलं मया स्वीकर्त्तव्येति नहि भिन्नदेशीयैः सर्वधर्मसमाजैरपि।

V અપરઞ્ચ તયો ગૃહે સ્થિતાન્ ધર્મસમાજલોકાન્ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં તદ્દત્ આશિયાદેશે ખ્રીષ્ટસ્ય પક્ષે પ્રથમજાતફલસ્વરૂપો ય ઇપેનિતનામા મમ પ્રિયબન્ધુસ્તમપિ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

VI અપરં બહુશ્રમેણાસ્માન્ અસેવત યા મરિયમ્ તામપિ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

VII અપરઞ્ચ પ્રેરિતેષુ ખ્યાતકીર્તી મદગ્રે ખ્રીષ્ટાશ્રિતૌ મમ સ્વજાતીયૌ સહબન્દિનૌ ય યાવાન્દ્રનીકયૂનિયૌ તૌ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

VIII તથા પ્રભૌ મન્વિયતમમ્ આખિલયમપિ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

IX અપરં ખ્રીષ્ટસેવાયાં મમ સહકારિણામ્ ઊબ્બાણાં મમ પ્રિયતમં સ્તાપ્યુઞ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

X અપરં ખ્રીષ્ટેન પરીક્ષિતમ્ આપિલ્લિં મમ નમસ્કારં વદત, આરિષ્ટબૂલસ્ય પરિજ્ઞનાંશ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

XI અપરં મમ જ્ઞાર્તિ હેરોદિયોનં મમ નમસ્કારં વદત, તથા નાર્કિસસ્ય પરિવારાણાં મધ્યે યે પ્રભુમાશ્રિતાસ્તાન્ મમ નમસ્કારં વદત

XII અપરં પ્રભોઃ સેવાયાં પરિશ્રમકારિણ્યૌ તુફેનાતુફોષે મમ નમસ્કારં વદત, તથા પ્રભોઃ સેવાયામ્ અત્યન્તં પરિશ્રમકારિણી યા પ્રિયા પરિષ્ત્તાં નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

XIII અપરં પ્રભોરભિરુચિતં રૂફું મમ ધર્મમાતા યા તસ્ય માતા તામપિ નમસ્કારં વદત

XIV અપરમ્ અસુંકૃતં ફિલગોનં હર્મિ પાત્રબં હર્મિમ્ એતેષાં સજ્જિભ્રાતૃગણશ્ચ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

XV અપરં ફિલલગો યૂલિયા નીરિયસ્તસ્ય ભગિન્યલુમ્મા ચૈતાન્ એતૈઃ સાદ્ધૃં યાવન્તઃ પવિત્રલોકા આસતે તાનપિ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં

XVI યૂયં પરસ્પરં પવિત્રયુમ્બનેન નમસ્કુરુધ્વં ખ્રીષ્ટસ્ય ધર્મસમાજગણો યુષ્માન્ નમસ્કુરુતો

XVII હે ભ્રાતરો યુષ્માન્ વિનયેડહં યુષ્માભિ યાં શિક્ષા લબ્ધા તામ્ અતિકમ્ય યે વિચ્છેદાન્ વિધ્નાંશ્ચ કુર્વન્તિ તાન્ નિશ્ચિન્તુ તેષાં સજ્ઞં વર્જયત ચ

XVIII યતસ્તાદૃશા લોકા અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય દાસા ઇતિ નહિ કિન્તુ સ્વોદરસ્યૈવ દાસાઃ; અપરં પ્રણયવચનૈ મંદુરવાક્યૈશ્ચ સરલલોકાનાં મનાંસિ મોહયન્તિ

XIX યુષ્માકમ્ આજ્ઞાગ્રાહિત્વં સર્વત્ર સર્વે જ્ઞાર્તં તતોડહં યુષ્માસુ સાનન્દોડભવં તથાપિ યૂયં યત્ સત્જ્ઞાનેન જ્ઞાનિનઃ કુજ્ઞાને યાતત્પરા ભવેતેતિ મમાભિલાષઃ

XX અધિકન્તુ શાન્તિદાયક ઈશ્વરઃ શૈતાનમ્ અવિલમ્બં યુષ્માકં પદાનામ્ અધો મર્દિષ્યતિ અસ્માકં પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટો યુષ્માસુ પ્રસાદં ક્રિયાત્ ઇતિ

XXI મમ સહકારી તીમથિયો મમ જ્ઞાતયો લૂકિયો યાસોન્ સોસિપાત્રશ્રમે યુષ્માન્ નમસ્કુર્વન્તો

XXII અપરમ્ એતત્પત્રલેખકસ્તર્તિયનામાહમપિ પ્રભો નાંના યુષ્માન્ નમસ્કરોમિ

XXIII તથા કૃત્સ્નધર્મસમાજસ્ય મમ ચાતિથ્યકારી ગાયો યુષ્માન્ નમસ્કરોતિ અપરમ્ એતન્નગરસ્ય ધનરક્ષક ઇરાસ્તઃ ક્કાર્તનામકશ્રૈકો ભ્રાતા તાવપિ યુષ્માન્ નમસ્કુરુતઃ

XXIV અસ્માકં પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટા યુષ્માસુ સર્વેષુ પ્રસાદં ક્રિયાત્ ઇતિ

XXV પૂર્વકાલિકયુગેષુ પ્રચ્છન્ના યા મન્ત્રણાધુના પ્રકાશિતા ભૂત્વા ભવિષ્યદ્વાદિલિખિતગ્રન્થગણસ્ય પ્રમાણાદ્ વિશ્વાસેન ગ્રહણાર્થં સદાતનસ્યેશ્વરસ્યાજ્ઞયા સર્વદેશીયલોકાન્ જ્ઞાપ્યતે,

XXVI તસ્યા મન્ત્રણાયા જ્ઞાનં લબ્ધ્વા મયા યઃ સુસંવાદો યીશુખ્રીષ્ટમિધિ પ્રચાર્યતે, તદનુસારાદ્ યુષ્માન્ ધર્મં સુસ્થિરાન્ કર્તુ સમર્થો યોડદ્વિતીયઃ

XXVII સર્વજ્ઞ ઈશ્વરસ્તસ્ય ધન્યવાદો યીશુખ્રીષ્ટેન સન્તતં ભૂયાત્ ઇતિ

१ करिन्थिनः पत्रं

I यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च स्वतिस्थानेष्वस्माकं प्रभो यीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना प्रार्थयन्ते तेः सङ्ग्राहूतानां प्रीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य एश्वरीयधर्मसमाजः करिन्थनगरे विद्यते

II तं प्रतीश्वरस्येच्छयाङ्गुतौ यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिनिनामा भ्राता य पत्रं लिखति।

III अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य प्रसादः शान्तिश्च युष्मभ्यं दीयतां।

IV एश्वरो यीशुप्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मन्निमित्तं सर्वदा मदीयेश्वरं धन्यं वदामि।

V प्रीष्टसम्बन्धीयं साक्ष्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत्

VI तेन यूयं प्रीष्टात् सर्वविधवक्तृताज्ञानादीनि सर्वधनानि लब्धवन्तः।

VII ततोऽस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति।

VIII अपरम् अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्दोषा भवेत तर्धं सद्येव यावदन्तं युष्मान्

सुस्थिरान् करिष्यति।

IX य एश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्यांशिनः कर्तुं युष्मान् आहूतवान् स विश्वसनीयः।

X हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टस्य नाम्ना युष्मान् विनयेऽहं सर्वे युष्माभिरैकत्राणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये भिन्नसङ्घाता न भवन्तु मनोविचारयोरैक्येन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु।

XI हे मम भ्रातरौ युष्मन्मध्ये विवादा ज्ञाता एति वार्तामिहं क्लोथ्याः परिजने ज्ञापितः।

XII ममाभिप्रेतमिहं युष्माकं कश्चित् कश्चिद् वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आप्लवोः शिष्योऽहं कैफुः शिष्योऽहं प्रीष्टस्य शिष्योऽहमिति य।

XIII प्रीष्टस्य किं विभेदः कृतः? पौलः किं युष्मत्कृते कुशे उतः? पौलस्य नाम्ना वा यूयं किं मञ्जिताः?

XIV किञ्चगायौ विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मञ्जित एति हेतोरहम् एश्वरं धन्यं वदामि।

XV अतेन मम नाम्ना मानवा मया मञ्जिता एति वक्तुं केनापि न शक्यते।

XVI अपरं स्तिङ्गानस्य परिजना मया मञ्जितास्तदन्यः कश्चिद् यन्मया मञ्जितस्तदहं न वेदामि।

XVII प्रीष्टेनाहं मञ्जितार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवाद्यस्य प्रयारार्थमेव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रयारितव्यः, यतस्तथा प्रयारिते प्रीष्टस्य कुशे मृत्युः इललीनो भविष्यति।

XVIII यतो हेतो र्ये विनश्यन्ति ते तां कुशस्य वार्ता प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च परित्राणं लभमानेष्वस्मासु सा एश्वरीयशक्तिस्वर्णा।

XIX तस्मादित्थं लिखितमास्ते, ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते। विलोपयिष्यते तद्दृढं बुद्धिर्बद्धिमतां मया॥

XX ज्ञानी कुत्र? शास्त्री वा कुत्र? एहलोकस्य विचारतत्परो वा कुत्र? एहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोडीकृतं नडि?

XXI एश्वरस्य ज्ञानाद् एहलोकस्य मानवाः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् एश्वरः प्रयारत्रपिणा प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोयितवान्।

XXII यिद्दृष्टीयलोका लक्षणानि द्दृष्टान्ति भिन्नदेशीयलोकास्तु विद्यां मृगयन्ते,

XXIII वयञ्च कुशे उतं प्रीष्टं प्रयारयामः। तस्य प्रयारो यिद्दृष्टीयैर्विद्वन् एव भिन्नदेशीयैश्च प्रलाप एव मन्यते,

XXIV किन्तु यिद्दृष्टीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च मध्ये ये आहूतास्तेषु स प्रीष्ट एश्वरीयशक्तिरिवेश्वरीयज्ञानमिव य प्रकाशते।

XXV यत एश्वरे यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यद्य दौर्बल्यम् एश्वर आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं भवमेव।

XXVI हे भ्रातरः, आहूतयुष्मद्गणो यष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बहवो न विद्यन्ते।

XXVII यत एश्वरो ज्ञानवत्स्त्रपयितुं मूर्खलोकान् रोयितवान् बलानि य त्रपयितुम् एश्वरो दुर्बलान् रोयितवान्।

XXVIII तथा वर्तमानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्तुम् ईश्वरो जगतोऽपकृष्टान् डेयान् अवर्तमानान्श्चाभिरोचितवान्।

XXIX तत ईश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्मश्लाघा न कर्तव्या।

XXX यूयञ्च तस्मात् प्रीष्टे यीशौ संस्थितिं प्राप्तवन्तः स ईश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्च ज्ञाता।

XXXI अतयेव यद्दृष्टं लिपितमास्ते तद्दत्तं, यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स ङि।

II

I हे भ्रातरो युष्मत्समीपे मभागमनकालेऽहं वक्तृताया विधाया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रयारितवान् तन्नङ्गि;

II यतो यीशुप्रीष्टं तस्य कुशे ङतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं विङ्गितं बुद्धवान्।

III अपरञ्चातीव दौर्बल्यवतीतिकम्पयुक्तो युष्माभिः सार्द्धमासां

IV अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य इलं न भवेत् किन्त्वीश्वरीयशक्तेः इलं भवेत्,

V तदर्थं मम वक्तृता मदीयप्रयारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्भलितौ नास्तां किन्त्वात्मनः शक्तेश्च प्रमाणयुक्तावास्तां।

VI वयं ज्ञानं भाषामहे तस्य सिद्धलोकैर्ज्ञानमिव मन्यते, तदिहलोकस्य ज्ञानं नङ्गि, एहलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नङ्गि;

VII किन्तु कालावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् ईश्वरेण निश्चित्य प्रखन्त्रं तन्निगूढम् ईश्वरीयज्ञानं प्रभाषामहे।

VIII एहलोकस्य अधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाङ्गिनिधयन्।

IX तद्दृष्ट्विहितमास्ते, नेत्रेण क्कापि नो दृष्टं कर्णेनापि य न श्रुतां मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत्। ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं।

X अपरमीश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत आत्मा सर्वमेवानुसन्धते तेन येश्वरस्य मर्मतत्त्वमपि बुध्यते।

XI मनुजस्यान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्वद्वीश्वरस्यात्मानं विना केनापीश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते।

XII वयञ्चेहलोकस्य आत्मानं लब्धवन्तस्तन्नङ्गि किन्त्वीश्वरस्यैवात्मानं लब्धवन्तः, ततो हेतोरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दत्तं तत्सर्वम् अस्माभिर्ज्ञातुं शक्यते।

XIII तस्यास्माभिर्मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथ्यत एति नङ्गि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकैर्वाक्यैरात्मिकैर्भावं प्राकाशयद्भिः कथ्यते।

XIV प्राणो मनुष्य ईश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृह्णाति यत आत्मिकविचारण सा विचार्यति हेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति।

XV आत्मिको मानवः सर्वाणि विचारयति किन्तु स्वयं केनापि न विचार्यते।

XVI यत ईश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टुं कः शक्नोति? किन्तु प्रीष्टस्य मनोऽस्माभिर्लब्धं।

III

I हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरिव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशक्नवं किन्तु शारीरिकाचारिभिः प्रीष्टधर्मं शिशुतुल्यैश्च जैरिव युष्माभिः सह समभाषे।

II युष्मान् कठिनभक्ष्यं न भोजयन् दुग्धम् अपाययं यतो यूयं भक्ष्यं गृहीतुं तदा नाशक्नुत एदानीमपि न शक्नुथ, यतो हेतोरधुनापि शारीरिकाचारिण आध्वे।

III युष्मन्मध्ये मात्सर्यविवादभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्वे मानुषिकमार्गेषु य न यरथ?

IV पौलस्य आभित्यापल्लोरङ्गमिति वा यद्वाक्यं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिकाचारिण न भवथ?

V पौलः कः? आपल्लोर्वा कः? तौ परिचारकमात्रौ तयोरेकैकस्मै य प्रभु यार्दङ्क् इलमददात् तद्दत्तं तयोर्द्वारा यूयं विश्वासिनो ज्ञाताः।

VI अहं रोपितवान् आपल्लोश्च निषिक्तवान् ईश्वरश्चावर्द्धयत्।

- VII अतो रोपयितुंसेकतारावसारौ वर्द्धयितेश्वर अवे सारः।
 VIII रोपयितुंसेकतारौ य समौ तयोरेकैकश्च स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लाप्यते।
 IX आवाामीश्वरेण सद्य कर्मकारिणौ, ईश्वरस्य यत् क्षेत्रम् ईश्वरस्य या निर्मितः सा यूयमेव।
 X ईश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणेव मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि यान्येन नियीयते। किन्तु येन यन्नीयते तत् तेन विविच्यतां।
 XI यतो यीशुभ्रीष्टज्ञं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं स्थापयितुं केनापि न शक्यते।
 XII अतद्विन्तिसूत्रस्योपरि यदि केचित् स्वर्णरूपमणिंकाष्ठतृणानलान् निश्चिन्वन्ति,
 XIII तर्हि कैंकस्य कर्म प्रकाशिष्यते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशिष्यति। यतो हतोस्तन दिवसेन वह्निमयेनोदतव्यं तत अकैंकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा बहिना भविष्यति।
 XIV यस्य निययनज्ञं कर्म स्थासु भविष्यति स वेतनं लाप्यते।
 XV यस्य य कर्म धक्ष्यते तस्य क्षति भविष्यति किन्तु वह्निं र्गितज्ज्ण एव स स्वयं परित्राणं प्राप्स्यति।
 XVI यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये येश्वरस्यात्मा निवसतीति किं न ज्ञानीथ?
 XVII ईश्वरस्य मन्दिरं येन विनाश्यते सोऽपीश्वरेण विनाशयिष्यते यत ईश्वरस्य मन्दिरं पवित्रमेव यूयं तु तन्मन्दिरम् आध्वे।
 XVIII कोपि स्वं न वञ्चयतां। युष्माकं कश्चन येदिहलोकस्य ज्ञानेन ज्ञानवानहमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु।
 XIX यस्मादिहलोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव। अतस्मिन् लिपितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तया तान् धरतीश्वरः।
 XX पुनश्च ज्ञानिनां कल्पना वेत्ति परमेशो निरर्थकाः।
 XXI अतश्चेव कोऽपि मनुजैरात्मानं न श्लाघतां यतः सर्वाणि युष्माकमेव,
 XXII पौल वा आपल्लो वा कैंका वा जगद् वा ज्ज्वनं वा मरणं वा वर्तमानं वा भविष्यद्वा सर्वाण्येव युष्माकं,
 XXIII यूयञ्च भ्रीष्टस्य, भ्रीष्टेश्वरस्य।

IV

- I लोका अस्मान् भ्रीष्टस्य परिचारकान् ईश्वरस्य निगूढवाक्यधनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्तां।
 II किञ्च धनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवितव्यमेतदेव लोके यथ्यते।
 III अतो विचारयद्भि युष्माभिरन्यैः कैंचिन् मनुजै वा मम परीक्षाणं मयातीव लघु मन्यते उडमप्यात्मानं न विचारयामि।
 IV मया किमप्यपराद्धमित्युचं न वेद्मि किन्वेतेन मम निरपराधत्वं न निश्चीयते प्रभुरेव मम विचारयितास्ति।
 V अत उपयुक्तसमयात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरागमनात् पूर्वम् युष्माभि विचारो न क्रियतां। प्रभुरागत्य तिमिरेण प्रखन्त्रानि सर्वाणि दीपयिष्यति मनसां मन्त्रणांश्च प्रकाशिष्यति तस्मिन् समय ईश्वराद् अकैंकस्य प्रशंसा भविष्यति।
 VI हे भ्रातरः सर्वाण्येतानि मयात्मानम् आपल्लवञ्चोद्दिश्य कथितानि तस्यैतत् कारणं युयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम् अतीव नादरिष्यध्व ईत्यञ्चैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न श्लाघिष्यध्व अतादृशी शिक्षामावयोर्दृष्टान्तात् लाप्यध्वे।
 VII अपरात् कस्तुवं विशेषयति? तुभ्यं यत्र दत्त तादृशं किं धारयसि? अदत्तेन व दत्तेन वस्तुना कुतः श्लाघसे?
 VIII एदानीमेव यूयं किं तुप्ता लब्धधना वा? अस्मास्वविद्यमानेषु यूयं किं राजत्वपदं प्राप्ताः? युष्माकं राजत्वं मयाभिलषितं यतस्तेन युष्माभिः सद्य वयमपि राज्यांशिनो भविष्यामः।
 IX प्रेरिता वयं शेषा हन्तव्याश्वेवेश्वरेण निर्दिशिताः। यतो वयं सर्वलोकानाम् अर्थतः स्वर्गीयदूतानां मानवानाञ्च कौतुकास्पदानि ज्ञाताः।
 X भ्रीष्टस्य कृते वयं मूढाः किन्तु यूयं भ्रीष्टेन ज्ञानिनः, वयं दुर्बला यूयञ्च सबलाः, यूयं सम्मानिता वयञ्चापमानिताः।
 XI वयमद्यापि क्षुधातस्तृष्णार्ता वस्त्रहीनास्ताडिता आश्रमरहिताश्च सन्तः

XII कर्मणि स्वकरान् व्यापारयन्तश्च द्रुःषैः कालं यापयामः। गर्हितैरस्माभिराशीः कथ्यते दूरीकृतैः सहते निन्दितैः प्रसाधते।

XIII वयमद्यापि जगतः समार्जनीयोग्या अवकरा एव सर्व्वे र्मन्यामहे।

XIV युष्मान् त्रपयितुमहमेतानि लिप्तामीति नहि किन्तु प्रियात्मजानिव युष्मान् प्रबोधयामि।

XV यतः प्रीष्टधर्मं यद्यपि युष्माकं दशसहस्राणि विनेतारो भवन्ति तथापि बहवो जनका न भवन्ति यतोऽहमेव सुसंवादेन यीशुप्रीष्टे युष्मान् अजनयं।

XVI अतो युष्मान् विनयेऽहं यूयं मद्गुणामिनो भवता।

XVII एत्यर्थं सर्व्वेषु धर्मसमाजेषु सर्व्वत्र प्रीष्टधर्मयोग्या ये विधयो मयोपदिश्यन्ते तान् यो युष्मान् स्मारयिष्यत्येवम्भूतं प्रभोः कृते प्रियं विश्वासिनञ्च मदीयतनयं तीमथियं युष्माकं समीपं प्रेषितवानहं।

XVIII अपरमहं युष्माकं समीपं न गमिष्यामीति ब्रुहृद्वा युष्माकं कियन्तो लोका गर्वन्ति।

XIX किन्तु यदि प्रभेरिच्छा भवति तर्हाहमविलम्बं युष्मत्समीपमुपस्थाया तेषां दर्पघातानां लोकानां वायं ज्ञास्यामीति नहि सामर्थ्यमेव ज्ञास्यामि।

XX यस्मादीश्वरस्य राजत्वं वाग्युक्तं नहि किन्तु सामर्थ्ययुक्तं।

XXI युष्माकं का वाग्छा? युष्मत्समीपे मया किं दृष्टपाणिना गन्तव्यमुत् प्रेमनम्रतात्मयुक्तेन वा?

V

I अपरं युष्माकं मध्ये व्यभियारो विद्यते स य व्यभियारस्तादृशो यद् देवपूजकानां मध्येऽपि तत्तुल्यो न विद्यते इततो युष्माकमेको ज्ञो विमातृगमनं कुरुत एति वार्त्ता सर्व्वत्र व्याप्ता।

II तथाय यूयं दर्पघाता आद्ये, तत् कर्म येन कृतं स यथा युष्मन्मध्याद् दूरीकियते तथा शोको युष्माभिर्न क्रियते किम् अेतत्?

III अविधमाने मदीयशरीरे ममात्मा युष्मन्मध्ये विद्यते अतोऽहं विधमान एव तत्कर्मकारिणो वियारं निश्चितवान्।

IV अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना युष्माकं मदीयात्मनश्च मिलने ज्ञाते इस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य शक्तैः साहाय्येन

V स नरः शरीरनाशार्थमस्माभिः शयतानो हस्ते समर्पयितव्यस्ततोऽस्माकं प्रभो यीशो हिवसे तस्यात्मा रक्षां गन्तुं शक्यति।

VI युष्माकं दर्पो न भद्राय यूयं किमेतन्न ज्ञानीथ, यथा, विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिण्वेन जायते।

VII यूयं यत् नवीनशक्तुस्वर्षा भवेत् तदर्थं पुरातनं किण्वम् अवमाज्जत यतो युष्माभिः किण्वशून्यैर्भवितव्यां अपरम् अस्माकं निस्तारोत्सवीयमेषशावको यः प्रीष्टः सोऽस्मदर्थं बलीकृतोऽभवत्।

VIII अतः पुरातनकिण्वेनार्थतो द्रुष्टताजिघांसाऽपेण किण्वेन तन्नहि किन्तु सारव्यसत्त्वत्स्वपया किण्वशून्यतयास्माभिरुत्सवः कर्त्तव्यः।

IX व्यभियारिणां संसर्गो युष्माभिर्निहातव्य एति मया पत्रे लिपितं।

X किन्वैच्छिकलोकानां मध्ये ये व्यभियारिणो लोभिन् उपद्राविणो देवपूजका वा तेषां संसर्गः सर्व्वथा विहातव्य एति नहि, विहातव्ये सति युष्माभिर्जगतो निर्गन्तव्यमेव।

XI किन्तु भ्रातृत्वेन विष्यातः कश्चिज्जज्ञो यदि व्यभियारी लोभी देवपूजको निन्दको मद्यप उपद्रावी वा भवेत् तर्हि तादृशेन मानवेन सह भोजनपानेऽपि युष्माभिर्न कर्त्तव्ये एत्यधुना मया लिपितं।

XII समाजबन्धिःस्थितानां लोकानां विचारकरणे मम कोऽधिकारः? किन्तु तदन्तर्गतानां विचारणं युष्माभिः किं न कर्त्तव्यं भवेत्?

XIII बन्धिःस्थानां तु विचार एश्वरेण कारिष्यते। अतो युष्माभिः स पातकी स्वमध्याद् बन्धिष्यितां।

VI

I युष्माकमेकस्य जनस्यापरेण सह विवादे ज्ञाते स पवित्रलोके विचारमकारयन् किम् अधार्मिकलोकैर्विचारयितुं प्रोत्सहते?

II जगतोऽपि विचारणं पवित्रलोकेः कारिष्यत अेतद् यूयं किं न ज्ञानीथ? अतो जगद् यदि युष्माभिर्विचारयितव्यं तर्हि क्षुद्रतमविचारेषु यूयं किमसमर्थाः?

III दूता अघ्यस्माभि विचारयिष्यन्त एति किं न जानीथ? अत औडिकविषयाः किम् अस्माभि न विचारयितव्या भवेयुः?

IV औडिकविषयस्य विचारे युष्माभिः कर्त्तव्ये ये लोकाः समितौ क्षुद्रतमास्त एव नियुज्यन्तां

V अहं युष्मान् त्रपयितुमिच्छन् वदामि युष्मन्मध्ये किमेकोऽपि मनुष्यस्तादृग् बुद्धिमान्नाडि यो भ्रातृविवाहविचारो समर्थः स्यात्?

VI किञ्चैको भ्राता भ्रात्रान्येन किमविश्वासिनां विचारकाणां साक्षाद् विवदते? यष्मन्मध्ये विवाहा विद्यन्त अतएपि युष्माकं दोषाः

VII यूयं कुतोऽन्यायसहनं क्षतिसहनं वा श्रेयो न मन्यध्वे?

VIII किन्तु यूयमपि भ्रातृनेव प्रत्यन्यायं क्षतिञ्च कुरुथ किमेतत्?

IX ईश्वरस्य राज्येऽन्यायकारिणां लोकानामधिकारो नास्त्येतद् यूयं किं न जानीथ? मा वञ्च्यध्वं, ये व्यभियारिणो देवाख्येनः पारदारिकाः स्त्रीवदाचारिणः पुंमैथुनकारिणस्तस्करा

X लोभिनी मद्यपा निन्दका उपद्राविणो वा त ईश्वरस्य राज्यभागिनी न भविष्यन्ति

XI यूयञ्चैवविधा लोका आस्त किन्तु प्रभो रीशो नमिन्नास्मदीश्वरस्यात्मना य यूयं प्रक्षाविताः पाविताः सपुण्यीकृताश्च

XII मर्धं सर्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं छितजनकं मर्धं सर्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न भविष्यामि

XIII उदराय लक्ष्याणि लक्ष्येभ्यश्चोदरे, किन्तु लक्ष्योदरे ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभियाराय किन्तु प्रभवे प्रभुश्च देहाय

XIV यश्वेश्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मान्पुत्थापयिष्यति

XV युष्माकं यानि शरीराणि तानि प्रीष्टस्याङ्गानीति किं यूयं न जानीथ? अतः प्रीष्टस्य यान्यङ्गानि तानि मयापहृत्य वेश्याया अङ्गानि किं कारिष्यन्ते? तन्न भवतु!

XVI यः कश्चिद् वेश्यायाम् आसज्यते स तथा सडैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न जानीथ? यतो विभितमास्ते, यथा, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः।

XVII मानवा यान्यन्यानि क्लुषाणि कुर्वते तानि वपु न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं क्लमघं क्रियते।

XVIII मानवा यान्यन्यानि क्लुषाणि कुर्वते तानि वपु न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं क्लमघं क्रियते।

XIX युष्माकं यानि वपुंसि तानि युष्मन्तःस्थितस्येश्वराल्लब्धस्य पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूयञ्च स्वेघं स्वामिनो नाध्वे किमेतद् युष्माभि न ज्ञायते?

XX यूयं मूल्येन क्रीता अतो वपुर्मनोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर एव तयोः स्वामी

VII

I अपरञ्च युष्माभि मां प्रति यत् पत्रमलेपि तस्योत्तरमेतत्, योषितोऽस्पर्शनं मनुजस्य वरं;

II किन्तु व्यभियारभयाद् अडैकस्या पुंसः स्वकीयभार्या भवतु तद्दद् अडैकस्या योषितो ऽपि स्वकीयभर्ता भवतु।

III भार्यायै भर्ता यद्यद् वितरणीयं तद् वितीर्यतां तद्दद् भर्त्रेऽपि भार्याया वितरणीयं वितीर्यतां।

IV भार्यायाः स्वदेहे स्वतं नास्ति भर्तुरिव, तद्दद् भर्तुरपि स्वदेहे स्वतं नास्ति भार्याया एव।

V उपोषाणप्रार्थनयोः सेवनार्थम् अेकमन्त्राणां युष्माकं क्रियत्कालं यावद् या पृथक्स्थिति भवति तदन्यो विच्छेदो युष्मन्मध्ये न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अधैर्यात् शयतान् यद् युष्मान् परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत।

VI अेतद् आदेशतो नडि किन्त्वनुज्ञात एव मया कथ्यते,

VII यतो ममावस्थेव सर्वमानवानामवस्था भवत्विति मम वाग्छा किन्त्वेश्वराद् अडेनैको वरोऽन्येन यान्यो वर एत्यभेडेन स्वकीयवरो लब्धः।

VIII अपरम् अकृतविवाहान् विधवाश्च प्रति भमैतन्नवेदनं ममेव तेषामवस्थिति भद्राः

IX કિંચ્ચ યદિ તૈરિન્દ્રિયાણિ નિયન્તુ ન શક્યન્તે તર્હિ વિવાહઃ ક્રિયતાં યતઃ કામદહનાદ્ વ્યૂઢ્લત્વં ભદ્રા

X યે ચ કૃતવિવાહાસ્તે મયા નહિ પ્રભુનૈવૈતદ્ આજ્ઞાપ્યન્તે

XI ભાર્ય્યા ભર્તૃતઃ પૃથક્ ન ભવતુ યદિ વા પૃથગ્ભૂતા સ્યાત્ તર્હિ નિર્વિવાહા તિષ્ઠતુ સ્વીયપતિના વા સન્દધાતુ ભર્તાપિ ભાર્ય્યા ન ત્યજતુ

XII ઇતરાનુ જ્ઞાનાનુ પ્રતિ પ્રભુ ન બ્રવીતિ કિન્ત્વહં બ્રવીમિઃ કસ્યચિદ્ ભ્રાતુર્યોષિદ્ અવિશ્વાસિની સત્યપિ યદિ તેન સહવાસે તુષ્યતિ તર્હિ સા તેન ન ત્યજ્યતાં

XIII તદ્ભૃત્ કસ્યાશ્ચિદ્ યોષિતઃ પતિરવિશ્વાસી સન્નપિ યદિ તયા સહવાસે તુષ્યતિ તર્હિ સ તયા ન ત્યજ્યતાં

XIV યતોડવિશ્વાસી ભર્તા ભાર્ય્યા પવિત્રીભૂતઃ, તદ્દદવિશ્વાસિની ભાર્ય્યા ભર્તા પવિત્રીભૂતા; નોચેદ્ યુષ્માકમપત્યાન્યશુચીન્યભવિષ્યન્ કિન્ત્વધુના તાનિ પવિત્રાણિ સન્તિ

XV અવિશ્વાસી જ્ઞનો યદિ વા પૃથગ્ ભવતિ તર્હિ પૃથગ્ ભવતુ; એતેન ભ્રાતા ભગિની વા ન નિબધ્યતે તથાપિ વયમીશ્વરેણ શાન્તયે સમાહૂતાઃ

XVI હે નારિ તવ ભર્તુઃ પરિત્રાણં ત્વત્તો ભવિષ્યતિ ન વેતિ ત્વયા કિં જ્ઞાયતે? હે નર તવ જાયાયાઃ પરિત્રાણં ત્વત્તે ભવિષ્યતિ ન વેતિ ત્વયા કિં જ્ઞાયતે?

XVII એકેકો જ્ઞનઃ પરમેશ્વરાલ્લબ્ધં યદ્ ભજતે યસ્યાચ્ચાવસ્થાયામ્ ઈશ્વરેણાહ્વાયિ તદ્નુસારેણૈવાચરતુ તદહં સર્વસમાજસ્થાનુ આદિશામિ

XVIII છિન્નત્વગ્ ભૂત્વા ય આહૂતઃ સ પ્રકૃષ્ટત્વક્ ન ભવતુ, તદ્દદ્ અછિન્નત્વગ્ ભૂત્વા ય આહૂતઃ સ છિન્નત્વક્ ન ભવતુ

XIX ત્વકછેદઃ સારો નહિ તદ્દદત્વકછેદોડપિ સારો નહિ કિન્ત્વીશ્વરસ્યાજ્ઞાનાં પાલનમેવા

XX યો જ્ઞનો યસ્યામવસ્થાયામાહ્વાયિ સ તસ્યામેવાવતિષ્ઠતાં

XXI દાસઃ સન્ ત્વં કિમાહૂતોડસિ? તન્મા ચિન્તય, તથાચ યદિ સ્વતન્ત્રો ભવિતુ શક્યુયાસ્તર્હિ તદેવ વૃણુ

XXII યતઃ પ્રભુનાહૂતો યો દાસઃ સ પ્રભો મોચિતજ્ઞનઃ તદ્દદ્ તેનાહૂતઃ સ્વતન્ત્રો જ્ઞનોડપિ ખ્રીષ્ટસ્ય દાસ એવા

XXIII યૂયં મૂલ્યેન ક્રીતા અતો હેતો માંનવાનાં દાસા મા ભવતા

XXIV હે ભ્રાતરો યસ્યામવસ્થાયાં યસ્યાહ્વાનમભવત્ તયા સ ઈશ્વરસ્ય સાક્ષાત્ તિષ્ઠતુ

XXV અપરમ અકૃતવિવાહાનુ જ્ઞાનાનુ પ્રતિ પ્રભોઃ કોડપ્યાદેશો મયા ન લબ્ધઃ કિન્તુ પ્રભોરનુકમ્પયા વિશ્વાસ્યો ભૂતોડહં યદ્ ભદ્રં મન્યે તદ્ વદામિ

XXVI વર્તમાનાત્ કલેશસમયાત્ મનુષ્યસ્યાનૂઢ્લત્વં ભદ્રમિતિ મયા બુઘ્યતે

XXVII ત્વં કિં યોષિતિ નિબદ્ધોડસિ તર્હિ મોચનં પ્રાપ્તું મા યતસ્વા કિં વા યોષિતો મુક્તોડસિ? તર્હિ જ્ઞયાં

મા ગવેષયા

XXVIII વિવાહં કુર્વતા ત્વયા કિમપિ નાપારાઘ્યતે તદ્દદ્ વ્યૂઢ્મમાનયા યુવત્યાપિ કિમપિ નાપારાઘ્યતે તથાચ તાદૃશૌ દ્વૌ જ્ઞનો શારીરિકં કલેશં લપ્સ્યેતે કિન્તુ યુષ્માનુ પ્રતિ મમ કરુણા વિદ્યતે

XXIX હે ભ્રાતરોડહમિદં બ્રવીમિ, ઇતઃ પરં સમયોડતીવ સંક્ષિપ્તઃ,

XXX અતઃ કૃતદરૈરકૃતદરૈરિવ રુદ્ધિશ્ચારુદ્ધિરિવ સાનન્દૈશ્ચ નિરાનન્દૈરિવ કેતુભિશ્ચાભાગિભિરિવાચરિતવ્યં

XXXI યે ચ સંસારે ચરન્તિ તે નાંતિચરિતવ્યં યત ઇહલેકાકસ્ય કૌતુકો વિચલતિ

XXXII કિન્તુ યૂયં યન્નિશ્ચિન્તા ભવેતેતિ મમ વાગ્દશા અકૃતવિવાહો જ્ઞનો યથા પ્રભુ પરિતોષયેત્ તથા પ્રભુ ચિન્તયતિ,

XXXIII કિન્તુ કૃતવિવાહો જ્ઞનો યથા ભાર્ય્યા પરિતોષયેત્ તથા સંસારં ચિન્તયતિ

XXXIV તદ્દદ્ ઊઢ્યોષિતો ડનૂઢા વિશિષ્યતે યાનૂઢા સા યથા કાયમનસોઃ પવિત્રા ભવેત્ તથા પ્રભુ ચિન્તયતિ યા યોઢા સા યથા ભર્તારં પરિતોષયેત્ તથા સંસારં ચિન્તયતિ

XXXV અહં યદ્ યુષ્માનુ મૃગબન્ધિન્યા પરિક્ષિપેયં તદર્થં નહિ કિન્તુ યૂયં યદનિન્દિતા ભૂત્વા પ્રભોઃ સેવનેડબાધમ્ આસક્તા ભવેત તદર્થમેતાનિ સર્વ્યાણિ યુષ્માકં હિતાય મયા કથ્યન્તે

XXXVI કસ્યચિત્ કન્યાયાં યૌવનપ્રાપ્તાયાં યદિ સ તસ્યા અનૂઢ્લત્વં નિન્દનીયં વિવાહશ્ચ સાઘયિતવ્ય ઇતિ મન્યતે તર્હિ યથાભિલાષં કરોતુ, એતેન કિમપિ નાપરાત્સ્યતિ વિવાહઃ ક્રિયતાં

XXXVII किन्तु दुःखेनाकिलिष्टः कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषसाधने समर्थश्च स्यात् मम कन्या मया रक्षितव्येति मनसि निश्चिनोति य तर्हि स भद्रं कर्म करोति।

XXXVIII अतो यो विवाहं करोति स भद्रं कर्म करोति यश्च विवाहं न करोति स भद्रतरं कर्म करोति।

XXXIX यावत्कालं पति जिवति तावद् भाग्या व्यवस्थया निबद्धा तिष्ठति किन्तु पत्न्यौ मखानिद्रां गते सा मुक्तीभूय यमभिलाषति तेन सख तस्या विवाहो भवितुं शक्नोति, किन्तुवेतत् केवलं प्रभुभक्तानां मध्ये।

XL तथाय सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्याः क्षेमं भविष्यतीति मम भावः अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममाप्यन्त विद्यत एति मया बुध्यते।

VIII

I देवप्रसादे सर्वेषाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तद्वयं विद्मः तथापि ज्ञानं गर्व्यं न मन्यते किन्तु प्रेमतो निष्ठा ज्ञायते।

II अतः कश्चन यदि मन्यते मम ज्ञानमास्ते एति तर्हि तेन यादृशं ज्ञानं येष्यितव्यं तादृशं किमपि ज्ञानमद्यापि न लब्धं।

III किन्तु य ईश्वरे प्रीयते स ईश्वरेणापि ज्ञायते।

IV देवताबलिप्रसादभक्षणे वयमिदं विद्मो यत् जगन्मध्ये कोऽपि देवो न विद्यते, अेकेश्वरेश्वरो द्वितीयो नास्तीति।

V स्वर्गं पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर एति नामारोप्यते तादृशाश्च बलव ईश्वरा बलवश्च प्रभवो विद्यन्ते।

VI तथाप्यस्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यदर्थञ्चास्माकं सृष्टिं जर्ता, अस्माकञ्चाद्वितीयः प्रभुः स यीशुः प्रीष्टो येन सर्व्ववस्तूनां येनास्माकमपि सृष्टिः कृता।

VII अधिकन्तु ज्ञानं सर्व्वेषां नास्ति यतः केचिदद्यापि देवतां सम्मन्य देवप्रसादमिव तद् लक्ष्यं लुञ्जते तेन दुर्बलतया तेषां स्वान्तानि मवीमसानि भवन्ति।

VIII किन्तु लक्ष्यद्रव्याद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तन्नहि यतो लुङ्क्त्वा वयमुत्कृष्टा न भवामस्तद्ददुर्बलवाप्यपकृष्टा न भवामः।

IX अतो युष्माकं या क्षमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वर्षा यन्न भवेत् तदर्थं सावधाना भवत।

X यतो ज्ञानविशिष्टस्त्वं यदि देवालये उपविष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि किं प्रसादभक्षणे उत्साहो न जनिष्यते?

XI तथा सति यस्य कृते प्रीष्टो ममार तव स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनक्षयति?

XII इत्यनेन प्रकारेण भ्रातृणां विरुद्धम् अपराध्यद्विस्तेषां दुर्बलानि मनांसि व्याधातयद्विश्च युष्माभिः प्रीष्टस्य वैपरीत्येनापराध्यते।

XIII अतो हेतोः पिशिताशनं यदि मम भ्रातु विघ्नस्वर्षं भवेत् तर्हाहं यत् स्वभ्रातु विघ्नजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जिवनं पिशितं न भोक्ष्ये।

IX

I अहं किम् अेकः प्रेरितो नास्मि? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि? अस्माकं प्रभु र्थीशुः प्रीष्टः किं मया नादर्शि? यूयमपि किं प्रभुना मदीयश्रमफलस्वर्षा न भवथ?

II अन्यलोकानां कृते यद्यद्यहं प्रेरितो न भवेयं तथाय युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम प्रेरितत्वपदस्य मुद्रास्वर्षा यूयमेवाधो।

III ये लोका मयि दोगमारोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत्।

IV भोजनपानयोः किमस्माकं क्षमता नास्ति?

V अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ केशाश्च यत् कुर्वन्ति तद्वत् काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूह्य तया सार्द्धं पर्यटितुं वयं किं न शक्नुमः?

VI सांसारिकश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं भार्गव्याश्च निवारितौ?

VII निजघनव्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तदुलानि न लुङ्कते? को वा पशुव्रजं पालयन् तत्पयो न पिपति?

VIII किमहं केवलां मानुषिकां वायं वदामि? व्यवस्थायां किमेतादृशं वयनं न विद्यते?

IX मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितमास्ते, त्वं शस्यमर्दकवृषस्यास्यं न भन्त्यसीति। ईश्वरेण बलीवर्दानामेव शिन्ता किं क्रियते?

X किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्दयनं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तद्विभितां यः क्षेत्रं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्ष्यं, यश्च शस्यानि मर्दयति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्दितव्यं।

XI युष्मत्कृतेऽस्माभिः पारत्रिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकमैडिककुलानां वयम् अंशिनो भविष्यामः किमेतत् महत् कर्म?

XII युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्ह्यस्माभिस्ततोऽधिकं किं तस्य भागिभिर्न भवितव्यं? अधिकन्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु फ्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य कोऽपि व्याघातोऽस्माभिर्भयन्न जायेत तदर्थं सर्व्वं सलामभे।

XIII अपरं ये पवित्रवस्तूनां परिचर्या कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुतो भक्ष्याणि लभन्ते, ये य वेद्याः परिचर्या कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम् अंशिनो भवन्त्येतद् यूयं किं न विद?

XIV तद्दद्द ये सुसंवाद्यं धोषयन्ति तेः सुसंवाद्येन ञ्जितव्यमिति प्रभुनादिष्टं।

XV अलभेतेषां सर्व्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आयरितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिदं मया न लिख्यते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम मरणं वरे।

XVI सुसंवाद्येषणात् मम यशो न जायते यतस्तद्दोषणं ममावश्यकं यद्यत् सुसंवाद्यं न धोषयेयं तर्हि मां धिक्।

XVII एष्युकेन तत् कुर्वता मया कुलं लप्स्यते किन्त्वनिश्चुकुडपि मयि तत्कर्मणो भारोऽर्पितोऽस्ति।

XVIII अतेन मया लभ्यं कुलं किं? सुसंवाद्येन मम योऽधिकार आस्ते तं यदभद्रभावेन नायरेयं तदर्थं सुसंवाद्येषणसमये तस्य फ्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य निर्व्वयीकरणमेव मम कुलं।

XIX सर्व्वेषाम् अनायतोऽलं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं सर्व्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान्।

XX यिडूदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिडूदीयानां कृते यिडूदीयणवाभवां ये य व्यवस्थायत्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थानायतो योऽलं सोऽलं व्यवस्थायत्तानां कृते व्यवस्थायत्तणवाभवां।

XXI ये यालब्धव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा फ्रीष्टेन लब्धव्यवस्थो योऽलं सोऽलम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थ एवाभवां।

XXII दुर्व्वलान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमलं दुर्व्वलानां कृते दुर्व्वलणवाभवां एत्थं केनापि प्रकारेण कतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नुयुस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते ऽलं तादृशणवाभवां।

XXIII एदृश आचारः सुसंवाद्यर्थं मया क्रियते यतोऽलं तस्य कुलानां सलभभागी भवितुमिच्छामि।

XXIV पण्यलाभार्थं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्व्वेषां केवल अकः पण्यं लभते युष्माभिः किमेतन्न ज्ञायते? अतो यूयं यथा पण्यं लप्स्यध्वे तथैव धावत।

XXV मल्ला अपि सर्व्वभोगे परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु भवानां स्र्जं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अभवानां लिप्सामहे।

XXVI तस्माद् अलमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुदिश्य धावामि तन्नडि। अलं मल्लणव युध्यामि य किन्तु छायाभाघातयन्नव युध्यामि तन्नडि।

XXVII एतरान् प्रति सुसंवाद्यं धोषयित्वां यत् स्वयमग्राह्यो न भवामि तदर्थं दंडम् आडन्मि वशीकुर्व्वे य।

X

I हे भ्रातरः, अस्मत्पितृपुराणानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठतेति मम वाग्छा, ते सर्व्वे मेधाघःस्थिता बभूवुः सर्व्वे समुद्रमध्येन वरञ्जुः,

II सर्व्वे मूसामुदिश्य मेघसमुद्रयो मञ्जिता बभूवुः

III सर्व्वे अकम् आत्मिकं लक्ष्यं बुभुञ्जि अकम् आत्मिकं पेयं पपुश्च

IV यतस्तेऽनुययत आत्मिकाद् अयलात् लब्धं तोयं पपुः सोऽयलः फ्रीष्टयेव।

V तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति छेतोस्ते प्रन्तरे निपातिताः।

VI अतस्मिन् ते ऽस्माकं निदर्शनस्वप्ना बभूवुः; अतस्ते यथा कुत्सिताम्बलाषिणो बभूवुरस्माभिस्तथा कुत्सिताम्बलाषिभिर्न भवितव्यं।

VII लिपितमास्ते, लोका भोक्तुं पातुञ्चोपविविशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता एतयनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्दद् देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्गतं न क्रियतां।

VIII अपरं तेषां कैश्चिद् यद्दद् व्यभियारः कृतस्तेन यैकस्मिन् दिने त्रयोविंशतिसहस्राणि लोका निपातितास्तद्दद् अस्माभि व्यभियारो न कर्तव्यः।

IX तेषां केचिद् यद्दत् श्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुञ्जैर्नष्टाश्च तद्दद् अस्माभिः श्रीष्टो न परीक्षितव्यः।

X तेषां केचिद् यथा वाक्कलदं कृतवन्तस्तत्कारणात् छत्रा विनाशिताश्च युष्माभिस्तद्दद् वाक्कललो न क्रियतां।

XI तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निदर्शनानि जगतः शेषयुगे वर्तमानानाम् अस्माकं शिक्षार्थं लिपितानि य बभूवुः।

XII अतयेव यः कश्चिद् सुस्थिरमन्यः स यत्र पतेत् तत्र सावधानो भवतु।

XIII मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् नाकामत्, ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्यां परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा य यद् युष्माभिः सोढुं शक्यते तदर्थं तथा सह निस्तारस्य पन्थानं निरूपयिष्यति।

XIV हे प्रियभ्रातरः, देवपूजातो दूरम् अपसरत।

XV अहं युष्मान् विज्ञान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथ्यते तद् युष्माभिर्विविष्यतां।

XVI यद् धन्यवादपात्रम् अस्माभिर्धन्यं गद्यते तत् किं श्रीष्टस्य शोषितस्य सहभागित्वं नहि? यश्च पूपोऽस्माभिर्भोज्यते स किं श्रीष्टस्य वपुषः सहभागित्वं नहि?

XVII वयं बहवः सन्तोऽप्येकपुपस्वरूपा अेकवपुःस्वरूपाश्च भवामः, यतो वयं सर्व्व अेकपुपस्य सहभागिनः।

XVIII यूयं शारीरिकम् एस्नायेवीयवंशं निरीक्षध्वां ये बलीनां मांसानि भुञ्जते ते किं यज्ञवेद्याः सहभागिनो न भवन्ति?

XIX एतयनेन मया किं कथ्यते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्?

XX तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभिर्नै बलयो दीयन्ते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्ययेव दीयन्ते तस्माद् यूयं यद् भूतानां सहभागिनो भवथेत्यहं नाभिलषामि।

XXI प्रभोः कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो भोज्यस्य भूतानामपि भोज्यस्य सहभागिनो भवितुं न शक्नुथा।

XXII वयं किं प्रभुं स्पष्टिष्यामहे? वयं किं तस्माद् बलवन्तः?

XXIII मां प्रति सर्व्व कर्म्मप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्व छितजनकं सर्व्वम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्व निष्ठाजनकं।

XXIV आत्महितः केनापि न येषितव्यः किन्तु सर्व्वैः परहितश्चेष्टितव्यः।

XXV आपाणे यत् कथ्यं तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुज्यतां।

XXVI यतः पृथिवी तन्मध्यस्थश्च सर्व्व परमेश्वरस्य।

XXVII अपरम् अविश्वासिलोकानां केनयित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र जिगमिषथ तर्हि तेन यद् यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुज्यतां।

XXVIII किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् भक्षयमेतद् देवतायाः प्रसाद एति तर्हि तस्य ज्ञापयितुरनुरोधात् संवेदस्यार्थश्च तद् युष्माभिर्न भोक्तव्यां पृथिवी तन्मध्यस्थश्च सर्व्व परमेश्वरस्य,

XXIX सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्यैव।

XXX अनुग्रहपात्रेण मया धन्यवादं कृत्वा यद् भुज्यते तत्कारणाद् अहं कुतो निन्दिष्ये?

XXXI तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म्म कुर्व्वि युष्माभिः सर्व्वमेवेश्वरस्य मखिन्नः प्रकाशार्थं क्रियतां।

XXXII यिद्धीयानां भिन्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विघ्नजनकैर् युष्माभिर्न भवितव्यं।

XXXIII अहमप्यात्महितम् अयेष्टमानो बहूनां परित्राणार्थं तेषां हितं येषमानः सर्व्वविषये सर्व्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यद्दत् श्रीष्टस्यानुगामी तद्दद् यूयं ममानुगामिनो भवता।

XI

I हे भ्रातरः, यूयं सर्व्वस्मिन् कार्य्ये मां स्मरथ मया य याद्गुपदिष्टास्ताद्गायरथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आध्वे।

II तथापि भमैषा वाग्छा यद् युयमिदम् अवगता भवथ,

III अेकैकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्ववर्षः श्रीष्टः, योषितश्चोत्तमाङ्गस्ववर्षः पुमान्, श्रीष्टस्य योत्तमाङ्गस्ववर्षः ईश्वरः।

IV अपरम् आख्यादितोत्तमाङ्गेन येन पुंसा प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते।

V अनाख्यादितोत्तमाङ्ग्या यया योषिता य प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तथापि स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते यतः सा मुण्डितशिरःसदृशा।

VI अनाख्यादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डनीयमेव किन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जान्जनकं भवेत् तर्हि तया स्वशिर आख्याद्यतां।

VII पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः प्रतितेजःस्ववर्षश्च तस्मात् तेन शिरो नाख्यादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिभिम्बस्ववर्षा।

VIII यतो योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि।

IX अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टिर् न भवतु किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टिर् भवतु।

X एति छेतो हूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनतासूयकम् आवरणं धर्त्तव्यं।

XI तथापि प्रभो विधिना पुमांसं विना योषिन्न जायते योषितश्च विना पुमान् न जायते।

XII यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, सर्ववस्तूनि येश्वराद् उत्पद्यन्ते।

XIII युष्मान्भिरैवैतद् विविच्यतां, अनावृतया योषिता प्रार्थनं किं सुदृश्यं भवेत्?

XIV पुरुषस्य दीर्घकेशत्वं तस्य लज्जान्जनकं, किन्तु योषितो दीर्घकेशत्वं तस्या गौरवज्जनकं।

XV यत आख्यादनाय तस्यै केशा दत्ता एति किं युष्मान्भिः स्वभावतो न शिष्यते?

XVI अत्र यदि कश्चिद् विवदितुम् इच्छेत् तर्ह्यस्माकम् ईश्वरीयसमितिनाञ्च तादृशी रीतिर् न विद्यते।

XVII युष्मान्भिर् न भद्राय किन्तु कुस्मिताय समागम्यते तस्माद् अेतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनीयाः।

XVIII प्रथमतः समितौ समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्त्ता मया श्रूयते तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते या।

XIX यतो छेतो युष्मन्मध्ये ये परीक्षितारते यत् प्रकाश्यन्ते तदर्थं भेदैर् भवितव्यमेव।

XX अेकत्र समागतैर् युष्मान्भिः प्रभावं भाष्यं भुज्यत एति नडिः।

XXI यतो भोजनकाले युष्माकमेकैकेन स्वकीयं भक्ष्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् अेको ज्जो भुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति।

XXII भोजनपानार्थं युष्माकं किं वेश्मानि न सन्ति? युष्मान्भिर् वा किम् ईश्वरस्य समितिं तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते? एत्यनेन मया किं वक्तव्यं? यूयं किं मया प्रशंसनीयाः? अेतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः।

XXIII प्रभुतो य उपदेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स अेषः।

XXIV परकरसमर्पाक्षपायां प्रभु र्थीशुः पूषमादायेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं भङ्गत्वा भाषितवान् युष्मान्भिरैतद् गुह्यतां भुज्यताञ्च तद् युष्मत्कृते भङ्गं मम शरीरैः मम स्मरणार्थं युष्मान्भिरैतत् क्रियतां।

XXV पुनश्च भेज्जनात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कंसोऽयं मम शोषितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्मान्भिरैतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां।

XXVI यतिवारं युष्मान्भिरैष पूषो भुज्यते भाज्जनेनानेन पीयते य ततिवारं प्रभोरागमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाश्यते।

XXVII अपरञ्च यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभोरिमं पूषम् अश्नाति तस्यानेन भाज्जनेन पिबति य स प्रभोः कायरुधिरयो ईड्ददायी भविष्यति।

XXVIII तस्मात् मानवेनाञ्च आत्मान् परीक्ष्य पश्चाद् अेष पूषो भुज्यतां कंसेनानेन य पीयतां।

XXIX येन यानर्हत्वेन भुज्यते पीयते य प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दृड्दप्राप्तये भुज्यते पीयते या।

XXX अेतदकारणार्थं युष्माकं भूरिशो लोका दुर्बला रोगिणश्च सन्ति भववश्च मडानिद्रां गताः।

XXXI अस्मान्भिर् यथात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दृड्दो नावप्यतः।

XXXII किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगती ज्जनेः समं यद् दृड्दं न लभामहे तदर्थं प्रभुना शास्तिं भुञ्जमहे।

XXXIII हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् अडेनेतरोऽनुगृह्यतां।

XXXIV यश्च भुङ्क्षितः स स्वगृहे भुङ्क्ततां। दण्डप्राप्तये युष्माभिर्न समागम्यतां। अतद्विन्नं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेक्ष्यते।

XII

I हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठथ तदहं नाभिलषामि।

II पूर्वं भिन्नजातीया यूयं यद्दृष्ट्वा विनीतास्तद्दृष्ट्वा अवाकप्रतिमानाम् अनुगामिन आध्वम् एति ज्ञानीथा।

III एति हेतोरहं युष्मभ्यं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशुं शक्त एति न व्याहरति, पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विना-न्यः कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याहर्तुं न शक्नोति।

IV दायया बहुविधाः किन्त्वेक आत्मा।

V परिचर्याश्च बहुविधाः किन्त्वेकः प्रभुः।

VI साधनानि बहुविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वसाधक ईश्वर अेकः।

VII अेकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते।

VIII अेकस्मै तेनात्मना ज्ञानवाक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनाद्विष्टं विद्यावाक्यम्।

IX अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिः।

X अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै येश्वरीयादेशः, अन्यस्मै यातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै य भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते।

XI अेकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् अेकैकस्मै ज्ञानयैकैकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साध्यन्ते।

XII देह अेकः सन्नपि यद्दृष्ट्वा बहुयुक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषो ऽङ्गानां बहुत्वेन यद्दृष्ट्वा अेकं वपुर्भवति, तद्वत् प्रीष्टः।

XIII यतो हेतो र्बिहृष्टभिन्नजातीयदासस्वतन्त्रा वयं सर्वे मञ्जनेनैकेनात्मनैकदेहीकृताः सर्वे यैकात्मभुक्ता अभवाम।

XIV अेकेनाङ्गेन वपुर्न भवति किन्तु बहुभिः।

XV तत्र यरणं यदि वदेत् नाहं हस्तस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्मीति तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।

XVI श्रोत्रं वा यदि वदेत् नाहं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।

XVII कृत्स्नं शरीरं यदि दर्शनेन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि द्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति?

XVIII किन्त्विदानीम् ईश्वरेण यथाभिलषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् अेकैकं शरीरे स्थापितं।

XIX तत् कृत्स्नं यद्येकाङ्गं भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति?

XX तस्माद् अङ्गानि बहुनि सन्ति शरीरं त्वेकमेव।

XXI अतश्चेव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वायं पाणिं वदितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मूर्द्धा यरणो वदितुं न शक्नोतिः।

XXII वस्तुतस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभिर्दुर्बलानि बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति।

XXIII यानि य शरीरमध्येऽवमन्यानि बुध्यन्ते तान्यस्माभिरधिकं शोभ्यन्ते। यानि य कुदृश्यानि तानि सुदृश्यतराणि क्रियन्ते।

XXIV किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं।

XXV शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वाण्यङ्गानि यद् अैक्यभावेन सर्वेषां हितं चिन्तयन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरचितं।

XXVI तस्माद् अेकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वाण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, अेकस्य समादरे जाते य सर्वाणि तेन सह संहृष्यन्ति।

XXVII यूयञ्च प्रीष्टस्य शरीरं, युष्माकम् अेकैकश्च तस्यैकैकम् अङ्गं।

XXXVIII કેચિત્ કેચિત્ સમિતાવીશ્વરેણ પ્રથમતઃ પ્રેરિતા દ્વિતીયત ઈશ્વરીયાદેશવક્તારસ્તૂતીયત ઉપદેષ્ટારો નિયુક્તાઃ, તતઃ પરં કેબ્યોડપિ ચિત્રકાર્યસાધનસામર્થ્યમ્ અનામયકરણશક્તિરુપકૃતૌ લોકશાસને વા નૈપુણ્યં નાનાભાષાભાષણસામર્થ્યં વા તેન વ્યતારિણી

XXXIX સર્વે કિં પ્રેરિતાઃ? સર્વે કિમ્ ઈશ્વરીયાદેશવક્તારઃ? સર્વે કિમ્ ઉપદેષ્ટારઃ? સર્વે કિં ચિત્રકાર્યસાધકાઃ?

XXX સર્વે કિમ્ અનામયકરણશક્તિનિયુક્તાઃ? સર્વે કિં પરભાષાવાદિનઃ? સર્વે વા કિં પરભાષાર્થપ્રકાશકાઃ?

XXXI યૂયં શ્રેષ્ઠદાયાન્ લબ્ધ્વં યતદ્ધ્વાં અનેન યૂયં મયા સર્વોત્તમમાર્ગે દર્શયિતવ્યાઃ।

XIII

I મત્યસ્વર્ગીયાણાં ભાષા ભાષમાણોડઠં યદિ પ્રેમહીનો ભવેયં તર્હિ વાદકતાલસ્વરૂપો નિનાદકારિભેરીસ્વરૂપશ્ચ ભવામિ।

II અપરઞ્ચ યદાહમ્ ઈશ્વરીયાદેશ્વાદ્યઃ સ્યાં સર્વાણિ ગુપ્તવાક્યાનિ સર્વવિદ્યાઞ્ચ જ્ઞાનીયાં પૂર્ણવિશ્વાસઃ સન્ શૈલાન્ સ્થાનાન્તરીકૃત્ શક્તુયાઞ્ચ કિન્તુ યદિ પ્રેમહીનો ભવેયં તર્હાગણનીય એવ ભવામિ।

III અપરં યદાહમ્ અન્નદાનેન સર્વસ્વં ત્યજેયં દાહનાય સ્વશરીરં સમર્પયેચઞ્ચ કિન્તુ યદિ પ્રેમહીનો ભવેયં તર્હિ તત્સર્વં મદર્થં નિષ્કલં ભવતિ।

IV પ્રેમ ચિરસહિષ્ણુ હિતૈષિ ચ, પ્રેમ નિર્દ્રૌષમ્ અશઠં નિર્ગર્વઞ્ચ।

V અપરં તત્ કુત્સિતં નાચરતિ, આત્મચેષ્ટાં ન કુરુતે સહસા ન કુદ્યતિ પરાનિષ્ટં ન ચિન્તયતિ,

VI અધર્મો ન તુષ્યતિ સત્ય એવ સન્તુષ્યતિ।

VII તત્ સર્વં તિતિક્ષતે સર્વત્ર વિશ્વસિતિ સર્વત્ર ભદ્રં પ્રતીક્ષતે સર્વં સહતે ચા।

VIII પ્રેમનો લોપઃ કદાપિ ન ભવિષ્યતિ, ઈશ્વરીયાદેશકથનં લોપ્સ્યતે પરભાષાભાષણં નિવર્તિષ્યતે જ્ઞાનમપિ લોપં યાસ્યતિ।

IX યતોડસ્માકં જ્ઞાનં ખણ્ડમાત્રમ્ ઈશ્વરીયાદેશકથનમપિ ખણ્ડમાત્રં।

X કિન્ત્વસ્માસુ સિદ્ધતાં ગતેષુ તાનિ ખણ્ડમાત્રાણિ લોપં યાસ્યન્તો।

XI બાલ્યકાલેડઠં બાલ ઇવાભાષે બાલ ઇવાચિન્તયઞ્ચ કિન્તુ યૌવને જાતે તત્સર્વં બાલ્યાચરણં પરિચક્તવાન્।

XII ઇદાનીમ્ અભ્રમધ્યેનાસ્પષ્ટં દર્શનમ્ અસ્માભિ લભ્યતે કિન્તુ તદા સાક્ષાત્ દર્શનં લપ્સ્યતો અધુના મમ જ્ઞાનમ્ અલ્પિષ્ઠં કિન્તુ તદાહં યથાવગમ્યસ્તથૈવાવગતો ભવિષ્યામિ।

XIII ઇદાની પ્રત્યયઃ પ્રત્યાશા પ્રેમ ચ ત્રીણ્યેતાનિ તિષ્ઠન્તિ તેષાં મધ્યે ચ પ્રેમ શ્રેષ્ઠં।

XIV

I યૂયં પ્રેમાચરણે પ્રયતદ્ધમ્ આત્મિકાન્ દાયાનપિ વિશેષત ઈશ્વરીયાદેશકથનસામર્થ્યં પ્રાપ્તું ચેષ્ઠ્વં।

II યો જનઃ પરભાષાં ભાષતે સ માનુષાન્ ન સમ્ભાષતે કિન્ત્વીશ્વરમેવ યતઃ કેનાપિ કિમપિ ન બુદ્યતે સ ચાત્મના નિગૂઢવાક્યાનિ કથયતિ;

III કિન્તુ યો જન ઈશ્વરીયાદેશં કથયતિ સ પરેષાં નિષ્ઠાયૈ હિતોપદેશાય સાન્ત્વનાયૈ ચ ભાષતો।

IV પરભાષાવાદ્યાત્મન એવ નિષ્ઠાં જનયતિ કિન્ત્વીશ્વરીયાદેશવાદી સમિતે નિષ્ઠાં જનયતિ।

V યુષ્માકં સર્વેષાં પરભાષાભાષણમ્ ઇચ્છામ્યહં કિન્ત્વીશ્વરીયાદેશકથનમ્ અધિકમપીચ્છામિ યતઃ સમિતે નિષ્ઠાયૈ યેન સ્વવાક્યાનામ્ અર્થો ન ક્રિયતે તસ્માત્ પરભાષાવાદિત ઈશ્વરીયાદેશવાદી શ્રેયાન્।

VI હે ભ્રાતરઃ, ઇદાનીં મયા યદિ યુષ્મત્સમીપં ગમ્યતે તર્હાશ્વરીયદર્શનસ્ય જ્ઞાનસ્ય વેશ્વરીયાદેશસ્ય વા શિક્ષાયા વા વાક્યાનિ ન ભાષિત્વા પરભાષાં ભાષમાણેન મયા યૂયં કિમુપકારિષ્યધ્વે?

VII અપરં વંશીવલ્લક્યાદિષુ નિષ્પ્રાણિષુ વાદાયન્ત્રેષુ વાદિતેષુ યદિ ક્ષણા ન વિશિષ્યન્તે તર્હિ કિં વાદં કિં વા ગાનં ભવતિ તત્ કેન બોદ્ધ્વં શક્યતે?

VIII અપરં રણતુર્યાં નિસ્વણો યદ્યવ્યક્તો ભવેત્ તર્હિ યુદ્ધાય કઃ સજ્જિષ્યતે?

IX તદ્દત્ જિહ્વાભિ યદિ સુગમ્યા વાક્ યુષ્માભિ ન ગદ્યેત તર્હિ યદ્ ગદ્યતે તત્ કેન ભોત્સ્યતે? વસ્તુતો યૂયં દિગાલાપિન ઇવ ભવિષ્યથા।

X જગતિ કતિપ્રકારા ઉક્તયો વિદ્યન્તે? તાસામેકાપિ નિરર્થિકા નહિ;

XI કિન્તૂક્તેરર્થો યદિ મયા ન બુદ્યતે તર્હાહં વક્ત્રા મ્હેચ્છ ઇવ મંસ્યે વક્ત્રાપિ મયા મ્હેચ્છ ઇવ મંસ્યતો।

XII तस्माद् आत्मिकदायलिप्सवो यूयं समिते निष्कार्थं प्राप्तबुद्धवरा भवितुं यतध्वं,

XIII अतश्चेव परभाषावादी यद् अर्थकरोऽपि भवेत् तत् प्रार्थयतां।

XIV यद्यत् परभाषया प्रर्थनां कुर्यात् तर्हि मदीय आत्मा प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धिर् निष्कला तिष्ठति।

XV एतन्नेन किं करणीयं? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्ये बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्ये; अपरं आत्मना गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि।

XVI त्वं यदात्मना धन्यवाद् करोषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनेवोपस्थितेन जनेन न बुद्ध्यते तर्हि तव धन्यवाद्स्यान्ते तथास्त्विति तेन वक्तुं कथं शक्यते?

XVII त्वं सम्यग् ईश्वरं धन्यं वदसीति सत्यं तथापि तत्र परस्य निष्ठा न भवति।

XVIII युष्माकं सर्व्वेभ्योऽहं परभाषाभाषणं समर्थोऽस्मीति कारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि;

XIX तथापि समितौ परोपदेशार्थं मया कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न य लक्षं परभाषीयानि वाक्यानि।

XX हे भ्रातरः, यूयं बुद्ध्या बालकाएव मा भूत परन्तु दृष्टतया शिशवएव भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवता।

XXI शास्त्रं एदं लिभितमास्ते, यथा, एत्यवोयत् परेशोऽहम् आभाषिष्ये एमान् जनान्। भाषाभिः परकीयाभिर्वक्त्रैश्च परदेशिभिः। तथा मया कृतेऽपीमे न ग्रहीष्यन्ति मद्भ्यः॥

XXII अतश्चेव तत् परभाषाभाषणं अविश्वासिनः प्रति विह्वल्यं भवति न य विश्वासिनः प्रति; किन्तु ईश्वरीयादेशकथनं नाविश्वासिनः प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येव।

XXIII समितिभुक्तेषु सर्व्वेषु ऐकस्मिन् स्थाने मिलित्वा परभाषां भाषमाणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासीनो वा तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उन्मत्तान् किं न वदिष्यन्ति?

XXIV किन्तु सर्व्वेष्वीश्वरीयादेशं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा कश्चित् तत्रागच्छति तर्हि सर्व्वैरेव तस्य पापज्ञानं परीक्षा य ज्ञायते,

XXV ततस्तस्यान्तःकरास्य गुप्तकल्पनासु व्यक्तीभूतासु सोऽधोमुपः पतन् ईश्वरमाराध्य युष्मन्मध्ये ईश्वरो विद्यते एति सत्यं कथामेतां कथयिष्यति।

XXVI हे भ्रातरः, सम्मिलितानां युष्माकम् ऐकेन गीतम् अन्येनोपदेशोऽन्येन परभाषान्येन ऐश्वरिकदर्शनम् अन्येनार्थबोधकं वाक्यं लभ्यते किमेतत्? सर्व्वमेव परनिष्कार्थं युष्माभिः क्रियतां।

XXVII यदि कश्चिद् भाषान्तरं विवक्षति तर्ह्येकस्मिन् दिने द्विजनेन त्रिजनेन वा परभाषा कथ्यतां तदधिकेन कथ्यतां तैरपि पथ्यायानुसारत् कथ्यतां, ऐकेन य तदर्थो बोध्यतां।

XXVIII किन्त्वर्थाभिधायकः कोऽपि यदि न विद्यते तर्हि स समितौ वाच्यमः स्थित्वेश्वरायात्मने य कथां कथयतु।

XXIX अपरं द्वौ त्रयो वेश्वरीयादेशवक्तारः स्वं स्वमादेशं कथयन्तु तदन्ये य तं विचारयन्तु।

XXX किन्तु तत्रापरेण केनचित् जनेनेश्वरीयादेशे लब्धे प्रथमेन कथनात् निवर्त्तितव्यं।

XXXI सर्व्वं यत् शिक्षां सान्त्वनाञ्च लभन्ते तदर्थं यूयं सर्व्वं पथ्यायिणेश्वरीयादेशं कथयितुं शक्नुथा।

XXXII ईश्वरीयादेशवक्तृणां मनांसि तोषाम् अधीनानि भवन्ति।

XXXIII यत ईश्वरः कुशासनज्जको नहि सुशासनज्जक एवेति पवित्रलोकाणां सर्व्वसमितेषु प्रकाशते।

XXXIV अपरञ्च युष्माकं वनिताः समितिषु तूषणीभूतास्तिष्ठन्तु यतः शास्त्रलिपितेन विधिना ताः कथाप्रचारणात् निवारितास्ताभिर्निर्द्रामि भवितव्यं।

XXXV अतस्ता यदि किमपि जिज्ञासन्ते तर्हि गेहेषु पतीन् पृच्छन्तु यतः समितिमध्ये योषितां कथाकथनं निन्दनीयं।

XXXVI ऐश्वरं वयः किं युष्मत्तो निरगमत्? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं?

XXXVII यः कश्चिद् आत्मानम् ईश्वरीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिप्यते तत्प्रभुनाज्ञापितम् ईत्युरी करोतु।

XXXVIII किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति सोऽज्ञ एव तिष्ठतु।

XXXIX अतश्चेव हे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं लब्धुं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्माभिर्न निवार्यतां।

XL सर्व्वकम्भाङ्गि य विध्यनुसारतः सुपरिपाठ्या क्रियन्तां।

XV

I ङे आतरः, यः सुसंवाद्ये मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयञ्च यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि।

II युष्माकं विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवाद्युक्तानि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवाद्येन परित्राणं जायते।

III यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुष्यां यां शिक्षां समार्पयं सेयं, शास्त्रानुसारात् प्रीष्टोऽस्माकं पापमोचनार्थं प्राणान् त्यक्तवान्।

IV श्मशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः।

V स यात्रे कैङ्के ततः परं द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्।

VI ततः परं पञ्चशताधिकसंध्यकेभ्यो आतृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् तेषां केचित् मळानिद्रां गता भङ्गतश्चाद्यापि वर्तन्ते।

VII तदनन्तरं याङ्गुवाय तत्पश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्।

VIII सर्वशेषेऽकालजातुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्।

IX ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्म्यायरणाद् अहं प्रेरितनाम धर्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्चास्मि।

X यादृशोऽस्मि तादृश ईश्वरस्यानुग्रहेणैवास्मिः अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहो निष्कूलो नाभवत्, अन्येभ्यः सर्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तन्नहि मत्सहकारिणेश्वरस्यानुग्रहेणैवा।

XI अतयेव मया भवेत् तै वा भवेत् अस्माभिस्तादृशी वार्ता घोष्यते सैव य युष्माभि विश्वासेन गृहीता।

XII मृत्युदशातः प्रीष्टे उत्थापिते एति वार्ता यदि तमधि घोष्यते तर्हि मृतलोकाणाम् उत्थिति नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित् कुतः कथ्यते?

XIII मृतानाम् उत्थिति र्थिने न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽपि नोत्थापितः।

XIV प्रीष्टश्च यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हिस्माकं घोषणं वितथं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः।

XV वयञ्चेश्वरस्य मृषासाक्षिणो भवामः, यतः प्रीष्टे स्तेनोत्थापितः एति साक्ष्यम् अस्माभिरेश्वरमधि दत्तं किन्तु मृतानामुत्थिति र्थिने न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः।

XVI यतो मृतानामुत्थिति र्थिति न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न गतः।

XVII प्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपापेषु मग्नास्तिष्ठथ।

XVIII अपरं प्रीष्टाश्रिता ये मानवा मळानिद्रां गतास्तेऽपि नाशं गताः।

XIX प्रीष्टो यदि केवलमिहलोकं दस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः।

XX एदानीं प्रीष्टो मृत्युदशात उत्थापितो मळानिद्रागतानां मध्ये प्रथमङ्कलस्वप्नो जातश्च।

XXI यतो यद्गतं मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद्गतं मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूता।

XXII आदमा यथा सर्वं मरणाधीना जातास्तथा प्रीष्टेन सर्वं ज्ञुविधिष्यन्ते।

XXIII किन्त्वेकैकेन जनेन निजे निजे पर्यायि उत्थातव्यं प्रथमतः प्रथमजातङ्कलस्वप्नेन प्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये प्रीष्टस्य लोकैः।

XXIV ततः परम् अनतो भविष्यति तदानीं स सर्वं शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमञ्च लुप्त्वा स्वपितरीश्वरे राजत्वं समर्पयिष्यति।

XXV यतः प्रीष्टस्य रिपवः सर्वे यावत् तेन स्वपाद्योरधो न निपातयिष्यन्ते तावत् तेनैव राजत्वं कर्तव्यं।

XXVI तेन विजेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेवा।

XXVII लिपितमास्ते सर्वाणि तस्य पादयो वंशीकृतानि। किन्तु सर्वाण्येव तस्य वशीकृतानीत्युक्ते सति सर्वाणि येन तस्य वशीकृतानि स स्वयं तस्य वशीभूतो न जात एति व्यक्तं।

XXVIII सर्वेषु तस्य वशीभूतेषु सर्वाणि येन पुत्रस्य वशीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वशीभूतो भविष्यति तत ईश्वरः सर्वेषु सर्वे एव भविष्यति।

XXIX अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मञ्जयन्ते तैः किं लभ्यते? येषां परेतलोकानाम् उत्थितिः केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनिमयेन कुतो मञ्जयन्मपि तैरङ्गीक्रियते?

XXX वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणानीतिम् अङ्गीकुर्महे?

XXXI अस्मत्प्रभुना यीशुख्रीष्टेन युष्मत्तो मम या श्लाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि।

XXXII एकस्मिन् नगरे वन्यपशुभिः साद्धं यद्वि लौकिकत्वात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उचित्यति यद्वि न भवेत् तर्हि, कुम्भो भोजनपानेऽद्य श्वस्तु मृत्युर्भविष्यति।

XXXIII एत्यनेन धर्मात् मा भ्रंशध्वं कुसंसर्गेषु लोकानां सदाचारो विनश्यति।

XXXIV यूयं यथोचितं सचैतन्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं मध्य ईश्वरीयज्ञानहीनाः केऽपि विद्यन्ते युष्माकं त्रपायै मयेहं गद्यते।

XXXV अपरं मृतलोकः कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्वा पुनरेष्यन्तीति वाक्यं कश्चित् प्रकथयति।

XXXVI हे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उच्यते तद् यद्वि न म्रियेत तर्हि न ज्वयिष्यति।

XXXVII यथा मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोच्यते किन्तु शुष्कं बीजमेव; तस्य गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नोति।

XXXVIII ईश्वरेणैव यथाभिलाषं तस्मै मूर्तिर्दीयते, अकैकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्तिरेव दीयते।

XXXIX सर्व्वाणि पललानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां भिन्नरूपाणि पललानि सन्ति।

XL अपरं स्वर्गीया मूर्तयः पार्थिवा मूर्तयश्च विद्यन्ते किन्तु स्वर्गीयानाम् अकृत्रं तेजः पार्थिवानाम् अतदन्यत् तेषां विद्यते।

XLI सूर्यस्य तेज अकृत्रं यन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ताराणां तेषां विद्यते, ताराणां मध्येऽपि तेजस्तारतम्यं विद्यते।

XLII तत्र विभितमास्ते यथा, 'आदिपुरुष आद्यं ज्वत्प्राणी बभूव,' किन्त्वन्तिम आद्यं (प्रीष्टो) ज्वनदायक आत्मा बभूव।

XLIII यद् उच्यते तद् तुच्छं यच्चोत्थास्यति तद् गौरवान्वितं; यद् उच्यते तन्निर्बलं यच्चोत्थास्यति तत् शक्तियुक्तं।

XLIV यत् शरीरम् उच्यते तत् प्राणानां सध, यस्य शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सध प्राणसधस्वत्त्वं शरीरं विद्यते, आत्मसधस्वत्त्वं मपि शरीरं विद्यते।

XLV तत्र विभितमास्ते यथा, आदिपुरुष आद्यं ज्वत्प्राणी बभूव, किन्त्वन्तिम आद्यं (प्रीष्टो) ज्वनदायक आत्मा बभूव।

XLVI आत्मसधं न प्रथमं किन्तु प्राणसधैव तत्पश्चाद् आत्मसधं।

XLVII आद्यः पुरुषे मूढ उत्पन्नत्वात् मृगमयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः।

XLVIII मृगमयो यादृश आसीत् मृगमयाः सर्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गीयश्च यादृशोऽस्ति स्वर्गीयाः सर्वे तादृशा भवन्ति।

XLIX मृगमयस्य रूपं यद् यद् अस्माभिर् धारितं तद् तद् स्वर्गीयस्य रूपमपि धारयिष्यते।

L हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याह्वयामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वे य क्षयस्याधिकारो न भविष्यति।

LI पश्यताहं युष्मत्स्यं निगूढां कथां निवेदयामि।

LII सर्वैरस्माभिर् भंडानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने तूर्यां वादितायाम् अकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्वे रूपांतरं गमिष्यते, यतस्तूरी वादिष्यते, मृतलोकान्नाक्षयीभूता उत्थास्यन्ति वयञ्च रूपांतरं गमिष्यामः।

LIII यतः क्षयणीयेनैतेन शरीरेणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणानीनेनैतेन देहेन यामरत्वं परिहितव्यं।

LIV अतस्मिन् क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, अतस्मिन् मरणानीने देहे यामरत्वं गते शास्त्रे विभितं वयनमिहं सेत्स्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः।

LV मृत्यो ते कष्टं कुत्र परलोक जयः ङ्क तौ।

LVI मृत्योः कष्टं पापमेव पापस्य य बलं व्यवस्था।

LVII ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान् विधापयति।

LVIII अतो हे मम प्रियभ्रातरः; यूयं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्कूलो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः कार्ये सदा तत्परा भवत।

XVI

I पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गावातीयदेशस्य समाजा मया यद् आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां।

II ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तन्निमित्तं युष्माकमेकैकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा सप्ताहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्यतां।

III ततो ममागमनसमये यूनं यानेव विश्वास्या एति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्दानस्य चिन्तनालमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि।

IV किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेत् तर्हि ते मया सह यास्यन्ति।

V साम्प्रतं माकिदनियादेशमहं पर्यटामि तं पर्यट्य युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि।

VI अनन्तरं किं ज्ञानमि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापयिष्यामि य पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेरयितव्यः।

VII यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु र्धनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् इच्छामि।

VIII तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् एकषिपुर्यां स्थास्यामि।

IX यस्माद् अत्र कार्यसाधनार्थं ममान्तिके बृहद् द्वारं मुक्तं बलवो विपक्षा अपि विद्यन्ते।

X तिमथि र्थि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्तते तत्र युष्माभिर्मनो निधीयतां यस्माद् अहं याद् सौडपि ताद्दृक् प्रभोः कर्माणि यततो।

XI क्रोडपि तं प्रत्यनादरं न करोतु किन्तु स ममान्तिकं यद् आगन्तुं शक्नुयात् तदर्थं युष्माभिः सकुशलं प्रेष्यतां।

II त्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीक्षे।

XII आपल्वं त्रातरमध्यहं निवेद्यामि त्रातृभिः साकं सौडपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्यायितः किन्त्विदानीं गमनं सर्वथा तस्मै नारोयत, एतः परं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति।

XIII यूनं जगृत विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत।

XIV युष्माभिः सर्वाणि कर्माणि प्रेम्ना निष्पाद्यन्तां।

XV हे त्रातरः, अहं युष्मान् एदम् अभियाये स्तिङ्गानस्य परिजना आभायादेशस्य प्रथमजातङ्गलस्वर्पाः, पवित्रलोकानां परियय्यथै य त आत्मनो न्यवेद्यन् एति युष्माभिर्ज्ञायते।

XVI अतो यूयमपि ताद्दृशलोकानाम् अस्मत्सङ्घायानां श्रमकारिणाञ्च सर्वेषां वश्या भवत।

XVII स्तिङ्गानः कृत्नात आभायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आनन्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्भूरितं।

XVIII तै र्भुष्माकं मम य मनास्याप्यायितानि तस्मात् ताद्दृशा लोका युष्माभिः सम्मन्तव्याः।

XIX युष्मन्मयम् आशियादेशस्थसमाजानां नमस्कृतम् आङ्किलप्रिस्किवलयोस्तन्मण्डपस्थसमितेश्च बङ्गुनमस्कृतिं प्रजानीत।

XX सर्वे त्रातरो युष्मान् नमस्कृत्वन्तो यूनं पवित्रयुम्बनेन मिथो नमत।

XXI पौलोऽहं स्वकरलिपितं नमस्कृतिं युष्मान् वेद्ये।

XXII यदि कञ्चिद् यीशुप्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवेत् प्रभुरायाति।

XXIII अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्।

XXIV प्रीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। एति।

२ करिन्थिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमथिब्रार्ता य द्वावेतौ करिन्थनगरस्थायै ईश्वरीयसमितय आपायादेशस्येभ्यः सर्वेभ्यः पवित्रलोकेभ्यश्च पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

III कृपायुः पिता सर्वसान्त्वनाकारीश्वरश्च योऽस्मत्प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरः स धन्यो भवतु।

IV यतो वयम् ईश्वरात् सान्त्वनां प्राप्य तथा सान्त्वनया यत् सर्वविधक्लिष्टान् लोकान् सान्त्वयितुं शक्नुयाम तदर्थं सोऽस्माकं सर्वकलेशसमयेऽस्मान् सान्त्वयति।

V यतः प्रीष्टस्य कलेशा यद्द्रव्यं बाहुल्येनास्मासु वर्तन्ते तद्द्रव्यं वयं प्रीष्टेन बाहुसान्त्वनाद्व्या अपि भवामः।

VI वयं यदि क्लिष्टयामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते क्लिष्टयामहे यतोऽस्माभि र्थादृशानि दुःखानि सहन्ते युष्माकं तादृशदुःखानां सङ्घनेन तौ साधयिष्येते एत्यस्मिन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति।

VII यदि वा वयं सान्त्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते तामपि लभामहे। यतो यूयं यादृग् दुःखानां भागिनोऽभवत तादृक् सान्त्वनाया अपि भागिनो भविष्येति वयं ज्ञानीमः।

VIII हे भ्रातरः, आशियादेशे यः कलेशोऽस्मान् आकाम्यत् तं यूयं यद् अनवगतस्ताच्छत तन्मया भद्रं न मन्यते। तेनातिशक्तिक्लेशेन वयमतीव पीडितास्तस्मात् श्रुवनरक्षणो निरुपाया ज्ञाताश्च,

IX अतो वयं स्वेषु न विश्वस्य मृतलोकानाम् उत्थापयितरीश्वरे यद् विश्वासां कुर्मस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो भोक्तव्य एति स्वमनसि निश्चितं।

X अतादृशभयङ्करात् मृत्यो र्योऽस्मान् अत्रायतेदानीमपि त्रायते स एतः परमप्यस्मान् त्रास्यते ऽस्माकम् अतादृशी प्रत्याशा विद्यते।

XI अतदर्थमस्मत्कृते प्रार्थनया वयं युष्माभिरुपकर्तव्यास्तथा कृते बाहुलि र्थायितो योऽनुग्रहोऽस्मासु वर्तिष्यते तत्कृते बाहुलिरीश्वरस्य धन्यवाद्योऽपि कारिष्यते।

XII अपरञ्च संसारमध्ये विशेषतो युष्मन्मध्ये वयं सांसारिक्या धिया नहि किन्त्वीश्वरस्यानुग्रहेण। कुटिलताम् ईश्वरीयसारव्यञ्जायरितवन्तोऽत्रास्माकं मनो यत् प्रमाणां ददाति तेन वयं श्लाघामहे।

XIII युष्माभि र्यद् यत् पठ्यते गृह्यते य तदन्त्यत् किमपि युष्मभ्यम् अस्माभि र्नि लिप्यते तस्यान्तं यावद् युष्माभि र्ग्रीहीष्यत एत्यस्माकम् आशा।

XIV यूयमितः पूर्वमप्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य दिने यद्द्रव्यं युष्मास्वस्माकं श्लाघा तद्द्रव्यं अस्मासु युष्माकमपि श्लाघा भविष्यति।

XV अपरं यूयं यद् द्वितीयं वरं लभध्वे तदर्थमितः पूर्वं तथा प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि

XVI युष्मद्देशेन मार्किडनियादेशं व्रजित्वा पुनस्तस्मात् मार्किडनियादेशात् युष्मत्समीपम् अत्य युष्माभि र्बिडूदादेशं प्रेषयिष्ये येति मम वाग्छासीत्।

XVII अतादृशी मन्त्राणा मया किं आश्रय्येन कृता? यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं विषयिलोकएव मन्त्रयाण् आदौ स्वीकृत्य पश्चाद् अस्वीकृत्यं?

XVIII युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्यत्रे स्वीकृतानि शेषेऽस्वीकृतानि नाभवन् अतेनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते।

XIX मया सिल्वानेन तिमथिना येश्वरस्य पुत्रो यो यीशुप्रीष्टो युष्मन्मध्ये घोषितः स तेन स्वीकृतः पुनरस्वीकृतश्च तन्नहि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वपुत्रयेव।

XX ईश्वरस्य महिमा यद् अस्माभिः प्रकाशते तदर्थम् ईश्वरेण यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्वं प्रीष्टेन स्वीकृतं सत्यीभूतञ्च।

XXI युष्मान् अस्मांश्चाभिषिष्य यः प्रीष्टे स्थासन् न करोति स ईश्वर अवे।

XXII स यास्मान् मुद्राङ्कितान् अकार्षीत् सत्याङ्कारस्य पण्डितपुत्रम् आत्मानं अस्माकम् अन्तःकरणेषु निरक्षिपत्य।

XXIII अपरं युष्मासु करुणां कुर्वन् अहम् अंतावत्कावं यावत् करिन्धनगरं न गतवान् इति सत्यमेतस्मिन् ईश्वरं साक्षिणं कृत्वा मया स्वप्राणानां शपथः क्रियते।

XXIV वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तारो न भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः, यस्माद् विश्वासे युष्माकं स्थिति भवति।

II

I अपरञ्चाहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्निधिं न गमिष्यामीति मनसि निरयैषं।

II यस्माद् अहं यद्वि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि तर्हि मया यः शोकयुक्तीकृतस्तं विना केनापरेषाहं उर्षयिष्ये?

III मम यो उर्षः स युष्माकं सर्वेषां उर्ष अवेति निश्चितं मया बोधिः; अतएव यैरहं उर्षयितव्यस्ते मद्दुःस्थितिसमये यन्मम शोको न जायते तदर्थमेव युष्मत्सु अंतादृशं पत्रं मया लिपितं।

IV वस्तुतस्तु बहुकुलेशस्य मनःपीडायाश्च समयेऽहं बहुश्रुपातेन पत्रमेकं लिपितवान् युष्माकं शोकात् तन्नहि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबहुल्यस्य ज्ञापनार्थं।

V येनाहं शोकयुक्तीकृतस्तेन केवलमहं शोकयुक्तीकृतस्तन्नहि किन्वंशतो यूयं सर्वेऽपि यतोऽहमत्र कस्मिंश्चिद् दोषमारोपयितुं नेच्छामि।

VI बहुनां यत् तज्जर्जनं तेन जनेनालम्बितं तत् तदर्थं प्रयुञ्जे।

VII अतः स दुःखसागरे यत्र निमज्जति तदर्थं युष्माभिः स क्षन्तव्यः सान्त्वयितव्यश्च।

VIII इति ह्येतोः प्रर्थयेऽहं युष्माभिस्तस्मिन् दया क्रियातां।

IX यूयं सर्वकर्मणि ममादेशं गृह्णीथ न वेति परीक्षितुम् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान्।

X यस्य यो दोषो युष्माभिः क्षम्यते तस्य स दोषो मयापि क्षम्यते यश्च दोषो मया क्षम्यते स युष्माकं कृते प्रीष्टस्य साक्षात् क्षम्यते।

XI शयतानः कल्पनास्माभिरज्ञाता नहि, अतो वयं यत् तेन न वञ्च्यामहे तदर्थम् अस्माभिः सावधानैर्भवितव्यं।

XII अपरञ्च प्रीष्टस्य सुसंवाद्यदोषणार्थं मयि त्रियोयानगरमागते प्रभोः कर्मणो य मदर्शे द्वारे मुक्ते।

XIII सत्यपि स्वभ्रातृस्तीतस्याविधमानत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्तिर्न भवतु, तस्माद् अहं तान् विसज्जन् याचित्वा मार्किटनियादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकरव।

XIV य ईश्वरः सर्वदा प्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र यास्माभिस्तदीयज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः।

XV यस्माद् ये त्राणं लप्स्यन्ते ये य विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण प्रीष्टस्य सौगन्ध्यं भवामः।

XVI वयम् अकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्च ज्वननाय ज्वनगन्धा भवामः, किन्वेतादृशकर्मसाधने कः समर्थोऽस्ति?

XVII अन्ये बहुवो लोका यद्दद् ईश्वरस्य वाक्यं मृषाशिक्षया मिश्रयन्ति वयं तद्गतं तत्र मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद् ईश्वरस्यादेशात् प्रीष्टेन कथां भाषामहे।

III

I वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारम्भामहे? युष्मान् प्रति युष्मत्तो वा परेषां केषाञ्चिद् एवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम् आस्ते?

II यूयमेवास्माकं प्रशंसापत्रं तस्यास्माकम् अन्तःकरणेषु लिपितं सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयञ्च।

III यतो ऽस्माभिः सेवितं प्रीष्टस्य पत्रं यूयपेव, तस्य न मस्या किन्वमरस्येश्वरस्यात्मना लिपितं पाषाणपत्रेषु तन्नहि किन्तु कव्यमयेषु हृत्पत्रेषु लिपितमिति सुस्पष्टं।

IV प्रीष्टेनेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईष्टेशो दृढविश्वासे विद्यते;

V वयं निजगुणेन किमपि कल्पयितुं समर्था इति नहि किन्वीश्वरास्माकं सामर्थ्यं जायते।

VI तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो ऽक्षरसंस्थानस्य तन्नडि किन्त्वात्मन अवे सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः।
अक्षरसंस्थानं मृत्युञ्जकं किन्त्वात्मा ज्वननदायकः।

VII अक्षरैर्विलिखितपाषाणैरुपिणी या मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेजस्विनी ज्ञाता
यत्तस्याधिरस्थायिनस्तेजसः कारणात् मूससो मुभम् एञ्जायेलीयलोकैः संद्रष्टुं नाशक्यत,

VIII तर्ह्यात्मनः सेवा किं ततोऽपि बहुतेजस्विनी न भवेत्?

IX एतदुच्यते सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि पुण्ययुक्ता सेवा ततोऽधिकं बहुतेजोयुक्ता भविष्यति।

X उभयोस्तुलनायां कृतायाम् अस्मिन्स्तेजो द्वितीयायाः प्रभरतरेण तेजसा डीनतेजो भवति।

XI यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि यत् थिरस्थायि तद् बहुतरतेजोयुक्तमेव
भविष्यति।

XII ईदृशीं प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महतीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः।

XIII एञ्जायेलीयलौका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न विलोक्येयुस्तदर्थं मूसा यादृग् आवरणेन
स्वमुभम् आरुह्यत यत् वयं तादृक् न कुर्मः।

XIV तेषां मनांसि कठिनीभूतानि यतस्तेषां पठनसमये स पुरातनो नियमस्तेनावरणेनाद्यापि
प्रच्छन्नस्तिष्ठति।

XV तस्य न दूरीभवति यतः श्रीष्टेनैव तत् लुप्यते। मूससः शास्त्रस्य पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि
तेनावरणेन प्रच्छाद्यन्ते।

XVI किन्तु प्रभुं प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते।

XVII यः प्रभुः स अवे स आत्मा यत्र य प्रभोरात्मा तत्रैव मुक्तिः।

XVIII वयञ्च सर्वेऽनास्थादितेनास्येन प्रभोस्तेजसः प्रतिबिम्बं गृह्णन्त आत्मस्वरूपेण प्रभुना
रूपान्तरीकृता वद्भमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिमूर्तिं प्राप्नुमः।

IV

I अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् अतत् परियारकपदम् अलभाभिडि नात्र क्लाम्यामः,

II किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय कुटिलतायरणमुकुर्वन्त ईश्वरीयवाक्यं
मिथ्यावाक्यैरमिश्रयन्तः सत्यधर्मस्य प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदगोचरे स्वान्
प्रशंसनीयान् दर्शयामः।

III अस्माभिर्दोषितः सुसंवाद्यो यदि प्रच्छन्नः स्यात् तर्हि ये विनक्ष्यन्ति तेषामेव दृष्टितः स प्रच्छन्नः,

IV यत ईश्वरस्य प्रतिमूर्ति र्थः श्रीष्टस्तस्य तेजसः सुसंवाद्यस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् एड
लोकस्य देवोऽविश्वासिनां ज्ञाननयनम् अन्धीकृतवान् अतस्योदाहरणं ते भवन्ति।

V वयं स्वान् दोषयाम एति नडि किन्तु श्रीष्टं यीशुं प्रभुमेवास्माञ्च यीशोः कृते युष्माकं परियारकान्
दोषयामः।

VI य ईश्वरो मध्येतिमिरं प्रभां दीपनायादृशत् स यीशुश्रीष्टस्यास्य ईश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया उदयार्थम्
अस्माकम् अन्तःकरणेषु दीपितवान्।

VII अपरं तद् धनम् अस्माभिर्भूषयेषु भाजनेषु धार्यते यतः साद्भुता शक्तिर्नास्माकं किन्वीश्वरस्यैवेति
ज्ञातव्यं।

VIII वयं पदे पदे पीडयामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया न भवामः;

IX वयं प्रदाव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न विनश्यामः।

X अस्माकं शरीरे श्रीष्टस्य ज्वनं यत् प्रकाशेत तदर्थं तस्मिन् शरीरे यीशो भरणमपि धारयामः।

XI यीशो ज्वनं यद् अस्माकं मर्त्यदेहे प्रकाशेत तदर्थं ज्वन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यौ समर्पामहे।

XII एत्थं वयं मृत्याकान्ता यूयञ्च ज्वनाकान्ताः।

XIII विश्वासकारणादेव समभाषि मया वयः। एति यथा शास्त्रे लिखितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम्
आत्मानं प्राप्य विश्वासः क्लियते तस्माच्च वयांसि भाष्यन्ते।

XIV प्रभु यीशु येनोत्थापितः स यीशुनास्मान्पुत्थापयिष्यति युष्माभिः साद्भु स्वसमीप उपस्थापयिष्यति
य, वयम् अतत् ज्ञानीमः।

XV अतयेव युष्माकं ङिताय सर्वमेव भवति तस्माद् बहूनां प्रयुरानुद्गुह्यप्राप्तेर्बहुलोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिष्यते।

XVI ततो हेतोर्वयं न क्वाभ्यामः किन्तु बाह्यपुरुषो यद्यपि क्षीयते तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते।

XVII क्षाणमात्रस्थायि यदेतत् लघिष्ठं दुःखं तद् अतिबाहुल्येनास्माकम् अनन्तकालस्थायि गरिष्ठसुषं साधयति।

XVIII यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्दिश्याप्रत्यक्षान् उद्दिशामः। यतो हेतोः प्रत्यक्षविषयाः क्षाणमात्रस्थायिनः किन्त्वप्रत्यक्षा अनन्तकालस्थायिनः।

V

I अपरम् अस्माकम् अेतस्मिन् पार्थिवे दृष्यरूपे वेश्मनि ञ्णोर् सतीश्वरेण निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थायि वेश्मेकं स्वर्गे विद्यत एति वयं ञ्णीमः।

II यतो हेतोरेतस्मिन् वेश्मनि तिष्ठन्तो वयं तं स्वर्गीयं वासं परिधातुम् आकाङ्क्षयमाणा निःश्वसामः।

III तथापीदानीमपि वयं तेन न नञ्जाः किन्तु परिहितवसना मन्यामहे।

IV अेतस्मिन् दृष्ये तिष्ठन्तो वयं क्लिश्यमाना निःश्वसामः, यतो वयं वासं त्यक्तुम् एच्छामस्तत्रङ्ङि किन्तु तं द्वितीयं वासं परिधातुम् एच्छामः, यतस्तथा कृते ञ्णवनेन मर्त्यं त्रसिष्यते।

V अेतदर्थं वयं येन सृष्टाः स ईश्वर एव स यास्मभ्यं सत्यङ्ङारस्य पणसवस्वपम् आत्मानं दत्तवान्।

VI अतयेव वयं सर्वेद्योत्सुका भवामः किञ्च शरीरे यावद् अस्माभिर्न्युष्यते तावत्प्रभुतो दूरे प्रोष्यत एति ञ्णीमः,

VII यतो वयं दृष्टिमागं न यरामः किन्तु विश्वासमागं।

VIII अपरञ्च शरीराद् दूरे प्रवस्तुं प्रभोः सन्निधौ निवस्तुञ्चाकाङ्क्षयमाणा उत्सुका भवामः।

IX तस्मादेव कारणाद् वयं तस्य सन्निधौ निवसन्तस्तस्माद् दूरे प्रवसन्तो वा तस्मै रोयितुं यतामहे।

X यस्मात् शरीरावस्थायाम् अेकैकेन कृतानां कर्माणां शुभाशुभफलप्राप्तये सर्वेस्माभिः प्रीष्टस्य विचारानसन्मुप उपस्थातव्यां।

XI अतयेव प्रभो र्भयानकत्वं विज्ञाय वयं मनुञ्जान् अनुनयामः किञ्चेश्वरस्य गोयरे सप्रकाशा भवामः, युष्माकं संवेदगोचरेऽपि सप्रकाशा भवाम एत्याशंसामहे।

XII अनेन वयं युष्माकं सन्निधौ पुनः स्वान् प्रशंसाम एति नङ्ङि किन्तु ये मनो विना मुषैः श्लाघन्ते तेभ्यः प्रत्युत्तरदानाय यूयं यथास्माभिः श्लाघितुं शक्नुथ तादृशम् उपायं युष्मभ्यं वितरामः।

XIII यदि वयं ङतज्ञाना भवामस्तर्ङ्ङि तद् ईश्वरार्थकं यदि य सज्ञाना भवामस्तर्ङ्ङि तद् युष्मदर्थकं।

XIV वयं प्रीष्टस्य प्रेम्ना समाङ्ङुष्यामहे यतः सर्वेषां विनिमयेन यद्येको ञ्णोऽभियत तर्ङ्ङि ते सर्वे मृता एत्यास्माभिर्बुध्यते।

XV अपरञ्च ये ञ्णवन्ति ते यत् स्वार्थं न ञ्णवन्ति किन्तु तेषां कृते यो ञ्णो मृतः पुनरुत्थापितश्च तमुद्दिश्य यत् ञ्णवन्ति तदर्थमेव स सर्वेषां कृते मृतवान्।

XVI अतो हेतोरितः परं कोऽप्यस्माभिर्जातितो न प्रतिज्ञातव्यः। यद्यपि पूर्वं प्रीष्टो जातितोऽस्माभिः प्रतिज्ञातस्तथापीदानीं जातितः पुनर्न प्रतिज्ञायते।

XVII केनचित् प्रीष्ट आश्रिते नूतना सृष्टिर्भवति पुरातनानि लुप्यन्ते पश्य निषिलानि नवीनानि भवन्ति।

XVIII सर्वेञ्चैतद् ईश्वरस्य कर्म यतो यीशुप्रीष्टेन स अेवास्मान् स्वेन सार्द्धं सङ्ङितवान् सन्धानसम्बन्धीयां परियर्थ्याम् अस्मासु समर्पितवांश्च।

XIX यतः ईश्वरः प्रीष्टम् अधिष्ठाय ञ्गतो ञ्णानाम् आगांसि तेषाम् ऋणमिव न गणायन् स्वेन सार्द्धं तान् सङ्ङितवान् सन्धिवात्ताम् अस्मासु समर्पितवांश्च।

XX अतो वयं प्रीष्टस्य विनिमयेन दौत्यं कर्म सम्पादयामहे, ईश्वरश्चास्माभिर्बुष्मान् यायायते ततः प्रीष्टस्य विनिमयेन वयं बुष्मान् प्रार्थयामहे यूयमीश्वरेण सन्धत्ता।

XXI यतो वयं तेन यद् ईश्वरीयपुण्यं भवामस्तदर्थं पापेन सङ्ङ यस्य ज्ञातेयं नासीत् स अेव तेनास्माकं विनिमयेन पापः कृतः।

VI

- I तस्य साहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्यानुग्रहो युष्मालि वृथा न गृह्यतां।
- II तेनोक्तमेतत्, संश्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम् अहं। उपकारं करिष्यामि परित्राणदिने तवा पश्यतायां शुभकालः पश्यतेदं त्राणदिनां।
- III अस्माकं परियय्यां यन्निष्कलङ्का भवेत् तर्ध्वं वयं कुत्रापि विघ्नं न ज्ञनयामः,
- IV किन्तु प्रयुरसहिष्णुता क्लेशो दैन्यं विपत् ताऽना काराबन्धनं निवासहीनत्वं परिश्रमो जागरणम् उपवसनं।
- V निर्भलत्वं ज्ञानं मृदुशीलता हि तैषिता।
- VI पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यालाप ईश्वरीयशक्ति
- VII ईक्षिणवामाभ्यां कराभ्यां धर्मास्त्रधारणं।
- VIII मानापमानयोरेष्यातिसुष्यात्यो भागित्वम् अतैः सर्व्वेरीश्वरस्य प्रशंस्यान् परियारकान् स्वान् प्रकाशयामः।
- IX भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्या वयं ज्ञवामः, दृश्यमाना वयं न हन्यामहे,
- X शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दामः, दरिद्रा वयं बहून् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चनान्श्च वयं सर्व्व धारयामः।
- XI हे करिन्धिनः, युष्माकं प्रति ममास्थं मुक्तं ममान्तःकरणाञ्च विकसितं।
- XII ययं ममान्तरे न सङ्कोचिताः किञ्च ययमेव सङ्कोचियितयिताः।
- XIII किन्तु मह्यं न्याय्यङ्गलदानार्थं युष्मालिरेपि विकसितैर्भवितव्यम्। एतत्वं निजबालकानि व युष्मान् वदामि।
- XIV अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं ययम् अक्युगे बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्माधर्मयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिभिरेण सार्द्धं प्रभाया वा का तुलनास्ति?
- XV बिलीयालदेवेन साकं श्रीष्टस्य वा का सन्धिः? अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलोकस्यांशः कः?
- XVI ईश्वरस्य मन्दिरेण सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरे ययमेवा ईश्वरेण तद्दुक्तं यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधास्यामि तेषां मध्ये य यातायातं कुर्वन् तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मल्लोका भविष्यन्ति।
- XVII अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति ययं तेषां मध्याद् बहिर्भूय पृथग् भवत, किमध्यमेध्यं न स्पृशत; तेनाहं युष्मान् ग्रहीष्यामि,
- XVIII युष्माकं पिता भविष्यामि य, ययञ्च मम कन्यापुत्रा भविष्यथेति सर्व्वशक्तिमता परमेश्वरेणोक्तं।

VII

- I अतयेव हे प्रियतमाः, अतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तैरस्मालिः शरीरात्मनोः सर्व्वमालिन्यम् अपमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्रायारः साध्यतां।
- II ययम् अस्मान् गृह्णीता अस्मालिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न वञ्चितः।
- III युष्मान् दीषिणः कर्मभदं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्मालिः सह ज्ञवनाय मरणाय वा वयं युष्मान् स्वान्तःकरणं धारयाम एति पूर्वं भयोक्तं।
- IV युष्मान् प्रति मम महेत्साहो जायते युष्मान् अघ्यहं बहु श्लाघे य तेन सर्व्वक्लेशसमयेऽहं सान्त्वनया पूर्णो हर्षेण प्रकुलितश्च भवामि।
- V अस्मासु मार्किटिन्यादेशम् आगतेष्वस्माकं शरीरस्य कायिदपि शान्तिर्नाभवत् किन्तु सर्व्वतो बहिर्विरोधेनान्तश्च भीत्या वयम् अपीड्यामहि।
- VI किन्तु नम्राणां सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतस्यागमनेनास्मान् असान्त्वयत्।
- VII केवलं तस्यागमनेन तन्नहि किन्तु युष्मत्तो जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हार्दविलापासकतत्वेष्वस्माकं समीपे वरिणितेषु मम मखानन्दे जातः।
- VIII अहं पत्रेण युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् एत्यस्माद् अन्वतप्ये किन्त्वधुना नानुतप्यो तेन पत्रेण ययं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता एति मया दृश्यते।

IX एत्यस्मिन् युष्माकं शोकेनाहं हृष्यामि तन्नहि किन्तु मनःपरिवर्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् एत्यनेन हृष्यामि यतोऽस्मत्तो युष्माकं कापि हानि यन्न भवेत् तदर्थं युष्माकम् ईश्वरीयः शोको जातः।

X स ईश्वरीयः शोकः परित्राणञ्जनकं निरनुतापं मनःपरिवर्तनं साधयति किन्तु सांसारिकः शोको मृत्युं साधयति।

XI पश्यत तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितं? यत्नो दोषप्रक्षालनम् अस्तनुष्टत्वं हार्दम् आसक्तत्वं इलदानञ्चैतानि सर्व्वणि। तस्मिन् कर्मणि यूनं निर्मला एति प्रमाणां सर्व्वेण प्रकारेण युष्माभिर्दत्तं।

XII येनापराद्धं तस्य कृते किंवा यस्यापराद्धं तस्य कृते मया पत्रम् अलेपि तन्नहि किन्तु युष्मानध्यस्माकं यत्नो यद् ईश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्समीपे प्रकाशेत तदर्थमेवा।

XIII उक्तकारणाद् वयं सान्त्वनां प्राप्ताः; ताञ्च सान्त्वनां विनावरो मडाह्लादस्तीतस्याह्लादादस्माभिर्लब्धः, यतस्तस्यात्मा सर्व्वैर्युष्माभिस्तुतः।

XIV पूर्वं तस्य समीपेऽहं युष्माभिर्यद् अश्लाघे तेन नालञ्जे किन्तु वयं यद् अहं युष्मान् प्रति सत्यभावेन सकलम् अभाषामहि तद्वत् तीतस्य समीपेऽस्माकं श्लाघनमपि सत्यं जातं।

XV यूनं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्पाभ्यां तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणेण युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्तते।

XVI युष्मास्वहं सर्व्वमाशंसे, एत्यस्मिन् ममाह्लादो जायते।

VIII

I हे भ्रातरः, माकिदनियादेशस्थासु समितिषु प्रकाशितो य ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञापयामि।

II वस्तुतो बाहुकलेशपरीक्षासमये तेषां महानन्दोऽतीवदीनता य वदान्यतायाः प्रयुरङ्गलम् अङ्गलयतां।

III ते स्वेच्छया यथाशक्ति किञ्चातिशक्तिं दान उद्युक्ता अभवन् एति मया प्रमाणीक्रियते।

IV वयञ्च यत् पवित्रलोकैभ्यस्तेषां दानम् उपकारार्थकम् अंशनञ्च गृह्णामस्तद् बाहुनुयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः।

V वयं यादृक् प्रत्यैक्षामहि तादृग् अकृत्वा तेऽग्रे प्रभवे ततः परम् ईश्वरस्येच्छयास्मभ्यमपि स्वान् न्यवेदयन्।

VI अतो हेतोस्त्वं यथारब्धवान् तथैव करिन्धिनां मध्येऽपि तद् दानग्रहणं साधयेति युष्मान् अधि वयं तीतं प्रार्थयामहि।

VII अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्व्वोत्साहो ऽस्मासु प्रेम यैते गुणै र्यूनं यथापरान् अतिशेध्वे तथैवैतेन गुणेनाप्यतिशेध्वं।

VIII अतद् अहम् आज्ञया कथयामीति नहि किन्त्वन्धेषाम् उत्साहकारणाद् युष्माकमपि प्रेमः सारल्यं परीक्षितुमिच्छता मयैतत् कथ्यते।

IX यूनञ्चास्मत्प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्यानुग्रहं ज्ञानीथ यतस्तस्य निर्धनत्वेन यूनं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी सन्नपि युष्मत्कृते निर्धनोऽभवत्।

X अतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञापयामि। गतं संवत्सरम् आरभ्य यूनं केवलं कर्म कर्त्तं तन्नहि किन्त्विच्छुक्ततां प्रकाशयितुमभ्युपाकाभ्यध्वं ततो हेतो र्युष्मत्कृते मम मन्त्रेण। भद्रा।

XI अतो ऽधुना तत्कर्मसाधनं युष्माभिः क्रियतां तेन यद् अहं उच्छुक्ततायाम् उत्साहस्तद् अकैकस्य सम्पदनुसारेण कर्मसाधनम् अपि जनिष्यते।

XII यस्मिन् उच्छुक्तता विधते तेन यन्न धार्यते तस्मात् सोऽनुगृह्यत एति नहि किन्तु यद् धार्यते तस्मादेवा।

XIII यत एतरेषां विरामेण युष्माकञ्च क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयैवा।

XIV वर्त्तमानसमये युष्माकं घनाधिक्येन तेषां धनन्यूनता पूरयितव्या तस्मात् तेषामध्याधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते।

XV तदेव शास्त्रेऽपि विभितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संगृहीतं तस्याधिकं नाभवत् येन याल्यं संगृहीतं तस्याल्यं नाभवत्।

XVI युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर एभम् उद्योगं जनितवान् स धन्यो भवतु।

XVII तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च स्वयम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छया युष्मत्समीपं गतवान्।

XVIII तेन सङ्घे योऽपर अको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुष्यात्या सर्वाः समितयो व्याप्ताः।

XIX प्रभो गौरवाय युष्माकम् एङ्खुकतायै य स समितिभिरेतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्घित्वे न्ययोऽयता

XX यतो या मङ्घोपायनसेवास्माभि विधीयते तामधि वयं यत् केनापि न निन्द्यामहे तदर्थं यतामहे।

XXI यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदायारे कर्तुम् आलोचामहे।

XXII ताभ्यां सङ्घापर अको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिर्बहुविषयेषु बहवारान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु वृधे।

XXIII यदि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सङ्घभागी युष्मन्मध्ये सङ्घकारी य, अपरयो भ्रान्तिस्तत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तौ समितीनां दूतौ प्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ येति तेन ज्ञायतां।

XXIV अतो हेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्प्रेम्नोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यं।

IX

I पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं।

II यत आभायादशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं उद्यताः सन्तीति वाक्येनाहं मार्किटनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् एङ्खुकतामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्साहाख्यापरेषां बहुनाम् उद्योगो ज्ञातः।

III किञ्चेतस्मिन् युष्मान् अध्यक्षमाकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयञ्च मम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतास्तिष्ठेत् तदर्थमेव ते भ्रातरौ मया प्रेषिताः।

IV यस्मात् मया सार्द्धं कैश्चित् मार्किटनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता एति यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जन्तु जनिष्यत इत्यस्माभिर्न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जन्तु जनिष्यते।

V अतः प्राङ् प्रतिज्ञातं युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तस्य यद् ग्राहकतायाः इलम् अलूत्वा दानशीलताया अवे इलं भवेत् तदर्थं ममात्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय य तान् भ्रातृन् आह्वयितुं प्रयोजनम् अमन्ये।

VI अपरमपि व्याहरामि केनयितुं क्षुद्रभावेन बीजेषूपतेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्त्तव्यन्ते, किञ्च केनयिद् बहुलभावेन बीजेषूपतेषु बहुनि शस्यानि कर्त्तव्यन्ते।

VII अकेकेन स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत ईश्वरो हृष्टमानसे दातरि प्रीयते।

VIII अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधं बहुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्हति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्टं प्राप्य सर्वेषां सत्कर्मणां बहुलफलतो भविष्यथा।

IX अतस्मिन् लिपितमास्ते, यथा, व्ययते स ज्ञो रायं दुर्गतेभ्यो ददाति या नित्यस्थायी य तद्धर्मः।

X बीजं लेजनीयम् अन्नञ्च वपत्रे येन विश्राण्यते स युष्मभ्यम् अपि बीजं विश्राण्य बहुलीकरिष्यति युष्माकं धर्मफलानि वर्द्धयिष्यति या।

XI तेन सर्वविषये सधनीभूते युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरेश्वरस्य धन्यवाद् साधयिष्यते।

XII अेतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत एति केवलं नहि किन्वीश्वरस्य धन्यवाद्योऽपि बाहुल्येनोत्पाद्यते।

XIII यत अेतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षितत्वं बुद्ध्या बहुभिः प्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वात् तद्वागित्वे य तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातृत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवाद् कारिष्यते,

XIV युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा य युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्राहाद् युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते।

XV अपरम् ईश्वरस्यानिर्व्वयनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

X

I युष्मत्प्रत्यक्षे नम्रः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोऽहं प्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या य युष्मान् प्रार्थये।

II मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकायारिणो मन्यामहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतेन मयायारितव्या न भवतु।

III यतः शरीरे यरन्तोऽपि वयं शारीरिकं युद्धं न कुर्मः।

- IV अस्माकं युद्धास्त्राणि यं न शारीरिकानि किन्तु शरीरेश्चरेण दुर्गभङ्गनाय प्रबलानि भवन्ति,
 V तैश्च वयं वितर्कान् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धिकां सर्वान् यित्तसमुन्नतिञ्च निपातयामः सर्वसङ्कल्पञ्च
 भन्दिनं कृत्वा प्रीष्टस्याज्ञाग्राहिलिङ्गं कुर्मः,
 VI युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वे सिद्धे सति सर्वस्याज्ञावङ्गनस्य प्रतीकारं कर्तुम् उद्यता आस्महे यः
 VII यद्दृष्टिगोचरं तद् युष्माभिर्दृश्यतां अहं प्रीष्टस्य लोकं एतत् स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा प्रीष्टस्य
 भवति वयम् अपि तथा प्रीष्टस्य भवाम एतत् पुनर्विविच्य तेन व्युद्यतां
 VIII युष्माकं निपातय तन्नहि किन्तु निष्ठाये प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे
 तथापि तस्मान्न त्रिपिष्ये
 IX अहं पत्रे युष्मान् त्रासयामि युष्माभिरेतन्न मन्यतां
 X तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि यं भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च
 तुच्छनीय एतत् कैश्चिद् उच्यते
 XI किन्तु परोक्षे पत्रे र्भाषमाणाम् वयं यादृशाः प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा अवे
 प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वायालेन ज्ञायतां
 XII स्वप्रशंसकानां केषाञ्चिन्मध्ये स्वान् गणयितुं तैः स्वान् उपमातुं वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते
 स्वपरिमाणेन स्वान् परिमिते स्तैश्च स्वान् उपमिभते तस्मात् निर्बोधा भवन्ति यः
 XIII वयम् अपरिमितेन न श्लाघिष्यामहे किन्तु शरीरेश्चरेण स्वरञ्ज्वा युष्मद्देशगामि यत् परिमाणम्
 अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे
 XIV युष्माकं देशोऽस्माभिरगन्तव्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः प्रीष्टस्य
 सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः
 XV वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मद्देशोऽस्माकं
 सीमा युष्माभिर्दीर्घं विस्तारयिष्यते,
 XVI तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्स्थेषु स्थानेषु सुसंवादे घोषयिष्यामः, एतत् परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं
 तेन न श्लाघिष्यामहे
 XVII यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हिं
 XVIII स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुना यः प्रशंस्यते स अवे परीक्षितः।

XI

- I यूयं ममाज्ञानतां क्षणं यावत् सोढुम् अर्हथ, अतः सा युष्माभिः सहतां
 II ईश्वरे ममासक्तत्वाद् अहं युष्मानधि तपे यस्मात् सती कन्यामिव युष्मान् अेकस्मिन् वरेऽर्हतः प्रीष्टे
 समर्पयितुम् अहं वागदानम् अकार्षीं
 III किन्तु सर्पोण स्वपलतया यद्गद् ङवा वञ्जयाञ्चके तद्गतं प्रीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं लंशः
 सम्भविष्यतीति बिभेमि
 IV अस्माभिरनाप्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु र्थिद् केनचिद् आगन्तुकनाप्याप्यते युष्माभिः प्रागलब्ध
 आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागगृहीतः सुसंवादे वा यदि गृह्यते तर्हि मन्ये यूयं सम्यक् सङ्ख्यध्वे
 V किन्तु मुच्येभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनचित् प्रकारेण न्यूनो नास्मीति बुध्ये
 VI मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्वारेण प्रकाशामहे
 VII युष्माकम् उन्नत्यै मया नम्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवादे विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यते तेन
 मया किं पापम् अकारि?
 VIII युष्माकं सेवनायाऽम् अन्यसमितिलोभो भूतिं गृह्णन् धनमपहृतवान्,
 IX यदा यं युष्मन्मध्येऽवदत्तं तदा ममार्थाभावे ज्ञाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः, यतो मम सोऽर्थाभावे
 माकिदनिचादेशाद् आगतैः भ्रान्तिभिरन्यवार्यत, एतथमहं क्कापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा
 मयात्मरक्षा कृता कर्तव्या यः
 X प्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा श्लाघा निभिलाप्यादेशे केनापि न रोत्स्यते।
 XI अेतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येतत् किं तत्कारणं? तद् ईश्वरो वेति।

XII ये छिद्रमन्विष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न लभन्ते तदर्थमेव तत् कर्म मया क्रियते कारिष्यते य तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति।

XIII तादृशा भाक्तप्रेरिताः प्रवञ्चकाः कारवो भूत्वा श्रीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति।

XIV तस्याश्चार्थं नहिः; यतः स्वयं शयतानपि तेजस्विदूतस्य वेशं धारयति,

XV ततस्तस्य परियारका अपि धर्मपरियारकाणां वेशं धारयन्तीत्यद्भुतं नहिः; किन्तु तेषां कर्माणि यादृशानि झलान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति।

XVI अहं पुन र्वदामि कोऽपि मां निर्वोद्धं न मन्यतां किञ्च यद्यपि निर्वोद्धो भवेयं तथापि यूयं निर्वोद्धमिव मामनुगृह्य क्षणैकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीत।

XVII अेतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिष्टेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु निर्वोद्धेनेव।

XVIII अपरे अहवः शारीरिक्श्लाघां कुर्वते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये।

XIX बुद्धिमन्तो यूयं सुप्नेन निर्वोद्धानाम् आर्यारे सडध्वे।

XX कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभिमानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आडन्ति तर्हि तदपि यूयं सडध्वे।

XXI दौर्बल्याद् युष्मान्भिरवमानिता एव वयं लषामडे, किन्त्वपरस्य कस्ययिद् येन प्रगल्भता ज्ञायते तेन ममापि प्रगल्भता ज्ञायत एति निर्वोद्धेनेव मया वक्तव्यं।

XXII ते किम् एब्रिदोकाः? अहमपीब्री। ते किम् एञ्जायेलीयाः? अहमपीञ्जायेलीयाः। ते किम् एब्राडीमो वंशाः? अहमपीब्राडीमो वंशाः।

XXIII ते किं श्रीष्टस्य परियारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य मडापरियारकः; किन्तु निर्वोद्ध एव लषा, तेभ्योऽप्यहं अडुपरिश्रमे अडुप्रडारे अडुवारं कारायां अडुवारं प्राणानाशंशये य पतितवान्।

XXIV यिद्दीयैरहं पञ्चकृत्येन णिनयत्वारिशतत्रडारैरडतस्त्रिर्वेनाघातम् अककृत्यः प्रस्तराघातञ्च प्रप्तवान्।

XXV वारत्रयं पोतभञ्जनेन क्लिष्टोऽहम् अगाधसलिले दिनमेकं रात्रिमेकाञ्च यापितवान्।

XXVI अडुवारं यात्राभिर् नदीनां सङ्घटैर् ईस्यूनां सङ्घटैः स्वजातीयानां सङ्घटैर् भिन्नजातीयानां सङ्घटैर् नगरस्य सङ्घटैर् भूरुभूमेः सङ्घटैर् सागरस्य सङ्घटैर् भाक्तभ्रातृणां सङ्घटैश्च।

XXVII परिश्रमकलेशाभ्यां वारं वारं जगरणो न क्षुधातृष्णाभ्यां अडुवारं निराडारेण शीतनग्रताभ्याञ्चाहं कालं यापितवान्।

XXVIII तादृशं नैमित्तिकं दुःखं विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वासां समितीनां यिन्ता य मयि वर्तते।

XXIX येनाहं न दुर्बलीभवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पानोति?

XXX यदि मया श्लाघितव्यं तर्हि स्वदुर्बलतामधि श्लाघिष्ये।

XXXI मया मृषावाक्यं न कथ्यत एति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्य तात ईश्वरो ज्ञानाति।

XXXII एम्पेकनगरेऽरिताराजस्य कायार्ध्यक्षो मां धर्तुम् एच्छन् यदा सेन्यैस्तद् एम्पेकनगरम् अरक्षयत्।

XXXIII तदाहं लोडेः पिटकमध्ये प्राचीरगवाक्षेणावरोडितस्तस्य करात् त्राणं प्रापं।

XII

I आत्मश्लाघा ममानुपयुक्ता किन्त्वहं प्रभो ईशानादेशानाम् आप्यानं कथयितुं प्रवर्तो।

II एतश्चतुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परियित्त अेको ज नस्तृतीयं स्वर्गमनीयत, स सशरीरेण निःशरीरेण वा तत् स्थानमनीयत तदहं न ज्ञानामि किन्वीश्वरो ज्ञानाति।

III स मानवः स्वर्गं नीतः सन् अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि य वाक्यानि श्रुतवान्।

IV किन्तु तदानीं स सशरीरो निःशरीरो वासीत् तन्मया न ज्ञायते तद् ईश्वरेणैव ज्ञायते।

V तमध्यहं श्लाघिष्ये मामधि नान्येन केनयिद् विषयेण श्लाघिष्ये केवलं स्वदौर्बल्येन श्लाघिष्ये।

VI यदाहम् आत्मश्लाघां कर्तुम् एच्छेयं तथापि निर्वोद्ध एव न भविष्यामि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यते तस्मात् श्रेष्ठं मां यत्र गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरंस्यामि।

VII अपरम् उद्कृष्टदर्शनप्राप्तितो यदहम् आत्माभिमानी न भवामि तदर्थं शरीरवेधकम् अहं शूलं मह्यम् अदायि तत् मदीयात्माभिमानीवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो दूतः।

VIII मन्तस्तस्य प्रस्थानं यायितुमहं त्रिस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान्।

IX ततः स मामुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यत् मम शक्तिः पूर्णतां गच्छतीति अतः प्रीष्टस्य शक्तिं र्थन्मां आश्रयति तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम श्लाघनं सुभ्रष्टं।

X तस्मात् प्रीष्टतेतो दौर्बल्यनिन्दादरिद्रताविपक्षताकष्टादिषु सन्तुष्याम्यहं। यदाहं दुर्बलोऽस्मि तदैव सबलो भवामि।

XI अतेनात्मश्लाघनेनाहं निर्वर्धोऽहं एवाभवम् किन्तु यूयं तस्य कारणां यतो मम प्रशंसा युष्माभिरेव कर्त्तव्यासीत्। यद्यप्यम् अगण्यो भवेयं तथापि मुष्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽस्मि।

XII सर्वथा द्रुतक्रियाशक्तिवक्षार्णैः प्रेरितस्य यिहानि युष्माकं मध्ये सदैर्य्यं मया प्रकाशितानि।

XIII मम पालनार्थं यूयं मया भाराकान्ता नाभवतेतद् अहं न्यूनत्वं विनापराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं ज्ञातं? अनेन मम दोषं क्षमध्वं।

XIV पश्यत तृतीयवारं युष्मत्समीपं गन्तुमुद्यतोऽस्मि तत्राप्यहं युष्मान् भाराकान्तान् न करिष्यामि। युष्माकं सम्पत्तिमहं न मृगये किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः किन्तु सन्तानानां कृते पित्रोर्धनसञ्चय उपयुक्तः।

XV अपरञ्च युष्मासु बहु प्रीयमाणीऽप्यहं यदि युष्मत्तोऽल्पं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं बहु व्ययं सर्वव्ययञ्च करिष्यामि।

XVI यूयं मया किञ्चिदपि न भाराकान्ता एति सत्यं, किन्त्वाहं धूर्तः सन् एलेन युष्मान् वञ्चितवान् अतत् किं केनयिद् वक्तव्यं?

XVII युष्मत्समीपं मया ये लोकाः प्रहितास्तेषामेकेन किं मम कोऽप्यर्थलाभो ज्ञातः?

XVIII अहं तीतं विनीय तेन साद्धं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्सतीतेन किम् अर्था लब्धः? अहं किम् भाव अहस्य पदयिहेषु यावां किं न यरितवन्तौ?

XIX युष्माकं समीपे वयं पुनर्दोषक्षालनकथां कथयाम एति किं बुध्यध्वे? अहं प्रियतमाः, युष्माकं निष्ठां वयमीश्वरस्य समक्षं प्रीष्टेन सर्वाण्येतानि कथयामः।

XX अहं यदागमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेच्छामि तादृशान् द्रक्ष्यामि, यूयमपि मां यादृशं द्रष्टुं नेच्छथ तादृशं द्रक्षथ, युष्मन्मध्ये विवाह एष्यां कोधो विपक्षता परापवादः कर्णजपनं दर्पः कलहश्चैते भविष्यन्ति;

XXI तेनाहं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्वीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटतयारणाद् अनुतापम् अकृतवन्तो दृष्ट्वा य तानधि मम शोको जनिष्यत एति भिभेमि।

XIII

I अतत्तृतीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा द्रयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां मुषेन निश्चेष्यते।

II पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योऽप्येभ्यश्च सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनेवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि तदाहं न क्षमिष्ये।

III प्रीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणां यूयं मृगयध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल एवे।

IV यद्यपि स दुर्बलतया कुश आरोग्यत तथापीश्वरीयशक्तया ज्वति; वयमपि तस्मिन् दुर्बला भवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशितयेश्वरीयशक्त्या तेन सह ज्विष्यामः।

V अतो यूयं विश्वासयुक्ता आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुध्वं स्वानेवानुसन्धत्ता शीशुः प्रीष्टो युष्मन्मध्ये विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीथ? तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवथ।

VI किन्तु वयं निष्प्रमाणा न भवाम एति युष्माभिर्भोत्स्यते तत्र मम प्रत्याशा ज्ञायते।

VII यूयं किमपि कुत्सितं कर्म यत्र कुरुथ तदहम् ईश्वरमुद्दिश्य प्रार्थये। वयं यत् प्रामाणिका एव प्रकाशामहे तदर्थं तत् प्रार्थयामह एति नहि, किन्तु यूयं यत् सदायारं कुरुथ वयञ्च निष्प्रमाणा एव भवामस्तदर्थं।

VIII यतः सत्यताया विपक्षतां कर्तुं वयं न समर्थाः किन्तु सत्यतायाः साक्षात् कर्तुमेव।

IX वयं यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सबलान् दृष्ट्वानन्दामो युष्माकं सिद्धत्वं प्रार्थयामहे य।

X अतो हेतोः प्रभु युष्माकं विनाशाय नहि किन्तु निष्ठायै यत् सामर्थ्यम् अस्मभ्यं दत्तवान् तेन यद्
उपस्थितिकाले काठिन्यं मयायरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन मया सव्वर्षियेतानि लिप्यन्ते।

XI हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयम् आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, अेकमनसो भवत प्रणयभावम्
आयरता प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो भूयात्।

XII यूयं पवित्रयुग्मनेन परस्परं नमस्कुर्व्वां

XIII पवित्रलोकाः सर्व्वे युष्मान् नमन्ति।

XIV प्रभो र्थीशुभ्रीष्टस्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम पवित्रस्यात्मनो भागित्वञ्च सव्वान् युष्मान् प्रति भूयात्।
तथास्तु।

गालातिनः पत्रं

I मनुष्येभ्यो नहि मनुष्यैरपि नहि किन्तु यीशुख्रीष्टेन मृतगणमध्यात् तस्योत्थापयित्रा पित्रेश्वरेण य प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं

II भस्महवर्तिनो भ्रातरश्च वयं गालातीयदेशस्थाः समितीः प्रति पत्रं लिखामः।

III पित्रेश्वरेणास्माकं प्रभुना यीशुना ख्रीष्टेन य युष्मत्स्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां।

IV अस्माकं तातेश्वरस्येच्छानुसारेण वर्तमानात् कुत्सितसंसारार्थं अस्मान् निस्तारयितुं यो

V यीशुरस्माकं पापहृत्तोरत्सोत्सर्गं कृतवान् स सर्व्वदा धन्यो भूयात्। तथास्तु।

VI ख्रीष्टस्यानुग्रहेण यो युष्मान् आहूतवान् तस्मान्निवृत्य यूयम् अतितूर्णम् अन्यं सुसंवाद्यम् अन्ववर्त्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये।

VII सोऽन्यसुसंवाद्यः सुसंवाद्यो नहि किन्तु केचित् मानवा युष्मान् यञ्जलीकुर्वन्ति ख्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य विपर्ययं कर्तुं योष्टन्ते य।

VIII युष्माकं सन्निधौ यः सुसंवाद्योऽस्माभिर्घोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवाद्योऽस्माकं स्वर्गीयदूतानां वा मध्ये केनयिद् यद्दि घोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु।

IX पूर्व्वं यद्दद् अकथयाम, एतानीमहं पुनस्तद्दत् कथयामि यूयं यं सुसंवाद्यं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनयिद् युष्मत्सन्निधौ घोष्यते स शप्तो भवतु।

X साम्प्रतं कमहम् अनुनयामि? ईश्वरं किं मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोयितुं यते? यदाहम् एतानीमपि मानुषेभ्यो रुयिषेय तर्हि ख्रीष्टस्य परियारको न भवामि।

XI हे भ्रातरः, मया यः सुसंवाद्यो घोषितः स मानुषात्र लब्धस्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि।

XII अहं कस्माश्चित् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः ख्रीष्टस्य प्रकाशनादेव।

XIII पुरा यिद्दुष्टिमतायारी यदाहम् आसं तदा याद्दृशम् आयरणम् अकरवम् ईश्वरस्य समितिं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् याद्दृक् तां व्यनाशयं तदवश्यं श्रुतं युष्माभिः।

XIV अपरञ्च पूर्व्वपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिद्दुष्टिधर्मते मम समवयस्कान् बद्धन् स्वजातीयान् अत्यशयि।

XV किञ्च य ईश्वरो मातृगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेणाहूतवान्

XVI स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितुं भिन्नदेशीयानां समीपे भया तं घोषयितुञ्चाभ्यलषत् तदाहं क्वयशोषिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा।

XVII पूर्व्वनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिद्दृशाहमं न गत्वारवदेशं गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् दम्भेकनगरं परावृत्त्यागतवान्।

XVIII ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिद्दृशाहमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठां।

XIX किन्तु तं प्रभो भ्रातरं याद्दृभञ्ज विना प्रेरितानां नान्यं कमथ्यपश्यं।

XX यान्येतानि वाक्यानि मया लिख्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो ज्ञानाति।

XXI ततः परम् अहं सुरियां किलिकियाञ्च देशौ गतवान्।

XXII तदानीं यिद्दृदादेशस्थानां ख्रीष्टस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिययमप्राप्य केवलं जनश्रुतिमिमां लब्धवन्तः।

XXIII यो जनः पूर्व्वम् अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्म्ममनाशयत् तमेवेदानीं प्रयारयतीति।

XXIV तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन्।

II

I अनन्तरं यतुर्दृशसु वत्सरेषु गतेष्वहं बर्षाब्दा सह यिद्दृशाहमनगरं पुनरगच्छं, तदानीं तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं।

II तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्कूलो न भवेत् तदर्थं भिन्नजातीयानां मध्ये मया घोष्यमाणः सुसंवाद्यस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो नरेभ्यो मया न्यवेद्यता

III ततो मम सद्यस्तीतो यद्यपि यूनानीय आसीत् तथापि तस्य त्वच्छेदोऽप्यावश्यको न भवूवा

IV यतश्छलेनागतः अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया लाकृतप्रातरः श्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यं दत्तं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं यारा एव समाजं प्राविशन्।

V अतः प्रकृते सुसंवादे युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहणेन तेषां वश्या नाभवामि।

VI परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केचिद् भवेयुस्तानहं न गणायामि यत ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये य मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन्।

VII किन्तु छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारो मयि समर्पित इति तैर्बुभुधे।

VIII यतश्छिन्नत्वयां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणो यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्तिः भिन्नजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणो मामप्याश्रितवती।

IX अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भ्मा एव गणिता ये याकूब् कैंडा योहन् चैते सहायतासूयकं दक्षिणोऽस्तग्रहणं विधाय मां बर्षाब्बाञ्च जगद्गुः, युवां भिन्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वया सन्निधिं गच्छामः.

X केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणशीया इति अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्म।

XI अपरम् आन्तिगपियानगरं पितर आगतेऽहं तस्य द्रोषित्वात् समक्षं तम् अभर्त्सयामि।

XII यतः स पूर्वम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं याकूब्बः समीपात् कतिपयजनेष्वगतेषु स छिन्नत्वङ्गुभ्येभ्यो भयेन निवृत्य पृथग् अभवत्।

XIII ततोऽपरं सर्व्वं यिडूदिनोऽपि तेन सार्द्धं कपटायारम् अकुर्व्वन् बर्षाब्बा अपि तेषां कापट्येन विपथगाम्यभवत्।

XIV ततस्ते प्रकृतसुसंवाद्ये सरलपथे न यरन्तीति दृष्ट्वाहं सर्व्वेषां साक्षात् पितरम् उक्तवान् त्वं यिडूदी सन् यदि यिडूदिमतं विहाय भिन्नजातीय एवायसि तर्हि यिडूदिमतायारणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्त्तयसि?

XV आवां जन्मना यिडूदिनौ भवावो भिन्नजातीयौ पापिनौ न भवावः।

XVI किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुण्यो न भवति केवलं यीशौ श्रीष्टे यो विश्वासस्तेनैव सपुण्यो भवतीति बुद्ध्वावामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं श्रीष्टे विश्वासेन पुण्यप्राप्तये श्रीष्टे यीशौ व्यश्वसिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्तुं न शक्नोति।

XVII परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानावप्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? श्रीष्टेः पापस्य परियारक इति? तन्न भवतु।

XVIII मया यद् भग्नं तद् यदि मया पुनर्निर्मायते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाश्यते।

XIX अहं यद् ईश्वराय ज्ञवामि तदर्थं व्यवस्थया व्यवस्थायै अग्निये।

XX श्रीष्टेन सार्द्धं कुशे हतोऽस्मि तथापि ज्ञवामि किन्त्वहं ज्ञवामीति नहि श्रीष्टे अत्र मद्दन्तं ऋणवति। साम्प्रतं सशरीरेण मया यज्जवितं धार्यते तत् मम दयाकारिणि मदर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि येश्वरपुत्रे विश्वसता मया धार्यते।

XXI अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थया यदि पुण्यं भवति तर्हि श्रीष्टो निरर्थकमग्नियता।

III

I हे निब्वोधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये कुशे हत एव यीशुः श्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूयं यथा सत्यं वाक्यं न गृह्णीथ तथा केनामुह्यत?

II अहं युष्मत्तः कथामेकां जिज्ञासे यूयम् आत्मानं केनालभध्वं? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन?

III यूयं किम् ईदृग् अबोधो यद् आत्मना कर्मरिष्य शरीरेण तत् साधयितुं यतध्वे?

IV तर्हि युष्माकं गुरुतरो दुःखभोगः किं निष्कृलो भविष्यति? कुङ्कलयुक्तो वा किं भविष्यति?

V यो युष्मन्मयम् आत्मानं दत्तवान् युष्मन्मध्ये आश्चर्याणि कर्माणि य साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्?

VI लिपितमास्ते, एब्राहीम ईश्वरे व्यश्रसीत् स य विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव,

VII अतो ये विश्वासाश्रितास्त अवेब्राहीमः सन्ताना इति युष्माभि ज्ञायितां।

VIII ईश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्वम् एब्राहीमं सुसंवादे श्रावयन् जगाद, त्वतो भिन्नजातीयाः सर्व्व आशिषं प्राप्स्यन्तीति।

IX अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासिनेब्राहीमा सार्द्धम् आशिषं लभन्ते।

X यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्मण्याश्रयन्ति ते सर्व्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् अतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्व्ववाक्यानि निश्चिद्रं न पालयति स शप्त इति।"

XI ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थाया सपुण्यो न भवति तद् व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन ञ्जविष्यतीति" शास्त्रीयं वयः।

XII व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्त्वेतानि यः पालयिष्यति स अवे तै ञ्जविष्यतीति नियमसम्बन्धिनी।

XIII प्रीष्टोऽस्मान् परिक्रीय व्यवस्थायाः शापात् मोयितवान् यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं शापास्पदमभवत् तदधि लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चित् तरावुलम्ब्यते सोऽभिशप्त इति।"

XIV तस्माद् प्रीष्टेन यीशुनेब्राहीम आशी भिन्नजातीयलोकेषु वर्तते तेन वयं प्रतिज्ञातम् आत्मानं विश्वासेन लब्धुं शक्नुमः।

XV हे भ्रातृगण मानुषाणां रीत्यनुसारेणाहं कथयामि केनचित् मानवेन यो नियमो निरयायि तस्य विकृति वृद्धिर्वा केनापि न क्रियते।

XVI परन्त्विब्राहीमे तस्य सन्तानाय य प्रतिज्ञाः प्रति शुश्रुविरे तत्र सन्तानशब्दं बहुवचनान्तम् अभूत्वा तव सन्तानायेत्येकवचनान्तं बभूव स य सन्तानः प्रीष्ट अवे।

XVII अतरेवाहं वदामि, ईश्वरेण यो नियमः पुरा प्रीष्टमधि निरयायि ततः परं त्रिंशदधिक्यतुःशतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरर्थकीकृत्य तदीयप्रतिज्ञा लोपुं न शक्नोति।

XVIII यस्मात् सम्पदधिकारो यदि व्यवस्थाया भवति तर्हि प्रतिज्ञाया न भवति किन्त्वीश्वरः प्रतिज्ञाया तदधिकारित्वम् एब्राहीमे ददात्।

XIX तर्हि व्यवस्था किम्भूता? प्रतिज्ञा यस्मै प्रतिश्रुता तस्य सन्तानस्यागमनं यावद् व्यभियारनिवारणार्थं व्यवस्थापि दत्ता, सा य दूतैराज्ञापिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता या।

XX नैकस्य मध्यस्थो विद्यते किन्त्वीश्वर अेक अवे।

XXI तर्हि व्यवस्था किम् ईश्वरस्य प्रतिज्ञानां विरुद्धा? तत्र भवतु। यस्माद् यदि सा व्यवस्था ञ्जवनदानेसमर्था भविष्यत् तर्हि व्यवस्थयैव पुण्यलाभोऽभविष्यत्।

XXII किन्तु यीशुप्रीष्टे यो विश्वासस्तत्सम्बन्धियाः प्रतिज्ञायाः इहं यद् विश्वासिलोकेभ्यो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता सर्वान् पापाधीनान् गणयति।

XXIII अतरेव विश्वासस्यानागतसमये वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा एवारक्ष्यामहे।

XXIV एतन् वयं यद् विश्वासेन सपुण्यीभवामस्तदर्थं प्रीष्टस्य समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रथोऽस्माकं विनेता बभूव।

XXV किन्त्वधुनागते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरनधीना अभवाम।

XXVI प्रीष्टे यीशौ विश्वसनात् सर्व्वे यूयम् ईश्वरस्य सन्ताना जाताः।

XXVII यूयं यावन्तो लोकाः प्रीष्टे मञ्जिता अभवत सर्व्वे प्रीष्टे परिहितवन्तः।

XXVIII अतो युष्मन्मध्ये यिद्धिद्यूनानिनो दसिस्वतन्त्रयो यौषापुरुषयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति; सर्व्वे यूयं प्रीष्टे यीशावेक अवे।

XXIX किञ्च यूयं यदि प्रीष्टस्य भवथ तर्हि सुतराम् एब्राहीमः सन्तानाः प्रतिज्ञाया सम्पदधिकारिणाश्चाह्वे।

IV

I अहं वदामि सम्प्रदधिकारी यावद् बालस्तिष्ठति तावत् सर्व्वस्वस्याधिपतिः सन्नपि स दासात् केनापि विषयेषु न विशिष्यते

II किन्तु पित्रा निरूपितं समयं यावत् पालकानां धनाध्यक्षाणाञ्च निध्नस्तिष्ठति।

III तद्द्वयं वयमपि बाल्यकाले दासा एव संसारस्याक्षरमालाया अधीना आस्महे।

IV अनन्तरं समये सम्पूर्णातां गतवति व्यवस्थाधीनानां भोग्यनार्थम्

V अस्माकं पुत्रत्वप्राप्त्यर्थञ्चेश्वरः स्त्रिया ज्ञातं व्यवस्थाया अधिनीभूतञ्च स्वपुत्रं प्रेषितवान्।

VI यूयं सन्ताना अभवत तत्कारणाद् ईश्वरः स्वपुत्रस्यात्मानां युष्माकम् अन्तःकरणानि प्रक्षितवान् स यात्मा पितः पितरित्याह्वानं कारयति।

VII अत एदानीं यूयं न दासाः किन्तुः सन्ताना एव तस्मात् सन्तानत्वाय्य प्रीष्टेनेश्वरीयसम्प्रदधिकारिणोऽप्याध्वे।

VIII अपरञ्च पूर्व्वं यूयम् ईश्वरं न ज्ञात्वा ये स्वभावतोऽनीश्वरास्तेषां दासत्वेऽतिष्ठत।

IX एदानीम् ईश्वरं ज्ञात्वा यदि वेश्वरेण ज्ञाता यूयं कथं पुनस्तानि विड्वानि तुय्यहानि याक्षराणि प्रति परावर्तितुं शक्नुथ? यूयं किं पुनस्तेषां दासा भवितुमिच्छथ?

X यूयं द्विवसान् मासान् तिथीन् संवत्सराञ्च सम्मन्यध्वे।

XI युष्मदर्थं मया यः परिश्रमोऽकारि स विड्वो ज्ञात एति युष्मानध्यहं विभेमि।

XII हे भ्रातरः, अहं यादृशोऽस्मि यूयमपि तादृशा भवतेति प्रार्थये यतोऽहमपि युष्मत्तुल्योऽहमव युष्मान्निर्मम किमपि नापराद्धं।

XIII पूर्व्वमहं कलेवरस्य दौर्बल्येन युष्मान् सुसंवाहम् अज्ञापयमिति यूयं ज्ञानीथा।

XIV तदानीं मम परीक्षकं शारीरकलेशं दृष्ट्वा यूयं माम् अवज्ञाय ऋतीयितवन्तस्तन्नहि किन्त्वीश्वरस्य दूतमिव साक्षात् प्रीष्ट यीशुमिव वा मां गृहीतवन्तः।

XV अतस्तदानीं युष्माकं या धन्यताभवत् सा क्व गता? तदानीं यूयं यदि स्वेषां नयनान्युत्पाट्य मह्यं दातुम् अशक्यत तर्हि तद्यक्यकरिष्यतेति प्रमाणम् अहं वदामि।

XVI साम्प्रतमहं सत्यवादित्वात् किं युष्माकं रिपु ज्ञातोऽस्मि?

XVII ते युष्मत्कृते स्पृहन्ते किन्तु सा स्पृह्या कुत्सिता यतो यूयं तानधि यत् स्पृह्यध्वं तदर्थं ते युष्मान् पृथक् कर्तुम् इच्छन्ति।

XVIII केवलं युष्मत्समीपे ममोपस्थितिसमये तन्नहि, किन्तु सर्व्वदिवे भद्रमधि स्पृह्यन्ं भद्रं।

XIX हे मम बालकाः, युष्मदन्त यावत् प्रीष्टो मूर्तिमान् न भवति तावद् युष्मत्कारणात् पुनः प्रसववेदनेव मम वेदना जायते।

XX अहमिदानीं युष्माकं सन्निधिं गत्वा स्वरान्तरेण युष्मान् सम्भाषितुं कामये यतो युष्मानधि व्याकुलोऽस्मि।

XXI हे व्यवस्थाधीनताकाङ्क्षिणः यूयं किं व्यवस्थाया वयनं न गृह्णीथ?

XXII तन्मां वदता विभितमास्ते, एब्राहीमो द्वौ पुत्रावासाते तयोरेको दास्यां द्वितीयश्च पत्न्यां ज्ञातः।

XXIII तयो यौ दास्यां ज्ञातः स शारीरिकनियमेन जज्ञे यश्च पत्न्यां ज्ञातः स प्रतिज्ञया जज्ञे।

XXIV एदमाभ्यान् दृष्टन्तस्वर्षां ते द्वे योषितावीश्वरीयसन्धी तयोरेका सीनयपर्व्वताद् उत्पन्ना दासजन्मित्री य सा तु ङाञ्जिरा।

XXV यस्माद् ङाञ्जिराशब्देनारवदेशस्थसीनयपर्व्वतो बोध्यते, सा य वर्त्तमानाया यिज्ञालम्बुर्थाः सदृशी। यतः स्वबालैः सङ्घिता सा दासत्व आस्ते।

XXVI किन्तु स्वर्गीया यिज्ञालम्बुरी पत्नी सर्व्वेषाम् अस्माकं माता यास्ते।

XXVII यादृशं विभितम् आस्ते, "वन्ध्ये सन्तानहीने त्वं स्वरं जयजयं कुरु। अप्रसूते त्वयोव्लासो जयाशब्दश्च गीयतां। यत एव सनाथाया योषितः सन्तते र्गणात् अनाथा या भवेन्नारी तद्यपत्यानि भूरिशः॥"

XXVIII हे भ्रातृगण, एमहाङ्क एव वयं प्रतिज्ञया ज्ञाताः सन्तानाः।

XXIX किन्तु तदानीं शारीरिकनियमेन ज्ञातः पुत्रो यद्द्वे आत्मिकनियमेन ज्ञातं पुत्रम् उपाद्रवत् तथाधुनापि।

XXX किन्तु शास्त्रे किं लिपितं? "त्वम् एमां दासीं तस्याः पुत्रञ्चापसारय यत अेष दासीपुत्रः पत्नीपुत्रेण समं नोत्तराधिकारी भविष्यतीति।"

XXXI अतएव हे भ्रातरः, वयं दास्याः सन्ताना न भूत्वा पात्न्याः सन्ताना भवामः।

V

I श्रीष्टोऽस्मभ्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तवान् यूयं तत्र स्थिरास्तिष्ठत दासत्वयुगेन पुनर्न निबध्यध्वं।

II पश्यतां हं पौलो युष्मान् वदामि यद्दि छिन्नत्वयो भवथ तर्हि श्रीष्टेन किमपि नोपकारिष्यध्वे।

III अपरं यः कश्चित् छिन्नत्वग् भवति स कृत्स्नव्यवस्थायाः पालनम् ईश्वराय धारयतीति प्रमाणां ददामि।

IV युष्माकं यावन्तो लोका व्यवस्थया सपुण्यो भवितुं येष्टन्ते ते सर्वे श्रीष्टाद् भ्रष्टा अनुग्रहात् पतिताश्च।

V यतो वयम् आत्मना विश्वासात् पुण्यलाभाशासिद्धं प्रतीक्षामहे।

VI श्रीष्टे योशौ त्वच्छेदात्वच्छेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेम्ना सङ्गो विश्वास एव गुणयुक्तः।

VII पूर्वं यूयं सुन्दरम् अधावत किन्त्विदानीं केन बाधां प्राप्य सत्यतां न गृह्णीथ?

VIII युष्माकं सा मतिर्युष्मदाह्वानकारिणो ईश्वरात् ज्ञाता।

IX विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिण्वेन ज्ञस्यते।

X युष्माकं मतिर्विकारं न गमिष्यतीत्यहं युष्मानधि प्रभुनाशंसः; किन्तु यो युष्मान् विचारयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं दण्डं प्राप्स्यति।

XI परन्तु हे भ्रातरः, यद्यत् एदानीम् अपि त्वच्छेदं प्रचारयेयं तर्हि कुत उपद्रवं भुञ्जिय? तद्कृते कुशं निर्बर्धाम् अभविष्यत्।

XII ये जना युष्माकं याञ्छ्वयं जनयन्ति तेषां छेदनमेव मयाभिलष्यते।

XIII हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आहूता आध्वे किन्तु तत्स्वातन्त्र्यद्वारेण शारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशतु। यूयं प्रेम्ना परस्परं परियर्थां कुरुध्वं।

XIV यस्मात् त्वं समीपवासिनि स्ववत् प्रेमं कुर्यां एत्येकाज्ञा कृत्स्नाया व्यवस्थायाः सारसंग्रहः।

XV किन्तु यूयं यद्दि परस्परं दंडश्यध्वे ऽशाश्यध्वे य तर्हि युष्माकम् अकोऽन्येन यत्र ग्रस्यते तत्र युष्माभिः सावधानैर्भवितव्यं।

XVI अहं ब्रवीमि यूयम् आत्मिकायारं कुरुत शारीरिकाभिलाषं मा पुरयत।

XVII यतः शारीरिकाभिलाष आत्मनो विपरीतः, आत्मिकाभिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोरुभयोः परस्परं विरोधो विद्यते तेन युष्माभि र्यद् अभिलष्यते तत्र कर्तव्यं।

XVIII यूयं यथात्मना विनीयध्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवथ।

XIX अपरं परदारगमनं वेश्यागमनम् अशुचिता कामुकता प्रतिमापूजनम्।

XX छन्दर्जालं शत्रुत्वं विवाहोऽन्तर्ज्वलनं क्रोधः कलहोऽनेक्यं।

XXI पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनि स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कर्माणि सन्ति। पूर्वं यद्भवत् मया कथितं तद्भवत् पुनरपि कथ्यते ये जना अंतादृशानि कर्माण्यायरन्ति तैरीश्वरस्य राज्येऽधिकारः कदापि न लाप्स्यते।

XXII किञ्च प्रेमानन्दः शान्तिश्चिरसङ्घिष्युता छित्तैषिता भद्रत्वं विश्वास्याता तितिक्षा।

XXIII परिमितभोजित्वमित्यादीन्यात्मनः फलानि सन्ति तेषां विरुद्धा कापि व्यवस्था नहि।

XXIV ये तु श्रीष्टस्य लोकास्ते रिपुभिरभिलाषैश्च सङ्घितं शारीरिकभावं कुशे निहतवन्तः।

XXV यद्दि वयम् आत्मना ञ्जवामस्तर्ह्यात्मिकायारोऽस्माभिः कर्तव्यः,

XXVI दुर्पः परस्परं निर्भर्त्सनं द्वेषश्चास्माभिर्न कर्तव्यानि।

VI

I हे भ्रातरः, युष्माकं कश्चिद् यद्दि कस्मिंश्चित् पापे पतति तर्ह्यात्मिकभावयुक्तेर्युष्माभिस्तितिक्षाभावं विधाय स पुनरुत्थाप्यतां यूयमपि यथा तादृक्परीक्षायां न पतथ तथा सावधाना भवता।

II युष्माकम् अङ्कैको जनः परस्य भारं वहत्वनेन प्रकारेण श्रीष्टस्य विधिं पालयत।

III यद्दि कश्चान् क्षुद्रः सन् स्वं महान्तं मन्यते तर्हि तस्यात्मवञ्चनां ज्ञायते।

IV अत अेकैकेन जनेन स्वकीयकर्मणः परीक्षा क्रियतां तेन परं नालोक्य केवलम् आत्मालोकनात् तस्य श्लघा सम्भविष्यति।

V यत अेकैकोे जनेन स्वकीयं भारं वक्ष्यति।

VI यो जनो धर्मापदेशं लभते स उपदेशारं स्वीयसर्वसम्पत्ते भागिनं करोतु।

VII युष्माकं भ्रान्तिर्न भवतु, ईश्वरो नोपलसितव्यः, येन यद् बीजम् उच्यते तेन तज्ज्जातं शस्यं कर्त्तव्यते।

VIII स्वशरीरार्थं येन बीजम् उच्यते तेन शरीराद् विनाशज्ञं शस्यं लप्स्यते किन्वात्मनः कृते येन बीजम् उच्यते तेनात्मतोऽनन्तञ्च वितरणं शस्यं लप्स्यते।

IX सत्कर्मकरणोऽस्माभिरश्रान्तैर्भवितव्यं यतोऽकलान्तौस्तिष्ठद्विरस्माभिरुपयुक्तसमये तत् इलानि लप्स्यन्ते।

X अतो यावत् समयस्तिष्ठति तावत् सर्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेशमवासिनः प्रत्यस्माभिर्हिंताचारः कर्त्तव्यः।

XI हे भ्रातरः, अहं स्वहस्तेन युष्मान् प्रति क्रियद्द्रष्टुं पत्रं लिपितवान् तद् युष्माभिर्दृश्यतां।

XII ये शारीरिकविषये सुदृश्या भवितुमिच्छन्ति ते यत् प्रीष्टस्य कुशस्य कारणाद्दुपद्रवस्य भागिनो न भवन्ति केवलं तदर्थं त्वच्छेदे युष्मान् प्रवर्त्तयन्ति।

XIII ते त्वच्छेदग्राहणोऽपि व्यवस्थां न पालयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् श्लाघालाभार्थं युष्माकं त्वच्छेदम् ण्छन्ति।

XIV किन्तु येनाहं संसाराय हतः संसारोऽपि मह्यं हतस्तदस्मत्प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य कुशं विनान्यत्र कुत्रापि मम श्लाघनं कदापि न भवतु।

XV प्रीष्टे यीशौ त्वच्छेदात्त्वच्छेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव गुणयुक्ता।

XVI अपरं यावन्तो लोका अेतस्मिन् मार्गे यरन्ति तेषाम् ईश्वरीयस्य कृत्स्नस्यैसायेलश्च शान्तिर्दयालाभश्च भूयात्।

XVII एतः परं कोऽपि मां न क्लिश्नातु यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य यिहानि धारये।

XVIII हे भ्रातरः अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्थेयात् तथास्तु।

ઇફિસિય: પત્ર

I ઈશ્વરસ્વેચ્છયા યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રેરિત: પૌલ ઇફિષનગરસ્થાન્ પવિત્રાન્ ખ્રીષ્ટયીશૌ વિશ્વાસિનો લોકાન્ પ્રતિ પત્રં લિખતિ।

II અસ્માકં તાતસ્વેશ્વરસ્ય પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય ચાનુગ્રહઃ શાન્તિશ્ચ યુષ્માસુ વર્તતાં।

III અસ્માકં પ્રભો યીશૌ: ખ્રીષ્ટસ્ય તાત ઈશ્વરો ધન્યો ભવતુ: યત: સ ખ્રીષ્ટેનાસ્મભ્યં સર્વમ્ આધ્યાત્મિકં સ્વર્ગીયવરં દત્તવાન્।

IV વયં યત્ તસ્ય સમક્ષં પ્રેમ્ના પવિત્રા નિષ્કલઙ્કાશ્ચ ભવામસ્તદર્થં સ જગત: સૃષ્ટે પૂર્વ્વં તેનાસ્માન્ અભિરોચિતવાન્, નિજાભિલષિતાનુરોધાચ્ચ

V યીશુના ખ્રીષ્ટેન સ્વસ્ય નિમિત્તં પુત્રત્વપદેડસ્માન્ સ્વકીયાનુગ્રહસ્ય મહત્ત્વસ્ય પ્રશંસાર્થં પૂર્વ્વં નિયુક્તવાન્।

VI તસ્માદ્ અનુગ્રહાત્ સ યેન પ્રિયતમેન પુત્રેણાસ્માન્ અનુગૃહીતવાન્,

VII વયં તસ્ય શોણિતેન મુક્તિમ્ અર્થત: પાપક્ષમં લબ્ધવન્ત:।

VIII તસ્ય ચ ઈદ્દશોડનુગ્રહનિધિસ્તસ્માત્ સોડસ્મભ્યં સર્વ્વવિધં જ્ઞાનં બુદ્ધિઞ્ચ બાહુલ્યરૂપેણ વિતરિતવાન્।

IX સ્વર્ગપૃથિવ્યો ર્થદદ્ વિદ્યતે તત્સર્વ્વં સ ખ્રીષ્ટે સંગ્રહીષ્યતીતિ હિતૈષિણા।

X તેન કૃતો યો મનોરથ: સમ્પૂર્ણતાં ગતવત્સુ સમયેષુ સાધયિતવ્યસ્તમધિ સ સ્વકીયાભિલાષસ્ય નિગૂઢે ભાવમ્ અસ્માન્ જ્ઞાપિતવાન્।

XI પૂર્વ્વં ખ્રીષ્ટે વિશ્વાસિનો યે વયમ્ અસ્મત્તો યત્ તસ્ય મહિમ્ન: પ્રશંસા જાયતે,

XII તદર્થં ય: સ્વકીયેચ્છાયા: મન્ત્રણાત: સર્વ્વાણિ સાધયતિ તસ્ય મનોરથાદ્ વયં ખ્રીષ્ટેન પૂર્વ્વં નિરૂપિતા: સન્તોડધિકારિણો જાતા:।

XIII યૂયમપિ સત્યં વાક્યમ્ અર્થતો યુષ્મત્પરિત્રાણસ્ય સુસંવાદં નિશમ્ય તસ્મિન્નેવ ખ્રીષ્ટે વિશ્વસિતવન્ત: પ્રતિજ્ઞાતેન પવિત્રેણાત્મના મુદ્રયેવાહ્નિતાશ્ચ।

XIV યતસ્તસ્ય મહિમ્ન: પ્રકાશાય તેન ક્રીતાનાં લોકાનાં મુક્તિ યાવન્ન ભવિષ્યતિ તાવત્ સ આત્માસ્માકમ્ અધિકારિત્વસ્ય સત્યહ્કારસ્ય પણસ્વરૂપો ભવતિ।

XV પ્રભૌ યીશૌ યુષ્માકં વિશ્વાસ: સર્વ્વેષુ પવિત્રલોકેષુ પ્રેમ યાસ્ત ઇતિ વાર્તાં શ્રુત્યાહમપિ

XVI યુષ્માનધિ નિરન્તરમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદન્ પ્રાર્થનાસમયે ય યુષ્માન્ સ્મરન્ વરમિમં યાચામિ।

XVII અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય તાતો ય: પ્રભાવાકર ઈશ્વર: સ સ્વકીયતત્ત્વજ્ઞાનાય યુષ્મભ્યં જ્ઞાનજનકમ્ પ્રકાશિતવાક્યબોધકઆત્માનં દેયાત્।

XVIII યુષ્માકં જ્ઞાનચક્ષૂષિ ય દીપ્તિયુક્તાનિ કૃત્વા તસ્યાહ્વાનં કીદ્દશ્યા પ્રત્યાશયા સમ્બલિતં પવિત્રલોકાનાં મધ્યે તેન દત્તોડધિકાર: કીદ્દશ: પ્રભાવનિધિ વિશ્વાસિષુ ચાસ્માસુ પ્રકાશમાનસ્ય

XIX તદીયમહાપરાક્રમસ્ય મહત્ત્વં કીદ્દગ્ અનુપમં તત્ સર્વ્વં યુષ્માન્ જ્ઞાપયતુ।

XX યત: સ યસ્યા: શક્ત: પ્રબલતાં ખ્રીષ્ટે પ્રકાશયન્ મૂતગણમધ્યાત્ તમ્ ઉત્થાપિતવાન્,

XXI અધિપતિત્વપદં શાસનપદં પરાક્રમો રાજત્વઞ્ચેતિનામાનિ યાવન્તિ પદાનીહ લોકે પરલોકે ય વિદ્યન્તે તેષાં સર્વ્વેષામ્ ઊદ્દેધ્વે સ્વર્ગં નિજદક્ષિણપાર્શ્વે તમ્ ઉપવેશિતવાન્,

XXII સર્વ્વાણિ તસ્ય ચરણયોરધો નિહિતવાન્ યા સમિતિસ્તસ્ય શરીરં સર્વ્વત્ર સર્વ્વેષાં પૂરયિતુ: પૂરકઞ્ચ ભવતિ તં તસ્યા મૂર્દ્ધાનં કૃત્વા

XXIII સર્વ્વેષામ્ ઉપર્યુપરિ નિયુક્તવાંશ્ચ સૈવ શક્તિરસ્માસ્વપિ તેન પ્રકાશયતો

II

I પુરા યૂયમ્ અપરાધૈ: પાપૈશ્ચ મૃતા: સન્તસ્તાન્યાચરન્ત ઇહલોકસ્ય સંસારાનુસારેણાકાશરાજ્યસ્યાધિપતિમ્

II અર્થત: સામ્પ્રતમ્ આજ્ઞાલક્ષિવંશેષુ કર્મકારિણામ્ આત્માનમ્ અન્વવ્રજત।

III તેષાં મધ્યે સર્વ્વં વયમપિ પૂર્વ્વં શરીરસ્ય મનસ્કામનાયાઞ્ચોક્ષાં સાધયન્ત: સ્વશરીરસ્યાભિલાષાન્ આચરામ સર્વ્વેન્ન્ય ઇવ ય સ્વભાવત: ક્રીધભજનાન્યભવામા

- IV किन्तु करुणानिधिरीश्वरो येन मडाप्रोम्नास्मान् दयितवान्
 V तस्य स्वप्नेनो बाहुल्याद् अपराधैर् मृतानप्यस्मान् प्रीष्टेन सह ञ्जितवान् यतोऽनुग्रहाद् यूयं परित्राणं प्राप्ताः।
 VI स य प्रीष्टेन यीशुनास्मान् तेन सार्द्धम् उत्थापितवान् स्वर्ग उपवेशितवांश्च।
 VII एतत् स प्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भाविद्युगेषु स्वकीयानुग्रहस्यानुपमं निधिं प्रकाशयितुम् इच्छति।
 VIII यूयम् अनुग्रहाद् विश्वासेन परित्राणं प्राप्ताः, तस्य युष्मन्मूलकं नहि किन्त्वीश्वरस्यैव दानं,
 IX तत् कर्मणां फलम् अपि नहि, अतः केनापि न श्लाघितव्यं।
 X यतो वयं तस्य कार्यं प्राग् ईश्वरेण निरूपिताभिः सत्क्रियाभिः कालयापनाय प्रीष्टे यीशौ तेन मृष्टाश्च।
 XI पुरा जन्मना भिन्नजातीया इस्तकृतं त्वकण्डं प्राप्ये लोकिश्चाच्छिन्नत्वय एतिनाम्ना ज्ञाता ये यूयं ते र्मुष्माभिरिदं स्मर्त्तव्यं
 XII यत् तस्मिन् समये यूयं प्रीष्टाद् भिन्ना एसायेललोकानां सहवासाद् दूरस्थाः प्रतिज्ञासम्बलितनियमानां बहिः स्थिताः सन्तो निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्वम् एति।
 XIII किन्त्वधुना प्रीष्टे यीशावाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्तिनो यूयं प्रीष्टस्य शोषितेन निकटवर्तिनोऽभवता।
 XIV यतः स अवेवास्माकं सन्धिः स द्वयम् अकीकृतवान् शत्रुताऽपिषीं मध्यवर्तिनीं प्रभेदकमितिं भग्नवान् एडाज्ञायुक्तं विधिशास्त्रं स्वशरीरेण लुप्तवांश्च।
 XV यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् अकं नुतनं मानवं कर्तुं
 XVI स्वकीयकुशे शत्रुतां निहत्य तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयो द्वयोरीश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चतवान्।
 XVII स यागत्य दूरवर्तिनो युष्मान् निकटवर्तिनो ऽस्मांश्च सन्धे मङ्गलवार्तां ज्ञापितवान्।
 XVIII यतस्तस्माद् उलयपक्षीया वयम् अकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः।
 XIX अत एदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकेः सहवासिन ईश्वरस्य वेश्मवासिनश्चाध्वे।
 XX अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिमूलस्वर्पास्तत्र यूयं तस्मिन् मूले निगीयध्वे तत्र य स्वयं यीशुः प्रीष्टः प्रधानः कोषास्थप्रस्तरः।
 XXI तेन कृत्स्ना निर्मितः संग्रथ्यमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वर्द्धते।
 XXII यूयमपि तत्र संग्रथ्यमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथ।

III

- I अतो डेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं यीशुप्रीष्टस्य बन्दी यः सोऽहं पौलो ब्रवीमि।
 II युष्मदर्थम् ईश्वरेण मह्यं दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिरश्रावीति मन्ये।
 III अर्थतः पूर्व मया संक्षेपेण यथा लिपितं तथाहं प्रकाशितवाक्येनेश्वरस्य निगूढं भावं ज्ञापितोऽभवाम्।
 IV अतो युष्माभिरस्तत् पठित्वा प्रीष्टमधि तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोक्त्यते।
 V पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्;
 VI अर्थत ईश्वरस्य शक्तः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेण यो वरो मह्यम् अदायि तेनाहं यस्य सुसंवाहस्य परिचारकोऽभवम्,
 VII तद्वारा प्रीष्टेन भिन्नजातीया अन्यैः सार्द्धम् अेकाधिकारा अेकशरीरा अेकस्याः प्रतिज्ञाया अंशिनश्च भविष्यन्तीति।
 VIII सर्वेषां पवित्रलोकानां क्षुद्रतमाय मह्यं वरोऽयम् अदायि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणनिधेः प्रीष्टस्य मङ्गलवार्तां प्रचारयामि,
 IX कालावस्थातः पूर्वस्माद्य यो निगूढभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वान् ज्ञापयामि।
 X यत ईश्वरस्य नानाऽयं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या स्वर्गे प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाशयते तदर्थं स यीशुना प्रीष्टेन सर्वैषि सृष्टवान्।
 XI यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यञ्च

- XII प्राप्तवन्तस्तमस्माकं प्रभुं यीशुं प्रीष्टमधि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनोरथं कृतवान्।
 XIII अतोऽहं युष्मन्निमित्तं दुःखभोगेन क्लान्तिं यत्र गच्छामीति प्रार्थये यतस्तदेव युष्माकं गौरवां
 XIV अतो हेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नाम्ना विख्यातस्तम्
 XV अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं ज्ञानुनी पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रार्थये।
 XVI तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां।
 XVII प्रीष्टस्तु विश्वासेन युष्माकं हृदयेषु निवसतु। प्रेमणि युष्माकं बद्धमूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च भवतु।
 XVIII एतथं प्रथ्यताया दीर्घताया गभीरताया उच्यतायाश्च बोधाय सर्वैः पवित्रलोकैः प्राप्यं सामर्थ्यं युष्माभिर्लभ्यतां,
 XIX ज्ञानातिरिक्तं प्रीष्टस्य प्रेम ज्ञायताम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धिर्भवतु या
 XX अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तथा सर्वातिरिक्तं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनात्क्रातिक्रमितुं यः शक्नोति
 XXI प्रीष्टयीशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवाद्यो भवतु। एति।

IV

- I अतो बन्दिदं प्रभो नाम्ना युष्मान् विनये यूयं येनाह्वानेनाहूतास्तदुपयुक्तउपेय।
 II सर्वथा नम्रतां मृदुतां तितिक्षां परस्परं प्रभ्ना सखिष्युताञ्चायरता
 III प्रणयबन्धनेन यात्मन ऐक्यं रक्षितुं यतध्वां।
 IV यूयम् ऐकशरीरा ऐकात्मानश्च तद्धृद् आह्वानेन यूयम् ऐकप्रत्याशाप्राप्तये समाहूताः।
 V युष्माकम् ऐकः प्रभुरेको विश्वास ऐकं मञ्जुं, सर्वेषां तातः
 VI सर्वापरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती यैक ईश्वर आस्ते।
 VII किन्तु प्रीष्टस्य दानपरिमाणानुसाराद् अस्माकम् ऐकैकस्मै विशेषो वरोऽद्ययि।
 VIII यथा लिपितम् आस्ते, "उर्द्ध्वम् आरुह्य जेतृन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत्। ततः स मनुजैर्भ्योऽपि स्वीयान् व्यभ्राणयद् वरान्॥"
 IX उर्द्ध्वम् आरुह्येतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीरुपं सर्वाधिःस्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्;
 X यश्चावतीर्णवान् स अत्र स्वर्गाणाम् उपर्युपर्यङ्गिभूतवान् यतः सर्वाणि तेन पूरयितव्यानि।
 XI स अत्र य कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवाद्यप्रयारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान्।
 XII यावद् वयं सर्वे विश्वासस्येश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य यैक्यं सम्पूर्णं पुरुषार्थञ्चार्थतः प्रीष्टस्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्नुमस्तावत्
 XIII स परियर्थाकर्मसाधनाय प्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठायै य पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम् उपायं निश्चितवान्।
 XIV अतःअत्रेव मानुषाणां यातुरीतो भ्रमकधूर्ततायाश्लेषाद्य ज्ञातेन सर्वेण शिक्षावायुना वयं यद् बालका एव द्रोलायमाना न भ्राम्याम एत्यस्माभिर् यतितव्यं,
 XV प्रेम्ना सत्यताम् आयरद्धिः सर्वविषये प्रीष्टम् उद्दिश्य वृद्धितव्यञ्च, यतः स मूर्खा,
 XVI तस्माद्यैकैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरिमाणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्मिलने य ज्ञाते प्रेम्ना निष्ठां लभमानं कृत्स्नं शरीरं वृद्धिं प्राप्नोति।
 XVII युष्मान् अहं प्रभुनेहं ब्रवीम्यादिशाभि य, अन्ये लिन्नज्जातीया एव यूयं पून मयिरता।
 XVIII यतस्ते स्वमनोमायाम् आयरन्त्यान्तरिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्याय्य तिमिरावृतबुद्धय ईश्वरीयज्ज्वलनस्य बगीर्भूताश्च भवन्ति,
 XIX स्वान् चैतन्यशून्यान् कृत्वा य लोभेन सर्वविधाशौचायरणाय लम्पटतायां स्वान् समर्पितवन्तः।
 XX किन्तु यूयं प्रीष्टे न तादृशं परिचितवन्तः,
 XXI यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुतो लभ्या तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति मन्ये।
 XXII तस्मात् पूर्वंकालिकारकारी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषैर् नश्यति तं त्यक्त्वा युष्माभिर् मानसिकभावो नूतनीकर्तव्यः,

XXIII यो नवपुरुष ईश्वरानुरूपेण पुण्येन सत्यतासहितेन

XXIV धार्मिकत्वेन य सृष्टः स अत्र परिधातव्यश्च

XXV अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह सत्यालापं कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गा भवामः।

XXVI अपरं क्रोधे ज्ञाते पापं मा कुरुध्वम्, अशान्ते युष्माकं रोषेसूच्यांस्तं न गच्छतु।

XXVII अपरं शयताने स्थानं मा दत्ता

XXVIII योरः पुनश्चैर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्ज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां सद्गत्या परिश्रमं करोतु।

XXIX अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदावापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो जायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठायै इलदायक आलापो युष्माकं भवतु।

XXX अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणात्मना मुद्रयाङ्किता अभवत तं शोकात्नितं मा कुरुत।

XXXI अपरं कटुवाक्यं रोषः कोषः कलहो निन्दा सर्वविधद्वेषश्चैतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु।

XXXII यूयं परस्परं हितैषिणः कोमलान्तःकरणाश्च भवता अपरम् ईश्वरः प्रीष्टेन यद्दद् युष्माकं दोषान् क्षमितवान् तद्दद् यूयमपि परस्परं क्षमध्वं।

V

I अतो यूयं प्रियबालका एवेश्वरस्यानुकारिणो भवत,

II प्रीष्टे एव प्रेमायारं कुरुत य, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं विनिमयेन यात्मनिवेदनं कृत्वा ग्राह्यसुगन्धार्यकम् उपहारं बलिञ्चेश्वराय दत्तवान्।

III किन्तु वेश्यागमनं सर्वविधाशौचक्रिया लोभश्चैतेषाम् उच्यारणमपि युष्माकं मध्ये न भवतु, अतदेव पवित्रलोकानाम् उचितं।

IV अपरं कुत्सितालापः प्रलापः श्लेषोक्तिश्च न भवतु यत अता-यनुयितानि किन्तु ईश्वरस्य धन्यवाद्यो भवतु।

V वेश्यागाम्यशौचायारी देवपूजक एव गण्यो लोभी यैतेषां कोषि प्रीष्टस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये क्मध्यधिकारं न प्राप्स्यतीति युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।

VI अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तादृगायारहेतोरनाज्ञाग्राहिषु लोकेश्वरस्य कोपो वर्तते।

VII तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो न भवता।

VIII पूर्व यूयम् अन्धकारस्वप्ना आध्वं किन्त्विदानीं प्रभुना दीप्तिस्वप्ना भवथ तस्माद् दीपतेः सन्ताना एव समायरता।

IX दीपते र्यत् इलं तत् सर्वविधहितैषितायां धर्मं सत्यालापे य प्रकाशते।

X प्रभवे यद् रोयते तत् परीक्षध्वं।

XI यूयं तिमिरस्य विङ्कलकर्माणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां द्रोषित्वं प्रकाशयत।

XII यतस्ते लोका रहमि यद् यद् आचरन्ति तदुच्यारणम् अपि लज्जालज्जकं।

XIII यतो दीप्त्या यद् यत् प्रकाश्यते तत् तथा यकास्यते यस्य यकास्ति तद् दीप्तिस्वप्नं भवति।

XIV अतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, "हे निर्दित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यश्चोत्थितं कुणं तत्कृते सूच्यवत् प्रीष्टः स्वयं त्वां द्योतयिष्यति।"

XV अतः सावधाना भवत, अज्ञाना एव माचरत किन्तु ज्ञानिन एव सतर्कम् आचरत।

XVI समयं बहुमूल्यं गणायध्वं यतः काला अल्पाः।

XVII तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तदवगता भवत।

XVIII सर्वनाशजन्केन सुरापानेन मत्ता मा भवत किन्त्वात्मना पूर्यध्वं।

XIX अपरं गीतैर्गानैः पारमार्थिककीर्तनैश्च परस्परम् आलपन्तो मनसा सार्द्धं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वाद्यत य।

XX सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्प्रभो यीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वरं धन्यं वदत।

XXI यूयम् ईश्वराद् भिताः सन्त अन्येऽपरेषां वशीभूता भवत।

- XXII हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशज्ञता भवता
- XXIII यतः श्रीष्टो यद्गतं समिते मूर्द्धा शरीरस्य त्राता य भवति तद्गतं स्वामी योषितो मूर्द्धा
- XXIV अतः समिति र्यद्गतं श्रीष्टस्य वशीभूता तद्गद् योषिद्धिरपि स्वस्वस्वामिनो वशता स्वीकर्त्तव्या
- XXV अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं श्रीष्ट एव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं
- XXVI स श्रीष्टोऽपि समितौ प्रीतवान् तस्याः कृते य स्वप्राणान् त्यक्तवान् यतः स वाक्ये जलमज्जनेन तां पारिष्कृत्य पावयितुम्
- XXVII अपरं तिलकवल्यादिविडीनां पवित्रां निष्कलङ्काञ्च तां समितिं तेजस्विनीं कृत्वा स्वहस्ते समर्पयितुञ्चाभिलषितवान्
- XXVIII तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषिति प्रेमकराणां पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते तेनात्मप्रेम क्रियते।
- XXIX डोऽपि कदापि न स्वकीयां तनुम् ऋतीयितवान् किन्तु सर्वे तां विभ्रति पुष्पान्ति या श्रीष्टोऽपि समितिं प्रति तद्देव करोति,
- XXX यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि य भवामः।
- XXXI अेतदर्थं मानवः स्वमातापितरोः परित्यज्य स्वभाभ्यायाम् आसंक्षयति तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः।
- XXXII अेतन्निगूढवाक्यं गुरुतरं मया य श्रीष्टसमिती अधि तद् उच्यते।
- XXXIII अतश्चैव युष्माकम् अेकैको ज्ञन आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भाय्यापि स्वामिनं समादर्तुं यततां।

VI

- I हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराज्ञाग्राहिणो भवत यतस्तत् न्याय्यां
- II त्वं निजपितरं मातरञ्च सम्मन्यस्वेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः
- III कुलस्तस्मात् तव कल्याणं देशे य दीर्घकालम् आयुर्भविष्यतीति।
- IV अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्यादेशाभ्यां तान् विनयता
- V हे दासाः, यूयं श्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कम्पान्विताश्च भूत्वा सरलान्तःकरणैरैडिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत।
- VI दृष्टिगोचरीयपरिचर्याया मानुषेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु श्रीष्टस्य दासा एव निविष्टमनोभिरीश्वरस्येच्छां साधयत।
- VII मानवान् अनुद्दिश्य प्रभुमेवोद्दिश्य सद्भावेन दास्यकर्म कुरुध्वं
- VIII दासमुक्तयो र्येन यत् सत्कर्म क्रियते तेन तस्य इत्वं प्रभुतो लप्स्यत एति ज्ञानीत या
- IX अपरं हे प्रभवः, युष्माभिर्भर्त्सनं विहाय तान् प्रति न्याय्याचराणां क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृश अेकः प्रभुः स्वर्गो विद्यत एति ज्ञायतां।
- X अधिक्न्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या य बलवन्तो भवता
- XI यूयं यत् शयतानशयलानि निवारयितुं शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जं परिधृध्वं।
- XII यतः केवलं रक्तमांसाभ्याम् एति नडि किन्तु कर्तृत्वपराक्रमयुक्तैस्तिमिरराज्यस्येडलोक्स्याधिपतिभिः स्वर्गोद्धवै दृष्टात्मभिरेव सार्द्धम् अस्माभि र्युद्धं क्रियते।
- XIII अतो हेतो र्यूयं यथा संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि पराजित्य दृढाः स्थातुञ्च शक्यथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जं गृह्णीत।
- XIV वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृङ्खलेन कटिं बद्ध्वा पुण्येन वर्मणाम् वक्ष आच्छाद्य
- XV शान्तेः सुवार्त्तया ज्ञातम् उत्साहं पादुकायुगलं पदे समर्धं तिष्ठत।
- XVI येन य दृष्टात्मनोऽग्निभाषाणान् सर्वाणाम् निर्व्यापयितुं शक्यथ तादृशं सर्वाय्छादकं इत्वं विश्वासं धारयता
- XVII शिरस्त्रं परित्राणम् आत्मनः भङ्गञ्चैश्वरस्य वाक्यं धारयता
- XVIII सर्वसमये सर्वयायनेन सर्वप्रार्थनेन यात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाकाङ्क्षया ज्ञातः सर्वेषां पवित्रलोकानां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं।

ङ्गलिपिनः पत्रं

- I पौलतीमथिनामानौ यीशुप्रीष्टस्य दासौ ङ्गलिपिनगरस्थान् प्रीष्टयीशोः सर्वान् पवित्रलोकान् समितेरध्यक्षान् परियारकांश्च प्रति पत्रं लिपतः।
- II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मभ्यं प्रसादस्य शान्तेश्च भोगं देयास्तां।
- III अहं निरन्तरं निजसर्वप्रार्थनासु युष्माकं सर्वेषां कृते सानन्दं प्रार्थनां कुर्वन्।
- IV यति वारान् युष्माकं स्मरामि तति वारान् आ प्रथमाद् अद्य यावद्।
- V युष्माकं सुसंवाद्यत्वागित्वकारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि।
- VI युष्मन्मध्ये येनोत्तमं कर्म कर्तुम् आरम्भि तेनैव यीशुप्रीष्टस्य दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।
- VII युष्मान् सर्वान् अधि मम तादृशो भावो यथार्थो यतोऽहं कारावस्थायां प्रत्युत्तरकरणे सुसंवाद्यस्य प्रामाण्यकरणे य युष्मान् सर्वान् मया सार्द्धम् अकानुग्रहस्य भागिनो मत्वा स्वहृदये धारयामि।
- VIII अपरम् अहं प्रीष्टयीशोः स्नेहवत् स्नेहेन युष्मान् कीदृशं काङ्क्षामि तदधीश्वरो मम साक्षी विद्यते।
- IX मया यत् प्रार्थ्यते तद् एहं युष्माकं प्रेम नित्यं वृद्धिं गत्वा।
- X ज्ञानस्य विशिष्टानां परीक्षिकायाश्च सर्वविधबुद्धेर्बाहुल्यं कुलतु।
- XI प्रीष्टस्य दिनं यावद् युष्माकं सारल्यं निर्विघ्नत्वञ्च भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय प्रशंसायै य यीशुना प्रीष्टेन पुण्यकुलानां पूर्णता युष्मभ्यं दीयताम् इति।
- XII हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् घटितं तेन सुसंवाद्यप्रचारस्य बाधा नहि किन्तु वृद्धिरेव ज्ञाता तद् युष्मान् ज्ञापयितुं कामयेऽहं।
- XIII अपरम् अहं प्रीष्टस्य कृते बद्धोऽस्मीति राजपुत्र्याम् अन्यस्थानेषु य सर्वेषां निकटे सुस्पष्टम् अभवत्।
- XIV प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरश्च मम बन्धनाद् आश्वासं प्राप्य वृद्धमानेनोत्साहेन निःक्षोभं कथां प्रचारयन्ति।
- XV केचिद् द्वेषाद् विरोधाख्यापरे केचिच्च सद्भावात् प्रीष्टं घोषयन्ति;
- XVI ये विरोधात् प्रीष्टं घोषयन्ति ते पवित्रभावात् तत्र कुर्वन्तो मम बन्धनानि बहुतरकलोशद्यीनि कर्तुम् इच्छन्ति।
- XVII ये य प्रेम्ना घोषयन्ति ते सुसंवाद्यस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा तत् कुर्वन्ति।
- XVIII किं बहुना? कापट्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन केनचित् प्रकारेण प्रीष्टस्य घोषणा भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दाभ्यानन्दिष्यामि य।
- XIX युष्माकं प्रार्थनया यीशुप्रीष्टस्यात्मनश्चोपकारेण तत् मन्त्रिस्तारज्जन्कं भविष्यतीति ज्ञानामि।
- XX तत्र य ममाकाङ्क्षा प्रत्याशा य सिद्धिं गमिष्यति कुलतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु गते सर्वस्मिन् काले यद् यद् तद् एहानीमपि सम्पूर्णात्साहद्वारा मम शरीरेण प्रीष्टस्य मडिमा ज्ज्वने मरणे वा प्रकाशिष्यते।
- XXI यतो मम ज्ज्वनं प्रीष्टाय मरणञ्च लाभ्या।
- XXII किन्तु यदि शरीरे मया ज्ज्वितव्यं तर्हि तत् कर्मकृतं कुलिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं तन्मया न ज्ञायते।
- XXIII द्वाभ्याम् अहं सम्पीड्ये, देहवासत्यज्जनाय प्रीष्टेन सहवासाय य ममाभिलाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं।
- XXIV किन्तु देहे ममावस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं।
- XXV अहम् अवस्थास्ये युष्माभिः सर्वैः सार्द्धम् अवस्थितिं करिष्ये य तथा य विश्वासे युष्माकं वृद्धयानन्दीं जनिष्येते तदहं निश्चितं ज्ञानामि।
- XXVI तेन य मत्तोऽर्थतो युष्मत्समीपे मम पुनरुपस्थितत्वात् यूयं प्रीष्टेन यीशुना बहुतरम् आह्लादं लप्स्यध्वे।

XXVII यूयं सावधाना भूत्वा प्रीष्टस्य सुसंवाद्स्योपयुक्तम् आयात्रं कुरुध्वं यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् किं वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्तां श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् अेकात्मानस्तिष्ठथ, अेकमनसा सुसंवाद्सम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्वे, विपक्षैश्च केनापि प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्व एति।

XXVIII तत् तेषां विनाशस्य लक्षाणां युष्माकञ्चेश्वरदत्तं परित्राणस्य लक्षाणां भविष्यति।

XXIX यतो येन युष्माभिः प्रीष्टे केवलविश्वासः क्रियते तन्नहि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सद्यते तादृशो वरः प्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि,

XXX तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदर्शिं साम्प्रतं श्रूयते य तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति।

II

I प्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो लभे: किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं कायिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूयं ममाह्लादं पूरयन्त

II अेकभावा अेकप्रेमाणा अेकमनसा अेकयेष्टाश्च भवता

III विरोधाद् दर्पाद् वा किमपि मा कुरुत किन्तु नम्रतया स्वेभ्योऽपराण् विशिष्टान् मन्यध्वं।

IV केवलम् आत्महिताय न येष्टमानाः परहितायापि येष्टध्वं।

V प्रीष्टस्य यीशो यदिष्टः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु।

VI स ईश्वररूपी सन् स्वकीयाम् ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्पदं नामन्यत,

VII किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दास्यती बभूव नराकृतिं लेभे य।

VIII एत्थं नरमूर्तिम् आश्रित्य नम्रतां स्वीकृत्य मृत्योरर्थतः कुशीयमृत्योरेव भोगायाज्ञाग्राही बभूव।

IX तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वान्नतं यकार यस्य नाम सर्वेषां नाम्नां श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददी,

X ततस्तस्मै यीशुनाम्ने स्वर्गमर्त्यपातालस्थितैः सर्वैर्जनुपातः कर्तव्यः,

XI तातश्चेश्वरस्य महिम्ने य यीशुप्रीष्टः प्रभुरिति जिह्वाभिः स्वीकर्तव्यं।

XX अतो हे प्रियतमाः, युष्माभि र्यद्गतं सर्वेदा क्रियते तद्गतं केवले ममोपस्थितिकाले तन्नहि किन्त्वित्त्वदानीम् अनुपस्थितोऽपि मयि बहुतरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा भयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणां साध्यतां।

XIII यत ईश्वर अेव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्काभनां कर्मसिद्धिञ्च विदधाति।

XIV यूयं क्लृप्तविवादविरिञ्जतम् आयात्रं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकुटिला

XV ईश्वरस्य निष्कलङ्काश्च सन्तानाएव वक्त्रावानां कुटिलायारिणाञ्च लोकानां मध्ये तिष्ठत,

XVI यतस्तेषां मध्ये यूयं श्रुतवनाक्यं धारयन्तो जगतो दीपका एव दीपध्वो युष्माभिस्तथा कृते मम यत्नः परिश्रमो वा न निष्फलो जात एत्यहं प्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्यामि।

XVII युष्माकं विश्वासाथकाय बलिदानाय सेवनाय य यद्यद्यहं निवेदितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दाभि सर्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी भवामि य।

XVIII तद्दृष्ट् यूयमप्यानन्दत मदीयानन्दस्यांशिनो भवत य।

XIX युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनं प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभौ प्रत्याशां कुर्वे।

XX यः सत्यरूपेण युष्माकं हितं चिन्तयति तादृश अेकभावावस्तस्माद्दयः कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति।

XXI यतोऽपरे सर्वे यीशोः प्रीष्टस्य विषयान् न चिन्तयन्त आत्मविषयान् चिन्तयन्ति।

XXII किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभि ज्ञायते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सलकारी भवति तथैव सुसंवाद्स्य परियर्यायां स मम सलकारी जातः।

XXIII अतयेव मम भाविदशां ज्ञात्वा तत्कारणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्वे।

XXIV स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना कुर्वे।

XXV अपरं य एषाकृतीतो मम भ्राता कर्मयुद्धाभ्यां मम सहायश्च युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्चास्ति युष्मत्समीपे तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमन्ये।

XXVI यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत युष्माभिस्तस्य रोगस्य वार्ताश्रावीति बुद्ध्वा पर्यशोयस्य।

XXVII स पीडया मृतकल्पोऽभवदिति सत्यं किन्त्वीश्वरस्तं दयितवान् मम य दुःखात् परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं केवलं तं न दयित्वा मामपि दयितवान्।

XXVIII अतश्चैव यूयं तं विलोक्य यत् पुनरानन्देत ममापि दुःखस्य हासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयामि।

XXIX अतो यूयं प्रभोः कृते सम्पूर्णानन्देन तं गृह्णीत तादृशान् लोकांश्चादरणीयान् मन्यध्वं।

XXX यतो मम सेवने युष्माकं त्रुटिं पूरयितुं स प्राणान् पण्णीकृत्य प्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽभवत्।

III

I हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयं प्रभावानन्दता पुनः पुनरेकस्य वयो लेपनं मम क्लेशदं नहि युष्मदर्थञ्च भ्रमनाशकं भवति।

II यूयं कुक्कुरेभ्यः सावधाना भवत दृक्कर्मकारिभ्यः सावधाना भवत छिन्नमूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत।

III वयमेव छिन्नत्वयो लोका यतो वयम् आत्मनेश्वरं सेवामहे प्रीष्टेन यीशुना श्लाघामहे शरीरेण य प्रगल्भतां न कुर्वामहे।

IV किन्तु शरीरे मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां चिकीर्षति तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया गुरुतरं कारणं विद्यते।

V यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वच्छेदप्राप्तं श्लाघयेत्वंशीयो बिन्यामीनगोष्ठीयं एब्रिडुलज्जातं एब्रियो व्यवस्थापयित्वा किञ्चिद्।

VI धर्मोत्साहकारिणात् समितेरुपद्रवकारी व्यवस्थातो लभ्ये पुण्ये यानिन्दनीयः।

VII किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत् सर्वम् अहं प्रीष्टस्यानुरोधात् क्षतिम् अमन्ये।

VIII किञ्चाधुनाप्यहं मत्प्रभोः प्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्योत्कृष्टतां लुब्ध्वा तत् सर्वं क्षतिं मन्ये।

IX यतो हेतोरहं यत् प्रीष्टं लभ्ये व्यवस्थातो ज्ञातं स्वकीयपुण्यञ्च न धारयन् किन्तु प्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् पुण्यम् ईश्वरेण विश्वासे दृष्ट्वा दीयते तदेव धारयन् यत् प्रीष्टे विद्येयं तदर्थं तस्यानुरोधात् सर्वेषां क्षतिं स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकारानि मन्ये।

X यतो हेतोरहं प्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य दुःखानां भागित्वञ्च ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिञ्च गृहीत्वा

XI येन केनचित् प्रकारेण मृतानां पुनरुत्थितिं प्राप्तुं यतो।

XII मया तत् सर्वम् अधुना प्रापि सिद्धतां वालम्बितं तन्नहि किन्तु यदर्थम् अहं प्रीष्टेन धारितस्तद् धारयितुं धारयामि।

XIII हे भ्रातरः, मया तद् धारितम् एति न मन्यते किन्वेतद्वैकमात्रं वदामि यानि पश्चात् स्थितानि तानि विस्मृत्याहम् अग्रस्थितान्युद्दिश्य

XIV पूरयित्त्वेन लक्ष्यं प्रति धावन् प्रीष्टयीशुनोर्दृष्ट्वात् माम् आह्वयत ईश्वरात् जेतृपणं प्राप्तुं येष्टे।

XV अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्वैस्तदेव भाव्यतां, यदि यः कञ्चन विषयम् अधि युष्माकम् अपरो भावो भवति तर्हीश्वरस्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति।

XVI किन्तु वयं यद्यद् अवगता आरमस्तत्रास्माभिरेको विधिरायरितव्यं ऐकभावे र्ववितव्यञ्च।

XVII हे भ्रातरः, यूयं ममानुगाभिर्नो भवत वयञ्च यादृगायराणस्य निर्देशनस्वरूपा भवामस्तादृगायारिणो लोकां आलोकयध्वं।

XVIII यतोऽनेके विषये यरन्ति ते य प्रीष्टस्य कुशस्य शत्रव एति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अधुनापि रुदता मया कथ्यते।

XIX तेषां शेषदशा सर्वनाश उदरश्वेश्वरो लज्जा य श्लाघा पृथिव्याञ्च लग्नं मनः।

XX किन्त्वस्माकं जनपदः स्वर्गं विद्यते तस्माद्यागमिष्यन्तं त्रातारं प्रभुं यीशुप्रीष्टं वयं प्रतीक्षामहे।

XXI स य यया शक्यं सर्वाण्येव स्वस्य वशीकर्तुं पारयति तयास्माकम् अधमं शरीरं श्रान्तरीकृत्य स्वकीयतेजोमयशरीरस्य समाकारं करिष्यति।

IV

I हे मदीयानन्दमुकुटस्वरूपाः प्रियतमा अभीष्टतमा भ्रातरः, हे मम स्नेहपात्राः, यूयम् एत्थं पभौ स्थिरास्तिष्ठत।

II हे एवदिये हे सुन्तुभि युवां प्रभौ ऐकभावे भवतम् ऐतद् अहं प्रार्थये।

III હે મમ સત્ય સહકારિન્ ત્વામપિ વિનીય વદામિ એતયોરુપકારસ્ત્વયા ક્રિયતાં યતસ્તે ક્લીમિનાદિભિઃ સહકારિભિઃ સાર્દ્ધં સુસંવાદપ્રચારણાય મમ સાહાય્યાર્થં પરિશ્રમમ્ અકુર્વ્વતાં તેષાં સર્વેષાં નામાનિ ચ જીવનપુસ્તકે લિખિતાનિ વિદ્યન્તો

IV યૂયં પ્રભૌ સર્વદાનન્દતા પુન વદામિ યૂયમ્ આનન્દતા

V યુષ્માકં વિનીતત્વં સર્વમાનવૈ જ્ઞાયાતાં, પ્રભુઃ સન્નિઘૌ વિદ્યતો

VI યૂયં કિમપિ ન ચિન્તયત કિન્તુ ધન્યવાદયુક્તાભ્યાં પ્રાર્થનાયાજ્ઞાભ્યાં સર્વવિષયે સ્વપ્રાર્થનીયમ્ ઈશ્વરાય નિવેદયત

VII તથા કૃત ઈશ્વરીયા યા શાન્તિઃ સર્વાં બુદ્ધિમ્ અતિશેતે સા યુષ્માકં ચિત્તાનિ મનાંસિ ચ ખ્રીષ્ટે યીશૌ રક્ષિષ્યતિ

VIII હે ભ્રાતરઃ, શેષે વદામિ યદ્યત્ સત્યમ્ આદરણીયં ન્યાય્યં સાધુ પ્રિયં સુખ્યાતમ્ અન્યેણ યેન કેનચિત્ પ્રકારેણ વા ગુણયુક્તં પ્રશંસનીયં વા ભવતિ તત્રૈવ મનાંસિ નિઘઘ્વં

IX યૂયં માં દૃષ્ટવા શ્રુત્વા ચ યદ્યત્ શિક્ષિતવન્તો ગૃહીતવન્તશ્ચ તદેવાચરત તસ્માત્ શાન્તિદાયક ઈશ્વરો યુષ્માભિઃ સાર્દ્ધં સ્થાસ્યતિ

X મમોપકારાય યુષ્માકં યા ચિન્તા પૂર્વમ્ આસીત્ કિન્તુ કર્મદ્વારં ન પ્રાપ્નોત્ ઇદાનીં સા પુનરફલત્ ઇત્યસ્મિન્ પ્રભૌ મમ પરમાહ્વાદોડજાયતા

XI અહં યદ્ દૈન્યકારણાદ્ ઇદં વદામિ તન્નહિ યતો મમ યા કાયિદ્ અવસ્થા ભવેત્ તસ્યાં સન્તોષ્ટુમ્ અશિક્ષ્યાં

XII દરિદ્રતાં ભોક્તું શક્નોમિ ધનાઢ્યતામ્ અપિ ભોક્તું શક્નોમિ સર્વથા સર્વવિષયેષુ વિનીતોડહં પ્રચુરતાં શ્વુધાન્ન ઘનં દૈન્યજ્ઞાવગતોડસ્મિ

XIII મમ શક્તિદાયકેન ખ્રીષ્ટેન સર્વમેવ મયા શક્ત્યં ભવતિ

XIV કિન્તુ યુષ્માભિ દૈન્યનિવારણાય મામ્ ઉપકૃત્ય સત્કર્માકારિ

XV હે ક્રિલિપીયલોકાઃ, સુસંવાદસ્થોદયકાલે યદાહં માકિદનિયાદેશાત્ પ્રતિષ્ઠે તદા કેવલાન્ યુષ્માન્ વિનાપરયા કયાપિ સમિત્યા સહ દાનાદાનયો મમ કોડપિ સમ્બન્ધો નાસીદ્ ઇતિ યૂયમપિ જાનીથા

XVI યતો યુષ્માભિ મમ પ્રયોજનાય થિષલનીકીનગરમપિ માં પ્રતિ પુનઃ પુનદાનં પ્રેષિતાં

XVII અહં યદ્ દાનં મૃગયે તન્નહિ કિન્તુ યુષ્માકં લાભવર્દ્ધકં ફલં મૃગયો

XVIII કિન્તુ મમ કસ્યાપ્યભાવો નાસ્તિ સર્વ્વ પ્રચુરમ્ આસ્તે યત ઈશ્વરસ્ય ગ્રાહ્યં તુષ્ટિજનકં સુગન્ધિનૈવેદ્યસ્વરૂપં યુષ્માકં દાનં ઇપાકૃદિતાદ્ ગૃહીત્વાહં પરિતૃપ્તોડસ્મિ

XIX મમેશ્વરોડપિ ખ્રીષ્ટેન યીશુના સ્વકીયવિભવનિધિતઃ પ્રયોજનીયં સર્વવિષયં પૂર્ણરૂપં યુષ્મભ્યં દેયાત્

XX અસ્માકં પિતુરીશ્વરસ્ય ધન્યવાદોડનન્તકાલં યાવદ્ ભવતુ આમેન્

XXI યૂયં યીશુખ્રીષ્ટરચૈકૈકં પવિત્રજનં નમસ્કુરુતા મમ સંજ્ઞિભ્રાતરો યુષ્માન્ નમસ્કુર્વ્વતો

XXII સર્વે પવિત્રલોકા વિશેષતઃ કૈસરસ્ય પરિજના યુષ્માન્ નમસ્કુર્વ્વતો

XXIII અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રસાદઃ સર્વાન્ યુષ્માન્ પ્રતિ ભૂયાત્ આમેન્

कलसिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तीमथियो भ्राता या कलसीनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्तान् प्रीष्टाश्रितभ्रातॄन् प्रति पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रति प्रसादं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III प्रीष्टे यीशौ युष्माकं विश्वासस्य सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति प्रेमन्श्च वार्ता श्रुत्वा

IV वयं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः स्वर्गं निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो यीशुप्रीष्टस्य तातम् ईश्वरं धन्यं वदामः।

V ययं तस्या भाविसम्पदो वार्ता यथा सुसंवाद्पिण्या सत्यवाण्या ज्ञापिताः

VI सा यद्दत्तं कृत्स्नं जगद् अभिगच्छति तद्दद् युष्मान् अय्यव्यगमत्, यूयञ्च यद् दिनम् आरभ्येश्वरस्थानुग्रहस्य वार्ता श्रुत्वा सत्यज्ञपेण ज्ञातवन्तस्तदारभ्य युष्माकं मध्येऽपि इवति वद्धते य।

VII अस्माकं प्रियः सलदासो युष्माकं कृते य प्रीष्टस्य विश्वस्तपरियारको य षपङ्कास्तद् वाक्यं

VIII युष्मान् आदिष्टवान् स अेवास्मान् आत्मना जनितां युष्माकं प्रेम ज्ञापितवान्।

IX वयं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्ता श्रुतवन्तस्तदारभ्य निरन्तरं युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः इलतो यूयं यत् पूर्णाभ्याम् आत्मिकज्ञानवुद्धिभ्याम् ईश्वरस्याभितमं सम्पूणज्ञपेणावगच्छत,

X प्रभो योग्यं सर्वथा सन्तोषजनकत्रायारं कुर्व्यार्थत ईश्वरज्ञाने वद्धमानाः सर्वसत्कर्मज्ञं इलं इलेत,

XI यथा येश्वरस्य मङ्गिमयुक्तया शक्त्या सानन्देन पूर्णां सङ्घिष्युतां तितिक्षात्रायरितुं शक्यथ तादृशेन पूर्णबलेन यद् बलवन्तो भवेत,

XII यश्च पिता तेजोवासिनां पवित्रलोकानाम् अधिकारस्यांशित्वायास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धन्यं वदेत वरम् अेनं यायामडं।

XIII यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्तृत्वाद् विद्धृत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ञे स्थापितवान्।

XIV तस्मात् पुत्राद् वयं परित्राणाम् अर्थतः पापभोयनं प्राप्तवन्तः।

XV स यादृश्यस्येश्वरस्य प्रतिमूर्तिः कृत्स्नायाः सृष्टेरादिकर्ता य।

XVI यतः सर्वमेव तेन ससृजे सिंहासनराजत्वपराक्रमादीनि स्वर्गमर्त्यस्थितानि दृश्यादृश्यानि वस्तूनि सर्वाणि तेनैव तस्मै य ससृजिरे।

XVII स सर्वेषाम् आदिः सर्वेषां स्थितिकारकश्च।

XVIII स अेव समितिज्ञपायास्तनो मूर्द्धा किञ्च सर्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स अेव मृतानां मध्यात् प्रथमत उत्थितोऽग्रश्च।

XIX यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णत्वं तमेवावासयितुं

XX कुशे पातितेन तस्य रक्तेन सन्धिं विधाय तेनैव स्वर्गमर्त्यस्थितानि सर्वाणि स्वेन सल सन्धापयितुञ्चेश्वरेण।

XXI पूर्वं दूरस्था दृष्टियारतमनस्कत्वात् तस्य रिपवश्चास्त ये यूयं तान् युष्मान् अपि स षडानीं तस्य मांसलशरीरे मरणेन स्वेन सल सन्धापितवान्।

XXII यतः स स्वसम्भुपे पवित्रान् निष्कलङ्कान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् स्थापयितुम् षच्छति।

XXIII किन्वेतदर्थं युष्मानि ब्रह्मलूः सुस्थिरैश्च भवितव्यम् आकाशमण्डलस्याधःस्थितानां सर्वलोकानां मध्ये य द्युष्यमाणो यः सुसंवाद् युष्मान्भिरश्रावि तज्ज्जातायां प्रत्याशायां युष्मान्भिरयदैर् भवितव्यं।

XXIV तस्य सुसंवाद्स्यैकः परियारको योऽलं पौलः सोऽलम् षडानीम् आनन्देन युष्मदर्थं दुःखानि सल प्रीष्टस्य कलेशभोगस्य योशोऽपूर्वस्तमेव तस्य तनोः समितेः कृते स्वशरीरे पूरयामि य।

XXV यत ईश्वरस्य मन्त्राणया युष्मदर्थम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रयासस्य भारो मयि समपितस्तस्माद् अलं तस्याः समितेः परियारकोऽभवत्।

XXVI तत् निगूढं वाक्यं पूर्वयुगेषु पूर्वपुरुषेभ्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किन्त्विदानीं तस्य पवित्रलोकानां सन्निधौ तेन प्रकाशयता

XXVII यतो भिन्नजातीयानां मध्ये तत् निगूढवाक्यं कीदृगौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान् ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽव्यलषत्। युष्मन्मध्यवर्ती श्रीष्ट एव स निधि र्गैरवाशाभूमिश्रा

XXVIII तस्माद् वयं तमेव धोषयन्तो यद् अेकैकं मानवं सिद्धीभूतं श्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमेकैकं मानवं प्रबोधयामः पूर्णज्ञानेन यैकैकं मानवं उपदिशामः।

XXIX अेतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण मम मध्ये प्रकाशते तथात्तं यतमानः श्राव्यामि।

II

I युष्माकं लायदिकेयास्थत्प्रातृणाम् कृते यावन्तो त्प्रातरश्च मम शारीरिकमुपं न दृष्टवन्तस्तेषां कृते मम कियान् यत्नो भवति तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि।

II इवतः पूर्णबुद्धिरुपधनभोगाय प्रेम्ना संयुक्तानां तेषां मनांसि यत् पितुरीश्वरस्य श्रीष्टस्य य निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयुरित्यर्थमहं यतो।

III यतो विद्याज्ञानयोः सर्वं निधयः श्रीष्टे गुप्ताः सन्ति।

IV कोऽपि युष्मान् विनयवाक्येन यन्न वञ्चयेत् तदर्थम् अेतानि मया कथ्यन्तो।

V युष्मत्सन्निधौ मम शरीरेऽवर्तमानेऽपि ममात्मा वर्तते तेन युष्माकं सुरीतिं श्रीष्टविश्वासे स्थिरत्वञ्च दृष्ट्वाहम् आनन्दामि।

VI अतो यूयं प्रभुं यीशुश्रीष्टं यादृग् गृहीतवन्तस्तादृक् तम् अनुसरत।

VII तस्मिन् बद्धमूलाः स्थापिताश्च भवत या य शिक्षा युष्माभिर् लब्धा तदनुसाराद् विश्वासे सुस्थिराः सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवाद् कुरुत।

VIII सावधाना भवत मानुषिकशिक्षात एडलोकस्य वर्णमावातश्चोत्पन्ना श्रीष्टस्य विपक्षा या दर्शनविद्या मिथ्याप्रतारणा य तथा कोऽपि युष्माकं क्षतिं न जनयतु।

IX यत ईश्वरस्य कृत्स्ना पूर्णता मूर्तिमती श्रीष्टे वसति।

X यूयञ्च तेन पूर्णा भवथ यतः स सर्वेषां राजत्वकर्तृत्वपदानां मूर्द्धास्ति।

XI तेन य यूयम् अडस्तकृतकछेदेनार्थतो येन शारीरपापानां विग्रसत्यज्यते तेन श्रीष्टस्य त्वकछेदेन छिन्नत्वयो ज्ञाता।

XII मञ्जने य तेन सार्द्धं श्मशानं प्राप्ताः पुन मृतानां मघ्यात् तस्योत्थापयितुरीश्वरस्य शक्तः इलं यो विश्वासस्तद्द्वारा तस्मिन्नेव मञ्जने तेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत।

XIII स य युष्मान् अपराधैः शारीरिकात्कछेदेन य मृतान् दृष्ट्वा तेन सार्द्धं ज्वितवान् युष्माकं सर्वान् अपराधान् क्षमितवान्।

XIV यय्य एडडाज्ञात्पं ऋषापत्रम् अस्माकं विरुद्धम् आसीत् तत् प्रमाणैर्जितवान् शलाकाभिः कुशे बद्ध्वा दूरीकृतवांश्च।

XV किञ्च तेन राजत्वकर्तृत्वपदानि निस्तेजांसि कृत्वा पराजितान् रिपूनिव प्रगल्भतया सर्वेषां दृष्टिगोचरे हेपितवान्।

XVI अतो हेतोः आधाआधे पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्रामवारश्चैतेषु सर्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिरूपं कमपि मा गृहीत।

XVII यत अेतानि छायास्वरूपाणि किन्तु सत्या मूर्तिः श्रीष्टः।

XVIII अपरञ्च नम्रता स्वर्गदूतानां सेवा यैतादृशम् इष्टकम्माचिरन् यः कश्चित् परोक्षविषयान् प्रविशति स्वकीयशारीरिकभावेन य मुधा गर्वितः सन्।

XIX सन्धिभिः शिराभिश्चोपकृतं संयुक्तञ्च कृत्स्नं शरीरे यस्मात् मूर्द्धत ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धानं न धारयति तेन मानवेन युष्मत्तः इलापडरुणं नानुजानीत।

XX यदि यूयं श्रीष्टेन सार्द्धं संसारस्य वर्णमावायै मृता अभवत तर्हि यै र्द्वयैर् भोगेन क्षयं गन्तव्यं

XXI तानि मा स्पृश मा लुंक्ष्व मा गृडाणोति मानवेरादिष्टान् शिक्षितांश्च विधीन्।

XXII आचरन्तो यूयं कुतः संसारे ज्वन्त एव भवथ?

XXIII ते विधयः स्वेच्छाभक्त्या नम्रतया शरीरकलेशनेन य ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्यः शारीरिकभाववर्द्धकाश्च सन्ति।

III

I यदि यूयं प्रीष्टेन सार्द्धम् उल्थापिता अभवत तर्हि यस्मिन् स्थाने प्रीष्टे ईश्वरस्य दक्षिणपार्श्वे उपविष्ट आस्ते तस्योद्द्वेषस्थानस्य विषयान् योषध्वं।

II पार्थिवविषयेषु न यतमाना उद्द्वेषस्थविषयेषु यतध्वं।

III यतो यूयं मृतवन्तो युष्माकं श्रुतित्वा प्रीष्टेन सार्द्धम् ईश्वरे गुप्तम् अस्ति।

IV अस्माकं श्रुवनस्वरूपः प्रीष्टो यदा प्रकाशिष्यते तदा तेन सार्द्धं यूयमपि विभवेन प्रकाशिष्यध्वं।

V अतो वेश्यागमनम् अशुचिक्रिया रागः कुस्मिताभिलाषो देवपूजातुल्यो लोभश्चैतानि पार्थिवपुरुषस्याङ्गानि युष्माभिर्निन्दन्तानि।

VI यत अतेत्यः कर्मण्य आज्ञालङ्घिनो लोकान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो वर्तते।

VII पूर्वं यदा यूयं तान्युपाश्रुवत तदा यूयमपि तान्येवाचरतः।

VIII किन्त्विदानीं क्रोधो रोषो जिह्विसिषा दुर्मुपता वदननिर्गतकदालपश्रुतानि सर्वार्थिणि दूरीकुरुध्वं।

IX यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत यतो यूयं स्वकर्मसङ्घितं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः।

X स्वस्त्रष्टुः प्रतिमूर्त्यां तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिहितवन्तश्चा।

XI तेन य जिह्वुद्विभ्रज्जातीययोश्चिन्नत्वगच्छिन्नत्वयो भ्र्त्वेच्छस्कुथीययो दसमुक्तयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति किन्तु सर्वेषु सर्वः प्रीष्टे अस्ति।

XII अतश्चेव यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलषिताः पवित्राः प्रियाश्च लोका एव स्नेहयुक्ताम् अनुकम्पां हितैषितां नम्रतां तितिक्षां सङ्घिष्युताश्च परिधदध्वं।

XIII यूयम् ऐकैकस्याचरणं सलध्वं येन य यस्य किमप्यपराध्यते तस्य तं दोषं स क्षमतां, प्रीष्टो युष्माकं दोषान् यद्दद क्षमितवान् यूयमपि तद्दत्त कुरुध्वं।

XIV विशेषतः सिद्धिजनकेन प्रेमबन्धनेन बद्धा भवता।

XV यस्याः प्राप्तये यूयम् ऐकस्मिन् शरीरे समाहूता अभवत सेश्वरीया शान्तिर्युष्माकं मनांस्यधितिष्ठतु यूयश्च कृतज्ञा भवत।

XVI प्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविधज्ञानाय सम्पूर्णरूपेण युष्मदन्तरे निवमतु, यूयश्च गीतैर्गानैः पारमार्थिकसङ्गीर्तनैश्च परस्परम् आदिशत प्रबोधयत य, अनुगृहीतत्वात् प्रभुम् उद्दिश्य स्वमनोभिर्गयित य।

XVII वाचा कर्माणां वा यद् यत् कुरुत तत् सर्व्वं प्रभो र्यीशो नार्म्ना कुरुत तेन पितरम् ईश्वरे धन्यं वदत य।

XVIII हे योषितः, यूयं स्वामिनां वश्या भवत यतस्तदेव प्रभवे रोचते।

XIX हे स्वामिनः, यूयं भाय्यासि प्रीयध्वं ताः प्रति पराधालापं मा कुरुध्वं।

XX हे भालाः, यूयं सर्व्वविषये पित्रोराज्ञाग्राहिलो भवत यतस्तदेव प्रभोः सन्तोषजनकं।

XXI हे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् कातरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयत।

XXII हे दासाः, यूयं सर्व्वविषये अङ्घिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिलो भवत दृष्टिगोचरीयसेवया मानवेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु सरलान्तःकरणैः प्रभो भर्त्तव्यां कार्य्यं कुरुध्वं।

XXIII यत्र्य कुरुध्वे तत् मानुषमनुद्दिश्य प्रभुम् उद्दिश्य प्रकुल्लमनसा कुरुध्वं,

XXIV यतो वयं प्रभुतः स्वर्गाधिकाररूपं इलं लप्स्यामह एति यूयं जानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः प्रीष्टस्य दासा भवथा।

XXV किन्तु यः कश्चिद् अनुयितं कर्म करोति स तस्यानुयितकर्मणः इलं लप्स्यते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति।

IV

I अपरश्च हे अधिपतयः, यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थञ्चाचरणं कुरुध्वं युष्माकमध्येकोऽधिपतिः स्वर्गे विद्यत एति जानीत।

II यूयं प्रार्थनायां नित्यं प्रवर्तध्वं धन्यवाढं कुर्वन्तस्तत्र प्रबुद्धास्तिष्ठत य।

१ थिषलनीकिनः पत्रं

I पौलः सिव्वानस्तीमथियश्च पितुरीश्वरस्य प्रभो र्यीशुप्त्रीष्टस्य याश्रयं प्राप्ता थिषलनीकीयसमितिं प्रति पत्रं लिपन्ति। अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु र्यीशुप्त्रीष्टश्च युष्मान् प्रत्यनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियस्ता।

II वयं सर्वेषां युष्माकं कृते ईश्वरं धन्यं वदामः। प्रार्थनासमये युष्माकं नामोख्यायामः,

III अस्माकं तातस्येश्वरस्य साक्षात् प्रभौ यीशुप्त्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेम्ना यः परिश्रमः प्रत्याशया य या तितिक्षा ज्ञायते

IV तत् सर्व्वं निरन्तरं स्मरामश्च। डे पियल्रातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिरुचिता लोका एति वयं ज्ञानीमः।

V यतोऽस्माकं सुसंवाहः डेवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शक्या पवित्रेणात्मना मळोत्साडेन य युष्मान् प्राविशत्। वयन्तु युष्माकं कृते युष्मन्मध्ये कीदृशा अभवाम तद् युष्माभि ज्ञायते।

VI यूयमपि बहुकुलेशभोगेन पवित्रेणात्मना दत्तेनानन्देन य वाक्यं गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगामिनोऽभवत्।

VII तेन माकिदनियाभायादेशयो र्यावन्तो विश्वासिनो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्व्वेषां निदर्शनस्वरूपा ज्ञाताः।

VIII यतो युष्मत्तः प्रतिनादितया प्रभो र्याप्या माकिदनियाभायादेशौ व्याप्तौ डेवलमेतन्नडि किन्त्वीश्वरे युष्माकं यो विश्वासस्तस्य वार्ता सर्व्वत्राश्रावि, तस्मात् तत्र वाक्यकथनम् अस्माकं निष्प्रयोजनं।

IX यतो युष्मन्मध्ये वयं कीदृशं प्रवेशं प्राप्ता यूयञ्च कथं प्रतिमा विडायेश्वरं प्रत्यावर्त्तवम् अमरं सत्यमीश्वरं सेवितुं

X मृतगणमध्याय्य तेनोत्थापितस्य पुत्रस्यार्थत आगामिकोधाद् अस्माकं निस्तारयितु र्यीशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आरभध्वम् अेतत् सर्व्वं ते लोकाः स्वयम् अस्मान् ज्ञापयन्ति।

II

I डे ल्रातरः, युष्मन्मध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्कूलो न ज्ञात एति यूयं स्वयं ज्ञानीथा।

II अपरं युष्माभि र्थिथाश्रावि तथा पूर्व्वं डिपिपीनगरे क्लिष्टा निन्दिताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साडं लब्ध्वा बहुयत्नेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवाहम् अबोधयाम।

III यतोऽस्माकम् आदेशो ल्रान्तेरशुचिभावाद् वीत्यन्नः प्रवञ्चनायुक्तो वा न भवति।

IV किन्त्वीश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वसनीयान् मत्वा य यद्दत् सुसंवाहोऽस्मासु समार्थत तद्दद् वयं मानवेभ्यो न रुरोयिषमाणाः। किन्त्वस्मदन्तःकरणानां परीक्षकायेश्वराय रुरोयिषमाणा भाषामडो।

V वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभवामेति यूयं ज्ञानीथ कदापि छलवस्त्रेण लोभं नाखण्डायामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी विद्यते।

VI वयं श्रीष्टस्य प्रेरिता एव गौरवान्विता भवितुम् अशक्याम किन्तु युष्मत्तः परस्माद् वा कस्मादपि मानवाद् गौरवं न लिप्समाना युष्मन्मध्ये मृदुभावा भूत्वावर्त्ताभिडि।

VII यथा कायिन्माता स्वकीयशिश्नून् पालयति तथा वयमपि युष्मान् काऽक्षमाणा।

VIII युष्मत्तं डेवलम् ईश्वरस्य सुसंवाहं तन्नडि किन्तु स्वकीयप्राणान् अपि दातुं मनोभिरभ्यलषाम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहपात्राण्यभवत्।

IX डे ल्रातरः, अस्माकं श्रमः क्लेशश्च युष्माभिः स्मर्यते युष्माकं कोऽपि यद् भारग्रस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिशं परिश्राम्यन्तो युष्मन्मध्ये ईश्वरस्य सुसंवाहमघोषयाम।

X अपरञ्च विश्वासिनो युष्मान् प्रति वयं कीदृक् पवित्रत्वयथार्थत्विनिर्दोषत्वायारिणोऽभवामेत्यस्मिन् ईश्वरो यूयञ्च साक्षिण आध्वे।

XI अपरञ्च यद्दत् पिता स्वभालकान् तद्दद् वयं युष्माकम् अकैकं जन्म उपदिष्टवन्तः सान्वितवन्तश्च,

XII य ईश्वरः स्वीयराज्याय विभवाय य युष्मान् आडूतवान् तदुपयुक्तायराणाय युष्मान् प्रवर्त्तितवन्तश्चेति यूयं ज्ञानीथा।

XIII यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुभाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न भवत्त्वेश्वरस्य वाक्यं मत्वा गृहीतवन्त एति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् एति सत्यं विश्वासिनां युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते या।

XIV हे भ्रातरः, प्रीष्टाश्रितवत्ये ईश्वरस्य याः समित्यो यिद्धृदादेशे सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽभवत्, तद्धृता लोकाश्च यद्धृदं यिद्धृदिलोकेभ्यस्तद्धृदं यूयमपि स्वज्जातीयलोकेभ्यो दृःभम् अलभध्वं।

XV ते यिद्धृदीयाः प्रभुं यीशुं भविष्यद्वादिनश्च हतवन्तो ऽस्मान् हृरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न रोयन्ते सर्वेषां मानवानां विपक्षा भवन्ति यः।

XVI अपरं भिन्नज्जातीयलोकाणां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवाद्येषुणाद् अस्मान् प्रतिषेधन्ति येत्यं स्वीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपक्रमते।

XVII हे भ्रातरः मनसा नहि किन्तु वदनेन क्रियत्कालं युष्मत्तो ऽस्माकं विरुद्धे ज्ञाते वयं युष्माकं मुषानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्षया बद्धुं यतितवन्तः।

XVIII द्विरेककृत्वो वा युष्मत्समीपगमनायास्माकं विशेषतः पौलस्य ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु शयतानो ऽस्मान् निवारितवान्।

XIX यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्दः किं वा श्लाघ्यकिरीटं? अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनकाले तत्सम्भुपस्था यूयं किं तन्न भविष्यथ?

XX यूयम् अवेस्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथा।

III

I अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोढुं नाशक्नुवन् तदानीम् आधीनीनगर अेकाकी स्थातुं निश्चित्य

II स्वभ्रातरं प्रीष्टस्य सुसंवाद्ये सहकारिणोश्चेश्वरस्य परियारकं तीमथियं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं।

III वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि याञ्जल्यं यथा न ज्ञायते तथा ते त्वया स्थिरीक्रियन्तां स्वकीयधर्ममधि समाश्रास्यन्ताञ्चेति तम् आदिशं।

IV वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्मह एति यूयं स्वयं ज्ञानीथ, यतोऽस्माकं दुर्गतिं भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिकालेऽपि युष्मान् अबोधयाम, तादृशमेव याभवत् तदपि ज्ञानीथा।

V तस्मात् परीक्षकेण युष्मासु परीक्षितेष्वस्माकं परिश्रमो विङ्गलो भविष्यतीति भयं सोढुं यदाहं नाशक्नुवं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं।

VI किन्त्वधुना तीमथियो युष्मत्समीपोपाद् अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युष्माकं विश्वासप्रोमणी अध्वस्मान् सुवार्त्तां ज्ञापितवान् वयञ्च यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्व्वादा प्रणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्षध्वे येति कथितवान्।

VII हे भ्रातरः, वार्त्ताभिमां प्राप्य युष्मानधि विशेषतो युष्माकं क्लेशदुःखान्यधि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं सान्वनान्जायतः।

VIII यतो यूयं यदि प्रभाववतिष्ठथ तर्हनेन वयम् अधुना ज्ञुवामः।

IX वयञ्चास्मदीयेश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्तो ज्ञातेन येनानन्देन प्रदुल्ला भवामस्तस्य कृत्स्नस्यानन्दस्य योग्यरूपेष्वेश्वरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः?

X वयं येन युष्माकं वदनानि द्रष्टुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विधत्ते तत् सिद्धीकर्तुञ्च शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थयामहे।

XI अस्माकं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य युष्मत्समीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां।

XII परस्परं सर्वाश्च प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति यास्माकं प्रेम प्रभुना वर्द्धयतां बद्धुं क्रियताञ्च।

XIII अपरमस्माकं प्रभुं यीशुप्रीष्टः स्वकीयैः सर्वैः पवित्रलोकैः सार्द्धं यदागमिष्यति तदा यूयं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य सम्भुपे पवित्रतया निर्दोषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनांसि स्थिरीक्रियन्तां।

IV

I हे भ्रातरः, युष्माभिः कीदृग् आरयितव्यं ईश्वराय रोयितव्यञ्च तदध्यस्मत्तो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यत्नः क्रियतामिति वयं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिशामः।

II यतो वयं प्रभुयीशुना कीदृशीराज्ञा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं ज्ञानीथा।

III ईश्वरस्यायम् अबिलाषो यद् युष्माकं पवित्रता भवेत्, यूयं व्यभिचाराद् हरे तिष्ठत।

IV युष्माकम् अेकेको ज्ञनः स्वकीयं प्राणधारं पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु,

V ये य भिन्नज्जातीया लोका ईश्वरं न ज्ञानन्ति त एव तत् कामाभिलाषस्याधीनं न करोतु।

VI अतस्मिन् विषये कोऽप्यत्यागारी भूत्वा स्वभ्रातरं न वञ्चयतु यतोऽस्माभिः पूर्वं यथोक्तं प्रमाणीकृतञ्च तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्माणां समुचितं इदं दास्यति।

VII यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाडूतवान् किन्तु पवित्रतायैवाडूतवान्।

VIII अतो हेतो र्यः कश्चिद् वाक्यमेतन्न गृह्णाति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदन्तरं समर्पितस्तम् ईश्वरम् अवावजानाति।

IX भ्रातृषु प्रेमकराणामधि युष्मान् प्रति मम विषयं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकराणायेश्वरशिक्षिता लोका आधौ।

X कृत्स्ने माकिदनियादेशे य यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वयं युष्मान् विनयामहे यूयं पुनर्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत।

XI अपरं ये बहिःस्थितास्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चात्मावो युष्माकं यत्र भवेत्,

XII अतदर्थं यूयम् अस्मत्तो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचार्यं कर्तुं स्वस्वकर्मणि मनांमि निघातुं निष्करैश्च कार्यं साधयितुं यतध्वं।

XIII हे भ्रातरः निराशा अन्ये लोका एव यूयं यत्र शोयेध्वं तदर्थं मडानिद्रागतान् लोकानधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलष्यते।

XIV यीशु मृतवान् पुनरुत्थितवांश्चेति यदि वयं विश्वासमस्तरिं यीशुम् आश्रितान् मडानिद्राप्राप्तान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन सार्द्धम् आनेष्यति।

XV यतोऽहं प्रभो वरिष्येन युष्मान् एहं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये जनाः प्रभोरोगमनं यावत् ज्वन्तोऽवशेष्यन्ते ते मडानिद्रितानाम् अग्रगामिनो न भविष्यन्ति;

XVI यतः प्रभुः सिंहासने प्रधानस्वर्गद्वारस्थोऽय्यैः शब्देनेश्वरीयतूरीवाद्येन य स्वयं स्वर्गाद् अवरोक्षयति तेन प्रीष्टाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति।

XVII अपरम् अस्माकं मध्ये ये ज्वन्तोऽवशेष्यन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्द्धं मेघवाहनेन उरिष्यन्ते; एतच्च वयं सर्वदा प्रभुना सार्द्धं स्थास्यामः।

XVIII अतो यूयम् अतोभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत।

V

I हे भ्रातरः, कालान् समयांश्चाधि युष्मान् प्रति मम विषयं निष्प्रयोजनं,

II यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् ज्ञानीथा

III शान्तिं निर्विन्धत्वाश्च विधत् एति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यद्दृग् गर्भिणीम् उपतिष्ठति तद्दृग् अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तेरुद्धारो न लप्स्यते।

IV किन्तु हे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता न भवथ तस्मात् तदिदं तस्कर एव युष्मान् न प्राप्स्यति।

V सर्वे यूयं दीप्तेः सन्ताना द्विवायाश्च सन्ताना भवथ वयं निशावंशास्तिमिरवंशा वा न भवामः।

VI अतो ऽपरे यथा निद्रागताः सन्ति तद्दृग् अस्माभिर्न भवितव्यं किन्तु जगदितव्यं सयेतनैश्च भवितव्यं।

VII ये निद्रान्ति ते निशायामेव निद्रान्ति ते य मत्ता भवन्ति ते रज्ज्यामेव मत्ता भवन्ति।

VIII किन्तु वयं द्विवसस्य वंशा भवामः; अतो ऽस्माभिर् वक्षसि प्रत्ययप्रमृष्टं कवयं शिरसि य परित्राणाशाष्ट्रं शिरस्त्रं परिधाय सयेतनैर् भवितव्यं।

IX यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्,

X जगत्रतो निद्रागता वा वयं यत् तेन प्रभुना सह ज्वाभस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्।

XI अतयेव यूयं यद्गतं कुरुथ तद्गतं परस्परं सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्वञ्च।

XII हे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नान्मा युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति य तान् यूयं सम्मन्यध्वं।

XIII स्वकर्महेतुना य प्रेम्ना तान् अतीवाद्दयध्वमिति मम प्रार्थना, यूयं परस्परं निर्विरोधा भवत।

XIV हे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे यूयम् अविडिताचारिणो लोकान् भर्त्सयध्वं, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सदिष्यो भवत य।

XV अपरं कमपि प्रत्यनिष्टस्य इवम् अनिष्टं केनापि यत्र क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं छितायारिणो भवत।

XVI सर्व्वदानन्दता।

XVII निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं।

XVIII सर्व्वविषये कृतज्ञतां स्वीकुरुध्वं यत अेतदेव श्रीष्टयीशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं।

XIX पवित्रम् आत्मानं न निर्व्वपियत।

XX ईश्वरीयादेशं नावजानीत।

XXI सर्व्वारिणि परीक्ष्य यद् भद्रं तदेव धारयत।

XXII यत् किमपि पापवृषं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठत।

XXIII शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्पूर्णात्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराणि य निष्किलानि निर्दोषत्वेन रक्षन्त।

XXIV यो युष्मान् आह्वयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति।

XXV हे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।

XXVI पवित्रयुग्मनेन सर्व्वान् भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं।

XXVII पत्रमिदं सर्व्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठ्यतामिति प्रभो नार्भ्ना युष्मान् शपयामि।

XXVIII अस्माकं प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्यानुग्रते युष्मासु भूयात् आमेन्।

२ थिषलनीकिनः पत्रं

I पौलः सिल्वानस्तीमथियश्चेतिनामानो वयम् अस्मदीयतातम् ईश्वरं प्रभुं यीशुप्रीष्टाश्रितानां थिषलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिखामः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मास्वनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III हे आतारः, युष्माकं कृते सर्व्वेदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवाद्दोऽस्माभिः कर्त्तव्यः, यतो हेतो युष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् अङ्कैकस्य प्रेम य बहुकुलं भवति।

IV तस्माद् युष्माभि र्यावन्त उपद्रवकलेशाः सद्धान्ते तेषु यद् धैर्यं यश्च विश्वासः प्रकाश्यते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघामहे।

V तस्येश्वरस्य न्यायविचारस्य प्रमाणं भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सङ्घट्टं तस्येश्वरीयराज्यस्य योग्या भवथा।

VI यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां भवैः सङ्घितस्य प्रभो यीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं कलेशकल्यः कलेशेन कुलदानं सार्द्धमस्माभिश्च।

VII क्लेश्यमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम् ईश्वरेण न्याय्यं भोक्तव्यते;

VIII तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्योऽस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादाग्राहकैक्यश्च लोकैक्यो जाणवत्यमानेन वह्निना समुचितं कुलं यीशुना दास्यते;

IX ते य प्रभो र्वदनात् पराक्रमयुक्तविभवार्य्य सदातनविनाशत्रुपं दण्डं लप्स्यन्ते,

X किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितुं युष्मान् अपरांश्च सर्व्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स आगमिष्यति यतोऽस्माकं प्रमाणे युष्माभि र्विश्वासोऽकारि।

XI अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याह्वानस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभकुलं विश्वासस्य गुणञ्च पराक्रमेण साधयत्विति प्रार्थनास्माभिः सर्व्वेदा युष्मन्निमित्तं क्रियते,

XII यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुप्रीष्टस्य यानुग्राहाद् अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्नो गौरवं युष्मासु युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते।

II

I हे आतारः, अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनं तस्य समीपेऽस्माकं संस्थितिआधि वयं युष्मान् एदं प्रार्थयामहे,

II प्रभेस्तद् दिनं प्रायेणोपस्थितम् एति यदि कश्चिद् आत्मना वाया वा पत्रेण वास्माकम् आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन यञ्जलमनस उद्विग्नश्च न भवता।

III केनापि प्रकारेण कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तस्माद् दिनात् पूर्वं धर्मलोपेनोपस्यातव्यं,

IV यश्च जभो विपक्षतां कुर्वन् सर्व्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुश्चोन्नस्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिरं उपवेक्षयति य तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोदितव्यं।

V यदाहं युष्माकं सन्निधावासं तदानीम् अतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ?

VI साम्प्रतं स येन निवार्यते तद् यूयं जानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोदितव्यं।

VII विधर्मस्य निगूढो गुण एतदानीमपि कुलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवतु।

VIII तस्मिन् दूरीकृते स विधर्म्युद्ध्यति किन्तु प्रभु यीशुः स्वमुपावनेन तं विध्वंसयिष्यति निजोपस्थितेस्तेजसा विनाशयिष्यति य।

IX शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशयमानानां मध्ये सर्व्वविधाः पराक्रमा भ्रमिका आश्चर्य्यक्रिया लक्षणाभ्यधर्मजाता सर्व्वविधप्रतारणा य तस्योपस्थितेः कुलं भविष्यति;

X यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये सत्यधर्मस्यानुरागं न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद्

XI ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मृषावाक्ये विश्वसिष्यन्ति।

XII यतो यावन्तो मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मेषु तुष्यन्ति तैः सर्व्वे ईडडभाजनै र्भवितव्यं।

XIII हे प्रभो: प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वरस्य धन्यवादोऽस्माभिः सर्वदा कर्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मे विश्वासेन य परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान्

XIV तदर्थञ्चास्माभिर्घोषितेन सुसंवादेन युष्मान् आहूयास्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति।

XV अतो हे भ्रातरः यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्स्नां शिक्षां धारयन्तः सुस्थिरा भवता।

XVI अस्माकं प्रभु र्यीशुप्रीष्टतात ईश्वरश्चार्थतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याञ्च सान्त्वनाम् अनुग्रहेणोत्तमप्रत्याशाञ्च युष्मभ्यं दत्तवान्

XVII स स्वयं युष्माकम् अन्तःकराणि सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्भाक्ये सत्कर्मणि य सुस्थिरिकरोतु या

III

I हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयध्वं यत् प्रभो वाक्यं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रयरेत् मान्यञ्च भवेत्;

II यस्य वयम् अविवेककेभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नुयाम यतः सर्वेषां विश्वासो न भवति।

III किन्तु प्रभु विश्वास्थ्यः स अेव युष्मान् स्थिरीकरिष्यति दुष्टस्य कराद् उद्धरिष्यति या

IV यूयम् अस्माभि र्थद् आदिश्यध्वे तत् कुरुथ करिष्यथ येति विश्वासो युष्मानधि प्रभुनास्माकं ज्ञायतो

V ईश्वरस्य प्रेम्नि प्रीष्टस्य सङ्घिशुतायाञ्च प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकराणि विनयतु।

VI हे भ्रातरः, अस्मन्नभो र्यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् एदम् आदिशामः, अस्मत्तो युष्माभि र्था शिक्षलम्भि तां विडाय कश्चिद् भ्राता यद्यविडितायारं करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवता।

VII यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्तव्यास्तद् यूयं स्वयं ज्ञानीथा युष्माकं मध्ये वयम् अविडितायारिणो नाभवाम,

VIII विनामूल्यं कस्याप्यन्नं नाभुञ्जमहि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभि र्भरिग्रस्तो न भवेत् तदर्थं श्रमेण क्लेशेन य दिवानिशं कार्यम् अकुर्मा।

IX अत्रास्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् एच्छन्तस्तद् अकुर्मा।

X यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाडारोऽपि न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीप उपस्थितिकालेऽपि युष्मान् आदिशाम।

XI युष्मन्मध्ये ऽविडितायारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते य कार्यम् अकुर्वन्त आलस्यम् आचरन्तीत्यस्माभिः श्रूयते।

XII तादृशान् लोकान् अस्मतप्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना वयम् एदम् आदिशाम आज्ञापयामश्च, ते शान्तभावेन कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमन्नं भुञ्जतां।

XIII अपरं हे भ्रातरः, यूयं सदाचरणे न क्लाम्यता।

XIV यद्दि य कश्चिदेतत्पत्रे लिपिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति तर्हि यूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत य तेन स त्रपिष्यते।

XV किन्तु तं न शत्रुं मन्यमाना भ्रातरमिव येतयता।

XVI शान्तिदाता प्रभुः सर्वत्र सर्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात्। प्रभु र्युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्।

XVII नमस्कार अेष पौलस्य मम करेण लिपितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्र अेतन्म यिहम् अेतादृशैरक्षरै र्भया लिप्यते।

XVIII अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु भूयात्। आमेन्।

१ तीमथियं पत्रं

I अस्माकं त्राणकर्तुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमेः प्रभो र्यीशुश्रीष्टस्य याज्ञानुसारतो यीशुश्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखति।

II अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु र्यीशुश्रीष्टश्च त्वयि अनुग्रहं द्यां शान्तिञ्च कुर्व्यस्तां।

III माकिदनियादेशे मम गमनकाले त्वम् ईडिषनगरे तिष्ठन् एतदशिक्षा न गृहीतव्या, अनन्तेषूप्राप्त्यानेषु वंशावल्लिषु य युष्माभिर्मनो न निवेशितव्यम्।

IV एति कांश्चित् लोकान् यद् उपदिशेरेतत् मयादिष्टोऽभवः, यतः सर्वैरेतैर्विश्वासायुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते किन्तु विवाहो जायते।

V उपदेशस्य त्वभिप्रेतं कुलं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदेन निष्कपटविश्वासेन य युक्तं प्रेमा

VI केचित् जनाश्च सर्वाण्येतानि विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगामिनोऽभवन्,

VII यद् भाषन्ते यच्च निश्चिन्वन्ति तन्न बुध्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति।

VIII सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्यते तर्ह्युत्तमा भवतीति वयं जानीमः।

IX अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिकोऽवाधो दुष्टः पापिष्ठोऽपवित्रोऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता

X वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्यविक्रेता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी य सर्वेषामेतेषां विरुद्धा,

XI तथा सख्यिदानन्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवाहो मयि समर्पितस्तदनुयायिछितोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा सा व्यवस्थेति तद्ग्राह्येण ज्ञातव्यं।

XII मह्यं शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः श्रीष्टयीशुस्तमहं धन्यं वदामि।

XIII यतः पुरा निन्दक उपद्रावी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वास्योऽमन्ये परित्यारकत्वे न्ययुज्ये या तद् अविश्वासायारणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हेतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवम्।

XIV अपरं श्रीष्टे यीशौ विश्वासाप्रेमभ्यां सङ्घितोऽस्मत्प्रभोरनुग्रहोऽतीव प्रयुरोऽभवत्।

XV पापिनः परित्यागं श्रीष्टो यीशुर्जगति समवतीर्णोऽभवत्, अेषा कथा विश्वासनीया सर्वैर्ग्राहणीया या

XVI तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम आसं किन्तु ये मानवा अनन्तज्वनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वासिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना श्रीष्टेन स्वकीया कृत्स्ना यिरसङ्घिषुता यत् प्रकाशयते तदर्थमेवाहम् अनुकम्पां प्राप्तवान्।

XVII अनादिरक्षयोऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं मङ्गिमा यानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्।

XVIII हे पुत्र तीमथिय त्वयि यानि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तदनुसाराद् अहम् अनादेशं त्वयि समर्पयामि, तस्याभिप्रायोऽयं यत्वं तैर्वाङ्मयैरुत्तमयुद्धं करोषि।

XIX विश्वासं सत्संवेदञ्च धारयसि या अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वासतरी भग्नाभवत्।

XX दुर्मिनायसिकन्दरौ तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्म्मनिन्दां पुनर्न कर्तुं शिक्षते तदर्थं मया शयतानस्य करे समर्पितौ।

II

I मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्तव्याः,

II सर्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तत्वेन निर्व्विरोधत्वेन श्वरभक्तिं विनीतत्वश्चारन्तः कालं यापयामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्यपदस्थानाञ्च कृते ते कर्तव्याः।

III यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यञ्च भवति,

IV स सर्वेषां मानवानां परित्यागं सत्यज्ञानप्राप्तिञ्चेच्छति।

V यत अंकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते किञ्चेश्वरे मानवेषु यैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः

VI स नरावतारः श्रीष्टो यीशु विद्यते यः सर्वेषां मुक्ते मूल्यम् आत्मदानं कृतवान्। अतेन येन प्रमाणोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं,

VII तद्धोषयिता दूतो विश्वासे सत्यधर्मे य भिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययूज्ये, अेतदहं प्रीष्टस्य नाम्ना यथातथ्यं वदामि नानुत् कथयामि।

VIII अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः कोधसन्देशै विना पवित्रकरण् उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां।

IX तद्धत् नाय्याऽपि सलज्जः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाख्यादानं परिदधतु किञ्च केशसंस्कारैः क्लृप्तकुम्ताभि र्मंडाध्यपरिच्छेदश्र्वात्मभूषणं न कुर्वत्यः

X स्वीकृतेश्वरभक्ततीनां योषितां योग्यैः सत्यर्माभिः स्वभूषणं कुर्वतां।

XI नारी सम्पूर्णाविनीतत्वेन निर्विरोधं शिक्षतां।

XII नाय्याः शिक्षादानं पुरुषायाज्ञादानं वाहं नानुजानामि तथा निर्विरोधत्वम् आग्रितव्यं।

XIII यतः प्रथमम् आदमस्ततः परं हवायाः सृष्टि र्भूत्वा

XIV किञ्चाहम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्यागारिणी भूत्वा

XV तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवित्रतायां संयतमनसि य तिष्ठति तर्ह्यपत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्स्यति।

III

I यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत एति सत्यां

II अतोऽध्यक्षेणा निन्दितैकस्या योषितो भर्ता परिमितभोगेन संयतमनसा सभ्येनातिथिसेवकेन शिक्षणे निपुणेन

III न मद्यपेन न प्रहारकेण किन्तु मृदुभावेन निर्व्विवादेन निर्लोभेन

IV स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णाविनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां नियन्त्रा य भवितव्यं।

V यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोति तेनेश्वरस्य समितेस्तत्त्वावधारणं कथं कारिष्यते?

VI अपरं स गर्वितो भूत्वा यत् शयतान एव दण्डयोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं।

VII यस्य निन्दायां शयतानस्य जाले य न पतेत् तदर्थं तेन बहिःस्थलोकानामपि मध्ये सुध्यातियुक्तेन भवितव्यं।

VIII तद्धत् परिवारकैरपि विनीतै द्विविधवाक्यरहितै र्बहुमद्यपाने ऽनासक्तै र्निर्लोभैश्च भवितव्यं,

IX निर्मलसंवेदेन य विश्वासस्य निगूढवाक्यं धातिव्यञ्ज

X अग्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परियर्था कुर्वन्तु।

XI अपरं योषिद्विरपि विनीताभिरनपवादिताभिः सतर्काभिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं।

XII परिवारका अकैकयोषितो भर्तारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिजनानाञ्च सुशासनं कुर्युश्चा

XIII यतः सा परियर्था यै र्बद्रूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति प्रीष्टे यीशौ विश्वासेन मडोत्सुका भवन्ति य।

XIV त्वां प्रत्येतत्पत्रलेखनसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्यते।

XV यदि वा विलम्बेय तर्ह्येश्वरस्य गृहे ऽर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भभित्तिमूलस्वर्पायाम् अमरेश्वरस्य समितौ त्वया कीदृश आचारः कर्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते।

XVI अपरं यस्य महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् ईश्वरभक्तेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना सपुण्यीकृतो दूतैः सन्सृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति।

IV

I पवित्र आत्मा स्पष्टम् एहं वाक्यं वदति यरमकाले कतिपयलोका वह्निनाङ्कितत्वात्

II कठोरमनसां कापट्याद् अनृतवादिनां विवाहनिषेधकानां लक्ष्यविशेषनिषेधकानाञ्च

III भूतस्वर्पायाणां शिक्षायां भ्रमकात्मनां वाक्येषु य मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशिष्यन्तो तानि तु लक्ष्याणि विश्वासिनां स्वीकृतसत्यधर्माणाञ्च धन्यवाहसंछिताय भोगायेश्वरेण ससृष्टिरे।

IV यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्वम् उत्तमं यदि य धन्यवादेन लुण्ठयते तर्हि तस्य किमपि नाग्राह्यं भवति,

V यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया य तत् पवित्रीभवति।

VI अेतानि वाक्यानि यद्वि त्वं भ्रातृन् ज्ञापयेस्तर्हि यीशुप्रीष्टस्योत्तम्: परिचारको भविष्यसि यो विश्वासो हितोपदेशश्च त्वया गृहीतस्तदीयवाक्यैराप्यायिष्यसे या

VII यान्युपाप्यानानि दुर्भावानि वृद्धयोषितामेव योग्यानि य तानि त्वया विसृज्यन्ताम् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताञ्च

VIII यतः शारीरिको यत्नः स्वल्पकृलदो भवति किन्त्वीश्वरभक्तिरैहिकपारित्रिकज्ज्वनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्वत्र कृलदा भवति

IX वाक्यमेतद् विश्वसनीयं सर्व्वे अर्द्धणीयञ्च वयञ्च तदर्थमेव श्राम्यामो निन्दां भुञ्जमहे या

X यतो हेतोः सर्व्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां त्राता योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वसामः

XI त्वम् अेतानि वाक्यानि प्रचारय समुपदिश या

XII अल्पवयश्चत्वात् केनाप्यवज्ञेयो न भव किन्त्वालापेनाचरणेन प्रेम्ना सदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन य विश्वासिनाम् आदर्शो भव

XIII यावन्नाडम् आगमिष्यामि तावत् त्व पाठे येतयने उपदेशे य मनो निधत्स्वा

XIV प्राचीनगण्डस्ताप्राणसङ्घितेन भविष्यद्वाक्येन यद्दानं तुभ्यं विश्वाङ्घितं तवान्तःस्थे तस्मिन् दाने शिथिलमना मा भव

XV अतेषु मनो निवेशय, अतेषु वर्त्तस्व, एतश्च सर्व्वविषये तव गुणवृद्धिः प्रकाशतां

XVI स्वस्मिन् उपदेशे य सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व तत् कृत्वा त्वयात्मपरित्राणं श्रोतृणाञ्च परित्राणं साधयिष्यते

V

I त्वं प्राचीनं न भर्त्सय किन्तु तं पितरमिव यूनश्च भ्रातृनिव

II वृद्धाः स्त्रियश्च मातृनिव युवतीश्च पूर्णशुचित्वेन भगिनीरिव विनयस्वा

III अपरं सत्यविधवाः सम्मन्यस्वा

IV कस्याश्चिद् विधवाया यदि पुत्राः पौत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्वीयपरिजनान् सेवितुं पित्रोः प्रत्युपकर्तुञ्च शिक्षन्तां यतस्तदेवैश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ग्राह्यञ्च कर्मा

V अपरं या नारी सत्यविधवा नाथहीना यास्ति सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती द्विवानिशं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं यापयति

VI किन्तु या विधवा सुप्रभोगासक्ता सा ज्ज्वत्यपि भृता भवति

VII अतएव ता यद् अनिन्दिता भवेयुस्तदर्थम् अेतानि त्वया निदिश्यन्तां

VIII यदि कश्चित् स्वजातीयान् लोकान् विशेषतः स्वीयपरिजनान् न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टो ऽप्यधमश्च भवति

IX विधवावर्गे यस्या गणना भवति तथा षष्टिवत्सरेभ्यो न्यूनवयस्कया न भवितव्यं; अपरं पूर्व्वम् अेकस्वामिका भूत्वा

X सा यत् शिशुपोषणेनातिथिसेवनेन पवित्रलोकानां चरणप्रक्षालनेन क्लिष्टानाम् उपकारेण सर्व्वविधसत्कर्माचरणेन य सत्कर्म्मकरणेण सुप्यातिप्राप्ता भवेत् तदप्यावश्यकं

XI किन्तु युवती विधवा न गृडाण यतः प्रीष्टस्य वैपरीत्येन तासां दर्पे जाते ता विवाडम् इच्छन्ति

XII तस्मात्पूर्व्वधर्म्म परित्यज्य दृष्टनीया भवन्ति

XIII अनन्तरं ता गृडाद् गृहं पर्यटन्त्य आलस्यं शिक्षन्ते केवलमालस्यं नहि किन्त्वनर्थकालापरिपाकारयस्यापि शिक्षमाणा अनुयितानि वाक्यानि भाषन्ते

XIV अतो ममेच्छेयं युवत्यो विधवा विवाहं कुर्व्वताम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्म कुर्व्वताञ्चेत्थं विपक्षाय किमपि निन्दाद्वारं न ददतु

XV यत एतः पूर्व्वम् अपि काश्चित् शयतानस्य पश्चाद्गामिन्त्यो जाताः

XVI अपरं विश्वासिन्या विश्वासिनी वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते तर्हि स ताः प्रतिपालयतु तस्मात् समितौ भारे ऽनारोपिते सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तथा शक्यते

XVII ये प्राञ्चः समितिं सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वरवाक्येनोपदेशेन य ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादरस्य योग्या मान्यन्तां

- XVIII यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्द्धकवृषस्यास्यं मा बधानेति, अपरमपि कार्यकृद्
 वेतनस्य योग्यो भवतीति।
 XIX द्वौ त्रीन् वा साक्षिणो विना कस्यायित् प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्त्वया न गृह्यतां।
 XX अपरं ये पापमायरन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्सयस्व तेनापरेषामपि भीतिं र्जनिष्यते।
 XXI अडम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य मनोनीतदिव्यदूतानाञ्च गौरवे त्वाम् एडम् आज्ञापयामि त्वं
 कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन् विनापक्षपातम् अेतान विधीन् पावया।
 XXII कस्यापि मूर्खेऽस्तापर्णं त्वया माकार्षीः। परपापानाञ्चांशी मा भवा स्वं शुचिं रक्षा।
 XXIII अपरं तवोदरपीडायाः पुनः पुन दुर्बलतायाश्च निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् मद्यं पिवा।
 XXIV केषाञ्चित् मानवानां पापानि विचारान् पूर्व केषाञ्चित् पश्चात् प्रकाशन्ते।
 XXV तथैव सत्कर्मार्थपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थान्तुं न शक्नुवन्ति।

VI

- I यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिन् पूर्णसमादरयोग्यं मन्यन्तां नो येद् ईश्वरस्य
 नाम्न उपदेशस्य य निन्दा सम्भवविष्यति।
 II येषाञ्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मकृलभोगिनो विश्वासिनः
 प्रियाश्च भवन्तीति डेतोः सेवनीया अेव, त्वम् अेतानि शिक्षय समुपदिश या।
 III यः कश्चिद् एतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य छितवाक्यानीश्वरभक्ते योग्यां शिक्षाञ्च न
 स्वीकरोति।
 IV स धर्षध्मातः सर्वथा ज्ञानहीनश्च विवादौ वाग्युद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति।
 V तादृशाद् भावाद् ईर्ष्याविरोधापवाद्दृष्ट्यासुया भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम्
 एव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठा।
 VI संयतेरुच्यया युक्ता येश्वरभक्तिः सा मडालाभोपायो भवतीति सत्यं।
 VII अेतज्जगत्प्रवेशनकालेऽस्माभिः किमपि नानायि तत्तयज्जगत्कालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत एति
 निश्चितां।
 VIII अतश्चेव भाद्यान्यारुष्टानानि य प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टै र्भवितव्यां।
 IX ये तु धनिनो भवितुं येष्टन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये याभिलाषा मानवान् विनाशे नरके य
 मज्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाछिताभिलाषेष्वपि पतन्ति।
 X यतोऽर्थस्पृहा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद् अलंशन्त नानाकलेशैश्च
 स्वान् अविध्यन्।
 XI डे ईश्वरस्य लोक त्वम् अेतेभ्यः पलाय्य धर्म ईश्वरभक्तिं विश्वासः प्रेम सछिष्युता क्षान्तिश्चैतान्यायरा।
 XII विश्वासउत्पम् उत्तमयुद्धं कुरु, अनन्तज्जवनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आडूतो ऽभवः,
 बहुसाक्षिणां समक्षओत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान्।
 XIII अपरं सर्वेषां ज्जवयितुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च ख्रीष्टो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां
 स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अडं त्वाम् एडम् आज्ञापयामि।
 XIV ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन
 निर्दोषत्वेन य विधी रक्ष्यतां।
 XV स ईश्वरः सख्येदानन्दः, अद्वितीयसम्राट्, राज्ञां राजा, प्रभूनां प्रभुः,
 XVI अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मर्त्यानां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्चा तस्य
 गौरवपराक्रमौ सदातनौ भूयास्तां आमैन्।
 XVII एडलोके ये धनिनस्ते यितसमुन्नतिं यपले धने विश्वासञ्च न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मत्त्वं
 प्रयुरत्वेन सर्वदात।
 XVIII योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् विश्वसन्तु सदायारं कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु,
 XIX यथा य सत्यं ज्जवनं पाप्नयुस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्तेति त्वयादिश्यन्तां।
 XX डे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काव्यनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिञ्च त्यज य,

XXI यतः कतिपया लोकास्तां विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अलवना प्रसादस्तव सहायो भूयात्
आमेन्।

२ तीमथियं पत्रं

I श्रीष्टेन यीशुना या ज्ञानस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः श्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिभामि।

II तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु र्यीशुश्रीष्टश्च त्वयि प्रसादं द्यां शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्यं वदनं कथयामि, अहम् अहोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरं स्मरामि।

IV यश्च विश्वासः प्रथमे लोयीनामिकायां तव मातामह्याम् उनीकीनामिकायां मातरि यातिष्ठत् तवान्तरेऽपि तिष्ठतीति मन्ये

V तव तं निष्कपटं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मरन् यथानन्देन प्रङ्खलो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षे।

VI अतो हेतो र्मम हस्तापार्श्वेन लब्धो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वलायितुं त्वां स्मारयामि।

VII यत ईश्वरोऽस्मभ्यं भयञ्जनकम् आत्मानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसतर्कतानाम् आकरम् आत्मानं दत्तवान्।

VIII अतअेवास्माकं प्रभुमधि तस्य वन्दिदासं मामधि य प्रमाणां दातुं न त्रपस्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवाद्यस्य कृते दुःभस्य सङ्गमागी भव।

IX सोऽस्मान् परित्राणपात्राणि कृतवान् पवित्रेणाह्वानेनाद्भूतवांश्च; अस्मत्कर्महेतुनेति नहि स्वीयनिर्घृणाणस्य प्रसादस्य य कृते तत् कृतवान्। स प्रसादः सृष्टेः पूर्वकाले श्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यम् अदायि।

X किन्त्वधुनास्माकं परित्रातु र्यीशोः श्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशता श्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन य ज्ञानम् अमरताञ्च प्रकाशितवान्।

XI तस्य घोषयिता दूतश्चान्यज्जातीयानां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि।

XII तस्मात् कारणात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि म्हादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यत एति निश्चितं ज्ञानामि।

XIII हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शरूपेण मत्तः श्रुताः श्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेम्नोः कथा धारया

XIV अपरम् अस्मदन्तर्वासिना पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोपया

XV आशियादेशीयाः सर्व्वे मां त्यक्तवन्त एति त्वं ज्ञानासि तेषां मध्ये कूगिल्लो हर्मगिनिश्च विद्येते।

XVI प्रभुरनीषिङ्करस्य परिवारान् प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन मां आयायितवान्।

XVII मम शूङ्गलेन न त्रपित्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन मां मृगयित्वा ममोद्देशं प्राप्तवान्।

XVIII अतो विचारदिने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात्। इच्छिनगरेऽपि स कति प्रकारं मां उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि।

II

I अहं मम पुत्र, श्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य भलेन त्वं भलवान् भव।

II अपरं बहुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्थ्येषु परस्मै शिक्षादाने निपुणेषु य लोकेषु समर्पया

III त्वं यीशुश्रीष्टस्योत्तमो योद्धेव क्लेशं सङ्स्वा

IV यो युद्धं करोति स सांसारिके व्यापारे मग्नो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्ते रोयिन् रोषते।

V अपरं यो मल्लै र्युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्ध्यति तर्हि किराटं न लप्स्यते।

VI अपरं यः कृषीवलः कर्म करोति तेन प्रथमेन फलभागिना भवितव्यं।

VII मया यद्युच्यते तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्व्वत्र बुद्धिं दायत्यति।

VIII मम सुसंवाद्यस्य वयनानुसाराद् दायुद्धंशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितश्च यीशुं श्रीष्टे स्मर।

IX तस्युसंवाद्यकारणाद् अहं दुष्कर्मवन् बन्धनदशापर्यन्तं क्लेशं भुञ्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबद्धं तिष्ठति।

X प्रीष्टेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचिर्तै लोडैरपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्व्वेण्येतानि सहे।

XI अपरम् अेषा भारती सत्या यदि वयं तेन साह्यं भ्रियामहे तर्हि तेन साह्यं ञ्जिविष्यामः, यदि य क्लेशं सहामहे तर्हि तेन साह्यं राजत्वमपि करिष्यामहे।

XII यदि वयं तम् अनङ्गीकुर्मस्तर्हि सो इस्मान्धनङ्गीकरिष्यति।

XIII यदि वयं न विश्वासामस्तर्हि स विश्वास्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपहोतुं न शक्नोति।

XIV त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्कृतं श्रोतृणां अंशज्जनकं वाग्युद्धं न कुर्व्यस्तथा प्रभोः समक्षं दृढे विनीयाद्विश।

XV अपरं त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परीक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च सत्यमतस्य वाक्यानां सद्भिर्भजने निपुणञ्च दर्शयितुं यतस्वा।

XVI किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदालम्बिन उत्तरोत्तरम् अधर्म्मो वद्धिष्यन्ते,

XVII तेषाञ्च वाक्यं गलितक्षतवत् क्षयवद्धको भविष्यति तेषां मध्ये डुमिनायः इविलीतश्चेतिनामानौ द्वौ जनौ सत्यमताद् भ्रष्टौ जातौ,

XVIII मृतानां पुनरुत्थिति व्यतीतेति वदन्तौ केषाञ्चिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च।

XIX तथापीश्वरस्य भित्तिमूलम् अयत्वं तिष्ठति तस्मिंश्चेयं विपि मुद्राङ्कितं विद्यते यथा, ज्ञानाति परमेशस्तु स्वकीयान् सर्व्वमानवान् अपगच्छेद् अधर्म्माय यः कश्चित् प्रीष्टनामकृतम्।

XX किन्तु बृहन्निकेतने केवल सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि य भाजनानि विद्यन्त एति तर्हि काष्ठमयानि मृण्मयान्यपि विद्यन्ते तेषाञ्च कियन्ति सम्मानाय कियन्तपमानाय य भवन्ति।

XXI अतो यदि कश्चिद् अेतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्व्वसत्कार्ययोग्यपयुक्तं सम्मानार्थकञ्च भाजनं भविष्यति।

XXII यौवनावस्थाया अभिलाषास्तवया परित्यज्यन्तां धर्म्मो विश्वासः प्रेम ये य शुचिमनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वते तैः साह्यं अयैकभावश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां।

XXIII अपरं त्वम् अनर्थकान् अज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्पादकान् ज्ञात्वा दूरीकुरु।

XXIV यतः प्रभो दर्सिन युद्धम् अकर्त्तव्यं किन्तु सर्व्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादेर्युक्तेन सद्भिष्युना य भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन नभ्रत्वेन येतितव्याः।

XXV तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो मनःपरिवर्त्तनञ्च वरं दधात्,

XXVI तर्हि ते येन शयतानेन निजाभिलाषासाधनाय धृतास्तस्य जगतात् येतनां प्राप्योद्धारं लब्धुं शक्यन्ति।

III

I यरमदिनेषु क्लेशज्जनकाः समया उपस्थास्यन्तीति ज्ञानीहि।

II यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणो इर्थप्रेमिणो आत्मश्लाघिनो उभिमानिनो निन्दकाः पित्रोरनाज्ञाग्राहिणः कृतघ्ना अपवित्राः।

III प्रीतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनो उज्जितेन्द्रियाः प्रयण्डा भद्रद्वेषिणो।

IV विश्वासघातका दुःसाहसिनो दर्पधमाता ईश्वराप्रेमिणः किन्तु सुभप्रेमिणो।

V भक्तवेशाः किन्त्वस्वीकृतभक्तिगुणा भविष्यन्ति; अेतादृशानां लोकानां संमर्ग परित्यज।

VI यतो ये जनाः प्रच्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापैर्भरिग्रस्ता नानाविधाभिलाषैश्चालिता याः कामिन्यो।

VII नित्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्नुं कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वते य ते तादृशा लोकाः।

VIII यान्नि याम्निश्च यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये उग्राह्याश्चैते लोका अपि सत्यमतं प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति।

IX किन्तु ते बहुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्तयो मूढता यद्धत् तद्धद् अतेषामपि मूढता सर्व्वदृश्या भविष्यति।

X ममोपदेशः शिष्टताभिप्रायो विश्वासो धर्म्म्यं प्रेम सद्भिष्युतोपद्रवः क्लेशः।

XI आन्तियभियायाम् एकनिये वृत्रायाञ्च मां प्रति यद्यद् अघटत यांश्चोपद्रवान् अहम् असह्ये सर्वमेतत् त्वम् अवगतोऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मर्मां उद्धृतवान्।

XII परन्तु यावन्तो लोकाः प्रीष्टेन यीशुनेश्वरभक्तिम् आचरितुम् इच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति।

XIII अपरं पापिष्ठाः भलाश्च लोका भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चोत्तरोत्तरं दुष्टत्वेन वद्धिष्यन्ते।

XIV किन्तु त्वं यद् यद् अशिक्षथाः, यस्य त्वयि समर्पितम् अब्रूत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिक्षां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि;

XV यानि य धर्मशास्त्राणि प्रीष्टे यीशौ विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं कर्तुं शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद् अवगतोऽसि।

XVI तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषबोधाय शोधनाय धर्मविनयाय य इलयुक्तं भवति

XVII तेन येश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जश्च भवति।

IV

I ईश्वरस्य गोचरे यश्च यीशुः प्रीष्टः स्वीयागमनकाले स्वराजत्वेन ज्ञवतां मृतानाञ्च लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे ऽहं त्वाम् एहं दृढम् आज्ञापयामि।

II त्वं वाक्पं धोषय कालेऽकाले योत्सुको भव पूर्णया सङ्घिगुतया शिक्षया य लोकान् प्रबोधय भर्त्सय विनयस्व या।

III यत अेतादृशः समय आयाति यस्मिन् लोका यथार्थम् उपदेशम् असह्यमानाः कर्णकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा निजाभिलाषात् शिक्षकान् संग्रहीष्यन्ति।

IV सत्यमतास्य श्रोत्राणि निवर्त्य विपथगामिनो भूत्वोपायानेषु प्रवर्तिष्यन्ते;

V किन्तु त्वं सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसंवाद्यप्रचारकस्य कर्म साधय निजपरिचर्यां पूर्णत्वेन कुरु या।

VI मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालश्चोपातिष्ठत्।

VII अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्यान्तं यावद् धावितवान् विश्वासाञ्च रक्षितवान्।

VIII शेषं पुण्यमुद्धृतं महर्षे रक्षितं विद्यते तस्य तस्मिन् महादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना मह्यं दायिष्यते केवलं मह्यम् एति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्यो ऽपि दायिष्यते।

IX त्वं त्वरया भर्त्समीपम् आगन्तुं यतस्व,

X यतो दीमा अैडिकसंसारम् ईहमानो मां परित्यज्य विषलनीकीं गतवान् तथा क्रीष्किर्गावातियां गतवान् तीतश्च दाम्वातियां गतवान्।

XI डेवलो लूको मया सार्द्धं विद्यते त्वं मार्कं सङ्गिनं कृत्वागच्छ यतः स परिचर्यायां ममोपकारी भविष्यति,

XII तुभिकञ्चाहम् इङ्घिनगरं प्रेषितवान्।

XIII यद् आच्छादनवस्त्रं त्रोयानगरे कार्पस्य सन्निधौ मया निक्षिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि य विशेषतश्चर्मग्रन्थान् आनया।

XIV कांस्यकारः सिकन्दरो मम बह्वनिष्टं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितङ्गलं ददातु।

XV त्वमपि तस्मात् सावधानास्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो ज्ञातः।

XVI मम प्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्वे मां पर्यत्यजन् तान् प्रति तस्य दोषस्य गणना न भूयात्;

XVII किन्तु प्रभु मम सहायो ऽभवत् यथा य मया घोषणा साध्येत भिन्नजातीयाश्च सर्वे सुसंवाद्यं शृणुयुस्तथा मह्यं शक्तिम् अददात् ततो ऽहं सिंहस्य मुजाद् उद्धृतः।

XVIII अपरं सर्वस्माद् दुष्कर्मतः प्रभु मर्मां उद्धरिष्यति निजस्वर्गायराज्यं नेतुं मां तारयिष्यति या तस्य धन्यवाहः सदाकालं भूयात्। आमेन्।

XIX त्वं प्रिष्काम् आक्किलम् अनीषिङ्करस्य परिजनांश्च नमस्कुरु।

XX एरास्तः करिन्थनगरे ऽतिष्ठत् त्रङ्घिमश्च पीडितत्वात् मिलातनगरे मया व्यधीयत।

XXI त्वं डेमन्तकालात् पूर्वम् आगन्तुं यतस्वा उबूलः पूदि लीनः कवीटिया सर्वे भ्रातरश्च त्वां नमस्कुर्वन्ते।

XXII प्रभु र्‍याशुः प्रीष्टस्तवात्मना सङ्गं भूयात् युष्मास्वनुग्रहो भूयात् आमेन्

तीतं पत्रं

I अनन्तञ्जवनस्याशातो ज्ञाताया ईश्वरभक्ते र्योग्यस्य सत्यमतस्य यत् तत्वज्ञानं यश्च विश्वासे ईश्वरस्याभिरुचितलोकैर्लभ्यते तदर्थं

II यीशुप्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोऽहं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुत्रं तीतं प्रति लिपिभिः

III निष्कपट ईश्वर आदिकावात् पूर्वं तत् ज्ञानं प्रतिज्ञातवान् स्वनिर्ज्ञेयसमये य घोषणया तत् प्रकाशितवान्

IV मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञया य तस्य घोषणं मयि समर्पितम् अब्रूत् अस्माकं तात ईश्वरः परित्राता प्रभु र्यीशुप्रीष्टश्च तुभ्यम् अनुग्रहं द्यां शान्तिञ्च वितरतु

V त्वं यद् असम्पूर्णाकार्याणि सम्पूरये र्मदीयादेशस्य प्रतिनगरं प्राचीनगणान् नियोजयेस्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्वीपे स्थापयित्वा गतवान्

VI तस्माद् यो नरो उनिन्दित अकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपययस्यावाध्यत्वस्य वा दोषेणालिप्तानाञ्च सन्तानानां जनको भवति स अत्रेव योग्यः

VII यतो हेतोरद्यक्षेणेश्वरस्य गुहाद्यक्षेणवानिन्दनीयेन भवितव्यं तेन स्वेच्छयायारिणा क्रोधिना पानासक्तेन प्रहारकंण लोभिना वा न भवितव्यं

VIII किन्त्वतिथिसेवकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्याय्येन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण य भवितव्यं,

IX उपदेशे य विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं शक्नुयात् तद् आवश्यकं

X यतस्ते बहवो उवाच्या अनर्थकवाक्यवादिनः प्रवञ्चकाश्च सन्ति विशेषतश्छिन्नत्वयां मध्ये केचित् तादृशा लोकाः सन्ति

XI तेषाञ्च वागोध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याशयानुयितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निमिलपरिवाराणां सुमतिं नाशयन्ति

XII तेषां स्वदेशीय अको भविष्यद्वादी वयनमिदमुक्तवान्, यथा, क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापट्यवादिनः। हिंस्रजन्तुसमानास्ते उलसाश्चोदरभारतः॥

XIII साक्ष्यमेतत् तथ्यं, अतो हेतोस्त्वं तान् गाढं भर्त्सयि ते य यथा विश्वासे स्वस्था भवेयुः

XIV यिद्धदीयोपाप्यानेषु सत्यमतभ्रष्टानां मानवानाम् आज्ञासु य मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिशि

XV शुचीनां कृते सर्वाण्येव शुचीनि भवन्ति किन्तु कलङ्कितानाम् अविश्वासिनाञ्च कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्धयः संवेदाश्च कलङ्किताः सन्ति

XVI ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्मभिस्तद् अनङ्गीकुर्वन्ति यतस्ते गर्हिता अनाज्ञाग्राहिणः सर्वसत्कर्मणश्चायोग्याः सन्ति

II

I यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां

II विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेम्नि सखिष्यगुतायाञ्च स्वस्था भवेयुस्तद्भवत्

III प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं कुर्युः परनिन्दका बहुमद्यपानस्य निघ्नाश्च न भवेयुः

IV किन्तु सुशिक्षाकारिण्यः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्देत तदर्थं युवतीः सुशीलताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपत्यस्नेहं

V विनीतं शुचित्वं गृह्णीतत्वं सौजन्यं स्वामिनिघ्नञ्चादिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां

VI तद्भद् यूनोऽपि विनीतये प्रबोधया

VII त्वञ्च सर्वविषये स्वं सत्कर्मिणां दृष्टान्तं दर्शय शिक्षायाञ्च विकृतत्वं धीरतां यथार्थं

VIII निर्दोषञ्च वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रपिष्यते

IX दासाश्च यत् स्वप्रभूनां निघ्नाः सर्वविषये तुष्टिजनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः

X क्रिमपि नापडरेयुः किन्तु पूर्णां सुविश्वस्ततां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिश। यत अवेमप्रकारेणास्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्व्वविषये ते र्भूषितव्या।

XI यतो डेतोस्त्राणाञ्जनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्व्वान् मानवान् प्रत्युदितवान्

XII स यास्मान् एदं शिक्षयति यद् वयम् अधर्म्मं सांसारिकाभिलाषांश्चानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या योडलोके आयु र्थापयामः,

XIII परमसुभस्याशाम् अर्थतो ऽस्माकं भडत ईश्वरस्य त्राणकर्तुं र्थीशुभ्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीक्षामडे।

XIV यतः स यथास्मान् सर्व्वस्माद् अधर्म्मात् मोययित्वा निजाधिकारस्वरूपं सत्कर्म्मस्युक्तम् अकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्।

XV अेतानि भाषस्व पूर्णसाभर्थ्येन यादिश प्रबोधय य, कोडपि त्वां नावमन्यतां।

III

I ते यथा देशाधिपानां शासकानाञ्च निघ्ना आज्ञाग्राडिणश्च सर्व्वस्मै सत्कर्म्मणे सुसञ्जञ्च भवेयुः

II क्रमपि न निन्देयु र्निव्विरोधिनः क्षान्ताश्च भवेयुः सर्व्वान् प्रति य पूर्णं मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिश।

III यतः पूर्व्वं वयमपि निव्वर्बाधा अनाज्ञाग्राडिणो भ्रान्ता नानाभिलाषाणां सुभानाञ्च दासेया दृष्टत्वेर्ष्यायारिणो घृणिताः परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः।

IV किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या द्या मर्त्यानां प्रति य या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे ज्ञाते

V वयम् आत्मकृतेभ्यो धर्म्मकर्मभ्यस्तन्नडि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्यात्मनो नूतनीकरणेन य तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः

VI स यास्माकं त्रात्रा र्थीशुभ्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रयुरत्वेन वृष्टवान्।

VII एत्थं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तञ्चवनस्याधिकारिणो ज्ञाताः।

VIII वाक्यमेतद् विश्वसनीयम् अतो डेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्म्मार्णयनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयति ममाभिमतं तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः कुलदानि य भवन्ति।

IX मूढेभ्यः प्रश्नवंशावलिविवादेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाल्यश्च निवर्त्तस्व यतस्ता निष्कुला अनर्थकाश्च भवन्ति।

X यो ज्ञनो ब्भित्सुस्तम् अकवारं द्विर्वा प्रबोधय दूरीकुरु,

XI यतस्तादृशो ज्ञनो विपथगामी पापिष्ठ आत्मदोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां।

XII यदाडम् आर्त्तिमां तुभिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्तत्रैवाडं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षां

XIII व्यवस्थापकः सीना आपल्लुश्चैतयोः कस्याप्यभावो यत्र भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां।

XIV अपरम् अस्मदीयलोका यन्निष्कुला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोञ्जनीयोपकाराया सत्कर्म्मार्णयनुष्ठातुं शिक्षन्तां।

XV मम सङ्गिनः सव्वे त्वां नमस्कृत्वतो ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरु; सर्व्वेषु युष्मास्वनुग्रहो भूयात् आमेनां।

ફિલોમોન પત્ર

- I ખ્રીષ્ટસ્ય યીશો બન્દિદાસઃ પૌલસ્તીથિયનામા ભ્રાતા ચ પ્રિયં સહકારિણં ફિલીમોનં
 II પ્રિયામ્ આપ્પિયાં સહસેનામ્ આપ્પિયં ફિલીમોનસ્ય ગૃહે સ્થિતાં સમિતિઞ્ચ પ્રતિ પત્રં લિખતઃ।
 III અસ્માકં તાત ઈશ્વરઃ પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટશ્ચ યુષ્માન્ પ્રતિ શાન્તિમ્ અનુગ્રહઞ્ચ ક્રિયાસ્તાં।
 IV પ્રભુ યીશુ પ્રતિ સર્વાન્ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ ચ તવ પ્રેમવિશ્વાસયો વૃત્તાન્તં નિશમ્યાહં
 V પ્રાર્થનાસમયે તવ નામોચ્ચારયન્ નિરન્તરં મમેશ્વરં ધન્યં વદામિ।
 VI અસ્માસુ યદ્યત્ સૌજન્યં વિદ્યતે તત્ સર્વ્વં ખ્રીષ્ટં યીશુ યત્ પ્રતિ ભવતીતિ જ્ઞાનાય તવ વિશ્વાસમૂલિકા
 દાનશીલતા યત્ સફલા ભવેત્ તદહમ્ ઇચ્છામિ।
 VII હે ભ્રાતઃ, ત્વયા પવિત્રલોકાનાં પ્રાણ આપ્યાયિતા અભવન્ એતસ્માત્ તવ પ્રેમ્નાસ્માકં મહાન્ આનન્દઃ
 સાન્તવના ચ જ્ઞાતઃ।
 VIII ત્વયા યત્ કર્તવ્યં તત્ ત્વામ્ આજ્ઞાપયિતું યદાપ્યહં ખ્રીષ્ટેનાતીવત્સુકો ભવેયં તથાપિ વૃદ્ધ
 IX ઇદાનીં યીશુખ્રીષ્ટસ્ય બન્દિદાસશ્રૈવમ્ભૂતો યઃ પૌલઃ સોડહં ત્વાં વિનેતું વરં મન્યે।
 X અતઃ શુઙ્ખલબદ્ધોડહં યમજનયં તં મદીયતનયમ્ ઓનીષિમમ્ અધિ ત્વાં વિનયે।
 XI સ પૂર્વ્વં તવાનુપકારક આસીત્ કિન્નિવદાનીં તવ મમ યોપકારી ભવતિ।
 XII તમેવાહં તવ સમીપં પ્રેષયામિ, અતો મદીયપ્રાણસ્વરૂપઃ સ ત્વાયાનુગૃહ્યતાં।
 XIII સુસ્વાદસ્ય કૃતે શુઙ્ખલબદ્ધોડહં પરિચારકમિવ તં સ્વસન્નિધૌ વર્તયિતુમ્ ઐચ્છં।
 XIV કિન્તુ તવ સૌજન્યં યદ્ બલેન ન ભૂત્વા સ્વેચ્છાયાઃ ફલં ભવેત્ તદર્થં તવ સમ્મતિં વિના કિમપિ કર્તવ્યં
 નામન્યે।
 XV કો જ્ઞાનાતિ ક્ષણકાલાર્થં ત્વત્તસ્તસ્ય વિચ્છેદોડભવદ્ એતસ્યાયમ્ અભિપ્રાયો યત્ ત્વમ્ અનન્તકાલાર્થં
 તં લાપ્સ્યસે
 XVI પુન ઈસમિવ લાપ્સ્યસે તન્નહિ કિન્તુ દાસાત્ શ્રેષ્ઠં મમ પ્રિયં તવ ચ શારીરિકસમ્બન્ધાત્ પ્રભુસમ્બન્ધાચ્ચ
 તતોડધિકં પ્રિયં ભ્રાતરમિવા।
 XVII અતો હેતો યદિ માં સહભાગિનં જ્ઞાનાસિ તર્હિ મામિવ તમનુગૃહાણા।
 XVIII તેન યદિ તવ કિમપ્યપરાહ્નં તુભ્યં કિમપિ ધાર્યતે વા તર્હિ તત્ મમેતિ વિદિત્વા ગણયા।
 XIX અહં તત્ પરિશોત્સ્યામિ, એતત્ પૌલોડહં સ્વહસ્તેન લિખામિ, યતસ્ત્વં સ્વપ્રાણાન્ અપિ મદ્યં ધારયસિ
 તદ્ વક્તું નેચ્છામિ।
 XX ભો ભ્રાતઃ, પ્રભોઃ કૃતે મમ વાગ્ધ્યાં પૂરય ખ્રીષ્ટસ્ય કૃતે મમ પ્રાણાન્ આપ્યાયયા।
 XXI તવાજ્ઞાગ્રાહિત્વે વિશ્વસ્ય મયા એતત્ લિખ્યતે મયા યદુચ્યતે તતોડધિકં ત્વયા કારિષ્યત ઇતિ જ્ઞાનામિ।
 XXII તલ્કરણસમયે મદર્થમપિ વાસગૃહં ત્વયા સજ્જીક્રિયતાં યતો યુષ્માકં પ્રાર્થનાનાં ફલરૂપો વર ઇવાહં
 યુષ્મભ્યં દાયિષ્યે મમેતિ પ્રત્યાશા જાયતે।
 XXIII ખ્રીષ્ટસ્ય યીશાઃ કૃતે મયા સહ બન્દિરિપાઙ્કા।
 XXIV મમ સહકારિણો માર્ક આરિષ્ટાખર્ષો દીમા લૂકશ્ચ ત્વાં નમસ્કારં વેદયન્તિ।
 XXV અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્યાનુગ્રહો યુષ્માકમ્ આત્મના સહ ભૂયાત્ આમેન્।

छब्रिणः पत्रं

I पुरा य ईश्वरो भविष्यद्वादिभिः पितृलोकेभ्यो नानासमये नानाप्रकारं कथितवान्

II स अतस्मिन् शेषकाले निजपुत्रेण्णास्मभ्यं कथितवान् स तं पुत्रं सर्व्वाधिकारिणं कृतवान् तेनैव य सर्व्वजगन्ति सृष्टवान्।

III स पुत्रस्तस्य प्रभावंस्य प्रतिबिम्बस्तस्य तत्त्वस्य मूर्तिश्चास्ति स्वीयशक्तिवाक्येन सर्व्वं धत्ते य स्वप्राणैरस्माकं पापमाज्जर्णं कृत्वा उर्ध्वस्थाने मङ्गमङ्गिम्नो दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवान्।

IV दिव्यदूतगणाद् यथा स विशिष्टनाम्नो ऽधिकारी जातस्तथा तेभ्योऽपि श्रेष्ठो जातः।

V यतो दूतानां मध्ये कदाचिदीश्वरेणोक्तं क उक्तः? यथा, "मदीयतनयो ऽसि त्वम् अद्यैव जनिता मया।" पुनश्च "अहं तस्य पिता भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।"

VI अपरं जगति स्वकीयाद्वितीयपुत्रस्य पुनरानयनकाले तेनोक्तं, यथा, "ईश्वरस्य सकलै दूतैरेष अेव प्रणम्यतां।"

VII दूतान् अधि तेनेदम् उक्तं, यथा, "स करोति निजान् दूतान् गन्धवाहस्वप्नकान्। वक्षिणपार्श्वप्रांश्च करोति निजसेवकान्।"

VIII किन्तु पुत्रमुद्दिश्य तेनोक्तं, यथा, "हे ईश्वर सदा स्थायि तव सिंहासनं भवेत्। याथार्थ्यस्य भवेद्दण्डो राजदण्डस्त्वदीयकः।

IX पुण्ये प्रेम करोषि त्वं किञ्चाधर्मम् ऋतीयसो तस्माद् य ईश ईशस्ते स ते मित्रगणान्। अधिकाह्लादतेवेन सेयनं कृतवान् तवा।"

X पुनश्च, यथा, "हे प्रभो पृथिवीमूलम् आदौ संस्थापितं त्वया। तथा त्वदीयहस्तेन कृतं गगनमण्डलं।

XI एमे विनक्ष्यतस्वन्तु नित्यमेवावतिष्ठसो एदन्तु सकलं विश्वं संजरीष्यति वस्त्रवत्।

XII स्रुक्षीयितं त्वया तत्तु वस्त्रवत् परिवर्त्यते। त्वन्तु नित्यं स अेवासी मिरन्तास्तव वत्सराः॥"

XIII अपरं दूतानां मध्ये कः कदाचिदीश्वरेणोक्तः? यथा, "तवारीन् पादपीठं ते यावन्नखि करोम्यहं। मम दक्षिणदिग्भागे तावत् त्वं समुपाविशा।"

XIV ये परित्राणस्याधिकारिणो भविष्यन्ति तेषां परियर्थार्थं प्रेष्यमाणाः सेवनकारिण आत्मानः किं ते सर्व्वं दूता नखि?

II

I अतो वयं यद् भ्रमस्रोतसा नापनीयामहे तदर्थमस्माभि र्यद्यद् अश्रावि तस्मिन् मनांसि निघातव्यानि।

II यतो हेतो दूतैः कथितं वाक्यं यद्यमोघम् अभवद् यदि य तत्त्वङ्गनकारिणो तस्याग्राहकाय य सर्व्वस्मै समुचितं दण्डम् अदीयत,

III तदर्थस्माभिस्तादृशं महापरित्राणम् अवज्ञाय कथं रक्षा प्राप्स्यते, यत् प्रथमतः प्रभुना प्रोक्तं ततोऽस्मान् यावत् तस्य श्रोतृभिः स्थिरीकृतं,

IV अपरं लक्षाणैरद्वैतकर्मभि विविधशक्तिप्रकाशेन निजेष्यतः पवित्रस्यात्मनो विभागेन य यद् ईश्वरेण प्रमाणीकृतम् अभूत्।

V वयं तु यस्य भाविराज्यस्य कथां कथयामः, तत् तेन् दिव्यदूतानाम् अधीनीकृतमिति नखि।

VI किन्तु कुत्रापि कश्चित् प्रमाणम् ईदृशं दत्तवान्, यथा, "किं वस्तु मानवो यत् स नित्यं संस्मर्यते त्वया। किं वा मानवसन्तानो यत् स आलोच्यते त्वया।

VII दिव्यदत्तगणोभ्यः स किञ्चिन् न्यूनः कृतस्त्वया। तेजोगौरवत्प्रेण किरीटेन विभूषितः। सृष्टं यत् ते कराभ्यां स तत्रभुत्वे नियोजितः।

VIII यरणाधश्च तस्यैव त्वया सर्व्वं वशीकृतं।" तेन सर्व्वं यस्य वशीकृतं तस्यावशीभूतं किमपि नावशेषितं किन्त्वधुनापि वयं सर्व्वाणि तस्य वशीभूतानि न पश्यामः।

IX तथापि दिव्यदूतगणोभ्यो यः किञ्चिन् न्यूनीकृतोऽभवत् तं यीशुं मृत्युभोग्ळेतोस्तेजोगौरवत्रपेण किरीटेन विभूषितं पश्यामः, यत ईश्वरस्यानुग्रहात् स सर्वेषां कृते मृत्युम् अस्वदत्।

X अपरञ्च यस्मै येन य इत्स्नं वस्तु सृष्टं विद्यते बहुसन्तानानां विभवयायानयनकाले तेषां परित्राणाग्रसरस्य दुःखभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत्।

XI यतः पावकः पूयमानाश्च सर्वे अेकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, एति हेतोः स तान् भ्रातॄन् वदितुं न लज्जते।

XII तेन स उक्तवान्, यथा, "द्योतयिष्यामि ते नाम भ्रातॄणां मध्यतो ममा परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनं॥"

XIII पुनरपि, यथा, "तस्मिन् विश्वस्य स्थाताहं" पुनरपि, यथा, "पश्याहम् अपत्यानि य दत्तानि मह्यम् ईश्वरात्।"

XIV तेषाम् अपत्यानां रुधिरपल्लविशिष्टत्वात् सोऽपि तद्वत् तद्विशिष्टोऽभूत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् स मृत्युबलाधिकारिणं शयतानं मृत्युना बलहीनं कुर्व्यात्।

XV ये य मृत्युभयाद् यावज्जिवनं दासत्वस्य निघ्ना आसन् तान् उद्धारयेत्।

XVI स दूतानाम् उपकारी न भवति किन्त्वब्राह्मीमो वंशस्यैवोपकारी भवती।

XVII अतो हेतोः स यथा कृपावान् प्रजानां पापशोधनार्थम् ईश्वरोद्देश्यविषये विश्वास्यो मद्याजको भवेत् तदर्थं सर्वविषये स्वभ्रातॄणां सदृशीभवनं तस्योचितम् आसीत्।

XVIII यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं दुःखभोगम् अवगतस्तेन परीक्षाकान्तान् उपकर्तुं शक्नोति।

III

I हे स्वर्गीयस्याह्वानस्य सङ्भागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं धर्मप्रतिज्ञाया दूतोऽग्रसरश्च यो यीशुस्तम् आलोचयध्वं।

II मूसा यद्वत् तस्य सर्वपरिवारमध्ये विश्वास्य आसीत्, तद्वत् अयमपि स्वनिर्णयकस्य समीपे विश्वास्यो भवति।

III परिवारास्य यद्वत् तत्स्थापयितुरधिकं गौरवं भवति तद्वत् मूससोऽयं बहुतरगौरवस्य योग्यो भवति।

IV अेकैकस्य निवेशनस्य परिजनानां स्थापयिता कश्चिद् विद्यते यश्च सर्वस्थापयिता स ईश्वर एव।

V मूसाश्च वक्ष्यमाणानां साक्षी भूत्य एव तस्य सर्वपरिजनमध्ये विश्वास्योऽभवत् किन्तु प्रीष्टस्तस्य परिजनानामध्यक्ष एव।

VI वयं तु यदि विश्वासस्योत्साहं श्लाघनञ्च शेषं यावद् धारयामस्तर्हि तस्य परिजना भवामः।

VII अतो हेतोः पवित्रेणात्मना यद्वत् कथितं, तद्वत्, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ।

VIII तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः मद्याज्ञानिगृहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।

IX युष्माकं पितरस्तत्र मत्परीक्षाम् अकुर्वता कुर्वद्भिर्भेजनुसन्धानं तैरदृश्यन्त मत्क्रियाः। यत्वारिंशत्समा यावत् कुद्व्याहन्तु तदन्वये।

X अवादिषम् एमे लोका भ्रान्तान्तःकरणः सद्यः मामकीनानि वर्तमानि परिजानन्ति नो एमे।

XI एति हेतोरहं कोपात् शपथं कृतवान् एमं प्रवेक्ष्यते जनैरेते न विश्वासस्थलं ममा॥"

XII हे भ्रातरः सावधाना भवत, अमरेश्वरात् निवर्तकी योऽविश्वासस्तद्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्माकं कस्यापि न भवतु।

XIII किन्तु यावद् अधनामा समयो विद्यते तावद् युष्मन्मध्ये कोऽपि पापस्य वञ्चनया यत् कठोरीकृतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम् उपदिशत।

XIV यतो वयं प्रीष्टस्यांशिना ज्ञाताः किन्तु प्रथमविश्वासस्य दृढत्वम् अस्माभिः शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं।

XV अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हाज्ञालङ्घनस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा, तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि व एति तेन यद्वत्,

XVI तदनुसाराद् ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते के? किं मूससा मिसरदेशाद् आगताः सर्वे लोका नहि?

XVII केभ्यो वा स यत्वारिशद्वर्षाणि यावद् अकुध्यत्? पापं कुर्वतां येषां कुषापाः प्रान्तरे ऽपतन् किं तेभ्यो नडि?

XVIII प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेनाकारि? किम् अविश्वासिनां विरुद्धं नडि?

XIX अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अविश्वासात् नाशङ्गुवन् ऽति वयं वीक्षामहे।

IV

I अपरं तद्विश्रामप्राप्तेः प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तर्ह्यस्माकं कश्चित् येत् तस्याः इलेन वञ्चितो भवेत् वयम् अतस्माद् बिभीमः।

II यतो ऽस्माकं समीपे यद्दत् तद्दत् तेषां समीपेऽपि सुसंवाहः प्रचारितो ऽभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्कूलम् अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन साद्धं तन्नामिश्रयन्।

III तद् विश्रामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविश्यते यतस्तेनोक्तं, "अहं कोपात् शपथं कृतवान् एमं, प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं मम" किन्तु तस्य कर्माणि जगतः सृष्टिकालात् समाप्तानि सन्ति।

IV यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधि तेनेहम् उक्तं, यथा, "ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृत्येभ्यः सर्वकर्मभ्यो विश्रामा।"

V किन्वेतस्मिन् स्थाने पुनस्तेनोच्यते, यथा, "प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं मम"

VI कुलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेष्टव्यं किन्तु ये पुरा सुसंवाहं श्रुतवन्तस्तेरविश्वासात् तत्र प्रविष्टम्,

VII ऽति डेतोः स पुनरधनामकं दिनं निरुध्य दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वायं दायुधा कथयति, यथा, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।"

VIII अपरं यिडोशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत्।

IX अत ईश्वरस्य प्रजाभिः कर्तव्यं अेको विश्रामस्तिष्ठति।

X अपरम् ईश्वरो यद्दत् स्वकृतकर्मभ्यो विश्रामं तद्दत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो ज्णोऽपि स्वकृतकर्मभ्यो विश्राम्यति।

XI अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टुं यतामहै, तदविश्वासोदाडरणेन कोऽपि न पततु।

XII ईश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधारभङ्गादपि तीक्ष्णः, अपरं प्राणात्मनो ग्रन्थिमज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकारी मनसश्च सङ्कल्पानाम् अलिप्रेतानाञ्च विचारकः।

XIII अपरं यस्य समीपे स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानावृतं प्रकाशितञ्चास्ते।

XIV अपरं य उच्यतमं स्वर्गं प्रविष्ट अतादृश अेको व्यक्तिरर्थत ईश्वरस्य पुत्रो यीशुरस्माकं महायाजकोऽस्ति, अतो डेतो वयं धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आलम्बामहै।

XV अस्माकं यो महायाजको ऽस्ति सोऽस्माकं दुःखैः दुःखितो भवितुम् अशक्तो नडि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः।

XVI अतमेव कृपां ग्रहीतुं प्रयोजनीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्राप्तुञ्च वयम् उत्साडेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

V

I यः कश्चित् महायाजको भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत ईश्वरोद्देश्यविषयेऽर्थत उपडाराणां पापार्थक्यवलीनाञ्च धान नियुज्यते।

II स याज्ञानां भ्रान्तानाञ्च लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो डेतोः स स्वयमपि दौर्बल्यवेषितो भवति।

III अतस्मात् कारणाग्य यद्दत् लोकानां कृते तद्दद् आत्मकृतेऽपि पापार्थक्यवलिदानं तेन कर्तव्यं।

IV स धोयपदः स्वेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु डारोण एव य ईश्वरेणाड्डयते तेनैव गृह्यते।

V अेवम्कारेण प्रीष्टोऽपि महायाजकत्वं ग्रहीतुं स्वीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्वैव जनितो मयेति" वायं यस्तं भाषितवान् स अेव तस्य गौरवं कृतवान्।

VI तद्दद् अन्यगीतेऽपीहमुक्तं, त्वं मड्कीषेडकः श्रेण्यां याजकोऽसि सदातनः।

VII स य द्देवासाकाले बहुकन्दनेनाश्रुपातेन य मृत्युत उद्धरेणो समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनितं प्रर्थनाञ्च कृत्वा तत्कृत्वपिपिणीं शङ्कतो रक्षां प्राप्य य

VIII यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरक्लिश्यत तैराज्ञाग्रहणम् अशिक्षता

IX छत्थं सिद्धीभूय निजाज्ञाग्राहिलां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणस्वरूपो ऽभवत्।

X तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभुक्तो मढायान्जक ईश्वरेणाप्यातः।

XI तमध्यस्माकं बहुकथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णै युष्माभिर् हुर्गम्याः।

XII यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्वरस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णमात्रा तामधि शिक्षाप्राप्ति युष्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दुग्धे युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते।

XIII यो दुग्धपायी स शिशुरेवेतिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति।

XIV किन्तु सदसद्विद्यारे येषां येतांसि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु प्रयोजनमस्ति।

VI

I वयं मृतिजन्ककर्मण्यो मनःपरावर्तनम् ईश्वरे विश्वासो मञ्जनशिक्षां हस्तापिणं मृतलोकानाम् उत्थानम्

II अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा यैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः प्रीष्टविषयकं प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम।

III ईश्वरस्यानुमत्या य तद् अस्माभिः कारिष्यते।

IV य अेककृत्वो दीप्तिमया भूत्वा स्वर्गीयवररसम् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽंशिनो ज्ञता

V ईश्वरस्य सुवाक्यं भाविकावस्य शक्तिञ्चास्वदितवन्तश्च ते अत्रेषा यधि

VI स्वमनीमिरीश्वरस्य पुत्रं पुनः कुशे धन्ति लज्जन्त्येदं कुर्वते य तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तान् नवीनीकर्तुं कोऽपि न शक्नोति।

VII यतो या भूमिः स्वोपरि भूयः पतितं वृष्टिं पिवती तत्कृत्वाधिकारिणां निमित्तम् एष्टानि शाकादीन्युत्पाद्यति सा ईश्वराद् आशिषं प्राप्ता।

VIII किन्तु या भूमिर् गोकुलकण्टकवृक्षान् उत्पाद्यति सा न ग्राह्या शापार्हा य शेषे तस्या दाहो भविष्यति।

IX हे प्रियतमाः, यद्यपि वयम् अेतादृशं वाक्यं भाषामहे तथापि यूयं तत उक्त्वाः परित्राणपथस्य पथिकाश्चाध्व एति विश्वसामः।

X यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारोऽकारि क्रियते य तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम श्रमञ्च विस्मर्तुम् ईश्वरोऽन्यायकारी न भवति।

XI अपरं युष्माकम् अेकैको ज्ञो यत् प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्येवम् एष्टामि।

XII अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सङ्घिष्युतया य प्रतिज्ञानां इलाधिकारिणो ज्ञतास्तेषाम् अनुगामिनो भवत।

XIII ईश्वरो यदा एष्राहीमे प्रत्यज्जानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्याप्यपरस्य नाम्ना शपथं कर्तुं नाशक्नोत्, अतो हेतोः स्वनाम्ना शपथं कृत्वा तेनोक्तं यथा,

XIV "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं वर्द्धयिष्यामि या "

XV अनेन प्रकारेण स सङ्घिष्युतां विधाय तस्याः प्रत्याशायाः इलं लब्धवान्।

XVI अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्व्वविवादान्तको भवति।

XVII छत्यस्मिन् ईश्वरः प्रतिज्ञायाः इलाधिकारिणः स्वीयमन्त्रणायाम् अमोघतां बाहुल्यतो दृशयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरीकृतवान्।

XVIII अतरेव यस्मिन् अनृतकथनम् ईश्वरस्य न साध्यं तादृशेनायत्नेन विषयद्वयेन सम्भुजस्वरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना ज्ञायते।

XIX सा प्रत्याशास्माकं मनीनौकाया अयलो लङ्करो भूत्वा विरष्टेदकवस्त्रस्याभ्यन्तरं प्रविष्टा।

XX तत्रैवास्माकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेण्यां नित्यस्थायी यान्जकोऽभवत्।

VII

I शालमस्य राज्ञा स्वर्गोपरिस्थस्येश्वरस्य याञ्जकश्च सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् एब्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्,

II यस्मै एब्राहीमं सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदक् स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शालमस्य राजार्थतः शान्तिराजो भवति।

III अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णय आयुष आरम्भो ज्ञानस्य शेषश्चैतेषाम् अभावो भवति, एत्थं स ईश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याञ्जकस्तिष्ठति।

IV अतरेवास्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीमं यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीदृक् मडान् तद् आलोचयत।

V याञ्जकत्वप्राप्ता लेवेः सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत एब्राहीमो जातेभ्यः स्वीयव्रातृभ्यो दशमांशग्राहणस्यार्थं लब्धवन्तः।

VI किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नस्तथापीब्राहीमो दशमांशं गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणाम् आशिषं गदितवांश्च।

VII अपरं यः श्रेयान् स क्षुद्रतरायाशिषं ददातीत्यत्र कोऽपि सन्देहो नास्ति।

VIII अपरम् एदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरधीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स ज्ञवतीतिप्रमाणाप्राप्तः।

IX अपरं दशमांशग्राही देविरपीब्राहीमद्वारा दशमांशं दत्तवान् अतदपि कथयितुं शक्यते।

X यतो यदा मल्कीषेदक् तस्य पितरं साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितुरुत्स्यासीत्।

XI अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाञ्जकवर्गोऽपि यद्वि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारोणस्य श्रेण्या मध्याद् याञ्जकं न निरूप्येश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याञ्जकस्योत्थापनं कुत आवश्यकम् अभविष्यत्?

XII यतो याञ्जकवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो जायते।

XIII अपरञ्च तद् वाक्यं यस्योद्देश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य य कोऽपि कदापि वेद्याः कर्म न कृतवान्।

XIV वस्तुतस्तु यं वंशमधि मूसा याञ्जकत्वस्यैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिद्धुदावंशेऽस्माकं प्रभुर्जन्म गृहीतवान् एति सुस्थांश्च।

XV तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणाभिर्दं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवतापरेण तादृशेन याञ्जकेनोदितव्यं,

XVI यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्तया व्यवस्थाया न भवति किन्त्वक्षयज्ञानयुक्तया शक्त्या भवति।

XVII यत ईश्वर एदं साक्ष्यं दत्तवान्, यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"

XVIII अनेनाग्रवर्तिनो विधे दुर्बलताया निष्कलतायाश्च हेतोरर्थतो व्यवस्थया किमपि सिद्धं न जातमितिहेतोस्तस्य लोपो भवति।

XIX यथा य वयम् ईश्वरस्य निकटवर्तिनो भवाम अतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते।

XX अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थो जातः।

XXI यतस्ते शपथं विना याञ्जका जाताः किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स एधमुक्तः, यथा,

XXII "परमेश एदं शेषे न य तस्मान्निवर्त्यते। त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"

XXIII ते य ब्रह्मो याञ्जका अभवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थायित्वात् निवारिताः,

XXIV किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याञ्जकत्वं न परिवर्तनीयं।

XXV ततो हेतो र्ये मानवास्तेनेश्वरस्य सन्निधिं गच्छन्ति तान् स शेषं यावत् परिव्राजुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तुं स सततं ज्ञवति।

XXVI अपरम् अस्माकं तादृशमहायाञ्जकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो उर्द्विसको निष्कलः पापिभ्यो भिन्नः स्वगण्डियुग्मीकृतश्च स्यात्।

XXVII अपरं महायाञ्जकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः परं लोकानां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत आत्मबलिदानं कृत्वा तद् अेककृत्वस्तेन सम्पादितं।

XXVIII यतो व्यवस्थया ये मढयाज्जका निरुध्यन्ते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन यो मढयाज्जको निरुपितः सो जनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र अवे।

VIII

I कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽयम् अस्माकम् अेताद्दश अेको मढयाज्जकोऽस्ति यः स्वर्गे मढामडिभ्नः सिंहासनस्य दक्षिणार्धो समुपविष्टवान्।

II यय्य दूष्यं न मनुजैः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदूष्यस्य पवित्रवस्तूनाञ्च सेवकः स भवति।

III यत अेकैको मढयाज्जको नैवेदानां बलीनाञ्च दाने नियुज्यते, अतो डेतोरेतस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विधत्तु घृत्यावश्यङ्कं।

IV किञ्च स यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याज्जको नाभविष्यत्, यतो ये व्यवस्थानुसारात् नैवेदानि ददत्येताद्दशा याज्जका विधन्ते।

V ते तु स्वर्गायवस्तूनां दृष्टान्तेन छायाया य सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मूससि दूष्यं साधयितुम् उधते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् इलतः स तमुक्तवान्, यथा, "अवधेहि गिरौ त्वां यद्यन्निदर्शनं दर्शितं तद्वत् सर्वाणि त्वया क्रियन्तां।"

VI किन्त्विदानीम् असौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थोऽभवत्।

VII स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभविष्यत् तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्।

VIII किन्तु स ढषभारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, "परमेश्वर उदं भाषते पश्य यस्मिन् समयेऽहम् ष्णायेलवंशेन यिडूदावंशेन य सार्द्धम् अेकं नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येताद्दशः समय आयाति।

IX परमेश्वरोऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् आनयनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तद्दिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तैर्मम नियमे बद्धिनेऽहं तान् प्रति यिन्तां नाकरवं।

X किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्दिनात् परमहं ष्णायेलवंशीयैः सार्द्धम् ष्ठमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां यित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे य तान् लेपिष्यामि, अपरमहं तेषाम् ष्ठश्वरो भविष्यामि ते य मम लोका भविष्यन्ति।

XI अपरं त्वं परमेश्वरं ज्ञानीतीतिवाक्येन तेषामेकैको जनः स्वं स्वं समीपवासिनं ब्रातरञ्च पुन र्न शिक्षयिष्यति यत आक्षुद्रात् मढान्तं यावत् सर्व्वं मां ज्ञास्यन्ति।

XII यतो डेतोरहं तेषाम् अधर्मान् क्षमिष्ये तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।"

XIII अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान्; यय्य पुरातनं ञ्णार्थाञ्च ञ्णतं तस्य लोपो निकटोऽभवत्।

IX

I स प्रथमो नियमो आराधनाया विविधरीतिभिरेडिकपवित्रस्थानेन य विशिष्ट आसीत्।

II यतो दूष्यमेकं निरमीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत् तत्र ढीपवृक्षो भोजनासनं दर्शनीयपूपानां श्रेणी यासीत्।

III तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरिष्ठरिषया अभ्यन्तरे ऽतिपवित्रस्थानमितिनामकं कोष्ठमासीत्।

IV तत्र य सुवर्णमयो धूपार्धारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जूषा यासीत् तमध्ये मात्रायाः सुवर्णघटो डारोणस्य मञ्जरितदण्डस्तक्षितौ नियमप्रस्तरौ।

V तदुपरि य करुणासने छायाकारिणौ तेजोमयौ किडूबावास्ताम्, अतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः।

VI अतेष्वीदृक् निर्मितेषु याज्जका ष्ठश्वरसेवाम् अनुतिष्ठन्तो दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति।

VII किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रतिवर्षम् अेककृत्व अेकाकिना मढयाज्जकेन प्रविश्यते किन्त्वात्मनिमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाञ्च निमित्तम् उत्सर्जनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते।

VIII ष्ठत्यनेन पवित्र आत्मा यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् मढापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति।

IX तस्य दृष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संशोधनकालं यावद् यन्निर्दिष्टं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणोऽसमर्थाभिः

X केवलं प्रादुर्भावेषु विविधमञ्जनेषु यं शारीरिकरीतिभिर्भुक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि यं भवन्ति

XI अपरं भाविभङ्गलानां मङ्गायाजकः प्रीष्ट उपस्थायाऽस्तनिर्मितेनार्थत एतत्सृष्टेर्बलिभूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन यं दृष्येण गत्वा

XII छागानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैककृत्व एव मङ्गापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्तवान्।

XIII वृषछागानां रुधिरेण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण यं यद्यशुचिलोकाः शारीरिशुचित्वाय पूयन्ते,

XIV तर्हि किं मन्यध्वे यः सदातनेनात्मना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्तवान्, तस्य प्रीष्टस्य रुधिरेण युष्माकं मनांस्यमरेश्वरस्य सेवायै किं मृत्युञ्जकं लभ्यः कर्मभ्यो न पवित्रीकारिभ्यन्ते?

XV स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् प्रथमनियमलङ्घनरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ ज्ञातायाम् आहूतलोका अनन्तकालीयसम्पदः प्रतिज्ञाङ्गलं लभेरन्।

XVI यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं।

XVII यतो हतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बलिं यावत् श्रुवति तावत् नियमो निरर्थकस्तिष्ठति।

XVIII तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न साधितः।

XIX इतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सर्वा आज्ञाः कथयित्वा मूसा ज्वलेन सिन्दूरवर्णलोम्ना अेषोवतृणेन यं साद्धं गोवत्सानां छागानाञ्च रुधिरं गृहीत्वा ग्रन्थे सर्वलोकेषु यं प्रक्षिप्य बभाषे,

XX युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निर्दिष्टवान् तस्य रुधिरमेतत्।

XXI तद्वत् स दृष्येऽपि सेवायैकेषु सर्वपात्रेषु यं रुधिरं प्रक्षिप्तवान्।

XXII अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सर्वाणि रुधिराणि परिच्छिद्यन्ते रुधिरपातं विना पापमोचनं न भवति य।

XXIII अपरं यानि स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तास्तेषाम् अतैः पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तूनाम् अतैः श्रेष्ठेर्बलिदानैः पावनमावश्यकं।

XXIV यतः प्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं हस्तकृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मिन्नितिम् एदानीम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः।

XXV यथा यं मङ्गायाजकः प्रतिवर्षं परशोषितमादाय मङ्गापवित्रस्थानं प्रविशति तथा प्रीष्टेन पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः,

XXVI कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकालमारभ्य बहुवारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवत्; किन्त्विदानीं स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् अकृत्वो जगतः शेषकाले प्रयकाशे।

XXVII अपरं यथा मानुषस्यैककृत्वो मरणं तत् पश्चाद् विद्यारो निर्दिष्टोऽस्ति,

XXVIII तद्वत् प्रीष्टोऽपि बहुनां पापवडनार्थं बलिर्निर्दिष्टकृत्व उत्सृष्टे, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दास्यति।

X

I व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां छायास्वरूपा न यं वस्तूनां मूर्तिस्वरूपा ततो हेतोर्निर्त्यं दीयमानैरेकविधै वार्षिकबलिभिः शरणागतलोकान् सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति।

II यद्यशक्यत् तर्हि तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्तिष्यत? यतः सेवाकारिभ्येककृत्वः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुनर्न भविष्यत्।

III किन्तु तैर्बलिदानैः प्रतिवत्सरं पापानां स्मारणं जायते।

IV यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरेण पापमोचनं न सम्भवति।

V अतःकारणतः प्रीष्टेन जगतं प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं न नैवेद्यं देहे मे निर्मितस्त्वया।

VI न यं त्वं बलिभिर्हृद्व्यैः पापघ्नैर्वा प्रतुष्यसि।

VII अवादिषं तदैवाहं पश्य कुर्वे समागमं धर्मग्रन्थस्य सर्गे मे विद्यते लिपिता कथा॥ ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्पूरयिष्यते ।"

VIII एत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यधि तेनेदमुक्तं यथा, बलिनेवेद्यद्व्यानि पापेनञ्चोपायार्कं, नेमानि वाग्छसि त्वं हि न यैतेषु प्रतुष्यसीति।

IX ततः परं तेनोक्तं यथा, "पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वे समागमं;" द्वितीयम् अतद् वाक्यं स्थिरिकर्तुं स प्रथमं लुम्पति।

X तेन मनोऽभिलाषेण य वयं यीशुष्पीष्टस्यैककृत्वः स्वशरीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अभवाम।

XI अपरम् अकैको याञ्कः प्रतिदिनम् उपासनां कुर्वन् यैश्च पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् अकृत्वा न् बलीन् पुनः पुनरुत्सृजन् तिष्ठति।

XII किन्त्वसौ पापनाशकम् अकं बलिं दत्त्वा नन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिण उपविश्य

XIII यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पादधीठं न भवन्ति तावत् प्रतीक्षमाणास्तिष्ठति।

XIV यत अकेन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् साधितवान्।

XV अतस्मिन् पवित्र आत्माप्यस्माकं पक्षे प्रमाणायति।

XVI "यतो डेतोस्तदिनात् परम् अहं तैः सार्द्धम् एभं नियमं स्थिरिकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणोदं कथितं, तेषां यिते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु य तान् लेपिष्यामि य,

XVII अपरञ्च तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मारिष्यामि ।"

XVIII किन्तु यत्र पापमोयनं भवति तत्र पापार्थक्यबलिदानं पुन न भवति।

XIX अतो डे भ्रातरः, यीशो रुधिरेण पवित्रस्थानप्रवेशायास्माकम् उत्साहो भवति,

XX यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिष्यार्थतः स्वशरीरेण नवीनं ज्ञानयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मितवान्,

XXI अपरञ्चेश्वरीयपरिवारस्याध्यक्ष अको मडायाञ्कडस्माकमस्ति।

XXII अतो डेतोरस्माभिः सरवान्तःकरणैर् दृढविश्वासेः पापबोधत् प्रक्षालितमनोभि निर्म्मलजले स्नातशरीरेश्वरम् उपागत्य प्रत्याशायाः प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्या॥

XXIII यतो यस्ताम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः।

XXIV अपरं प्रेम्नि सत्क्रियासु यैकैकस्योत्साहवृद्ध्यर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं।

XXV अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति तथास्माभिः सभाकरणं न परित्यक्तव्यं परस्परम् उपदेष्टव्यञ्च यतस्तत् मडादिनम् उत्तरोत्तरं निकटवर्ति भवतीति युष्माभिर् दृश्यते।

XXVI सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्तेः परं यदि वयं स्वच्छया पापायारं कुर्मस्तर्हि पापानां कृते ऽन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते।

XXVII किन्तु विचारस्य भयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्चावशिष्यते।

XXVIII यः कश्चित् मूससो व्यवस्थाम् अवमन्यते स दयां विना द्रयोस्तिष्ठेषां वा साक्षिणां प्रमाणेन ऽन्यते,

XXIX तस्मात् किं बुध्यध्वे यो ज्ञन ईश्वरस्य पुत्रम् अवज्जानाति येन य पवित्रीकृतो ऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं ज्ञानाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते य, स कियन्मडाघोरतरदण्डस्य योग्यो भविष्यति?

XXX यतः परमेश्वरः कथयति, "दानं इलस्य मत्कर्म सूयितं प्रदद्याम्यहं" पुनरपि, "तदा विचारयिष्यन्ते परेशेन निष्ठाः प्रजाः।" एहं यः कथितवान् तं वयं ज्ञानीमः।

XXXI अमरेश्वरस्य करयोः पतनं मडाभयानकं।

XXXII डे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीप्तिं प्राप्य बहुदुर्गतिर्ज्ञं संग्रामं सडमाना अकतो निन्दाकलेशैः कौतुकीकृता अभवत,

XXXIII अन्यतश्च तद्भोगिनां समांशिनी ऽभवत।

XXXIV यूयं मम बन्धनस्य दुःखेन दुःखिनी ऽभवत, युष्माकम् उत्तमा नित्या य सम्पत्तिः स्वर्गे विद्यत एति ज्ञात्वा सानन्दं सर्ववस्थापाडरणम् असह्यञ्च।

XXXV अतश्चेव मडापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत।

XXXVI यतो यूयं येनेश्वरस्येच्छां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः इलं लभध्वं तदर्थं युष्माभिर् धैर्यविवलभनं कर्तव्यं।

XXXVII येनागन्तव्यं स स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न य विलम्बिष्यते।

XXXVIII "पुण्यवान् जनो विश्वासेन ञ्चिविष्यति किन्तु यदि निवर्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति।
 XXXIX किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात् निवृत्तिं न कुर्वामः। आत्मनः परित्राणाय विश्वासं कुर्वामहे।

XI

- I विश्वास आशंसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति।
 II तेन विश्वासेन प्राञ्चो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः।
 III अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्त्यसृज्यन्त, दृष्टवस्तूनि य प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदपद्यन्तैतद् वयं विश्वासेन बुध्यामहे।
 IV विश्वासेन डाम्बिल ईश्वरमुद्दिश्य डाम्बिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्माद्येश्वरेण तस्य दानान्यधि प्रमाणे दत्ते स धार्मिक इत्यस्य प्रमाणां लब्धवान् तेन विश्वासेन य स मृतः सन् अद्यापि भाषते।
 V विश्वासेन डनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरं नीतः, तस्योद्देशश्च डेनापि न प्रापि यत् ईश्वरस्तं लोकान्तरं नीतवान्, तत्रमाणाभिदं तस्य लोकान्तरीकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोचितवान् एति प्रमाणां प्राप्तवान्।
 VI किन्तु विश्वासं विना डोडपीश्वराय रोयितुं न शक्नोति यत् ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेषिलोकेभ्यः पुरस्कारं ददाति येति कथायाम् ईश्वरशरणागतैर्विश्वसितव्यं।
 VII अपरं तदानीं यान्यदृश्यान्यासन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोडो विश्वासेन भीत्वा स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन य जगज्जनानां डोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी बभूव य।
 VIII विश्वासेनेब्राड्रीम् आडूतः सन् आडां गृड्रीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये क्क यामीति नाजानात्।
 IX विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशिल्याम् इरुडाका याडूवा य सड दूष्यवास्यभवत्।
 X यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रत्यैकता।
 XI अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोतिकान्ता सन्त्यपि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा प्रतिज्ञाकारिणां विश्वास्यम् अमन्यत।
 XII ततो डेतो मृतकल्पाद् अकस्मात् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणानतीताः समुद्रतीरस्थसिकता एव यासंभ्या लोका उत्पेदिरे।
 XIII अते सर्वे प्रतिज्ञायाः इलान्यप्राप्य डेवलं दूरात् तानि निरीक्ष्य वन्दित्वा य, पृथिव्यां वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चास्मड एति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यञ्जुः।
 XIV ये तु जना इत्थं कथयन्ति तैः पैतृकदेशो डस्माभिरन्विष्यत एति प्रकाश्यते।
 XV ते यस्माद् देशात् निर्गतास्तं यदस्मरिष्यन् तर्हि परावर्तनाय समयम् अलप्स्यन्त।
 XVI किन्तु ते सर्वोत्कृष्टम् अर्थतः स्वर्गायं देशम् आकाडूक्षन्ति तस्माद् ईश्वरस्तानधि न लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर एति नाम गृड्रीतवान् यतः स तेषां कृते नगरमेकं संस्थापितवान्।
 XVII अपरम् एब्राड्रीमः परीक्षायां ज्ञातायां स विश्वासेनेरुडाकम् उत्ससर्ज्,।
 XVIII वस्तुत् इरुडाकि तव वंशो विष्यास्यत एति वाग् यमधि कथिता तम् अड्वितीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्राप्तः स उत्ससर्ज्।
 XIX यत् ईश्वरो मृतानप्युत्थापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमाडुपं तं लेले।
 XX अपरम् इरुडाक् विश्वासेन याडूब् अेषावे य भाविविषयानध्याशिषं दडी।
 XXI अपरं याडूब् मरणाकाले विश्वासेन यूषक्ः पुत्रयोरेडैकरुम् जनायाशिषं दडी यष्टया अग्रभागे समालभ्य्य प्रणाम य।
 XXII अपरं यूषक् यरमकाले विश्वासेनेस्त्रायेलवंशीयानां मिसरदेशाद् बडिर्गमनस्य वायं जगाड निजस्थीनि याधि समादिदेश्।
 XXIII नवजातो मूसाश्च विश्वासात् त्राीन् मासान् स्वपितृभ्याम् अगोप्यत यतस्तौ स्वशिषुं परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाञ्च न शङ्कितवन्तौ।
 XXIV अपरं वयःप्राप्तो मूसा विश्वासात् किरीणो दौडिञ्च एति नाम नाड्रीयकार।

XXV यतः स क्षणिकान्तं पापञ्जसुभोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः सार्द्धं द्युःभभोगं वव्रो

XXVI तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः प्रीष्टनिमित्तां निन्दां महतीं सम्पत्तिं मेने यतो हतोः स पुरस्कारदानम् अपैक्षता

XXVII अपरं स विश्वासेन राज्ञः क्रोधात् न भीत्वा मिसरदेशं परितत्याज, यतस्तेनादृश्यं वीक्षमाणेनव धैर्यम् आलम्बि।

XXVIII अपरं प्रथमज्जातानां हन्ता यत् स्वीयलोकान् न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तरपर्वीयबलिरछेदनं रुधिरसेयनञ्चानुष्ठितावान्।

XXIX अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूक्ष्मागरेण जग्मुः किन्तु मिस्त्रीयलोकास्तत् कर्तुम् उपक्रम्य तोयेषु ममञ्जुः।

XXX अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताहं यावद् धिरीढोः प्राचीरस्य प्रदक्षिणे कृते तत् निपपाता

XXXI विश्वासाद् राहब्नामिका वेश्यापि प्रीत्या यारान् अनुगृह्याविश्वासिभिः सार्द्धं न विननाशा

XXXII अधिकं किं कथयिष्यामि? गिदियोनो बारकः शिम्शोनो यिप्तलो दायूद् शिमूयेलो भविष्यद्वादिनश्चैतेषां वृत्तान्तकथनाय मम समयात्मावो भविष्यति।

XXXIII विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो धर्मकर्माणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां कुलं लब्धवन्तः सिंहानां मुषानि रुद्धवन्तो

XXXIV वहेदालं निर्व्यापितवन्तः अङ्गधाराद् रक्षां प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सभवीकृता युद्धे पराक्रमिणो ज्ञाताः परेषां सैन्यानि दवयितवन्तश्च।

XXXV योषितः पुनरुत्थानेन मृतान् आत्मजान् लेभिरे, अपरे य श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अगृहीत्वा ताडनेन मृतवन्तः।

XXXVI अपरे तिरस्कृतैः कशाभिर्बन्धनैः कारया य परीक्षिताः।

XXXVII बलदश्व प्रस्तराधाते हताः करपत्रे वा विदीर्षां यत्रै वा क्लिष्टाः अङ्गधारे वा व्यापादिताः। ते मेषाणां छागानां वा यर्माणि परिधाय दीनाः पीडिता द्युःपातश्चात्त्राम्यन्।

XXXVIII संसारो येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गह्वरेषु पृथिव्याश्छिद्रेषु य पर्यटन्।

XXXIX अतैः सर्वे विश्वासात् प्रमाणं प्रापि किन्तु प्रतिज्ञायाः कुलं न प्रापि।

XL यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुस्तथैश्वरेणस्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिदिशे।

XII

I अतो हतोरेतावत्साक्षिमेधै वेषिताः सन्तो वयमपि सर्वभारम् आशुभाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते मार्गे धैर्येण धावाम।

II यश्चास्माकं विश्वासस्याग्रेसरः सिद्धिकर्ता यास्ति तं यीशुं वीक्षामहै यतः स स्वसम्भुजस्थितानन्दस्य प्राप्त्यर्थम् अपमानं तुच्छीकृत्य क्रुशस्य यातनां सोढवान् ईश्वरीयसिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवांश्च।

III यः पापिभिः स्वविरुद्धम् अंतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोययत तेन यूयं स्वमनःसु श्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथा।

IV यूयं पापेन सह युध्यन्तोऽद्यापि शोषितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुता।

V तथा य पुत्रान् प्रतीव युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्तिं ह मत्पुत्र न तुच्छया तेन संभर्त्सितश्चापि नैव क्लाम्य कदाचन।

VI परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शास्तिं ददाति यत्। यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रदरत्यपि। "

VII यदि यूयं शास्तिं सहध्वं तर्हीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः सार्द्धं व्यवहरति यतः पिता यस्मै शास्तिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः?

VIII सर्वे यस्याः शास्तेरंशिनो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति तर्हि यूयम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे।

IX अपरम् अस्माकं शारीरिकञ्चमदातारोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् ते यास्माभिः सम्मानितास्तस्माद् य आत्मनां ज्ञनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न ञ्चविष्यामः?

X ते त्वल्पदिनानि यावत् स्वमनोऽभतानुसारेण शास्तिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं छिताय तस्य पवित्रताया अंशित्वाय यास्मान् शास्ति।

XI शास्त्रिश्च वर्तमानसमये केनापि नानन्दजनिका किन्तु शोकजनिदैव मन्यते तथापि ये तथा विनीयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मकुलं ददाति।

XII अतएव यूयं शिथिलान् हस्तान् दुर्बलानि ज्ञानूनि य सबलानि कुरुध्वं।

XIII यथा य दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न भज्येत स्वस्थं तिष्ठेत् तथा स्वयारणार्थं सरलं मार्गं निर्मात्।

XIV अपरञ्च सर्वैः सार्थम् अेक्यत्वायं यय्य विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लप्स्यते तत् पवित्रत्वं येष्टुध्वं।

XV यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानुग्रहात् न पतेत्, यथा य तिक्रतया मूलं प्ररुह्य बाधाजनकं न भवेत् तेन य बलवोऽपवित्रा न भवेयुः,

XVI यथा य कश्चित् लम्पटो वा अेककृत्य आहारार्थं स्वीयज्येष्ठाधिकारविक्रता य अेषोस्तद्गद् अघर्मायिारी न भवेत् तथा सावधाना भवता।

XVII यतः स अेषोः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् इच्छन्नपि नानुगृहीत इति यूयं ज्ञानीथ, स याश्रुपातेन मत्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तद्दुपायं न लेभे।

XVIII अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्वलितो वह्निः कृष्णावर्णो मेघो ऽन्धकारो ञ्जश तूरीवाद्यं वाक्यानां शब्दश्च नैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः।

XIX तं शब्दं श्रुत्वा श्रोतारस्तादृशं सम्भाषणं यत् पुन न जायते तत् प्रार्थितवन्तः।

XX यतः पशुरपि यदि धराधरं स्पृशति तर्हि स पाषाणाघातैर्हन्तव्य इत्यादेशं सोढुं ते नाशकनुवन्।

XXI तस्य दर्शनम् अयं भयानकं यत् मूससौकृतं भीतस्त्रासयुक्तश्चास्मीति।

XXII किन्तु सीथोन्पर्वतो ऽमरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थयिज्ञालभम् अयुतानि दिव्यदूताः।

XXIII स्वर्गो लिपितानां प्रथमज्जातानाम् उत्सवः समितिश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरीश्वरः

सिद्धीकृतधार्मिकानाम् आत्मानो

XXIV नूतननियमस्य मध्यस्थो यीशुः, अपरं ङाबिलो रक्तात् श्रेयः प्रयारकं प्रोक्षास्य रक्तञ्चैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः।

XXV सावधाना भवत तं वक्तारं नावजानीत यतो हेतोः पृथिवीस्थितः स वक्ता यैरवज्ञातस्ते यदि रक्षा नाप्रापि तर्हि स्वर्गीयवस्तुः पराङ्मुषीभूयास्माभिः कथं रक्षा प्राप्स्यते?

XXVI तदा तस्य रवात् पृथिवी कम्पिता किन्त्विदानीं तेनेदं प्रतिज्ञातं यथा, "अहं पुनरेककृत्यः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नर्हि गगनमपि कम्पयिष्यामि।"

XXVII स अेककृत्यः शब्दो निश्चलविषयाणां स्थितये निर्मितानामिव यञ्जलवस्तूनां स्थानान्तरीकरणं प्रकाशयति।

XXVIII अतएव निश्चलराज्यप्राप्तैरस्माभिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं साह्रं सभयञ्च तुष्टिञ्जकज्ञेयेश्वरं सेवितुं शक्नुयाम।

XXIX यतोऽस्माकम् ईश्वरः संडारको वह्निः।

XIII

I भ्रातृषु प्रेम तिष्ठतु। अतिथिसेवा युष्माभिर्न विस्मर्यतां।

II यतस्तया प्रच्छन्नज्ञेयेश्वरं दिव्यदूताः केषाञ्चिद् अतिथयोऽभवन्।

III बन्दिनः सडबन्दिभिरिव दुःखिनश्च देडवासिभिरिव युष्माभिः स्मर्यन्तां।

IV विवाडः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयशय्या य शुयिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकाश्वेश्वरेण दण्डयिष्यन्ते।

V यूयम् आचारं निर्लोभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्यत य यस्माद् ईश्वर अवेदं कथितवान्, यथा, "त्वां न त्यक्ष्यामि न त्वां ङास्यामि।"

VI अतएव वयम् उत्साहेनेदं कथयितुं शक्नुमः, "मत्पक्षे परमेशोऽस्ति न लेष्यामि कदायना यस्मात् मां प्रति किं कर्तुं मानवः पारयिष्यति।"

VII युष्माकं ये नायका युष्मत्स्यम् ईश्वरस्य वाक्यं कथितवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारस्य परिणामम् आलोच्य युष्माभिस्तेषां विश्वासोऽनुक्रियतां।

VIII यीशुः प्रीष्टः श्वोऽद्य सदा य स अेवास्ते।

IX यूयं नानाविधनूतनशिक्षाभिर्न परिवर्तध्वं यतोऽनुग्रहेषान्तःकरास्य सुस्थिरीभवन् क्षेमं न य
प्राद्यद्रव्यैः। यतस्तदायारिषास्तैर्नोपकृताः।

X ये दृष्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या द्रव्यभोजनस्यानधिकारिणस्तादृशी यज्ञवेदिरस्माकम् आस्तो

XI यतो येषां पशूनां शोषितं पापनाशाय मछायाजकेन मछापवित्रस्थानस्याभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि
शिविराद् बहिर्दृष्टान्तो

XII तस्माद् यीशुरपि यत् स्वरुधिरेण प्रजाः पवित्रीकुर्व्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य बहिर् मूर्तिं लुक्तवान्।

XIII अतो डेतोरस्माभिरपि तस्यापमानं सडमानैः शिविराद् बहिस्तस्य समीपं गन्तव्यं।

XIV यतो ऽत्रास्माकं स्थायि नगरे न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते।

XV अतयेव यीशुनास्माभिर्नित्यं प्रशंसायुक्तो बलिरर्थतस्तस्य नामाङ्गीकुर्वताम् ओष्ठाधराणां क्लम
ईश्वराय दातव्यं।

XVI अपरञ्च परोपकारो दानञ्च युष्माभिर्न विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोयते।

XVII यूयं स्वनायकानाम् आज्ञाग्राह्णेषो वश्याश्च भवत यतो यैरुपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका एव
ते युष्मदीयात्मनां रक्षाणार्थं जाग्रति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्व्युर्न य सार्त्स्वरा अत्र यतध्वं यतस्तेषाम्
आर्त्स्वरो युष्माकम् एष्टञ्चनको न भवेत्।

XVIII अपरञ्च यूयम् अस्मन्निमित्तं प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तममनोविशिष्टाः सर्वत्र सदायारं कर्तुम्
एच्छुकाश्च भवाम एति निश्चितं ज्ञानीमः।

XIX विशेषतोऽहं यथा त्वरया युष्मभ्यं पुनर्दीये तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिकं विनये।

XX अनन्तनियमस्य रुधिरेण विशिष्टो मछान् मेघपालको येन मृतगणमध्यात् पुनरानायि स शान्तिदायक
ईश्वरो

XXI निजाभिमतसाधनाय सर्वस्मिन् सत्कर्मणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य दृष्टौ य यद्यत् तुष्टिजनकं
तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना प्रीष्टेन साधयतु। तस्मै मडिमा सर्वदा भूयात्। आमेन्।

XXII डे भ्रातरः, विनयेऽहं यूयम् एष्टम् उपदेशवाक्यं सडध्वं यतोऽहं संक्षेपेण युष्मान् प्रति लिपितवान्।

XXIII अस्माकं भ्राता तीमथियो मुक्तोऽभवद् एति ज्ञानीत, स य यदि त्वरया समागच्छति तर्हि तेन साद्धम्
अहं युष्मान् साक्षात् करिष्यामि।

XXIV युष्माकं सर्वान् नायकान् पवित्रलोकांश्च नमस्कुरुता अपरम् एतालियादेशीयानां नमस्कारं ज्ञास्यथा

XXV अनुग्रहो युष्माकं सर्वेषां सडायो भूयात्। आमेन्।

याकूबः पत्रं

- I ईश्वरस्य प्रभो र्यीशुष्रीष्टस्य य द्वासो याकूब् विकीर्णोभूतान् द्वादशं वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिपति।
- II हे मम भ्रातरः, यूयं यदा बहुविधपरीक्षाषु निपतत तदा तत् पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यन्धं।
- III यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितत्वेन धैर्यं सम्पाद्यत एति ज्ञानीथा।
- IV तस्य धैर्यं सिद्धकलं भवतु तेन यूयं सिद्धाः सम्पूर्णाश्च भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावश्च युष्माकं न भविष्यति।
- V युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावो यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः सरलभावेन तिरस्कारञ्च विना सर्वेभ्यो ददाति ततः स यायतां ततस्तस्मै दायिष्यते।
- VI किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन यायतां यतः सन्दिग्धो मानवो वायुना यालितस्योत्प्लवमानस्य य समुद्रतरङ्गस्य सदृशो भवति।
- VII तादृशो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्स्यतीति न मन्यतां।
- VIII द्विमना लोकः सर्वगतिषु यञ्चलो भवति।
- IX यो भ्राता नम्रः स निजोन्नत्या श्लाघतां।
- X यश्च धनवान् स निजोन्नतया श्लाघतांयतः स तृणपुष्पवत् क्षयं गमिष्यति।
- XI यतः सतापेन सूर्येणोदित्य तृणं शोष्यते तत्पुष्पञ्च भ्रश्यति तेन तस्य रूपस्य सौन्दर्यं नश्यति तद्दृष्ट्वा धनलोकोऽपि स्वीयमूढतया भ्वाश्रयति।
- XII यो ज्ञनः परीक्षां सङ्घते स अवे धन्यः, यतः परीक्षितत्वं प्राप्य स प्रभुना स्वप्रेमकारिभ्यः प्रतिज्ञातं ज्ञवनमुकुटं लप्स्यते।
- XIII ईश्वरो मां परीक्षत एति परीक्षासमये कोऽपि न वदतु यतः पापायेश्वरस्य परीक्षा न भवति स य कमपि न परीक्षते।
- XIV किन्तु यः कश्चित् स्वीयमनोवाग्दृष्ट्याङ्घ्र्यते लोभ्यते य तस्यैव परीक्षा भवति।
- XV तस्मात् सा मनोवाग्दृष्ट्या सगर्भा भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं जन्यति।
- XVI हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं न भ्राम्यता।
- XVII यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णो वरश्च तत् सर्वम् उर्ध्वधाद् अर्थतो यस्मिन् दशान्तरे परिवर्तनजातच्छाया वा नास्ति तस्माद् दीप्त्याकरात् पितुरवरोडति।
- XVIII तस्य सृष्टवस्तूनां मध्ये वयं यत् प्रथमङ्गलस्वरूपा भवामस्तदर्थं स स्वेच्छातः सत्यमतस्य वाक्येनास्मान् जनयामास।
- XIX अतएव हे मम प्रियभ्रातरः, युष्माकम् अडैको ज्ञनः श्रवणो त्वरितः कथने धीरः क्रोधेऽपि धीरो भवतु।
- XX यतो मानवस्य क्रोध ईश्वरीयधर्मं न साधयति।
- XXI अतो डेतो यूयं सर्वाम् अशुशिक्रियां दृष्टतावाहुल्यञ्च निक्षिप्य युष्मन्मनसां परित्राणो समर्थो रोपितं वाक्यं नम्रभावेन गृह्णीत।
- XXII अपरञ्च यूयं डेवलम् आत्मवञ्चयितारो वाक्यस्य श्रोतारो न भवत किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवत।
- XXIII यतो यः कश्चिद् वाक्यस्य कर्मकारी न भूत्वा डेवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पो स्वीयशारीरिकवहनं निरीक्षमाणस्य मनुजस्य सदृशः।
- XXIV आत्माकारे दृष्टे स प्रस्थाय कीदृश आसीत् तत् तत्क्षणाद् विस्मरति।
- XXV किन्तु यः कश्चित् नत्वा मुक्तः सिद्धां व्यवस्थाम् आलोक्य तिष्ठति स विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकर्तव्यं सन् स्वकार्यं धन्यो भविष्यति।
- XXVI अनायत्तरसनः सन् यः कश्चित् स्वमनो वञ्चयित्वा स्वं लकृतं मन्यते तस्य लज्जितं मुधा भवति।
- XXVII क्लेशकाले पितृहीनानां विधवानाञ्च यद् अवेक्षणं संसारस्य निष्कलङ्कनं यद् आत्मरक्षणं तदेव पितुरीश्वरस्य साक्षात् शुधि निर्मला य लज्जितः।

II

I હે મમ ભ્રાતરઃ, યુયમ્ અસ્માકં તેજસ્વિનઃ પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય ધર્મમ્ મુખાપેક્ષયા ન ધારયતા

II યતો યુષ્માકં સભાયાં સ્વર્ણાદ્ગુરીયકયુક્તે ભ્રાજિષ્ણુપરિચ્છેદે પુરુષે પ્રવિષ્ટે મલિનવસ્ત્રે કસ્મિંશ્ચિદ્ દરિદ્રેડપિ પ્રવિષ્ટે

III યૂયં યદિ તં ભ્રાજિષ્ણુપરિચ્છેદવસાનં જનં નિરીક્ષ્ય વદેત ભવાનુ અત્રોત્તમસ્થાન ઉપવિશત્વિતિ કિંચ તં દરિદ્રં યદિ વદેત ત્વમ્ અમુસ્મિન્ સ્થાને તિષ્ઠ યદ્વાત્ર મમ પાદપીઠ ઉપવિશેતિ,

IV તર્હિ મનઃસુ વિશેષ્ય યૂયં કિં કુતર્કેઃ કુવિચારકા ન ભવથ?

V હે મમ પ્રિયભ્રાતરઃ, શુશ્રુત, સંસારે યે દરિદ્રાસ્તાનુ ઈશ્વરો વિશ્વાસેન ધનિનઃ સ્વપ્રેમકારિભ્યશ્ચ પ્રતિશ્રુતસ્ય રાજ્યસ્યાધિકારિણઃ કર્ણુ કિં ન વરીતવાનુ? કિન્તુ દરિદ્રો યુષ્માભિરવજ્ઞાયતો

VI ધનવન્ત એવ કિં યુષ્માનુ નોપદ્રવન્તિ બલાચ્ચ વિચારાસનાનાં સમીપં ન નયન્તિ?

VII યુષ્મદુપરિ પરિકીર્તિતં પરમં નામ કિં તૈરેવ ન નિન્દ્યતે?

VIII કિંચ ત્વં સ્વસમીપવાસિનિ સ્વાત્મવત્ પ્રીયસ્વ, એતચ્છાસ્ત્રીયવચનાનુસારતો યદિ યૂયં રાજકીયવ્યવસ્થાં પાલયથ તર્હિ ભદ્રં કુરુથા

IX યદિ ય મુખાપેક્ષાં કુરુથ તર્હિ પાપમ્ આચરથ વ્યવસ્થયા યાજ્ઞાલક્ષિન ઇવ દૂષ્યધ્વો

X યતો યઃ કશ્ચિત્ કૃત્સ્નાં વ્યવસ્થાં પાલયતિ સ યદ્યેકસ્મિન્ વિદીધો સ્ખલતિ તર્હિ સર્વેષામ્ અપરાધી ભવતિ

XI યતો હેતોસ્ત્વં પરદારાનુ મા ગચ્છેતિ યઃ કથિતવાનુ સ એવ નરહત્યાં મા કુર્યા ઇત્યપિ કથિતવાનુ તસ્માત્ ત્વં પરદારાનુ ન ગત્વા યદિ નરહત્યાં કરોષિ તર્હિ વ્યવસ્થાલક્ષી ભવસિ

XII મુક્તે વ્યવસ્થાતો યેષાં વિચારેણ ભવિતવ્યં તાદૃશા લોકા ઇવ યૂયં કથાં કથયત કર્મ કુરુત યા

XIII યો દયાં નાચરતિ તસ્ય વિચારો નિર્દયેન કારિષ્યતે, કિન્તુ દયા વિચારમ્ અભિભવિષ્યતિ

XIV હે મમ ભ્રાતરઃ, મમ પ્રત્યયોડસ્તીતિ યઃ કથયતિ તસ્ય કર્માણિ યદિ ન વિદ્યન્ત તર્હિ તેન કિં ફલં? તેન પ્રત્યયેન કિં તસ્ય પરિત્રાણં ભવિતું શક્નોતિ?

XV કેષુચિદ્ ભ્રાતૃષુ ભગિનીષુ વા વસનહીનેષુ પ્રાત્યહિકાહારહીનેષુ ચ સત્સુ યુષ્માકં કોડપિ તેભ્યઃ શરીરાર્થ પ્રયોજનીયાનિ દ્રવ્યાણિ ન દત્વા યદિ તાનુ વદેત્,

XVI યૂયં સકુશલં ગત્વોષ્ણગાત્રા ભવત તૃપ્યત ચેતિ તર્હીતેન કિં ફલં?

XVII તદ્દત્ પ્રત્યયો યદિ કર્મભિ યુક્તો ન ભવેત્ તર્હીકાકિત્વાત મૃત એવાસ્તો

XVIII કિંચ કશ્ચિદ્ ઇદં વદિષ્યતિ તવ પ્રત્યયો વિદ્યતે મમ ચ કર્માણિ વિદ્યન્તે, ત્વં કર્મહીનં સ્વપ્રત્યયં માં દર્શય તર્હીહમપિ મત્કર્મભ્યઃ સ્વપ્રત્યયં ત્વાં દર્શયિષ્યામિ

XIX એક ઈશ્વરો ડસ્તીતિ ત્વં પ્રત્યેષિ ભદ્રં કરોષિ ભૂતા અપિ તત્ પ્રતિયન્તિ કમ્પન્તે યા

XX કિન્તુ હે નિબ્બૌધમાનવ, કર્મહીનઃ પ્રત્યયો મૃત એવાસ્ત્યેતદ્ અવગન્તું કિમ્ ઇચ્છસિ?

XXI અસ્માકં પૂર્વપુરુષો ય ઇબ્રાહીમ્ સ્વપુત્રમ્ ઇસ્હાકં યજ્ઞવેદ્યામ્ ઉત્સૃષ્ટવાનુ સ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતઃ?

XXII પ્રત્યયે તસ્ય કર્માણાં સહકારિણિ જાતે કર્મભિઃ પ્રત્યયઃ સિદ્ધો ડભવત્ તત્ કિં પશ્યસિ?

XXIII ઇત્યન્નેદં શાસ્ત્રીયવચનં સફલમ્ અભવત્, ઇબ્રાહીમ્ પરમેશ્વરે વિશ્વસિતવાનુ તચ્ચ તસ્ય પુણ્યાયાગણયત સ ચેશ્વરસ્ય મિત્ર ઇતિ નામ લબ્ધવાનુ

XXIV પશ્યત માનવઃ કર્મભ્યઃ સપુણ્યીક્રિયતે ન ચૈકાકિના પ્રત્યયેના

XXV તદ્દદ્ યા રાહબનામિકા વારાજ્ઞાના ચારાનુ અનુગૃહ્યાપરેણ માર્ગેણ વિસસર્જ સાપિ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતા?

XXVI અતએવાત્મહીનો દેહો યથા મૃતોડસ્તિ તથૈવ કર્મહીનઃ પ્રત્યયોડપિ મૃતોડસ્તિ

III

I હે મમ ભ્રાતરઃ, શિક્ષકૈરસ્માભિ ગુરુતરદણ્ડો લપ્સ્યત ઇતિ જ્ઞાત્વા યુયમ્ અનેકે શિક્ષકા મા ભવતા

II યતઃ સર્વે વયં બહુવિષયેષુ સ્ખલામઃ, યઃ કશ્ચિદ્ વાક્યે ન સ્ખલતિ સ સિદ્ધપુરુષઃ કૃત્સ્નં વશીકર્ણુ સમર્થશ્રાસ્તિ

III પશ્યત વયમ્ અશ્વાનુ વશીકર્ણુ તેષાં વક્ત્રેષુ ખલીનાનુ નિધાય તેષાં કૃત્સ્નં શરીરમ્ અનુવર્તયામઃ।

IV पश्यत ये पोता अतीव बृहदाकाराः प्रयाण्डवातैश्च याखितास्तेऽपि कर्णधारस्य मनोऽभिमाद् अतिक्षुद्रेण कर्णेन वाञ्छितं स्थानं प्रत्यनुवर्तन्तो

V तद्दद रसनापि क्षुद्रतरङ्गं सन्ती र्धर्वाक्यानि त्माषतो पश्य कीदृङ्खलारण्यं दृश्यते ऽल्पेन वह्निना॥

VI रसनापि भवेद्द वक्षिरधर्मरूपपिष्टयो अस्मदङ्गेषु रसना तादृशं सन्तिष्ठति सा कृत्स्नं देहं कलङ्कयति सूष्टिरथस्य यकं प्रज्वलयति नरकानलेन ज्वलति या

VII पशुपक्ष्युरोगज्वलयराणां सर्वेषां स्वभावो दमयितुं शक्यते मानुषिकस्वभावेन दमयाञ्चके या

VIII किन्तु मानवानां केनापि जिह्वा दमयितुं न शक्यते सा न निवार्यम् अनिष्टं हलाहलविषेण पूर्या या

IX तथा वयं पितरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, तथा येश्वरस्य सादृश्ये सृष्टान् मानवान् शपामः।

X अेकस्माद् वदनाद् धन्यवाद्दशापौ निर्गच्छतः। हे मम भ्रातरः, येतादृशं न कर्त्तव्यं।

XI प्रस्रवणः किम् अेकस्मात् छिद्रात् मिष्टं तिक्तञ्च तोयं निर्गमयति?

XII हे मम भ्रातरः, उद्गुम्बरतरुः किं जित्कलानि द्राक्षावता वा किम् उद्गुम्बरकलानि क्वलितुं शक्नोति? तद्दद अेकः प्रस्रवणो लवणमिष्टे तोये निर्गमयितुं न शक्नोति।

XIII युष्माकं मध्ये ज्ञानी सुबोधश्च क आस्ते? तस्य कर्माणि ज्ञानमूलकमुदुतायुक्तानीति सदायारात् स प्रमाणायत्तु।

XIV किन्तु युष्मदन्तःकरणमध्ये यदि तिक्ततेर्ष्या विवादेऽपि य विद्यते तर्हि सत्यमतस्य विरुद्धं न श्लाघ्यं न यानृतं कथयत।

XV तादृशं ज्ञानम् उर्द्ध्वाद् आगतं नहि किन्तु पार्थिवं शरीरि भौतिकञ्च।

XVI यतो हेतोरीर्ष्या विवादेऽपि य यत्र वेद्येते तत्रैव कलहः सर्वं दुष्कृतञ्च विद्यते।

XVII किन्तूर्द्ध्वाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं शुधि ततः परं शान्तं क्षान्तम् आशुसन्धेयं दयादिसत्कृत्वैः परिपूर्यम् असन्दिग्धं निष्कपटञ्च भवति।

XVIII शान्त्याचारिभिः शान्त्या धर्मकृतं रोष्यते।

IV

I युष्माकं मध्ये समरा रणश्च कुत उत्पद्यन्ते? युष्मदङ्गुलिभिराश्रिताभ्यः सुप्रेऽपिः किं नोत्पद्यन्ते?

II ययं वाञ्छथ किन्तु नाप्नुथ, ययं नरहत्याम् ईर्ष्याञ्च कुरुथ किन्तु कृतार्था भवितुं न शक्नुथ, ययं युध्यथ रणं कुरुथ य किन्त्वप्राप्तास्तिष्ठथ, यतो हेतोः प्रार्थनां न कुरुथ।

III ययं प्रार्थयध्वे किन्तु न लभध्वे यतो हेतोः स्वसुखभोगेषु व्ययार्थं कु प्रार्थयध्वे।

IV हे व्यभियारिणो व्यभियारिणश्च, संसारस्य यत् मैत्र्यं तद् ईश्वरस्य शात्रवमिति ययं किं न जानीथ? अत अेव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषति स अेवेश्वरस्य शत्रु भवति।

V ययं किं मन्यध्वे? शास्त्रस्य वाक्यं किं क्वलडीनं भवेत्? अस्मदन्तर्वासी य आत्मा स वा किम् ईर्ष्यार्थं प्रेम करोति?

VI तन्नहि किन्तु स प्रतुलं वरं वितरति तस्माद् उक्तमास्ते यथा, आत्माभिमानलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नम्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः॥

VII अतअेव यूयम् ईश्वरस्य वश्या भवत शयतानं संरुन्ध तेन स युष्मतः पलायिष्यते।

VIII ईश्वरस्य समीपवर्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्ती भविष्यति। हे पापिनः, ययं स्वकरान् परिष्कुरुध्वं। हे द्विमनोलोकाः, ययं स्वान्तःकरणानि शूयीनि कुरुध्वं।

IX यूयम् उद्दिज्वलं शोयत विलपत य, युष्माकं हासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्त्ततां।

X प्रभोः समक्षं नम्रा भवत तस्मात् स युष्मान् उच्यीकरिष्यति।

XI हे भ्रातरः, ययं परस्परं मा दूषयता यः कश्चिद् भ्रातरं दूषयति भ्रातुर्वियारञ्च करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करोति। त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करोषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि।

XII अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता य स अेवास्ते यो रक्षितुं नाशयितुञ्च पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि?

XIII अद्य श्वो वा वयम् अमुकनगरं गत्वा तत्र वर्षभेकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः लाभं प्राप्स्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम् एदानीं शृणुता

XIV श्वः किं घटिष्यते तद् यूयं न ज्ञानीथ यतो ज्ञानं वो भवेत् कीदृक् तनु भाष्यस्वऋषकं, क्षणमात्रं भवेद् दृश्यं लुप्यते य ततः परं

XV तदनुक्त्वा युष्माकम् एदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि ज्ञोवामस्तर्ह्येतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम एति

XVI किन्विदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुध्वे तादृशं सर्व्वं श्लाघनं कुत्सितमेव

XVII अतो यः कश्चित् सत्कर्म कर्त्त विदित्वा तत्र करोति तस्य पापं ज्ञायते

V

I हे धनवन्तः, यूयम् एदानीं शृणुत युष्मान्भिरागमिष्यत्कलेशहेतोः कन्धतां विलप्यताञ्च

II युष्माकं द्रविणं ज्ञोर्षी कीटभुक्ताः सुयेलकाः।

III कनकं रजतञ्चापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलङ्कश्च युष्माकं पापं प्रमाणयिष्यति, हुताशवस्य युष्माकं पिशितं पादयिष्यति। एतन्मू अन्तिमघञ्जेषु युष्मान्भिः सञ्चितं धनं।

IV पश्यत यैः कृषीवलै यूष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्मान्भि र्यद् वेतनं छिन्नं तद् उच्यै ध्वनिं करोति तेषां शस्यरघेडकानाम् आर्त्तरावः सेनापतेः परमेश्वरस्य कर्षकुडरं प्रविष्टः।

V यूयं पृथिव्यां सुभभोगं कामुकताञ्चारितवन्तः, मडाभोजस्य दिन एव निजान्तःकरणानि परितपितवन्तश्च।

VI अपरञ्च युष्मान्भि धार्मिकस्य दण्डाज्ञा इत्या याकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिकुलवान्।

VII हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमालम्बध्वं पश्यत कृषिवलो भूमे र्भङ्गमूल्यं इलं प्रतीक्षमाणाो यावत् प्रथमम् अन्तिमञ्च वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते।

VIII यूयमपि धैर्यमालम्ब्य स्वान्तःकरणानि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरपस्थितिः समीपवर्तिन्यभवत्।

IX हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत तदर्थं परस्परं न गवायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे तिष्ठति।

X हे म भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो नर्भिना भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःखसादनस्य धैर्यस्य य दृष्टान्तान् ज्ञानीत।

XI पश्यत धैर्यशीला अस्मान्भि र्धन्या उच्यन्ते आयुषो धैर्यं युष्मान्भिरश्चापि प्रभोः परिणामश्चादृशि यतः प्रभु र्भङ्गकृपः सकरणश्चास्ति।

XII हे भ्रातरः विशेषत एदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्मान्भिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्ड्या न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्नहि येतिवाक्यं यथेष्टं भवतु।

XIII युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीतं गायतु।

XIV युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्रायीनान् आह्वानु ते य पभो नर्भिना तं तैलेनाभिषिष्य तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु।

XV तस्माद् विश्वासज्जतप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि य कृतपापो भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते।

XVI यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थञ्चैकज्जो ऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बलुशक्तिविशिष्टा भवति।

XVII य अेलियो वयमिव सुभद्गुःप्रभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टिं यायितवान् तेन देशे सार्द्धवत्सरत्रयं यावद् वृष्टि र्भवत्।

XVIII पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षात् पृथिवी य स्वकुलानि प्रारोडयत्।

XIX हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परावर्त्तयति

XX तर्हि यो ज्ञनः पापिनं विपथभ्रमणात् परावर्त्तयति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बलुपापान्यावरिष्यति येति ज्ञानात्।

१ पितरस्य पत्रं

I पन्त-गालातिया-कप्पदकिया-आशिया-बिथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकाः

II पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्वायाद् आत्मनः पावनेन यीशुश्रीष्टस्याज्ञाग्रहणाय शोषितप्रोक्षणाय याभिरुचितास्तान् प्रति यीशुश्रीष्टस्य प्रेरितः पितरः पत्रं लिखति। युष्मान् प्रति बाहुल्येन शान्तिरनुग्रहश्च भूयास्तां।

III अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुश्रीष्टस्योत्थानेन ज्ञानप्रत्याशार्थम् अर्थतो

IV ऽक्षयनिष्कलङ्काम्लानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुनर्जन्मानामासासा सम्पत्तिः स्वर्गोऽस्माकं कृते सञ्चितः तिष्ठति,

V यूयञ्चेश्वरस्य शक्तितः शेषकाले प्रकाश्यपरित्राणार्थं विश्वासेन रक्षयध्वे।

VI तस्माद् यूयं यद्यध्यानन्देन प्रकुल्ला भवथ तथापि साम्प्रतं प्रयोजनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यध्वे।

VII यतो वह्निना यस्य परीक्षा भवति तस्मात् नश्वरसुवर्णाद्यपि बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासार्थं यत् परीक्षितं स्वर्गात् तेन यीशुश्रीष्टस्यागमनसमये प्रशंसायाः समाहरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या।

VIII यूयं तं श्रीष्टम् अदृष्टवपि तस्मिन् प्रीयध्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वसन्तो ऽनिर्व्वयनीयेन प्रभावयुक्तेन यानन्देन प्रकुल्ला भवथ,

IX स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परित्राणं लभध्वे च।

X युष्मासु यो ऽनुग्रहो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानञ्च कृतवन्तः।

XI विशेषतस्तेषामन्तर्वासी यः श्रीष्टस्यात्मा श्रीष्टे वर्तिष्यमाणानि दुःखानि तदनुगामिप्रभावञ्च पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं कृतवन्तः।

XII ततस्तैर्विषयैस्ते यत्र स्वानु क्तिन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयता यांश्च तान् विषयान् दिव्यदूता अप्यवनतशिरसो निरीक्षितुम् अभिलषन्ति ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः सहाय्याद् युष्मत्समीपे सुसंवादप्रचारयितुम्। प्राकाशयन्त।

XIII अतश्चेव यूयं मनःकटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुश्रीष्टस्य प्रकाशसमये युष्मासु वर्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णं प्रत्याशां कुरुत।

XIV अपरं पूर्वायाज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाह्वानकारी यथा पवित्रो ऽस्ति

XV यूयमप्याज्ञाग्राहिसन्ताना एव सर्वस्मिन् आचारे ताद्दृक् पवित्रा भवत।

XVI यतो लिषितम् आस्ते, यूयं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादहं पवित्रः।

XVII अपरञ्च यो विनापक्षपातम् अडैकमानुषस्य कर्मानुसाराद् विचारं करोति स यदि युष्माभिस्तात आप्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभिर्भोत्या याप्यतां।

XVIII यूयं निरर्थकात् पैतृकाचारात् क्षयणीयै र्ण्यसुवर्णादिभिर्मुक्तिं न प्राप्य

XIX निष्कलङ्कनिर्मलमेवशावकस्येव श्रीष्टस्य बहुमूल्येन रुधिरैर्ण मुक्तिं प्राप्तवन्त एति ज्ञानीथा

XX स जगती भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु यरमदिनेषु युष्मदर्थं प्रकाशितो ऽभवत्।

XXI यतस्तेनैव मृतगणान् तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि येश्वरे विश्वसिथ तस्माद् ईश्वरे युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा यास्ते।

XXII यूयम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञाग्रहणद्वारा निष्कपटाय भ्रातृप्रेम्ने पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत।

XXIII यस्माद् यूयं क्षयणीयवीर्यात् नहि क्तिन्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य ज्ञानदायकेन नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः।

XXIV सर्व्वप्राणी तृणैस्तुल्यस्तत्तेजस्तृणपुष्पवत्। तृणानि परिशुष्यति पुष्पाणि निपतन्ति च।
XXV किन्तु वाक्यं परेशस्यानन्तकालं वितिष्ठतो तदेव य वाक्यं सुसंवादेन युष्माकम् अन्तिके प्रकाशितं।

II

I सर्व्वान् द्वेषान् सर्व्वान्श्च छलान् कापट्यानीर्ष्याः समस्तगलानिकथाश्च दूरीकृत्य

II युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्राप्त्यर्थं नवजातशिशुभिरिव प्रकृतं वागद्गुधं पिपास्यतां।

III यतः प्रभु मधुर अतस्यास्वाहं यूयं प्राप्तवन्तः।

IV अपरं मानुषैरवज्ञातस्य किन्त्वैश्वरेणाभिरुच्यितस्य बहुमूल्यस्य श्रुतप्रस्तरस्येव तस्य प्रभोः सन्निधिम् आगता

V यूयमपि श्रुतप्रस्तरा एव निययमाना आत्मिकमन्दिरं प्रीष्टेन यीशुना येश्वरतोषकाणाम् आत्मिकबलीनां दानार्थं पवित्रो याजकवर्गो भवथा

VI यतः शास्त्रे विभितमास्ते, यथा, पश्य पाषाण अेको ऽस्ति सीयोनि स्थापितो मया। मुष्यकोणस्य योग्यः स वृत्तश्चातीव मूल्यवान्। यो जनो विश्वसेत् तस्मिन् स लज्जान् न गमिष्यति।

VII विश्वासिनां युष्माकमेव समीपे स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनां कृते नियेतृभिरवज्ञातः स पाषाणः कोणस्य भित्तिमूलं भूत्वा बाधाजनकः पाषाणः स्फलनकारकश्च शैलो ज्ञातः।

VIII ते याविश्वासाद् वाक्येन स्फलन्ति स्फलनेन य नियुक्ताः सन्ति।

IX किन्तु यूयं येनान्धकारमध्यात् स्वकीयाश्चर्य्यदीप्तिमध्यम् आहूतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुच्यितो वंशो राजकीयो याजकवर्गः पवित्रा ज्ञातिरधिकर्त्तव्याः प्रजाश्च ज्ञाताः।

X पूर्वं यूयं तस्य प्रजा नाभवत् किन्त्विदानीम् ईश्वरस्य प्रजा आध्वो पूर्वम् अननुकम्पिता अभवत् किन्त्विदानीम् अनुकम्पिता आध्वे।

XI हे प्रियतमाः, यूयं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका एव मनसः प्रातिकूल्येन योषित्यः शारीरिकसुभाभिलाषेभ्यो निवर्त्तध्वम् एत्थलं विनये।

XII देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार अेवम् उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दृष्टकर्मकारिलोकानिव पुन र्न निन्दन्तः कृपादृष्टिने स्वयक्षुर्गोयरीयसत्कियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसां कुय्युः।

XIII ततो हेतो यूयं प्रभोरनुरोधात् मानवसृष्टानां कर्त्तव्यपदानां वशीभवत् विशेषतो भूपालस्य यतः स श्रेष्ठः।

XIV देशाध्यक्षाणाञ्च यतस्ते दृष्टकर्मकारिणां दण्डदानार्थं सत्कर्मकारिणां प्रशंसार्ष्ण तेन प्रेरिताः।

XV एत्थं निर्व्वोधमानुषाणाम् अज्ञानत्वं यत् सदाचारिभि र्युष्माभि र्निरुत्तरीक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं।

XVI यूयं स्वाधीना एवाचरत तथापि दृष्टताया वेषस्वर्त्तुपां स्वाधीनतां धारयन्त एव नहि किन्त्वैश्वरस्य दासा एवा।

XVII सर्व्वान् समाद्रियध्वं भ्रातृवर्गं प्रीयध्वम् ईश्वराद् बिभ्रती भूपावं सम्भन्यध्वं।

XVIII हे दासाः यूयं सम्पूर्णादरेण प्रभूनां वश्या भवत केवलं भद्राणां दयालूनाञ्च नहि किन्त्वनृज्जनामपि।

XIX यतो ऽन्यायेन दुःखभोगकाल ईश्वरचिन्तया यत् क्लेशसहणं तदेव प्रियं।

XX पापं कृत्वा युष्माकं यपेटाघातसहनेन का प्रशंसा? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहणं तदेवैश्वरस्य प्रियं।

XXI तदर्थमेव यूयम् आहूता यतः प्रीष्टोऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं भुक्त्वा यूयं यत् तस्य पदयिहै र्रज्जेत तदर्थं दृष्टान्तमेकं दर्शितवान्।

XXII स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने कापि छलस्य कथा नासीत्।

XXIII निन्दितो ऽपि सन् स प्रतिनिन्दां न कृतवान् दुःखं सहमानो ऽपि न भर्त्सितवान् किन्तु यथार्थवियारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान्।

XXIV वयं यत् पापेभ्यो निवृत्य धम्मार्थं श्रुवामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं पापानि कुश लोढवान् तस्य प्रहारे यूयं स्वस्था अभवता।

XXV यतः पूर्वं यूयं भ्रमाणकारिभेषा एवाध्वं किन्त्वधुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य य समीपं प्रत्यावर्त्तिताः।

III

- I हे योषितः, यूयमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यद्वि केचिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि
 II ते विनावाक्यं योषिताम् आचारेणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारेणाकष्टुं शक्यन्ते।
 III अपरं केशरयनया स्वर्णवस्त्रधारणो न परिच्छेदपरिधानेन वा युष्माकं वाह्यभूषा न भवतु,
 IV किन्तु विश्वरस्य साक्षाद् बहुमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयत्नेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव अवे।
 V यतः पूर्वकाले याः पवित्रस्त्रिय ईश्वरे प्रत्याशामकुर्वन् ता अपि तादृशीमेव भूषां धारयन्त्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन्।

VI तथैव सारा धर्मादीभो वश्या सती तं पतिमाप्यातवती यूयञ्च यद्वि सदाचारिण्यो भवथ व्याकुलतया य भीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या आध्वे।

VII हे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजनैरिव योषिद्धिः सधवांसं कुरुत, अेकस्य ज्ञानवसरस्य सधभागिनीभ्यताभ्यः समादरे वितरत य न येद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते।

VIII विशेषतो यूयं सर्व्व अेकमनसः परदुःखैर्दुःखिता भ्रातृप्रमिणः कृपावन्तः प्रीतिभावाश्च भवता।

IX अनिष्टस्य परिशोधेनानिष्टं निन्दया वा परिशोधेन निन्दां न कुर्वन्त आशिषं दत्त यतो यूयम् आशिरघिकारिणो भवितुमाहृता एति जानीथा।

X अपरञ्च, ज्ञाने प्रीयमाणो यः सुदिनानि द्दिदृक्षतो पापात् जिह्वां मूषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्त्तयेत्।

XI स त्यजेद् दृष्टतामार्गं सत्क्रियाञ्च समाचरेत्। मृगयाणश्च शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु।

XII लोचने परमेशस्योन्मीलिते धार्मिकान् प्रति प्रार्थनायाः कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा। कोधास्यञ्च परेशस्य कदाचारिषु वर्त्तते।

XIII अपरं यद्वि यूयम् उत्तमस्यानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान् हिंसिष्यते?

XIV यद्वि य धर्मार्थं क्लेशध्वं तर्हि धन्या भविष्यथा तेषाम् आशङ्कया यूयं न भिभीत न विडुक्त वा।

XV मनोभिः किन्तु मन्यध्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं अपरञ्च युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशायास्तत्तं यः कश्चित् पृच्छति तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं दातुं सदा सुसज्जो भवत।

XVI ये य श्रीधर्मं युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्मकारिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तर्ह्य युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु।

XVII ईश्वरस्याभिमतद् यद्वि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि सदाचारिभिः क्लेशसहं वरं न य कदाचारिभिः।

XVIII यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अधार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः श्रीधो ज्येककृत्वः पापानां दण्डं लुक्तवान्, स य शरीरसम्बन्धे मारितः किन्त्वात्मनः सम्बन्धे पुन ज्जिवितो ऽभवत्।

XIX तत्सम्बन्धे य स यात्रां विधाय काराबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं घोषितवान्।

XX पुरा नोडस्य समये यावत् पोतो निरभीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसन्धिष्युता यदा व्यलम्बत तदा तेऽनाज्ञाग्राह्यिणोऽभवन्। तेन पोतानाल्पेऽर्थाद् अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णाः।

XXI तन्निदर्शनञ्चावगाढं (अर्थतः शारीरिकमलिनताया यस्यागः स नहि किन्तु विश्वरायोत्तमसंवेदस्य या प्रतज्ञा सैव) यीशुश्रीष्टस्य पुनरुत्थानेनेदानीम् अस्मान् उत्तारयति,

XXII यतः स स्वर्गं गत्वेश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गीयदूताः शासका बलानि य तस्य वशीभूता अभवन्।

IV

I अस्माकं विनिमयेन श्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं लुक्तवान् अतो डेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं लुक्तवान् स पापात् मुक्त

II एतिभावेन यूयमपि सुसज्जोभूय देहवासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् दृष्ट्यासाधनार्थं नहि किन्तु विश्वरस्येष्ट्यासाधनार्थं यापयत।

III आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्माभि र्यद् देवपूजकानाम् दृष्ट्यासाधनं कामकुत्सितामिवाधमधपानरङ्गरसमत्तताद्युष्माकं देवपूजयरण्यकारि तेन बाहुल्यं।

IV यूयं तैः सह तस्मिन् सर्व्वनाशपङ्के मज्जितुं न धावथ, एत्यनेनाश्वर्थं विज्ञाय ते युष्मान् निन्दन्ति।

V किन्तु यो ज्ञवतां मृतानाञ्च विचारं कर्तुम् उद्यतोऽस्ति तस्मै तैरुत्तरं दायिष्यते।

VI यतो ङेतो र्ये मृतास्तेषां यत् मानवोद्देश्यः शारीरिकविचारः किन्त्वीश्वरोद्देश्यम् आत्मिकञ्चनं भवत् तदर्थं तेषामपि सन्निधौ सुसमाचारः प्रकाशितोऽभवत्।

VII सर्वेषाम् अन्तिमकाले उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुबुद्धयः प्रार्थनार्थं जाग्रतश्च भवता।

VIII विशेषतः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत, यतः, पापानामपि बाहुल्यं प्रेम्नेवाच्छाद्यिष्यते।

IX कातराङ्गितं विना परस्परम् आतिथ्यं कुरुत।

X येन यो वरो लब्धस्तेनैव स परम् उपकरोत्, एत्थं यूयम् ईश्वरस्य बहुविधप्रसादस्योत्तमा भाण्डागाराधिपा भवता।

XI यो वाक्यं कथयति स ईश्वरस्य वाक्यमिव कथयतु यश्च परम् उपकरोति स ईश्वरदत्तसामर्थ्यादिवोपकरोतु। सर्वविषये यीशुप्रीष्टेनेश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव गौरवं पराक्रमश्च सर्वदा भूयात्। आमेन।

XII हे प्रियतमाः, युष्माकं परीक्षार्थं यस्तापो युष्मासु वर्तते तम् असम्भवघटितं मत्वा नाश्चर्यं जानीत,

XIII किन्तु प्रीष्टेन क्लेशानां सल्लभागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशोऽप्यानन्देन प्रकुल्ला भविष्यथा।

XIV यदि प्रीष्टस्य नामहेतुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वधितिष्यति तेषां मध्ये स निन्दते किन्तु युष्मन्मध्ये प्रशंस्यते।

XV किन्तु युष्माकं कोऽपि ङन्ता वा यैरो वा दुष्कर्मकृद् वा पराधिकारयर्थक एव दण्डं न लुङ्क्तां।

XVI यदि य प्रीष्टीयान एव दण्डं लुङ्क्ते तर्हि स न लज्जमानस्तत्कारणद् ईश्वरं प्रशंसतु।

XVII यतो विचारस्यारम्भसमये ईश्वरस्य मन्दिरे युज्यते यदि यास्मत्स्वारभते तर्हीश्वरीयसुसंवादाग्राहिकां शेषदशा का भविष्यति?

XVIII धार्मिकेनापि येत् त्राणम् अतिकृच्छ्रेण गम्यते तर्ह्यधार्मिकपापित्याम् आश्रयः कुत्र लप्स्यते।

XIX अत ईश्वरदृष्ट्यातो ये दुःखं लुञ्जते ते सदाचारेण स्वात्मानो विश्वास्यश्चरुश्वस्य कराभ्यां निदधतां।

V

I प्रीष्टस्य क्लेशानां साक्षी प्रकाशिष्यमाणस्य प्रतापस्यांशी प्राचीनश्चाढं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेढं वदामि।

II युष्माकं मध्यवर्ती य ईश्वरस्य मेघवृन्दो यूयं तं पालयत तस्य वीक्षाणं कुरुत य, आवश्यकत्वेन नहि किन्तु स्वेच्छातो न व कुलोभेन किन्त्विच्छुकमनसा।

III अपरम् अंशानाम् अधिकारिण एव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य दृष्टान्तस्वरूपा भवता।

IV तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अम्लानं गौरवकिरीटे लप्स्यध्वे।

V हे युवानः, यूयमपि प्राचीनलोकानां वश्या भवत सर्वे य सर्वेषां वशीभूय नम्रताभरणेन लूषिता भवत, यतः, आत्माभिमानीलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः किन्तु तेनैव नम्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः।

VI अतो यूयम् ईश्वरस्य बलवत्करस्याधो नम्रीभूय तिष्ठत तेन स उचितसमये युष्मान् उच्यीकरिष्यति।

VII यूयं सर्वयिन्तां तस्मिन् निक्षिपत यतः स युष्मान् प्रति यिन्तयति।

VIII यूयं प्रबुद्धा जाग्रतश्च तिष्ठत यतो युष्माकं प्रतिवादी यः शयतानः स गज्जर्जनकारी सिङ्ग एव पर्यटन् कं ग्रसिष्यामीति भूगतये।

IX अतो विश्वासे सुस्थिरास्तिष्ठन्तस्तेन सार्द्धं युध्यत, युष्माकं जगन्निवासिभ्रातृष्वपि तादृशाः क्लेशा वर्तन्त एति जानीता।

X क्षणिकदुःखभोगात् परम् अस्मत्स्यं प्रीष्टेन यीशुना स्वकीयानन्तगौरवदानार्थं योऽस्मान् आहूतवान् स सर्वानुग्राहीश्वरः स्वयं युष्मान् सिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलांश्च करोतु।

XI तस्य गौरवं पराक्रमश्चान्तकालं यावद् भूयात्। आमेन।

XII यः सिल्वानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्थ्यो भ्राता भवति तद्द्वाराढं संक्षेपेण लिपित्वा युष्मान् विनीतवान् यूयञ्च यस्मिन् अधितिष्ठथ स अवेश्वरस्य सत्योऽनुग्रह एति प्रमाणं दत्तवान्।

XIII युष्माभिः सल्लाभिरुचिता या समितिर्बाबिलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेदयति।

XIV यूयं प्रेमयुग्मनेन परस्परं नमस्कुरुता यीशुप्रीष्टाश्रितानां युष्माकं सर्वेषां शान्तिं भूयात्। आमेन।

२ पितरस्य पत्रं

- I ये जना अस्माभिः साद्धम् अस्तदीश्वरे त्रातरि यीशुश्रीष्टे य पुण्यसम्बलितविश्वासाधनस्य समानाशित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशुश्रीष्टस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिखति।
- II ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशोश्च तत्वज्ञानेन युष्मास्वनुग्रहशान्त्योर्बाहुल्यं वर्ततां।
- III ज्ञवनार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्वाद् आवश्यकं तत् सर्व्वं गौरवसद्गुणाल्याम् अस्मद्दानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मभ्यं दत्तवती।
- IV तत्सर्व्वेण यास्मभ्यं तादृशा बहुमूल्या महाप्रतिज्ञा दत्ता याभि र्युयं संसारव्याप्तात् कुत्सिताभिलाषभूलात् सर्व्वनाशाद् रक्षां प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनी भवितुं शक्नुथा
- V ततो डेतो र्युयं सम्पूर्णे यत्नं विधाय विश्वासे सौजन्यं सौजन्ये ज्ञानं
- VI ज्ञान आयतेन्द्रियताम् आयतेन्द्रियतायां धैर्य्यं धैर्य्यं ईश्वरभक्तिम्
- VII ईश्वरभक्तौ भ्रातृस्नेहे य प्रेम युक्ता
- VIII अेतानि यद्दि युष्मासु विद्यन्ते े वर्द्धन्ते य तर्ह्यस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य तत्त्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्कृलांश्च न स्थापयिष्यन्ति।
- IX किन्वेतानि यस्य न विद्यन्ते सो डन्धो मुद्दितलोचनः स्वकीयपूर्व्वपापानां माञ्जर्जनस्य विस्मृतिं गतश्चा
- X तस्माद् डे भ्रातरः, यूयं स्वकीयाह्वानवरणयो र्दृढकरणे बहु यतध्वं, तत् कृत्वा कदाय न स्मलिष्यथा
- XI यतो डनेन प्रकारेणास्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुश्रीष्टस्यानन्तराज्यस्य प्रवेशेन यूयं सुकलेन योजयिष्यध्वे।
- XII यद्यपि यूयम् अेतत् सर्व्वं जानीथ वर्त्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ य तथापि युष्मान् सर्व्वे। तत् स्मारयितुम् अडम् अयत्नवान् न भविष्यामि।
- XIII यावद् अेतस्मिन् दृष्ये तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मारयन् प्रबोधयितुं विडितं मन्ये।
- XIV यतो डस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टो मां यत् ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्तव्यम् एति ज्ञानमि।
- XV मम परलोकगमनात् परमपि यूयं यदेतानि स्मर्त्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्व्वथा यतिष्ये।
- XVI यतो डस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य पराक्रमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापयन्तो वयं कल्पितानुपायानान्यन्वगच्छामेति नडि किन्तु तस्य मडिभनः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा भाषितवन्तः।
- XVII यतः स पितुरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाञ्च प्राप्तवान् विशेषतो मडिमयुक्ततेजोमध्याद् अेतादृशी वाणी तं प्रति निर्गतवती, यथा, अेष मम प्रियपुत्र अेतस्मिन् मम परमसन्तोषः।
- XVIII स्वर्गात् निर्गतयं वाणी पवित्रपर्व्वते तेन साद्धं विद्यमानैरस्माभिरश्रावि।
- XIX अपरम् अस्मत्समीपे दृढतरं भविष्यद्वाक्यं विद्यते यूयञ्च यद्दि दिनारम्भं युष्मन्मनःसु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिरमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं सम्मन्यध्वे तर्हि भद्रं करिष्यथा
- XX शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नडि, अेतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।
- XXI यतो भविष्यद्वाक्यं पुरा मानुषाणाम् उच्छातो नोत्पन्नं किन्त्वीश्वरस्य पवित्रलोकः पवित्रेणात्मना प्रवर्त्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त।

II

- I अपरं पूर्व्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्णन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां केतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य सत्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्तयन्ति विनाशकवैधर्म्यं गुप्तं युष्मन्मध्यम् आनेष्यन्ति।
- II ततो डनेकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेभ्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविष्यति।
- III अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै र्युष्मन्तो लाभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनघण्टाज्ञानेन विवलयते तेषां विनाशश्च न निद्राति।
- IV ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न क्षमित्वा तिमिरशृङ्खलैः पाताले रुद्ध्वा विचारार्थं समर्पितवान्।

V पुरातनं संसारमपि न क्षमिन्त्वा तं दृष्टानां संसारं जलाप्लावनेन मञ्जयित्वा सप्तजनेः सङ्घितं धर्मप्रचारकं नोढं रक्षितवान्।

VI सिदोमम् अमोरा येतिनामके नगरे भविष्यतां दृष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डितवान्;

VII किन्तु तैः कुस्त्रितव्यभियारिभिर्दृष्टान्ताभिः क्लिष्टं धार्मिकं लोटं रक्षितवान्।

VIII स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदृष्टिश्रोत्रगोचरेभ्यस्तेषाम् अधर्माचारेभ्यः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान्।

IX प्रभुर्भक्तान् परीक्षाद् उद्धर्तुं विचारदिनञ्च यावद् दण्डयामानान् अधार्मिकान् रोद्धुं पारयति,

X विशेषतो ये उमेध्याभिलाषात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति कर्तृत्वपदानि यावज्जानन्ति तानेव (रोद्धुं पारयति) ते दुःसाहसिनः प्रगल्भाश्च।

XI अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्निधौ येषां वैपरीत्येन निन्दासूयकं विचारं न कुर्वन्ति तेषाम् उच्यपदस्थानां निन्दाद् एभे न भीताः।

XII किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्तव्यतायै विनाशयतायै य ज्ञायन्ते तत्सदृशा एभे यत्र बुध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाशयतायां विनश्यन्ति स्वीयाधर्मस्य इत्वं प्राप्स्यन्ति या

XIII ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुषुप्तं मन्यन्ते निजछलैः सुषुप्तभोगिनः सन्तो युष्माभिः साह्यं भोजनं कुर्वन्तः क्लङ्किनो द्रोषिणश्च भवन्ति।

XIV तेषां लोचनानि परदारकाङ्क्षीणि पापे याम्रान्तानि ते यच्चलानि मनांसि मोडयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति या

XV ते शापग्रस्ता वंशाः सरलमार्गं विहाय भियोरपुत्रस्य बिलियमस्य विपथेन व्रजन्तो भ्रान्ता अभवन्। स बिलियमो उष्यधर्मात् प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत,

XVI किन्तु निजापराधाद् भर्त्सनाम् अवलभत यतो वयनशक्तिहीनं वाढनं मानुषिकगिरम् उच्यार्यं भविष्यद्वादिन उन्मत्तताम् अपाधता

XVII एभे निर्जलानि प्रस्रवणानि प्रयादवायुना याविता मेधाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी घोरतरान्धकारः सञ्चितो ऽस्ति।

XVIII ये य जना भ्रान्त्याचारिणोऽपि कृष्ट्रेणोद्धृतास्तान् एभे ऽपरिमितदर्पकथा भाषमाणाः शारीरिकसुखाभिलाषैः कामक्रीडाभिश्च मोडयन्ति।

XIX तेभ्यः स्वाधीनतां प्रतिज्ञाय स्वयं विनाशयताया दासा भवन्ति, यतः, यो येनेव पराजिग्ये स ज्ञातस्तस्य किङ्करः।

XX त्रातुः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये पुनस्तेषु निमज्ज्य पराजयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुत्सिता भवति।

XXI तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्तिं वर्तं न य निर्दिष्टात् पवित्रविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां परावर्तनं।

XXII किन्तु येयं सत्या दृष्टान्तकथा सैव तेषु इलितवती, यथा, कुङ्करः स्वीयवान्ताय व्यावर्तते पुनः पुनः। लुठितुं कर्दमे तद्गत् क्षालितश्चैव शूकरः॥

III

I हे प्रियतमाः, यूयं यथा पवित्रभविष्यद्भक्तुभिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि त्रात्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान् स्मारयित्वा।

II युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अहं द्वितीयम् एहं पत्रं लिभामि।

III प्रथमं युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् शेषे काले स्वेच्छाचारिणो निन्दका उपस्थाय

IV वदिष्यन्ति प्रभोरागमनस्य प्रतिज्ञा कुत्र? यतः पितृलोकानां मडानिद्रागमनात् परं सर्व्वाणि सृष्टेरारम्भकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते।

V पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना य पृथिव्यविद्यतैतद् अनिच्छुकतातस्ते न जानन्ति,

VI ततस्तात्कालिकसंसारो जलेनाप्लावितो विनाशं गतः।

VII કિન્વધુના વર્તમાને આકાશભૂમણ્ણલે તેનૈવ વાક્યેન વર્ન્યર્થ ગુપ્તે વિચારદિનં દુષ્ટમાનવાનાં વિનાશઞ્ચ વાવદ્ રક્ષયતે

VIII હે પ્રિયતમાઃ, યુયમ્ એતદેકં વાક્યમ્ અનવગતા મા ભવત યત્ પ્રભોઃ સાક્ષાદ્ દિનમેકં વર્ષસહસ્રવદ્ વર્ષસહસ્રઞ્ચ દિનૈકવત્

IX કેચિદ્ યથા વિલમ્બં મન્યન્તે તથા પ્રભુઃ સ્વપ્રતિજ્ઞાયાં વિલમ્બતે તન્નહિ કિન્તુ કોડપિ યન્ન વિનશ્યેત્ સર્વ્વં એવ મનઃપરાવર્તનં ગચ્છેયુરિત્યભિલષન્ સો ડસ્માન્ પ્રતિ દીર્ઘસહિષ્ણુતાં વિદધાતિ

X કિન્તુ ક્ષપાયાં ચૌર ઇવ પ્રભો દિનમ્ આગમિષ્યતિ તસ્મિન્ મહાશબ્દેન ગગનમણ્ણલં લોપ્સ્યતે મૂલવસ્તૂનિ ચ તાપેન ગલિષ્યન્તે પૃથિવી તન્મધ્યસ્થિતાનિ કર્મ્માણિ ચ ધક્ષ્યન્તે

XI અતઃ સર્વૈરેતૈ વિકારે ગન્તવ્યે સતિ યસ્મિન્ આકાશમણ્ણલં દાહેન વિકારિષ્યતે મૂલવસ્તૂનિ ચ તાપેન ગલિષ્યન્તે

XII તસ્યેશ્વરદિનસ્યાગમનં પ્રતીક્ષમાણૈરાકાઙ્કમાણૈશ્ચ યૂષ્માભિ ધર્મ્માચારેશ્વરભક્તિભ્યાં કીદૃશૈ લોકૈ ભવિતવ્યં?

XIII તથાપિ વયં તસ્ય પ્રતિજ્ઞાનુસારેણ ધર્મ્મસ્ય વાસસ્થાનં નૂતનમ્ આકાશમણ્ણલં નૂતનં ભૂમણ્ણલઞ્ચ પ્રતીક્ષામહે

XIV અતએવ હે પ્રિયતમાઃ, તાનિ પ્રતીક્ષમાણા યૂયં નિષ્કલઙ્કા અનિન્દિતાશ્ચ ભૂત્વા યત્ શાન્ત્યાશ્રિતાસ્તિષ્ઠથૈતસ્મિન્ યતર્ધ્વં

XV અસ્માકં પ્રભો દીર્ઘસહિષ્ણુતાઞ્ચ પરિત્રાણજનિકાં મન્યર્ધ્વાં અસ્માકં પ્રિયભ્રાત્રે પૌલાય યત્ જ્ઞાનમ્ અદાયિ તદનુસારેણ સોડપિ પત્રે યુષ્માન્ પ્રતિ તદેવાલિખત્

XVI સ્વકીયસર્વ્વપત્રેષુ ચૈતાન્યધિ પ્રસ્તુત્ય તદેવ ગદતિ તેષુ પત્રેષુ કતિપયાનિ દુરુઘ્માણિ વાક્યાનિ વિદ્યન્તે યે ચ લોકા અજ્ઞાનાશ્ચઞ્ચલાશ્ચ તે નિજવિનાશાર્થમ્ અન્યશાસ્ત્રીયવચનાનીવ તાન્યપિ વિકારયન્તિ

XVII તસ્માદ્ હે પ્રિયતમાઃ, યૂયં પૂર્વ્વં બુદ્ધ્વા સાવધાનાસ્તિષ્ઠત, અધાર્મિકાણાં ભ્રાન્તિસ્રોતસાપહ્તાઃ સ્વકીયસુસ્થિરત્વાત્ મા ભ્રશ્યત

XVIII કિન્વસ્માકં પ્રભોસ્ત્રાતુ ર્યાશુપ્રીષ્ટસ્યાનુગ્રહે જ્ઞાને ચ વર્હ્ધ્વાં તસ્ય ગૌરવમ્ ઇદાનીં સદાકાલઞ્ચ ભૂયાત્ આમેન્

१ योहनः पत्रं

I आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्मान्भिरश्रावि यञ्च वयं स्वनेत्रैर् दृष्टवन्तो यञ्च वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं ज्ञुवनवादे वयं ज्ञापयामः।

II स ज्ञुवनस्वरूपः प्रकाशत वयञ्च तं दृष्टवन्तस्तमधि साक्ष्यं दध्मश्च, यश्च पितुः सन्निधाववर्ततास्माकं समीपे प्रकाशत य तम् अनन्तज्ञुवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः।

III अस्माभि र्यद् दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञाप्यते तेनास्माभिः सडांशित्वं युष्माकं भविष्यति। अस्माकञ्च सडांशित्वं पित्रा तत्पुत्रेण यीशुप्रीष्टेन य सार्द्धं भवति।

IV अपरञ्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णां भवेद् तदर्थं वयम् अेतानि लिप्तामः।

V वयं यां वार्तां तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्। ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति।

VI वयं तेन सडांशिन एति गदित्वा यधन्धाकारे यरामस्तर्हि सत्याचारिणो न सन्तो ऽनृतवादिनो भवामः।

VII किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि यरामस्तर्हि परस्परं सड्भागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य यीशुप्रीष्टस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्ध्यति।

VIII वयं निष्पापा एति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वञ्चयामः सत्यमतञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

IX यदि स्वपापानि स्वीकुर्महे तर्हि स विश्वास्यो याथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माभ्यास्मान् शुद्ध्यिष्यति।

X वयम् अङ्कृतपापा एति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाक्यञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

II

I हे प्रियबालकाः, युष्माभि र्यत् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिप्यन्तो यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे ऽस्माकं अेकः सडायो ऽर्थतो धार्मिको यीशुः प्रीष्टो विद्यते।

II स यास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं नहि किन्तु लिपिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं।

III वयं तं ज्ञानीम एति तदीयाज्ञापालनेनावगच्छामः।

IV अहं तं ज्ञानामीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो ऽनृतवादी सत्यमतञ्च तस्यान्तरे न विद्यते।

V यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यरूपेण सिध्यति वयं तस्मिन् वर्तमहे तद् अतेनावगच्छामः।

VI अहं तस्मिन् तिष्णामीति यो गदति तस्येदम् उच्यते यत् प्रीष्टो याद्गुं आयरितवान् सो ऽपि ताद्गुं आयरेत्।

VII हे प्रियतमाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिप्तामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभि र्वब्धां पुरातनामाज्ञां लिप्तामि आदितो युष्माभि र्यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा।

VIII पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनाज्ञा मया लिप्यत अेतदपि तस्मिन् युष्मासु य सत्यं, यतो ऽन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्चेदानीं प्रकाशतेः।

IX अहं ज्योतिषि वर्त एति गदित्वा यः स्वभ्रातरं द्वेष्टि सो ऽद्यापि तमिन्ने वर्तते।

X स्वभ्रातरि यः प्रीयते स अेव ज्योतिषि वर्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते।

XI किन्तु स्वभ्रातरं यो द्वेष्टि स तिमिरे वर्तते तिमिरे यरति य तिमिरेण य तस्य नयने ऽन्धीक्रियेते तस्मात् क्क यामीति स ज्ञातुं न शक्नोति।

XII हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिप्तामि।

XIII हे पितरः, य आदितो वर्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिप्तामि। हे युवानः यूयं पापत्मानं जितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिप्तामि। हे बालकाः, यूयं पितरं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिपितवान्।

XIV हे पितरः, आदितो यो वर्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिपितवान्। हे युवानः, यूयं बलवन्त आध्वे, ईश्वरस्य वाक्यञ्च युष्मदन्तरे वर्तते पापात्मा य युष्माभिः पराजिग्ये तस्माद् युष्मान् प्रति लिपितवान्।

- XV यूयं संसारे संसारस्थविषयेषु य मा प्रीयध्वं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न तिष्ठति।
- XVI यतः संसारे यद्यत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो दर्शनेन्द्रियस्याभिलाषो ज्ञानस्य गर्वश्च सर्वमेतत् पितृतो न ज्ञायते किन्तु संसारेदेवा
- XVII संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु य ईश्वरस्येष्टं करोति सो ऽनन्तकालं यावत् तिष्ठति।
- XVIII हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं श्रीष्टारिणोपस्थाव्यमिति युष्मामि र्यथा श्रुतं तथा ब्रुवः श्रीष्टार्य उपस्थितास्तस्माद्यं शेषकालोऽस्तीति वयं ज्ञानीमः।
- XIX ते ऽस्मन्मध्यान् निर्गतवन्तः किन्त्वस्मदीया नासन् यद्यस्मदीया अब्रुविष्यन् तर्ह्यस्मत्सङ्गे ऽस्थास्यन्, किन्तु सर्वे ऽस्मदीया न सन्त्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत्।
- XX यः पवित्रस्तस्माद् यूयम् अभिषेकं प्राप्तवन्तस्तेन सर्वाणि ज्ञानीथा
- XXI यूयं सत्यमतं न ज्ञानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् तत्रहि किन्तु यूयं तत् ज्ञानीथ सत्यमतास्य किमप्यनृतवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव।
- XXII यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यो नाङ्गीकरोति तं विना को ऽपरो ऽनृतवादी भवेत्? स अत्र श्रीष्टारि र्यः पितरं पुत्रञ्च नाङ्गीकरोति।
- XXIII यः कश्चित् पुत्रं नाङ्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यश्च पुत्रमङ्गीकरोति स पितरमपि धारयति।
- XXIV आदितो युष्मामि र्यत् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठतु, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि पुत्रे पितरि य स्थास्यथा।
- XXV स य प्रतिज्ञायास्मभ्यं यत् प्रतिज्ञातवान् तद् अनन्तज्ञानं।
- XXVI ये ज्ञाना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यङ्मं एदं लिखितवान्।
- XXVII अपरं यूयं तस्माद् यम् अभिषेकं प्राप्तवन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोऽपि यद् युष्मान् शिक्षयेत् तद् अनावश्यकं, स याभिषेको युष्मान् सर्वाणि शिक्षयति सत्यश्च भवति न यातथ्यः, अतः स युष्मान् यद् अशिक्षयत् तद् तत्र स्थास्यथा।
- XXVIII अतएव हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत, तथा सति स यथा प्रकाशियते तदा वयं प्रतिभान्विता भविष्यामः, तस्यागमनसमये य तस्य साक्षान्न त्रपिष्यामहे।
- XXIX स धार्मिको ऽस्तीति यदि यूयं ज्ञानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तस्मात् ज्ञातं एत्यपि ज्ञानीत।

III

- I पश्यत वयम् ईश्वरस्य सन्ताना इति नाम्नाप्यामहे, अतेन पितास्मभ्यं कीदृक् मङ्गलप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्तं नाज्ज्ञातत् तत्कारणाद् अस्मान् अपि न ज्ञानाति।
- II हे प्रियतमाः, एदानीं वयम् ईश्वरस्य सन्ताना आस्महे पश्चात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्यप्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं तस्य सदृशा भविष्यामि इति ज्ञानीमः, यतः स यादृशो ऽस्ति तादृशो ऽस्माभिर्दृशियते।
- III तस्मिन् अेषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भवति स स्वं तथा पवित्रं करोति यथा स पवित्रो ऽस्ति।
- IV यः कश्चित् पापम् आचरति स व्यवस्थालङ्घनं करोति यतः पापमेव व्यवस्थालङ्घनं।
- V अपरं सो ऽस्माकं पापान्यपडर्तुं प्राकाशतैतद् यूयं ज्ञानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते।
- VI यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वावगतवान्।
- VII हे प्रियबालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तादृग् धार्मिको भवति यादृक् स धार्मिको ऽस्ति।
- VIII यः पापाचारं करोति स शयतानात् ज्ञातो यतः शयतान आदितः पापाचारी शयतानस्य कर्मणां लोपार्थमेवेश्वरस्य पुत्रः प्राकाशत।
- IX यः कश्चिद् ईश्वरात् ज्ञातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य वीर्यं तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुञ्च न शक्नोति यतः स ईश्वरात् ज्ञातः।
- X एत्यनेनेश्वरस्य सन्तानाः शयतानस्य य सन्ताना व्यक्ता भवन्ति। यः कश्चिद् धर्माचारं न करोति स ईश्वरात् ज्ञातो नहि यश्च स्वभ्रातरि न प्रीयते सो ऽपीश्वरात् ज्ञातो नहि।

XI यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स अेष अवे यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं

XII पापात्मतो ज्ञातो यः काबिल् स्वभ्रातरं छतवान् तत्सदृशैरस्माभिर्न भवितव्यं। स कस्मात् कारणात् तं छतवान्? तस्य कर्माणि दुष्टानि तद्भ्रातुश्च कर्माणि धर्माण्यसन् एति कारणात्।

XIII हे मम भ्रातरः, संसारो यदि युष्मान् द्वेषि तर्हि तद् आश्चर्यं न मन्यध्वं।

XIV वयं मृत्युम् उत्तीर्यं ज्ञवन् प्रापतवन्तस्तद् भ्रातृषु प्रेमकरणात् ज्ञानीमः। भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यौ तिष्ठति।

XV यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि सं नरघाती किञ्चानन्तज्ञवन् नरघातिनः कस्याप्यन्तरे नावतिष्ठते तद् यूयं ज्ञानीथ।

XVI अस्माकं कृते स स्वप्राणांस्त्यक्तवान् एत्यनेन वयं प्रेम्नस्तत्त्वम् अवगताः, अपरं भ्रातृणां कृते इस्माभिरपि प्राणास्त्यक्तव्याः।

XVII सांसारिकञ्च विक्राप्तो यो जनः स्वभ्रातरं दीनं दृष्ट्वा तस्मात् स्वीयदयां रुणद्धि तस्यान्तर ईश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठेत्?

XVIII हे मम प्रियबालकाः, वाक्येन जिह्वा वास्माभिः प्रेम न कर्तव्यं किन्तु कार्येण सत्यतया यैवा

XIX अतेन वयं यत् सत्यमतसम्बन्धीयास्तत् ज्ञानीमस्तस्य साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्यामश्च।

XX यतो इस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् दूषयति तर्ह्यस्मदन्तः करणाद् ईश्वरो मढान् सर्वज्ञश्च।

XXI हे प्रियतमाः, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दूषयति तर्हि वयम् ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिभान्विता भवामः।

XXII यद्य प्रार्थयामहे तत् तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वयं तस्याज्ञाः पालयामस्तस्य साक्षात् तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्च।

XXIII अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वयं पुत्रस्य यीशुः प्रीष्टस्य नाम्नि विश्वसिमस्तस्याज्ञानुसारेण य परस्परं प्रेम कुर्मः।

XXIV यश्च तस्याज्ञाः पालयति स तस्मिन् तिष्ठति तस्मिन् सोऽपि तिष्ठति; स यास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात् सो इस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः।

IV

I हे प्रियतमाः, यूयं सर्वेष्व्वात्मसु न विश्वसित किन्तु ते ईश्वरात् ज्ञाता न वेत्यात्मनः परीक्षध्वं यतो बडवो मृषाभविष्यद्वादिनो जगन्मध्यम् आगतवन्तः।

II ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन परियीयतां, यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अतद् येन केनचिद् आत्मना स्वीक्रियते स ईश्वरीयः।

III किन्तु यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अतद् येन केनचिद् आत्मना नाङ्गीक्रियते स ईश्वरीयो नहि किन्तु प्रीष्टारेः आत्मा, तेन यागन्तव्यमिति युष्माभिः श्रुतं, स येदानीमपि जगति वर्तते।

IV हे बालकाः, यूयम् ईश्वरात् ज्ञातास्तान् जितवन्तश्च यतः संसाराधिष्ठानकारिणो ऽपि युष्मदधिष्ठानकारी मढान्।

V ते संसारात् ज्ञातास्ततो षेतोः संसाराद् भाषन्ते संसारश्च तेषां वाक्यानि गृह्णाति।

VI वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः, ईश्वरं यो ज्ञानाति सोऽस्मद्वाक्यानि गृह्णाति यश्चेश्वरात् ज्ञातो नहि सोऽस्मद्वाक्यानि न गृह्णाति; अनेन वयं सत्यात्मानं भ्रामकात्मानञ्च परिश्रिनुमः।

VII हे प्रियतमाः, वयं परस्परं प्रेम करवाम, यतः प्रेम ईश्वरात् जायते, अपरं यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वरात् ज्ञात ईश्वरं वेत्ति च।

VIII यः प्रेम न करोति स ईश्वरं न ज्ञानाति यत ईश्वरः प्रेमस्वरूपः।

IX अस्मास्वीश्वरस्य प्रेमैतेन प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणास्मभ्यं ज्ञवनदानार्थम् ईश्वरः स्वीयम् अद्वितीयं पुत्रं जगन्मध्यं प्रेषितवान्।

X वयं यद् ईश्वरं प्रीतवन्त एत्यत्र नहि किन्तु स यद्यस्मासु प्रीतवान् अस्मत्पापानां प्रायश्चित्तार्थं स्वपुत्रं प्रेषितवांश्चेत्यत्र प्रेम सन्तिष्ठते।

XI हे प्रियतमाः, अस्मासु यदीश्वरेणैतादृशं प्रेम कृतं तर्हि परस्परं प्रेम कर्तुम् अस्माकमप्युचितं।

XII ईश्वरः कदाय केनापि न दृष्टः यद्यस्माभिः परस्परं प्रेम क्रियते तर्हीश्वरोऽस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य प्रेम यास्मासु सेत्स्यते।

XIII अस्मभ्यं तेन स्वीयात्मनोऽंशो दत्त इत्यनेन वयं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स यद् अस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः।

XIV पिता जगत्रातारं पुत्रं प्रेषितवान् अतद् वयं दृष्ट्वा प्रमाणायामः।

XV यीशुरीश्वरस्य पुत्र अतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरस्तिष्ठति स येश्वरे तिष्ठति।

XVI अस्मास्वीश्वरस्य यत् प्रेम वर्तते तद् वयं ज्ञातवन्तस्तस्मिन् विश्वासितवन्तश्च। ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेम्नी यस्तिष्ठति स ईश्वरे तिष्ठति तस्मिंश्चेश्वरस्तिष्ठति।

XVII स यादृशोऽस्ति वयमप्येतस्मिन् जगति तादृशा भवाम अतस्माद् विचारद्वेनेऽस्माभि र्या प्रतिभा लभ्यते सास्मत्सम्बन्धीयस्य प्रेम्नः सिद्धिः।

XVIII प्रेम्नि भीतिर्न वर्तते किन्तु सिद्धं प्रेम भीतिं निराकरोति यतो भीतिः सयातनास्ति भीतो मानवः प्रेम्नि सिद्धो न जातः।

XIX अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान् इति कारणाद् वयं तस्मिन् प्रीयामहे।

XX ईश्वरेऽहं प्रीय इत्युक्त्वा यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि सोऽनृतवादी। स यं दृष्टवान् तस्मिन् स्वभ्रातरि यद्दि न प्रीयते तर्हि यम् ईश्वरं न दृष्टवान् कथं तस्मिन् प्रेम कर्तुं शक्नुयात्?

XXI अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वीयभ्रातर्यपि प्रीयताम् इयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभि र्बन्धा।

V

I यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यः कश्चिद् विश्वासिति स ईश्वरात् जातः; अपरं यः कश्चित् ज्ञानयितरि प्रीयते स तस्मात् जाते जनेऽपि प्रीयते।

II वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन ज्ञानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञाः पालयामश्च।

III यत ईश्वरे यत् प्रेम तत् तदीयाज्ञापालनेनास्माभिः प्रकाशयितव्यं, तस्याज्ञाश्च कठोरा न भवन्ति।

IV यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स संसारं जयति किञ्चास्माकं यो विश्वासः स अवेवास्माकं संसारजयिज्यः।

V यीशुरीश्वरस्य पुत्र इति यो विश्वासिति तं विना कोऽपरः संसारं जयति?

VI सोऽभिषिक्तस्त्राता यीशुस्तोयुरुधिराभ्याम् आगतः केवलं तोयेन नहि किन्तु तोयुरुधिराभ्याम्, आत्मा य साक्षी भवति यत आत्मा सत्यतास्वरूपः।

VII यतो डेतोः स्वर्गो पिता वाहः पवित्र आत्मा य त्रय एभे साक्षिणः सन्ति, त्रय एभे यैको भवन्ति।

VIII तथा पृथिव्याम् आत्मा तोयं रुधिरञ्च त्रीण्येतानि साक्ष्यं ददाति तेषां त्रयाणाम् अेकत्वं भवति या

IX मानवानां साक्ष्यं यद्यस्माभि र्गृह्यते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः स्वपुत्रमधीश्वरेण दत्तं साक्ष्यमिदं।

X ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वासिति स निजान्तरे तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरे यो न विश्वासिति स तम् अनृतवादिनं करोति यत ईश्वरः स्वपुत्रमधि यत् साक्ष्यं दत्तवान् तस्मिन् स न विश्वासिति।

XI तस्य साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरोऽस्मभ्यम् अनन्तञ्चनं दत्तवान् तस्य ज्ञानं तस्य पुत्रे विद्यते।

XII यः पुत्रं धारयति स ज्ञानं धारयति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स ज्ञानं न धारयति।

XIII ईश्वरपुत्रस्य नाम्नि युष्मान् प्रत्येतानि मया लिखितानि तस्याभिप्रायोऽयं यद् यूयम् अनन्तञ्चनप्राप्ता इति ज्ञानीयात तस्येश्वरपुत्रस्य नाम्नि विश्वसेत या

XIV तस्यान्तिकेऽस्माकं या प्रतिभा भवति तस्याः कारणमिदं यद् वयं यदि तस्याभिमतं किमपि तं यायामहे तर्हि सोऽस्माकं वाक्यं शृणोति।

XV स यास्माकं यत् किञ्चन याचनं शृणोतीति यदि ज्ञानीमस्तर्हि तस्माद् यायिता वरा अस्माभिः प्राप्यन्ते तदपि ज्ञानीमः।

XVI कश्चिद् यदि स्वभ्रातरम् अभृत्युञ्जनं पापं कुर्वन्तं पश्यति तर्हि स प्रार्थनां करोतु तेनेश्वरस्तस्मै ज्ञानं दास्यति, अर्थातो मृत्युञ्जनं पापं येन नाकारितस्मै किन्तु मृत्युञ्जनकम् अेकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्यहं न वदामि।

XVII सर्वे अेवाधर्म्मः पापं किन्तु सर्वपापं मृत्युञ्जनं नहि।

XVIII य ईश्वरात् ज्ञातः स पापायारं न करोति किन्तु ईश्वरात् ज्ञातो ज्ञनः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं ज्ञानीमः।

XIX वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतो ऽस्तीति ज्ञानीमः।

XX अपरम् ईश्वरस्य पुत्र आगतवान् वयञ्च यया तस्य सत्यमयस्य ज्ञानं प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मभ्यं दत्तवान् इति ज्ञानीमस्तस्मिन् सत्यमये ऽर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुः प्रीष्टे तिष्ठामश्च; स अेव सत्यमय ईश्वरो ऽनन्तञ्च वनस्वर्गपश्चास्ति।

XXI हे प्रियबालकाः, यूयं देवमूर्तिभ्यः स्वान् रक्षता आमेन्।

२ योहनः पत्रं

I डे अभिरुचिते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्राचीनोऽहं पत्रं लिखामि।

II सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नहि किन्तु सत्यमतज्ञानां सर्वेषामेवा यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावद्यास्मासु स्थास्यति।

III पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो यीशुश्रीष्टाय्य प्राप्यो ऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमभ्यां सार्द्धं युष्मान् अधितिष्ठतु।

IV वयं पितृती याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव केचिद् आत्मजाः सत्यमतम् आचरन्त्येतस्य प्रमाणां प्राप्याहं भृशम् आनन्दितवान्।

V साम्प्रतञ्च हे कुरिये, नवीनां काञ्चिद् आज्ञां न लिखन्नहम् आदितो लब्धाम् आज्ञां लिखन्त्वाम् एदं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं।

VI अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा आचरेमा आदितो युष्माभि र्या श्रुता सेयम् आज्ञा सा य युष्माभिराचरितव्या।

VII यतो बहवः प्रवञ्चका जगत् प्रविश्य यीशुश्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अेतत् नाङ्गीकुर्वन्ति स अेव प्रवञ्चकः श्रीष्टारिश्चास्ति।

VIII अस्माकं श्रमो यत् पण्डश्रमो न भवेत् किन्तु सम्पूर्णा वेतनमस्माभि र्लभ्येत तदर्थं स्वानधि सावधाना भवतः।

IX यः कश्चिद् विपथगामी भूत्वा श्रीष्टस्य शिक्षायां न तिष्ठति स ईश्वरं न धारयति श्रीष्टस्य शिक्षायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रञ्च धारयति।

X यः कश्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति स युष्माभिः स्ववेशमनि न गृह्यतां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि तस्मै न कथ्यतां।

XI यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वायं यः कश्चित् तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्म्मणाम् अंशी भवति।

XII युष्मान् प्रति मया बहूनि लेपितव्यानि किन्तु पत्रमसीत्त्यां तत् कर्तुं नेच्छामि, यतो ऽस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णां भविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्भुभीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्ये इति प्रत्याशा म्मास्ते।

XIII तवाभिरुचिताया भगिन्या बालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति। आमेन्।

3 योहनः पत्रं

- I प्राचीनो ऽहं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीये तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं लिखामि।
 II हे प्रिय, तवात्मा यादृक् शुभान्वितस्तादृक् सर्वविषये तव शुभं स्वास्थ्यञ्च भूयात्।
 III भ्रातृभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थतस्त्वं कीदृक् सत्यमतमायरस्येतस्य साक्ष्ये दत्ते मम महानन्दो जातः।
 IV मम सन्तानाः सत्यमतमायरन्तीतिवार्त्तातो मम य आनन्दो जायते ततो महत्तरो नास्ति।
 V हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् विद्वेशिनो भ्रातृन् प्रति त्वया यद्यत् कृतं तत् सर्व्वं विश्वासिनो योग्यं।
 VI ते य समितेः साक्षात् तव प्रभनः प्रमाणां दत्तवन्तः, अपरम् ईश्वरयोग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता त्वया सत्कर्म कारिष्यते।
 VII यतस्ते तस्य नाम्ना यात्रां विधाय भिन्नजातीयेभ्यः किमपि न गृहीतवन्तः।
 VIII तस्माद् वयं यत् सत्यमतस्य सहाया भवेम तदर्थमेतादृशा लोका अस्माभिरनुग्रहीतव्याः।
 IX समितिं प्रत्यहं पत्रं लिखितवान् किन्तु तेषां मध्ये यो द्वियत्रिकिः प्रधानायते सो ऽस्मान् न गृह्णाति।
 X अतो ऽहं यद्योपस्थास्यामि तदा तेन यद्यत् क्रियते तत् सर्व्वं तं स्मारयिष्यामि, यतः स दुर्व्वार्त्तयैरस्मान् अपवदति, तेनापि तृप्तिं न गत्वा स्वयमपि भ्रातृन् नानुगृह्णाति ये यानुग्रहीतुमिच्छन्ति तान् समितितो ऽपि ब्रूहिष्यतीति।
 XI हे प्रिय, त्वया दुष्कर्म नानुक्रियतां किन्तु सत्कर्मैवा यः सत्कर्म्यारी स ईश्वरात् जातः, यो दुष्कर्म्यारी स ईश्वरं न दृष्टवान्।
 XII दीभीत्रियस्य पक्षे सर्व्वैः साक्ष्यम् अद्यापि विशेषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्ष्यं दद्मः, अस्माकञ्च साक्ष्यं सत्यमेवेति यूयं जानीथा।
 XIII त्वां प्रति मया ब्रूनि लेखितव्यानि किन्तु मसीलेखनीभ्यां लेखितुं नेच्छामि।
 XIV अचिरेण त्वां द्रक्ष्यामीति मम प्रत्याशास्ते तदावां सम्भुषीभूय परस्परं सम्भाषिष्यावहो।
 XV तव शान्तिं भूयात् अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारे ज्ञापयन्ति त्वमप्येकैकस्य नाम प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्कुशं धत्ति।

यिद्धदा: पत्रं

I यीशुप्रीष्टस्य दासो याकूबो भ्राता यिद्धदास्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान् यीशुप्रीष्टेन रक्षितांश्चाहूतान् लोकान् प्रति पत्रं लिखति।

II कृपा शान्तिः प्रेम य आहुव्यरूपेण युष्मास्वधितिष्ठतु।

III हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमधि युष्मान् प्रति लेखितुं मम बहुयत्ने ज्ञाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं यूयं प्राणव्ययेनापि सयेष्टा भवतेति विनयार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेपनमावश्यकम् अमन्ये।

IV यस्माद् अेतद्रूपदण्डप्राप्तये पूर्वं लिखिताः केचिज्जना अस्मान् उपसृप्तवन्तः, ते ऽधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं ध्वञ्जुकृत्य लभ्यताम् आचरन्ति, अद्वितीयो ऽधिपति र्यो ऽस्माकं प्रभु र्यीशुप्रीष्टस्तं नाङ्गीकुर्वन्ति।

V तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुन युष्मान् स्मारयितुम् इच्छामि, इलतः प्रभुरेककृत्यः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार यत् ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्।

VI ये य स्वर्गदूताः स्वीयकर्तृत्वपदे न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महांदिनस्य विचारार्थम् अन्धकारमये ऽधःस्थाने सदास्थायिभिर्बन्धनैरबध्नात्।

VII अपरं सिदोमम् अमोरा तन्निकटस्थनगराणि चैतेषां निवासिनस्तत्समरूपं व्यभियारं कृतवन्तो विषममैथुनस्य येष्टया विपथं गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदातनवह्निना दण्डं भुञ्जते।

VIII तथैवमेव स्वप्नाचारिणोऽपि स्वशरीराणि कलङ्कयन्ति राजाधीनतां न स्वीकुर्वन्त्युच्यपदस्थान् निन्दन्ति य।

IX किन्तु प्रधानदिव्यदूतो मीभायेलो यदा मूससो देडे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्रन् निन्दात्रुपं दण्डं समर्पयितुं साडसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वां भर्त्सयतां।

X किन्त्विवे मन्नं बुध्न्यते तन्नन्दन्ति यस्य निर्बोधपशव एवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन नश्यन्ति।

XI तान् धिक्, ते काबिलो मार्गे चरन्ति पारितोषिकस्याशातो बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरडस्य दुर्भुपत्वेन विनश्यन्ति य।

XII युष्माकं प्रेमभोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभरयश्च भूत्वा निर्लज्जया युष्माभिः साह्र्दं भुञ्जते ते वायुभिश्चावलिता निस्तोयमेघा हेमन्तकालिका निष्कला द्वि र्भूता उन्भूलिता वृक्षाः,

XIII स्वकीयलज्जकाङ्क्षोद्भवाः प्रयाण्डाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् घोरतमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि य भवन्ति।

XIV आदमतः सप्तमः पुरुषो यो ङनोकः स तानुद्दिश्य लविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान्, यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुनैर्वेष्टितः प्रभुः।

XV सर्वान् प्रति विचारज्ञासाधनायागमिष्यति तदा याधार्मिकाः सर्वे ज्ञाता यैरपराधिनः। विधर्मकर्मणां तेषां सर्वेषामेव कारणात्। तथा तद्वैपरीत्येनाप्यधर्माचारिणापिनां उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात्। परमेशेन द्रोषित्वं तेषां प्रकाशयिष्यते॥

XVI ते वाक्कलङ्कारिणः स्वभाष्यनिन्दकाः स्वेच्छाचारिणो दर्पवादिभुविशिष्टा लाभार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति।

XVII किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितै र्यद् वाक्यं पूर्वं युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत,

XVIII इलतः शेषसमये स्वेच्छातो ऽधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति।

XIX अते लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च सन्ति।

XX किन्तु हे प्रियतमाः, यूयं स्वेषाम् अतिपवित्रविश्वासे नियीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त

XXI ईश्वरस्य प्रेम्ना स्वान् रक्षत, अनन्तश्रवनाय यास्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षध्वं।

XXII अपरं यूयं विविच्य कांश्चिद् अनुकम्पध्वं

XXIII कांश्चिद् अश्रित उद्धृत्य भयं प्रदर्श्य रक्षत, शारीरिकत्वावेन कलङ्कितं वस्त्रमपि ऋतीयध्वं।

XXIV अपरञ्च युष्मान् स्पलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो

XXV यो ऽस्माकम् अद्वितीयस्त्राणकर्ता सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदानीम्
अनन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्।

प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यं

I यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुप्रीष्टे समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योहनं ज्ञापितवान्।

II स येश्वरस्य वाक्ये प्रीष्टस्य साक्ष्ये य यद्दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान्।

III अतस्तस्य भविष्यद्दृक्तृग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिखिताज्ञाग्राहिएश्वर धन्या यतः स कालः सन्निकटः।

IV योहनं आशियादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिखति। यो वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च ये य सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्मुखे तिष्ठन्ति।

V यश्च यीशुप्रीष्टो विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमज्जातो भूमाइलस्थराजानाम् अधिपतिश्च भवति, अतेभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

VI यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वरधिरेषास्मान् स्वपापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गं नियुक्तवांश्च तस्मिन् मडिमा पराक्रमश्चानन्तकालं यावद् वर्ततां। आमेन्।

VII पश्यत स मेघैरागच्छति तेनैकैकस्य यक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये य तं विद्ववन्तस्ते ऽपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः सर्वे वंशा विलपिष्यन्ति। सत्यम् आमेन्।

VIII वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षश्चार्थत आदिरन्तश्च।

IX युष्माकं भ्राता यीशुप्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितिक्षाणां सडभागी याहं योहनं ईश्वरस्य वाक्यडेतो यीशुप्रीष्टस्य साक्ष्यडेतोश्च पात्मनामक उपद्वीप आसां।

X तत्र प्रभो हिनै आत्मनाविष्टो ऽहं स्वपश्चात् तूरीध्वनिवत् मडारवम् अश्रौषं,

XI तेनोक्तम्, अहं कः क्षश्चार्थत आदिरन्तश्च त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्रन्थे लिखित्वाशियादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् ऽङ्किषं स्मुर्णां थुयातीरां सार्द्धं किंवाटिक्किंयां लायदीकेयाञ्च प्रेषया।

XII ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तदर्शनार्थं मुषं परावर्तितं तत् परावर्त्य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः।

XIII तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिहितः सुवर्णशुङ्गभलेन वेष्टितवक्षश्च मनुष्यपुत्राकृतिरेको ज्ञनस्तिष्ठति।

XIV तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेधलोमानीव डिमवत् श्वेतौ लोयने वह्निशिपासमे

XV यरणौ वह्निकुण्डतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च ङडुतोयानां रवतुल्यः।

XVI तस्य दक्षिणहस्ते सप्त तारा विधन्ते वक्रास्य तीक्ष्णो द्विधारः ङङ्गो निगच्छति मुषमडलञ्च स्वतेजसा दैदीप्यमानस्य सूर्यस्य सदृशं।

XVII तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पस्तय्यरणो पतितस्ततः स्वदक्षिणकंरं मयि निधाय तेनोक्तम् मा भैषीः, अहम् आदिरन्तश्च।

XVIII अहम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्याहम् अनन्तकालं यावत् ज्वामि आमेन्। मृत्योः परलोकस्य य कुञ्जिका मम हस्तगतः।

XIX अतो यद् भवति यद्येतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिष्यतां।

XX मम दक्षिणहस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृष्टास्तत्तात्पर्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति।

II

I ऽङ्किष्यस्थसमिते दूतं प्रति त्वम् ऽहं लिषः, यो दक्षिणकंरेण सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने करोति य तेनेदम् उच्यते।

II तव क्रियाः श्रमः सडिष्युता य मम गौराः, त्वं दृष्टान् सोढुं न शक्नोषि ये य प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभाषिणो विज्ञातवान्,

III अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बहू सोढवानसि तथापि न पर्यङ्गव्यस्तदपि ज्ञानामि।

IV किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यधीयत।

V अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्व्यायुक्त्याः कुरु न येत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूर्णम् आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारयिष्यामि।

VI तथापि तवेष्ट गुणो विद्यते यत् नीकलायतीयलोकानां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयमे।

VII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्ञो ज्यति तस्मा अहम् ईश्वरस्यारामस्थज्वनतरोः कुलं भोक्तुं दास्यामि।

VIII अपरं स्मृणास्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिपः य आदिस्तश्च यो मृतवान् पुनर्ज्वितवांश्च तेनेदम् उच्यते,

IX तव क्रियाः क्लेशो दैन्यञ्च मम गोयराः किन्तु त्वं धनवानसि ये य यिद्धीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् यिद्धीयान् वदन्ति तेषां निन्दाभय्यहं ज्ञानामि।

X त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्तिष्यते या त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वास्थो भव तेनाहं ज्वनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि।

XI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्यति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते।

XII अपरं पर्गास्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिपः, यस्तीक्ष्णं द्विधारे षड् धारयति स अवे भाषते।

XIII तव क्रिया मम गोयराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि ज्ञानामि। त्वं मम नाम धारयसि मद्भक्तेरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्थसाक्षिण आन्तिपाः समये ऽपि न कृतः। स तु युष्मन्मध्ये ऽद्यानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति।

XIV तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादनाय परदारगमनाय येसायेवः सन्तानानां सम्भुप उन्माथं स्थापयितुं बालाद् येनाशिक्ष्यत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् ज्ञानस्तत्र सन्ति।

XV तथा नीकलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् ज्ञान अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये।

XVI अतो ह्येतोस्त्वं मनः परिवर्तय न येदहं त्वरया तव समीपमुपस्थाय मद्भक्तस्थषड्भेन तैः सद्योत्स्यामि।

XVII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्ञो ज्यति तस्मा अहं गुप्तमात्रां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरं नूतनं नाम लिपितं तस्य ग्रीहीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते।

XVIII अपरं थुयातीरास्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिपः। यस्य लोयने वह्निशिभासदृशे यरणौ य सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो भाषते,

XIX तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परियर्था सडिष्युता य मम गोयराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि ज्ञानामि।

XX तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईषेबलनामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशानाय य मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति य सा त्वया न निवार्यते।

XXI अहं मनःपरिवर्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनःपरिवर्तयितुं नाभिलषति।

XXII पश्याहं तां शय्यायां निक्षेप्यामि, ये तथा सार्द्धं व्यभियारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनांसि न परावर्तयन्ति तर्हि तानपि मङ्गलेशे निक्षेप्यामि।

XXIII तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि तेनाहम् अन्तःकरणानां मनसाञ्चानुसन्धानकारी युष्माकमेकैकस्मै य स्वक्रियाणां कुलं मया दातव्यमिति सर्वाः समितयो ज्ञास्थन्ति।

XXIV अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये य कैश्चित् शयतानस्य गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु कमाप्यपरं भारं नारोपयिष्यामि;

XXV किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत।

XXVI यो ज्ञो ज्यति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति य तस्मा अहम् अन्यज्जातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि;

XXVII पितृतो मया यद्भत् कर्तृत्वं लब्धं तद्भत् सो ऽपि लौहदण्डेन तान् यारयिष्यति तेन मृद्गाज्जानानीव ते यूर्णा भविष्यन्ति।

XXVIII अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि।

XXIX यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

III

I अपरं सार्द्धस्थसमिते दूतं प्रतीहं लिख, यो ज्ञान ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स अत्रेव भाषते, तव क्रिया मम गोयराः, त्वं ज्ञानदाप्योऽसि तथापि मृतोऽसि तदपि ज्ञानामि।

II प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्यत् मृतकलं तदपि सबलीकुरु यत् ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न सिद्धानीति प्रमाणं मया प्राप्तं।

III अतः क्रीदृशो शिखां लब्धवान् श्रुतवाश्रासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्तय या येत् प्रबुद्धो न भवेत्सर्वाहं स्तेन एव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामि तत्र ज्ञास्यसि।

IV तथापि यैः स्ववासांसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः सार्द्धिनगरेऽपि तव विद्यन्ते ते शुभपरिच्छदैर्मम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः।

V यो ज्ञानो जयति स शुभपरिच्छदैः परिधापयिष्यन्ते, अहञ्च ज्ञानग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मत्पितुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षात् तस्य नाम स्वीकरिष्यामि।

VI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

VII अपरञ्च द्विवाहिकिड्यास्थसमिते दूतं प्रतीहं लिख, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायुधः कुञ्जिकां धारयति य येन मोच्यते उपरः कोऽपि न रुषाङ्घ्रि रुद्धं यापरः कोऽपि न मोचयति स अत्रेव भाषते।

VIII तव क्रिया मम गोयराः पश्य तव समीपे डहं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं न शक्यते यतस्तवाहं भवमास्ते तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नोऽस्वीकारं न कृतवान्।

IX पश्य यिद्धृयीया न सन्तो ये मूषावादिनः स्वान् यिद्धृयीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाज्जयानां कांश्चिद् अहम् आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव यरणयोः प्रणयन्ति त्वञ्च मम प्रियोऽसीति ज्ञास्यन्ति।

X त्वं मम सार्द्धिष्युतासूयकं वाक्यं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाक्रमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रक्षिष्यामि।

XI पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय कोऽपि तव किरीटे नापडरतु।

XII यो ज्ञानो जयति तमहं मदीयेश्वरस्य मन्दिरे स्तम्भं कृत्वा स्थापयिष्यामि स पुनर्न निर्गमिष्यति। अपरञ्च तस्मिन् मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिज्ञानम् पुरी स्वर्गात् मदीयेश्वरस्य समीपाद् अवरोक्ष्यति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेखिष्यामि।

XIII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

XIV अपरञ्च लायहिकेयास्थसमिते दूतं प्रतीहं लिख, य आभेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स अत्रेव भाषते।

XV तव क्रिया मम गोयराः त्वं शीतो नासि तप्तोऽपि नासीति ज्ञानामि।

XVI तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तप्तोऽपि न भूत्वा त्वमेवम्भूतः कदृष्योऽसि तत्कारणाद् अहं स्वमुभात् त्वाम् उद्दामिष्यामि।

XVII अहं घनी समुद्भ्रासि मम कस्याप्यभावावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःभार्तो दुर्गतो हरिद्रोऽन्धो नञ्जश्चासि तत् त्वया नावगम्यते।

XVIII त्वं यद् घनी भवेत्सदर्थं मत्तो वह्नौ तापितं सुवर्णं क्रीणीहि नञ्जत्वात् तव लज्जा यत्र प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभवासांसि क्रीणीहि यस्य तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं यक्षुर्वपनायाञ्जनं मत्तः क्रीणीहीति मम मन्त्रणम्।

XIX येष्वाहं प्रीये तान् सर्वान् लत्सयामि शास्मि य, अतस्त्वम् उद्यमं विधाय मनः परिवर्तय।

XX पश्याहं द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं मोचयति तर्हाहं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं भोक्ष्ये सोऽपि मया सार्द्धं भोक्ष्यते।

XXI अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा य सह तस्य सिंहासन उपविष्टश्चास्मि, तथा यो ज्ञानो जयति तमहं मया सार्द्धं मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि।

XXII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

IV

I ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गो मुक्तं द्वारम् अर्कं दृष्टं मया सल्लभाषमाणस्य य यस्य तूरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोयत् स्थानमेतद् आरोह्य, एतः परं येन येन भवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये।

II तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा उपश्यं स्वर्गो सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने अेको ज्ञन उपविष्टो ऽस्ति।

III सिंहासने उपविष्टस्य तस्य ज्ञनस्य रूपां सूर्यकान्तमणोः प्रवालस्य य तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरुतमणिवद्रूपविशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितां

IV तस्य सिंहासने यतुर्दक्षिणं यतुर्विशतिसिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु यतुर्विशति प्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रवासःपरिडितास्तेषां शिरांसि य सुवर्णाकिरीटैर्भूषितानि।

V तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवाः स्तनितानि य निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके य सप्त दीपा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VI अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फुटिकतुल्यः कायमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चात्स्य बहुयक्षुम्भन्तश्चात्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये यतुर्दक्षिणं य विद्यन्ते।

VII तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्दनविशिष्टतुर्थश्च प्राणी उड्डीयमानकुररोपमः।

VIII तेषां यतुर्दक्षिणं अर्कैकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते य सर्वज्जिष्वभ्यन्तरे य बहुयक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न विश्राम्य गच्छन्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च प्रभुः परमेश्वरः।

IX एतथै तैः प्राणिभिस्तस्थानन्तञ्जिविनः सिंहासनोपविष्टस्य ज्ञनस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे य प्रकीर्तिते

X ते यतुर्विशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यान्तिके प्रणिन्त्य तम् अनन्तञ्जिविनं प्रणमन्ति स्वीयकिरीटांश्च सिंहासनस्यान्तिके निक्षिप्य वदन्ति,

XI हे प्रभो ईश्वरस्माकं प्रभावं गौरवं बलं त्वमेवाहसि सम्प्राप्तुं यत् सर्वं ससृष्टे त्वया। तवाभिलाषतश्चैव सर्वं सम्भूय निर्ममि।

V

I अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टज्ञनस्य दक्षिणस्ते ऽन्तर्दक्षिणं लिपितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं।

II तत्पश्चाद् अेको बलवान् दूतो दृष्टः स उच्यैः स्वरेण वायमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तम्मुद्रा मोचयितुञ्चाहति?

III किन्तु स्वर्गमन्त्र्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत्।

IV अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चाहति तादृशज्ञनस्यात्मावाद् अहं बहु रोदितवान्।

V किन्तु तेषां प्राचीनानाम् अेको ज्ञनो मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिद्धावंशीयः सिंहा दायुदो मूलस्वर्गपश्चास्ति स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणाञ्च मोचयनाय प्रभूतवान्।

VI अपरं सिंहासनस्य यतुर्दक्षिणं प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य य मध्य अेको मेषशावको मया दृष्टः स एधित एव तस्य सप्तशृङ्गाणि सप्तलोयनानि य सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VII स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टज्ञनस्य दक्षिणकरात् तत् पत्रं गृहीतवान्।

VIII पत्रे गृहीते यत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनाश्च तस्य मेषशावकस्यान्तिके प्रणिपतन्ति तेषाम् अर्कैकस्य करयो वीणां सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णां स्वर्गमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वर्गप्राणि।

IX अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, गृहीतुं पत्रिकां तस्य मुद्रा मोचयितुं तथा त्वमेवाहसि यस्मात् त्वं बलिवत् एधेनं गतः। सर्वभ्यो ज्ञातिभाषाभ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः। ईश्वरस्य कृते ऽस्मान् त्वं स्वीयरक्तेन कीतवान्।

X अस्मदीश्वरपक्षे ऽस्मान् नृपतीन् याञ्जकानपि कृतवांस्तेन राजत्वं करिष्यामो महीतले।

XI अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य य परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संप्या अयुतायुतानि सङ्घसङ्घस्राणि य।

III ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभिर्भविषु मुद्रयाङ्किता न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभिर्न हिंस्यन्तां।

IV ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संध्या मयाश्राविता एतथायैः सर्व्ववंशाः ीयाश्रातुश्रात्वारिंशत्सहस्राधिकलक्षलोकानां मुद्रयाङ्किता अभवन्।

V अर्थतो यिद्धदावंशे द्वादशसहस्राणि त्र्येणवंशे द्वादशसहस्राणि गादवंशे द्वादशसहस्राणि,

VI आशेरवंशे द्वादशसहस्राणि नप्तालिवंशे द्वादशसहस्राणि मिनशिवंशे द्वादशसहस्राणि,

VII शिमियोनवंशे द्वादशसहस्राणि लेविवंशे द्वादशसहस्राणि एषाभरवंशे द्वादशसहस्राणि,

VIII सिबूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि यूषङ्वंशे द्वादशसहस्राणि बिन्यामीनवंशे च द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः।

IX ततः परं सर्व्वज्जातीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वदेशीयानां सर्व्वभाषावादिनाञ्च महालोककारण्यं मया दृष्टं, तान् गणयितुं केनापि न शक्यं, ते य शुभ्रपरिच्छेदपरिहितः सन्तः इरैश्च तालवृन्तानि वदन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य यान्तिके तिष्ठन्ति,

X उच्यैःस्वरैरिदं कथयन्ति य, सिंहासनोपविष्टस्य परमेशस्य नः स्तवः। स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात्।

XI ततः सर्व्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणियतुष्टयस्य य परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूञ्ज्भूयेश्वरं प्रणाम्य वदन्ति,

XII तथास्तु धन्यवाद्दश्च तेजो ज्ञानं प्रशंसनां शौर्य्यं पराक्रमश्चापि शक्तिश्च सर्व्वमेव तत्। वर्त्ततामीश्वरेऽस्माकं नित्यं नित्यं तथास्त्विति।

XIII ततः परं तेषां प्राचीनानाम् अेको जनो मां सम्भाष्य जगाद शुभ्रपरिच्छेदपरिहितो एमे के? कुतो वागताः?

XIV ततो मयोक्तं ह्ये मडेच्छ भवानेव तत् ज्ञानाति तेन कथितं, एमे महाकलेशमध्याद् आगत्य मेषशावकस्य रुधिरेश्च स्वीयपरिच्छेदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च।

XV तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो दिवारात्रं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टो जनश्च तान् अधिस्थास्यति।

XVI तेषां क्षुधा पिपासा वा पुनर्न भविष्यति रौद्रं कोभ्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति,

XVII यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी मेषशावकस्तान् यारयिष्यति, अमृततोयानां प्रस्रवणानां सन्निधिं तान् गमयिष्यति य, ईश्वरोऽपि तेषां नयनभ्यः सर्व्वमश्नु प्रमाक्ष्यति।

VIII

I अनन्तरं सप्तममुद्रायां तेन मोयितायां सार्द्धदण्डकालं स्वर्गो निःशब्दोऽभवत्।

II अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान् अपश्यं तेभ्यः सप्ततूर्याऽऽदीयन्त।

III ततः परम् अन्य अेको दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स य यत् सिंहासनस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्या उपरि सर्व्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान् योजयेत् तदर्थं प्रयुरधूपास्तस्मै दत्ताः।

IV ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत्।

V पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निना पूरयित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगण्डनानि विद्युतो भूमिकम्पश्चाभवन्।

VI ततः परं सप्ततूरी धारयन्तः सप्तदूतास्तूरी र्वाद्यितुम् उद्यता अभवन्।

VII प्रथमेन तूर्या वादितायां रक्तमिश्रितौ शिवावह्नी सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तूतीयांशो दग्धः, तत्रेषामपि तूतीयांशो दग्धः, हरिद्रार्णतुणानि च सर्वाणि दग्धानि।

VIII अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्या वादितायां वह्निना प्रज्वलितो महापर्व्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तूतीयांशो रक्तीभूतः।

IX सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्तूनां तूतीयांशो मृतः, आर्णवयानानाम् अपि तूतीयांशो नष्टः।

X अपरं तूतीयदूतेन तूर्या वादितायां दीप एव ज्वलन्ती अेका महती तारा गगणात् निपत्य नदीनां ज्वलप्रस्रवणानाञ्चोपर्यावतीर्णा।

XI तस्यास्ताराया नाम नागधमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशे नागधमनकीभूते तोयानां तिक्तत्वात् बहवो मानवा मृताः।

XII अपरं यतुर्थदूतेन तूर्यां वादितायां सूर्यस्य तृतीयांशश्चन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाञ्च तृतीयांशः प्रहृतः, तेन तेषां तृतीयांशे ऽन्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति।

XIII तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत अकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्यै र्गदति, अपरै र्यैस्त्रिभि र्दूतैस्तूर्यां वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतूरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति।

IX

I ततः परं सप्तमदूतेन तूर्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित अकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलद्वूपस्य कुञ्जिकाद्याधि।

II तेन रसातलद्वूपे मुक्तं मडाग्निकुण्डस्य धूम एव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्गतः। तस्मात् कूपधूमात् सूर्याकाशौ तिमिरावृता।

III तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत् बलं तेभ्योऽद्याधि।

IV अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्राण्युशाकाद्यो वृक्षाश्च तै र्निर्दिष्टित्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्रायाम् अङ्गो नास्ति केवलं ते मानवास्तै र्दिष्टित्या एतं त आदिष्टाः।

V परन्तु तेषां अधाय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमद्याधि वृश्चिकेन दृष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना ज्ञायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते।

VI तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगयिष्यन्ते किन्तु प्रापुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलषिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते।

VII तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुवर्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुष्मण्डलानि य मानुषिकमुष्मण्डलानि,

VIII केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिंहेन्दुतुल्यः,

IX लौकिकवयवत् तेषां कवयानि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः।

X वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः।

XI तेषां रणाय य रसातलस्य दूतस्तस्य नाम एव्रीयत्माषया अबद्दोन् यूनानीयत्माषया य अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक एति।

XII प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य एतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यां

XIII ततः परं षष्ठदूतेन तूर्यां वादितायाम् ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्याश्चतुश्चूडातः कस्ययिद् रवो मयाश्रावि।

XIV स तूरीधारिणं षष्ठदूतम् अवदत्, इराताप्ये मडानटे ये यत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोयया

XV ततस्तद्वृण्डस्य तदिनस्य तन्मासस्य तद्दत्संरस्य य कृते निरूपितास्ते यत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य अधार्थं मोयिताः।

XVI अपरम् अश्वारोहिण्यनां संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन्।

XVII मया ये ऽश्वा अश्वारोहिण्यश्च दृष्टास्त अेतादृशाः, तेषां वह्निस्वर्षपाणि नीलप्रस्तरस्वर्षपाणि गन्धकस्वर्षपाणि य वर्माणयासन्, वाजिनाञ्च सिंहेमूर्द्धसदृशा मूर्द्धानः, तेषां मुपेभ्यो वह्निधूमगन्धकानिर्गच्छन्ति।

XVIII अेतैस्त्रिभि र्दृष्टैरर्थतस्तेषां मुपेभ्यो निर्गच्छद्भि र्वह्निधूमगन्धकै र्मानुषाणां तृतीयांशो ऽद्यानि।

XIX तेषां वाजिनां बलं मुपेषु लाङ्गूलेषु य स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि य तैरेव ते हिंसन्ति।

XX अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तै र्दृष्टै र्निर्गतास्ते यथा दृष्टिश्चर्यागमनशक्तिहीनान् स्वर्णरौप्यपित्तलप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्राहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्तितवन्तः।

XXI स्वबध्नुकव्यभियारयोर्योऽपि मनांसि न परावर्तितवन्तः।

X

I अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोढन् अपर अेको मडाबलो दूतो मया दृष्टः, स परिछितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं मुष्मण्डलञ्च सूर्यतुल्यं यरणौ य वह्निस्तम्भसमी

II स स्वकरेण विस्तीर्णमेकं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणयरणेन समुद्रे वामयरणेन य स्थले तिष्ठति

III स सिंहागर्जनावद् उर्यैःस्वरेण न्यनदत् नानादृ कृते सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्राकाशयन्

IV तैः सप्त स्तनितै र्वैक्ये कथिते ऽहं तत् लेप्पितुम् उद्यत आसं किन्तु स्वर्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्क्य मा लिप्ता

V अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणैकरमुत्थाय

VI अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां

VII किन्तु तूरीं वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमयं ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्राणा तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति

VIII अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण,

IX तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स तिक्ततरसो भविष्यति किन्तु मुष्मे मधुवत् स्वाद् भविष्यति

X तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गोलितश्चा स तु मम मुष्मे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वदनात् परं ममोदरस्तिक्ततां गतः

XI ततः स माम् अवदत् ब्रह्मन् ज्ञातिवंशभाषावदिराजान् अधि त्वया पुन भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं

XI

I अनन्तरं परिमाण्डलवद् अेको नलो महामदायि, स य दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदी तत्रत्यसेवकांश्च मिमीष्व

II किन्तु मन्दिरस्य बहिःप्राङ्गणं त्यज न मिमीष्व यतस्तद् अन्यज्जातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्च द्वियत्वारिशन्भासान् यावत् तेषां यरणौ र्भदिष्यते

III पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्ट्रलोमजवस्त्रपरिहितौ षष्ठ्यधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्यतः।

IV तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तीं जितवृक्षौ दीपवृक्षौ या

V यदि केचित् तौ हिंसितुं येष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति। यः कश्चित् तौ हिंसितुं येष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं।

VI तयो र्भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि र्न जायते तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि शोणितत्रपाणि कर्तुं निष्ठाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः पृथिवीम् आढन्तुञ्च तयोः सामर्थ्यमस्ति।

VII अपरं तयोः साक्ष्ये समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्ध्वा तौ जेष्यति ढनिष्यति या

VIII ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां मडापुर्यां कुशे ढतो ऽर्थतो यस्याः पारमार्थिकनामनी सिद्धोभं मिसरश्चेति तस्या मडापुर्याः सन्निवेशे तयोः कुणपे स्थास्यतः।

IX ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुणपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुणपयोः श्मशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति।

X पृथिवीनिवासिनश्च तयो र्ढेतोरानन्दिष्यन्ति सुषभोगं कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति य यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः।

XI तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्वरात् ज्वनदयाक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ यरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव त्रासयुक्ता अभवन्।

XII ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्यैरिदं कथयन्तं रवम् अशुशुतां युवां स्थानम् अेतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ।

XIII तद्दण्डं मडाभूमिकम्पे ज्ञाते पुर्यां दशमांशः पतितः सप्तसडञ्जाणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन हताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गायेश्वरस्य प्रशंसां अकीर्तयन्।

XIV द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूष्णीम् आगच्छति।

XV अनन्तरं सप्तद्वेनेन तूर्यां वादितायां स्वर्ग उच्यैः स्वरैर्वागियं कीर्तिता, राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत्। अस्मत्प्रभोस्तदीयामिषिकृतस्य तारकस्य या तेन यान्तकालीयं राज्यत्वं प्रकरिष्यते।

XVI अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयसिंहासनेषूपविष्टाश्चतुर्विंशतिप्राचीना भुवि न्यडुभूषा भूत्वेश्वरं प्राण्म्यावदन्।

XVII छे भूत वर्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वरः छे सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्महे स्तवां यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते मडाभवं।

XVIII विजातीयेषु कुयत्सु प्रादुर्भूता तव कुद्या भूतानामपि कालो ऽसौ विचारो भविता यदा। भूत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्वादिंसाधवः। ये य क्षुद्रा मडान्तो वा नामतस्ते हि बिभ्यति। यदा सर्वेभ्य अतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाशकैः।

XIX अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरमध्ये य नियममसूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्पो गुरुतरशिलावृष्टिश्चैतानि समभवन्।

XII

I ततः परं स्वर्गं मडायितं दृष्टं योषिकेकासीत् सा परिहितसूर्या यन्द्रश्च तस्याश्चरणयोरधो द्वादशताराणां किरीटश्च शिरस्यासीत्।

II सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्तरावम् अकरोत्।

III ततः स्वर्गं ऽपरम् अेकं यितं दृष्टं मडानाग अेक उपातिष्ठत् स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु य सप्त किरीटान्यासन्।

IV स स्वलाङ्गुलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स अेव नागो नवज्जातं सन्तानं त्रसितुम् उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणया योषितो ऽन्तिके ऽतिष्ठत्।

V सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स अेव लौहमयराजदण्डेन सर्वज्जातीश्चारयिष्यति, किञ्च तस्याः सन्तानं ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्य य सन्निधिम् उद्भूतः।

VI सा य योषितुं प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मित आश्रमे षष्ठ्यधिकशतद्वयाधिकसहस्रदिनानि तस्याः पालनेन भवितव्यं।

VII ततः परं स्वर्गं संग्राम उपापिष्ठत् मीमायेलस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सडायुध्यन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशकनुवन्।

VIII यतः स्वर्गं तेषां स्थानं पुन नाविद्यत।

IX अपरं स मडानागो ऽर्थतो दियावलः (अपवादकः) शयतानश्च (विपक्षः) ऽति नाम्ना विष्यातो यः पुरातनः सर्पः कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः।

X ततः परं स्वर्गं उच्यैर्भाषमाणो रवो ऽयं मयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राज्यत्वमधुनैवेश्वरस्य नः। तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराक्रमो ऽभवत्। यतो निपातितो ऽस्माकं भ्रातृणां सो ऽभियोजकः। येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते ऽदृष्यन्त दिवानिशं।

XI मेघवत्सस्य रक्तेन स्वसाक्ष्यवयनेन या ते तु निजितवन्तस्तं न य स्नेहम् अकुर्वता प्राणोष्वपि स्वकीयेषु मरणस्यैव सङ्गते।

XII तस्माद् आनन्दतु स्वर्गो हृष्यन्तां तन्निवायिनः। छे भूमिसागरी तापो युवामेवाकमिष्यति। युवथोरवतीर्णां यत् शैतानो ऽतीव कापनः। अल्पो मे समथो ऽस्येतस्यापि तेनावगम्यते।

XIII अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्।

XIV ततः सा योषितुं यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात् तदर्थं मडाङ्कुरस्य पक्षद्वयं तस्यै दत्तं, सा तु तत्र नागती दूरे कालैकं कालद्वयं कालार्द्धं च यावत् पाल्यते।

- XV किञ्च स नागस्तां योषितं स्रोतसा प्वावयितुं स्वमुष्मात् नदीवत् तोयानि तस्याः पश्चात् प्राक्षिपत्।
 XVI किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्याधाय नागमुष्माद् उद्गीर्णां नदीम् अपिपत्।
 XVII ततो नागो योषिते कुदध्वा तदंशस्यावशिष्टलोडैरर्थतो य ईश्वरस्याज्ञाः पालयन्ति यीशोः साक्ष्यं धारयन्ति य तैः सः सः योद्धुं निर्गतवान्।
 XVIII □

XIII

- I ततः परमं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्गच्छन्तम् अेकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि य दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरःसु येऽश्वरनिन्द्यासूयकानि नामानि विधन्ते।
 II मया दृष्टः स पशुश्चित्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य यरणौ भल्लुकस्येव वदनञ्च सिंहवदनमिवा नागने तस्मै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासनं मडाधिपत्यञ्चाद्यायि।
 III मयि निरीक्षमाणो तस्य शिरसाम् अेकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारो उक्तिरतः कृन्तो नरलोकस्तं पशुमधि यमत्कारं गतः,
 IV यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्वे तं प्राणामन् पशुमपि प्राणान्तो उदधयन्, को विधते पशोस्तुल्यस्तेन को योद्धुमर्हति।
 V अनन्तरं तस्मै धर्षवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्वियत्वारिश्नासासु यावद् अवस्थितेः सामर्थ्याद्यायि।
 VI ततः स ईश्वरनिन्दनार्थं मुषं व्याधाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत।
 VII अपरं धार्मिकैः सः योधनस्य तेषां पराजयस्य यानुमतिः सर्वज्जातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वभाषावादिनां सर्वदेशीयानाञ्चाधिपत्यमपि तस्मा अद्यायि।
 VIII ततो जगतः सृष्टिकावात् छेदितस्य मेषवत्सस्य ज्वनपुस्तके यावतां नामानि लिपितानि न विधन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्वे तं पशुं प्राणस्यन्ति।
 IX यस्य श्रोत्रं विधते स शृणोतु।
 X यो जनो ऽपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च भङ्गेन ढन्ति स स्वयं भङ्गेन धानिष्यते अत्र पवित्रलोकानां सङ्घिष्यतया विश्वासेन य प्रकाशितव्यं।
 XI अनन्तरं पृथिवीत उद्गच्छन् अपर अेकः पशु र्भया दृष्टः स मेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवय्याभाषता।
 XII स प्रथमपशोरन्तिके तस्य सर्वे पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवीं तन्निवासिनश्च कारयति।
 XIII अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशतो भुवि वह्निवर्षणादीनि मडायित्राणि करोति।
 XIV तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्मणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो ब्रामयति, विशेषतो यः पशुः भङ्गेन क्षतयुक्तो भूत्वायज्यवत् तस्य प्रतिभानिर्भाषां पृथिवीनिवासिन आदिशति।
 XV अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते यावन्तश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा ढन्यन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अद्यायि।
 XVI अपरं क्षुद्रमड्डनिर्दरिद्रमुक्तदासान् सर्वान् दक्षिणार्क्रे भाले वा कलङ्कं ग्राहयति।
 XVII तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशो र्नाम तस्य नाम्नः संध्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्यविक्रये कर्तुं न शक्येते।
 XVIII अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संध्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संध्या भवति सा य संध्या षट्षष्टयधिकषट्शतानि।

XIV

- I ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम लिपितमास्ते ताद्दृशाश्चतुश्चत्वारिंशत्सङ्ख्याधिका लक्षलोकस्तेन सार्द्धम् आसन्।
 II अनन्तरं बहुतोयानां रव एव गुरुतरस्तनितस्य य रव एव अेको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि मया श्रुतः स रवो वीणावाद्यकानां वीणावादनस्य सदृशः।

III सिंघसनस्यान्तिके प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य यान्तिके ऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिक्रीतान् तान् यतुश्चत्वारिंशत्युल्लस्राधिकलक्षलोकान् विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते।

IV एभे योषितां सङ्गेन न कलङ्कित्वा यतस्ते ऽमैथुना मेघशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमकूलानीवेश्वरस्य मेघशावकस्य य कृते परिक्रीताः।

V तेषां वदनेषु यान्तं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वरसिंघसनस्यान्तिके तिष्ठन्ति।

VI अनन्तरम् आकाशमध्येनोड्डीयमानो ऽपर ऐको दूतो मया दृष्टः सो ऽनन्तकालीयं सुसंवादे धारयति स य सुसंवादेः सर्वज्जातीयान् सर्ववंशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः।

VII स उर्यैःस्वरेषोदं गदति यूयमीश्वराद् बिम्बीत तस्य स्तवं कुरुत य यतस्तदीयवियारस्य दृष्ट उपतिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रखवणानाञ्च षष्ठा युष्माभिः प्रणाम्यतां।

VIII तत्पश्चाद् द्वितीय ऐको दूत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा मडाबाबिल् या सर्वज्जातीयान् स्वकीयं व्यभियारुपं क्रोधमदम् अपाययत्।

IX तत्पश्चाद् तृतीयो दूत उपस्थायोऽर्यैरवदत्, यः कश्चित् तं शशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्रणामति स्वभाले स्वकरे वा कवलङ्कं गृह्णाति य

X सो ऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अमिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेघशावकस्य य साक्षाद् वह्निगन्धकयो र्यातनां लप्स्यते या

XI तेषां यातनाया धूमो ऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये य पशुं तस्य प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नाम्नो ऽङ्कं वा गृह्णन्ति ते द्विवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति।

XII ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशौ विश्वासाञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सङ्घिष्युतयात्र प्रकाशितव्यं।

XIII अपरं स्वर्गात् मया सङ्ग सम्भाषमाणा ऐको रवो मयाश्चावि तेनोक्तं त्वं लिपि, ददानीमारभ्य ये प्रभो म्रियन्ते ते मृता धन्या एतिः आत्मा भाषते सत्यं स्वश्रमेभ्यस्ते विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्माणि य तान् अनुगच्छन्ति।

XIV तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्ण ऐको मेघो दृष्टस्तन्मेघाड्डो ज्ञो मानवपुत्राकृतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकिरीटे करे य तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति।

XV ततः परम् अन्य ऐको दूतो मन्दिरात् निर्गत्योर्यैःस्वरेण तं मेघाड्डे सम्भाष्यावदत् त्वया दात्रं प्रसार्य शस्यच्छेदनं क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिन्याः शस्यानि परिपक्कानि।

XVI ततस्तेन मेघाड्डेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्य पृथिव्याः शस्यच्छेदनं कृतं।

XVII अनन्तरम् अपर ऐको दूतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सो ऽपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति।

XVIII अपरम् अन्य ऐको दूतो वेदितो निर्गतः स वह्नेरधिपतिः स उर्यैःस्वरेण तं तीक्ष्णदात्रधारिणं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां यतस्तद्वलानि परिणतानि।

XIX ततः स दूतः पृथिव्यां स्वदात्रं प्रसार्य पृथिव्या द्राक्षाङ्गुच्छेदनम् अकरोत् तद्वलानि येश्वरस्य क्रोधस्वप्नस्य मडाङ्गुच्छेदनं मध्यं निरक्षिपत्।

XX तत्कुण्डस्थङ्गलानि य बहिर्भेदितानि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम् अश्वानां जलीनान् यावद् व्याप्नोत्।

XV

I ततः परम् अहं स्वर्गे ऽपरम् ऐकम् अद्भुतं म्हायिहं दृष्टवान् अर्थतो ये ईर्षयैरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दृष्टान् धारयन्तः सप्त दूता मया दृष्टाः।

II वह्निमिश्रितस्य कायमयस्य ज्वालाशयस्याकृतिरपि दृष्टा ये य पशोस्तत्प्रतिमायास्तन्नाम्नो ऽङ्कस्य य प्रभूतवन्तस्ते तस्य कायमयज्वालाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति,

III ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेघशावकस्य य गीतं गायन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर त्वदीयसर्वकर्माणि मडान्ति याद्भूतानि या सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्च ते।

IV हे प्रभो नामधेयात्ते को न भीतिं गमिष्यति। को वा त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति। केवलस्त्वं पवित्रोऽसि सर्वज्ञातीयमानवाः। त्वामेवाभिप्राणस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं। यस्मात्तव विद्याराजाः प्रादुर्भावं गताः क्त्वा।

V तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणो सति स्वर्गो साक्षात्वासास्य मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं।

VI ये य सप्त दूताः सप्त दण्डान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्। तेषां परिच्छेदा निर्मलशुद्धवर्णवस्त्रनिर्मिता वक्षांसि य सुवर्णशुद्धमलैर्वेष्टितान्यासन्।

VII अपरं यतुर्णां प्राणिनाम् अकेकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तसुवर्णकंसान् अददात्।

VIII अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावाकारात् मन्दिरं धूमन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतैः सप्तदण्डानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यत।

XVI

I ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तदूतान् सम्भाषमाणेषु मण्डारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसोभ्य ईश्वरस्य क्रोधं पृथिव्यां सावयत।

II ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् असावयत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां तत्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाञ्जनका दृष्टवराणां अभवन्।

III ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रेऽसावयत् तेन स कुलपस्थशोषितत्रयभवत् समुद्रे स्थिताश्च सर्वे प्राणिनो मृत्युं गताः।

IV अपरं तृतीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं नदीषु जलप्रस्रवणेषु यासावयत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं तोयानाम् अधिपस्य दूतस्य वागियं मया श्रुतः।

V वर्तमानश्च भूतश्च भविष्यंश्च परमेश्वरः। त्वमेव न्यायकारी यद् अतादृक् त्वं व्यारयः।

VI भविष्यद्वादिनाधुना रक्तं तैरेव पातितं शोषितं त्वन्तु तेभ्योऽदास्तापानं तेषु युज्यते।

VII अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्यचिद् अयं रवो मया श्रुतः, हे परेश्वर सत्यं तत् हे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्च सर्वा हि विद्याराजास्त्वदीयकाः।

VIII अनन्तरं यतुर्था दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं सूर्येऽसावयत् तस्मै य वह्निना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि।

IX तेन मनुष्या मङ्गलातापेन तापितास्तेषां दण्डानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तत्रशंसार्थञ्च मनःपरिवर्तनं नाकुर्वन्।

X ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं पशोः सिंहासनेऽसावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्च वेदनाकारात् स्वरसना अदृश्यता।

XI स्वकीयव्यथात्राणकारणस्य स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्तयन्।

XII ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं कुराताप्यो मण्डानटेऽसावयत् तेन सूर्योदयदिश आगमिष्यतां राज्ञां मार्गसुगमार्थं तस्य तोयानि पर्यशुष्यन्।

XIII अनन्तरं नागस्य वदनात् पशोर्वदनात् मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयोऽशुभय आत्मानो मया दृष्टास्ते माण्डूकाकाराः।

XIV त आश्चर्यकर्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्वशक्तिमते ईश्वरस्य मण्डाने येन युद्धेन भवितव्यं तत्कृते कृत्स्नगतो राज्ञाः संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति।

XV अपरम् एभिर्भाषया ङ्मर्गिद्वीनामकस्थने ते सङ्गृहीताः।

XVI पश्याहं यैरेव आगच्छामि यो ज्ञः प्रबुद्धस्तिष्ठति यथा य नञः सन् न पर्यटति तस्य लज्जा य यथा दृश्या न भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः।

XVII ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वम् आकाशेऽसावयत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् मण्डारवोऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति।

XVIII तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि याभवन्, यस्मिन् काले य पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य यादृङ्गलाभूमिकम्पः कदापि नाभवत् तादृग् लूकम्पोऽभवत्।

XIX तदानीं मडानगरी त्रिभण्डा जता भिन्नजातीयानां नगराणि य न्यपतन् मडाबाबिब्ल् येश्वरेण स्वकीयप्रयण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता।

XX द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तर्हिताः।

XXI गगनमण्डलाख्य मनुष्याणाम् उपत्यकैकद्रोणपरिमितशिलानां मडावृष्टिरभवत् तच्छिवावृष्टेः क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दन् यतस्तज्जगतः क्लेशो ऽतीव मडान्।

XVII

I तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तदूतानाम् अेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यथा वेश्यथा साद्धं व्यभियारकर्म कृतवन्तः,

II यस्या व्यभियारमदेन य पृथिवीनिवासिनो मत्ता अबवन् तस्या बडुतोयेषूपविष्टाया मडावेश्याया ढण्डम् अहं त्वां ढर्शयामि।

III ततो ऽडम् आत्मनाविष्टस्तेन दूतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र निन्दानामभिः परिपूर्णा सप्तशिरोभि ढशशृङ्गैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णा पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा।

IV सा नारी कृष्णलोहितवर्णा सिन्दूरवर्णा च परिच्छेदं धारयति स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति तस्याः करे घृणार्द्धद्रव्यैः स्वव्यभियारजगतमलैश्च परिपूर्णा अेकः सुवर्णमयः कंसो विधतो।

V तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्थवेश्यानां घृणयक्रियाणाञ्च माता मडाबाबिविति नाम लिपितम् आस्ते।

VI मम दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेश यीशोः साक्षिणां रुधिरेश य मत्तासीत् तस्या ढर्शनात् ममातिशयम् आश्चर्यज्ञानं जतां।

VII ततः स दूतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्यज्ञानं जायते? अस्या योषितस्तद्वाहनस्य सप्तशिरोभि ढशशृङ्गैश्च युक्तस्य पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां ज्ञापयामि।

VIII त्वया दृष्टो ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातलात् तेनोदृतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आरब्धं ज्वनपुस्तके लिपितानि न विधन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्तमानमुपस्थास्यन्तञ्च तं पशुं दृष्टवाश्चर्यं मंस्यन्ते।

IX अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यं तानि सप्तशिरोभि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः सप्त राजानश्च सन्ति।

X तेषां पञ्च पतिता अेकश्च वर्तमानः शेषश्चाद्याप्यनुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तद्यापि तेनाल्पकालं स्थातव्यं।

XI यः पशुरासीत् किन्त्विदानीं न वर्तते स अेवाष्टमः, स सप्तानाम् अेको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति या

XII त्वया दृष्टानि ढशशृङ्गाण्यपि ढश राजानः सन्ति, अद्यापि तै राज्ञ्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्तमेकं यावत् पशुना साद्धं ते राजान ढव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति।

XIII त अेकमन्त्रणा भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पशवे ढास्यन्ति या

XIV ते मेषशावकेन साद्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राजां राजा यास्ति तस्य सङ्गिनी ऽप्याहुता अभिरुचिता विश्वास्याश्च।

XV अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका जन्ता जगतयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति।

XVI त्वया दृष्टानि ढश शृङ्गाणि पशुश्रेमे तां वेश्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नञ्चञ्च करिष्यन्ति तस्या मांसानि भोक्ष्यन्ते वह्निना तां ढाडयिष्यन्ति या

XVII यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् अेकां मन्त्रणां कृत्वा तस्मै पशवे स्वेषां राज्ञ्यं ढातुञ्च तेषां मनांसीश्वरेण प्रवर्तितानि।

XVIII अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा मडानगरी या पृथिव्या राजाम् उपरि राजत्वं कुरुते।

XVIII

I तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर अेको दूतो मया दृष्टः स मडापराकमविशिष्टस्तस्य तेजसा य पृथिवी ढीप्ता।

II स बलवता स्वरेण वायमिभाम् अधोषयत् पतिता पतिता मडाबाबिल्, सा भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुभ्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुभ्यानां धृष्ट्यानाञ्च पक्षिणां पिञ्जरश्रावणवत्

III यतः सर्वज्जातीयास्तस्या व्यभियारज्जातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तथा सड व्यभियारं कृतवन्तः पृथिव्या वणिजश्च तस्याः सुभोगोबाहुल्याद् घनाढ्यतां गतवन्तः।

IV ततः परं स्वर्गात् मयापर अेष रवः श्रुतः, डे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डैश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत।

V यतस्तस्याः पापानि गगनस्पर्शान्यभवन तस्या अधर्मक्रियाश्चस्वरेण संस्मृताः।

VI परान् प्रति तथा यद्दद् व्यवहृतं तद्दत् तां प्रति व्यवहरत, तस्याः कर्माणां द्विगुणफलानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मधम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमधेन पूरयत।

VII तथा यात्मश्लाघा यश्च सुभोगः कृतस्तयो द्विगुणौ यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति, राजीवद् उपविष्टाडं नानाथा न य शोकवित्।

VIII तस्माद् दिवस ऐकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः, सा समाप्लोष्यते नारी ध्यक्ष्यते वह्निना य सा; यद् वियाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः,

IX व्यभियारस्तया सार्द्धं सुभोगश्च यैः कृतः, ते सर्वे अेव राजानस्तदाडधूमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि याडनिष्यन्ति बाहुभिः।

X तस्यास्तै र्यातनाभीते दूरे स्थित्वेदमुच्यते, ड। ड। बाबिल् मडास्थान ड। प्रभावावन्विते पुरि, ऐकस्मिन् आगता दण्डे वियाराज्ञा त्वदीयका।

XI मेदिन्या वणिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोचन्ति य यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XII कुलतः सुवर्णरीघमणिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोहितवासांसि पटवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि यन्तनादिकाष्ठाणि गण्डन्तेन मडाघकाष्ठेन पित्तललोडाम्यां मर्मरप्रस्तरैरेण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि

XIII त्वगेला धूपः सुगन्धिद्रव्यं गन्धरसो द्राक्षारसस्तैलं शस्यगूर्णं गोधूमो गावो मेघा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणैश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XIV तव मनोडमिलाषस्य इलानां समयो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदायन तदुद्देशो न पुन लप्स्यते त्वया।

XV तद्विक्रेतारो ये वणिजस्तया धनिनो ज्ञातास्ते तस्या यातनाया भयाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोयन्तश्चेदं गदिष्यन्ति

XVI ड। ड। मडापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चास्थादित्ता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता यासीः,

XVII किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा मडासम्पद् लुप्त। अपरं पोतानां कर्षाधाराः सम्भूडलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे

XVIII दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दण्डस्य धूमं निरीक्षमाणा। उच्यैःस्वरेण वदन्ति तस्या मडानगर्याः किं तुल्यं?

XIX अपरं स्वशिरःसु मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोयन्तश्चोच्यैःस्वरेण वदन्ति ड। ड। यस्या मडापुण्यां बाहुल्यधनकारणात्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्वैः सामुद्रपोतनायकैः, ऐकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्भूणांश्छिन्नतां गत।

XX डे स्वर्गवासिनः सर्वे पवित्राः प्रेरिताश्च डे डे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रडर्षता युष्माकं यत् तथा सार्द्धं यो विवाहः पुराभवत्। दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः॥

XXI अनन्तरम् ऐको बलवान् दूतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्बलप्रकाशेन बाबिल् मडानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुन लप्स्यते।

XXII वल्लकीवादिनां शब्दं पुन न श्रोष्यते त्वयि। गाथाकानाञ्च शब्दो वा वंशीतूर्यादिवदिनां। शिल्पकर्मकरः को ऽपि पुन न द्रक्ष्यते त्वयि। पेषणीप्रस्तरध्वानः पुन न श्रोष्यते त्वयि।

XXIII दीपस्यापि प्रभा तद्दत् पुन न द्रक्ष्यते त्वयि न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि यस्मान्मुष्याः पृथिव्या ये वणिजस्तेडभवन् तवा यस्माश्च ज्ञातयः सर्वा मोडितास्तव मायया।

XXIV भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च डता भुवि सर्वेषां शोषितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे।

XIX

I ततः परं स्वर्गस्थानां महाजन्तया महाशब्दे इयं मया श्रुतः, भूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः। तस्याभवत् परित्राणां प्रभावश्च पराक्रमः।

II वियाराज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याय्या भवन्ति या या स्ववेश्याङ्कियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं। तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा। शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान्॥

III पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, भूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव या तस्या दाडस्य धूमो ऽसौ दिशमूर्द्ध्वमुद्येभ्यति॥

IV ततः परं यतुर्व्विशतिप्रायीनाश्चत्वारः प्राणिनश्च प्रणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेश्वरं सर्वैरेव प्रशस्यतां॥

V अनन्तरं सिंहासनमध्याद् ओष रवो निर्गतो, यथा, हे ईश्वरस्य दासेयास्तद्भक्ताः सकला नराः यूयं क्षुद्रा महाजन्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं॥

VI ततः परं महाजन्तयाः शब्द एव बहुतोयानाञ्च शब्द एव गृतरस्तिनितानाञ्च शब्द एव शब्दो इयं मया श्रुतः, भूत परेश्वरं धन्यं राजत्वं प्राप्तवान् यतः। स परमेश्वरो ऽस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः।

VII कीर्त्तयामः स्तवं तस्य हृष्टाश्रोत्वलासिता वयं। यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयो ऽभवत्। वाग्दत्ता याभवत् तस्मै या कन्या सा सुसृजिष्ठता॥

VIII परिधानाय तस्यै य दत्तः शुभ्रः सुयेलकः॥

IX स सुयेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि ततः स माम् उक्तवान् त्वमिदं लिपि मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमन्त्रितास्ते धन्या एति। पुनरपि माम् अवदत्, एभानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि।

X अनन्तरं अहं तस्य यराण्योरन्तिके निपत्य तं प्रण-तुमुधतः। ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः साक्ष्यविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्त्वया य सडदासो ऽहं। ईश्वरमेव प्रणम यस्माद् यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्वाक्यस्य सारं।

XI अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, अकः श्वेतवर्णो ऽश्वो ऽपि दृष्टस्तदाऽहो ज-नो विश्वास्थ्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना प्यातः स याथार्थ्येन वियारं युद्धञ्च करोति।

XII तस्य नेत्रे ऽग्निशिषातुल्यं शिरसि य बहुकिरीटानि विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिपितमस्ति तमेव विना नापरः को ऽपि तन्नाम जानाति।

XIII स रुधिरमग्नेन परिच्छेदेनाच्छादित ईश्वरवाद् एति नाम्नाभिधीयते या

XIV अपरं स्वर्गस्थसैन्यानि श्वेताश्चाऽहानि परिहितनिर्भलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि य भूत्वा तमनुगच्छन्ति।

XV तस्य वक्त्राद् अकस्तीक्ष्णाः अङ्गो निर्गच्छति तेन अङ्गेन सर्वज्जातीयास्तेनाघातितव्याः स य लोडदण्डेन तान् यारयिष्यति सर्वशक्तिमत् ईश्वरस्य प्रयादडकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डं यदत् तिष्ठति तत् सर्वं स अेव पदाभ्यां पिनष्टि।

XVI अपरं तस्य परिच्छेद उरसि य राज्ञां राज्ञा प्रभूनां प्रभुश्चेति नाम निमित्तमस्ति।

XVII अनन्तरं सूर्ये तिष्ठन् अेको दूतो मया दृष्टः, आकाशमध्य उड्डीयमानान् सर्वान् पक्षिणः प्रति स उच्यैःस्वरेणैदं घोषयति, अत्रागच्छत।

XVIII ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राज्ञां क्व्याणि सेनापतीनां क्व्याणि वीराणां क्व्याण्यश्वानां तदाऽहानाञ्च क्व्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमहतां सर्वेषामेव क्व्याणि य युष्माभिर्भक्षितव्यानि।

XIX ततः परं तेनाश्चाऽहजनेन तदीयसैन्यैश्च सार्द्धं युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राजनस्तेषां सैन्यानि य समागच्छन्तीति मया दृष्टं।

XX ततः स पशु धृतो यश्च मिथ्याभविष्यद्भक्ता तस्यान्तिके यित्रकर्माणि कुर्वन् तैरेव पशुङ्गधारिणस्तत्प्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सो ऽपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ य वह्निगन्धकज्वलितहृदे ज्वन्तौ निक्षिप्तौ।

XXI अवशिष्टाश्च तस्याश्चाऽहस्य वक्त्रनिर्गतअङ्गेन हताः, तेषां क्व्यैश्च पक्षिणः सर्वे तृप्तिं गताः।

XX

I ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् अेको दूतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका महाशृङ्गज्वलञ्चकं तिष्ठतः।

II अपरं नागो ऽर्धतः यो वृद्धः सर्पो ऽपवाहकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसडस्रं यावद् बहुवान्।

III अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसङ्ख्यं यावत् सम्पूर्णा न भवेत् तावद् भिन्नजातीयास्तेन पुन नं भ्रमितव्याः। ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य भोग्येन भवितव्यं।

IV अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् तेभ्यो विचारभारो डदीयत; अनन्तरं यीशोः साक्ष्यस्य कारणार्थं ईश्वरवाक्यस्य कारणार्थं येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा यै न कृता भाले करे वा क्लङ्को ऽपि न धृतस्तेषाम् आत्मानो ऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तश्रवणास्तद्र्षसङ्ख्यं यावत् श्रीष्टेन सार्द्धं राजत्वमकुर्वन्।

V किन्त्ववशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसङ्ख्यस्य समाप्तेः पूर्वं श्रवणं न प्रापन्।

VI अेषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरेशी स धन्यः पवित्रश्चा तेषु द्वितीयमृत्योः को ऽप्यधिकारो नास्ति त ईश्वरस्य प्रीष्टस्य य याजका भविष्यन्ति वर्षसङ्ख्यं यावत् तेन सङ्ख्यं राजत्वं करिष्यन्ति य।

VII वर्षसङ्ख्ये समाप्ते शयतानः स्वकारातो भोक्ष्यते।

VIII ततः स पृथिव्याश्रुतिर्दक्षु स्थितान् सर्वज्जातीयान् विशेषतो जूजाप्यान् माजूजाप्यांश्च सामुद्रसिक्तावद् बडुसंष्यकान् जनान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति।

IX ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीञ्च वेष्टितवन्तः किन्त्वीश्वरेण निक्षिप्तो ऽग्निराकाशात् पतित्वा तान् पादितवान्।

X तेषां भ्रमयिता य शयतानो वह्निगन्धकयो ह्रदे ऽर्हतः पशु भिंध्याभविष्यद्वादी य यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रानन्तकालं यावत् ते दिवानिश्चं यातनां भोक्ष्यन्ते।

XI ततः शुक्लम् अकं मडासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि दृष्टस्तस्य वदन्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं न लब्धं।

XII अपरं क्षुद्रा मडान्तश्च सर्वे मृता मया दृष्टाः, ते सिंहासनस्यान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्यस्तीर्यन्त श्रवणपुस्तकाप्यम् अपरम् अकं पुस्तकमपि विस्तीर्णा तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिपितं तस्मात् मृतानाम् अकं कस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIII तदानीं समुद्रेण स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, मृत्युपरलोकाल्यामपि स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, तेषाञ्चैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIV अपरं मृत्युपरलोकौ वह्निहृदे निक्षिप्तौ, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

XV यस्य कस्यचित् नाम श्रवणपुस्तके लिपितं नाविद्यत स अेव तस्मिन् वह्निहृदे न्यक्षिप्यत।

XXI

I अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी य मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी य लोपं गते समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते।

II अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना चित्रशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्।

III अनन्तरं स्वर्गाद् अेष मडारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते य तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।

IV तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रुणि सर्वाङ्गीश्वरेण प्रमाक्ष्यन्ते मृत्युरपि पुन नं भविष्यति शोकविलापकवेशा अपि पुन नं भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सर्वाङ्गि व्यतीतिनि।

V अपरं सिंहासनोपविष्टो जनोऽवदत् पश्याहं सर्वाङ्गि नूतनीकरोमि पुनरवदत् लिप यत इमानि वाक्यानि सत्यानि विश्वास्यानि य सन्ति।

VI पन ममि अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षश्च, अहम् आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अहं श्रवणदायिप्रस्रवणस्य तीर्थं विनामूल्यं दास्यामि।

VII यो जयति स सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहञ्च तस्येश्वरो भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।

VIII किन्तु भीतानाम् अविश्वासिनां घृणानां नरहन्तृणां वेश्यागामिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाञ्चांशो वह्निगन्धकज्वलितहृदे भविष्यति, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

IX अनन्तरं शेषसप्तदशैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्तदूतानां करेष्वासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थतो मेघशावकस्य भाविभार्या त्वां दर्शयामि।

X ततः स आत्माविष्टं माम् अत्युच्यं महापर्वतमेक नीत्वेश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्तीं चित्रशालमाष्यां पवित्रां नगरीं दर्शितवान्।

XI सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महादर्शनवद् अर्थतः सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यं।

XII तस्याः प्राचीरं बृहद् उच्यञ्च तत्र द्वादश गोपुराणि सन्ति तद्गोपुरोपरि द्वादश स्वर्गद्वारा विद्यन्ते तत्र य द्वादश नामान्यर्थत एसायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिपितानि।

XIII पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चिमदिशि य त्रीणि गोपुराणि सन्ति।

XIV नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र मेघशावाकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिपितानि।

XV अनन्तरं नगर्यास्तदीयगोपुराणां तत्रप्राचीरस्य य मापनार्थं मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य करे स्वर्णमय अेकः परिमाणदण्ड आसीत्।

XVI नगर्यां आकृतिश्चतुरस्रा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समो ततः परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्वाः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्यत्वञ्च समानानि।

XVII अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्यार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत् यतुश्चात्वारिंशदधिकशतदस्तपरिमितं।

XVIII तस्य प्राचीरस्य निर्मितिः सूर्यकान्तमणिलि नगरी य निर्मलकायतुल्येन शुद्धसुवर्णेन निर्मितः।

XIX नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि य सर्वविधमहार्धमणिलि भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमाणेः, यतुर्थं भरकतस्य,

XX पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणितस्य, सप्तमं यन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लशुनीयस्य, अेकादशं चेरुजस्य, द्वादशं मर्तीभ्रमाणेश्चास्ति।

XXI द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्तानि निर्मितानि, अेकैकं गोपुरम् अेकैकया मुक्तया कृतं नगर्यां महामार्गश्चास्त्रकायवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं।

XXII तस्या अनन्तर अेकमपि मन्दिरे मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेघशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरे।

XXIII तस्यै नगर्यै दीप्तिदानार्थं सूर्यायन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेघशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति।

XXIV परित्राणप्राप्तलोकनिवशाश्च तस्या आलोके गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति।

XXV तस्या द्वाराणि द्विवा कदापि न रोज्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति।

XXVI सर्वज्जातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनेष्येते।

XXVII परन्त्वपवित्रं घृण्यकुट्टं अनृतकुट्टं वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेघशावकस्य ज्वनपुस्तके येषां नामानि लिपितानि केवलं त अेव प्रवेक्ष्यन्ति।

XXII

I अनन्तरं स स्फुटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम् अउर्धयत् तद् ईश्वरस्य मेघशावकस्य य सिंहासनात् निर्गच्छति।

II नगर्यां मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशशूलानि भवन्ति, अेकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वकुलं कुलति तद्भक्षपत्राणि यान्यज्जातीयानाम् आरोग्यजनकानि।

III अपरं किमपि शापग्रस्तं पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेघशावकस्य य सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च तं सेविष्यन्ते।

IV तस्य वदनदर्शनं प्राप्स्यन्ति भालेषु य तस्य नाम लिपितं भविष्यति।

V तदानीं रात्रिः पुन न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते यानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते।

VI अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि य, अथिराद् यै र्भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्।

VII पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, अतद्ग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स अत्रेव धन्यः।

VIII योऽहं अतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मिं श्रुत्वा दृष्ट्वा य तद्दर्शकदूतस्य प्रणामार्थं तच्चरणयोरन्तिकेऽपत।

IX ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया तव भ्रातृभि र्भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्यवाक्यपालनकारिभिश्च सङ्घासोऽहं। त्वम् ईश्वरं प्रणाम।

X स पुन माम् अवदत्, अतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्यानि त्वया न मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती।

XI अधर्माचार एतः परमध्यधर्मम् आचरतु, अमेध्याचार एतः परमध्यमेध्यम् आचरतु धर्माचार एतः परमपि धर्मम् आचरतु पवित्राचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु।

XII पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, अङ्कैकस्मै स्वकियानुयायिङ्गलदानार्थं मद्गतव्यङ्गलं मम समवर्त्ति।

XIII अहं कः क्षश्च प्रथमः शेषश्चादिरन्तश्च।

XIV अमुतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारै र्नगरप्रवेशार्थञ्च ये तस्याज्ञाः पालयन्ति त अत्रेव धन्याः।

XV कुङ्कु रै र्भायाविभिः पुष्पामिभि र्नरहन्तृभि र्दवाच्यङ्कैः सर्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यं।

XVI माण्डलीषु युष्मत्स्यमेतेषां साक्ष्यदानार्थं यीशुरहं स्वदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अहं तेजोमयप्रभातीयतारास्वर्णः।

XVII आत्मा कन्या य कथयतः, त्वयागम्यतां। श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति। यश्च तृषार्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं ज्वनदायि जलं गृह्णातु।

XVIII यः कश्चिद् अतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्यमिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योजयति तर्हीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिखितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति।

XIX यदि य कश्चिद् अतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्येभ्यः किमप्यपठरति तर्हीश्वरो ग्रन्थेऽस्मिन् लिखितात् ज्वनवृक्षात् पवित्रनगरास्य तस्यांशमपठरिष्यति।

XX अतत् साक्ष्यं यो ददाति स अत्रेव वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम् आगच्छामि तथास्तु। प्रभो यीशो, आगम्यतां भवत।

XXI अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्त्ततां। आमेन्।